Telegram: @cinciva

SENİ YA ZENGİN YAPACAĞIZ YA DA ÖLÜ.



GECE MÜDÜRÜ

JOHN LE CARRÉ

"Kuşağının edebiyat ustası."
The Times

ALFA®

Telegram: @cinciva

SENİ YA ZENGİN YAPACAĞIZ YA DA ÖLÜ.

GECE MÜDÜRÜ

JOHN LE CARRÉ

"Kuşağının edebiyat ustası."
The Times

Le Carré soğuk savaş sonrası ilk romanında silah tüccarlarının acımasızlığının boyutlarını araştırıyor. Sınırsız bir servete sahip olmak için ne kadar acımasız olmak gerekir?
Körfez Savaşının patlak verdiği kasvetli gece çok özel bir ziyaretçi, Bay Richard Roper, Zürih'te lüks bir otele giriş yapar. Gece müdürü Jonathan Pine, Kahire'deyken sevdiği kadını insafına bırakmak zorunda kaldığı bu silah tüccarını anında tanır. İngiliz gizli servisi eğittiği Pine'ı Roper'ın peşinde karanlık bir yolculuğa zorlar. En sonunda da Roper'ın Bahamalar'daki adasına girip yatına binecek kadar güvenini kazanır. Burada silah alışverişinin ayrıntılarını öğrenmeye çalışırken yine bir kadının çekiciliğine kapılır.

"Ev hapsinde tutulurken John Le Carré'nin kitapları sayesinde dünyayı dolaştığımı ve insanlarla bağlantım olduğunu hissediyordum."
- Aung San Suu Kyi

"Alçakların kan dökmeye devam ettiği ve kahramanların da o kadar kahraman olmadığı bir dünyada le Carré en zeki gözlemcimiz olmayı sürdürecek."
- Winnipeg Free Press

ALFA
www.alfakitap.com
/alfakitap
/alfakitap

Telegram: @cinciva

2853 | ALFA | ROMAN | 153

GECE MÜDÜRÜ

JOHN LE CARRÉ

1931'de doğan John le Carré, Berne ve Oxford Üniversitelerini bitirdikten sonra beş yıl İngiliz Dışişleri Bakalığı'nda hizmet verdi. Bu dönemde üç roman yazdı: *Ölümüne Davet, Taahhüten Ölüm* ve *Soğuktan Gelen Casus*. Üç romanda da George Smiley karakteri yer alıyordu. Smiley karakteri daha sonra *The Looking Glass War*'da da yer alacak ve *Köstebek, Bir Öğrenci Gibi* ve *İnsancıklar*'dan oluşan "Karla" üçlemesinde de önemli rol oynayacaktı. John le Carre'in son romanları arasında *Bahçıvan, Aranan Adam* ve 2010'da yayımlanan *Hain* yer alıyor.

ZELİHA İYİDOĞAN BABAYİĞİT

1968 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Psikoloji bölümünü bitirdi. Aynı üniversitede yüksek lisans ve klinik psikoloji doktorası yaptı. İngiltere'de İngilizce ve psikolojik danışmanlık eğitimleri aldı. Evli ve iki çocuk sahibi olan Zeliha Babayiğit 1994 yılından beri çevirmen ve psikolojik danışman olarak çalışıyor.

Telegram: @cinciva

Gece Müdürü
© 2015, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

The Night Manager
© 1993, David Cornwell

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kitap Editörü Bilge Ceren
Kapak Tasarımı Elif Çepikkurt
Sayfa Tasarımı Zuhal Turan

ISBN 978-605-171-166-9
1. Basım: Kasım 2015

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul
Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29
Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Fatih-İstanbul
Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika no: 10905

Telegram: @cinciva

GECE MÜDÜRÜ

JOHN LE CARRÉ

Çeviren
ZELİHA İYİDOĞAN BABAYİĞİT

ALFA® | ROMAN

Telegram: @cinciva

Graham Goodwin
hatıralarda

Telegram: @cinciva

1

1991 yılı Ocak ayının karlı bir akşamı, Zürih'teki Meister Palace Otelinin İngiliz gece müdürü Jonathan Pine, daha önce hiç bilmediği duyguların pençesinde, resepsiyon masasının arkasındaki ofisinden ayrıldı, geç saatte gelecek seçkin konuklarına otelin sıcak karşılamasını sunmak üzere lobideki yerini aldı. Körfez Savaşı yeni başlamıştı. Gün boyunca ihtiyatlı bir şekilde duyurulan Müttefiklerin bombalama haberleri Zürih borsasında korku ve paniğe neden olmuştu. Her ocak ayında zaten düşük olan otel rezervasyonları kriz seviyesine inmişti. İsviçre, uzun tarihinde bir kez daha kuşatma altındaydı.

Ama Meister Palace böyle zorluklara dayanırdı. Taksi şoförleri ve gedikli müşteriler tarafından sevgiyle anılan adıyla Meister's, tepedeki kendi zirvesine tünemiş, aşağıdaki çılgınca telaşlı şehir hayatını izleyen Edward döneminden kalma vakur bir teyze gibi bütün Zürih'e fiziksel ve geleneksel olarak yalnız başına başkanlık ediyordu. Vadide ne kadar çok şey değişirse, Meister's bir o kadar kendisi kalıyor, şeytanlaşmaya kararlı bir dünyada medeni tarzın kalesi olarak standartlarından ödün vermiyordu.

Telegram: @cinciva

Jonathan'ın bulunduğu avantajlı nokta, otelin kadın modasını sergileyen iki zarif vitrin arasındaki küçük boşluktu. Bahnhofstrasse'de bulunan Adèle adındaki mağaza, üzerinde sadece bir bikini altı ve bir çift mercan küpe bulunan kadın mankenin üstündeki samur etolü sunuyordu. Fiyat için görevliye danışmak gerekiyordu. Bugünlerde hayvan kürklerinin kullanımına dair koparılan yaygara Zürih'te de Batı dünyasının diğer şehirlerindeki kadar gürültülüydü, ama Meister Palace hiç oralı olmuyordu. Yine Bahnhofstrasse'de bulunan César'ın vitrini, zevkli nakışlarla işlenmiş uzun gece elbiseleri, elmaslı türbanları ve altmış bin franka satılan mücevherli saatleriyle Arap zevkine hitap ediyordu. Lüksün yolunu gösteren bu tapınakların ortasında duran Jonathan, otel girişindeki döner kapıya göz kulak olabiliyordu.

Tıknaz, kendini korumaya yönelik özür diler gibi gülümsemesiyle çekingen bir adamdı. İngilizliği bile iyi saklanan bir sırdı. Çevikti ve hayatının baharındaydı. Bir denizci olsanız, bilinçli ekonomik hareketlerini, sıkışık ayak hareketlerini, ne yaparsa yapsın bir yandan da gemiyi düşündüğünü fark edip onun da denizci olduğunu anlayabilirdiniz. Düzeltilmiş kıvırcık saçları ve bir boksörünkini andıran geniş bir alnı vardı. Soluk renkli gözleri şaşırtıcıydı. İnsan ondan daha fazla meydan okuma, daha fazla karanlık taraf bekliyordu.

Ayrıca bu savaşçı gövdenin içindeki ılımlı tavırlar ona daha büyük bir güç katıyordu. Otelde kaldığınız süre boyunca onu kesinlikle bir başkasıyla karıştırmazdınız: ne otelin yüzü pozisyonundaki, yumuşacık saçlarıyla müdür Herr Strippli'yle, ne de Herr Meister'ın bir yıldızdan diğerine giden tanrılar gibi üstünlük taslayarak yürüyen, genç Almanlarından

Telegram: @cinciva

biriyle. Jonathan bir otelci olarak kusursuzdu. Anne babasının kim olduğunu veya müzik dinleyip dinlemediğini veya karısı, çocukları ya da bir köpeği olup olmadığını merak etmezdiniz. Kapıyı izlerken bakışları bir nişancınınki kadar sabitti. Yakasında bir karanfil vardı. Geceleri hep karanfil takardı.

Kar yılın bu zamanı için bile zorlayıcıydı. Rüzgârla kabaran kar bulutları bir fırtınadaki beyaz dalgalar gibi aydınlık avluya savruluyordu. İhtişamlı geliş için hazırlanan avcılar beklentiyle tipiye bakıyordu. Roper asla başaramayacak, diye düşündü Jonathan. Uçağının kalkmasına izin verseler bile bu havada asla inemezdi. Herr Kaspar yanılmıştı.

Ama otelin başkapıcısı Herr Kaspar hayatında hiçbir şeyi yanlış yapmazdı. Herr Kaspar dâhili hoparlörden "varış yakın" dediği zaman sadece doğuştan iyimser birisi müşterinin uçağının başka bir yere yönlendirildiğini hayal edebilirdi. Hem büyük bir müşteri olmasa, Herr Kaspar bu saatte neden hazır bulunsundu ki? Ama Frau Loring bir zamanlar Jonathan'a Herr Kaspar'ın iki frank için birini sakatlayabileceğini, beş frank için boğabileceğini söylemişti. Ama yaşlılık farklı bir durumdu. Bugünlerde sadece en zengin müşteriler Herr Kaspar'ı akşam televizyonunun zevklerinden uzaklaştırabilirdi.

Ne yazık ki otel dolu, Bay Roper, diye prova yaptı Jonathan, kaçınılmazı bertaraf etmek için son bir gayretle. *Herr Meister perişan. Geçici resepsiyonist bağışlanamaz bir hata yapmış. Ama sizin için Baur au Lac'ta oda bulmayı başardık*, falan filan. Ama bu hayal bile başlamadan bitmişti. Bu gece Avrupa'nın hiçbir yerinde elliden fazla konuğu olmasıyla övünen büyük bir otel yoktu. Dünyanın en zenginleri yeryüzünü cesurca kucaklıyordu, bir istisna hariç: Nassau, Bahamalar'da tüccar olan Richard Onslow Roper.

Telegram: @cinciva

Jonathan'ın elleri kasıldı, içgüdüsel olarak dövüşe hazırmış gibi kollarını silkeledi. Bir araba, radyatörüne bakılırsa bir Mercedes avluya girmiş, farlarının ışıkları dönerek inen kar taneleriyle boğulmuştu. Jonathan, Herr Kaspar'ın heybetli kafasının kalktığını, avizenin ışığının briyantinli saçlarında parladığını gördü. Ama araba avlunun uzak tarafına park etti. Sadece bir taksiydi, önemli biri değil. Herr Kaspar'ın şimdi arabanın ışığıyla parlayan başı öne doğru eğildi, borsanın kapanış fiyatlarını incelemeye devam etti. Rahatlayan Jonathan tanıdığı şeye bir hayalet gibi gülümsedi. Peruk, ölümsüz peruk: Herr Kaspar'ın yüz kırk bin franklık tacı, İsviçre'deki her klasik konsiyerjin gururu. Frau Loring ona Herr Kaspar'ın William Tell peruğu diyordu; milyoner despot Madam Archetti'ye başkaldırarak yükselmeye cüret eden peruk.

Jonathan belki pek çok yöne dağılan zihnini odaklamak, belki de hikâyeyle şu anda içinde bulunduğu açmaz arasında gizli bir bağ bulduğundan, hikâyeyi aynen muhasebeci Frau Loring'in çatı katında kendisine peynirli fondü yaptığı sırada anlattığı gibi kendi kendine tekrarladı. Frau Loring yetmiş beş yaşındaydı ve Hamburgluydu. Herr Meister'ın dadısı ve söylentiye göre Herr Meister'ın babasının metresiydi. Frau Loring peruk efsanesinin bekçisi, canlı tanığıydı.

"O günlerde Madam Archetti Avrupa'nın en zengin kadınıydı, *genç* Herr Jonathan," demişti Frau Loring, Jonathan'ın babasıyla da yatmış gibi. "Dünyanın bütün otelleri onun peşindeydi. Ama Meister's onun favorisiydi, Kaspar ona direnene kadar. Ondan sonra da gelmeye devam etti, ama sadece görünmek için."

Frau Loring'in anlattığına göre Madam Archetti, Archetti süpermarket zincirinin servetini miras almış, faizden aldığı faizle geçiniyordu. Ve ellili yaşlarda en sevdiği şey peşinde personelini ve gardırobunu

Telegram: @cinciva

taşıyan minibüsle birlikte, üstü açık İngiliz spor arabasıyla Avrupa'nın büyük otellerini gezmekti. Hamburg'daki Four Seasons'tan, Venedik'teki Cipriani'ye, Como Golü'ndeki Villa d'Este'ye kadar bütün konsiyerjlerin isimlerini biliyordu. Onlara diyet ve bitkisel tedaviler tavsiye ediyor, fallarına bakıyordu. Ve gözüne girdikleri takdirde hepsine hayal bile edilemeyecek bir bahşiş veriyordu.

Ve Herr Kaspar'ın göze girme konusunda hiç sıkıntısı yoktu. Her yıl yirmi bin İsviçre frankı civarında bahşiş alıyordu. Sahte saç bakımları, siyatik tedavisi için yastığının altına koyması için sihirli taşlar, Noel'de ve aziz günlerinde Herr Kaspar'ın kentteki ünlü şarküteriyle yaptığı gizli anlaşmayla nakde çevirdiği yarım kilo Beluga havyarı da cabasıydı. Bütün bunlar, her zamanki gibi komisyonunu aldığı, birkaç tiyatro bileti ve birkaç akşam yemeği için yer ayırtması karşılığındaydı. Ve Madam Archetti'nin hizmetkâr krallığının hanımefendisi rolü için talep ettiği sadakat işaretlerini görsün diyeydi.

Ta ki Herr Kaspar'ın peruğunu aldığı güne kadar.

Peruğu düşünmeden almadı, dedi Frau Loring. Önce Meisters'ın petrol işindeki müşterisi sayesinde Teksas'ta bir arazi satın almıştı. Yatırımı meyvelerini vermiş, böylece kârını elde etmişti. Ancak o zaman patroniçe müşterisi gibi biraz gençleşme zamanının geldiğine karar vermişti. Aylarca süren ölçüm ve tartışmadan sonra peruğu hazırdı; mucize peruk, ustaca taklit mucizesi. Peruğu denemek için Mykonos'taki yıllık izninden faydalanmış ve eylül ayında bir pazartesi sabahı, bronzlaşmış ve ona yukarıdan bakmadığınız sürece on beş yaş gençleşmiş bir halde yeniden masasının başına geçmişti.

Ve kimse ona yukarıdan bakmadı, diyordu Frau Loring. Eğer baktılarsa bile bundan söz etmediler.

Telegram: @cinciva

Şaşırtıcı gerçek şuydu ki kimse peruk hakkında tek kelime etmemişti. Ne Frau Loring, ne o günlerde piyanist olan Andre, ne yemek salonundaki şef garson Berri'den önce gelen Brandt, ne de boncuk gibi gözüyle personelinin görünüşündeki bozuklukları takip eden baba Herr Meister. Bütün otel, üstü örtülü bir şekilde Herr Kaspar'ın yeniden gençleşmesinin ışıltısını paylaşmaya karar vermişti. Frau Loring yazlık bir elbise ve eğrelti otu desenli çoraplar giyerek kendisini riske atmıştı. Madam Archetti'nin alışıldık aylık ziyareti için geldiği ve her zamanki gibi oteldeki ailesinin onu selamlamak üzere lobiye sıralandığı o akşama kadar her şey mutluluk içinde devam etmişti: Frau Loring, şef garson Brandt, Andrè ve onu Kule Dairesi'ne şahsen götürmek için bekleyen baba Herr Meister.

Ve masasında peruğuyla oturan Herr Kaspar.

Madam Archetti başta gözdesinin görünüşüne yapılan eklemeyi fark etmemeyi tercih etti, dedi Frau Loring. Yanından geçerken ona gülümsemişti, ama bu ilk balosundaki prensesin herkese bahşettiği tarzda bir gülümsemeydi. Herr Meister'ın onu iki yanağından öpmesine izin vermişti, şef garson Brandt'ın bir yanağından. Frau Loring'e gülümsemişti. Kollarıyla dikkatlice piyanist André'nin gelişmemiş omuzlarını sarmış, o da, "Madam," diye mırlamıştı. Madam Archetti ancak o zaman Herr Kaspar'a yaklaşmıştı.

"Kafanda ne var Kaspar?"

"Saç, Madam."

"Kimin saçı Kaspar?"

"Benim," diye cevap vermişti Kaspar dik duruşuyla.

"Çıkar onu," diye emretmişti Madam Archetti. "Yoksa benden bir peni bile alamazsın."

"Çıkaramam, Madam. Saçım kişiliğimin bir parçası. Kişiliğimle bütünleşti."

Telegram: @cinciva

"O zaman ayrıştır, Kaspar. Şimdi değil, ama yarın sabah. Yoksa hiçbir şey alamazsın. Tiyatrodan benim için ne aldın?"

"*Othello*, Madam."

"Sabah sana tekrar bakacağım. Kim oynuyor?"

"Leiser, Madam. Bu kadar sahip olduğumuz en büyük Kuzey Afrikalı."

"Göreceğiz."

Ertesi sabah saat tam sekizde Herr Kaspar görevinin başına geçtiğinde yakasındaki çapraz ofis anahtarları sefer madalyaları gibi parlıyordu. Ve kafasında isyanının amblemi duruyordu. Bütün sabah lobide tereddütlü fısıltılar duyulmuştu.

Otel konukları Frau Loring'e nedenini bilmeseler de yaklaşan patlamanın farkında olduklarını söylemişlerdi. Madam Archetti onun için en uygun saat olan gün ortasında Kule Dairesi'nden çıkıp o zamanki gözdesi, umut vaat eden Grazlı genç berber sevgilisinin kolunda merdivenlerden inmişti.

"Herr Kaspar bu sabah nerede?" diye sormuştu Herr Kaspar'a doğru.

"Masasının arkasında ve her zamanki gibi hizmetinizde, Madam," diye cevap vermişti Herr Kaspar, duyanlar için sonsuza dek özgürlük koridorlarında yankılanan bir sesle.

"Ben Herr Kaspar'ı göremiyorum," demişti Madam Archetti sevgilisine. "Saç görüyorum. Lütfen yokluğunda onu özleyeceğimizi söyle."

"Bu onun sur borusuydu," diye bitirmeyi severdi Frau Loring hikâyesini. "O kadının otele girdiği andan itibaren Herr Kaspar kaderinden kaçamadı."

Ve bu gece de benim sur borum çalınacak, diye düşündü Jonathan, dünyanın en kötü adamını kabul etmeyi bekleyerek.

Jonathan askeri okulda tırnak temizliği konusunda bütün gözler üstüne çevrildiğinden beri her zaman temiz olan elleri için endişeleniyordu. Başta gösteri alanında beynine işlenen duruşla ellerini pantolonunun nakışlı kısımlarına doğru kıvırıyordu. Ama şimdi fark etmeden arkasında kenetliyordu. Avuçlarında durmadan beliren terin acı verecek kadar farkında olduğundan, parmaklarının arasına bir mendil dolamıştı.

Endişesini gülümsemeye dönüştüren Jonathan iki yanındaki aynalarda gülümsemesinde bir kusur aradı. Bu meslekteki yılları sırasında geliştirdiği Zarif Hoş Geldiniz Gülümsemesi idi: sempatik, ama sağduyulu bir şekilde ölçülü, çünkü deneyimle öğrenmişti ki konuklar, özellikle çok zengin olanlar, zorlu bir yolculuktan sonra asabi olabiliyorlardı ve otele vardıklarında görmek istedikleri son şey bir şempanze gibi sırıtan bir gece müdürü oluyordu.

Gülümsemesinin hâlâ yerinde olduğunu fark etti. Mide bulantısı hissi gülümsemesini bozmamıştı. Kendi bağladığı kravatı memnuniyet verecek derecede kayıtsız görünüyordu. Saçları, Herr Kaspar'ınkine denk olmasa da kendisine aitti ve her zamanki gibi en parlak halindeydi.

Bu farklı bir Roper, dedi içinden. *Her şey tamamen yanlış anlamadan ibaret. Hiçbirinin onunla bir ilgisi yok. İkisi de tüccar olan, ikisi de Nassau'da yaşayan iki Roper var.* Ama Jonathan, nöbet için ofisine gelip kaygısızca Herr Stripli'nin akşam gelecek konuklara ait listesini aldığı ve elektronik harflerle yazılmış olan Roper adının bilgisayar çıktısından kendisine haykırdığı öğleden sonra beşten beri aynı sarmalın içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Roper R.O.'nun, on altı kişilik ekibiyle birlikte Atina'dan özel jetiyle saat 21.30'da gelmesi bekleniyor,

Telegram: @cinciva

ardından Herr Strippli'nin isterik bilgi notu: "VVIP!" Jonathan bunun üzerine bilgisayarında halkla ilişkiler dosyasını açmıştı: Roper R.O. ve ardından müşterilerin yakın koruması olduğuna dair bir kod olan RYK harfleri geliyordu. R, resmi görevli demekti, resmi görevli de İsviçre Federal yetkilileri tarafından silah taşıma ruhsatı verildiği anlamına geliyordu. Roper, RYK, iş adresi Nassau, Ironbrand Land, Ore&Precious Metals Company (Ironbrand Arazi, Cevher&Değerli Metaller Şirketi), ev adresi Nassau'daki bir posta kutusu, kredisi Zürih Bilmemne Bankası tarafından teminatlı. Bu durumda dünyada ilk adı R ile başlayan ve Ironband diye bir şirketi olan kaç Roper olabilirdi ki? Tanrı daha kaç tesadüfü bir araya getirecekti?

"Bu R.O. kimmiş?" diye Almanca sordu Herr Strippli'ye, başka bir şeyle meşgulmüş gibi yaparak.

"Senin gibi İngiliz."

Jonathan'ın Almancası daha iyi olmasına rağmen, Strippli'nin İngilizce cevap vermek gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı.

"Aslında hiç de benim gibi değil. Nassau'da yaşıyor, değerli metal ticareti yapıyor, İsviçre'de bankaları var, bunun nesi bana benziyor?" Aylardır aynı yerde kapalı olmalarından kaynaklanan kavgaları, evliliklerdeki küçük atışmalara dönüşmüştü.

"Bay Roper aslında çok önemli bir konuk," diye cevap verdi Strippli şarkı söyler gibi bir tonla. Kara hazırlanmak için deri paltosunun kemerini takıyordu. "Özel sektörden harcama konusunda beş numaramız ve bütün İngilizlerin başını çekiyor. Grup geçen gelişinde günde ortalama yirmi bir bin yedi yüz İsviçre frankı harcadı, *artı* bahşiş."

Jonathan, Herr Strippli'nin motosikletinin patırtısını duyabiliyordu. Kara rağmen bayır aşağı, annesine gidiyordu. Jonathan bir süre, hava saldırısını bek-

Telegram: @cinciva

leyen biri gibi başı minik ellerinin arasında gizlenmiş olarak masasında oturdu. Rahat ol, dedi kendi kendine. Roper hiç acele etmedi, sen de aynısını yapabilirsin. Tekrar doğrulup zamanını rahat kullanan birinin ifadesiyle dikkatini masasındaki mektuplara verdi. Stuttgart'taki bir tekstil üreticisi Noel Partisi faturasına itiraz ediyordu. Jonathan, Herr Meister'ın imzalaması için iğneleyici bir mektup hazırladı. Nijerya'daki bir halkla ilişkiler şirketi konferans imkânlarını soruyordu. Jonathan bir boşlukları olmadığını üzülerek bildirdi.

Annesiyle birlikte otelde kalan Sybille adında güzel ve gösterişli bir Fransız kız yine onun muamelesinden şikâyet ediyordu. "Beni yelkene götürdün. Dağlarda yürüdük. Güzel günler geçirdik. Bu kadar İngiliz olmak zorunda mısın ki arkadaştan öteye geçemiyoruz? Bana bakıyorsun, yüzüne bir gölgenin düştüğünü görüyorum, seni tiksindiriyorum."

Hareket etme ihtiyacı duyarak Herr Meister'ın şehirdeki kamulaştırılan bir eserin çatısından kurtardığı eski Arolla çamından ızgara odası inşa ettirdiği kuzey kanadındaki inşaat alanına tura çıktı. Kimse Herr Meister'ın neden bir ızgara odası istediğini bilmiyordu, kimse ne zaman istemeye başladığını hatırlamıyordu. Çok sayıda ahşap panel sıvanmamış duvara sıralanmıştı. Jonathan onların misk kokusunu alınca, Sophie'nin Kahire'deki Queen Nefertiti Otelindeki ofisine girdiği gece vanilya kokan saçlarını hatırladı.

Jonathan bunun için Herr Meister'ın inşaat çalışmalarını suçlayamazdı. O gün öğleden sonra Roper'ın adını listede gördüğünden beri Kahire'ye doğru yola çıkmıştı zaten.

Onu sık sık görüyordu, ama kadınla hiç konuşmamıştı: kırk yaşlarında, cansız koyu renk saçlı bir güzel-

Telegram: @cinciva

lik, uzun bir bel, zarif ama mesafeli bir duruş. Onu Nefertiti'nin butiklerini gezerken veya kaslı bir şoför tarafından bordo rengi Rolls-Royce'a oturtulurken görmüştü. Lobide gezerken şoförü korumalığını yapıyor, ellerini hayalarının üstünde kavuşturup arkasından yürüyordu. O, Le Pavillon restoranda, Fransız gazetesi elinin altında, güneş gözlükleri kayak gözlüğü gibi saçlarına itilmiş bir halde *menthe frappé* içerken şoförü de yan masada sodasını yudumluyordu. Personel ona Madam Sophie diyordu ve Madam Sophie, Freddie Hamid'e aitti. Freddie Hamid, Queen Nefertiti Oteli de dâhil olmak üzere, Kahire'nin büyük bir bölümüne sahip olan üç sevimsiz Hamid kardeşin bebeğiydi. Freddie'nin yirmi beşinde gerçekleştirdiği en ünlü başarısı bakarada on dakika içinde yarım milyon dolar kaybetmesiydi.

"Siz Bay Pine'sınız," demişti Fransız çeşnili sesiyle, masanın diğer tarafındaki koltuğa tüneyerek. Ve başını arkaya doğru atıp onu incelemeye başlamıştı. "İngiltere çiçeği."

Sabahın üçüydü. İpekli pantolon takım giymiş, boynuna topaz tılsım takmıştı. Zil zurna sarhoş olabilir, diye düşünmüştü Jonathan: dikkatli ilerle.

"Teşekkür ederim," dedi hoşça. "Uzun süredir kimse bana böyle söylemedi. Sizin için ne yapabilirim?"

Ama Jonathan onun etrafındaki havayı kokladığında aldığı tek koku saçlarının kokusuydu. Ve gizemli olan da, saçları siyah renkte parlamasına rağmen sarışın gibi kokmasıydı: ılık ve vanilyalı.

"Ve ben de üç numaralı çatı süitinden Madam Sophie," diye devam etti kendini hatırlatmak istercesine. "Sizi sık sık görüyorum Bay Pine. Çok sık. Sadık gözleriniz var."

Parmaklarındaki yüzükler antikaydı. Soluk altın üzerine yerleştirilmiş dumanlı elmas yığınları.

Telegram: @cinciva

"Ve ben de sizi gördüm," diye ona katıldı her zaman hazır olan gülümsemesiyle.

"*Yelken* de yapıyorsunuz," dedi, onu eğlenceli bir sapkınlıkla suçlarcasına. *De*'yi kullanması, açıklamadığı bir gizemdi. "Koruyucum beni geçen pazar Kahire yat kulübüne götürdü. Biz şampanya kokteyli içerken sizin tekneniz geldi. Freddie sizi tanıyıp el salladı, ama siz denizcilikle bizimle zaman kaybetmeyecek kadar meşguldünüz."

"Sanırım dalgakırana çarpmaktan korkuyordum," dedi Jonathan. Kulüp verandasında şampanya içen şamatacı Mısırlı grubu hatırlıyordu.

"İngiliz bayraklı çok güzel bir mavi tekneydi. Sizin mi? Çok asil görünüyordu."

"Ah, Tanrım, hayır! Bakanın."

"Yani bir rahiple* mi yelken açıyorsunuz?"

"Demek istediğim, İngiliz Konsolosluğundaki ikinci adamla yelken açıyorum."

"Çok genç görünüyordu. İkiniz de öyle. Etkilendim. Nedense geceleri çalışan insanların sağlıksız olduğunu düşünmüşümdür. Ne zaman uyuyorsunuz?"

"O hafta sonu izinliydim," diye cevap verdi Jonathan çabucak, çünkü ilişkilerinin böyle erken bir aşamasında onunla uyku alışkanlıkları hakkında konuşmak istemiyordu.

"İzinli olduğunuz hafta sonları hep yelkenle mi açılırsınız?"

"Biraz tenis oynarım. Biraz koşarım. Ölümsüz ruhumu düşünürüm."

"Ölümsüz mü?"

"Öyle umuyorum."

"Öyle mi inanıyorsunuz?"

"Mutlu olduğumda."

---

* Burada kullanılan "Minister" sözcüğü İngilizcede hem bakan hem de rahip anlamına gelir –çn.

Telegram: @cinciva

"Mutsuz olduğunuzda da kuşku duyuyorsunuz. Tanrı'nın bu kadar değişken olmasına şaşmamak gerek. Biz bu kadar inançsızken o nasıl sabit olsun ki?"

Sanki onlar da yaramazlık yapmış gibi azarlarcasına sandaletlerine baktı. Jonathan onun aslında ayık olup sadece etrafındaki dünyadan farklı bir ritim sürdürüp sürdürmediğini merak etti. Belki Freddie'nin uyuşturucularından biraz alıyordur, diye düşündü; ne de olsa Hamidlerin Lübnan'da haşhaş yağı ticareti yaptığına dair söylentiler vardı.

"At biner misiniz?" diye sordu.

"Ne yazık ki hayır."

"Freddie'nin atları var."

"Duymuştum."

"Arap atları. Muhteşem Arap atları. Arap atı yetiştirenler uluslararası elit kesimdir, bunu biliyor muydunuz?"

"Duymuştum."

Madam Sophie düşünmek için bir an durdu. Jonathan bundan faydalandı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Madam Sophie?"

"Peki, bu Bakan, bu Bay..."

"Ogilvey."

"Sör Bir Şey Ogilvey."

"Sadece Bay."

"Arkadaşınız mı?"

"Yelken arkadaşım."

"Okulda birlikte miydiniz?"

"Hayır, ben öyle bir okula gitmedim."

"Ama aynı sınıftan filansınız herhalde? Arap atı yetiştirmiyor olabilirsiniz, ama ikiniz de –Tanrım, ne deniyordu– ikiniz de centilmensiniz?"

"Bay Ogilvey ve ben yelken arkadaşıyız," diye cevap verdi Jonathan en kaçamak gülümsemesiyle.

Telegram: @cinciva

"Freddie'nin de yatı var. Yüzen bir genelev. Öyle demiyorlar mı?"

"Eminim demiyorlardır."

"Eminim diyorlar."

Madam Sophie ipekli kolunu uzatıp bileğindeki bileziklerin altını incelerken yine durakladı. "Bir fincan kahve istiyorum lütfen, Bay Pine. Mısır kahvesi. Sonra sizden bir iyilik isteyeceğim."

Gece garsonu Mahmut ona bakır cezvede kahvesini getirip törenle iki fincana doldurdu. Madam Sophie'nin Freddie'den önce zengin bir Ermeni'ye ait olduğunu hatırlıyordu Jonathan. Ondan önce de Nil boyunca şüpheli imtiyazlı arazilere sahip olan İskenderiyeli bir Yunan'a. Freddie onu her yönden kuşatmış, mümkün olan her fırsatta orkide buketi bombardımanına tutmuş, evinin önünde Ferrari'de yatmıştı. Dedikodu yazarları cüret ettikleri şeyi yazmış, Ermeni şehri terk etmişti.

Madam Sophie sigara yakmaya çalışıyor, ama elleri titriyordu. Jonathan çakmağı onun için yaktı. Madam Sophie gözlerini kapatıp bir nefes çekti. Boynunda yaşlılık çizgileri vardı. Ve Freddie Hamid yirmi beşinde, diye düşündü Jonathan. Çakmağı masasına koydu.

"Ben de İngilizim Bay Pine," dedi, sanki bu paylaştıkları bir üzüntüymüş gibi. "Genç ve ilkesizken pasaportu için hemşerilerinizden biriyle evlendim. Adamın bana çok âşık olduğu anlaşıldı. Dürüstlük timsaliydi. İyi bir İngiliz erkekten daha iyisi, kötü bir İngiliz erkekten de daha kötüsü yoktur. Sizi seyrettim, sanırım siz iyi birisiniz. Bay Pine, Richard Roper'ı tanıyor musunuz?"

"Ne yazık ki, hayır."

"Ama tanımalısınız. Ünlüdür. Çok güzeldir. Elli yaşında bir Apollo. Freddie gibi o da at yetiştiriyor.

Telegram: @cinciva

Birlikte bir damızlık at çiftliği kurmayı bile düşünüyorlar. Bay Richard Onslow Roper, ünlü uluslararası girişimcilerinizden biri. Hadi ama."

"Bildiğim bir isim değil. Üzgünüm."

"Ama Dicky Roper Kahire'de çok iş yapıyor! Sizin gibi o da İngiliz, çok çekici, zengin, göz alıcı, ikna edici... Bizim gibi basit Araplar için neredeyse fazla ikna edici. Müthiş bir yatı da var, Freddie'ninkinin iki katı büyüklüğünde! Siz de bir denizci olduğunuza göre onu nasıl tanımazsınız? Elbette tanıyorsunuzdur. Tanımıyormuş gibi yapıyorsunuz, bunu görebiliyorum."

"Belki de muhteşem bir yatı varsa otellerle uğraşmıyordur. Fazla gazete de okumam. Hiçbir şeyden haberim yok. Üzgünüm."

Ama Madam Sophie üzgün değildi. Güveni tazelenmişti. Rahatlaması yüzünden ve çantasına uzanmaktaki kararlılığından anlaşılıyordu.

"Benim için bazı özel belgelerin fotokopisini almanızı rica ediyorum."

"Şey, lobinin tam karşısında idari hizmet büromuz bulunuyor, Madam Sophie," dedi Jonathan. "Bay Ahmadi genellikle bütün gece orayı yönetiyor." Telefonu almak için uzandı, ama Madam Sophie'nin sesi onu durdurdu.

"Bunlar gizli belgeler, Bay Pine."

"Bay Ahmadi'nin çok güvenilir birisi olduğuna eminim."

"Teşekkür ederim, kendi olanaklarımızı kullanmayı tercih ederim," diye karşılık verdi, köşedeki masanın üstünde duran fotokopi makinesine bakarak. Jonathan onun makineyi lobiden geçerken gördüğünü anlamıştı, tıpkı kendisini gördüğü gibi. Çantasından tomar haline getirilmiş, ama katlanmamış beyaz kâğıtlar çıkardı. Kâğıtları masanın üstünden

Telegram: @cinciva

Jonathan'a doğru uzatırken yüzüklü parmakları açık ve kaskatıydı.

"Ne yazık ki bu çok *küçük* bir fotokopi makinesi, Madam Sophie," diye uyardı Jonathan, ayağa kalkarken. "Kâğıtları elinizle vermeniz gerekiyor. Size nasıl yapılacağını göstereyim, sonra sizi yalnız bırakayım."

"Birlikte elle verelim, lütfen," dedi, gerilimden kaynaklı bir kinayeyle.

"Ama kâğıtlar gizliyse..."

"Lütfen bana eşlik edin. Ben teknik konularda tam bir geri zekâlıyım. Ben, ben gibi değilim." Küllükten sigarasını alıp bir nefes çekti. Gözleri kendi hareketlerine şaşırmış gibi irileşmişti. "Siz yapın lütfen," diye emretti.

Jonathan da yaptı.

Makineyi açtı, kâğıtların on altısını birden yerleştirdi ve kâğıtlar yeniden dışarı çıkarlarken hepsini şöyle bir taradı. Bunun için bilinçli bir çaba harcamamıştı. Ama buna direnmek için de bir çaba harcamamıştı. Gözlem becerileri hiç kaybolmamıştı.

Nassau'da bulunan, Ironbrand Land, Ore&Precious Metals Company'den Kahire'deki, Hamid InterArap Hotels and Trading Company'ye (Hamid InterArap Otelleri ve Ticaret Şirketi) geliş tarihi 12 Ağustos. Hamid InterArab'tan Ironbrand'e giden yazı, kişisel saygı sözleriyle.

Yine Ironbrand'den Hamid InterArab'a, stok listemizdeki dörtten yediye kadar olan mallar ve parçalar hakkında konuşmalar, nihai kullanıcı Hamid InterArab'ın sorumluluğu, akşam yatta yemek yiyelim.

Ironbrand'den gönderilen mektuplar gömlek ceplerindeki tek harfler gibi bitişik ve gösterişli bir yazıyla imzalanmıştı. InterArab kopyaları hiç imzalanmamıştı, ama en alttaki boşlukta Said Abu Hamid'in aşırı büyük harflerle yazılmış adı vardı.

Telegram: @cinciva

Jonathan daha sonra stok listesini gördü ve kanı, kanınız sırtınızı karıncalandırıp konuştuğunuzda sesinizin nasıl çıkacağından endişelenmenize neden olduğunda her ne yapıyorsa onu yaptı: tek bir sayfa kâğıt, imza yok, kaynak yok, başlıkta "Stok 1 Ekim itibarıyla elverişli" yazılı. Parçalar, Jonathan'ın uykusuz geçmişinden kalma şeytanın sözlüğü gibi.

"Bir kopyanın yeterli olacağına emin misiniz?" diye sordu, ateş altındayken görüşün açılması gibi kriz hallerinde mümkün olan aşırı neşeli sesiyle.

Madam Sophie kolunu karnının üstüne koyup bir eliyle dirseğini kavramış, sigara içerken Jonathan'ı seyrediyordu.

"Çok beceriklisiniz," dedi. Nedenini söylemedi.

"Alıştıktan sonra fazla karmaşık bir şey değil. Kâğıt sıkışmadığı sürece."

Orijinal belgeleri bir takım, fotokopileri bir takım yaptı. Aklında bir düşünce kalmıştı. Bir cesedi gömmeye hazırlanıyor olsa, zihnini ancak bu şekilde bloke ederdi. Madam Sophie'ye dönüp, "Oldu," dedi aşırı rahat ve hiç hissetmediği bir cesaretle.

"İnsan iyi bir otelde her şeyi isteyebiliyor," diye yorumda bulundu Madam Sophie. "Bunlara uygun bir zarfınız var mı? Elbette vardır."

Zarflar masasının soldan üçüncü çekmecesindeydi. A4 boyunda sarı bir zarf çıkarıp masanın üstünden itti, ama zarf olduğu yerde kaldı.

"Lütfen fotokopileri zarfa koyun. Sonra zarfı güzelce yapıştırıp kasanıza koyun. Belki yapışkan bir bant kullanmanız gerekebilir. Evet, bantlayın. Makbuz gerekmiyor, teşekkür ederim."

Jonathan'ın insanları reddederken kullanmak üzere sakladığı son derece sıcak bir gülümsemesi vardı. "Ne yazık ki kasaya koymak için konuklardan emanet almamız yasak, Madam Sophie. Sizden bile alamam.

Telegram: @cinciva

Size bir depozit kasası ve anahtarı verebilirim. En fazla bunu yapabilirim, üzgünüm."

Jonathan bunları söylerken, Madam Sophie orijinal mektupları çantasına sokuşturuyordu. Çantayı kapatıp omzuna astı.

"Bana böyle bürokratik davranmayın, Bay Pine. Zarftakileri gördünüz. Bantladınız. Üzerine adınızı yazın. Mektuplar sizin olsun."

Kendi itaatkârlığına hiç şaşırmayan Jonathan gümüş kalemlikten kırmızı keçeli bir kalem seçip zarfın üstüne büyük harflerle PINE yazdı.

Senin kafanda öyle olsun, dedi Jonathan ona sessizce. Bunu ben istemedim. Teşvik etmedim.

"Burada ne kadar kalacaklarını tahmin ediyorsunuz, Madam Sophie?"

"Belki sonsuza dek, belki bir gece. Bilinmiyor. Bu bir aşk ilişkisi gibi." Cilveli hali gitmiş, yalvaran bir tutum takınmıştı. "Gizli. Tamam mı? Anlaşıldı, değil mi?"

Jonathan evet dedi. Tabii ki. Bu soruyu sormaya gerek duymasına biraz şaşırdığını gösteren bir şekilde gülümsedi.

"Bay Pine."

"Madam Sophie."

"Ölümsüz ruhunuz konusunda.

"Evet."

"Doğal olarak hepimiz ölümsüzüz. Ama eğer benim ölümsüz olmadığım anlaşılırsa, lütfen bu belgeleri dostunuz Bay Ogilvey'e verin. Bu konuda size güvenebilir miyim?"

"Eğer istediğiniz buysa, elbette veririm."

Madam Sophie hâlâ gülümsüyordu, hâlâ gizemli bir şekilde Jonathan'la uyum içinde değildi. "Siz hep gece müdürü müsünüz, Bay Pine? Her zaman? Her gece?"

Telegram: @cinciva

"Benim mesleğim bu."

"Siz mi seçtiniz?"

"Elbette."

"Sadece siz?"

"Başka kim olabilir?"

"Ama gün ışığında çok iyi görünüyorsunuz:"

"Teşekkür ederim."

"Sizi zaman zaman ararım."

"Onur duyarım."

"Sizin gibi ben de uykudan biraz sıkıldım. Lütfen bana eşlik edin."

Madam Sophie için kapıyı açarken vanilya kokusunu tekrar duydu ve onu yatağa kadar takip etmek istedi.

*

Herr Meister'ın inşaatı hiç bitmeyen ızgara odasının kasvetinde esas duruşta dikilen Jonathan, aşırı kalabalık gizli tiyatrosunda sadece bir figüran olan kendisini bir yöntem dâhilinde Madam Sophie'nin kâğıtlarını düzenlerken seyrediyordu. Ne kadar uzun zaman önce eğitilmiş olursa olsun, eğitimli bir asker için görev çağrısından daha irkiltici bir şey olamaz. Kafasının bir yanından diğerine doğru sadece bir otomatın talimli hareketi söz konusu:

Pine, Queen Nefertiti'de ofisinin kapısında dikilmiş, boş mermer salonun karşısına, asansörün çatı katına çıkışını gösteren kristal rakamlara bakıyor.

Asansör boş olarak zemin kata geri dönüyor.

Pine'ın avuçları karıncalanıp kuruyor, Pine'ın omuzları hafif.

Pine kasayı açıyor. Kombinasyon –otelin dalkavuk genel müdürü tarafından– Freddie Hamid'in doğum tarihine göre ayarlanmış.

Pine fotokopileri çıkarıyor, sarı zarfı katlayıp daha sonra atmak üzere ceketinin iç cebine sokuyor.

Telegram: @cinciva

Fotokopi makinesi hâlâ sıcak.

Pine daha iyi görüntü almak için koyu ton düğmesine basıp fotokopileri kopyalıyor. Füze isimleri. Güdüm sistemleri isimleri. Pine'ın anlamadığı teknolojik terimler. Pine'ın telaffuz edemediği, ama kullanılışlarını bildiği kimyasalların isimleri. Bir o kadar ölümcül, ama daha telaffuz edilebilir olan başka isimler. Sarin, Soman ve Tabun gibi isimler.

Pine yeni kopyaları bu geceki menünün içine koyuyor, sonra menüyü uzunlamasına katlayıp öteki iç cebine sokuyor. Menünün içindeki fotokopiler hâlâ sıcak.

Pine eski fotokopileri öncekinden ayırt edilemeyecek yeni bir zarfa koyuyor. Yeni zarfın üstüne PINE yazıp aynı rafa, aynı tarafı yukarı gelecek şekilde koyuyor.

Pine kasayı yeniden kapatıp kilitliyor. Gizli olmayan dünya yeniden kuruluyor.

Pine sekiz saat sonra farklı türde bir uşak olarak Bakan'ın dar yatında Mark Ogilvey'le yan yana otururken, Bayan Ogilvey tasarımcı kotuyla mutfakta somonlu sandviç hazırlıyor.

"Freddie Hamid, Dicky Onslow Roper'dan pis oyuncaklar mı alıyor?" diye tekrarlıyor Ogilvey, belgeleri ikinci kez tararken, gördüklerine inanamayarak. "Bunlar da ne böyle? Küçük domuz bakaraya sadık kalsa daha iyi olurmuş. Büyükelçi öfkeden deliye dönecek. Sevgilim, bunu duymak istersin."

Ama Bayan Ogilvey bunu zaten duyuyor. Ogilveyler karı-koca bir ekip. Çocuk sahibi olmak yerine casusluk yapıyorlar.

Seni sevdim, diye düşündü Jonathan beyhude yere. Geçmiş zamandaki sevgilinle tanış.

Telegram: @cinciva

Seni sevdim, ama ihanet ettim, hem de sevmediğim kibirli bir İngiliz casus için.

Çünkü boru öttüğünde onun her zaman kendi üzerine düşeni yapacak insanlardan oluşan küçük listesinde bulunuyordum.

Çünkü ben Bizden Biri'ydim – buradaki Biz, tartışmasız sadakati ve sağduyusu aşikar olan İngiliz erkekler demek oluyor. Biz, İyi Adamlar demek oluyor.

Seni sevdim, ama o sırada bunu söyleme fırsatı bulamadım.

Sybille'in mektubu hâlâ kulaklarında çınlıyordu: Yüzüne bir gölge düştüğünü görüyorum. Seni tiksindiriyorum.

Hayır, hayır, kesinlikle tiksindirici değilsin, Sybille, diye tatsız mektup arkadaşını aceleyle inandırmaya çalıştı otel müdürü. Sadece konu dışısın. Tiksinti tamamen benim kendi işim.

Telegram: @cinciva

2

Herr Kaspar ünlü kafasını yine kaldırdı. Rüzgâr sesinin arasından güçlü motor sesi açıkça duyuluyordu. Sorunlu Zürih borsasına ait bülteni rulo yapıp üzerine bir lastik geçirdi. Ruloyu yatırım çekmecesine attı, kilitleyip üniformalı başyardımcısı Mario'ya işaret etti. Arka cebinden bir tarak çıkarıp peruğunun içinden geçirdi. Mario, kaşlarını çatarak Pablo'ya baktı, o da anlamsızca güzel olan ve muhtemelen ikisini de gözeten Luganolu çırak Benito'ya sırıttı. Üçü lobiye sığınmışlardı, ama şimdi Latin cesaretiyle pelerinlerini ilikleyip, şemsiye ve el arabalarını alarak fırtınayı göğüslemek üzere dışarıya çıktılar. Kar tarafından yutulup anında gözden kayboldular.

Hiç olmadı, diye düşündü Jonathan, arabanın yaklaşmasını izlerken. Sadece avlunun üstünde deli gibi yağan kar var. Bu bir rüya.

Ama Jonathan rüya görmüyordu. Beyaz boşlukta yüzüyor olsa bile limuzin gerçekti. Otelden daha uzun olan limuzin rıhtıma yanaşan siyah bir gemi gibi ön girişe yanaşıyordu. Pelerinli görevliler yanaşmanın hızlı olması için koşturuyor, zıplıyordu. Pablo hariç hepsi. O şu anda bir anlık ilhamla bir yerlerden

Telegram: @cinciva

bulduğu süpürgeyle kırmızı halıdaki kar tanelerini süpürüyordu. Son bir kutsal an içinde şiddetli bir rüzgâr her şeyi örttü ve Jonathan büyük bir dalganın gemiyi tekrar denize çektiğini, etraftaki tepelerin sivri kayalarına çarptığını, bu yüzden Bay Richard Onslow Roper'ın ve resmi ruhsatlı korumalarının ve on altı kişilik ekibi oluşturan herkesin, 1991'deki unutulmaz Büyük Fırtına'da kendi özel *Titanik*'leri içinde yok olduğunu hayal etti. Tanrı ruhlarını korusun.

Ama limuzin geri dönmüştü. Arabanın içinden kürkler, yetişkin adamlar, uzun bacaklı güzel, genç bir kadın, elmaslar ve altın bileklikler, birbirinin aynı siyah bavul dağları, yağmalanmış bir ganimet gibi çıkıyordu. İkinci ve üçüncü limuzin de ilkine katılmıştı. Bir limuzin konvoyu... Herr Kaspar döner kapıyı grubun ilerleyişine en uygun hıza getirmişti. Önce dağınık devetüyü paltolu biri döner kapıya girdi, dikkatle dönerek herkesin odak noktasına ulaştı. Boynundan sarkan kirli ipek atkının üstünde ıslak bir sigara, onun da üstünde İngiliz üst sınıfına ait bir piçin bakışları vardı. Elli yaşında bir Apollo değildi.

Devetüyünden sonra yirmili yaşlardaki, gözleri bir tablodaki kadar sığ olan tek sıra düğmeli, denizci mavisi ceket giymiş biri geldi. Bir koruma, diye düşündü Jonathan, kötü bakışına karşılık vermemeye çalışarak: onu biri daha takip ediyordu, eğer Roper korkuyorsa bir üçüncüsü daha.

Güzel kadının kestane rengi saçları vardı. Neredeyse ayaklarına kadar inen çok renkli, muflonlu bir manto giymişti, ama hafif çıplakmış izlenimi vermeyi başarmıştı. Onda da Sophie'nin komik eğilimi vardı ve saçları Sophie'ninki gibi yüzünün iki yanına düşmüştü. Birisinin karısı mıydı? Metresi miydi? Herhangi birinin? Jonathan altı aydır ilk kez bir kadını hemen istemenin yıkıcı, mantıksız etkisini hissetti. Sophie

Telegram: @cinciva

gibi onun da değerli taşlarla bezenmiş bir parıltısı ve bir tür giyinik çıplaklığı vardı. Boynunda iki sıra muhteşem inciler taşıyordu. Muflonlu kollarından elmas bilezikler görünüyordu. Ama onu hemen bir Cennet vatandaşı yapan şey belli belirsiz bir yıkıntı havası, derbeder gülümsemesi ve kendinin farkında olmayan bir duruştu. Kapılar tekrar açıldı, herkesi bir anda içeri kustu, böylece İngiliz zengin sosyetenin geriye kalan bütün delegasyonu birden bire avizenin altına sıralandı. Grubun bütün üyeleri o kadar bakımlı, güneşe o kadar doymuştu ki, hep birlikte hastalığı, yoksulluğu, solgun yüzleri, yaşlılığı ve el işçiliğini yasaklayan bir şirket ahlakını paylaşıyor gibi görünüyorlardı. Yalnız devetüyü paltolu utanç verici bir şekilde yıpranmış süet botlarıyla diğerlerinin saflarından gönüllü olarak dışlanmış gibi görünüyordu.

Ve ortalarında, ama onlardan ayrı bir şekilde "O Adam" duruyordu, çünkü Sophie'nin hararetli tanımından sonra ona ancak böyle denebilirdi. Uzun boylu, ince ve ilk bakışta soylu. Arada kırların bulunduğu sarı saçlar geriye taranmış, kulakların üstünde minik boynuzlara dönüşmüş. Ona karşı kâğıt oynansa kaybedilecek bir yüz. En iyi kibirli İngiliz erkeklerin sergilediği duruş, bir diz kalkık, bir el sömürgeci kıçın arkasında. *Freddie çok zayıf,* diye açıklamıştı Sophie. *Ve Roper çok İngiliz.*

Bütün becerikli adamlar gibi Roper da bir kerede birkaç şey yapıyordu: Kaspar'la tokalaşıyor, sonra aynı eliyle kolunun üst kısmını tutuyor, aynı eli Fräulein Eberhardt'a bir öpücük göndermek için kullanıyor, o da kızarıp şarkıcıların peşinden koşan menopozlu bir kız gibi el sallıyordu. Sonunda derebeyi gözlerini Jonathan'a dikti. Jonathan ona doğru yürüyor olmalıydı, çünkü buna dair doğrudan bir kanıtı olmasa da, yanında durduğu Adèle'in mankeni-

Telegram: @cinciva

nin yerini önce gazete tezgâhı, sonra resepsiyondaki Fräulein Eberhardt'ın kırmızı yüz hatları ve şimdi de O Adam'ın kendisi almıştı. *Hiç vicdan azabı duymaz,* demişti Sophie. *O dünyanın en kötü adamıdır.*

Beni tanıdı, diye düşündü Jonathan, suçlamayı bekleyerek. Fotoğrafımı gördü, bana ait tanımlamayı duydu. Bir an içinde gülümsemeyi kesecek.

"Ben Dicky Roper," dedi tembel bir ses, eli Jonathan'ın elini kavrayıp kısa bir an için sahiplenirken. "Adamlarım burada birkaç oda ayırtmış. Daha doğrusu bir sürü oda. Nasılsınız?" Kelimeleri Belgravia'ya has bir şekilde ağzında yuvarlıyor, çok zenginlerin proletaryan aksanıyla konuşuyordu.

"Sizi görmek ne kadar güzel, Bay Roper," diye mırıldandı Jonathan, İngiliz sesiyle İngiliz sesliye. "Tekrar hoş geldiniz, efendim. Korkunç bir yolculuk yapmış olmalısınız. Bu havada uçmak başlı başına kahramanca bir girişim değil mi? Başka kimse uçmazdı, bunu söyleyebilirim size. Adım Pine, gece müdürüyüm."

Adımı duymuş, diye düşündü, bekleyerek. Freddie Hamid ona adımı vermiş.

"Yaşlı Meister bugünlerde ne yapıyor?" diye sordu Roper, gözleri güzel kadına kayarken. Kadın gazete tezgâhının yanında durmuş, moda dergilerine bakıyordu. Bilezikleri durmadan eline düşüyor, diğer eliyle sürekli saçlarını geriye itiyordu. "Ovaltine ve kitabına gömülmüş durumda mı? *Umarım* ilgilendiği şeyler kitaplardır. Jeds, nasılsın tatlım? Dergilere tapıyor. Bağımlı. Bense nefret ediyorum."

Jeds'in kadın olduğunu anlamak Jonathan'ın bir anını aldı. Tek bir adam olan Jed değil, çok çeşitliliğe sahip bir kadın olan Jeds. Kadının kestane rengi kafası gülümsediğini görmelerine yetecek kadar döndü. Muzip ve neşeli bir gülümsemeydi bu.

Telegram: @cinciva

"Ben *iyiyim*, sevgilim," dedi cesurca, bir darbeden sonra iyileşiyormuş gibi.

"Ne yazık ki Herr Meister bu gece kaçınılmaz bir yoğunluk içinde," dedi Jonathan. "Ama siz dinlendikten sonra sabah sizi görmeyi sabırsızlıkla bekliyor."

"Siz İngiliz misiniz Bay Pine? Konuşmanız kulağa öyle geliyor."

"Sapına kadar."

"Akıllı adam." Soluk gözler yine etrafta dolaşmaya başladı. Bu kez devetüyü paltolunun Fräulein Eberhardt'la form doldurduğu resepsiyon masasına baktı. "O genç hanıma evlenme mi teklif ediyorsun, Corky?" diye seslendi. "Böyle bir şey olursa dişimi kıracağım," diye alçak sesle ekledi Jonathan'a bakarak. "Binbaşı Corkoran, yardımcım," diye sır verdi imalı bir şekilde.

"Neredeyse bitti Şef!" dedi Corky kelimeleri yayıp devetüyü kolunu kaldırarak. Kriket atışı yapacakmış gibi bacaklarını açıp poposunu dışarı çıkarmıştı. Poposunda, doğuştan ya da kasıtlı, kadınsılığı ima eden bir şey vardı. Pasaport yığını dirseğinin yanındaydı.

"Sadece birkaç isim kopyalaman gerekiyor, Tanrı aşkına. Elli sayfalık bir sözleşme değil sonuçta, Corks."

"Ne yazık ki bu yeni güvenlik konusu, efendim," diye açıkladı Jonathan. "İsviçre polisi ısrarcı. Yapabileceğimiz bir şey yok gibi."

Güzel Jeds üç dergi seçmişti, ama daha fazla istiyordu. Hafifçe aşınmış çizmesinin topuğunu sabırla yere bastırırken sivri ucu havayı gösteriyordu. Sophie de eskiden böyle yapardı. Yirmili yaşların ortaları, diye düşündü Jonathan. Hep öyle kalacak.

"Uzun süredir mi buradasın, Pine? Son geldiğimizde yoktun, değil mi Frisky? Evden uzaktaki bir İngilizi fark ederdik."

Telegram: @cinciva

"Mümkün değil," dedi ceketli, Jonathan'a hayali bir silah dürbününden bakar gibi. Karnabahar kulaklar, diye düşündü Jonathan. Kırlaşan sarı saçlar. Baltaya benzer eller.

"Neredeyse tam altı ay oldu, Bay Roper."

"Ondan önce neredeydiniz?"

"Kahire," diye cevap verdi Jonathan kıvılcım gibi bir hafiflikle. "Queen Nefertiti."

Zaman patlamadan önceki zaman gibi geçti. Ama Queen Nefertiti Otelinden bahsedilince lobinin oymalı aynaları parçalanmadı, sütunlar ve avizeler yerinde kaldı.

"Sevdiniz mi? Kahire'yi?"

"Sevdim."

"Ayrılmanızın nedeni neydi o zaman, yani o kadar sevdiyseniz?"

Sendin aslında, diye düşündü Jonathan. Ama onun yerine: "Ah, seyahat arzusu galiba, efendim. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir yerlerde sürekli kalmadan yaşamak, bu işin çekici yanlarından biri."

Birden her şey harekete geçti. Corkoran resepsiyon masasından ayrılıp, elinde sigarasıyla uzun adımlarla onlara doğru geldi. Kadın Jeds dergilerini seçmiş, tıpkı Sophie gibi, birisinin parayı ödesin diye bir şey yapmasını bekliyordu. "Oda faturasına eklenecek, canım." Herr Kaspar ikinci ceketlinin kollarına bir tomar mektup koyuyor, o da parmak uçlarıyla tombul paketleri gösterişli bir şekilde inceliyordu.

"Zamanı gelmişti Corks. İmza atan eline ne halt oldu?"

"Otuz birci sancısı galiba Şef," dedi Binbaşı Corkoran. "Sanırım sakatlandı," diye ekledi, Jonathan'a yönelik özel bir gülümsemeyle.

"Oh, Corks," dedi kadın Jeds kıkırdayarak.

Jonathan gözünün kıyısıyla kapıcı Mario'nun birbirinin aynı bavulları arabayla servis asansörüne doğru götürdüğünü gördü. Hamalların görüntülerini müşterilerinin vefasız zihinlerine kazımayı umarak yaptıkları gibi topallayarak yürüyordu. Sonra aynalardaki kendi parçalanmış yansımasını ve bir elinde dergileri, bir elinde sigarasını taşıyan Corkoran'ı gördü. Bir an için işgüzar bir panik hissetti, çünkü Jeds'i görememişti. Dönüp baktı, onu gördü, göz göze gelince Jeds ona gülümsedi ki irkiltici şekilde yeniden dirilen arzusu içinde özlemini duyduğu şey tam da buydu. Roper'la da göz göze geldi, çünkü Jeds onun koluna asılıyordu. İki eliyle koluna tutunmuş, neredeyse onun ayaklarıyla yürüyor gibiydi. Korumalar ve zengin sosyete peşlerinden geliyordu. Jonathan saçları ensesinde toplanmış sarışın bir erkek güzeli, yanında asık suratla yürüyen karısını gördü.

"Pilotlar biraz daha geç gelecek," dedi Corkoran. "Pusulayla ilgili bir saçmalık varmış. Pusula olmasa tuvaletin sifonu çalışmıyordur. Sen burada kalıcı mısın canım, yoksa bir gecelik misin?"

Nefesi günün iyi şeyleri gibi kokuyordu: öğle yemeğinden önce alınan martiniler, yemekte içtiği şaraplar ve sonraki konyaklar, iğrenç Fransız sigaraları.

"Oh, bu meslekte ne kadar kalıcı olunabilirse, Binbaşı," diye cevap verdi Jonathan, tavırlarını bir asta göre ayarlayarak.

"Bu bizim için de geçerli hayatım, inan bana," dedi Binbaşı hararetle. "Kalıcı olarak geçici, Tanrım."

Bir diğer kesitte piyanist Maxie'nin gri ipekli giymiş iki yaşlı kadına çaldığı "When I Take My Sugar To Tea" eşliğinde büyük salonu geçiyorlardı. Roper ve kadın hâlâ birbirine dolanmış vaziyetteydi. Birbirinizle yenisiniz, dedi Jonathan ekşi bir sesle, gözünün kıyısıyla. Ya da bir kavgadan sonra barışıyorsunuz. *Jeds,*

Telegram: @cinciva

diye tekrarladı kendi kendine. Jonathan'ın tek kişilik yatağının güvenliğine ihtiyacı vardı.

Yeni bir kesit, Herr Meister'ın yeni Kule Dairesi'ne çıkan asansörün kapısının önünde üç sıra halinde dikiliyorlardı. Zengin sosyete geride kıkırdıyordu.

"Eski asansöre ne halt oldu, Pine?" diye sordu Roper. "Meister'ın eski şeyleri sevdiğini sanırdım. Lanet olası İsviçreliler şansları olsa Stonehenge'i bile modernleştirirlerdi, değil mi Jeds?"

"Roper, umarım bir *asansör* yüzünden olay çıkarmayacaksın," dedi kadın dehşete kapılarak.

"Hele bir dene."

Jonathan uzaklardan gelen, kendisininkine benzemeyen bir sesin yeni asansörün üstünlüklerini sıraladığını işitti: Güvenlik önlemi Bay Roper, ama aynı zamanda güzel birkaç özelliği var, geçen sonbaharda sadece Kule Dairesi konuklarımızın rahatı için hizmete açıldı... Jonathan konuşurken Herr Meister'ın özel tasarımı olan, püsküllerle süslü, tepesindeki komik tacıyla, altından yapılma ana anahtarı parmaklarının arasında salladı.

"Yani size de Firavunları hatırlatmıyor mu? Aslında çok çirkin, ama sizi temin ederim daha az eğitimli konuklarımız *bayılıyor*," dedi sır verircesine, daha önce kimseye lütfetmediği adi, küçük gülümsemesiyle.

"Eh, *ben* bayıldım," dedi Binbaşı hariçten gazel okuyarak. "Üstelik *bal gibi* de eğitimliyim."

Roper ağırlığını ölçmek istercesine anahtarı avucunda tarttı. İki tarafını, sonra tacı, ardından püskülü inceledi.

"Tayvan," dedi, Jonathan'ı telaşlandırarak. Anahtarı karnabahar kulaklı, ceketli sarışına doğru fırlattı. "Bende," diye bağırdı ceketli, sol tarafına doğru dalışa geçerken.

Telegram: @cinciva

Emniyet kilidi *açık* olan bir Beretta otomatik 9 mm, diye kafasına kaydetti Jonathan. Abanoz perdah, sağ kolunun altındaki kılıfta taşınıyor. Solak bir koruma, kemer çantasında yedek bir şarjör.

"Oh, iyi iş *çıkardın*, Frisky, canım. İyi *yakaladın*," dedi Corkoran kelimeleri yayarak. Sahanın dışındaki zenginler rahatlayarak, kadının önderliğinde gülüştü. Kadın Roper'ın kolunu sıkarken *içtenlikle*, *sevgilim*, dedi ama bu söz Jonathan'ın bulutlu kulaklarına *nezaketen*, *sevgilim* gibi geldi.

Şimdi her şey ağır çekimde ilerlediği için her şey sualtındaymış gibi geliyor. Asansör bir kerede beş kişi alıyor, gerisi beklemek zorunda kalıyor. Roper yanındaki kadını da peşinden çekerek asansöre biniyor. Roedean ve mankenlik okulu, diye düşünüyor Jonathan. Artı Sophie'nin de aldığı, yürürken kalçalarını nasıl sallayacağına dair özel bir ders almış olmalı. Ardından Frisky, sigarasız Binbaşı Corkoran, son olarak da Jonathan. Kadının saçları kestane kadar yumuşak. Ayrıca çıplak. Yani mantosunu çıkarıp asker paltosu gibi koluna asmış. Beyaz bir erkek gömleği giymiş, Sophie'nin kabarık kollarını dirseklerine kadar kıvırmış. Corkoran işeyen bir adam gibi yukarıya bakıyor. Kadının kalçası neşeli bir arkadaşlıkla, kaygısızca Jonathan'ın yan tarafına yaslanmış. Çekil şuradan, demek istiyor Jonathan kızgınlıkla. Flört *ediyorsan*, *etme*, *kalçanı kendine sakla*. Vanilya değil, harp okulundaki Anma Günü'ndeki beyaz karanfiller gibi kokuyor. Roper arkasında dikiliyor, elleri sahiplenircesine omzunda. Frisky boş boş aşağıya, boynundaki solmuş ısırık izlerine, pahalı gömleğin içindeki desteksiz göğüslerine bakıyor. Frisky gibi Jonathan da bu göğüslerden birini dışarı çıkarmak için rezil bir arzu duyuyor.

"Neden son gelişinizden beri Herr Meister'ın si-

Telegram: @cinciva

zin için koydurttuğu yeni güzellikleri göstermiyorum size?" diye öneriyor.

Belki bir hayat tarzı olarak terbiyeli davranmaktan vazgeçmenin zamanı gelmiştir, demişti Sophie şafakta yanında yürürken.

Süitin paha biçilmez özelliklerini göstermeye devam ediyor: az suyla sifon çekmeyi sağlayan şaşırtıcı kol... bin yıllık meyve... dişlerinizi fırçalamak hariç her şeyi yapan süper hijyenik jet akımlı tuvaletler... Bay Richard Onslow Roper ve bu uzun belli, komik suratlı, bağışlanamaz derecede çekici bu kadın için cilalanıp ortaya sürülen saçma küçük espriler. Bu kadın böyle bir zamanda nasıl bu kadar güzel olabilir?

Meister Otelinin efsanevi Kulesi, otelin Edward dönemine ait çatısının büyülü zirveleri ve vadilerinin üstünde görkemli bir güvercinlik gibi asılı duruyor. İçerideki üç yatak odalı saray iki kata inşa edilmiş. Bu Jonathan'ın kendine güvenle, Swiss Franc Quatorze dediği soluk bir deneyim. Bavullar gelmiş, hamallar bahşişlerini almış, Jeds yatak odalarının en büyüğüne çekilmiş. Uzaklardan şarkı söyleyen sesi ve akan suyun şırıltısı geliyor. Şarkı belirsiz, ama açıkça müstehcen olmasa da tahrik edici. Ceketli Frisky sahanlıktaki telefonun yanında durmuş, küçümsediği birine emirler yağdırıyor. Devetüyünü çıkarmış, ama yeni bir sigarayla silahlanmış olan Binbaşı Corkoran yemek odasında başka bir hatta alçak sesle Fransızca olarak, ama Fransızcası kendisininkinden daha kötü olan biriyle konuşuyor. Yanakları bir bebeğinki kadar pürüzsüz ve koyu renkli. Ve Fransızcasının da Fransız Fransızcası olduğuna kuşku yok, anadiliymiş gibi doğal bir şekilde Fransızcaya dönmüş, belki de gerçekten öyle, çünkü Corkoran'la ilgili hiçbir şey kökenini açıkça göstermiyor.

Telegram: @cinciva

Süitin başka bir yerinde başka hayatlar yaşanıyor ve konuşmalar geçiyor. Atkuyruklu uzun boylu adamın adının Sandy olduğunu öğreniyoruz ve Sandy başka bir telefonda Prag'daki Gregory adında biriyle İngilizce konuşurken, Bayan Sandy paltosuyla bir koltuğa oturmuş, dik dik duvara bakıyor. Ama Jonathan bu ikinci oyuncuları anlık bilincinden hemen uzaklaştırıyor. Mevcutlar, zarifler, merkezi ışıktaki Bay Richard Onslow Roper'ın uzak çeperinde hareket ediyorlar. Ama onlar koroyu oluşturuyorlar. Jonathan'ın sarayın şaşaasına dair turu sona eriyor. Gitme zamanı. Zarif bir el hareketi, sevimli bir "lütfen her şeyin tadını çıkarın" tavsiyesi ile normalde huzur içinde zemin kata iner, müşterilerini vergi, hizmet ve kontinental kahvaltı dâhil geceliği on beş bin franka bu güzelliğin tadını kendi başlarına olabildiğince çıkarabilmeleri için yalnız bırakırdı.

Ama bu gece normal değil, bu gece Roper'ın gecesi, Sophie'nin gecesi ve Sophie bu gece garip bir şekilde bize Roper'ın kadını tarafından oynanıyor. Adı herkes için Jed ama Roper için Jeds* olan kadın, çünkü Bay Onslow Roper mallarını çoğaltmayı seviyor. Kar hâlâ yağıyor ve dünyanın en kötü adamı dans eden kar tanelerinde çocukluğunu düşünen bir adam gibi kara doğru çekiliyor. Odanın ortasında bir süvari gibi dimdik durup yüzünü sürgülü pencerelere ve karla kaplı balkona dönmüş. Yeşil Sotheby's kataloğunu ilahi kitabı gibi tutuyor. Diğer kolu orkestranın kenarından sessiz bir enstrümanı katacakmış gibi havaya kalkmış. Bilgili bir yargıcın yarım mercekli okuma gözlüklerinden takmış.

"Asker Boris ve arkadaşı pazartesi öğle yemeğine tamam diyor," diye sesleniyor Corkoran yemek odasından. "Pazartesi öğle yemeği tamam mı?"

---

* İngilizcede kelimelerin sonuna gelen "s" çoğul ekidir –çn.

Telegram: @cinciva

"Ayarla," diyor Roper kataloğun bir sayfasını açıp gözlüklerinin üstünden karı seyretmeye devam ederek. "Şuna bak. Sonsuzluğa bir bakış."

"Buna hep hayran olmuşumdur," diyor Jonathan.

"Miamili arkadaşın Appetites neden Kronenhalle'de buluşmuyoruz diyor; yemekleri daha iyiymiş."

"Fazlasıyla göz önünde. Burada yemek yiyelim ya da sandviçini getirsin. Sandy, Stubbs'ın güzel bir at tablosu ne ediyor bugünlerde?"

Kapı aralığından atkuyruklu güzel erkeğin kafası uzanıyor. "Büyüklüğü?"

"Otuza elli."

Güzel yüz belli belirsiz buruşuyor. "Geçen haziranda Sotheby's'de iyi bir tane satıldı. *Protector in a Landscape (Kırsaldaki Koruyucu)*. 1779 tarihli ve imzalı. Olağanüstü."

"*Quanta costa?*"

"Rahat oturuyor musun?"

"Kes şunu Sandy!"

"Bir milyon iki yüz bin, artı komisyon."

"Pound mu dolar mı?"

"Dolar."

Binbaşı Corkoran karşı odadan şikâyet ediyor. "Brükselli çocuklar yarısını nakit istiyor, Şef. Bana göre büyük küstahlık."

"İmzalamayacağını söyle," diye karşılık veriyor Roper, Corkoran'la araya mesafe koymak için kullandığından daha sert bir sesle. "Şuradaki bir otel mi, Pine?"

Roper'ın bakışları çocukluğunun kar tanelerinin dansa devam ettiği siyah pencereye sabitlenmiş durumda.

"Aslında bir işaret feneri, Bay Roper. Denizcilerin yön bulması için sanırım."

Herr Meister'ın değerli pirinç saati, zamanı göstermek için çalıyor, ama Jonathan bütün çevikliğine

rağmen ayaklarını kaçış yönüne doğru hareket ettiremiyor. Rugan gece ayakkabıları sanki çimentoya batırılmış gibi oturma odasının halısına gömülü halde duruyor. Kavgacı alnıyla hiç uyuşmayan ılımlı bakışları Roper'ın sırtına odaklanmış. Ama Jonathan onu zihninin sadece bir kısmıyla görüyor. Şu anda Kule Dairesi'nde değil, Sophie'nin Kahire'deki Queen Nefertiti Otelinin çatı katındaki dairesinde...

Sophie'nin de sırtı ona dönük. Gece elbisesinin beyazlığı içindeki bembeyaz sırtı önceden bildiği üzere çok güzel. Yağan kara değil, Kahire gecesinin devasa ıslak yıldızlarına, sessiz şehrin üstünde asılı duran son dördündeki aya bakıyor. Zakkum, begonya, sevgi çiçeği gibi beyaz çiçekler haricinde bir şey yetiştirmediği çatı katı bahçesinin kapıları açık. Arap yasemininin kokusu yanından geçip odaya doluyor. Yanındaki masada bir şişe votka duruyor ve kesinlikle yarısı dolu değil, yarısı boş.

"Aradınız," dedi Jonathan, yarı gülümseyişi sesine yansırken, mütevazı hizmetkârı oynuyordu. Belki bu bizim gecemizdir, diye düşünüyordu.

"Evet, aradım. Ve sen de cevap verdin. Çok naziksin. Eminim her zaman naziksindir."

Jonathan bunun onların gecesi olmadığını hemen anladı.

"Sana bir soru sormam gerekiyor," dedi. "Dürüstçe cevap verir misin?"

"Verebilirsem. Elbette."

"Yani cevap veremeyeceğin durumlar olabilir mi?"

"Yani cevabı bilmeyebilirim."

"Ah, cevabı biliyorsun. Sana emanet ettiğim belgeler nerede?"

"Kasada. Zarfta. Üzerinde adım yazılı."

"Onları ben hariç kimse gördü mü?"

Telegram: @cinciva

"Kasa birkaç personel tarafından kullanılıyor, çoğunlukla bankaya gidene kadar para konuyor. Bildiğim kadarıyla zarf hâlâ kapalı."

Sophie bir sabırsızlık hareketiyle omuzlarını indirdi, ama başını çevirmedi. "Onları kimseye gösterdin mi? Evet ya da hayır diye cevap ver lütfen. Seni yargılamıyorum. Sana içgüdüsel olarak geldim. Ben bir hata yaptıysam, bu senin hatan olamaz. Duygusal davranıp seni temiz bir İngiliz olarak gördüm."

Ben de duygusal davrandım, diye düşündü Jonathan. Ama bir seçeneği olabileceği aklına gelmemişti. Gizemli bir şekilde sadık olduğu dünyada, bu sorunun sadece tek bir cevabı vardı.

"Hayır," dedi. Ve tekrarladı, "Hayır, kimseye göstermedim."

"Bana gerçeği söylersen sana inanacağım. Dünyada inanabileceğim tek bir adam kalmasını çok istiyorum."

"Bu doğru. Yemin ederim ki göstermedim."

Sophie onun inkârına bir kez daha aldırış etmedi veya ikna edici bulmadı. "Freddie ona ihanet ettiğimden emin. Kâğıtları bana emanet etmişti. Ofisinde ya da evinde saklamak istemiyordu. Dicky Roper, Freddie'yi benden şüphelenmesi için teşvik ediyor."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Roper yazışmanın diğer tarafı... Roper ve Freddie Hamid bugüne kadar iş ortağı olmayı düşünüyordu. Roper'ın yatındaki bazı görüşmelerinde yanlarındaydım. Roper benim tanık olmam konusunda rahat değildi, ama Freddie benimle gösteriş yapmakta ısrar ettiğinden başka seçeneği kalmadı."

Jonathan'ın konuşmasını bekliyor gibiydi, ama bir şey söylemedi.

"Freddie bu akşam bana geldi. Her zamanki saatinden daha geçti. Şehirde olduğu zamanlar bana ye-

Telegram: @cinciva

mekten önce gelmek âdetidir. Karısına saygı gereği otopark asansörünü kullanır, iki saat kalır, ailesinin kucağında yemek için geri evine döner. Evliliğinin bozulmamasına katkıda bulunmakla acıklı bir şekilde övünüyorum. Bu gece geç kaldı. Telefonda konuşuyordu. Görünüşe göre Roper bir uyarı almış."

"Kimden?"

"Londra'daki iyi dostlarından." Gülüşü buruktu. "Roper'a aferin. Anlaşıldı."

"Ne demişler?"

"Freddie'yle olan iş anlaşmasını yetkililerin bildiğini söylemişler. Roper telefonda dikkatliydi, sadece Freddie'nin ağzını sıkı tuttuğuna inandığını söyledi. Freddie'nin kardeşleri bu kadar nazik değildi. Freddie onlara anlaşmadan bahsetmemiş. Onlara kendini kanıtlamak istiyordu. Malları Ürdün üzerinden nakletmek üzere bir Hamid kamyonları filosunu bir bahaneyle kenara ayıracak kadar ileri gitmişti. Kardeşleri buna da memnun olmadı. Freddie korktuğundan onlara her şeyi anlattı. Değerli Bay Roper'ın saygısını kaybettiği için de çok öfkeli. Yani *hayır* mı diyorsun?" diye tekrarladı, geceye bakmaya devam ederek. "Kesinlikle *hayır mı?* Bay Pine'ın bu bilginin Londra'ya ya da Bay Roper'ın arkadaşlarının kulaklarına nasıl ulaştığı konusunda bir önerisi yok mu? Kasa, belgeler, hiçbir şey mi?"

"Hayır. Yok. Üzgünüm."

Sophie o zamana kadar ona bakmamıştı. Sonunda ona dönüp yüzünü görmesine izin verdi. Bir gözü tamamen kapalıydı. İki tarafı da tanınmayacak kadar şişmişti.

"Beni arabayla gezintiye çıkarmanı istiyorum, lütfen, Bay Pine. Gururu tehdit edildiğinde Freddie mantıklı davranamaz."

Telegram: @cinciva

Aradan hiç zaman geçmedi. Roper hâlâ Sotheby sanat galerisinin kataloğuna bakıyor. Kimse yüzünü paramparça etmemiş. Pirinç saat hâlâ saat başında çalıyor. Jonathan saçma bir şekilde bileğindeki saatle aynı olup olmadığını kontrol ediyor ve sonunda ayaklarını hareket ettirebildiğini fark ediyor. Camı açıp yelkovanı ikisi uzlaşana kadar çeviriyor. Kaçıp saklan, diyor kendi kendine. Dümdüz yat. Görünmez radyo Mozart çalan Alfred Brendel çalıyor. Sahnenin dışındaki Corkoran yine konuşuyor, ama bu kez Fransızcasından daha az güvenli olan İtalyancasıyla.

Ama Jonathan gizlenmek için kaçamaz. İnsanı öfkelendiren kadın, süslü merdivenlerden iniyor. Jonathan başta onu duymuyor, çünkü ayakları çıplak ve Herr Meister'ın hediyesi olan otel bornozunu giymiş. Kadını fark ettiğinde de ona bakmaya cüret edemiyor. Uzun bacakları banyo yüzünden bebek teni gibi pespembe olmuş, kestane rengi saçları iyi kızlar gibi omuzlarına doğru taranmış. Anma Günü karanfillerinin yerini ılık *mousse de bain* kokusu almış. Jonathan arzudan neredeyse hasta oluyor.

"Ve ilave içecek için özel barınızı tavsiye etmeme izin verin," diyor Roper'ın sırtına doğru. "Malt viskisi Herr Meister tarafından şahsen seçildi. Votkalar altı ülkeden geldi." Başka ne var? "Tabii ki yirmi dört saat oda servisi de hizmetinizde."

"Ben açlıktan ölüyorum," diyor kız, fark edilmemeyi reddederek.

Jonathan ona tutkusuz otel işletmecisi gülüşüyle bakıyor. "Lütfen oda servisine ne istiyorsanız söyleyin. Menü sadece bir pusula ve elemanlar çalıştırılmaya bayılır." Roper'a dönüyor ve şeytan onu bir adım daha ileri itiyor. "Savaşı izlemek isterseniz İngilizce kablolu haberler de var. Sadece küçük kutudaki düğmeye, sonra da dokuza basmanız yeterli."

Telegram: @cinciva

"Oradaydım, filmi gördüm, teşekkürler. Heykeller hakkında bir şey biliyor musun?"

"Fazla değil."

"Ben de. Aynı durumdayız. Merhaba sevgilim. Banyo iyi miydi?"

"Muhteşem."

Kadın Jed odayı geçip bir koltuğa oturuyor, oda servisi menüsünü alıp yusyuvarlak, çok küçük ve Jonathan'ın öfkeyle, tamamen gereksiz olduğuna inandığı altın çerçeveli okuma gözlüğünü takıyor. Sophie bu gözlüğü saçlarına takardı. Brendel'ın mükemmel nehri denize ulaşıyor. Gizli dört sesli radyo Fischer-Dieskau'nun Schubert şarkılarından seçmeler söyleyeceğini duyuruyor. Roper omzuyla onu hafifçe dürtüyor. Gözden uzaktaki Jed bebek pembesi bacaklarını birbirinin üstüne atıp menüye bakmaya devam ederken, dalgınlıkla bornozun eteğiyle bacaklarını örtüyor. Fahişe! diye haykırıyor Jonathan'ın iç sesi. Sürtük! Melek! Neden birden bu ergenlik fantezilerine kapılıyorum? Roper'ın biçimli işaret parmağı tam sayfa bir resim üstünde duruyor.

Parti 236, Venüs ve Adonis, alınlık dahil 175 santim yüksekliğinde. Venüs'ün parmağı hayranlıkla Adonis'in yüzüne dokunuyor, Canova'nın çağdaş kopyası, imzasız, Villa La Grange, Cenova'da orijinal, tahmini fiyatı 60.000-100.000 pound.

Elli yaşındaki Apollo, *Venüs ve Adonis*'i almak istiyor.

"Roasty ne ki?" diyor Jed.

"Galiba *rösti*'ye bakıyorsunuz," diye cevap veriyor Jonathan, üstün bilgiyle süslü sesiyle. "İsviçre patateslerinden oluşan lezzet lokmaları. Tereyağıyla ve kızartılarak yapılır. İnsan açlıktan ölüyorsa çok lezzetli gelir. Ve gerçekten *korkunç* derecede güzel yapıyorlar."

Telegram: @cinciva

"Nasıl buldun?" diye soruyor Roper. "Sevdin mi? Sevmedin mi? Kayıtsız olma. Bu kimsenin işine yaramaz; mücver, sevgilim, Miami'de yedin ya; ne diyorsun Bay Pine?"

"Sanırım nerede yaşayacaklarına bağlı," diye dikkatle cevap veriyor Jonathan.

"Çiçekli bir yürüyüş yolunun sonunda. Üstte pergola var, ucunda deniz manzarası. Batıya bakıyor, dolayısıyla güneş alıyor."

"Dünyanın en güzel yeri," diyor Jed.

Jonathan ona yine çok kızıyor. Neden çeneni kapamıyorsun? Neden odanın karşısından konuştuğun halde saçma sesin bu kadar yakından geliyor? Neden lanet olası menüyü okumak yerine durmadan lafa giriyor?

"Gün ışığı garanti mi?" diye soruyor Jonathan, en küstah gülümsemesiyle.

"Yılın üç yüz altmış günü," diyor Jed gururla.

"Devam et," diye ısrar ediyor Roper. "Camdan yapılmadım, merak etme. Kararın nedir?"

"Ne yazık ki bana göre değiller," diye cevap veriyor Jonathan gergin bir şekilde, kendine düşünmek için zaman vermeden.

Ne demeye böyle söylüyor? Muhtemelen Jed'in hatası. Jonathan bunu bilecek son kişi olmalı. Heykeller konusunda hiçbir fikri yok, hiç heykel almamış, satmamış, nadiren bir heykel üstünde düşünmüştür. Sadece çocukluğunun askeri tören alanlarından birinde selamlama kaidesinin yan tarafından dürbünle Tanrı'ya bakan Earl Haig'in korkunç bronz heykeli hariç. Yapmaya çalıştığı tek şey Jed'e mesafesini korumasını söylemekti.

Roper'ın ince yüz hatları değişmiyor, ama Jonathan bir an için onun camdan yapılıp yapılmadığını merak ediyor. "Bana mı gülüyorsun Jemima?" diye soruyor, mükemmel gülümsemesiyle.

Telegram: @cinciva

Menü iniyor, muzip, kusursuz yüz komik bir şekilde ona bakıyor. "Ne *demeye* sana bakayım ki?"

"Heykelleri uçakta sana gösterdiğimde, senin de pek beğenmediğini hatırlıyor gibiyim."

Jed menüyü kucağına koyup gözlüğünü iki eliyle çıkarıyor. Bunu yaparken Herr Meister'ın bornozunun kısa kolu aralanıyor, Jonathan büyük bir öfkeyle üstündeki okuma lambasının ışığı yüzünden altın rengine bürünmüş mükemmel göğüslerinden birinin, kolunun hareketiyle hafifçe kalkan dik ucunu görüyor.

"Sevgilim," diyor Jed tatlı bir sesle. "Bu son derece, sınırsızca, inanılmaz derecede büyük bir saçmalık. Ben sadece kadının *kıçının* çok büyük olduğunu söyledim. Büyük kıçtan hoşlanıyorsan al. Senin paran. Senin kıçın."

Roper sırıtıyor, uzanıp Herr Meister'ın hediyesi olan Dom Pérignon'u boynundan tutup kapağı çeviriyor.

"Corky!"

"Buradayım Şef!"

Bir anlık duraksama. Doğru sesi bulma. "Danby ve MacArthur'u ara. Şampanya var."

"Arıyorum Şef."

"Sandy! Caroline! Şampanya! O ikisi ne cehennemde? Yine mi kavga ediyorlar. Ne sıkıcı. Homoları her zaman bunlara tercih ederim," diye ekliyor Jonathan'a bakarak. "Gitme Pine, parti daha yeni başlıyor. Corks, birkaç şişe daha ısmarla."

Ama Jonathan gidiyor. Bir şekilde üzüntüsünü göstererek ilerliyor, geri dönüp baktığında Jed'in şampanya kadehinin üstünden aptalca el sallayarak ona veda ettiğini görüyor. Ona en soğuk gülümsemesiyle bakıyor.

"İyi geceler, ilk göz ağrım," diye mırıldanıyor Cor-

Telegram: @cinciva

koran, ayrı yollara giderken birbirlerinin yanından geçerken. "Şefkatli ilgin için teşekkürler."

"İyi geceler Binbaşı."

Sarışın koruma Frisky asansörün yanındaki goblen kaplı tahta yerleşmiş, Viktorya dönemine ait erotik bir romanı inceliyor. "Golf oynuyor muyuz, tatlım?" diye sesleniyor Jonathan yanından hızla geçerken.

"Hayır."

"Ben de."

Çulluğu *kolayca vururum*, diye şarkı söylüyor Fischer-Dieskau. Çulluğu *kolayca vururum*.

Yarım düzine konuk, mum ışığıyla aydınlatılmış masalarına oturmuş, katedralde ibadet edenler gibi öne doğru eğilmişlerdi. Jonathan aralarına oturmuş, azimli coşkunun tadını çıkarıyordu. Ben bunun için yaşıyorum, dedi kendi kendine: bu yarım şişe Pommard, üç renkli sebzeli *foie de veau glacé*, ekose masa örtüsünün üzerinden yıpranmış, yaşlı yüzleriyle bana bilgece göz kırpan bu otel gümüşleri.

Tek başına yemek onun için hep özel bir zevk olmuştu ve bu gece Maître Berri savaş yüzünden azalan sayıyı göz önünde bulundurarak, onu servis kapısının yanındaki tek kişilik masasından pencerenin yanındaki yüksek sunaklardan birine terfi ettirmişti. Karla kaplı golf alanlarından göl kenarında ışıldayan şehir ışıklarına bakan Jonathan hayatının şimdiki tatmin edici eksiksizliği ve geride bıraktığı ilkel çirkinlik için kendini azimle kutladı.

Yukarıda o iğrenç Roper'la birlikte olman kolay değildi, Jonathan oğlum, diyordu okulun kumandanı en iyi öğrencisine. *Ve o Corkoran tam bir başbelası. Benim görüşüme göre kız da öyle. Aldırma. Sen sıkı durdun, mevzini korudun. İyi iş çıkardın.* Ve Jonathan bütün yaltakçı sözlerini ve ortaya çıkış sırasına göre utanç verici

Telegram: @cinciva

şehvetli düşüncelerini hatırladıkça mum ışığıyla aydınlanan penceredeki yansımasına tebrik niteliğinde bir gülümseme kondurmayı başardı.

Birden ağzındaki *foie de veau* küle döndü, Pommard metal tadı verdi; bağırsakları buruldu, görüşü bulanıklaştı. Aceleyle masadan kalkarken Maître Berri'ye unuttuğu bir işle ilgili bir şeyler mırıldandı ve erkekler tuvaletine tam zamanında daldı.

Telegram: @cinciva

3

Jonathan Pine, kanserin yiyip bitirdiği Alman güzelle, ülkesinin sömürge sonrası girdiği savaşlardan birinde hayatını kaybeden İngiliz piyade çavuşunun oğlu; yağmurlu yetimhaneler, koruyucu aileler, üvey anneler, askeri okullar ve eğitim kampları, bazen daha da yağmurlu Kuzey İrlanda'daki bir birimde ordu kurtçocuğu*, ikramcı, aşçı, gezgin otelci, duygusal bağlardan sürekli kaçan biri, gönüllü, yabancı dillerin öğrencisi, gönüllü sürgün olan gece yaratığı ve varış yeri olmayan denizci Jonathan Pine, resepsiyonun arkasındaki temiz İsviçre ofisinde oturmuş, alışıldık olmayan üçüncü sigarasını içiyor, otelin saygın kurucusunun etkileyici siyah beyaz fotoğrafının yanında, çerçeve içinde duran bilgece sözlerini düşünüyordu.

Jonathan son birkaç ay içinde büyük adamın bilgece sözünü dolambaçlı Alman söz diziminden kurtarma çabasıyla kalemi eline almıştı, ama çabaları sabit yan cümle yüzünden boşa çıkmıştı. "Gerçek konukseverlik hayata, gerçek aşçılığın yemeğe verdi-

---

* II. Dünya Savaşı'ndan sonra bir grup Alman yetim çocuğa verilen isim

Telegram: @cinciva

ği şeyi verir," diye başladı, bir an için başardığını düşünerek. "Bu bizim, hayatın sıkıntıları içinde kendini bizim bakımımıza emanet eden her bireysel varlığın, durumu ne olursa olsun temel değerine duyduğumuz saygının bir ifadesidir, insanlığın ruhuyla ilgili karşılıklı sorumluluğumuz..." Sonra her zamanki gibi yine kayboldu. Bazı şeylerin orijinal halde bırakılması en iyisiydi.

Bakışları bir adamın el çantası gibi karşısında duran Herr Strippli'nin tatsız televizyonuna gitti. Son on beş dakikadır aynı elektronik oyunu gösteriyordu. Hava bombacıları çok aşağıdaki gri bir benek gibi görünen binaya nişan alıyordu. Kamera biraz daha yaklaşıyor. Füze hedefe doğru hızla ilerliyor, içeri girip birkaç kat iniyor. Binanın tabanı kesekâğıdı gibi patlıyor, yaltakçı haber spikerini çok memnun ediyor. Tam isabet. Ekstra para ödemeden iki atış daha. Kimse kayıplardan söz etmiyor. Bu yükseklikten bakınca hiç kayıp görünmüyor. Irak, Belfast değil.

Görüntü değişti. Sophie ve Jonathan arabayla gezintiye çıkıyor

Arabayı Jonathan kullanıyor. Sophie'nin posaya dönmüş yüzü eşarp ve siyah gözlüklerle kısmen gizlenmiş. Şafağın kızıllığı gökyüzünü renklendiriyor. Gizli asker, Sophie'yi otelden kaçırıp arabaya bindirmek için her türlü önlemi almış. Sophie'nin aklında başka bir şey olup olmadığını bilmeden piramitlere doğru yola çıkıyor. "Hayır," diyor Sophie. "Bu taraftan git." Kahire'nin şehir kabristanının yıkık dökük mezarlarının üstünde iğrenç kokan bir pislik örtüsü var. Naylon torba ve teneke kutu yığınlarının arasındaki dumanı tüten cürufun oluşturduğu ay manzarasındaki yeryüzünün sefil insanları renkli akbabalar gibi çömelmiş, çöpleri karıştırıyor. Jonathan kumlu bankete park

Telegram: @cinciva

ediyor. Yanlarından hızla geçen kamyonlar çöplük alana gidip geliyor, geride iğrenç bir koku bırakıyor.

"Onu buraya getirdim," diyor Sophie. Ağzının bir kenarı fena halde şişmiş. Diğer taraftaki delikten konuşuyor.

"Neden?" diyor Jonathan, aslında neden beni şimdi buraya getirdin, demek istiyor.

"'Şu insanlara bak, Freddie,' dedim. 'Ne zaman biri beş para etmez bir Arap zorbaya silah satsa, bu insanlar biraz daha aç kalıyor. Nedenini biliyor musun? Beni dinle, Freddie. Çünkü açları doyurmak yerine güzel bir ordu sahibi olmak daha eğlenceli. Sen Arap'sın, Freddie. Biz Mısırlıların Arap olmadığını söyleyenlere aldırma. Biz Arap'ız. Arap kardeşlerinin senin hayallerinin bedelini ödeyecek etler olması doğru bir şey mi?'"

"Anlıyorum," diyor Jonathan, politik bir duyguyla karşılaşan bir İngilizin mahcubiyetiyle.

"'Bizim lidere ihtiyacımız yok,' dedim. 'Sonraki en büyük Arap mütevazı bir zanaatkâr olacak. İşlerin yürümesini sağlayacak, insanlara savaş yerine onur verecek. Savaşçı değil, yönetici olacak. Senin gibi olacak Freddie, büyürsen olabileceğin gibi.'"

"Freddie ne dedi?" diyor Jonathan. Ne zaman ona baksa Sophie'nin ezilmiş yüz hatları onu suçluyor. Gözlerinin etrafındaki morluklar mavi ve sarıya dönüşüyor.

"Bana kendi işime bakmamı söyledi." Jonathan, Sophie'nin sesinin öfkeyle boğuklaştığını fark ediyor, yüreği biraz daha burkuluyor. "Ona bunun benim işim olduğunu söyledim! *Hayat ve ölümün* benim işim olduğunu söyledim! *Araplar* benim işim! O benim işimdi!"

Ve sen onu uyardın, diye düşünüyor Jonathan midesi bulanarak. İstediği gibi kenara atabileceği zayıf bir kadın değil, hesaba katılması gereken biri olduğu-

Telegram: @cinciva

nu ona bildirdin. Senin de gizli bir silahın olduğunu tahmin etmesine izin verdin ve onu çoktan yaptığımı bilmediğin şeyle tehdit ettin.

"Mısırlı yetkililer ona dokunmaz," diyor. "Onlara rüşvet veriyor, polis de ondan uzak duruyor."

"Şehirden ayrıl," diyor Jonathan. "Hamidlerin nasıl olduğunu biliyorsun. Git buradan."

"Hamidler beni Paris'te de Kahire'deki kadar kolayca öldürebilirler."

"Freddie'ye sana yardım etmesi gerektiğini söyle. Kardeşlerine karşı seni korumasını iste."

"Freddie benden korkuyor. Cesur olmadığı zaman korkaktır. Neden trafiğe bakıyorsun?"

Çünkü sen ve bu sefil insanlar dışında, bakılmak üzere orada, öylece duruyor.

Ama cevabı beklemiyor. Belki erkek zayıflığını yeni öğrenen bu kadın onun mahcubiyetini anlıyordur.

"Kahve istiyorum lütfen. Mısır kahvesi." Ve canını dünyadaki bütün ithamlardan daha fazla yakan o cesur gülümseme.

Jonathan bir sokak pazarından kahvesini alıp onu otelin otoparkına geri götürüyor. Ogilvey çiftinin evini arıyor, karşısına hizmetçi çıkıyor. "Dışarıda," diye bağırıyor hizmetçi. Ya Bayan Ogilvey? "Burada değil." Jonathan Konsolosluğu arıyor. Orada da yok. Yelken yarışları için İskenderiye'ye gitmiş.

Mesaj bırakmak için yat kulübünü arıyor. Uyuşuk bir erkek sesi o gün yelken yarışı olmadığını haber veriyor.

Jonathan, Luxor'daki Larry Kermody adında Amerikalı bir arkadaşını arıyor: Larry, senin o misafir süitin boş mu?

Sophie'yi arıyor. "Luxor'daki bir arkeolog arkadaşımın boş bir dairesi var," diyor. "Chicago House adında bir yer. Birkaç hafta kullanabilirsin." Sessizlikte gülü-

Telegram: @cinciva

necek bir şey arıyor. "Ziyaretçi akademisyenlerin inzivaya çekildiği keşiş evi gibidir. Evinin arka tarafında... Kendi çatısı filan var. Kimsenin orada olduğunu bilmesi gerekmiyor."

"Sen de gelecek misin Bay Pine?"

Jonathan kendine bir an bile tereddüt etme fırsatı vermiyor. "Korumanı atlatabilir misin?"

"O kendi kendini atlattı zaten. Freddie korunmaya ihtiyacım olmadığına karar vermiş olmalı."

Jonathan otelle işbirliği yapan bir seyahat acentesinden Stella adındaki sarhoş sesli İngiliz kadını arıyor. "Stella, dinle. İki VIP konuk bu gece takma adla Luxor'a uçmak istiyor, fiyat önemli değil."

Uzun bir sessizlik oluyor. Stella bir medyum. Stella çok uzun süredir Kahire'de bulunuyor: "Eh, *senin* çok önemli olduğunu biliyorum tatlım, ama kız kim?" Ve telefonu kapadıktan sonra bile çok uzun süre boyunca Jonathan'ın kulaklarında ıslık çalan iğrenç, vızıltılı bir kahkaha atıyor.

Jonathan ve Sophie Chicago House'un düz çatısının altında yan yana oturmuş, votka içip yıldızlara bakıyor. Sophie uçakta neredeyse hiç konuşmamıştı. Jonathan ona yemek teklif etmiş, ama o bir şey istememişti. Jonathan onun omuzlarına bir şal örtüyor.

"Roper dünyadaki en kötü adam," diyor Sophie.

Jonathan'ın dünyanın kötüleriyle ilgili deneyimi sınırlı. İçgüdüsü önce kendisini, sonra diğerlerini suçluyor.

"Tahminimce onun işindeki herkes çok korkutucudur," diyor Jonathan.

"Bağışlanacak bir yanı yok," diye karşılık veriyor, Jonathan'ın onu yatıştırmaya çalışmasına rağmen sakinleşmiyor. "Sağlıklı. Beyaz. Zengin. İyi bir ailede doğmuş, iyi eğitimli. Zarif." Sophie onun erdemlerini

Telegram: @cinciva

düşünürken Roper'ın kötülüğü büyüyor. "Dünyayla arası iyi. Eğlenceli. Kendine güvenli. Fakat dünyayı mahvediyor. İçinde ne eksik?" Jonathan'ın bir şey söylemesini bekliyor, ama boşuna. "Nasıl böyle biri olmuş? Arka sokaklarda uyuşturucu kullanmamış. Kutsanmış biri. Sen erkeksin. Belki sen bilirsin."

Ne var ki Jonathan artık bir şey bilmiyor. Arka fonda gece gökyüzüyle onun yıpranmış yüzüne bakıyor. *Ne yapacaksın?* diye ona soruyor içinden. *Ben ne yapacağım?*

Jonathan, Herr Strippli'nin televizyonunu kapattı. Savaş bitti. Seni sevdim. Karnak tapınaklarının arasında, aramızda bir kol boyu mesafeyle yürürken seni ezilmiş yüzünle sevdim. *Bay Pine,* dedin, *nehirleri yukarıya doğru akıtma vakti geldi.*

Saat sabahın ikisiydi. Herr Meister'ın Jonathan'ın devriye gezmesini istediği saat. Her zamanki gibi lobiden başladı. Halının ortasında, Roper'ın durduğu yerde durup gün içindeki hayhuyun arasında kaybolup giden, otelin huzursuz gece seslerini dinledi: ocağın gümbürtüsü, elektrikli süpürgenin homurtusu, oda servisi mutfağından gelen tabak çanak şangırtıları, arka merdivendeki bir garsonun ayak sesleri. Her gece dikildiği bu yerde dikilip yüzü sağlam durumdaki Sophie'nin asansörden indiğini, güneş gözlüğünü saçlarına kaldırıp lobiyi geçtiğini, karşısında dikilip onu kusurlarını ararmış gibi incelediğini hayal etti. "Siz Bay Pine'sınız. İngiltere çiçeği. Ve bana ihanet ettiniz." Gece konsiyerji yaşlı Horwitz bankosunda uyuyordu. Kısa saçlı başını kolunun girintisine yaslamıştı. Sen hâlâ bir mültecisin Horwitz, diye düşündü Jonathan. Yürü ve uyu. Yürü ve uyu. Yaşlı adamın boş kahve fincanını güvenli bir şekilde onun ulaşamayacağı bir yere koydu.

Telegram: @cinciva

Resepsiyon masasındaki kır saçlı, itaatkâr görünümlü, kırılgan gülümsemeli Fräulein Vipp, Fräulein Eberhadt'ın yerini almıştı.

"Bu gece geç saatte gelenlerin listesini görebilir miyim Fräulein Vipp?"

Fräulein Vipp, Jonathan'a Kule Dairesi'nin kayıt formlarını verdi. Alexander, Lord Langbourne, namı diğer Sandy. Adres: Tortola, British Virgin Adaları, Meslek –Corkoran'a göre– krallığın lordu. Yanında karısı Caroline. Saçlarını ensesinde atkuyruğu yapmış olanın ya da krallığın lordu olanın lord olmak dışında ne yaptığına dair bir atıf yoktu. Onslow Roper, Richard, mesleği şirket yöneticisi. Jonathan formların geri kalanını hızla karıştırdı. Frobisher, Cyril, pilot. MacArthur, Bilmem Kim ve Danby, başka bir Bilmem Kim, şirket idarecileri. Başka asistanlar, başka pilotlar, korumalar. Perth, Avustralya'dan Inglis, Francis –buradaki Francis tahminen Friski olmalıydı– beden eğitimi antrenörü. Güney Amerika'dan Tobias Jones –yani Tabby– atlet. Kadını bilerek sona bırakmıştı, kayıplar grubundaki iyi bir fotoğraf gibi. Marshall, Jemima W., adres Roper'ınkiyle aynı, Nassau'daki bir posta kutusu, İngiliz. Meslek –Binbaşı'nın belli bir miktar süslü ifadesiyle Amazon anlamına da gelen– at binicisi.

"Bana bunların bir kopyasını alabilir misiniz? Kule Dairesi konuklarıyla ilgili bir saha araştırması yapıyoruz."

"Elbette, Bay Pine," dedi Fräulein Vipp, formları arka ofise götürerek.

"Teşekkür ederim, Fräulein Vipp," dedi Jonathan.

Ama Jonathan zihninde fotokopi makinesine eğilenin kendisi olduğunu görüyor. Queen Nefertiti Otelinde Sophie sigara içip onu seyrederken Jonathan fotokopi çekiyor: *Beceriklisiniz,* diyor. Evet, becerikliyim.

Telegram: @cinciva

Casusum. İhanet ederim. Bunun için çok geçken âşık olurum.

Bir diğer gece askeri olan Frau Merthan telefon santral memuresiydi. Onun nöbetçi kulübesi resepsiyonun yanındaki havasız bölmeydi.

"*Gutten Abend, Frau Merthan.*"

"Günaydın Bay Jonathan."

Bu aralarındaki bir şakalaşmaydı.

"Körfez Savaşı güzel gidiyor galiba?" dedi Jonathan gazetedeki haberlere bakarak. "Ülkeler aralıksız bombalanıyor. Şimdiden bin füze bırakıldı."

"Tek bir Arap'a harcamak için çok fazla para," dedi Frau Merthan onaylamayan bir ifadeyle.

Jonathan ilkokul yatakhane deneyiminden beri kaybetmediği içgüdüsel bir alışkanlıkla kâğıtları toparlamaya başladı. Bunu yaparken bakışları faksa gitti. Parlak bir tepside sabah teslim edilmesi gereken kâğıtlar vardı. Başka bir parlak tepside ise göndericilerine iade edilmeyi bekleyen gönderilmiş kâğıtlar birikmişti.

"Çok telefon hareketi var mı Frau Merthan? Dünyada bir panik var mı? Kendinizi evrenin merkezi gibi hissediyor olmalısınız."

"Prenses de Four'un Vladivostok'taki kuzenini araması gerekiyor. Artık Rusya'daki durumlar daha iyi olduğu için her gece Vladivostok'u arayıp bir saat konuşuyor. Her gece hattı kesiliyor, yeniden bağlanmak zorunda kalıyor. Sanırım prenses prensini arıyor."

"Kule'deki prensesten ne haber?" diye sordu. "Buraya geldikleri andan itibaren telefonda yaşıyor gibiler."

Frau Merthan birkaç tuşa dokunup gözlükleriyle ekrana baktı. "Belgrad, Panama, Brüksel, Nairobi, Nassau, Prag, Londra, Paris, Tortola, İngiltere'de bir

Telegram: @cinciva

yer, yine Prag, yine Nassau. Hepsi direkt. Yakında her yer direkt olarak aranacak ve ben işsiz kalacağım."

"Bir gün hepimiz robot olacağız," dedi Jonathan. Sıradan bir meraklı gibi Frau Merthan'ın bankosuna eğildi.

"Ekranınız aradıkları gerçek numaraları gösteriyor mu?" diye sordu.

"Doğal olarak, yoksa konuklar hemen şikâyet ederdi. Bu çok normal."

"Gösterin bakayım."

Gösterdi. Roper her yerdeki kötü insanları tanıyor, demişti Sophie.

Yemek salonundaki ayak işlerine bakan Bobbi bir merdivene çıkmış avizenin taşlarını temizliyordu. Jonathan onun dikkatini dağıtmamak için sessizce yürüdü. Barda Herr Kaspar'ın seksi yeğenleri tiril tiril iş önlükleri ve taş yıkama kot pantolonlarıyla saksıların toprağını tazeliyorlardı. Ona doğru zıplayan büyük kız eldivenli avucundaki sigara izmaritlerini gösterdi.

"Adamlar bunu kendi evlerinde yapıyorlar mı?" diye sordu sırnaşık bir kızgınlıkla göğüslerini ona doğru kaldırarak. "İzmaritlerini saksılara batırıyorlar mı?"

"Galiba, Renate. Erkekler bir anda akla gelmeyecek şeyler yapabiliyorlar." Ogilvey'e sor, diye düşündü. Bulunduğu dalgınlık içinde kızın küstahlığı onu mantıksız derecede sinirlendirdi. "Sizin yerinizde olsam o piyanoya dikkat ederdim. Çizerseniz Herr Meister sizi öldürür."

Mutfakta gece aşçıları yeni evli Alman çift için bir ziyafet hazırlıyordu: damat için biftek tartar, gelin için tütsülenmiş somon, şevklerini canlandırmak için de bir şişe Mersault. Jonathan, Avusturyalı gece garsonu Alfred'in ince parmaklarıyla peçeteleri düzeltmesini, romantizm için bir vazoda kamelya eklemesi-

Telegram: @cinciva

ni seyretti. Alfred başarısız bir baletti ve pasaportuna "sanatçı" yazdırmıştı.

"Bağdat'ı bombalıyorlar demek," dedi çalışırken tatminkâr bir şekilde. "Bu onlara iyi bir ders verir."

"Kule Dairesi bu gece yemek yedi mi?"

Alfred bir nefes alıp yediklerini saydı. Gülümsemesi onun için biraz çocukça kalıyordu. "Üç tütsülenmiş somon, bir İngiliz usulü balık ve patates kızartması, dört biftek, iki porsiyon havuçlu kek ve sizin *Rahm* dediğiniz *Schlag*. Majestelerinin dini havuçlu kek. Bana öyle söyledi. Ve Herr Binbaşı, Majestelerinin talimatıyla elli franklık bahşiş verdi. Siz İngilizler âşıkken hep fazla rüşvet veriyorsunuz."

"Gerçekten mi?" dedi Jonathan. "Bunu unutmayayım." Büyük merdivenlerden aşağıya indi. Roper âşık değildi, sadece azgındı. Muhtemelen onu bir fahişe şirketinden bir geceliğine kiralamıştı. Grande Suite'e açılan döner kapılara gelmişti. Yeni evlilerin ayakkabıları da yeniydi: damat tokalı siyah rugan ayakkabılarını, gelin altın sandaletlerini fırlatıp atmıştı. Ömrü itaatle geçen Jonathan eğilip ayakkabıları yan yana koydu.

Üst kata çıkıp kulağını Frau Loring'in kapısına koyunca, İngiliz askeri uzmanın otelin kablolu televizyonunda anırdığını duydu. Kapıyı çaldı. Frau Loring geceliğinin üstüne merhum kocasının robdöşambrını giymişti. Kahve ocakta tıkırdıyordu. Altmış yıllık İsviçre hayatı, içindeki Yüce Almanı bir nebze olsun değiştirmemişti.

"Daha çocuklar. Ama savaşıyorlar, demek ki adam olmuşlar," dedi Jonathan'ın annesinin mükemmel aksanıyla. Ona bir fincan uzattı.

İngiliz televizyonundaki uzman, din değiştirmiş birinin hararetiyle oyuncak askerleri bir kum havuzunun etrafında oynatıyordu.

Telegram: @cinciva

"Kule Dairesi kimle dolu bakalım bu akşam?" diye sordu her şeyi bilen Frau Loring.

"Ah, bir İngiliz patron ve yardakçıları. Roper. Bay Roper ve grubu. Ve yarı yaşında bir hanımefendi."

"Personel güzel olduğunu söylüyor."

"Bakmadım."

"Ve çok şımarıkmış. Doğaldır."

"Eh, bunu bilmeliler."

Frau Loring onu sesi kayıtsız çıktığı zaman hep yaptığı gibi inceliyordu. Bazen Jonathan'ı kendisinden bile daha iyi tanıyor gibi görünüyordu.

"Bu gece ışıldıyorsun. Bir şehri aydınlatabilirsin. İçinde neler oluyor."

"Galiba bunun nedeni kar."

"Sonunda Rusların yanımızda olması çok güzel. Değil mi?"

"Büyük bir diplomatik başarı."

"Bir mucize," diye düzeltti onu Frau Loring. "Ve çoğu mucize gibi buna da kimse inanmıyor."

Frau Loring ona kahvesini uzatıp her zamanki koltuğuna oturttu. Frau Loring'in televizyonu muazzam büyüklükte, hatta savaştan daha büyük. Zırhlı personel taşıyıcıların arasından geçen mutlu taburlar. Güzelce hedeflerini bulan füzeler. Tankların ıslık sesi çıkaran hareketleri. Bay Bush'un hayran seyircileri onu bir daha istiyor.

"Savaşı seyrederken ne hissediyorum biliyor musun?" diye sordu Frau Loring.

"Henüz bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle. Ama Frau Loring ne demek istediğini unutmuş gibiydi.

Ya da belki de Jonathan onu duymuyor, çünkü onun ileri sürdüklerinin berraklığı ona karşı konulmaz biçimde Sophie'yi hatırlatıyor. Sophie'ye olan aşkının sevindirici sonucu unutulmuş. Luxor bile

Telegram: @cinciva

unutulmuş. Jonathan son bir korkunç eylem için Kahire'ye dönüyor.

Sophie'nin çatı katında smokiniyle dikilirken –ne giydiğim ne fark eder, diye düşünüyor– Mısırlı üniformalı polis dedektifi ve sivil giysili iki yardımcısı bir ölüden ödünç alınmışa benzeyen donuk bakışlarla ona bakıyorlar. Her yerde kan var. Hava paslı demir gibi kokuyor. Duvarlarda, tavanda ve divanda. Kan makyaj masasının üstüne şarap gibi dökülmüş. Giysiler, saatler, goblenler, Fransızca, Arapça ve İngilizce kitaplar, yaldızlı aynalar, kokular ve makyaj malzemeleri; hepsi öfke nöbeti geçiren dev bir bebek tarafından fırlatılıp atılmış. Bu karmaşanın içinde Sophie'nin kendisi nispeten önemsiz bir özellik. Yarı sürünür pozisyonda, belki beyaz çatı bahçesine açılan sürgülü kapılara doğru, askeri ilk yardım el kitabının iyileşme pozisyonu dediği halde başı kolunun üstünde, yatak örtüsü bedeninin alt kısmına örtülmüş, vücudunun üst kısmında renginin asla bilinemeyeceği geceliğinden ya da bluzundan geriye kalanlarla yatıyor. Diğer polisler başka şeyler yapıyorlar, ama hiçbiri fazla inançlı görünmüyor. Bir adam belli ki bir suçlu arayışı içinde çatı bahçesinin korkuluğundan aşağıya bakıyor. Diğeri Sophie'nin duvar kasasının kapağıyla uğraşıyor, kapağı ezilmiş menteşelerinin üstünde ileri geri oynatırken pat diye çıkarıyor. Neden siyah silah kılıfı takıyorlar, diye merak ediyor Jonathan. Onlar da mı gece insanı?

Mutfaktan telefonda Arapça konuşan bir erkek sesi geliyor. İki polis sahanlığa açılan ön kapıyı koruyor. İpekli sabahlıkları ve yüz kremleriyle bir grup birinci sınıf gemi yolcusu kızgınlıkla koruyucularına bakıyor. Elinde not defteri olan üniformalı bir çocuk ifade alıyor. Bir Fransız avukatını arayacağını söylüyor.

Telegram: @cinciva

"Bir kat alttaki konuklarımız kargaşadan şikâyet ediyor," diyor Jonathan müfettişe. Taktik bir hata yaptığını fark ediyor. Şiddetli bir ölüm esnasında birine varlığını hissettirmek ne doğal ne de kibarca...

"Siz arkadaş bu kadınla?" diye soruyor müfettiş. Dudaklarında bir sigara sallanıyor.

Luxor'u biliyor mu?

Hamid'i biliyor mu?

En iyi yalanlar yüz yüze, biraz küstahça söylenenlerdir: "Oteli kullanmayı seviyordu," diye cevap veriyor, hâlâ doğal bir sesle konuşmaya çalışarak. "Bunu kim yaptı? Ne olmuş?"

Müfettiş uzun uzun, ilgisiz bir tavırla omuz silkiyor. *Mısırlı yetkililer Freddie'nin canını sıkmaz. Onlara rüşvet verir, onlar da uzak dururlar.*

"Siz bu kadınla seks yapmak?" diye soruyor müfettiş.

Bizi uçağa binerken gördüler mi?

Bizi Chicago House'a kadar takip ettiler mi?

Daireyi dinlediler mi?

Jonathan sakinleşiyor. Bunu yapabilir. Durum ne kadar kötüyse, sükûnetine o kadar güvenilebilir. Biraz kızmış gibi yapıyor: "Ara sıra kahve içmeye seks yapmak diyorsanız... Koruması vardı. Bay Hamid tarafından tutulmuştu. O nerede? Ortadan kayıp mı olmuş? Belki koruma yapmıştır?"

Müfettiş etkilenmiş görünmüyordu. "Hamid? Hamid ne?"

"Freddie Hamid. Bay Hamid'lerin en genci."

Müfettiş bu isim uygun, önemli ya da hatırlamaya değer değilmiş gibi kaşlarını çatıyor. İki yardımcısından biri kel kafalı, diğeri kızıl saçlı. Kot pantolon ve havacı ceketi giyiyorlar ve bol miktarda sakalları var. İkisi de dikkatle onları dinliyor.

"Siz kadınla ne konuşmak? Onunla politik olmak?"

Telegram: @cinciva

"Havadan sudan."

"Havadan?"

"Restoranlar. Sosyal dedikodular. Moda. Bay Hamid onu bazen buradaki ya da İskenderiye'deki yat yarışlarına götürüyordu. Birbirimize gülümsüyor, el sallayıp günaydın diyorduk."

"Siz bu kadını öldürmek?"

Evet, diye cevap veriyor Jonathan içinden. *Sizin sandığınız gibi değil, ama evet, bu kadını kesinlikle ben öldürmek.*

"Hayır," diyor.

Müfettiş iki başparmağını kemerine takıyor. Pantolonu da siyah, düğmeleri ve rütbe işaretleri ise altın rengi. Üniformasını çok seviyor. Yardımcısı ona hitaben bir şey söylüyor, ama müfettiş ona aldırmıyor.

"Birisi onu öldürmek istemek, size söyledi mi?" diye soruyor müfettiş.

"Tabii ki hayır."

"Neden, lütfen?"

"Söyleseydi size bildirirdim."

"Tamam. Gidin şimdi."

"Bay Hamid'le bağlantı kurdunuz mu? Ne yapacaksınız?"

Müfettiş teorisine otorite katmak için siyah şapkasının kenarına dokunuyor. "Hırsızlar. Deli hırsız kadını öldürmek. Belki uyuşturucu."

Yeşil tulum ve spor ayakkabı giymiş, gözleri kızarmış tıbbi görevliler bir sedye ve ceset torbasıyla geliyor. Liderleri siyah gözlük takmış. Müfettiş sigarasının izmaritini halıya bastırıp bir tane daha yakıyor. Lastik eldivenli bir adamın kullandığı kameranın flaşı yanıp sönüyor. Herkes farklı bir şey giymek için eşya sandığını yağmalamış. Sophie'yi sedyeye kaldırırken döndürüyorlar ve çok küçülmüş olan beyaz göğsü yırtık bluzundan kurtuluyor. Jonathan yüzünü görüyor.

Telegram: @cinciva

Belki tekmelerle, belki bir tabanca kabzasıyla neredeyse yok edilmiş.

"Köpeği vardı," diyor. "Bir Pekinez."

Ama konuşurken mutfağın açık kapısından köpeği görüyor. Daha önce hiç olmadığı kadar düz bir şekilde yatıyor. Karnında boğazından arka bacaklarına kadar fermuarı andıran bir kesik var. İki adam, diye düşünüyor Jonathan aptalca: biri tuttu, diğeri kesti; biri tuttu, diğeri dövdü.

"İngiliz vatandaşıydı," diyor Jonathan kendini cezalandırmak için geçmiş zaman kullanarak. "Büyükelçiliği arasanız iyi olur."

Ama müfettiş artık dinlemiyor. Kel asistan Jonathan'ı kolundan tutup kapıya götürüyor. Jonathan bir an için, ama bu kadarı yeterli, dövüş hararetinin omuzlarına hücum ettiğini, oradan kollarına ve ellerine indiğini hissediyor. Bunu yardımcı da hissediyor ve bir şok yemiş gibi geri çekiliyor. Sonra benzer şekilde tehlikeli bir biçimde gülümsüyor. Jonathan paniğe kapılmaya başladığını hissediyor. Korkudan değil, kalıcı ve avutulmaz kaybı yüzünden. Seni sevdim. Ve bunu sana da kendime de itiraf edemedim.

Frau Merthan santral panelinin yanında uyukluyordu. Bazen çok geç bir saatte kız arkadaşını arar ve ona tahrik edici şeyler mırıldanırdı, ama bu gece değil. Kule Dairesi'ne gelen altı faks gönderilen orijinallerle birlikte sabah teslim edilmeyi bekliyordu. Jonathan fakslara baktı, ama dokunmadı. Frau Merthan'ın nefes seslerini dinledi. Elini dikkatle kadının gözlerinin üstünden geçirdi. Frau Merthan domuz gibi bir homurtu çıkardı. Jonathan annesinin alışveriş torbasından bir şey çalan bir çocuğun becerikliliğiyle gelen tepsisindeki faksları aldı. Fotokopi makinesi hâlâ sıcak mıydı? Asansör üst kattan boş mu gelmişti? *Siz bu*

Telegram: @cinciva

kadını öldürmek? Frau Merthan'ın bilgisayarındaki bir tuşa dokundu, sonra bir diğerine, ardından bir başkasına. *Beceriklisin.* Bilgisayar bip sesi çıkardı ve Jonathan bir kez daha Roper'ın kadınının Kule Dairesi'nin merdivenlerinden inen rahatsız edici görüntüsünü hayal etti. Brükselli çocuklar kimdi? Miami'den Appetites kimdi? Asker Boris kimdi? Frau Merthan başını çevirip hırladı. O horlamaya devam ederken Jonathan telefon numaralarını yazmaya başladı.

Her türlü havada dövüşmek için eğitim almış, eski öğrenci lideri Jonathan Pine, kabarcıklanarak ormanın arasından akan derenin kenarındaki patikada karları kütürdeterek yürüyordu. Smokininin üstünde anorağı, gece mavisi çoraplarının üstünde hafif tırmanma botları vardı. Deri ayakkabıları sol tarafındaki naylon torbada sallanıyordu. Etrafındaki bütün ağaçlarda, bahçelerde ve kıyılarda biriken karın oluşturduğu mimari desenler mükemmel mavi gökyüzünün altında parlıyordu. Ama Jonathan ilk kez böyle bir güzelliğe karşı kayıtsızdı. Klosbachstrasse'deki personel dairesine gidiyordu. Saat sabah sekizi yirmi geçiyordu. Ciddi bir kahvaltı yapacağım, diye karar verdi kendi kendine: haşlanmış yumurta, kızarmış ekmek, kahve. Bazen kendi kendine hizmet etmek bir zevk oluyordu. Belki önce toparlanmak için bir banyo yapardı. Ve eğer kendini tek bir hatta sabitleyebilirse, kararını kahvaltı sırasında verecekti. Elini anorağının içine soktu. Zarf hâlâ oradaydı. Nereye gidiyorum? Aptal, deneyimlerinden ders almayan kişidir. Neden savaşta zafer kazanmış gibiyim?

Dairesinin bulunduğu binaya yaklaşırken yürüyüşünün uygun adım ritmine dönüştüğünü fark etti. Vazgeçmek bir yana bu yürüyüş onu kapıları uğursuzca açık bir tramvayın onu beklediği Römerhof'a

Telegram: @cinciva

götürdü. Tramvayda davranışının nedenine dair en ufak bir fikri olmadan yolculuk yaparken yabancı, kahverengi zarf göğsüne batıyordu. Ana tren istasyonunda inerek aynı kayıtsızlık içinde ilerlemeye devam ederek kendisininki dâhil çok sayıda ülkenin konsolosluk ve ticari temsilcilerinin bulunduğu Bleicherweg'deki sade binaya kadar yürüdü.

"Filo Komutanı Quayle'la görüşmek istiyorum lütfen," dedi Jonathan, kurşun geçirmez camın arkasındaki iri çeneli İngiliz kadına. Zarfı çıkarıp camın altından itti. "Özel bir mesele. Belki ona Kahire'den Mark Ogilvey'in arkadaşı olduğumu söyleyebilirsiniz. Birlikte denize açılırdık."

Herr Meister'ın şarap mahzenindeki olay Jonathan'ın oradan ayrılmasının kısmi nedeni olabilir miydi? Roper'ın gelişinden kısa bir süre önce Jonathan on altı saat boyunca orada hapis kalmıştı ve bu tecrübenin ölüme giriş dersi niteliğinde olduğunu düşünüyordu.

Herr Meister'ın Jonathan'a verdiği ekstra görevler arasında otelin en eski kısmının altındaki mavi kayanın derinliklerinde bulunan kaliteli şarap mahzeninin envanterini tutmak da vardı. Jonathan bu işi her ayın ilk pazartesi günü, sözleşmesi gereği hafta sonlarının yerine kullandığı altı günlük izinden önce yapmayı alışkanlık haline getirmişti. Söz konusu pazartesi günü de rutini değişmemişti.

Kaliteli şarapların sigorta değeri kısa bir süre önce altı buçuk milyon frank olarak belirlenmişti. Mahzenin güvenlik aygıtları aynı oranda karmaşıktı. Önce bir kombinasyon giriliyor, sonra iki kilit açılıyor, ardından dördüncü yaylı kilit serbest kalıyordu. Nefret dolu bir video kamera oraya yaklaşan her adayı inceliyordu. Kilitleri başarıyla açan Jonathan törensel sayımına her zamanki gibi bu yıl şişesi dört bin beş

Telegram: @cinciva

yüz franktan satışa sunulan 1961 yılına ait Château Pétrus'la başlamış, on bin franklık 1945 yılı Mouton Rothschild şişelerine geçmişti. Işıklar söndüğünde sayımın tam ortasındaydı.

Jonathan karanlıktan nefret ederdi. İnsan başka neden gece çalışmayı tercih ederdi ki? Çocukken Edgar Allan Poe okumuş ve "Amontillado Fıçısı"nın kurbanının yaşadığı cehennemi paylaşmıştı. Hiçbir maden felaketi, hiçbir çökmüş tünel ya da bir yarıkta sıkışıp kalan dağcı hikâyesi hafızasında o hikaye gibi yer etmemişti.

Yön hissini kaybetmiş, hareketsiz halde dikiliyordu. Baş aşağı mı duruyordu? Felç mi geçirmişti? Havaya mı uçmuştu? İçindeki dağcı kendisini darbe için hazırladı. Kör denizci enkaza tutundu. Eğitimli dövüşçü bir silahın rahatlığı olmadan görünmeyen rakibine doğru yaklaştı. Jonathan derin denizde yüzen bir dalgıç gibi şarap raflarının arasında el yordamıyla ilerleyip ışık düğmesini aramaya başladı. Telefon, diye düşündü. Mahzende telefon var mıydı? Gözlem yapma alışkanlığı onun için bir engeldi. Çok fazla görüntü geliyordu aklına. Kapının içeriden kolu var mıydı? Amansız zihinsel gücüyle zili hatırlamayı başardı. Ama zil için elektrik gerekiyordu.

Mahzenin coğrafyasına dair bildiklerini unutmuş, siyah bir abajurun içindeki bir sinek gibi rafların etrafında daire çizmeye başlamıştı. Eğitimindeki hiçbir şey onu böylesi korkunç bir şeye hazırlamamıştı. Hiçbir dayanıklılık yürüyüşü, yumruk yumruğa dövüş dersleri veya yoksunluk alıştırmalarının en ufak bir faydası yoktu. Japon balıklarının çok kısa süreli hafızaları olduğunu ve içinde bulundukları cam fanustaki her dönüşün onlar için yepyeni bir serüven olduğunu okuduğunu hatırlıyordu. Terliyor ve muhtemelen ağlıyordu. Birkaç kez bağırdı: Yardım edin! Ben Pine!

Telegram: @cinciva

İsim hiçbir fark yaratmadı. Şişeler, diye düşündü. Şişeler beni kurtaracak! Yardım çağırmak için şişeleri karanlığa fırlatmayı geçirdi aklından. Ama içinde bulunduğu bunama halinde bile öz disiplini kazandı ve dört bin beş yüz franklık Château Pétrus şişesini kırma sorumsuzluğunu gösteremedi.

Kayıp olduğunu kim fark ederdi? Personel onun altı günlük izni için otelden ayrıldığını sanıyordu. Envanter çıkarmak teknik olarak onun boş zamanına ait olup Herr Meister'ın dil dökerek ondan kopardığı kötü bir anlaşmaydı. Ev sahibesi onun otelde kaldığını düşünürdü. Bir şişe şarap ısmarlayacak bir milyoner yardımına gelmezse birileri onu bulana kadar ölmüş olurdu. Ve milyonerler yaklaşan savaş yüzünden evden çıkmıyordu.

Jonathan kendini biraz sakinleştirmek isteyerek mukavva bir kutu gibi gelen bir şeyin üstüne oturdu ve bütün gücüyle şimdiye kadar olan hayatını hatırlamaya çalıştı: yaşadığı iyi zamanlar, aldığı dersler, kişiliği üzerinde yaptığı iyileşmeler, iyi kadınlar. Bunların hiçbiri yoktu. İyi zamanlar, kadınlar, dersler. Hiç. Ölmüş olan Sophie hariç. Nasıl görünüyor olabileceğine bakınca yarım yamalak işler, başarısızlıklar ve onursuz vazgeçmelerden başka bir şey göremedi. İçlerinde en muazzamı da Sophie'ydi. Çocukluğunda yetersiz bir yetişkin olsun diye gece gündüz çalışmıştı. Özel hizmetler askeri olarak kör bir itaatle kendini gizlemiş ve tek tük hatayla dayanmayı başarmıştı. Sevgili, koca ve aldatan bir erkek olarak rekoru çok zayıftı: yıllarca süren taciz ve korkakça özrün takip ettiği birkaç ürkek zevk.

Birden kafasına dank etti ki hayatı rol almayı başaramadığı bir oyunun provalarından ibaretti. Şu andan itibaren yapması gereken şey, tabii şu andan itibaren diye bir şey olursa, hastalıklı bir düzen arayışından

Telegram: @cinciva

vazgeçmek ve kendisine biraz karmaşa ısmarlamaktı. Bu kararının dayanak noktası, düzen mutluluğun yerini tutmayacaksa da karmaşanın mutluluğun yolunu gösterebilecek olmasıydı. Meister's'tan ayrılacaktı.

Bir tekne alacaktı. Bu kendi başına başarabileceği bir şeydi.

Hoşlanacağı bir kız bulacak ve onu şimdiki zamanda sevecekti. İhanet etmeyeceği bir Sophie.

Arkadaş edinecekti.

Bir ev bulacaktı. Ve kendi ebeveyni bulunmadığı için kendisi bir ebeveyn olacaktı.

Şimdi gördüğü kadarıyla kendisinin ve Sophie'nin hayatını ziyan eden köle gibi kaçamak bir varoluşun kasvetinde korkuyla sinmek yerine her şeyi, ama her şeyi yapacaktı.

Kurtarıcısı Frau Loring'di. Her zamanki uyanıklığıyla tül perdesinin ardından onun mahzene gittiğini görmüş ve zaman geçtiği halde dışarı çıkmadığını fark etmişti. Ekip, kafasında saç filesi ve on iki wattlık araba lambasıyla Herr Meister'ın liderliğinde "Herr Pine! Herr Jonathan!" diye bağırarak onu kurtarmaya geldiğinde, Jonathan beklendiği gibi dehşetten açılmış gözlerle değil, rahat bir ruh haliyle onları bekliyordu.

Onu ışığa çıkarırlarken, sadece bir İngiliz böyle soğukkanlı olabilir, diyorlardı birbirlerine.

Telegram: @cinciva

4

Eski gizli asker Jonathan Pine'ın, eski istihbarat subayı Leonard Burr tarafından işe alımı, Jonathan kendini Filo Komutanı Quayle'e tanıttıktan hemen sonra Burr tarafından tasarlandı, ama Washington'ın artan feryadına ve Whitehall'un Capitol Hill'in kaypak koridorlarında değer kazanmak adına sürekli ısrarına rağmen Whitehall'daki iç çatışmalarla geçen gergin haftalar sonra tamamlandı.

Jonathan'ın projedeki rolünün adı önce Troya'ydı, sonra aceleyle Salyangoz olarak değiştirildi; bunun nedeni ortak ekibin bazı üyelerinin Homeros'un tahta atı hakkında fazla bir şey bilmese de hepsinin Troya'nın Amerika'nın en popüler kondom markası olduğunu bilmeleriydi. Salyangoz ise iyiydi. Her zorluğa dayanırdı.

Jonathan beklenmedik bir nimetti ve bunu, Miami'den gelen ilk raporlar masasına yığılmaya başladığı andan itibaren Roper'ın kampına girmenin bir yolunu, *herhangi* bir yolunu bulmak için kafa patlatan Burr'dan daha iyi kimse bilemezdi. Bunu nasıl yapacaktı? Planının uygulanabilirliğiyle ilgili ilk sondajla-

Telegram: @cinciva

rı yaptığında keşfettiği üzere kendisinin operasyon yapma yetkisi bile sallantıdaydı.

"Açıkçası patronum biraz *temkinlidir*, Leonard," demişti Goodhew adındaki Çinli görevli, güvenli hatta Burr'la konuşurken ürkekçe. "Dün her şey maliyetle ilgiliydi, bugünse eski bir sömürgedeki huzursuz bir durumu kışkırtmaya pek hevesli değil."

Pazar gazeteleri bir keresinde Rex Goodhew'u Whitehall'un topallamayan Talleyrand'ı olarak tarif etmişti. Ama her zamanki gibi yanılıyorlardı, çünkü Goodhew göründüğü gibi biri değildi. Eğer onda bir özgünlük varsa, bu erdemden kaynaklanıyordu, entrikadan değil. İğrenç gülümsemesi, kasketi ve bisikleti, reform coşkusuna sahip yüce gönüllü bir Anglikan'dan daha kötü bir şey gizlemiyordu. Ve eğer özel hayatına nüfuz edecek kadar şanslıysanız, gizem yerine güzel bir eş ve babalarına hayranlık duyan zeki çocuklar görürdünüz.

"Huzursuz senin teyzendir, Rex!" diye patladı Burr. "Bahamalar bu yarımküredeki en huzurlu ülkedir. Nassau'da gırtlağına kadar kokaine batmamış çok az kodaman vardır. O tek adada her yerden daha fazla namussuz politikacı ve karanlık silah tüccarı var..."

"Sakin ol, Leonard," diye onu uyardı Rooke odanın karşısından. Rob Rooke, Burr'u zaptedici güçtü. Elli yaşlarında saçları kırlaşmış, haşin ve açık havaya maruz kalmaktan sertleşmiş yüz hatlarına sahip, emekli bir askerdi. Ama Burr onu dinleyecek havada değildi.

"Varsayımının geri kalanına gelince, Leonard," diye devam etti Goodhew cesareti kırılmadan, "ki şahsen ben, sıfatları biraz fazla kullansan da her şeyi *muazzam* bir hevesle ortaya koyduğunu düşünüyorum, patronum buna 'önlem olsun diye bir tutam özel ricayla çay yapraklarını okuma,' diyor."

Telegram: @cinciva

Goodhew henüz kırk yaşına bile girmemiş, dalkavuk politikacı olan bakanından söz ediyordu.

"Çay yaprakları mı?" diye tekrarladı Burr öfkeyle karışık bir şaşkınlıkla. "Çay yaprakları da ne demek oluyor? Bu Amerikan Uygulama'daki üst düzey bir muhbirin beş yıldızlı, kanıtlarla doğrulanmış raporu. Strelski'nin bize göstermiş olması bir mucize! Çay yaprakları da ne oluyor?"

Goodhew bir kez daha Burr'un söylenmeyi bitirmesini bekledi. "Şimdi *sıradaki* soruya gelirsek –yine patronum sorusu, Leonard, benim değil, bu yüzden elçiye zeval olmaz! Nehrin ötesindeki dostlarımıza ne zaman bilgi vermeyi öneriyorsun?"

Bu kez Burr'un, South Bank'taki yüksek ve sevimsiz kulede iş yapan, Temiz İstihbarat adlı eski servisi ve şimdiki rakibinden bahsediyordu.

"Asla," diye karşılık verdi Burr kavgacı bir sesle.

"Bence yapmalısın."

"Neden?"

"Patronum eski meslektaşlarını gerçekçi görüyor. Seninki gibi küçük, çok yeni ve ona göre *idealist* bir kurumda insanın sınırlarının ötesini görmesinin çok zor olduğunu söylüyor. Nehir çocuklarını da aramıza alırsan, patronum çok rahatlayacak."

Burr'un kendine hâkimiyetinin son zerresi de yok olmuştu artık. "Yani patronun başka birinin daha mı Kahire'deki evinde dövülerek öldürüldüğünü görmek istiyor?"

Rooke ayağa kalkmış, bir trafik polisi gibi sağ elini "dur" diye kaldırmıştı. Telefondaki Goodhew'un hoppalığı farklı bir şeye dönüşmüştü.

"Sen ne ima ediyorsun, Leonard? Ama belki de açıklamasan daha iyi olur."

"Ben hiçbir şey ima etmiyorum. Açıkça söylüyorum. Patronunun gerçekçi adamlarıyla ben çalıştım, Rex.

Telegram: @cinciva

Onlarla birlikte yaşadım. Onlarla birlikte yalan söyledim. Onları *tanıyorum*. Geoffrey Darker'ı ve onun Procurement Studies Grubu'nu *tanıyorum*. Marbella'daki evlerini ve garajdaki ikinci Porsche'larını ve serbestlik kendilerinin, ekonomi başkalarının olduğu sürece serbest piyasa ekonomisine nasıl koşulsuzca sadık olduklarını da iyi biliyorum. Çünkü bunları *yaşadım!*"

"Leonard seni dinlemiyorum ve sen de bunu biliyorsun."

"Ve o kurumda benim operasyonum ve kurumum için sağlıklı olandan çok daha fazla sahtekârlık, daha fazla tutulması gereken kötü söz, düşmanla daha fazla birliktelik ve kaçak avcıya dönüşen daha fazla av alanı bekçisi olduğunu da biliyorum!"

"Kes artık," diye tavsiyede bulundu Rooke sessizce.

Burr telefonu çarparak kapatırken, kanatlı pencere antika kilidinden kurtulup giyotin gibi indi. Rooke sabırla kahverengi bir zarfı katlayıp pencereyi kaldırdı, zarfı araya sıkıştırdı.

Burr yüzünü ellerinin arasında aldı, parmaklarının arasından konuştu. "Ne istiyor, Rob? Önce Geoffrey Darker'ı ve bütün kötü işlerini engellemem gerekiyor, sonra da bana Darker'la işbirliği yapmamı emrediyor. Ne *istiyor* bu adam?"

"Onu tekrar aramanı istiyor," dedi Rooke sabırla.

"Darker kötü biri. Bunu biliyorsun, ben de biliyorum. Bundan daha iyi bir gününde Rex Goodhew da biliyor. O zaman neden Darker gerçekçi biriymiş gibi yapmamız gerekiyor?"

Burr yine de Goodhew'u aradı. En uygun olanı buydu, çünkü Rooke'nin kendisine sürekli hatırlattığı gibi Goodhew en iyi ve tek destekleyicisiydi.

Rooke ve Burr görünüşte bundan daha farklı olamazdı: Rooke iyi sayılabilecek giysileriyle askeri geçit

Telegram: @cinciva

töreni atına benzerken, Burr tavırlarında da konuşmasında olduğu kadar hırpaniydi. Burr'un soyunda bir yerlerde sanatçı ve asi bir Kelt vardı; Goodhew bir çingene olduğunu söylüyordu. Burr bir davet için giyinme zahmetine katlandığında, normal zamanlara göre daha rezil görünmeyi başaran Burr, kendisinin de söylediği gibi başka türde bir Yorkshire'lıydı. Ataları madenci değil, dokumacıydı. Bu da bir şirketin kölesi olmak yerine kendi hayatlarının sahibi olmaları anlamına geliyordu. Burr'un yetiştiği kararmış kumtaşından yapılma köy güneye bakan bir yamaca inşa edildiği için her ev güneşe bakar, her tavan arası penceresi güneş ışığını olabildiğince almak için kocaman yapılırdı. Burr'un ataları o çatı katlarının yalnızlığında bütün gün dokuma yapar, kadınlar alt katta iplik eğirip çene çalardı. Erkekler gökyüzünün eşliğinde monoton hayatlar yaşardı. Elleri mekanik hareketlerle günlük ağır işleri yaparken, zihinleri her yöne giderdi. O küçücük kasabada, tavan aralarındaki yuvalarında uzun gün ışığı boyunca beyinleri meyve veren şairler, satranç oyuncuları ve matematikçiler hakkında bir kitap dolduracak kadar hikâye vardı. Ve Oxford'a ve daha ötesine giden Burr, onların kolektif verimlerinin, erdemlerinin ve gizemlerinin mirasçısıydı.

Bu yüzden Goodhew, Burr'u River House'dan alıp ona ödeneği yetersiz, istenmeyen kendi teşkilatını verdiğinde, Burr'un Richard Onslow Roper'ı kendi kişisel Deccal'i olarak tayin edeceği yıldızlarda yazılıydı.

Bu arada Roper'dan önce başkaları da olmuştu. Soğuk Savaş'ın sona ermesine yakın yıllarda, yeni teşkilat Goodhew'un gözünde bir ışıltıya yol açmadan önce, Burr çoktan Thatcher sonrası Kudüs hayalleri

Telegram: @cinciva

kurmaya başlamışken ve hatta Temiz İstihbarat'taki en saygın meslektaşları başka insanların düşmanları ve işlerini araştırırken, Burr'un seksenlerin ünlü yasadışı adamlarına karşı güttüğü kan davalarını hatırlamayan çok az casus vardı. Hep yedekte uçan, gri takım elbiseli, milyarder "hurda satıcısı" Tyler; bütün aramalarını telefon kulübelerinden yapan, her zaman tek heceli kelimelerle konuşan "muhasebeci" Lorimer ya da bir centilmen ve ara sıra Darker'ın Newbury'nin eteklerinde geniş bir arazisi olan sözde Procurement Studies Grubu'nun silahı olan ve yanında her zaman kahve ve kaz ciğerli sandviç taşıyan uşağıyla birlikte tilki avına çıkan, iğrenç Sör Anthony Joyston Bradshaw bunlardan birkaçıydı.

Ama Burr'un gözcüleri Richard Onslow Roper'ın, Leonard'ın hep hayalini kurduğu düşman olduğunu söylüyordu. Leonard'ın vicdanını susturmak için aradığı her şey Dicky Roper'da bol miktarda mevcuttu. Roper'ın geçmişinde ne bir zorluk ne de bir dezavantaj bulunuyordu. Sınıf, ayrıcalık, Burr'un tiksindiği her şey Roper'a gümüş tepsiyle sunulmuştu. Burr onun hakkında konuşurken sesini bile değiştiriyordu: "bizim Dicky" diyordu, Yorkshire aksanıyla; ya da değişiklik olsun diye, "the Roper" diyordu.

"Bizim Dicky baştan çıkarıcı bir Tanrı. Onda Tanrı'nın sahip olduğu her şeyden iki tane var ve onu mahveden de bu olacak."

Böyle bir takıntı her zaman dengeyi sağlamıyordu tabii. Yetersiz teşkilatında sıkışıp kalan Burr, her yerde bir komplo görme eğilimindeydi. Kaybolan bir dosya, geciken bir izin onun için Darker'ın adamlarının uzun kolu anlamına geliyordu.

"Sana söylüyorum Rob, eğer Roper İngiltere Yüksek Mahkeme Başkanı'nın gözü önünde gün ortasında silahlı bir soygun yapsa..."

Telegram: @cinciva

"Başkan ona levyesini ödünç verirdi," dedi Rooke. "Ve Darker da onun için levye satın alırdı. Hadi gel. Öğle yemeği yiyelim."

İki adam Victoria Caddesi'ndeki köhne ofislerinde akşam geç saatlere kadar dolaşıp düşünürdü. Roper'ın dosyası on bir cilde ve önemli işaretli, dipnotlu yarım düzine eklentiye ulaşmıştı. Hepsi bir araya getirilince Roper'ın gri veya yarı hoşgörülen silah satışından Burr'un koyu karanlık dediği işlerine kadar her şeyi belgeliyordu.

Ama Roper hakkında başka dosyalar da vardı: Savunma Bakanlığı, Dışişleri Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, İngiliz Merkez Bankası, Hazine, Deniz Aşırı Kalkınma Dairesi, Kamu Gelirleri Ofisi onun hakkında dosya tutuyordu. Darker'ın yandaşlarının bulunduğu çevrelerde merak uyandırmadan bu dosyaları elde etmek için sinsilik ve şans ile ara sıra da Rex Goodhew'un hileli suç ortaklığı gerekiyordu. Kokuyu gizlemek için istenmeyen belgelerin talep edilmesi ve bazı mazeretlerin uydurulması gerekiyordu.

Ama yavaş yavaş bir arşiv oluşmuştu. Sabah ilk iş bir polisin Pearl adındaki kızı, savaş gazileri gibi yamanıp bandajlanmış çalıntı kayıtların bulunduğu metal bir arabayla geliyor ve Burr'un kendini işe adamış asistanlardan oluşan küçük ekibi işlerine devam ediyordu. Akşam son iş olarak kız dosyaları hücrelerine geri götürüyordu. Arabanın dengesiz bir tekerleği vardı ve muşamba kaplı koridorda inleyerek ilerlediğini duyabiliyordunuz. İnsanlar buna Roper'ın kağnısı demeye başlamıştı.

Ama bunca zahmetin ortasında bile Burr, gözlerini bir an olsun Jonathan'ın üstünden ayırmıyordu. "Onun şimdi riske girmesine izin verme, Reggie," diye ısrar etti Quayle'a güvenli telefonda. Bu arada sabırsızlık-

Telegram: @cinciva

la Goodhew'un alaycı bir şekilde patronunun resmi, son belkisi olarak ifade ettiği onayı bekliyordu. "Daha fazla faks çalmasın ya da kapı dinlemesin. Suda yürüyüp izini belli etmeyecek ve doğal davranacak. Kahire yüzünden bize hâlâ kızgın mı? Ona sahip olabileceğimi anlayana kadar onunla flört etmeyeceğim. Bu yoldan daha önce de geçtim." Ve Rooke'ye dönerek şöyle diyordu, "Onu kimseye söylemiyorum Rob. Jonathan çoğu insan için sadece Bay Brown. Darker ve arkadaşı Ogilvey bana görmezden gelemeyeceğim bir ders verdi."

Burr ilave bir önlem olarak Jonathan için sahte bir dosya açmış, ona uydurma bir isim verip uydurma bir ajanın özellikleriyle doldurmuş, avcıların dikkatini çekeceğini umduğu göze çarpan bir gizlilikle kuşatmıştı. Rooke bunun paranoya olabileceğini ileri sürüyordu. Burr ise sadece makul bir önlem olduğunda ısrar ediyordu. Darker'ın Burr gibi beş para etmez giysiler içindeki mütevazı biri olsa bile bir rakibini alt etmek için her çareye başvurabileceğini gayet iyi biliyordu.

Bu arada Burr, evrak dairesinin en karanlık köşesinde isimsiz bir klasörde sakladığı, Jonathan'ın hızla büyüyen dosyasına güzel yazısıyla bir biri ardına not ekliyordu. Rooke aracılar sayesinde Jonathan'ın babasıyla ilgili bir sürü belge bulmuştu. Çavuş Peter Pine ölümünden sonra Aden'deki "düşman karşısında gösterdiği olağanüstü cesaret" sayesinde Askeri Madalya kazandığında çocuk altı yaşında var yoktu. Bir gazete kupürü saray kapılarının dışında, yakasında madalyanın takılı olduğu mavi yağmurluğuyla dikilen çocuğun belli belirsiz görüntüsünü veriyordu. Ağlayan teyzesi çocuğa eşlik ediyordu. Annesi cenaze törenine katılamayacak kadar kötüydü. Bir yıl sonra o da ölmüştü.

Telegram: @cinciva

"Bunlar genellikle orduyu en çok seven adamlardır," diye yorumda bulundu Rooke. "Neden ayrıldığını hiç anlamadım."

Peter Pine, otuz üç yaşına kadar Kenya'daki Mau Mau'da çarpışmış, Kıbrıs'ta Grivas'ı kovalamış, Malaya ve Yunanistan'ın kuzeyinde gerillalarla çatışmıştı. Kimse onun hakkında kötü bir şey söyleyemiyordu.

"Subay ve centilmen," demişti sömürge karşıtı Burr, Goodhew'a alaycı bir şekilde.

Burr, Pine'ın oğluna dönerek onun ordu bakımevleri, sivil yetimhaneler ve Dover'daki York Dükü Askeri Okulu'ndaki gelişimiyle ilgili raporları okumuştu. Raporların tutarsızlıkları yüzünden deliye dönmüştü. Çekingen, diyordu biri; bir diğeri *azimli; yalnız, çok sosyal, içe kapanık* bir çocuk, *canayakın, doğal lider, karizması eksik*, sarkaç gibi ileri geri gidip gelen bir sürü tanım vardı. Ve bir yerde de, sanki kendi haline bırakılması daha iyi olacak bir semptommuş gibi *yabancı dillerle çok ilgili* yazıyordu. Ama Burr'u sinir eden şey *uzlaşmaz* sözcüğü olmuştu:

"Sabit bir evi olmayan, ebeveyn sevgisini tatma fırsatını bulamamış, on altı yaşında bir çocuğun *uzlaşır* olması gerektiğine kim karar vermiş," dedi kızgınlıkla.

Rooke piposunu ağzından çıkarıp kaşlarını çattı. Soyut bir tartışmaya girmeye bundan daha fazla yaklaşmazdı.

"Arabacı ne demek?" diye sordu dikkatle okumaya devam eden Burr.

"Başka şeylerin yanı sıra sokak uyanığı anlamına da geliyor, pişkin de denebilir."

Burr yine sinirlenmişti. "Jonathan sokak uyanığı değil. Uyanık hiç değil. Tam bir sazan. *Rulman* nedir?"

"Ordudaki beş aylık tur," diye cevap verdi Rooke sabırla.

Telegram: @cinciva

Burr, Jonathan'ın İrlanda'daki bir kaydına rastlamıştı. Jonathan gönüllü olduğu özel eğitim kurslarından sonra Güney Armagh'daki soyguncu şehrini yakından gözetleme görevine tayin edilmişti.

"Baykuş Operasyonu nedir?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Hadi, Rob. Ailede asker olan sensin."

Rooke Savunma Bakanlığını aradı, ama Baykuş'un belgelerinin yasal olmayan bir teşkilata verilmeyecek kadar gizli olduğunu öğrendi.

"*Yasal olmayan mı?*" diye patladı Rooke, rengi bıyıklarından daha koyu bir renge dönerken. "Bunlar bizim ne olduğumuzu sanıyorlar? Bir Whitehall aracı kurumu mu? Sevgili Tanrım."

Ama Burr, Rooke'nin nadir görülen öfke patlamalarından birinin tadını çıkaramayacak kadar meşguldü. Fotoğrafçının keyfi olsun diye babasının madalyasını yağmurluğuna takan solgun görünüşlü çocuğun resmine odaklanmıştı. Zihninde Jonathan'ı şekillendirmeye başlamıştı. Jonathan onların adamıydı, buna emindi. Rooke'nin hiçbir uyarı sözü onu bu inancından vazgeçiremezdi.

Bir cuma akşamı yemek yerlerken Rooke'ye, "Tanrı Dicky Roper'ı yaratmayı bitirdiğinde derin bir nefes almış, hafifçe ürperdikten sonra ekolojik dengeyi düzeltmek için Jonathan'ı ortaya çıkarmış olmalı," dedi.

Burr'un dua ettiği haber tam bir hafta sonra geldi. Haberi beklemek için ofiste kalmışlardı. Goodhew onlara beklemelerini söylemişti.

"Leonard."

"Evet, Rex."

"Bu konuşmanın hiç yapılmadığı üzerinde anlaşabilir miyiz? Ya da pazartesi günü Ortak Yönetim Toplantısı'ndan sonraya saklayabilir miyiz?"

Telegram: @cinciva

"Nasıl istersen."

"İşin özü şu. Onların önüne birkaç şey atmak zorunda kaldık. Yoksa surat asacaklardı. Hazine'nin nasıl olduğunu bilirsin." Burr bilmiyordu. "Bir. Bu kesinlikle bir Uygulama olacak. Planlama ve yürütme yalnızca sana ait olacak, River House destek verecek, nedenini sormayacak. Sevinç çığlıkları mı duyuyorum? Yok, duyduğumu sanmıyorum."

"Planlama ve yürütme yalnızca sana ait olacak diyorsun, bu yalnızca ne kadar yalnızca?" diye sordu Burr'un içindeki tedbirli Yorkshire'lı.

"Dış kaynakları kullanmak zorunda kaldığında belli ki olanla yetiniyorsun. İnsan, mesela, River House'daki çocukların birisinin telefon kayıtlarını kontrol etmesini istediğinde, zarfı kapatmadan önce içindekilere bir göz atmamalarını bekleyemez, değil mi? Bekleyebilir mi?"

"Bekleyemez, herhalde. Peki, cesur Amerikalı Kuzenlerimize ne olacak?"

"Langley Virginia'da, Thames karşısındaki meslektaşları gibi şanslı halkanın dışında kalacak. Benzerler benzerlerle... *Lex Goodhew kanunu*. Temiz İstihbarat, Londra'da bir kenarda tutulacaksa, Langley'deki meslektaşlarının da aynı şekilde kenarda tutulması mantıklı. Ben durumu böyle ortaya koydum ve patronum da kabul etti. Leonard... Leonard uyudun mu?"

"Goodhew, sen lanet olası bir dâhisin."

"Üç –yoksa D miydi?– patronum sorumlu bakan olarak güya senin küçük elini tutacak, ama mümkün olan en kalın eldiveni giyerek, çünkü en son fobisi bir skandalın patlaması." Goodhew'un sesindeki uçarılık kayboldu, yerine Genel Vali geldi: "Bu yüzden hiçbir şey doğrudan senden ona gitmeyecek, sağ olasın, Leonard. Patronuma giden tek bir yol var, o da benim. Saygınlığını riske atan ben olduğuma

Telegram: @cinciva

göre, ortalığı karıştırmanı istemiyorum. Anlaştık mı?"

"Peki, benim mali tahminlerim?"

"Mali tahminlerim derken?"

"Onaylandılar mı?"

Lanet İngiliz geri döndü: "Oh, Tanrım, hayır, seni aptal herif! *Onaylanmadılar*. Sıkılı dişler arasında kabul edildiler. Üç bakandan kazıyarak almak zorunda kaldım *ve* biraz da teyzemden para istedim. Ve muhasebe kayıtlarını ben tahrif edeceğime göre, lütfen günahların hakkında olduğu kadar, paran için de *bana* hesap verir misin?"

Burr dipnotlara aldıramayacak kadar heyecanlıydı. "Demek bu yeşil ışık," dedi kendi kendine olduğu kadar Rooke'nin de duyması için.

"Yeşil ışık biraz sarıyla karışık, sağ olasın," diye karşılık verdi Goodhew. "Darker Tedarik ahtapotunda daha fazla art niyetli araştırmalar ya da kendi küpünü dolduran gizli görevliler hakkında aptalca konuşmalar yapmayacaksın. Amerikan Uygulama adamlarıyla iyi geçineceksin ve patronumun koltuğunu ya da parlak arabasını kaybetmesine yol açacak bir şey yapmayacaksın. Nasıl rapor vermek istersin? Saatte bir mi? Yemeklerden önce günde üç kez mi? Bu konuşmayı pazartesi günkü şu anda sadece bir formaliteden ibaret olan *acı verici* müzakerelere kadar yapmadığımızı unutma."

Öte yandan Burr kazandığına, ancak Amerikan Uygulama ekibi Londra'ya ayak bastıktan sonra inanabildi. Amerikan polisleri birimler arası pazarlığın tadını kaçıran bir hareket dalgasıyla birlikte gelmişlerdi. Burr onlardan ilk bakışta hoşlandı, onlar da Burr'den hoşlandılar, ama onlarla oturur oturmaz katı bir askeri duruşu benimseyen ve daha zor elde edilen Rooke'ye

Telegram: @cinciva

o kadar kanları kaynamadı. Burr'un dobra konuşmasına ve bürokraside kestirme yollar kullanmasına hemen ısındılar. Düşmanı alt etme gibi zor bir görev için Temiz İstihbarat'ın tatsız korumalarından vazgeçtiğini öğrenince Burr'u daha da çok sevdiler. Onlara göre Temiz İstihbarat, ister Langley'de, ister River House'da olsun, bütün kötü şeyleri temsil ediyordu. Yarımküredeki en büyük sahtekârların bazılarına başka bir yerdeki şüpheli avantaj uğruna göz yummak anlamına geliyordu. Operasyonların tam orta yerde açıklanamaz şekilde yarım bırakılması ve emirlerin yukarıdan iptal edilmesi anlamına geliyordu. Latin Amerika'daki en kötü katilleri zekâlarıyla alt edebileceklerine inanan ve yanlış yapmak için her zaman altı tane itiraz edilemez iddia ortaya koyabilen, Yale mezunu, toy hayalperestler anlamına geliyordu.

Uygulayıcılardan ilki olan ünlü Joseph Strelski Miami'den geliyordu. Spor ayakkabılı deri ceketli, gergin çeneli Slav, ABD doğumluydu. Burr beş yıl önce onun adını ilk duyduğunda Strelski, Burr'un aleni düşmanı Washington'ın yasadışı silah kaçakçılarına karşı şüpheli bir mücadele veriyordu. Strelski silah kaçakçılarına karşı verdiği ilk savaşta yanında olması gereken kişilerle karşı karşıya gelmişti. Aceleyle başka görevlere nakledilen Strelski, Güney Amerika kokain kartellerine ve kuzeydeki uzantılarına karşı verilen savaşa gönüllü girmişti. Bu uzantılar arasında komisyon alan sahtekâr avukatlar, ipek gömlekli toptancılar, bağımsız çalışan nakliye sendikaları, kara para aklayanlar ve onlara yolu açıp kendi paylarını alarak her şeye gözlerini kapayan politikacılar ve yöneticiler vardı.

Uyuşturucu kartelleri Strelski için bir noktada saplantı haline gelmişti. Amerika uyuşturucuya yiyecekten daha fazla para harcıyor, Leonard, diye

Telegram: @cinciva

söyleniyordu, takside, koridorda veya bir bardak gazoz içerken. Bütün Vietnam savaşının maliyetinden bahsediyoruz, Rob, her yıl, vergisiz! Ondan sonra da diğer bağımlıların Dow Jones indeksinden bahsettiği coşkuyla geçerli uyuşturucu fiyatları hakkında atıp tutmaya başlıyordu. Ham koka yapraklarının kilosu Bolivya'da bir dolardan başlıyor, Kolombiya'da baz kokainin kilosu iki bine yükseliyor, Miami'de toptan satışta kilosu yirmi bine, sokakta ise kilosu iki yüz bin dolara ulaşıyordu. Sonra kendini diğerlerinin canını sıkarken yakalamış gibi yüzüne sert bir gülümseme yerleştiriyor ve bir dolara karşı yüz dolar kâr etme fırsatını geri çevirecek kimse tanımadığını söylüyordu. Ama bu gülümsemesi gözlerindeki soğuk ateşi söndürmeye yetmiyordu.

Bu sürekli öfke Strelski'yi kendisi için bile neredeyse fiziksel olarak dayanılmaz hale getiriyordu. Her sabah erkenden ve her akşam, hava nasıl olursa olsun, parklarda koşuya çıkarak Burr'u dehşete düşürüyordu.

"Joe, Tanrı aşkına, büyük bir dilim erikli turta ye ve hareketsiz otur," diye ısrar ediyordu sahte bir ciddiyetle. "Sadece seni düşünmekle bile kalp krizi geçirmemize neden olacaksın."

Herkes gülüyordu. Uygulayıcılar arasındaki hava tam bir soyunma odası atmosferiydi. Yalnız Strelski'nin Venezüella asıllı Amerikalı yardımcısı Amato gülmüyordu. Görüşmeleri sırasında ağzını sıkıca kapatıp şarap karası gözleriyle ufka bakıyordu. Sonra perşembe günü birden bire bir salak gibi gülmeye başlayıverdi. Karısı bir kız çocuğu dünyaya getirmişti.

Strelski'nin alışılmadık yapıdaki diğer yardımcısı, ABD Gümrük Ofisinden gelen Pat Flynn adındaki aşırı kilolu, etli suratlı bir İrlandalı polisti. Burr, Goodhew'a

Telegram: @cinciva

şevkle onun raporlarını şapkasını çıkarmadan yazan bir adam olduğunu söylüyordu. Flynn'le ilgili anlatılan efsanenin bir nedeni vardı. Çubuk ucuna takılan kamera olarak bilinen iğne deliği büyüklüğündeki kamerayı ilk icat eden ve her posta kutusuna veya direğe birkaç saniye içinde monte edilebilecek bağlantı kutusu olarak gizleyen kişi Pat Flynn'di. Küçük teknelere su altından böcek yerleştirme sanatına ilk öncülük eden de Pat Flynn'di. Bir akşam erken saatte ikisi St James Park'ta yürürken eşofmanları içindeki Strelski, buruşuk takım elbiseli Burr'a Pat Flynn'in başka becerileri de olduğunu söylemişti:

"Gerekli insanlara ulaşmamızı sağlayacak olan kişileri tanıyan kişi hep Pat'tir," dedi Strelski. "Pat olmasaydı Michael Birader'e hiç ulaşamazdık."

Strelski en kutsal ve hassas kaynaklarından bahsediyordu. Burası kutsal topraklardı. Burr, Strelski'nin daveti olmadan oraya asla adım atmıyordu

Uygulayıcılar her gün birbirine daha sıkı bağlanıyorsa da, Temiz İstihbarat'taki casus bürokratlar da ikinci sınıf vatandaş rollerini hafife almıyorlardı. İlk çatışma Strelski, teşkilatının niyetinin Roper'ı demir parmaklıkların arasına atmak olduğunu ağzından kaçırınca yaşandı. Onun için nasıl bir hapishane tasarladığını gruba neşeyle anlattı. "Evet, efendim. Marion, Illinois'de küçük bir yer. Günün yirmi üç buçuk saati kilit altında tutulacak, kimseyle ilişkisi olmayacak, kelepçelerle egzersiz yapacak, yemek tepsisi kapısındaki yarıktan verilecek. En kötüsü zemin kat, manzara yok. Üst kat daha iyi, ama kokusu daha kötü."

Bu açıklamayı buz gibi bir sessizlik izledi. Bakanlıktan gelen ekşi sesli bir avukat sessizliği bozdu.

"Konuşmamız gereken şeylerin bunlar olduğuna emin misiniz Bay Strelski?" diye sordu mahkeme sa-

Telegram: @cinciva

lonu küstahlığıyla. "Ben kimliği bilinen bir sahtekârın serbest bırakıldığında topluma daha fazla faydasının dokunduğunu düşünüyorum. O dışarıda ve serbest olduğu sürece onunla istediğinizi yapabilirsiniz: kimlerle işbirliği yaptığını, onların kimlerle işbirliği yaptığını bulursunuz, dinler ve izlersiniz. Onu hapse attığınızda, aynı oyunu bir başkasıyla yeniden oynamaya başlamak zorunda kalırsınız. Tabii bu tür şeylerin kökünü toptan kazıdığınızı düşünüyorsanız o başka. Buradaki kimse böyle düşünmüyor, değil mi?"

"Efendim, benim önerimde iki şekilde hareket edebiliyorsunuz," diye cevap verdi Strelski dikkatli bir öğrencinin saygılı gülümsemesiyle. "İster kullanıcı olursunuz, ister zorlayıcı. Kullanıcı olursanız, bu hiç bitmeyen bir hikâyeye döner: bir sonraki düşmanı yakalamak için düşmanı işe alırsınız. Bir sonrakini yakalamak için de o düşmanı işe alırsınız. Bu böyle sonsuza dek sürer gider. Bizim Bay Roper için düşündüğümüz şey zorlamaktır. Benim kitabımda bir adalet kaçağını tutuklarsınız, Uluslararası Silah Kaçaklığı kanunlarına göre yargılarsınız ve hapse atarsınız. Kullanmaya gelince, sonunda kendi kendinize kimin kullanıldığını sorarsınız: kaçağın mı, kamunun mu, yoksa adaletin mi?"

"Strelski başına buyruk bir tip," diye Burr'a açıkladı Goodhew, kaldırımda şemsiyelerin altında dikilirlerken gizlemeye çalışmadığı bir zevkle. "Siz ikiniz benziyorsunuz. Hukukçuların kuşku duymasına şaşmamak gerek."

"Benim de hukukçulardan kuşkum var."

Goodhew yağmurla ıslanan caddenin iki tarafına baktı. Işıldayan bir ruh hali içindeydi. Önceki gün kızı South Hampstead'den burs kazanmıştı ve oğlu Julian, Cambridge'de Clare College tarafından kabul edilmişti. "Patronum ciddi bir rahatsızlık içinde Leonard.

Telegram: @cinciva

Yine insanlarla konuşup duruyor. Skandaldan daha kötüsü, bir zorba gibi görünmekten korkuyor. İki güçlü devlet tarafından ekonomik krize karşı tek başına savaşan bir İngiliz tüccara yönelik başlatılan, geniş kapsamlı bir planı harekete geçirdiği düşüncesi onu rahatsız ediyor. Tarafsızlık hissi ona orantısız güç kullandığınızı söylüyor."

"Zorba," diye tekrarladı Burr yumuşak bir sesle. Roper'ın on bir ciltlik dosyasını, eğitimsiz insanlara verilen tonlarca karmaşık silahı düşündü. "Zorba kim? Tanrım."

"Tanrı'yı bu işin dışında bırak. Karşı saldırıya ihtiyacım var. Pazartesi ilk ışıklar için. Kartpostala yazılacak kadar kısa, sıfatlara yer yok. Ve güzel adamın Strelski'ye söyle, aryasına *hayran kaldım*. Ah. İşte kurtulduk. Bir otobüs geliyor."

Whitehall balta girmemiş bir orman sayılır, ama her orman gibi orada da günün diğer saatlerinde birbirini paramparça edecek yaratıkların gün batımında buluşup tehlikeli arkadaşlıklar eşliğinde bir şeyler içtikleri yerler vardır. Fiddler'ın Kulübü de böyle bir yerdi. Thames Embankment'ta üst kattaki bir odada yer alan Kulüp adını eskiden bitişik odada bulunan Fiddler's Elbow adlı pubtan almıştı.

"Bence Rex yabancı bir güçten para alıyor, sence de öyle değil mi, Geoffrey?" diye sordu Bakanlık Ofisi'nden gelen avukat, Darker'a bakarak. İkisi köşedeki fıçıdan birer bardak bira alıp gider makbuzunu imzalamıştı. "Sen de öyle düşünmüyor musun? Bence İngiliz hükümetinin verimliliğinin altını oymak için Fransız altını alıyor. Şerefe."

Darker çoğu güçlü adamlar gibi ufak tefekti. Yanakları içe çökük, bakışları sabitti. Her zaman mavi takım elbiseler, manşetli gömlekler giyerdi. Bu akşam

ürkütücü gülümsemesine eşlik eden kahverengi süet ayakkabılarını da giymişti.

"Hadi ya, Roger, bunu nasıl da tahmin ettin?" diye cevap verdi Goodhew, zoraki gülümsemesiyle. Nükteli sözü tatlılıkla karşılamaya kararlıydı. "Yıllardır rüşvet yiyorum, değil mi Harry?" Böylece soruyu Harry Palfrey'e iletmiş oldu. "Parlak yeni bisikletimi nasıl alırdım yoksa?"

Darker gülümsemeye devam ediyordu. Ve mizah duygusu olmadığından gülümsemesi biraz kötücül, hatta delice görünüyordu. Sekiz adam ve Goodhew uzun yemekhane masasında oturuyordu: Dışişlerinden yüksek dereceli bir memur, Hazine'den bir bakan, Bakanlar Kurulu avukatı, Muhafazakâr partinin orta sıralarından tıknaz, takım elbiseli iki fani ve en azametlisi Darker, en sahipsizi Harry Palfrey olan üç casus bürokrat bulunuyordu. Salon sisli ve sigara dumanlıydı. Whitehall, Avam Kamarası ve Darker'ın nehrin karşısındaki beton krallığı için kullanışlılığı dışında orayı methedecek hiçbir özelliği şey yoktu.

"Bana sorarsan Rex bölüp yönetiyor Roger," dedi zamanının çoğunu memur sanıldığı gizli komitelerde oturarak geçiren Muhafazakâr Parti fanilerinden biri. "Güç çılgınlığı yapısal eğilim olarak yukarı taşınıyor. Kaleyi bilerek içeriden yıkıyor, değil mi Rex? İtiraf et."

"Tam bir saçmalık, sağ olasın," diye cevap verdi Goodhew neşeyle. "Patronum sadece istihbarat servislerini yeni bir çağa çekmekle ve eski yüklerini bırakmalarına yardım etmekle ilgileniyor. Ona müteşekkir olmalısınız."

"Rex'in bir patronu olduğunu sanmıyorum," dedi Dışişlerindeki yüksek dereceli memur gülerek. "O sefil adamı gören oldu mu hiç? Bence Rex onu resmen uyduruyor."

Telegram: @cinciva

"Hem uyuşturucu konusunda neden bu kadar hassasız?" diye söylendi Hazine'den gelen adam. Parmak uçlarını bir bambu köprüsü gibi birbirine bastırmıştı. "Hizmet sektörü. Alan memnun, satan memnun. Üçüncü Dünya'ya büyük kâr kalıyor. *Bir kısmı* doğru yerlere gidiyor, gitmeli. Tütün, içki, kirlilik, frengiyi kabul ediyoruz. Neden uyuşturucu konusunda bu kadar namusluluk taslıyoruz? Birkaç milyar poundluk silah siparişinin benim için bir sakıncası olmazdı, banknotlarda biraz kokain olsa bile. Bunu size bilâbedel söylüyorum!"

Islak çıkan bir ses keyiflerini bozdu. Artık kalıcı olarak Darker'ın Tedarik Çalışmaları Grubu'na verilen River House avukatı Harry Palfrey'in sesiydi bu. "Burr gerçek," diye uyardı boğuk bir sesle kimsenin teşviki olmadan. Büyük bir kadeh Scotch içiyordu ve bu ilk kadehi değildi. "Burr söylediği şeyi yapar."

"Oh, Tanrım," diye bağırdı Dışişleri dehşet içinde. "O zaman hepimiz topun ağzındayız! Doğru mu Geoffrey? Doğru mu bu?"

Ama Geoffrey Darker sadece gözleriyle dinliyor ve neşesizce gülümsüyordu.

Ama o gece Fiddler'ın Kulübü'nde olanların arasında Rex Goodhew'un açtığı savaşın büyüklüğü konusunda bir fikri olan tek kişi avukat Harry Palfrey'di. Palfrey yozlaşmış biriydi. Her İngiliz kurumunda başarısız olmayı sanat biçimi haline getirmiş bir kişi olurdu ki Harry Palfrey bu bakımdan River House'un onur konuğu sayılabilirdi. Palfrey hayatının ilk yarısında ne yaptıysa, ikinci yarısında bunları sistemli bir şekilde bozmuştu; avukatlık çalışmaları, evliliği ve onurunu koruması bunların arasında sayılabilirdi. Sonuncusunun utanç verici parçaları özür dileyen sırıtışında asılı duruyordu. Darker'ın ya da herhangi

Telegram: @cinciva

birinin onu neden tuttuğu kimse için gizemli bir şey değildi: Palfrey onunla kıyaslandığında herkesi başarılı gösteren bir başarısızlık abidesiydi. Hiçbir şey onun için çok mütevazı, hiçbir şey çok alçaltıcı değildi. Bir skandal olursa Palfrey katledilmeye her zaman istekliydi. Eğer bir cinayet işlenecekse Palfrey elinde kova ve paspasla kanı temizlemek ve sizin oraya hiç gitmediğinizi söyleyecek üç tanık bulmak için hazır bulunurdu. Ve Palfrey yozlaşmış birinin bilgeliğiyle Rex Goodhew'un hikâyesini kendi hikâyesiymiş gibi biliyordu ki bir anlamda da öyleydi, çünkü uzun zaman önce Goodhew'la aynı algıları oluşturmuştu, ama onunla aynı sonuca varma cesaretini hiç bulamamıştı.

Hikâyeye göre, Whitehall tayfalığından önceki yirmi beş yıldan sonra Goodhew'un içinde bir şeyler kopmuştu. Bunun nedeni belki de Soğuk Savaş'ın bitmesiydi. Goodhew bunu bilemeyecek kadar tevazu sahibiydi.

Buna göre Goodhew bir sabah her zamanki gibi uyanmış ve önceden düşünmeden çok uzun süredir özgürlüğün kötüye kullanımı adına vicdan ve ilkeleri menfaat tanrısına feda ettiğini ve böyle yapmanın mazeretinin artık kalmadığına karar vermişti.

Bir de şimdi hiçbir gerekçeleri kalmadığından, Soğuk Savaş'ın bütün kötü alışkanlıklarından mustarip olduğuna... Ya tarzını düzeltecekti ya da ruhu ölecekti. Çünkü kapının önündeki tehdit artık yoktu. Kaçmıştı. Ortadan kaybolmuştu.

Ama nereden başlayacaktı? Tehlikeli bir bisiklet yolculuğu ona istediği cevabı sağlamıştı. Yağmurlu bir şubat sabahında –on sekiz şubat, Rex Goodhew bir tarihi asla unutmazdı– Kentish Town'daki evinden her zamanki gibi bisikletle Whitehall'a gidiyordu. Boğucu araba sıralarının arasından geçerken sessiz bir

Telegram: @cinciva

tezahür anı yaşamıştı. Gizli ahtapotu kırpacaktı. Bu ahtapotun güçlerini birbirinden ayrı, daha küçük teşkilatlara dağıtacak ve her birini ayrı ayrı sorumlu tutacaktı. Çözecek, sorumluluğu dağıtacak ve insanileştirecekti. Ve içlerinde en yozlaşmış etkisi olan güçle başlayacaktı: Temiz İstihbarat, Westminster ve River House'un sorumlusu Geoffrey Darker'ın yönettiği gizli silah ticareti arasındaki kötü evlilik.

Peki, Harry Palfrey bütün bunları nereden biliyordu? Goodhew, Hıristiyan ahlakı gereği yazları hafta sonlarında bahçede Pimm's içmek ve çocuklarla kriket oynamak için onu Kentish Town'daki evine davet ediyordu, çünkü Palfrey'in sefil gülümsemesi içinde tehlikeli uçurumun kenarına yaklaştığının farkındaydı. Ve yemekten sonra Palfrey'i ruhunu açabilmesi için karısıyla yemek masasında yalnız bırakıyordu, çünkü ahlakı bozuk bir kişinin erdemli bir kadına itirafta bulunmaktan daha çok sevdiği bir şey olamazdı.

Ve yine böyle lüks bir açılmanın ardından gelen keyif hali içinde Harry Palfrey acınası bir hevesle, River House'daki bazı dikbaşlı baronların gizli entrikaları hakkında Goodhew'a muhbirlik yapmaya gönüllü olmuştu.

Telegram: @cinciva

5

Zürih gölün kenarına sokulmuş, dondurucu gri bulutların altında titriyordu.

"Adım Leonard," dedi Burr, bir kavgaya müdahale edecekmiş gibi Quayle'ın ofis sandalyesinden kalkarak. "Sahtekârlık yaparım. Sigara? Al. Kendini istediğin gibi zehirle."

Teklifi öyle neşeli bir komplo gibi sunmuştu ki Jonathan hemen kabul etti ve nadiren sigara içmesine ve peşinden hemen pişman olmasına rağmen sigarayı aldı. Burr cebinden bir çakmak çıkarıp Jonathan'ın yüzüne doğru yaktı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığımızı düşünüyorsun, değil mi?" dedi konuya en fazla direnç göreceği noktadan girerek. "Kahire'den ayrılmadan önce sen ve Ogilvey sık sık buluşuyordunuz galiba."

Sophie'yi hayal kırıklığına uğrattığınızı düşünüyorum, diye cevap verecekti Jonathan neredeyse. Ama savunmaları ayaktaydı, bu yüzden otelci gülümsemesini yüzüne yerleştirip, "Eh, pek de ölümcül bir şey değildi," dedi.

Burr bu anı dikkatle düşünmüştü ve en iyi savunmanın saldırı olduğuna karar vermişti. O olayda

Telegram: @cinciva

Ogilvey'in rolünün en kötü şüpheleri barındırdığına aldırmayacaktı: Bölünmüş bir kurum adına konuştuğunu göstermek adına uygun bir zaman değildi bu.

"Biz seyirci olmak için para almıyoruz Jonathan. Dicky Roper Bağdat Hırsızı'na ileri teknoloji oyuncakları satıyordu. Bir Rus kamyonunun arkasından düşen silah kalitesinde bir kilo uranyum da bunlara dahildi. Freddie Hamid de silahları Ürdün üstünden kaçırmak üzere yardım kamyonları filosu kurmuştu. Bizim ne yapmamız gerekiyordu? Her şeyi dosyalayıp unutmamız mı?" Burr, Jonathan'ın yüzünde kendisini hatırlatan asi bir itaat ifadesi görünce memnun oldu. "Hikâyesinin sizin Sophie olmadan da dışarı sızmış olmasının düzinelerce yolu vardı. Eğer o Freddie'ye ağzına geleni söylemeseydi, bugün yaşıyor olurdu."

"O benim Sophie'm değildi," dedi Jonathan hemen.

Burr onu duymamış gibi yaptı. "Soru şu, dostumuzu nasıl yakalayacağız? Dinlemek isterseniz bu konuda birkaç fikrim var." İçtenlikle gülümsedi. "Doğru. Anladığını görebiliyorum. Ben sıradan bir Yorkshire'lıyım. Dostumuz Bay Richard Onslow Roper ise kaliteli bir adam. Eh, bu da *onun* kötü şansı!"

Jonathan itaatkâr bir şekilde güldü. Burr, Sophie'nin cinayeti konusunu geçip sağlam topraklara ayak bastığı için memnundu. "Hadi Jonathan. Sana yemek ısmarlayayım. Bize izin verir misin Reggie? Sadece zamanımız kısıtlı. İyi casusluk yaptın. Bunu gerekli yerlere ileteceğim."

Burr acele ederken Quayle'ın küllüğünde yanan sigarasını fark etmemişti. Jonathan özür dileyerek veda ederken sigarayı söndürdü. Quayle kaba saba, heyecanlı bir adamdı. Kolundan çıkardığı mendiliyle ağzını silmek ya da birden bire konuklarına vergiden muaf ekoseli teneke kutudaki bisküvileri ikram etmek gibi bir alışkanlığı vardı. Beklemekle geçen sonraki hafta-

Telegram: @cinciva

larda Jonathan ilginç, konuşmadan geçen görüşmelerine güvenmeye başlamıştı. Oradan ayrılırken Reggie Quayle'ın da öyle düşündüğünü fark etmişti.

"Teşekkürler Reggie," dedi. "Her şey için teşekkürler."

"Sevgili dostum! Benim için bir zevkti! İyi yolculuklar bayım. Kendine iyi bak!"

"Teşekkürler. Sen de."

"Aracınız var mı? Araba? Size bir fayton çağırayım mı? Çok iyidir. Şimdi sıcak bir şekilde sarıp sarmalanıyorlar. Phillippi'de görüşürüz."

"İşlerini yaptıkları için insanlara hep teşekkür ediyorsun, değil mi?" diye sordu Burr kaldırıma çıkarlarken. "Galiba işinizde öyle öğreniyorsunuz."

"Yo, sanırım ben kibar olmayı seviyorum," diye cevap verdi Jonathan. "Söylemek istediğiniz buysa."

Burr'un sahada sergilediği tavırlar bir operasyona ait görüşme yapacağı zamanlarda olduğu gibi çok titizdi. Gidecekleri restoranı önceden seçmiş, bir gece önce kontrol etmişti: Burası Meister's'ın müşterilerinin uğramayacağı, şehir dışında, göl kenarındaki bir kafeteryaydı. Burr köşedeki bir masayı seçmiş ve başgarsona on frank verip işte kullandığı Benton adına yer ayırmasını istemişti. Ama işini şansa bırakmıyordu.

"Eğer senin tanıdığın, benim tanımadığım birine rastlarsak Jonathan, ki kuşkusuz bu oyunun Aksilik Yasası'nı sen de bilirsin, benim kim olduğumu açıklama. Eğer buna zorunlu kalırsan Shorncliffe'den eski bir koğuş arkadaşı olduğumu söyleyip konuyu hemen havaya çevir." Böylece tesadüfen Jonathan'ın önceki hayatı konusunda ev ödevini iyi yaptığını ikinci kez göstermiş oldu. "Bugünlerde hiç tırmanıyor musun?"

"Biraz."

"Nerede?"

Telegram: @cinciva

"Çoğunlukla Bernese Oberland'de."

"Göz alıcı bir manzara var mı?"

"Buz severseniz soğuk havalarda Wetterhorn manzarası çok güzel oluyor. Neden? Siz tırmanır mısınız?"

Burr, Jonathan'ın sesindeki muzip tonu anladıysa bile aldırış etmedi: "Ben mi? Ben ikinci kata bile asansörle çıkan biriyim. Denizcilik nasıl gidiyor?" Burr pencereden dışarıya, bataklık gibi dumanı tüten göle baktı.

"Buralarda daha çok çocuksu şeyler var," dedi Jonathan. "Thun fena değil. Ama soğuk."

"Ya resim? Suluboyaydı, değil mi? Hâlâ yapıyor musun?"

"Pek sık sayılmaz."

"Ama ara sıra. Tenis nasıl gidiyor?"

"Şöyle böyle."

"Ciddiyim."

"Şey, iyi kulüp standartlarında galiba."

"Kahire'de bir yarışmada kazandığını sanıyordum."

Jonathan alçakgönüllülükle kızardı. "O sadece sürgündeki birilerinin kopardığı yaygaraydı."

"İlk olarak zor işten başlayalım, olur mu?" diye önerdi Burr. Önce yemeklerimizi seçelim, sonra huzur içinde konuşalım, demek istiyordu. "Sen de biraz yemek yapabiliyorsun, değil mi?" dedi, yüzleri kocaman menülerin ardında saklanırken. "Bir sürü özelliği olan bir adam. Hayranlık duyuyorum. Bugünlerde ortalıkta fazla Rönesans erkeği yok. Çok fazla uzman var."

Jonathan etten balık sayfasına, sonra da tatlı sayfasına geçti. Yemekleri değil Sophie'yi düşünüyordu. Kahire'nin yeşil banliyösünde, görkemli bakanlık evinde, etrafı Bayındırlık ve İskan Bakanlığının bir araya getirdiği sahte on sekizinci yüzyıl mobilyaları

Telegram: @cinciva

ve Ogilvey'in karısının topladığı Robert baskı resimleriyle çevrilmiş bir halde, Mark Ogilvey'in karşısında dikiliyordu. Üzerinde onun düşüncesine göre hâlâ Sophie'nin kanıyla kaplı smokini vardı. Bağırıyor, ama sesi kulağa radar yankısı gibi geliyordu. Ogilvey'e küfrediyor, ter bileklerinden akıyordu. Ogilvey'in üstünde kahverengi robdöşambrı vardı. Bayan Ogilvey onları dinleyebilmek için çay yapıyordu.

"Söylediklerine dikkat et, olur mu?" dedi Ogilvey, mikrofon riskini hatırlatmak için avizeyi işaret ederek.

"Söylediklerimin canı cehenneme! Onu sen öldürdün, beni duyuyor musun? Kaynaklarını koruman gerekiyordu, ölesiye dövdürtmen değil!"

Ogilvey mesleğinde bilinen tek güvenli cevaba sığındı. Gümüş tepsiden kristal bir şişe alıp becerikli bir parmak hareketiyle tıpasını açtı.

"Bana bak, kes şunu. Ne yazık ki yanlış kişiyi suçluyorsun. Bunun bizimle bir ilgisi yok. Seninle de. Onun bir tek sana sır verdiğini de nereden çıkarıyorsun? Muhtemelen en iyi on beş arkadaşına daha anlatmıştır. Eski bir deyiş vardır, bilirsin. İki insan bir sırrı ancak biri ölüyse saklayabilir. Burası Kahire. Sır senin dışında herkesin bildiği şeydir."

Bayan Ogilvey çay tepsisiyle tam o sırada içeri girdi. "Bununla kendini daha iyi hissedebilir, sevgilim," dedi kibar bir sesle. "İnsan sinirliyken konyak ona tuhaf şeyler yapıyor."

"Her hareketin bir sonucu vardır, be dostum," dedi Ogilvey, ona bir kadeh uzatarak. "Hayatta öğrenilecek ilk ders budur."

Kötürüm bir adam restoran masalarının arasından topallayarak tuvalete gidiyordu. İki koltuk değneği vardı ve genç bir kadın ona yardım ediyordu. Hareketleri yemek yiyenlerin rahatını bozdu ve o

Telegram: @cinciva

güvenle görüş alanından çıkana kadar kimse bir şey yiyemedi.

"Yani dostumuzu sadece geldiği gece gördün," dedi Burr, konuyu Roper'ın Meister's'te kalışına getirerek.

"Sadece günaydın ve iyi akşamlar dışında, evet. Quayle şansımı fazla zorlamamamı söylemişti, ben de zorlamadım."

"Ama Roper oradan ayrılmadan önce onunla bir kez daha sohbet ettin."

"Roper bana kayak yapıp yapmadığımı sordu. Evet, dedim. Nerede, dedi. Mürren'de, dedim. Kar bu yıl nasıl diye sordu. İyi, dedim. 'Birkaç günlüğüne oraya gidememiz çok kötü, sevgilim bunun için ölüyordu,' dedi. Konuşma böyle bitti."

"Demek oraya daha önce gitmiş, peki ya şu kız, Jemima? Jed?"

Jonathan hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaparken, gizliden gizliye kızın kendisine bakışlarının tadını çıkarıyor. *Bunda korkunç derecede iyi misiniz, Bay Pine?*

"Galiba ona Jeds diyordu. Çoğul olarak."

"Herkese isim takıyor. Onları satın alma tarzı bu."

Muhteşem olmalı, diyor Jeds, Eiger'i eritecek bir gülümsemeyle.

"Çok güzel olduğunu söylüyorlar," dedi Burr.

"O tiplerden hoşlanıyorsanız."

"Ben bütün tiplerden hoşlanırım. Nasıl bir tipi var?"

Jonathan yaşamaktan bıkmış gibi yaptı. "Of, ne bileyim. Her alana yayılmış orta seviyede eğitim... sarkık siyah şapkalar... milyoner afacan çocuğu görünüşü... Kim ki o kadın?"

Burr bilmiyor ya da umursamıyor gibiydi. "Üst sınıf geyşası, manastır eğitimi, tilki avları. Neyse Roper'la iyi geçinmişsin. Seni unutmaz."

"O kimseyi unutmaz. Bütün garsonların isimlerini biliyordu."

"Ama İtalyan heykelleri konusunda herkesin fikirlerini sormuyor, değil mi? Bence bu çok cesaret verici." Kim ya da ne için cesaret verici olduğunu söylemedi Burr. Jonathan da sormak niyetinde değildi. "Ama yine de satın aldı. Roper'ın beğendiği bir şeyi almasına engel olacak kişi daha anasının karnından doğmadı." Kendini koca bir lokma kuzu etiyle teselli etti. "Ve teşekkürler," diye devam etti. "Çıkardığın bütün o zorlu işler için teşekkürler. Quayle'a verdiğin o raporlarda daha iyisini görmediğim seçime bağlı gözlemler vardı. Solak tetikçi, sağ bilekteki saat, yemeğe başladıktan sonra çatal ve bıçağını değiştirmesi. Yani bunlar birer klasik."

"Francis Inglis," dedi Jonathan. "Avustralya'nın Perth şehrinde yaşayan bir beden eğitimi öğretmeni."

"Adı Inglis, memleketi de Perth değil. İngiliz, eski bir paralı asker. Adı Frisky. Küçük, pis kellesi üstüne ödül var. İdi Amin'in adamlarına elektrikli sığır gütme aletiyle nasıl gönüllü itiraf alacaklarını öğreten oydu. Dostumuz İngilizleri sever, özellikle de geçmişleri kirli olanları. Sahibi olmadığı insanları sevmez," diye ekledi. Yuvarlak ekmeği dikkatle ortasından ikiye kesip tereyağı sürdü. "Peki o zaman," dedi bıçakla Jonathan'ı işaret ederek. "Sadece gece çalıştığın halde ziyaretçilerinin isimlerini nereden biliyorsun?"

"Bugünlerde Kule Dairesi'ne çıkmak isteyen herkesin isim vermesi gerekiyor."

"Ya akşamları lobide gezinmen?"

"Herr Meister benden bunu bekliyor. Etrafta dolaşıp istediğim soruyu soruyorum. Ben bir protokol görevlisiyim, bu yüzden orada bulunuyorum."

Telegram: @cinciva

"Peki, bize onun ziyaretçilerini anlat," dedi Burr. "Söylediğine göre bir Avusturyalı vardı. Kule Dairesi'ni üç kez ziyaret etmiş."

"Dr. Kippel, Viyana adresi var, yeşil bir Loden palto giyiyor."

"Avusturyalı değil, adı da Kippel değil. Mütevazı bir Polonyalı, tabii bir Polonyalı mütevazı olabilirse... Polonya yeraltı dünyasının yeni çarlarından biri olduğu söyleniyor."

"Roper ne demeye Polonya yeraltı dünyasıyla uğraşsın ki?"

Burr esefle gülümsedi. Amacı Jonathan'ı aydınlatmak değil, kıvrandırmaktı. "Parlak gri takım elbiseli ve gri kaşlı tıknaz adam için ne diyorsun? Adının Larsen olduğunu söylüyordu. İsveçli."

"Ben sadece Larsen adında bir İsveçli olduğunu tahmin ettim."

"Rus. Üç yıl önce Sovyet Savunma Bakanlığında bir kodamandı. Bugün gelişmekte olan bir iş bulma kurumu yönetiyor, Doğu Bloku fizikçilerini ve mühendislerini pazarlıyor. Ayda yirmi bin dolar, bazıları oltaya geliyor. Senin Bay Larsen kendi komisyonunu iki taraftan da alıyor. Ek iş olarak askeri tertibat kaçakçılığı yapıyor. Birkaç yüz T-72 tankı veya birkaç Scud füzesi almak istersen Bay Larsen tam aradığın adamdır. Biyolojik savaş başlıkları ekstraya tabidir. Askeri görünümlü iki İngiliz için ne diyorsun?"

Jonathan, İngiliz ceketleri içindeki gevşek uzuvlu o iki adamı hatırlıyordu. "Ne olmuş onlara?"

"Londra'dan geldikleri doğru, ama adları Forbes ve Lubbock değil. İkisi de Belçika kökenli ve dünyanın önde gelen delilerine askeri eğitmen sağlıyorlar."

Brükselli çocuklar, diye düşündü Jonathan. Burr'un bilinçli bir şekilde bellek gözünün önünde örmeye

başladığı ipleri takip edebiliyordu. *Asker Boris*. Sırada kim vardı?

"Bu bir şey çağrıştırıyor mu? Onu tarif etmedin, yani hakkında o kadar çok şey anlatmamışsın, ama dostumuzun zemin kattaki konferans salonunda kabul ettiği takım elbiseli beyefendilerden biri olabilir diye düşündüm."

Burr konuşurken cüzdanından küçük bir fotoğraf çıkarıp Jonathan'a doğru uzatmıştı. Üzgün, çukura kaçmış gözleri ve permalı, siyah saçları olan, Adem elmasının üstünde onunla uyumsuz bir altın haç sarkan, kırk yaşlarında bir adamdı. Fotoğraf parlak güneş ışığında çekilmişti ve gölgelere bakılırsa güneş tam tepedeydi.

"Evet," dedi Jonathan.

"Evet ne?"

"Herkesin yarısı boyundaydı, ama ona saygı gösteriyorlardı. Kendisi için çok büyük olan siyah bir evrak çantası taşıyordu. Ayakkabılarının altına platform takıyordu."

"İsviçreli miydi? İngiliz mi? Tam olarak belirt."

"Daha çok Latin Amerikalı gibiydi." Fotoğrafı geri verdi. "Her şey olabilir. Arap bile olabilir."

"İster inan ister inanma adı Apostoll, ona kısaca Apo diyorlar." Uzun olarak da Appetites diyorlar, diye düşündü Jonathan, bir kez daha Binbaşı Corkoran'ın şefine bilgi vermesini hatırlayarak.

"Yunan asıllı. Birinci kuşak Amerikalı, Michigan'da doktora yapmış, hem de şeref derecesiyle mezun olmuş bir sahtekâr. New Orleans, Miami ve Panama City'de ofisleri var. Kuşkusuz, senin de farkında olduğun gibi hepsi kusursuz saygınlığa sahip. Lord Langbourne'u hatırlıyor musun? Sandy'yi?"

"Elbette," diye cevap verdi Jonathan. Sinirleri bozacak derecede güzel olan atkuyruklu adamı ve ekşi suratlı karısını hatırlıyordu.

Telegram: @cinciva

"O da lanet olası bir avukat. Aslında Dicky Roper'ın avukatı. Apo ve Sandy Langbourne birlikte iş yapıyor. Çok kârlı işler."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun, ama bir fikrin oluşmaya başladı. İspanyolcan nasıl bu arada?"

"İyi."

"İyiden daha iyi olmalı, değil mi? Madrid'deki Ritz'de on sekiz ay çalıştığına göre, senin yeteneklerinde birisinin İspanyolcasının mükemmel olması gerekir."

"Biraz unuttum, hepsi bu."

Burr arkasına yaslanıp garsonun tabakları kaldırmasını beklerken bir boşluk oluştu. Jonathan heyecanı yeniden keşfettiğine şaşırmıştı: gizli merkeze doğru yaklaşma hissi, çok uzun zamandan sonra aksiyonun çekimi.

"Tatlıyı es geçmeyeceksin herhalde," dedi Burr saldırgan bir ifadeyle. Garson ikisine de naylonla kaplı birer tatlı menüsü verdi.

"Aman Tanrım, tabii ki hayır."

Kremalı kestane püresinde karar kıldılar.

"Ve Corky, Binbaşı Corkoran, senin asker meslektaşın, Roper'ın ayak işlerini yapan kişi," dedi, en iyisini en sona bırakan bir adamın ses tonuyla. "Onun hakkında ne düşündün bakalım? Neden gülüyorsun?"

"Eğlenceli biriydi."

"Başka?"

"Ayak işlerine bakan adam, dediniz. Başkâhya. İmzaları o atıyor."

Burr yemek boyunca beklediği söz buymuş gibi üstüne atıldı. "Ne imzalıyor."

"Kayıt formlarını. Faturaları."

"Faturalar, mektuplar, sözleşmeler, feragatnameler, şirket hesapları, konşimentolar, çekler," dedi Burr

Telegram: @cinciva

heyecanla. "İrsaliyeler, yük senetleri ve işvereninin yaptığı herhangi bir yanlışın Richard Onslow Roper tarafından değil de, sadık hizmetkârı Binbaşı Corkoran tarafından yapıldığını söyleyen çok sayıda belge. Binbaşı Corkoran çok zengin bir adam. Hesaplarında yüz milyonlar var, ama hepsini Bay Roper'ın üstüne geçirdi. Roper'ın yaptığı tek bir pis iş yok. Hepsini Corky imzalıyor. 'Corks, buraya gel oğlum! Okumak zorunda değilsin, Corks eski dostum, imzala. Aferin sana oğlum, kendine Sing Sing hapishanesinde bir on yıl daha kazandın.'"

Burr'un çizdiği bu imaj pürüzlü ses tonuyla birleşince, sohbetlerinin rahat ritmini sarsmıştı.

"Kâğıt üstünde tek bir iz yok," dedi Burr, solgun yüzünü Jonathan'ınkine yaklaştırarak. "Yirmi yıl geriye gidebilirsin, Roper'ın adını bir kilisenin bağış listesinden daha kötü bir yerde göremezsin. Doğru, ondan nefret ediyorum. İtiraf ediyorum. Sophie'ye yaptığından sonra, sen de nefret ediyor olmalısın."

"Şey, bu konuda bir problemim yok."

"Yok mu?"

"Hayır. Yok."

"Eh, öyle olsun. Hemen geliyorum. Her şey böyle dursun."

Burr pantolonunun düğmesini çözerek işemeye giderken, Jonathan'ı garip bir sevinç içinde bırakmıştı. Ondan *nefret etmek* mi? Nefret şimdiye kadar teslim olduğu bir duygu değildi. Öfkelenebilirdi; kesinlikle yas da tutabilirdi. Ama nefret etmek, arzu gibi soylu bir bağlam içinde değilse, aşağılık bir şey gibi görünüyordu. Ve Roper, Sotheby sanat galerisinin kataloğu ve güzel metresiyle soylu bir bağlam oluşturmuyordu. Yine de Sophie'nin ölümüyle yüceltilen ve belki intikama dönen bir nefret fikri, Jonathan'a cazip gelmeye başlamıştı. Bu, uzaktaki büyük bir aşk vaadi gibi

Telegram: @cinciva

bir şeydi ve Burr kendisini muhabbet tellalı olarak tayin etmişti.

"Peki, neden?" diye devam etti Burr içtenlikle, sandalyesine otururken. "Kendi kendime bunu sorup duruyorum. Neden bunu yapıyor? Saygın otel çalışanı Jonathan Pine neden faks çalıp değerli müşterisiyle ilgili casusluk yapıp kariyerini riske atıyor? Önce Kahire, şimdi Zürih'te. Özellikle de bize kızgınken. Çok haklısın. Bize ben de kızgındım."

Jonathan bu soruyu ilk kez düşünüyormuş gibi yaptı. "İnsan bunu sadece yapar."

"Hayır, sadece yapmaz. Sen sadece içgüdülerinden ibaret bir hayvan değilsin. Bunu yapmaya *karar verdin*. Seni buna iten şey neydi?"

"İçimde bir şeyler kıpırdandı herhalde."

"*Ne* kıpırdandı? Kıpırdanması nasıl *duracak?* Tekrar kıpırdamasını sağlayan şey ne olacak?"

Jonathan derin bir nefes aldı, ama bir an için bir şey söylemedi. Öfkeli olduğunu fark etmişti ve nedenini bilmiyordu. "Eğer bir adam Mısırlı bir sahtekâra özel bir cephane satıyorsa ve bu adam İngilizse ve sen de İngilizsen ve bir savaş başlamak üzereyse ve İngilizler diğer tarafta savaşacaksa..."

"Ve sen de bir asker olduğun için..."

"...sadece yapıyorsun," diye tekrarladı Jonathan, boğazının tıkandığını hissederek.

Burr boş tabağı ileri iterek masada öne doğru eğildi. "Fareyi beslemek, dağcıların kullandığı ifade bu değil midir? İçimizi kemirip risk almamızı söyleyen fareyi? Anlaşılan seninki çok büyük bir fareymiş. Standartlarına ulaşman gereken öyle bir baban varken. O da gizli ajandı, değil mi? Şey, bunu biliyordun herhalde."

"Hayır, ne yazık ki bilmiyordum," dedi Jonathan kibarca. Midesi alt üst olmuştu.

Telegram: @cinciva

"Vurulduktan sonra üniformasını tekrar giydirmek zorunda kaldılar. Bunu sana söylemediler mi?"

Jonathan'ın yüzünde dökme demirden yapılmış gibi sabit otelci gülümsemesi belirdi. Otelci sesi sahte bir yumuşaklığa büründü. "Hayır. Söylemediler. Gerçekten. Ne kadar garip. İnsan söyleyeceklerini düşünüyor, değil mi?"

Burr memurların gizemli yollarını düşünerek başını iki yana salladı.

"Yani olanları çözümlemeye çalışırken erken emekli olmuşsun," diye devam etti Burr mantıklı bir şekilde. "Ne de olsa insan yirmi beş yaşında, umut vaat eden askeri bir kariyeri gece hizmetçisi olmak için bırakmaz. Bütün o denizcilik, tırmanma ve diğer aktiviteleri yapıp dururken olmaz. Tanrı aşkına neden otelciliği seçtin? Gidebileceğin onca yol varken, neden otelcilik?"

Boyun eğmek için.

Feragat etmek için.

Kafamı dinlendirmek için.

Kendi lanet olası işine baksana sen...

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Jonathan, kendini inkâr eden bir gülümsemeyle. "Sessiz bir hayat için galiba. Dürüst olmam gerekirse, sanırım ben gizli bir zevk düşkünüyüm."

"Eh, aslında buna inanmıyorum Jonathan. Seni çok yakından takip ediyorum ve senin hakkında derinlemesine düşünüyorum. Ordu hakkında biraz daha konuşalım, olur mu? Çünkü senin askeri kariyerin hakkında okuduğum bazı şeylerden çok etkilendim."

Harika, diye düşündü Jonathan. Artık zihni capcanlıydı. Sophie hakkında konuşurken nefretten konuşuyoruz. Nefretten konuşurken otelcilikten konuşuyoruz. Otelcilikten konuşurken ordudan konuşuyoruz. Çok mantıklı. Çok akla yakın.

Telegram: @cinciva

Yine de Burr'da bir kusur bulamıyordu. Burr samimiydi ki onu kurtaran da buydu. Zeki olabilirdi. Entrika dilinde ustalaşmış olabilirdi, insanın güçlü ve zayıf yanlarını kolayca görebiliyor olabilirdi. Ama Goodhew'un bildiği ve Jonathan'ın da hissedebildiği gibi, Burr'u yöneten kalbiydi, bu yüzden de onun özel krallığına girmesine izin vermişti ve bu yüzden Burr'un görev duygusu Jonathan'ın kulaklarında savaş trampetleri gibi zonklamaya başlamıştı.

Telegram: @cinciva

6

Sohbet zamanı gelmişti. Sırdaşlık zamanı. Kahvenin üstüne bir kadeh erik likörü içmek üzere anlaşmışlardı.

"Benim de bir zamanlar bir Sophie'm vardı," dedi Burr, pek gerçeği söylemeden. "Şimdi düşününce onunla evlenmediğime çok şaşırıyorum. Genellikle evlenirim. Şimdikinin adı Mary. Benim için hep bir düş kırıklığı olmuştur. Yine de beş yıldır birlikteyiz. Aslında bir doktor. Sadece pratisyen, steteskoplu bir mahalle rahibi. İri bir balkabağı büyüklüğünde sosyal bilinci var. Çok başarılı görünüyor."

"Uzun sürer umarım," dedi Jonathan cesurca.

"Mary benim ilk karım değil, baştan uyarayım. Açıkçası ikinci de değil. Kadınlarla aramda ne var bilmiyorum. Yukarıyı hedefledim, aşağıyı hedefledim, yanları hedefledim, hiç doğrusunu bulamadım. Sorun ben miyim, yoksa onlar mı, diye soruyorum kendi kendime."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Jonathan. Ama içinde bir yerlerde tetikte bekliyordu. Kadınlar hakkında doğal sohbetlerde bulunmazdı. Kadınlar onun masasındaki mühürlü zarflardı. Hiç yaşamadığı gençliğinin arkadaşları ve kız kardeşleriydi, hiç tanı-

Telegram: @cinciva

madığı anneydi, hiç evlenmemesi gereken kadındı, sevmesi ve ihanet etmemesi gereken kadındı.

"Galiba hemen ıcığını cıcığını çıkarıyor ve onları yoruyorum," diye söyleniyordu Burr. Bir kez daha içini Jonathan'a açar gibi yapıyor ve karşılığında onun da aynı iyiliği yapmasını bekliyordu. "Sorun çocuklar. İkimizin de ikişer çocuğu var ve birlikte de bir tane yaptık. Çocuklar evliliğin tadını tuzunu alıyor. Senin hiç çocuğun yok, değil mi? Onlardan uzak duruyorsun. Bence akıllıca. Kurnazca." *Pflümli*'den bir yudum aldı. "Sophie'ni biraz daha anlat," dedi, Jonathan o ana dek bir şey anlatmamış olsa da.

"O benim değildi. Freddie Hamid'indi."

"Ama onunla yattın," dedi tatlı bir sesle.

Jonathan, Luxor'daki küçük dairenin yatak odasında, yarı kapalı perdelerin arasından ay ışığı sızıyor. Sophie beyaz geceliğiyle yatakta yatıyor. Gözleri kapalı, yüzü yukarıya dönük. Yine biraz gülünç. Biraz votka içmiş. Jonathan da öyle. Şişe aralarında duruyor.

"Neden odanın karşısında oturuyorsunuz Bay Pine?"

"Saygıdan galiba." Otelci gülümsemesi. Otelci sesi, başka insanların sesinin bir karışımı.

"Ama beni buraya rahat etmem için getirdiniz sanırım."

Bay Pine bu kez cevap vermedi.

"Sizin için fazla mı hasarlıyım? Belki fazla yaşlıyımdır?"

Normalde çok akıcı konuşan Bay Pine ürkütücü sessizliğini sürdürüyor.

"Onurunuz için endişe ediyorum Bay Pine. Belki kendiminki için korkuyorumdur. Bence benden uzakta oturuyorsunuz, çünkü bir şeyden utanıyorsunuz. Umarım o ben değilimdir."

Telegram: @cinciva

"Sizi buraya güvenli olduğundan getirdim, Madam Sophie. Ne yapacağınıza ve nereye gideceğinize karar vermek için biraz nefes almaya ihtiyacınız vardı. Size yardımcı olabileceğimi düşündüm."

"Ya Pine? Onun bir şeye ihtiyacı yok galiba? Siz hastalara yardım eden sağlıklı bir insansınız. Beni Luxor'a getirdiğiniz için teşekkürler."

"Gelmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Sophie'nin iri gözleri ay ışığında Jonathan'a odaklandı. Yardımı için minnettar görünen çaresiz bir kadına benzemiyordu.

"Sizin pek çok sesiniz var, Bay Pine," dedi uzun bir süre sonra. "Artık kim olduğunuz konusunda bir fikrim yok. Gözlerinizle bana bakıyor, dokunuyorsunuz. Ve ben de sizin dokunuşlarınıza karşı duyarsız değilim. Değilim." Sesi bir an için kaydı, sonra kendini toparladı. "Bir şey söylüyor ve o kişi oluyorsunuz. Ve ben de o kişiden etkileniyorum. Sonra o kişi gidiyor, onun yerini tamamen farklı biri alıyor. Ve başka bir şey söylüyorsunuz. Ve ben tekrar etkileniyorum. Yani nöbet değişimi yaşıyor gibiyiz. Sanki içinizdeki her insan bana yalnızca kısa bir süre için katlanıyor ve sonra gidip dinlenmek zorunda kalıyor. Bütün kadınlarınıza karşı böyle misiniz?"

"Ama siz benim kadınlarımdan biri değilsiniz, Madam Sophie."

"O zaman neden buradasınız? İzci olduğunuz için mi? Hiç sanmıyorum."

Tekrar sessiz kaldı. Jonathan onun numara yapmayı bırakıp bırakmamaya karar vermeye çalıştığını hissetti. "Bu gece çok sayıdaki adamınızdan birinin benimle kalmasını istiyorum, Bay Pine. Bunu ayarlayabilir misiniz?"

"Elbette. Kanepede yatarım. Eğer istediğiniz buysa."

Telegram: @cinciva

"Hayır. İstediğim kesinlikle bu değil. Benimle yatakta yatmanızı ve benimle sevişmenizi istiyorum. En azından birinizi mutlu ettiğimi ve diğerlerinin de bu örnekten cesaret bulacağını hissetmek istiyorum. Sizi bu kadar utandıramam. Kendinizi çok fazla şey için çok suçluyorsunuz. Hepimiz kötü şeyler yaptık. Ama siz iyi bir adamsınız. Çok iyi adamlarsınız. Eğer onlardan biriyseniz" –kolları iki yanında karşısında dikiliyordu– "utançtan daha iyi nedenlerle burada olmanızı dilerim. Bay Pine, neden benden bu kadar uzak durmakta ısrar ediyorsunuz?"

Solan ay ışığında sesi daha da yükselmiş, görüntüsü daha çok hayalete benzemişti. Jonathan ona doğru bir adım attı ve aralarındaki mesafenin hiç de mesafe olmadığını fark etti. Kollarını morlukları yüzünden dikkatle uzattı. Onu dikkatle kendisine doğru çekti, ellerini beyaz geceliğin yakasından içeri soktu, avuçlarını çıplak sırtında gezdirdi. Sophie yanağını onunkine bastırınca Jonathan yine vanilya kokusu aldı; uzun, siyah saçlarının beklenmedik yumuşaklığını keşfetti. Jonathan gözlerini kapadı. Birbirlerine sarılıp yavaşça yatağa devrildiler. Şafak söktüğünde Sophie perdeleri açmasını istedi, böylece gece müdürü artık aşkını karanlıkta göstermek zorunda kalmayacaktı.

"Bu hepimizdik," diye fısıldadı Sophie'ye. "Bütün alay. Subaylar, diğer rütbeler, firariler, aşçılar. Geride kimse kalmadı."

"Sanmam, Bay Pine. Bir yerlerde takviye sakladığınıza eminim."

*

Burr hâlâ cevabını bekliyordu.

"Hayır," dedi Jonathan karşı çıkarak.

"Neden ki? Ben böyle bir fırsatı hiç kaçırmazdım. O sırada kız arkadaşın var mıydı?"

Telegram: @cinciva

"Hayır," diye tekrarladı Jonathan kızararak.

"Yani kendi işine bak, diyorsun."

"Sayılır."

Burr kendi işine bakmasının söylenmesinden hoşlanmış görünüyordu. "Bize evliliğini anlat o zaman. Aslında senin evli olduğunu düşünmek çok tuhaf. Beni rahatsız ediyor. Neden bilmiyorum. Sen bekârsın. Bunu hissedebiliyorum. Belki ben de öyleyim. Ne oldu?"

"Gençtim. O da gençti. Beni de rahatsız ediyor."

"Ressamdı, değil mi? Senin gibi?"

"Ben boş zamanlarımda resim yapardım. O gerçek ressamdı. Ya da olduğunu sanıyordu."

"Neden evlendin onunla?"

"Aşktan sanırım."

"Sanıyorsun. Seni biraz tanıdıysam, bence nezakettendir. Neden bıraktın onu?"

"Akıl sağlığım için."

Hatıraları artık bir kenarda tutmayı başaramayan Jonathan kendini evlilik hayatlarının ölümüne dair öfkeli hatıralarına bıraktı: artık paylaşmadıkları dostluk, artık yapmadıkları seks, mutlu insanların sohbet ettiğini gördükleri restoranlar, vazodaki ölü çiçekler, kâsede çürüyen meyveler, duvara dayalı şövalesi, kurumuş gözyaşlarının arasından birbirlerine bakarlarken yemek masasında biriken toz, Jonathan'ın bile toparlayamadığı dağınıklık. Sorun bende, deyip duruyordu Jonathan, ona dokunmaya çalışıyor, o geri çekilince geri çekiliyordu. Çok hızlı büyüdüm ve yolda kadınları ıskaladım. Sorun benim, sen değilsin.

Burr şefkatli konu sıçramalarından birini daha yaptı.

"Peki, seni İrlanda'ya götüren ne oldu?" diye sordu gülümseyerek. "Ondan kaçmak istediğinden olabilir mi?"

Telegram: @cinciva

"İşim yüzünden gittim. Eğer İngiliz ordusundaysan, gerçek bir asker, onca eğitimden sonra işe yarayan, gerçek mühimmat olmak istiyorsan, İrlanda olman gereken yerdir."

"Ve sen işe yarar olmak istedin?"

"O yaşta sen istemez miydin?"

"Hâlâ istiyorum," diye cevap verdi Burr anlamlı bir ifadeyle.

Jonathan imalı soruya izin verdi.

"Öldürülmeyi mi umuyordun?" diye sordu Burr.

"Saçmalama."

"Saçmalamıyorum. Evliliğin sarsıntıdaydı. Hâlâ çocuktun. Dünyadaki bütün kötülüklerin nedeni olduğunu düşünüyordun. Büyük oyuna girip Yabancı Birliği'ne katılmamana şaşırdım. Orada neler yaptın?"

"Aldığımız emirler İrlandalıların kalbini ve zihnini kazanmamız yönündeydi. Herkese günaydın demek, çocukları okşamak. Biraz devriye gezmek."

"Bize devriyeleri anlat."

"Sıkıcı AKN. Önemli bir şey yoktu."

"Ne yazık ki kısaltmalarla aram iyi değildir, Jonathan."

"Araç Kontrol Noktaları. Kör bir tepe ya da bir viraj seçiyorsun, sonra birden bir hendekten fırlayıp arabaları durduruyorsun. Ara sıra bir numaracıyla karşılaşıyorsun."

"Karşılaşınca ne yapıyordun?"

"Cougar'dan geçiriyorsun, denetleyicin nasıl bir yol izleyeceğini söylüyor. Durdur ve araştır. Geçmesine izin ver. Sorgula. Denetleyiciler ne isterlerse onu yapıyorduk."

"Menüde AKN'den başka bir şey var mıydı?"

Jonathan hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaparken, aynı mülayim hava içindeydi. "Helikopterle biraz dolaşmak. Her grubun koruması gereken bir bölgesi

Telegram: @cinciva

vardı. Adını kaydettirip uyku tulumunu alıyor, birkaç gece kamp yaptıktan sonra eve gelip bira içmeye devam ediyordun."

"Ya düşmanla yüz yüze karşılaşma?"

Jonathan alay edercesine güldü. "Bizi uzaktan kumandayla ciplerimizin içinde havaya uçurabilecekken neden bizimle savaşsınlar ki?"

"Gerçekten neden?" Burr her zaman en iyi kâğıtlarını yavaş oynuyordu. İçkisini içti, başını iki yana sallayıp bu sadece bir merak konusuymuş gibi başını iki yana salladı. "Peki, aldığın bütün o özel görevler neydi o zaman?" diye sordu. "Sırf okumakla bile yorulduğum bütün o özel eğitim kursları filan? Dürüst olmak gerekirse eline her kaşık çatal alışında korkuyorum. Beni şişe geçireceğini düşünüyorum."

Jonathan'ın gönülsüzlüğü aniden yavaşlamış gibiydi. "Yakın Gözlem Müfrezeleri denen şeyler vardı."

"Neymiş bunlar?"

"Her alayda suni olarak yaratılan kıdemli müfrezeler."

"Kimlerden yaratılıyor?"

"Katılmak isteyen kişilerden."

"Seçkin olduklarını sanıyordum."

Burr onun kısa, gergin cümlelerle konuştuğunu fark etmişti. Bunları nasıl söylediğini izliyordu. Göz kapakları aşağıda, dudaklar gergin:

"Eğitiliyorsun. İzlemeyi, oyuncuları tanımayı öğreniyorsun. Gizlenecek yer buluyor, karanlıkta oraya girip çıkıyorsun. Birkaç gece saklanıyorsun. Samanlıklarda. Çalıların arasında. Hendeklerde."

"Size hangi silahları verdiler?"

Jonathan, kimin umurunda, der gibi omuz silkti. "Uzi. Heckler. Tüfekler. Hepsini öğretiyorlar. Sen seçiyorsun. Dışarıdan kulağa heyecan verici geliyor. İçine girince sadece işin oluyor."

Telegram: @cinciva

"Senin seçimin neydi?"

"Heckler insana en iyi şansı verir."

"Bu da bizi Baykuş Operasyonu konusuna getiriyor," dedi Burr, ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan. Ve Jonathan'ın değişmeyen ifadesini seyretmek için arkasına yaslandı.

Jonathan uykusunda konuşuyor gibiydi. Gözleri açıktı, ama zihni başka bir ülkedeydi. Öğle yemeğinin hayatının en kötü yerlerine yapacağı bir tur anlamına gelmesini beklemiyordu.

"Bazı oyuncuların silah zulasının yerini değiştirmek için sınırdan Armagh'a gireceğine dair tüyo almıştık. Silahlar RPG*'ydi." Burr bu kez kısaltmanın ne anlama geldiğini sormadı. "Birkaç gün pusuya yatıp bekledik ve sonunda geldiler. Üçünü hallettik. Birim çok sevinçliydi. Herkes ortalıkta dolaşıp 'üç' diye fısıldıyor, İrlandalılara üç parmağını kaldırarak işaret yapıyordu."

"Pardon?" Burr duymamış gibiydi. "*Hallettik* bu bağlamda öldürdük anlamına mı geliyor?"

"Evet."

"Sen de *hallettin mi*? Yani tek başına."

"Ben de bir parçasıydım, tabii."

"Ateş timinin mi?"

"Durdurma grubunun."

"Kaç kişilikti?"

"İki kişiydik. Brian ve ben."

"Brian."

"Erle onbaşı arası bir rütbesi vardı."

"Sen neydin?"

"Onbaşı. İşimiz kaçanları yakalamaktı."

Burr onun yüzündeki derinin gerildiğini hissetti. Çenesindeki kaslar esniyordu.

---

* Roketatar –çn.

Telegram: @cinciva

"Bu mutlak bir şanstı," dedi Jonathan büyük bir rahatlık içinde. "Herkes bir terörist öldürmeyi hayal eder. Biz böyle bir fırsat bulduk. *Korkunç* derecede şanslıydık."

"Ve üçünü öldürdünüz. Sen ve Brian. Üç adam öldürdünüz."

"Tabii. Sana söyledim. Şanstı."

Katı, diye düşündü Burr. Katı bir rahatlık ve sağır edici bir hafife alma.

"Bire iki? İkiye bir? En yüksek skoru kim yaptı?"

"İkimiz birer tane, birini de ortaklaşa. Önce bunun için tartıştık, sonra yarısına razı olduk. Genellikle savaşın harareti içinde kimin kimi hakladığını söylemek zor oluyor."

Birden Burr'un onu daha fazla teşvik etmesi gerekmedi. Jonathan sanki hikâyeyi ilk kez anlatmaya karar vermiş gibiydi. Ve belki gerçekten de öyleydi.

"Tam sınırda eski püskü bir çiftlik evi vardı. Sahibi devlet yardımıyla geçinen bir kovboydu. İneklerini sınırdan geçirip iki taraftan da destek istiyordu. Bir Volvo'su, yepyeni bir Mercedes'i ve bu harap küçük çiftliği vardı. İstihbarat, publar kapandıktan sonra güneyden üç oyuncunun geleceğini söyleyip isimlerini vermişti. Çömelip beklemeye başladık. Malları bir ahırdaydı. Biz oradan yüz yirmi metre kadar uzaktaki çalıların altında saklanıyorduk. Bize gizlendiğimiz yerde oturup gözetlenmeden gözetlememiz söylenmişti."

Bunu yapmaktan hoşlanıyor, diye düşündü Burr: gözetlenmeden gözetlemekten.

"Ahıra girip oyuncaklarını almalarına izin verecektik. Ahırdan çıktıktan sonra gittikleri yönü işaret edecek ve fark edilmeden yerimizden çıkacaktık. Başka bir ekip beş mil ileriye bir bariyer kuracak, rastgele kontroller yapıp onları şans eseri yakalamış gibi gös-

Telegram: @cinciva

terecekti. Kaynağı korumak için bu yapılıyordu. Sonra da onları halledeceklerdi. Sorun şuydu ki oyuncular oyuncakları arabayla bir yere götürmeyi planlamıyorlardı. Bizden on metre uzaktaki bir çukura gömmeye karar vermişlerdi."

Güney Armagh yamacının tatlı yosunlarının üstünde karın üstüne yatıyor, gece dürbünüyle yeşil sandıkları yeşil arazide sürükleyen üç yeşil adamı seyrediyordu. Soldaki adam parmaklarının ucunda yükselip sandığını bıraktı, zarif bir hareketle kendi etrafında dönüp kollarını açtı. *Koyu yeşil mürekkep onun kanı. Onu ben hallediyorum ve aptal şey şikâyet bile etmiyor,* diye düşünüyordu, Jonathan elindeki Heckler geri teperken.

"Demek onları sen vurdun?" dedi Burr.

"İnisiyatif kullanmak zorundaydık. İkimiz birer kişi vurduk, sonra üçüncüyü öldürdük. Her şey birkaç saniye içinde olup bitti."

"Karşılık verdiler mi?"

"Hayır," dedi Jonathan. Gülümserken hâlâ kaskatıydı. "Şanslıydık galiba. İlk atışı sen yaparsan, özgürce evine dönersin. Bilmek istediğin bunlar mıydı?"

"O zamandan beri geri döndün mü?"

"İrlanda'ya mı?"

"İngiltere'ye."

"Pek sayılmaz. İkisine de gitmedim."

"Ya boşanma?"

"İngiltere'de halledildi."

"Kim tarafından?"

"Karım. Daireyi, bütün paramı ve sahip olduğumuz bütün arkadaşlarımızı ona bıraktım. O buna yüzde elli-elli dedi."

"İngiltere'yi de ona bıraktın."

"Evet."

Jonathan konuşmayı bırakmıştı, ama Burr hâlâ onu dinlemeye devam ediyordu. "Sanırım gerçekten

Telegram: @cinciva

bilmek istediğim şey şu, Jonathan," diye devam etti sonunda, konuşmalarının büyük bir bölümünde kullandığı sıradan ses tonuyla. "Bir daha deneme fikrinin sana cazip gelip gelmediğini öğrenmek istiyorum. Evlilik değil. Ülkene yeniden hizmet etme fikri." Bunları söylediğini kendi kulaklarıyla duydu, ama karşısında cevap yerine granitten bir duvar buldu.

Faturayı istedi. Sonra koyver gitsin, diye düşündü, bazen en kötü anlar en iyisi olur. Bu yüzden İsviçre banknotlarını beyaz tabağa sayarken yapısı gereği yine de düşüncelerini söyleyiverdi.

"Diyelim ki şimdiye kadar olan bütün hayatını daha iyi bir hayat uğruna çöpe atmanı istiyorum," dedi. "Belki senin için daha iyi olmayabilir, ama herkesin iyiliğine olabilir. Beş yıldızlı, kusursuz bir dava, insanlığı iyileştireceği garanti, yoksa paran aynen iade edilecek. Eski Jonathan'a elveda, hoş geldin yeni ve geliştirilmiş ürün. Sonrasında yeni bir ülkeye yerleşme, yeni kimlik, para, her zamanki şeyler. Tanıdığım bir sürü insan bu fikri çok cazip bulabilir. Açıkçası ben bile bulabilirim, ama Mary'ye haksızlık olur. Ama senin kendinden başka adil olman gereken kimin var ki? Bildiğim kadarıyla kimsen yok. İçini kemiren fareyi günde üç kez besleme fırsatı bulacaksın, on iki şiddetindeki fırtınalarda tırnaklarınla tutunacaksın, kullanılmayan hiçbir yanın kalmayacak, korkudan kaskatı olmadığın bir saat bile geçmeyecek. Ve bütün bunları ülken için yapacaksın. Tıpkı baban gibi. İrlanda için ne düşünürsen düşün. Ya da Kıbrıs için. Ve Sophie için de yapacaksın. Faturaya ihtiyacım olduğunu söyle, olur mu? Benton. İki kişilik yemek. Ne vereyim? Bir beşlik daha mı? Bazıları gibi benim için imza atmanı istemeyeceğim. Hadi gidelim."

Telegram: @cinciva

Göl kenarında yürüyorlardı. Kar durmuştu. Öğleden sonra güneşi buharı tüten patikada titreşiyordu. Uyuşturucu bağımlısı ergenler pahalı paltolarıyla oturmuş, buzun çözülmesini izliyordu. Jonathan ellerini paltosunun ceplerine sokmuş, Sophie'nin sevgili olarak yumuşaklığını tebrik edişini dinliyordu.

"İngiliz kocam da çok nazikti," diyordu parmaklarını hayranlıkla Jonathan'ın yüzünde gezdirirken. "Bekâretimi öyle kıskançça saklamıştım ki onsuz daha iyi olacağıma beni ikna etmesi günlerini aldı." Derken bir şey ona malum olmuş gibi Jonathan'ı korumak için kendisine doğru çekti. "Bir geleceğin olduğunu unutma, Bay Pine. Ondan asla vazgeçme. Ne benim için ne de bir başkası için. Söz ver bana."

Böylece Jonathan söz vermişti. Âşıkken her şeye söz verdiğimiz gibi.

Burr adaletten bahsediyordu. "Dünyayı yönetme fırsatı bulduğumda," dedi buharı tüten göle doğru rahat bir tavırla, "Nuremberg Duruşmaları İkinci Bölümü yapacağım. Bütün silah satıcılarını, pislik bilimcileri, sırf işleri iyi olsun diye delileri gitmeyi düşündüklerinden bir adım daha ileriye iten sahtekâr satıcıları, yalancı politikacıları, avukatları, muhasebecileri ve bankacıları alıp kürsüye koyacak, hesap vermelerini isteyeceğim. Ve ne diyecekler biliyor musun? 'Biz yapmasaydık bir başkası yapacaktı.' Ve ben ne diyeceğim biliyor musun? 'Hadi ya, anlıyorum. Yani siz bu kıza tecavüz etmeseydiniz, başka bir adam tecavüz edecekti. Sizin tecavüz için mazeretiniz bu. Bunu dikkate alacağım.' Ve sonra da hepsine napalm bombası atacağım. Cızz."

"Roper ne yaptı?" diye sordu Jonathan öfkeli bir düş kırıklığı içinde. "Şeyden başka... Hamid filan."

"Önemli olan şu anda ne yaptığı."

Telegram: @cinciva

"Bugün her şeyi bıraksa. Ne kadar kötü birisi olur? Ne kadar kötüydü?"

Roper'ın bilinçsizce kendisine sürünen omzunu hatırlıyordu. Üstte pergola var, ucunda deniz manzarası. Jed'in *Dünyanın en güzel yeri*, dediğini hatırlıyor.

"Yağmalıyor," dedi Burr.

"Nerede? Kimi?"

"Her yerde ve herkesi. Bir anlaşma kötü giderse dostumuz tamamlamak adına hemen devreye girer, sonra da imzalaması için Corkoran'ı getirir. Kendi beyaz operasyonu var, Ironbrand: girişim sermayesi, zorlu arazi anlaşmaları, mineraller, traktörler, türbinler, ticaret eşyaları, birkaç tanker, biraz şirket talanı. Nassau'nun en beyaz kısmında ofisler, bilgisayarlarda çalışan şık, genç adamlar. Derin pisliğe bulaşan ve senin hakkında bir şeyler okuduğun kısım bu."

"Ne yazık ki bir şey okumadım."

"Ama okumuş olmalısın. Geçen yılın sonuçları korkunç ve bu yıl daha da kötü olacak. Hisseleri yetmişten altmışa düştü. Üç ay önce platinde cesur bir hamle yapıp hisselerinin dibe vurmasına engel oldu. Ciddi ciddi endişeli değil, sadece çaresiz." Bir nefes alıp tekrar başladı. "Ve bu Ironbrand şemsiyesinin altına küçük çirkinlerini aldı. Beş Karayip klasiği var: para aklama, altın, zümrüt, yağmur ormanlarından odun, silah ve daha fazla silah. Sahte ilaç şirketleri, yolsuzluk yapan sağlık bakanlarıyla sahte yardım paketleri ve yolsuzluk yapan ziraat bakanlarıyla sahte gübre işleri var." Burr'un sesindeki öfke yavaşça toplanan fırtına gibi, ama daha da telaşlandırıcıydı, çünkü patlamıyordu. "Ama silahlar onun ilk aşkı. Oyuncaklar diyor onlara. Eğer iktidardaysan alışkanlığı beslemek için oyuncak gibisi yoktur. *Sadece başka bir mal, hizmet sektörü* gibi saçmalıklara inanma sakın. Silahlar uyuşturucudur ve Roper da bir bağımlı. Silahlarla ilgili sorun şu ki herkes

Telegram: @cinciva

onların ekonomik durgunluktan etkilenmediğini düşünür, ama etkileniyorlar. İran-Irak savaşı silah tüccarlarının ayrıcalığıydı ve hiç bitmeyeceğini sanıyorlardı. Ondan sonra her şey baş aşağı gitmeye başladı. Çok fazla üretici çok az sayıda savaşın peşinde koşmaya başladı. Çok fazla başıboş silah piyasaya bırakıldı. Etrafta çok fazla barış vardı, ama yeterince nakit yoktu. Dostumuz Dicky biraz Sırp-Hırvat işi yaptı elbette –Hırvatlara Atina, Sırplara Polonya üzerinden sattı, ama sayılar ona göre yetersizdi ve avda çok fazla köpek vardı. Küba gibi Güney Afrika da öldü. Kendi silahlarını yapıyorlar. İrlanda gösterilen çabaya değmez, yoksa bu işe girişirdi. Peru'da bir şeyler yapıyor, oradaki Parlak Çocuklara mal tedarik ediyor. Ve Güney Filipinlerdeki Müslüman direnişçilerle oynuyor, ama Kuzey Koreliler ondan ileride ve yeniden burnunun kanayacağına dair kuşkularım var."

"Peki, ona kim izin veriyor?" diye soran Jonathan saldırgandı. Burr ilk kez şaşkınlıkla geri çekilince devam etti. "Senin gibi insanlar ensesindeyken, bütün bunları yapıp paçayı sıyırması büyük bir şey değil mi?"

Burr bu sert cevap yüzünden bir süre daha şaşkın kaldı. Konuşurken aynı soru utanç verici cevabıyla birlikte kendi zihninde dolaşıp duruyordu: *River House izin veriyor ona*, demek istedi. *Whitehall veriyor. Geoffrey Darker ve Tedarik Araştırmalarındaki adamları izin veriyor. Goodhew'un patronu iki kör gözüne teleskop dayayıp izin veriyor. Oyuncaklar İngiliz ise herkes onun istediğini yapmasına izin veriyor.* Ama iyi şansı yüzünden dikkatlerini dağıtan bir şey oldu.

"Vay canına!" dedi heyecanla, Jonathan'ın kolunu tutarak. "*Bunun* babası nerede dersin?"

On yedi yaşlarında bir kız çocuğu erkek arkadaşının bakışları altında pantolonunun paçalarını sıvadı.

Telegram: @cinciva

Bacağı sinek ısırıklarına benzer lekelerle kaplıydı. İğneyi batırırken yüzünü buruşturmadı bile. Ama Burr onun yerine yüzünü buruşturdu. Tiksintisi yüzünden bir süre içine kapandı. Bu nedenle bir süre sessizlik içinde yürürlerken, Jonathan bir an için Sophie'yi unutup Jed'in Meister's'ın süslü merdivenlerinden inen, bitmek tükenmek bilmeyen uzunluktaki pembe bacaklarını ve onun bakışlarını yakalarken yüzünde beliren gülümsemesini hatırladı.

"Peki, kim o?" diye sordu Jonathan.

"Kim olduğunu sana söyledim. Puştun teki."

"Geçmişi nasıl? Kaçakçılık yapmasının nedeni ne?"

Burr omuz silkti. "Babası ufak çaplı bir açık artırma organizatörü ve değer uzmanı. Annesi yerel kilisenin önemli bir üyesi. Bir erkek kardeşi var. Anne babanın ödeyemeyeceği özel okullar..."

"Eton mezunu mu?"

"Neden öyle düşündün?"

"Sesi. Zamir kullanmıyor. Artikel kullanmıyor. Kelimeleri ağzında geveliyor."

"Ben sesini sadece telefonda duydum. Bu da bana yetti. Kusmak istememe neden olan bir sesi var."

"Roper ağabey mi, küçük kardeş mi?"

"Küçük kardeş."

"Üniversiteye gitmiş mi?"

"Hayır. Dünyayı becermek için çok acelesi varmış herhalde."

"Ağabeyi gitmiş mi?"

"Evet. Çok mu zekisin sen? Ağabeyi aile şirketine katılmış. Ekonomik kriz sırasında şirket batmış. Şimdi domuz çiftliği var. Ne olmuş?" Jonathan'a yandan öfkeli bir bakış attı. "Şimdi de onun için mazeretler üretmeye kalkma sakın, Jonathan," diye uyardı. "Ro-

Telegram: @cinciva

per, Eton ya da Oxford'a gitseydi ve yılda yarım milyon kazansaydı, yine de dünyayı becermeye devam ederdi. O bir zalim ve buna inansan iyi edersin. Kötülük diye bir şey var."

"Elbette, biliyorum, biliyorum," dedi Jonathan onu yatıştırarak. Sophie de aynı şeyi söylemişti.

"Yani yaptığı şeyi fazlasıyla yapıyor," diye devam etti Burr. "İleri teknoloji, orta teknoloji, düşük teknoloji ve hiç teknolojisi. Tanklardan nefret ediyor, çünkü raf ömürleri çok uzun, ama uygun bir fiyatla kurallarını değiştirebilir. Burada bahsettiğimiz şey asker botları, üniformalar, zehirli gazlar, parça tesirli bombalar, kimyasallar, HY'ler –yani Hazır Yemekler, yön bulma sistemleri, savaşçı uçaklar, sinyal pedleri, kurşun kalemler, kırmızı fosfor, el bombaları, torpidolar, siparişle yapılan denizaltılar, motorlu torpido botları, sinek kovucular, kılavuz sistemleri, pranga, hareketli mutfaklar, pirinç düğmeler, madalyalar ve alay kılıçları, Metz ışıldakları, tavuk kafesleri gibi görünen casus laboratuarları, tekerlek, kemer, ABD ve Rusya için uyumlu, her kalibreden mermi, Kızıl Göz ve Stinger gibi omza kaldırılıp fırlatılan füzeler ve ceset torbaları. Ya da belki eskiden bahsettiğimiz şeyler bunlardı; çünkü bugün arz fazlasından bahsediyoruz ve ulusal iflaslar ve hükümetler kendi dolandırıcılarından daha iyi şartlar sunuyorlar. Roper'ın depolarını bir görmelisin. Taipei, Panama, İspanya Limanı, Gdansk. Eskiden dostumuz fiyat yükselirken depoladığı malları cilalamak için bile bine yakın adam çalıştırırdı. Fiyatlar hep yükseliyor, hiç düşmüyordu. Şimdi altmış adama düştü ve fiyatlar dibe vurdu."

"Peki, cevabı ne?"

Kaçamak davranma sırası Burr'deydi: "Büyük olanın peşinde. Elmadan son bir ısırık alacak. Bütün anlaşmaları bitirecek bir anlaşma yapacak. Ironbrand'i

Telegram: @cinciva

döndürmek ve zafer parıltısıyla ununu eleyip eleğini asmak istiyor. Bir şey söyle bana."

Jonathan henüz Burr'un konuyu aniden değiştirmesine hazır değildi.

"Kahire'deki Sophie'yi arabayla gezintiye çıkardığın o sabah. Freddie onu dövdükten sonra."

"Evet?"

"Seni fark eden, seni onunla gören, ikiyle ikiyi toplayan biri oldu mu sence?"

Jonathan da bu soruyu kendi kendine bin kez sormuştu: geceleri iç benliğinden kaçmak için karanlık krallığında yürürken, gün ışıdığında hâlâ uyuyamayınca kendini dağlara attığında veya teknesiyle açıldığında.

"Hayır," diye karşılık verdi.

"Emin misin?"

"Ne kadar olabilirsem."

"Onunlayken başka riske girdin mi? Tanınabileceğin bir yere gittiniz mi birlikte?"

Jonathan, artık çok geç olsa da Sophie'yi korumak için yalan söylemenin kendisine gizli bir zevk verdiğini fark etti.

"Hayır," diye tekrarladı kararlı bir sesle.

"O halde temizsin, değil mi?" dedi Burr, yine bilinçsizce Sophie'nin sözlerini tekrarlayarak.

İki adam eski bir kasabadaki kafede sessizliği paylaşarak Scotch'larını yudumluyorlardı. Burası gecesi gündüzü olmayan, fötr şapkalı zengin hanımefendilerin kremalı pasta yediği bir kafeydi. Bazen İsviçre'nin Katolikliği Jonathan'ı çıldırtıyordu. Bu akşam bütün ülkelerini grinin farklı bir tonuna boyamış gibiydiler.

Burr, seçkin avukat Dr. Apostoll'la ilgili eğlenceli bir hikâye anlatmaya başlamıştı. Hikâye birden bire, sanki Burr'un kendi düşüncelerine müdahale etmiş

Telegram: @cinciva

gibi ağzından çıkıvermişti. Söze başlar başlamaz, bunu anlatmaması gerektiğini fark etmişti. Ama bazen insanın gizli bir silahı olduğunda başka bir şey düşünemezdi.

Apo seks düşkünü, demişti Burr. Bunu daha önce de söylemişti. Apo gördüğü her şeyi becerir, demişti, o kadar iffetli göründüğüne bakma, bütün iri yarı adamlarınkinden daha büyük çükü olduğunu kanıtlamak zorunda olan o ufak tefek adamlardan biridir sadece. Sekreterler, başkalarının eşleri, kurumlarda çalışan bir sürü fahişe, Apo hepsine vardı:

"Sonra bir gün kızı kalkıp kendini öldürdü. Hem de hiç güzel bir şekilde değil, gerçi bunun güzeli olmaz ama. Kendisine karşı gerçek bir cinayet işledi. Elli aspirini bir şişe saf çamaşır suyuyla yuttu."

"Ne demeye yaptı böyle bir şeyi?" diye sordu Jonathan dehşet içinde.

"Apo on sekizinci yaş gününde kızına altın bir saat armağan etti. Doksan bin dolar değerinde bir Cartier's. Kimsede ondan daha iyi bir saat bulamazsın."

"E, böyle bir saat hediye etmenin nesi kötü?"

"Hiçbir şeyi, yalnız aynı saati on yedinci yaş gününde de verip unutmuş. Kız kendini reddedilmiş hissetmiş olmalı, Anlaşılan saat kızın bütün dengelerini bozmuş." Duraklamadı. Sesini yükseltmediği gibi ses tonunu da değiştirmedi. Sadece hikâyeden mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu. "'Evet' dedin mi bu arada? Duyamadım."

Ama Jonathan, Apostoll'un hikâyesinde kalmayı tercih etti. "Peki, Apostoll ne yaptı?"

"Apo mu? Herkesin yaptığı şeyi. Kendini yeniden doğurttu. İsa'ya döndü. Kokteyl partilerinde gözyaşları içinde kaldı. Adını yazıyor muyuz, siliyor muyuz Jonathan? Uzun flörtlerden hiçbir zaman hoşlanmamışımdır."

Telegram: @cinciva

Yine oğlanın her mermiyle parçalanırken, kırmızı yerine yeşil kanın fışkırdığı yüzü geldi gözlerinin önüne. Öldürdüklerinde ikinci kez parçalanan Sophie'nin yüzü. Annesinin sarkan çenesini hemşirenin kapatıp bir bezle bağladığı yüzü. Ona çok fazla yaklaşıp Jonathan'ın özel alanına eğilen Roper'ın yüzü.

Ama Burr'un de kendi düşünceleri vardı. Apostoll'un Jonathan'ın zihninde çok büyük bir yer kaplamasına neden olduğu için kendi kendini azarlıyordu. Acaba bir gün şu aptal çenesini tutabilecek miydi?

*

Jonathan'ın Klosbachstrasse'deki minik dairesinde Scotch ve Henniez suyu içiyorlardı ve içmek ikisine de iyi gelmiyordu. Jonathan odadaki tek koltukta otururken Burr etrafta gezinip ipucu arıyordu. Tırmanma takımlarına dokunup Jonathan'ın Bernese Oberland'e ait birkaç çekingen suluboya tablosunu inceledi. Şimdi de girintide dikilmiş, Jonathan'ın kitaplarını karıştırıyordu. Yorgundu ve kendisine ve Jonathan'a karşı sabrı azalmaya başlamıştı.

"Hardy'yi seviyorsun demek," dedi. "Neyle ilgili bu?"

"İngiltere'den sürgünle galiba. Nostalji içkim."

"Nostalji mi? Hardy mi? Saçmalık. Onun gibi umursamaz birisi mi? Merhaba. Burada kim varmış bakalım? Albay T. E. Lawrence of Arabia." Sarı kaplı ince kitabı kaldırdı, ele geçirilmiş bir bayrak gibi salladı. "Sadece bir sayı olmayı isteyen yalnız bir dahi. Ülkesinin vazgeçtiği biri. İşte şimdi ısınmaya başladık. Öldükten sonra ona âşık olan bir hanımefendi tarafından yazılmış. Senin kahramanın, eh, öyle olmalı. Onca uzak durma, hatalı girişim, konserve kutusundan yenen fasulye, çok doğal biri. Mısır'daki o işi ka-

Telegram: @cinciva

bul etmene şaşmamak gerek." Arka kapağa baktı. "Bunlar kimin başharfleri? Senin değil." Ama sorana kadar cevabı anladı.

"Babamındı aslında. Bu onun kitabıydı. Yerine koyar mısın lütfen?"

Jonathan'ın sesindeki keskinliği fark eden Burr döndü. "Hassas bir noktaya mı dokundum? Galiba öyle. Çavuşların kitap okuduğu hiç aklıma gelmezdi." Yarayı bilerek karıştırıyordu. "Bu kitapları sadece subaylar okur diye düşünüyordum."

Jonathan, Burr'un önünde dikilip onu girintiye hapsetti. Yüzü taş gibi bembeyazdı ve içgüdüsel olarak özgür kalan elleri iki yanında yükselmeye başlamıştı.

"Lütfen yerine koyar mısın onu? Özel bir şey o."

Burr hiç acele etmeden kitabı rafa, arkadaşlarının arasına koydu. "Bir şey söyle," dedi yine konuyu değiştirerek. Jonathan'ın yanından rahat rahat geçip odanın ortasına yürüdü. Sanki bir an önceki konuşmaları hiç yapmamış gibiydi. "Otelinizde peşin para alıyor musunuz hiç?"

"Bazı zamanlarda."

"Hangi zamanlarda?"

"Müşteri gece geç saatlerde ayrılacaksa ve birisi nakit ödeyecekse kabul ediyoruz. Resepsiyon masası gece yarısıyla sabah beş arası kapalı, bu yüzden gece müdürü devreye giriyor."

"Yani nakit parayı müşteriden sen alıyor ve kasaya koyuyorsun, öyle mi?"

Jonathan koltuğa oturup ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Olabilir."

"Diyelim ki parayı çaldın. Ne zaman fark ederler?"

"Ay sonunda."

"Hesap gününden önce parayı yerine koyup ertesi gün tekrar alabilirsin," dedi Burr düşünceli bir sesle.

Telegram: @cinciva

"Meister çok dikkatlidir."

"Senin için bir efsane oluşturuyorum."

"Ne yaptığını biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Roper'ın kafasının içine girmeni istiyorum. Bunu yapabileceğine inanıyorum. Onu bana getirmeni istiyorum. Yoksa onu asla yakalayamayacağım. Çaresiz olabilir, ama gardını indirmiyor. Kıçına mikrofon sokabilir, tepesinde uydu gezdirebilirim, postalarını okuyup telefonlarını dinleyebilirim. Onu koklayabilir, dinleyebilir ve seyredebilirim. Corkoran'ı beş yüz yıllığına hapse gönderebilirim, ama Roper'a dokunamam, Meister's'a dönmene dört gün var. Sabah benimle Londra'ya gelip arkadaşım Rooke'yle tanışmanı ve teklifini duymanı istiyorum. Hayatını ilk gününden itibaren yeniden yazmanı ve sonunda kendini sevmeni istiyorum."

Uçak biletini yatağın üstüne atıp çatı penceresine yürüdü, perdeyi aralayıp şafağa baktı. Karın şiddeti artmıştı. Gökyüzü alçak ve karanlıktı. "Düşünmek için zamana ihtiyacın yok. Orduyu ve ülkeni bıraktığından beri elinde zamandan başka bir şey yok. Hayır demek için nedenlerin var. Kendine bir sığınak kazıp hayatının geri kalanını orada geçirmeye karar vermenle aynı nedenler."

"Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. Yapmak istemezsen, bir hafta çok gelir. Bir vaaz daha ister misin?"

"Hayır."

"Birkaç saat sonra uğramamı ister misin?"

"Hayır."

"Ne aşamaya geldin peki?"

Hiçbir aşamaya gelmedim, diye düşündü Jonathan bileti açıp kalkış saatini okurken. Karar diye bir şey yok. Hiç olmamıştı. Sadece iyi bir gün geçirip geçirmediğin var, ileriye gitmek var, çünkü geride bir şey yok ve koş-

Telegram: @cinciva

mak var, çünkü hareketsiz kalırsan düşersin. Hareket veya durağanlık var, insanı harekete geçiren geçmiş ve sadece itaat edenlerin özgür olduğu konusunda vaaz veren alay papazı ve senin duygularının olmadığını, ama sensiz yaşamayacağını söyleyen kadınlar var. İngiltere diye bir hapishane var, ihanet ettiğim Sophie var, ben yüzüne ateş ederken durmadan bana bakan İrlandalı silahsız çocuk var ve nadiren konuştuğum, pasaportuna *at binicisi* yazdıran ve beni çok sinirlendirdiği için haftalar sonra bile kızgın olduğum bir kız var. Gömülmek için üniformasının giydirilmesi gereken, benim değerine asla ulaşamayacağım bir kahraman var. Ve kulağıma gelip her şeyi yeniden yapmamı fısıldayan Yorkshire'lı Fareli Köyün Kavalcısı var.

Rex Goodhew kavgacı bir ruh hali içindeydi. Sabahın ilk yarısını Burr'un davasını patronuna başarılı bir şekilde anlatmakla, ikinci yarısı ise River House'un, ilk yalanını söyleyecek yaşa daha yeni gelmiş, tutucu bir gençle giriştiği zevkli bir atışmayla son bulan, gizliliğin kötüye kullanımıyla ilgili bir Whitehall semineriyle geçmişti. Şimdi alçak güneşin binaların beyaz cephelerini yaladığı Carlton Gardens'ta öğle yemeği saatiydi. Sevgili Athenaeum yürüyüş mesafesindeydi.

"Adamın Leonard Burr biraz can sıkıyor, Rex," dedi İçişleri Bakanlığından Stanley Padstow endişeli bir gülümsemeyle yanına gelirken. "Açık konuşmak gerekirse bizi neyin içine soktuğunu pek fark etmemişim."

"Aman Tanrım," dedi Goodhew. "Zavallıcık. Nasıl can sıkıyormuş tam olarak?"

Padstow, Goodhew'la aynı zamanda Oxford'da bulunmuştu, ama Goodhew'un onunla ilgili hatırladığı tek şey onun daha sade bir kız bulmayı görev edindiğiydi.

Telegram: @cinciva

"Eh, fazla bir şey değil," dedi sesinin neşeli çıkmasını sağlamaya çalışarak. "İstediği dosyayı temizlesin diye benim personelimi kullanıyor. Kayıt memurunu kendisi için bir sürü yalan söylemeye ikna ediyor. Kıdemli polis memurlarını Simpson's'ta üç saatlik öğle yemeklerine çıkarıyor. Çekindiklerinde kendisine kefil olmamızı istiyor." Konuşurken Goodhew'un yüzüne bakıyor, ama göz teması kurmuyordu. "Ama bu sorun değil, değil mi? Sadece bu tür adamlar söz konusu olduğunda insan asla kesin olarak bilemiyor. Değil mi?"

Bir rahibe sürüsünün kendilerini duyamayacağı bir yere geçerlerken bir gecikme oldu.

"Hayır, Stanley, insan bilemiyor," dedi Goodhew. "Ama sana çok gizli dosyan için yazılı, ayrıntılı bir konfirmasyon gönderdim."

Padstow kaçamak bir ses tonu bulmak için kahramanca mücadele etti. "Ve West Country'deki şeytani eğlenceler; hepsi dahil olacak, değil mi? Yalnız senin mektubun bunu o kadar açıkça söylemiyordu."

Athenaeum basamaklarına varmışlardı.

"*Bana* iyi göründü Stanley," dedi Goodhew. "Hatırladığım kadarıyla mektubumun dörtte üçü West Country eğlencelerini köküne kadar anlatıyordu."

"Cinayet dahil değil mi?" diye telaşla sordu Padstow içeri girerlerken.

"Yok, sanmam. Kimse zarar görmediği sürece, Stanley." Goodhew'un ses tonu yine değişti. "Ve her şey gizli, değil mi?" dedi. "River House çocuklarına hiçbir şey fısıldamayacaksın, sadece Leonard Burr ve endişelendiğinde beni arayacaksın. Bunun senin için sakıncası var mı Stanley? Büyük bir zorluk olmayacak, değil mi?"

Ayrı masalarda yemek yediler. Goodhew kendini etli börek ve kulüp şarabıyla ödüllendirdi. Ama Padstow saatle yarışıyormuş gibi çok hızlı yedi.

Telegram: @cinciva

7

Jonathan, Madam Trethewey'in postanesine kasvetli bir cuma günü, Linden adıyla gitti. Burr kendisine bir isim seçmesini söylediğinde aklına hiç yoktan bu isim gelivermişti. Hayatı boyunca Linden diye biriyle hiç tanışmamıştı, ama Alman annesinin tarafından ya da sonsuza dek sürmüş gibi gelen ölüm döşeğindeyken kendisine okuduğu şiir ya da şarkılardan birini bilinçsizce hatırlıyor olabilirdi.

Gün solgun ve ıslaktı. Akşam kahvaltıda başlamış gibiydi. Köy Land's End'den birkaç mil uzaktaydı. Bayan Trethewey'in granit çitleri üzerindeki karadikenler güneybatı fırtınaları yüzünden kambur olmuştu. Kilise otoparkındaki arabaların tampon etiketleri yabancılara evlerine gitmelerini söylüyordu.

Terk ettiğiniz ülkenize gizlice geri dönmenin hırsızlığa benzer bir yanı vardı. Yepyeni bir isim almak ve yeni bir kimliğe bürünmenin hırsızlığa benzer bir yanı vardı. İnsan kimin giysilerini çaldığını, kimin gölgesini düşürdüğünü, buraya daha önce bir başkası olarak gelip gelmediğini merak ediyordu. Sürgünde geçirdiğiniz altı yıldan sonra bölgedeki ilk gününüz bir olay hissi verir. Bu ferahlığın bir kısmı

Telegram: @cinciva

Jonathan'ın yüzüne yansımış olabilirdi, çünkü Bayan Trethewey onda hep pırıltı dediği bir küstahlık havası gözlediğini düşünürdü, oysa romantizme teslim olmazdı. Zeki bir kadındı, uzun boylu ve iri yarıydı. Kesinlikle taşralı bir görüntüsü yoktu. Bazen size öyle şeyler söylerdi ki bugünlerde herkesin aldığı gibi bir eğitim almış olsaydı veya geçen Noel Penzance'da, Masonic Hall'deki biraz fazlaca hayır işinden sonra felç geçirip ölen zavallı Tom yerine, daha becerikli bir kocası olsaydı, nasıl biri olurdu diye merak ediyordu insan.

"Jack Linden, çok *zeki* biriydi," diyecek Bayan Trethewey, Cornwall'a has didaktik konuşma tarzıyla. "Gözlerine ilk baktığında çok hoş geliyor, hatta şen, diyebilirim. Ama seni baştan aşağı süzüyor, ama öyle *sandığın* gibi değil, Marilyn. Seni aynı anda hem uzaktan, hem yakından görüyor gibi. Sanki daha içeri girmeden önce dükkândan bir şey çalmış gibi. Eh, çalmış zaten. Bunu şimdi biliyoruz. Başka bir sürü şey bildiğimiz gibi."

Saat beşi yirmi geçiyordu, kapanışa on dakika kalmıştı. Üst katta kendi küçük kızıyla ilgilenen kızı Marilyn'le *Neighbours*'u seyretmeden önce elektronik kasasında yekûn alıyordu. Büyük motosikletin sesini duydu; "gerçekten *homurtu* çıkaran şu şeylerden" ve onun motosikletin destek çubuğunu açtığını, kaskını çıkarıp buna gerek olmasa da güzel saçlarını düzelttiğini gördü. Bu hareketi daha çok kendini rahatlatmak için yaptığını düşünüyordu. Ve Bay Linden'in gülümsediğini gördüğünü de düşünüyordu. Bir turist, diye düşündü, neşeli bir turist. Batı Cornwall'da turist bir yabancı demekti ve Tamar nehrinin doğusundan gelen herkes yabancı sayılırdı.

Ama bu adam aydan gelen bir turist olabilirdi. Kapıdaki levhayı çevirmeyi düşündüğünü, ama Bay

Telegram: @cinciva

Linden'in görünüşünün onu durdurduğunu söylüyor. Bir de Tom'un giydiklerine benzer, atkestanesi gibi parlayan ve bir motosikletliden hiç beklemeyeceğiniz şekilde paspasa sildiği ayakkabıları.

Böylece Bayan Trethewey yekûn almaya devam ederken, Bay Linden sepet alma zahmetine girmeden rafların önünde dolaşmaya başladı. İster Paul Newman olsun, ister çok dağınık biri bütün erkekler böyleydi: içeri bir paket tıraş bıçağı almak için girer, kolları eşyayla dolu halde kasaya gelirlerdi. Sepet almamak için her şeyi yaparlardı. Ve Bay Linden çok sessiz, çok hafifti. İnsan motosikletli birinin çok sessiz olmasını beklemezdi.

"Ülkenin iç kesimlerinden misin tatlım?"

"Şey, evet, korkarım öyleyim."

"Korkacak bir şey yok canım. Oralardan gelen bir sürü hoş insan var ve buradan oralara *gitmesini* istediğim bir sürü insan var." Cevap yoktu. Bisküvilerle fazla ilgiliydi. Ve eldivenlerini çıkardığı için artık görünür olan elleri de çok bakımlıydı. "Nerelisin o zaman? Güzel bir yerdendir umarım."

"Şey, aslında hiçbir yerdenim," diye itiraf etti, belki biraz yüzsüzce. İki paket bisküvi ve kraker alıp daha önce hiç görmemiş gibi etiketlerini okumaya başladı.

"Hiçbir Yerden olamazsın, hayatım," diye karşılık verdi Bayan Trethewey, gözleriyle onu rafların arasında takip ederek. "Cornwall'dan olmasan da, hiç yoktan ortaya çıkmış da olamazsın. Nerelisin bakalım?"

Köylülerin hazır ola geçtiği Bayan Trethewey'in sert sesi Jonathan'ı sadece güldürdü. "*Yurtdışında* yaşıyordum," diye açıkladı, sırf isteği olsun diye. "Geri dönen bir gezginim."

Ve sesi de elleri, ayakkabıları gibi, diye anlatıyor Bayan Trethewey: cam gibi parlak.

Telegram: @cinciva

"Yurtdışının hangi kesimi, canım?" diye sordu. "Birden fazla yurtdışı var, burada bile. Biz *o kadar* ilkel değiliz, ama pek çok kişi öyle düşünüyor."

Ama onu aşamadığını, söylüyor. Bay Linden orada öylece dikilip gülümsemiş, bir jonglör kadar serinkanlılıkla çay, ton balığı ve yulaf ezmesi almış, Bayan Trethewey ona ne zaman bir soru sorsa, kendisini çok meraklı hissetmesine neden olmuştu.

"Lanyon'daki evi kiralayan benim," dedi.

"O zaman sen aklını kaçırmışsın, hayatım," dedi Ruth Tretheway rahatlıkla. "Aklı başı yerinde hiç kimse Lanyon'da yaşamak, bütün gün kayaların ortasında oturmak istemez."

Ve ondaki şu uzaklık, diyor Bayan Tretheway. Eh, denizciydi tabii, bunu artık biliyoruz, ama denizciliğini kötüye kullandı. Konserve meyveleri ezberlemeye çalışıyormuş gibi incelerken yüzünden eksik olmayan o sabit sırıtış. *Ele geçmesi zor,* evet, işte bu. Banyodaki sabun gibi. Tam eline geçirdiğini sanıyorsun, parmaklarının arasından kayıp gidiyor. Onda bir şey vardı, bildiğim tek şey bu.

"Eh, bize katılmaya karar verdiğine göre umarım en azından bir adın vardır," dedi Bayan Tretheway kızgın bir çaresizlik içinde. "Yoksa eve gelirken onu da mı yurtdışında bıraktın?"

"Linden," dedi parasını çıkarırken. "Jack Linden. İ ve *e,*" diye ekledi yardımsever bir şekilde. "Y'li *Lyndon*'la karıştırmayın."

Bayan Tretheway onun aldığı her şeyi motorun bagaj çantasına nasıl dikkatle yerleştirdiğini hatırlıyor. Bir tane bu tarafa, bir tane bu tarafa, teknesini dengeler gibi. Sonra motorunu çalıştırıp veda etmek için kolunu sallamıştı. Sen Lanyon'lu Linden'sin, dedi Bayan Tretheway onun kavşağı geçip sola doğru güzelce yatışını izlerken. Aslında Hiçbir Yerden gelen adam.

Telegram: @cinciva

"Lanyon'dan i ve e'li Bay Linden dükkândaydı," dedi üst kata çıktığında Marilyn'e. "Bir attan daha büyük bir motosikleti var."

"Evlidir, herhalde," dedi bir kız bebeği olan, ama babası hakkında hiç konuşmayan Marilyn.

Ve işte ilk günden haberin yayıldığı güne kadar Jonathan buydu: sırlarından ve kendilerinden kaçmaya çalışırken neredeyse yerçekiminin etkisiyleymiş gibi yarımadadan aşağıya, gittikçe batıya doğru çekilen o göçmen İngilizlerden biri, Lanyon'lu Linden.

Onunla ilgili köy istihbaratının geri kalanı, bütün iyi ağların gurur kaynağı olan doğaüstüne yakın yöntemlerle parça parça toplandı. Nasıl zengin olduğu, ne de olsa nakit ödeme yapmıştı ve paraları neredeyse daha borçlanmadan yeni beşlikler ve onluklarla iskambil sayar gibi derin dondurucunun kapağının üstüne saymıştı –eh, o paraların nereden geldiğini artık biliyoruz, değil mi?– nakit ödemesine şaşmamak gerek!

"Yeter deyin, lütfen, Bayan Trethewey," diyordu Jonathan paraları saymaya devam ederken. Paraların onun olmadığını düşünmek şok ediciydi. Ama paranın kokusunun olmadığı söylenir.

"Bu benim işim değil, Bay Linden," diye itiraz ederdi Bayan Trethewey. "Bu sizin işiniz. Elinizdeki bütün parayı ve daha fazlasını alabilirim." Taşrada espri en iyi tekrarla yayılır.

Dünyadaki bütün dilleri, en azından Almancayı bildiği söyleniyordu. Count House'da Dora Harris'in Alman kadın yolcusu hastalanınca, Jack Linden bunu bir şekilde duymuş, hemen oraya koşmuş, Bayan Harris saygı gereği yatağın kenarında otururken onunla konuşmuştu. Sonra Dr. Maddern gelene kadar beklemiş, kızın semptomlarını ona tercüme etmişti. Dora semptomların bazılarının çok mahrem olduğunu, ama Jack

Telegram: @cinciva

Linden'in bütün bu sözcükleri bildiğini söylemişti. Dr. Maddern onun böyle sözleri bilmek için konuyla ilgili özel bilgisi olması gerektiğini söylemişti.

Hakkında söylenen bir diğer şey de Jack Linden'in uykusuz biri gibi sabahın erken saatlerinde yamaç patikasında yürüyüşe çıkmasıydı; öyle ki o saatte denizde olan Pete Hosken ve kardeşi şafakta ıstakoz sepetlerini denizden çıkarırken onun bir asker gibi, genellikle omuzlarında bir çantayla yamacın tepesinde yürüdüğünü görüyordu: O saatte çantasına ne koyuyor olabilirdi ki? Uyuşturucu olabilir belki. Öyle olmalı. Bunu da şimdi biliyoruz.

Sonra bir de kazmasıyla yamaçtaki çayırlarda çalıştığı söyleniyordu. Sanki canını sıkan toprağı kazmasıyla cezalandırıyordu, böyle bir adam çiftçi olarak geçimini rahatlıkla sağlayabilirdi. Sebze yetiştirdiğini söylüyordu, ama hiçbir zaman onları yiyecek kadar uzun kalmıyordu.

Ve Linden'in kendi yemeğini pişirdiğini söylüyordu Dora Harris; kokusuna bakılırsa bir gurmeydi, çünkü güneybatı rüzgârları yeterince ılımlı olduğunda pişirdiklerinin kokusu yarım mil uzaktan bile Harris'in ağzını sulandırabiliyordu. Denizdeki Pete ve kardeşi de aynı şeyi söylüyordu.

Linden hakkında söylenen bir diğer şey de Marilyn Tretheway'e ya da daha doğrusu Marilyn'in ona karşı nasıl şeker gibi olduğuydu. Eh, Linden herkese karşı bir dereceye kadar tatlıydı, ama Marilyn üç kıştır gülmemişti, ta ki Jack Linden ona gülmesi için bir neden verene kadar.

Linden ayrıca haftada iki kez yaşlı Bessie Jago'nun Bayan Trethewey'in dükkânından yaptığı alışverişleri motosikletiyle evine götürüyor –Bessie, Lanyon Lane'in köşesinde yaşıyordu– getirdiklerini kadının ayırması için masaya bırakıp gitmiyor, her şeyi raf-

Telegram: @cinciva

lara diziyordu. Yaşlı kadınla evi hakkında sohbet ediyor, çatısını çimentoyla kapladığını, pencerelerine yeni teller taktığını, ön kapısına yeni patika döşediğini anlatıyordu.

Ama sadece bunlar hakkında konuşuyor, kendisiyle ilgili hiçbir şey anlatmıyor, nerede yaşadığını veya neyle geçindiğini söylemiyordu, bu yüzden Falmouth'ta Sea Pony adlı bir tekne işletmesiyle ilgilendiğini büyük bir tesadüf eseri öğrendiler. Şirket yat kiralama işiyle uğraşıyordu. Ama Pete Pengelly şirketin pek saygın olmadığını söylüyordu. Daha çok deniz kovboyları ve taşralı uyuşturucu bağımlılarının takılma yeriydi. Pete bir gün Sea Pony'nin bitişiğindeki Sparrow'un tersanesinden bakımı yapılmış teknesini almaya gittiğinde, Linden'i ofisin önünde otururken gördü: Linden bir masada oranın idarecisi gibi görünen iri yarı, şişko, terli, sakallı, kıvırcık saçlı, boynunda altın zincir olan bir adamla oturuyordu. Bu yüzden Pete, Sparrow'a vardığında hemen sordu: yandaki Sea Pony'de neler oluyor, Jason? Mafya tarafından ele geçirilmişe benziyor.

Biri Linden, diğeri Harlow dedi Jason, Pete'e. Linden taşradan, şişko sakallı Harlow da Avustralyalı. İkisi nakit karşılığında orayı satın aldı, dedi Jason. Ve sigara içip nehirde aşağı yukarı yat kullanmak dışında hiçbir halt etmiyorlar. Jason'a göre Linden felaket bir denizciydi. Ama şişko Harlow kendi kıçını dümenden ayıramıyordu. Çoğunlukla kavga ediyorlar, diyordu Jason. Ya da Harlow ediyor. Bir boğa gibi bağırıyor. Diğeri, Linden, sadece gülümsüyor. İşte tam sana göre bir ortaklık, dedi Jason küçümseyerek.

Harlow'un adını ilk kez böyle duymuşlardı. Linden&Harlow, ortaklar ve düşmanlar.

Bir hafta sonra, Snug'daki öğle yemeğinde aynı Harlow ete kemiğe büründü. Yüz on, yüz yirmi kilo

Telegram: @cinciva

ağırlığındaydı. İçeri Jack Linden ile girip William Charles'ın oturduğu, dart tahtasının yakınındaki bir köşe masaya oturdu. Bankın tamamını kaplayıp üç tane börek yedi. İkisi öğleden sonra kapanış saatine kadar orada kaldı. Bir haritanın üstünde kafa kafaya verip bir çift korsan gibi mırıldanıp durdular. Eh, biz bunun nedenini biliyoruz. Harita üstünde plan yapıyorlardı.

Ve şimdi arkanızı dönüyorsunuz ve Dev Harlow ölmüş. Ve Jack Linden kimseye veda bile etmeden ortadan kaybolmuş.

O kadar hızlı ortadan kaybolmuştu ki çoğu kişi onun üstesinden ancak rüyalarında gelebiliyordu. O kadar güzelce ortadan kaybolmuştu ki Snug'un duvarlarındaki gazete kupürleri olmasaydı; Lanyon vadisi Cambrone'dan gelen kötü fikirli iki genç polis tarafından turuncu bantla kordon altına alınmasaydı; sivil polisler sabah süt sağma saatinden gün batımına kadar köyde dolanıp durmasaydı –Pete Pengelly onlara "üç araba" dolusu pislik diyordu; Plymouth'tan, hatta Londra'dan bazıları kadın, bazıları kadına benzeyen gazeteciler köye doluşup Ruth Trethewey'den bütün gün kafasında birkaç tahtası eksik olan Şanslı kadar aptal, ama ondan daha fazla dişi Alsas köpeğini dolaştıran Yavaş-ve-Şanslı'ya kadar herkesi aptalca soru bombardımanına tutmasaydı (Ne giyiyordu Bay Şans? Ne hakkında konuşuyordu? Size zorbalık ediyor muydu?) oraya hiç gelmediğini düşünebilirlerdi.

"İlk gün gazetecilerle polisler arasındaki farkı anlayamadık," diye anlatmak hoşuna gidiyor Pete'in, Snug'daki herkesi güldürerek. "Gazetecilere efendim diyor, polislere defolup gitmelerini söylüyorduk. İkinci gün, hepsine defolup gitmelerini söylemeye başladık."

Telegram: @cinciva

"O böyle bir şey yapmadı," diye hırlıyor William Charles, dart tahtasının arkasına büzülüp kaldığı yerden. "Hiçbir şey kanıtlayamadılar. Ceset yoksa katil de yoktur. Kanun böyle."

"Ama kan buldular, William," diyor Pete Pengelly'nin üç konuda en yüksek notu alan genç kardeşi Jacob.

"Kanın canı cehenneme," diyor William Charles. "Bir kan damlası hiçbir şeyi kanıtlamaz. Serseri bir taşralı tıraş olurken kendini kesmiş, polis de kalkıp Jack Linden'e katil diyor. Hepsinin canı cehenneme."

"Neden kaçtı o zaman? Kimseyi öldürmediyse, neden gecenin bir yarısı kaçtı?"

"Canları cehenneme," diye tekrarlıyor William Charles, bir güzel dua eder gibi.

Ve neden zavallı Marilyn'i yılan sokmuş gibi bırakıp gitti. Kız bütün gün motosikletiyle geri gelir diye yola bakıp duruyor. Polise bir şey söylemezdi. Onun adını bile duymadığını söyleyip canınız cehenneme derdi! Bunu gerçekten yapardı.

Şaşkın anıların hatırlanışı bu minvalde sürüp gidiyor: saban sürmekten bitap düşmüş, görüntüsü titreşen televizyonun önünde otururken, Snug'daki sisli akşamlarda üçüncü biralarını içip ahşap zemindeki tahtalara bakarken. Alacakaranlık çöküyor, sis dalgalanıp buhar gibi kanatlı pencerelere yapışıyor, nefes alacak hava kalmıyordu. Günün rüzgârı kesilmiş, kargalar sessiz kalmış. Puba kadar olan kısa yürüyüş mesafesinde insan mandıradan gelen ılık sütün, parafin sobalarının, kömür ateşlerinin, pipo dumanlarının, hayvan yemlerinin ve Lanyon'dan gelen yosunun kokusunu alabiliyor. Bir helikopter Scilly'ye uçuyordu. Bir tanker deniz sisinin içinde düdük çalıyor. Kilise kulesinin çanları boks maçındaki gong gibi kulağınız-

Telegram: @cinciva

da gümlüyor. Her şey tek, her şey ayrı bir koku, ses ya da hatıra parçası. Patikadaki bir ayak sesi kırık bir boyun gibi çatırdıyor.

"Sana *bir şey* söyleyeyim, evlat," diyor Pete Pengelly, hararetli bir tartışmanın ortasına girermiş gibi, oysa birkaç dakikadır kimse tek kelime etmemiş. "Jack Linden'in gerçekten iyi bir nedeni olmalı. Jack'in yaptığı her işte bir nedeni vardı. Sıkıyorsa, olmadığını söyleyin."

"Teknede de çok iyiydi," diyor genç Jacob. Ağabeyi gibi o da Porthgwarra'da küçük teknelerle balık avlıyor. "Bir cumartesi günü geldi, değil mi Pete? Tek kelime bile etmedi. Eve balık götüreceğini söyledi. Balığı onun için temizlememi isteyip istemediğini sordum, değil mi? Yok, ben yaparım, dedi. Balığın kılçığını hemen ayırdı. Derisini, kafasını, kuyruğunu ve etini ayırdı. Bir ayı balığından daha iyi temizledi."

"Yelken kullanmasına ne diyorsunuz? Bir kasırga sırasında Channel Adaları'ndan Falmouth'a kadar tek başına gitmesine?"

"Avusturyalı pislik tam hak ettiğini buldu," diyor köşeden bir ses. "Bir denizciden çok daha sertti. Ellerini gördün mü Pete? Sevgili Tanrım, sakız kabağı kadar büyüklerdi."

Felsefi dokunuşu yapmak Ruth Trethewey'e kalıyor, ama Ruth asla Marilyn'in adına konuşmaz ve yanında birisi bunu yapmaya kalkarsa hemen çenesini kapar: "Herkesin içinde bir yerlerde bekleyen bir kötülük vardır," diyor Ruth. Kendisi kocasının ölümünden beri Snug'daki erkek hâkimiyetini reddediyor. "Bu gece burada yanlış bir kişi kendisini kışkırttığında aklına cinayet gelmeyecek kimse yok. Prens Charles olabilirsiniz, umurumda değil. Jack Linden sağlığına zarar verecek kadar kibardı. İçinde biriktirdiği her şey bir anda patladı."

Telegram: @cinciva

"Kahrolası Jack Linden," diyor Pete Pengelly birden, içkiden kızarmış suratıyla. Oysa diğerleri Ruth'un konuşmasından sonra her zaman olduğu gibi sessizlik içinde oturuyorlar. "Eğer bu gece buraya gelseydin, sana lanet olası bir bira söylerdim evlat ve o gece yaptığım gibi lanet olası elini sıkardım."

Ve ertesi gün Jack Linden unutulacaktı, belki haftalarca. İnanılmaz deniz yolculuğu unutulacak, kaçıp gitmesinden önceki gece –ve bir iki kişiye göre ondan önce de birkaç kez– Lanyon'da ona uğradığı iddia edilen Rover araba içindeki iki gizemli adam gibi.

Ama gazete kupürü hâlâ Snug'ın duvarına asılı duruyordu, Lanyon vadisinin mavi kayalıkları ağlıyor, her zaman üzerlerindeymiş gibi görünen kötü havada dumanları tütüyor. Karaçalılar ve fulyalar, bugünlerde bir adamın adımından daha geniş olmayan Lanyon nehrinin kenarlarında hâlâ yan yana açıyor. Nehrin yanındaki karanlık patika kıvrılarak Jack Linden'in evi olan bodur kulübeye doğru gidiyor. Balıkçılar hâlâ kahverengi kayaların alçak sudaki timsahlar gibi beklediği ve akıntının sessiz günlerde sizi içeri çekebileceği Lanyon Head'in etrafından geniş bir açıyla geçiyor, böylece her yıl taşralı aptal bir kovboy, kız arkadaşı ve lastik botuyla gelip enkaz bulmak için dalıyor; ya bu onun son dalışı oluyor ya da Culdrose'dan bir kurtarma helikopteri tarafından kurtarılıyor.

Köyde, Jack Linden sakallı Avusturyalıyı da skora eklemeden önce bile Lanyon Körfezi'nde yeterince ceset olduğu söyleniyor.

Ya Jonathan?

Jack Linden köy için olduğu kadar kendisi için de gizemliydi. Kulübenin kapısını tekmeyle açıp torbalarını çıplak zemine koyduğunda pis bir yağmur

Telegram: @cinciva

yağıyordu. Beş saat içinde üç yüz otuz mil yapmıştı. Ama motorcu botlarıyla bir çıplak odadan diğerine geçip parçalanmış camlardan kıyameti andıran manzaraya bakarken, hayallerinin sarayını bulmuş bir adam gibi gülümsüyordu. Kendimi tamamlamak üzere yoldayım, diye düşündü, Herr Meister'ın şarap mahzenindeki yeminini hatırlayarak. Hayatımın eksik kısımlarını bulmak üzere. Sophie'ye yaptığı yanlışı düzeltmek üzere.

Londra'da aldığı eğitim zihnindeki başka bir odaya aitti: bellek oyunları, kamera oyunları, iletişim oyunları, Burr'un sistemli talimatlarının bitmek bilmez uğultusu, şöyle ol, asla böyle olma, doğal ol, ama biraz. Planlama Jonathan'ı büyülemişti. Yaratıcılıklarından ve aykırı mantık yollarından çok hoşlanmıştı.

"Linden'in ilk raunda dayanmasını bekliyoruz," demişti Burr, Rooke'nin sigara dumanlarının arasından. Üç adam Lisson Grove'daki gösterişsiz eğitim evinde oturuyorlardı. "Ondan sonra başka birisi olmanı sağlayacağız. Hâlâ var mısın bu işe?"

Tabii ya, hem de nasıl vardı! Yeniden canlanmış görev duygusuyla yaklaşan sonuna neşeyle katılıp orijinaline daha sadık olduğunu düşündüğü kendi dokunuşlarını ekledi.

"Bir saniye Leonard. Ben kaçıyorum ve polis beni arıyor, tamam mı? Fransa'ya gitmemi söylüyorsun, ama ben İrlandalıyım. Ben kaçakken sınırlara asla güvenmem."

Söylediklerine kulak verdiler ve fazladan korkunç bir hafta daha gizlenmesini kararlaştırdılar. Ondan etkilenmişlerdi ve arkasından da böyle söylüyorlardı.

"Yularını sıkı tut," diye tavsiye etti Rooke, Jonathan'ın askeri kişiliğinin gardiyanı olan Burr'a. "Şımartmak yok. Ekstra tayın yok. Onu desteklemek

Telegram: @cinciva

için ön cepheye gereksiz ziyaret yok. Eğer kaldıramayacaksa bunu ne kadar çabuk öğrenirsek o kadar iyi."

Ama Jonathan kaldırabilirdi. Her zaman kaldırmıştı. Yoksunluk onun alanıydı. Bir kadın özlemi duyuyordu, henüz tanışmadığı, kendisi gibi görevi olan bir kadın, zengin bir müşterisi olan hoppa bir at binicisi değil: Sophie'nin ağırbaşlılığına ve yüreğine, Sophie'nin eksiksiz cinselliğine sahip bir kadın. Yamaç yürüyüşlerinde bir köşeyi dönerken, henüz tanışmadığı erdem timsali kadının kendisini beklediğini düşünüp yüzünün keyifle aydınlanmasına izin veriyordu: *Merhaba*, Jonathan, *sensin*. Ama kadının yüz hatlarını daha yakından incelediğinde, kadının Jed'e rahatsızlık verecek derecede benzediğini fark ediyordu: Jed'in şımarık, mükemmel vücuduyla muzip gülümsemesi.

Marilyn Tretheway'in, Jonathan'ı ilk kez ziyarete gelmesinin nedeni motosikletinde taşıyamayacağı kadar büyük bir kasa dolusu mineral su şişelerini teslim etmek içindi. Annesi gibi zarif hatları vardı; sert bir çene, Sophie'ninkilerin renginde simsiyah saçlar, Cornwall'lılara özgü kırmızı yanaklar ve yirmi yaşından büyük olmadığı için güçlü, dik göğüsler. Onu köyün ana caddesinde bebek arabasının arkasında tek başına yürürken ya da annesinin dükkânında kasada dikilirken gören Jonathan, onun kendisini gördüğünden bile emin olamıyordu. Hatta bazen bakışlarını Jonathan'a odakladığında bile zihninde tamamen farklı bir şey gördüğünü düşünüyordu.

Marilyn şişe kasasını ön kapıya kadar taşımakta ısrar etmişti. Jonathan kasayı almak için ileri atılınca kız ona aldırış etmemişti. Böylece Jonathan kendi kapısında kenara çekilirken, Marilyn eve gidip kutu-

yu mutfak masasına bırakmış, tekrar dışarı çıkmadan önce oturma odasını uzun uzun incelemişti.

Kendini gizle, diye tavsiye etmişti Burr. "Bir sera al, bir bahçe yap, kalıcı arkadaşlıklar geliştir. Kendini onlardan koparman gereksin. Geride sarsılmış halde bırakılacak bir kız bulursan çok daha iyi. Mükemmel bir dünyada olsak onu hamile bırakırdın."

"Çok teşekkürler."

Burr onun ses tonunu fark edince ona yandan bir bakış atmıştı. "Ne var? Bekâret yemini mi ettin? O Sophie seni gerçekten etkiledi, değil mi?"

Birkaç gün sonra Marilyn tekrar gelmişti. Bu kez teslim edecek bir şeyi yoktu. Ve üzerinde her zamanki blucini ve paçoz üstü yerine, bir avukatla randevusu varmış gibi etek ceket takımı vardı. Zili çalmış, kapı açılır açılmaz, "İzin verir misin?" demişti. Jonathan bir adım geri çekilince onun yanından geçip Jonathan'ın güvenilirliğini ölçüyormuş gibi odanın ortasına yerleşmişti. Jonathan onun bluzunun manşetlerindeki dantellerin titrediğini görmüştü. Bu kadar ilerlemenin ona çok şeye mal olduğunu biliyordu.

"Buraları sevdin mi?" diye sordu meydan okuyan tarzıyla. "Kendi başına yaşamayı filan?" Annesininki gibi zeki bakışları ve eğitimsiz bir kurnazlığı vardı.

"Benim çok hoşuma gidiyor böyle," dedi Jonathan, otelci sesine sığınarak.

"Ne yapıyorsun? Bütün gün televizyon seyredemezsin. Kimsen yok."

"Okuyorum. Yürüyorum. Şurada burada biraz iş yapıyorum." Artık git, diye düşündü, kaşlarını kaldırıp gergin bir yüzle gülümseyerek.

"Resim yapıyorsun, değil mi?" dedi denize bakan pencerenin önündeki suluboyalara bakarak.

"Deniyorum."

Telegram: @cinciva

"Ben de resim yapabiliyorum." Fırçaları alıp esneklikle rini ve şekillerini inceledi. "Resimde iyiydim. Ödüller kazandım."

"O zaman neden şimdi de yapmıyorsun?" diye sordu Jonathan.

Jonathan kıza gerçekten bir soru yöneltmiş olmasına rağmen, telaşla kızın bunu bir davet gibi algıladığını fark etti. Kavanozdaki suyu lavaboya boşaltıp tekrar doldurdu, masaya koyup yeni bir kâğıt seçti, saçlarını kulaklarının arkasına atıp işi dışında her şeye kendini kapattı. Siyah saçlarının döküldüğü sırtı Jonathan'a dönükken, pencereden giren gün ışığı başının tepesinde parlarken, suçlayan meleği Sophie onu ziyarete gelmiş gibiydi.

Jonathan onu bir süre seyretti, bu çağrışımın kesilmesi için umutla bekledi, ama kesilmedi, bu yüzden dışarı çıkıp alacakaranlık çökene kadar bahçeyi kazdı. Geri döndüğünde Marilyn'i okuldayken yaptığı gibi masayı silerken buldu. Sonra bitmemiş resmini duvara dayadı. Resimde gökyüzü, deniz ya da bir yamaç yerine koyu renk saçlı, gülen bir kız vardı; çocukluğundaki Sophie, pasaportu için mükemmel İngiliz beyefendisiyle evlenmeden çok önceki Sophie.

"Öyleyse, yarın tekrar geleyim mi?" diye sordu kesik kesik, saldırgan tarzıyla.

"Tabii. İstersen. Neden olmasın?" dedi otelci, yarın Falmouth'ta olmayı aklına not ederek. "Dışarı çıkmam gerekirse kapıyı açık bırakırım."

Ertesi gün geri döndüğünde kızın resminin bittiğini görmüş ve resmin kendisi için olduğunu söyleyen kaba bir not bulmuştu. Ondan sonra da kız öğleden sonraları gelmeye devam etmişti. Resmi bitince ateşin karşısında, Jonathan'ın karşısındaki koltuğa oturuyor, onun *Guardian* gazetesini okuyordu.

Telegram: @cinciva

"Dünya berbat bir yer oldu, değil mi Jack?" dedi gazeteyi sallayarak. Ve Jonathan onun güldüğünü işitti. Bu kahkahayı köy de duymaya başlamıştı. "Tam bir domuz ağılı, Jack Linden. Bu konuda bana güven."

"Oh, güveniyorum," dedi Jonathan, gülümsemesine çok uzun süre karşılık vermemeye çalışarak. "Kesinlikle güveniyorum Marilyn."

Ama Jonathan telaşla onun artık gitmesini istiyordu. Kızın savunmasızlığı onu korkutuyordu. Ona karşı koruması gereken mesafe hissi de öyle. Aradan bin yıl geçse bile olmaz, diye Sophie'ye güvence veriyordu içinden. Yemin ederim.

Çoğu zaman şafakta kalktığı için sadece ara sıra sabahın erken saatlerinde Jonathan'ın operasyonel kararlılığı çökme tehdidiyle karşı karşıya kalıyor ve karanlık bir saat boyunca Sophie'nin ihanetinden çok daha öncesine uzanan geçmişin oyuncağı oluyordu. Çocuk tenine batan üniformayı, boynunu kesen haki yakayı hatırlıyordu. Kışladaki koğuştaki demir yatağında hazır olda yatmış, kalk borusunu ve günün ilk emirlerini beklerken görüyordu kendini: Lanet olası bir uşak gibi dikilme, Pine, omuzlarını geriye at çocuk! *Tam* geriye! Biraz daha! Her şeye karşı duyduğu korkuyu yeniden yaşıyordu: başarısız olduğunda karşılaştığı alaycılığı ve kazandığında karşılaştığı kıskançlığı; gösteri alanını, maç sahasını ve boks ringini; kendi rahatlığı için çakı, birisinin ebeveyninin fotoğrafı gibi şeyler çaldığında yakalandığını; geç kaldığını ya da erken gittiğini, fazla itaatkâr, fazla küstah olduğunu. Korkak olmak yerine cesur olmayı öğrendiğini hatırlıyordu. Karşılık verdiği günü ve kendi kendine zayıflıktan güçlü olmaya geçişi öğretirken ilk olarak kendisinin vurduğu günü hatırlıyordu. Sonrakilerden çok da farklı olmayan, Jonathan onları hiç sahip olmadığı bir kadının ilahi statüsüne

Telegram: @cinciva

yükseltmeye çabalarken, her biri öncekinden daha büyük hayal kırıklığı yaratan ilk kadınlarını hatırlıyordu.

Sürekli Roper'ı düşünüyordu; bir amaç ve yön hissi bulmak için sadece onu belleğinin ceplerinden çıkarması gerekiyordu. Her çatışmada Roper'ın gizli elini tespit etmeden radyo dinleyemiyor, gazete okuyamıyordu. Doğu Timor'da kadınların ve çocukların katledildiğini okusa bu iğrenç şeyi yapan Roper'ın silahı oluyordu. Beyrut'ta bir araba bombayla havaya uçurulsa; bombayı, hatta belki arabayı da Roper sağlamış oluyordu: *Ben bunu yaşadım. Bu filmi gördüm, teşekkürler.*

Roper'dan sonra kendini kaptırdığı kızgınlığının hedefi Roper'ın adamları oluyordu. Pis atkısı ve kaba süet çizmeleriyle Binbaşı Corkoran'ı, namı diğer Corky'yi, namı diğer Corks'u düşünüyordu: İmza atan Corky, Burr istediği zaman hapiste beş yüz yıl kalabilecek olan Corky.

Frisky ve Tabby'yi ve belli belirsiz uşak maiyetini düşünüyordu: ensesindeki altın rengi saç tokasıyla Sandy Lord Langbourne'u, kızı Cartier saat için kendini öldüren, yüksek platformlarıyla yürüyen Dr. Apostoll'u, MacArthur ve Danby'yi, operasyonun neredeyse saygın yanından gelen gri takım elbiseli yönetici ikizleri. Roper'ın ev halkı onun için devasa bir Çekirdek Aile haline gelmiş, Kule'deki Jed de First Leydi olmuştu.

"Jed, Roper'ın işlerinin ne kadarını biliyor?" diye Burr'a sormuştu bir keresinde.

Burr omuz silkmişti. "Roper övünmez ve anlatmaz. Kimse bilmesi gerekenden fazlasını bilmez. Dicky'miz söz konusu olduğunda durum budur."

Üst sınıftan bir kimsesiz, diye düşündü Jonathan. Manastır eğitimi. İnancın reddi. Benim gibi kilit altındaki bir çocukluk.

Telegram: @cinciva

Jonathan'ın tek sırdaşı Harlow'du, ama operasyon sırdaşları arasında iki tarafın verebileceği sırların sınırları vardı. "Harlow bir muhbir," diye uyarmıştı Rooke, Lanyon'a yaptığı bir gece ziyareti sırasında. "Sadece öldürmen için orada bulunuyor. Hedefi bilmiyor, bilmesi de gerekmiyor. Böyle kalmasına dikkat et."

Yine de yolculuğun bu aşamasında katil ve hedefi müttefiklerdi; Jonathan da onunla bağ kurmak için çabalıyordu.

"Evli misin, Jumbo?"

Snug'a yaptıkları planlı ziyaretten geri döndükten sonra Jonathan'ın mutfağındaki yıpranmış çam masada oturuyorlardı. Jumbo Harlow üzüntüyle başını iki yana salladı, birasından bir yudum aldı. Aktör ya da devasa göğsüyle opera sanatçısı olan iri adamların çoğu gibi o da mahcup bir adamdı. Jonathan onun siyah sakalını bu rol için bıraktığından ve gösteri sona erer ermez memnuniyetle kesileceğinden şüpheleniyordu. Jumbo gerçek bir Avustralyalı mıydı? Fark etmezdi. Her yerde sürgündü.

"Gösterişli bir cenaze töreni bekliyorum Bay Linden," dedi Jumbo ciddiyetle. "Siyah atlar, parlak bir araba ve silindir şapkalı dokuz yaşında bir oğlan. Sağlığına."

"Senin de Jumbo."

Altıncı kutusunu bitiren Jumbo mavi kot şapkasıyla selam verip yalpalayarak kapıya doğru gitti. Jonathan kötürüm Land Rover'ın kıvrımlı yolda hoplayarak ilerlemesini seyretti.

"Kimdi o?" diye sordu Marilyn, taze bir çift uskumruyla gelirken.

"O mu, sadece iş ortağım," dedi Jonathan.

"Bana sorarsan, Godzilla'ya benziyordu."

Marilyn balığı kızartmak istiyordu, ama Jonathan ona fırında taze dereotu ve baharatla folyo içinde

Telegram: @cinciva

nasıl pişireceğini öğretti. Bir keresinde Marilyn ona meydan okumak için önlüğü beline dolayınca Jonathan güçlü, siyah saçların yanağına süründüğünü hissedip vanilya kokusunu almayı bekledi. Benden uzak dur. Ben ihanet ederim. Öldürürüm. Evine git.

Bir öğleden sonra Jonathan ve Jumbo, Plymouth'tan uçağa binip Jersey'e gittiler. Küçük St. Helier limanında uzak tarafa demir atmış olan yirmi beş fitlik yatı inceliyormuş gibi yaptılar. Yolculukları, Snug'da birlikte görülmeleri gibi gösteri gereğiydi. Akşam Jumbo yalnız uçtu.

İnceledikleri yatın adı *Ariadne*'ydi ve kayıtlarına göre Lebray adındaki bir Fransız tarafından Roscoff'tan iki hafta önce getirilmişti. Roscoff'tan önce Biarritz'deydi, ondan önce de açık denizlerde. Jonathan iki gün boyunca onu donattı, yiyecek içecekle doldurdu, haritaya göre hazırladı. Üçüncü gün biraz alışmak üzere denize açılırken pusulayı kutuya koydu, çünkü denizdeyken kendisi dışında kimseye güvenmezdi. Dördüncü gün ilk ışıkla birlikte yelken açtı. Bölgenin hava durumu iyiydi ve on beş saat boyunca saatte dört deniz mili hızla sorunsuzca ilerleyerek Falmouth'a güneybatı tarafından ulaştı. Ama akşama doğru rüzgâr çıktı ve gece yarısı iyice şiddetlenip saatte altı, hatta yedi mil hıza ulaşıp *Ariadne*'yi sallayan büyük dalgalara neden oldu. Jonathan yelkeni indirip havadan önce ilerleyip Plymouth'un güvenliğine koştu. Eddystone Feneri'ni geçerken rüzgâr batıya döndü ve şiddeti kesildi. Bu yüzden Jonathan rotayı yeniden Falmouth'a çevirdi. Limana vardığı sırada iki gecedir uyumadan denizdeydi. Bazen fırtınanın sesi onu sağır ediyordu. Bazen havanın sesini hiç duymuyor, ölüp ölmediğini merak ediyordu. Bordadan aldığı dalgalar ve orsa gidiş onu bir kaya gibi sağa

Telegram: @cinciva

sola yuvarlamıştı. Her yeri çatırdıyor, kafası denizin yalnızlığıyla boş bir şekilde çınlıyordu. Ama yolculuk boyunca daha sonra hatırladığı hiçbir şey düşünmemişti. Ya da hayatta kalması dışında bir şey. Sophie haklıydı. Bir geleceği vardı.

"Güzel bir yere gittin mi?" diye sordu Marilyn ateşe bakarak. Hırkasını çıkarmıştı. Üzerinde sırttan düğmeli, kolsuz bir bluz vardı.

"Sadece taşrada biraz dolaştım."

Jonathan korkuyla onun bütün gün kendisini beklediğini fark etti. Şöminenin üstünde ilkine çok benzeyen bir resim daha vardı. Jonathan için meyve, vazo için de frezyalar getirmişti.

"Teşekkür ederim," dedi kibarca. "Süpersin. Teşekkürler."

"Beni istiyorsun o zaman, Jack Linden?"

Ellerini ensesine kaldırmış, bluzunun ilk iki düğmesini çözmüştü. Jonathan'a doğru bir adım atıp gülümsedi. Sonra ağlamaya başladı. Jonathan ne yapacağını bilmiyordu. Kolunu ona dolayıp minibüsüne götürdü. Eve gitmeye hazır olana kadar ağlamasına izin verdi.

O gece Jonathan'ın üstüne neredeyse metafiziksel bir kirlenmişlik hissi çöktü. Aşırı yalnızlığı içinde, işlemek üzere olduğu sahte cinayetin, İrlanda'da işlediği gerçek cinayetlerin ve Sophie'ye karşı işlediği cinayeti yansıtacağını ve kendisini bekleyen zorluğun bir ömür boyu çekeceği cezanın yanında çok ufak kalacağını fark etti.

Kendisine kalan günlerde Lanyon'a hissettiği tutkulu düşkünlük yüreğini ele geçirdi ve yamacın mükemmelliğine dair her yeni örneğin keyfini çıkardı: her zaman doğru yere konan deniz kuşları, rüzgârda süzülen atmacalar, eriyerek siyah buluta dönüşen ba-

Telegram: @cinciva

tan güneş, yukarıdaki martılar kendi sürülerini oluştururken, aşağıdaki sığlık yerlerin üstünde toplaşan bir sürü küçük tekne filosu. Ve karanlık çöktüğünde tekneler yine ortaya çıkarak, adeta denizin ortasında minik bir şehir oluştururlar. Her son saatle birlikte Jonathan'ın manzaraya karışma; içinde gizlenme, gömülme arzusu neredeyse dayanılmaz oluyordu.

Fırtına şiddetleniyordu. Rüzgâr pencere pervazlarını gıcırdatıp eğimli çatıda bir Uzi gibi çatırdarken, Jonathan mutfakta bir mum yakarak fırtınanın ilerisine, savrulan geceye baktı. Fırtınanın dindiği sabahın erken saatlerinde dışarı çıkmaya cesaret edip bir gece öncesinin savaş alanında gezindi; sonra Lawrence gibi motosikletine kasksız atlayıp eski tepe kalelerinden birine çıktı, Lanyon'u gösteren bir işaret bulana kadar sahil şeridini taradı. Burası benim evim. Yamaç beni kabul etti. Sonsuza dek burada yaşayacağım. Temiz kalacağım.

Ama yeminleri boşunaydı. İçindeki asker dünyadaki en kötü adama doğru çıkacağı uzun yürüyüş için botlarını temizlemeye başlamıştı bile.

Jonathan'ın kulübeyi kullanım hakkının dolmasına birkaç gün kala, Pete Pengelly ve kardeşi Jacob Lanyon'da gece avına çıkma hatasına düşmüşlerdi.

Pete hikâyeyi dikkatle ve dinleyiciler kimseye anlatmayacaklarına söz verirlerse anlatıyordu, çünkü hikâyede bir itiraf ve acıklı bir gurur söz konusuydu. O bölgelerde gece tavşan avlamak elli yıldan uzun süredir kutsal bir spordu. Kalçanıza bağladığınız küçük bir kutu içindeki iki motosiklet aküsüyle eski bir arabanın spot lambasını ve altı voltluk bir sürü yedek ampulü çalıştırıp bütün bir tavşan sürüsünü hepsini yaylım ateşiyle avlayana kadar hipnotize edebilirdiniz. Hiçbir kanun ya da kahverengi bereler takıp so-

Telegram: @cinciva

ket çoraplar giyen cırtlak sesli hanımlar grubu bu avı durduramamıştı ve Lanyon avlanma alanını nesillerdir korumaktaydı veya dördü bir gece Pete Pengelly ve kardeşi Jacob'un önderliğinde silahlar ve lambalarla oraya gidene kadar koruyordu.

Lanyon Rose'da park ettiler, sonra nehir yatağı boyunca yürümeye başladılar. Pete bugün bile tavşanlar kadar sessiz olduklarına ve henüz lambaları kullanmadıklarına yemin ediyordu. Yollarını dolunayla bulmuşlardı, çünkü o geceyi seçmelerinin nedeni dolunay olmasıydı. Ama ufkun altında kalmaya dikkat ederek yamaçtan yukarı çıktıklarında, Jack Linden tepenin başında, birkaç adım önlerinde, çıplak ellerini iki yana kaldırmış duruyordu. Kenny Thomas daha sonra ay ışığında çok solgun ve belirgin görünen bu eller hakkında konuşup duracaktı, ama bunun nedeni olayın etkisiydi. Bilenler Jack Linden'in ellerinin hiç de iri olmadığını hatırlıyordu. Öte yandan Pete, Linden'in gökyüzünden oluşan fonun önündeki lanet olası mavi bir kaya parçası gibi kararlı görünen yüzü hakkında konuşmayı tercih ediyor. Yumruk atsanız eliniz kırılır. Sonra olanlar hakkında tartışmaya yer yok.

"Affedersiniz, ama nereye gittiğinizi sorabilir miyim beyler?" diyor Linden, alışıldık hürmetiyle, ama gülümsemeden.

"Avlanmaya."

"Korkarım burada kimse avlanmıyor, Pete," diyor Linden. Pete Pengelly'yi sadece birkaç kez görmüştü, ama bir kere duyduğu ismi hiç unutmuyor gibiydi. "Buralar benim. Bunu biliyorsunuz. Tarlaları ekmiyorum, ama buranın sahibi benim ve böyle kalmasını istiyorum. Diğer insanların da böyle yapmasını bekliyorum. Bu yüzden korkarım gece avı bitti."

"Öyle mi Bay Linden?" diyor Pete Pengelly.

Telegram: @cinciva

"Evet, öyle, Bay Pengelly. Oturup arazimde hayvanların avlanmasına izin vermeyeceğim. Bu hiç adil değil. Bu yüzden neden hepiniz silahlarınızı boşaltıp arabalarınıza binip eve gitmiyorsunuz? Böylece kimse haksızlığa uğradığını düşünmez."

Pete bunun üzerine, "Canın cehenneme evlat," diyor ve diğer üçü Pete'in yanına geliyor, böylece dördü bir araya gelip Linden'e bakıyor. Silahlı dört adama karşı arkasında ay olan bir adam. Doğruca Snug'dan çıkıp gelmişler ve gelmeden önce bir iki bira içmişler.

"Yolumdan çekil, Bay Linden," diyor Pete.

Sonra kolunun altındaki silahla oynama hatası yapıyor. Linden'e doğrultmuyor, daha sonra bunu asla yapmayacağına yemin ediyor ve Pete'i tanıyanlar ona inanıyor. Hem zaten silah da bozuk: Pete gece asla dolu bir silahla dolaşmayacağını söylüyor. Yine de silahıyla oynayıp ciddi olduğunu gösterdiği için emniyeti yanlışlıkla kapamış olabilir, bu kadarını itiraf ediyor. Pete olan biten her şeyi kesin ve doğru hatırladığını iddia etmiyor, çünkü o sırada etrafındaki her şey baş aşağı olmuş, dönüyormuş. Ay denizde, kıçı yüzünün diğer tarafındaymış ve ayakları kıçının öte tarafında. Pete'in bir araya getirebildiği en faydalı bilgi Linden'in tepesinde dikilip silahındaki mermileri boşaltmasıydı. Ve iri yarı adamların ufak tefek adamlardan daha sert düştüğü doğru olsa gerek, Pete gerçekten çok sert düşmüş ve neresine geldiyse aldığı darbenin şiddeti o kadar büyükmüş ki sadece nefesi kesilmekle kalmamış, ayağa kalkma isteği de kaybolmuş.

Şiddet etiği şimdi sıranın diğerlerinde olduğunu söylüyordu. Hâlâ üç kişiydiler. İki Thomas kardeş her zaman hızlı yumruk atardı. Üstelik genç Jacob Pirates takımında kanatta oynamıştı ve bir otobüs kadar genişti. Ve Jacob kardeşinden sonra ileri atılmaya hazır-

Telegram: @cinciva

dı. Durmasını emreden kişi eğrelti otlarının arasında yatan Pete oldu.

"Ona dokunma evlat. Onun yanına bile gitme. O lanet olası bir büyücü. Arabaya gidin hepiniz," diyerek yavaşça ayağa kalktı.

"Silahlarınızı boşaltın lütfen," dedi Linden.

Pete Pengelly'nin işaretiyle üç adam silahlarındaki mermileri boşalttı. Sonra dördü birlikte arabaya geri döndü.

"Onu öldürecektim!" diye itiraz etti Jacob araba yola çıkar çıkmaz. "Sana yaptığı şeyden sonra onun bacaklarını kıracaktım, Pete!"

"Hayır, kırmayacaktın yakışıklım," diye cevap verdi Pete. "Ama onun senin bacaklarını kıracağı kesindi."

Ve o geceden sonra Pete Pengelly'nin tavırlarını değiştirdiği söylenir köyde, ama neden sonuç ilişkisi kurmada biraz aceleci davranıyor olabilirler. Pete eylül ayında St. Just'tan aklı başında bir çiftçinin kızıyla evlendiğinden, bu olaya biraz uzaktan bakıp Jack Linden'in o şişko Avustralyalıyı hallettiği gibi kendisini de halletmeye çok yaklaştığını anlayabiliyor.

"Size bir şey söyleyeyim evlat. Eğer Jack onu gerçekten öldürdüyse, temiz bir iş çıkardığına hiç kuşku yok."

Pete bazen bunu paylaşılmayacak kadar değerli bir şey gibi kendine saklasa da olayın bundan daha iyi bir sonu var. Jack Linden ortadan kaybolmadan bir gece önce Snug'a girdi ve bandajlı elini Pete Pengelly'nin omzuna koyup ona bir bira ısmarladı. On dakika konuştular, sonra Jack Linden evine gitti. "Durumu kendisi için düzeltiyordu," diye ısrar ediyor Pete gururla. "Beni dinle, evlat. Jack Linden, Avustralyalının işini bitirdikten sonra lanet olası evini toparlıyordu."

Yalnız o zamana kadar adı Jack Linden değildi, ne var ki bu kolayca alışabilecekleri bir şey değildi, bel-

Telegram: @cinciva

ki de hiç alışmayacaklardı. Ortadan kaybolmasından sonraki birkaç gün adı-i-ve-e-ile-yazılan-Lanyonlu-Linden'in Zürihli Jonathan Pine olduğu, güvenilir bir çalışanı sanıldığı ünlü bir otelde zimmetine para geçirme suçuyla İsviçre polisi tarafından arandığı ortaya çıktı. "Denizci Otelci Kaçtı" diye şarkı söylüyordu bir Cornwall'lı, Pine'ın, namı diğer Linden'in fotoğrafına bakarak. "Polis kayıp Avustralyalı davasında Falmouth tekne satıcısını arıyor. 'Bunu uyuşturucuyla bağlantılı bir soruşturma olarak yürütüyoruz,' diyor CID şefi. 'Adamı bandajlı elinden kolayca tanımak mümkün.'"

Ama Pine tanıdıkları adam değildi.

Evet, bandajlı. Ve yaralı. Yara ve bandaj Burr'un planının ayrılmaz parçalarıydı.

Jack Linden'in eli, hani şu Pete Pengelly'nin omzuna koyduğu eli. Sadece Pete Pengelly değil, bir sürü insan o elin bandajlı olduğunu görmüştü ve polis, Burr'un teşvikiyle bu insanların kim olduğu, hangi el ve ne zaman olduğu konusunda gerektiği kadar yaygara koparmıştı. Kim, ne zaman ve hangisi sorularının cevaplarına ulaştıklarında polis oldukları için neden sorusunun cevabını istediler. Yani Jack'in sağ elindeki büyük, profesyonel ve parmak uçlarını kuşkonmaz gibi birbirine bağlayan bandajla ilgili verdiği çelişkili ifadeleri yazdılar. Burr'un yardımıyla polis bu bilginin basına ulaşmasına yardım etti.

"Kulübeme yeni bir cam takmaya çalışıyordum," demişti Jack Linden perşembe günü Bayan Tretheway'e son kez yanlış eliyle nakit ödeme yaparken.

"Bana bir arkadaşa yardım etmeyi öğretti," demişti Jack, William Charles'a, ikisi Penhaligon'un garajında karşılaştıklarında. Jack motoru için benzin alıyordu,

Telegram: @cinciva

William Charles zaman geçiriyordu. "Arkadaşım ona uğrayıp penceresini tamir etmesine yardımcı olmamı istedi. Sonra bak ne oldu." Bandajlı elini patisi yaralı bir köpek gibi William Charles'a uzatmıştı, çünkü Jack her konuda espri yapabilirdi.

Ama onları endişelendiren Pete Pengelly olmuştu. "Tabii ki odunluğunda oldu, evlat!" demişti dedektife. "Lanyon'daki odunluğunda bir cam parçasını düzeltiyormuş, kesici kaymış ve her yer kan içinde kalmış. Elini bandajlamış, sıkıca sarıp motorunu tek eliyle kullanarak hastaneye gitmiş. Truro'ya kadar gömleğinin kolu kan içinde kalmış, bana öyle söyledi! İnsan böyle bir şeyi uydurmaz, evlat. Sadece *yapar*."

Ama polis Lanyon'daki odunluğu araştırdığında cam, kesici ya da kan bulamadılar.

Katiller yalan söyler, diye Jonathan'a açıklamıştı Burr. Çok tutarlı olmak tehlikelidir. Hata yapmazsan suçlu olmazsın.

Roper kontrol eder, diye açıklamıştı Burr. Şüphelenmediğinde bile kontrol eder. Bu yüzden gerçek olmayan cinayeti gerçek yapmak uğruna sana bu küçük katil yalanlarını söyletiyoruz.

Ve güzel bir yara ciltler dolusu konuşabilirdi.

Jonathan bu son birkaç gün içinde bütün kurallara karşı geldi ve Burr'un onayı ya da bilgisi olmadan gönlünü almak için eski karısı Isabelle'yi ziyarete gitti.

Buradan geçiyordum, diye yalan söyledi, karısını Penzance'ta bir telefon kulübesinden arayarak. Sessiz bir yerde öğle yemeği yiyelim. Bandajlı eli yüzünden sadece sol eldivenini takarak motosikletiyle Bath'a gitti, ona söyleyeceği şeyleri zihninde bir kahramanın şarkısı haline gelene kadar tekrarladı: Gazetelerde benimle ilgili haberler okuyacaksın, ama hiçbiri doğru değil, Isabelle. Geçirdiğin kötü zaman-

Telegram: @cinciva

lar için üzgünüm Isabelle, ama iyi zamanlar da oldu. Sonra onun da aynı şeyi yapacağını umarak ona iyi şanslar diledi.

Erkekler tuvaletinde takım elbisesini giyip yeniden otelci oldu. Eski karısını beş yıldır görmemişti ve yirmi dakika geç gelip lanet olası trafiği suçladığında onu zor tanıdı. Yatmadan önce çıplak sırtına doğru taradığı uzun, kahverengi saçları pratik bir kısalıkta kesilmişti. Bedenini gizlemek için bol giysiler giyiyordu ve kablosuz bir telefonu taşımak için fermuarlı bir çanta kullanıyordu. Jonathan, evliliklerinin sonuna doğru, onun konuşabildiği tek şeyin telefon olduğunu hatırladı.

"*Tanrım*," dedi Isabelle. "Çok başarılı görünüyorsun. Merak etme telefonu kapatacağım."

Patavatsız olmuş, diye düşündü. Yeni kocasının yerel av bölgesinde bir şey olduğunu hatırladı.

"Vay canına," diye bağırdı Isabelle. "Onbaşı Pine. "*Bunca* yıl sonra. Eline ne yaptın öyle?"

"Üzerine tekne düşürdüm," dedi. Görünüşe göre bu yeterliydi. Ona işlerin nasıl olduğunu sordu. Takım elbiseli olduğundan sorulacak doğru soru bu gibi gelmişti. Onun iç mekân tasarımına başladığını duymuştu.

"Korkunç," diye cevap verdi Isabelle içtenlikle. "Jonathan neler yapıyor bakalım? Ah, Tanrım," dedi, Jonathan ona anlatınca. "Sen de boş zaman geçirme sektöründesin. Sonumuz kötü sevgilim. Sen *inşa* etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, hayır. Aracılık yapıyorum. İşletiyorum. İyi bir başlangıç yaptık."

"Biz kim sevgilim?"

"Avustralyalı bir arkadaşım."

"Erkek mi?"

"Erkek ve yüz on beş kilo."

Telegram: @cinciva

"Seks için ne yapıyorsunuz? Senin hep homo olabileceğini düşünürdüm. Ama değilsin, değil mi?"

Isabelle zamanında sık sık bu ithamda bulunurdu, ama bunu unutmuş gibiydi.

"Sevgili Tanrım, hayır," diye cevap verdi Jonathan gülerek. "Miles nasıl?"

"Saygıdeğer. Çok tatlı. Bankacılık ve başka iyi işler yapıyor. Önümüzdeki ay limit aşımımı ödemek zorunda, bu yüzden ona karşı iyi davranıyorum."

Ördek salatası ve Badoit ısmarlayıp bir sigara yaktı. "Neden otelcilikten vazgeçtin?" diye sordu sigara dumanını yüzüne üfleyerek. "Sıkıldın mı?"

"Sadece yeninin çekiciliği yüzünden."

Firar edeceğiz, diye fısıldamıştı yüzbaşının ehlileştirilemez kızı olağanüstü vücudunu onunkine sürterken. *Bir ordu yemeği daha yemek zorunda kalırsam, bu barakaların hepsini tek başıma havaya uçuracağım. Becer beni, Jonathan. Beni kadın yap. Becer beni ve nefes alabileceğim bir yere götür.*

"Resim nasıl gidiyor?" diye sordu, Isabelle'in bütün yeteneğine ikisinin de nasıl taptığını, onu yüceltmek için kendisini nasıl aşağıladığını, onun için yemek pişirip alışveriş ve temizlik yaptığını hatırlayarak. Bu özverisi karşılığında onun daha iyi resim yapacağına inanıyordu.

Isabelle genizden gelen bir homurtuyla güldü. "Son sergim üç yıl önceydi. Otuz resimden altısı satıldı, hepsini de Miles'ın arkadaşları aldı. Benden bir kaçık çıkarmak için senin gibi birine ihtiyaç vardı galiba. *Tanrım,* beni canımdan bezdirdin. Ne istedin? Ben Van Gogh olmak istedim, *sen* ne istedin? Ordunun Rambo'ya cevabı olmak dışında?"

Seni, diye düşündü. Seni istedim, ama sen orada değildin. Bunların hiçbirini söyleyemedi. Jonathan daha edepsiz olabilmeyi diliyordu. Edepsizlik özgür-

Telegram: @cinciva

lüktür, derdi Isabelle. Becermek edepsizlikti. Ama artık onun iddiasının bir anlamı yoktu. Buraya gelecek için af dilemeye gelmişti, geçmiş için değil.

"Neyse, neden Miles'a seninle görüştüğümü söylememi istemedin?" diye sordu suçlarcasına.

Jonathan eski, sahte gülümsemelerinden birini yüzüne yerleştirdi. "Onu üzmek istemedim," dedi.

Büyülü bir an için eski karısını, bölge karargâhının dilberi olduğu günlerde ona ilk kez sahip olduğu zamanki gibi gördü: arzuyla eğilmiş asi bir yüz, aralanmış dudaklar, gözlerinde öfkeli bir parıltı. Geri dön, diye bağırdı yüreğinde: yeniden deneyelim.

Genç hayalet kayboldu ve eskisi ortaya çıktı:

"Neden kartla ödemiyorsun?" diye sordu, Jonathan paraları sol eliyle sayarken. "O zaman paraların nereye gittiğini söylemek çok daha kolay oluyor, sevgilim."

Burr haklıydı, diye düşündü. Ben bekâr bir adamım.

Telegram: @cinciva

8

Cornwall alacakaranlığından hızla geçerken Rooke'nin arabasının yolcu koltuğunda kambur oturan Burr, paltosunun yakalarını bir kez daha kulaklarına kaldırdı, ruhunu Miami'nin eteklerindeki penceresiz odalardan oluşan süite çevirdi. Bu süitte kırk sekiz saatten kısa bir süre önce, Gizli Eylem Takımı Salyangoz Operasyonu'nun olağanüstü Açılış Günü gerçekleştirilmişti.

Gizli Eylem Takımı normalde casus bürokratları ya da diğer safsatacıları aralarına kabul etmez, ama Burr ve Strelski'nin bunu yapmak için nedenleri var. Ortamdaki atmosfer, Holiday Inn'lerde savaş koşullarında düzenlenen bir satış konferansını andırıyor. Delegeler teker teker geliyor, kendilerini tanıtıyor, çelik merdivenlerden iniyor, kendilerini yeniden tanıtıyor ve birbirlerini dikkatle selamlıyorlar. Bazı isimler sadece bugün için seçilmiş olsa ve bazı meslekler çok belirsiz olduğundan eski kurtların bunları çözmek için durup düşünmesi gerekse de herkes isim ve meslek etiketini yakasına takmış. DEP DR OPS CO-ORDS yazıyor

Telegram: @cinciva

etiketlerden birinde. SUPT NARCS&FMS SW diyor diğeri. Neyse ki aralarında da açıklığın ferahlatıcı gülümsemesi şeklinde ABD SENATÖRÜ, FEDERAL SAVCI yazan etiketler de var.

River House, mükemmel kıvrımları olan, Thatcher tarzı bluz ve hırka takımı giyen, evrensel olarak Sevgili Katie, resmi olarak Washington'daki İngiliz Konsolosluğu Ekonomik Danışmanı Bayan Katherine Handyside Dulling olarak tanınan iri yarı bir İngiliz kadın tarafından temsil ediliyor. Sevgili Katie on yıldır Whitehall'un sayısız Amerikan istihbarat teşkilatıyla kurduğu özel ilişkilerin altın anahtarını elinde tutmakta. Ordudan Donanmaya, Havadan Merkezi ve Milli aracılığıyla Devlete, Beyaz Saray'ın saray muhafızlarının kadiri mutlak mırıltıcılarına kadar; sağduyuludan zararsız deliye, tehlikeli derecede saçma olana kadar Amerika'nın bütün gizli yerüstü dünyası, keşfetmek, ezip geçmek, pazarlık etmek ve kazanmak üzere Katie'nin bölgesi.

"Bana ne dedi duydun mu, Cy, şuradaki *canavar*, şu şey?" diye gürlüyor Katie, dudakları ince bir çizgi halini alan kruvaze ceketli senatöre. Suçlayan işaret parmağını tabanca gibi Rex Goodhew'un şakağına dayıyor. "*Femagog!* Ben! Bir *femagog!* Şimdiye kadar duyduğun politik açıdan en yanlış ifade değil mi bu? Ben fareyim, seni canavar. Solan bir menekşe! Ve bir de kendisine Hıristiyan diyor!"

Neşeli kahkahalar salonu dolduruyor. Katie'nin geleneklere karşı gelen kahkahası üyelerin tema müziği. Delegelerin sayısı gittikçe artıyor. Gruplar dağılıyor, yeniden toplanıyor. "Vay canına Martha, *merhaba!*... Walt, *selam*... Seni görmek çok güzel... Marie, harika!"

Birisi işaret veriyor. Delegeler kâğıt bardaklarını çöp torbalarına atıp projeksiyon odasına giderken

Telegram: @cinciva

kuru bir gürültü çıkıyor. En düşük seviyede olanlar Amato'nun önderliğinde ön sıralara doğru gidiyor. Gerideki pahalı koltuklarda Darker'ın Tedarik Çalışmaları'ndaki vekili Neal Marjoram, yaka etiketinde sadece "Orta Amerika–Fon Sağlama" yazan kızıl saçlı Amerikalı bir profesyonel casusla keyifli kahkahalar atıyor. Işıklarla birlikte kahkahaları da kesiliyor. Komik birisi, yönetmen gibi "Motor!" diyor. Burr, Goodhew'a son bir kez bakıyor. Goodhew arkasına yaslanmış, müzikten çok iyi anlayan bir konser dinleyicisi gibi tavana doğru gülüyor. Joe Strelski konuşmasına başlıyor.

Joe Strelski yanlış bilgi satıcısı olarak kusursuz konuşuyor. Burr şaşkın. On yıllık aldatmacadan sonra bugüne kadar en iyi aldatıcıların en can sıkıcılar olduğunu hiç fark etmemişti. Strelski baştan aşağı yalan detektörleriyle donatılsa, Burr ibrelerin zerre kadar oynamayacağına emin, çünkü onların bile fena halde canları sıkılırdı. Strelski elli dakika konuşuyor. Sözlerini bitirdiğinde kimse elli dakikadan fazlasını kaldırabilecek durumda değil. Sözcüklerle ağırlaşmış monoton konuşması içinde en sansasyonel istihbarat küle dönmüş halde. Richard Onslow Roper adı dudaklarından zor çıkmakta. Londra'da bu ismi tereddütsüz kullanıyor. Roper hedefimiz; Roper ağın merkezi. Ama bugün Miami'de, karışık bir Tasfiyeci ve Uygulamacı grubu karşısında Roper yeniden bilinmezliğe gönderilmiş. Strelski yarı isteksiz, oyuncuların slayt gösterisine başladığında en büyük fatura Dr. Paul Apostoll'a kesiliyor. Ne de olsa kendisi *tarafımızdan son yedi yıldır bu yarımküredeki kartellerin en önemli aracısı ve anlaşmacısı olarak biliniyor*...

Strelski şimdi Apostoll'u *ilk soruşturmamızın ana ekseni* olarak işaret etmek gibi sıkıcı bir sürece baş-

Telegram: @cinciva

lamış, *Flynn ve Amato adlı ajanların Doktor'un New Orleans ofislerine böcek yerleştirmeyi içeren başarılı eylemlerini* ayrıntılı bir şekilde açıklıyor. Flynn ve Amato erkekler tuvaletindeki sızıntı yapan bir boruyu tamir etmiş kadar heyecansız anlatıyor Strelski. Hazırlanmış bir metinden, noktalama işaretlerine uymadan ve yanlış vurgularla dolu bir ses tonuyla okuduğu son derece sıkıcı cümlesiyle dinleyicilerin uykuya dalışını hızlandırıyor:

"Salyangoz Operasyonu'nun temeli, çeşitli teknik kaynaklardan gelen, belli başlı üç Kolombiya kartelinin, kendilerini mevcut finansal güçle orantılı ve onlara göre en önemli tehditlere eşit olan askeri kalkanla donatmalarının önkoşulu olarak birbiriyle karşılıklı saldırmazlık anlaşması imzaladıkları sonucuna varmamıza neden olan istihbarat göstergeleridir." Nefes. "Bu tehditler, bir..." Yine nefes alıyor. "Kolombiya hükümetinin isteği üzerine Birleşik Devletlerin silahlı yasaklarıdır." Neredeyse bitmiş sayılır. "İki, Kolombiyalı olmayan kartellerin özellikle Venezüella ve Bolivya'da artan gücüdür. Üç, kendi adına, ama ABD kurumlarının pratik teşvikleriyle hareket eden Kolombiya hükümetidir."

Amin, diyor Burr, adeta hayranlıktan donakalmış gibi.

Davanın tarihi kimseyi ilgilendirmiyora benziyor. Muhtemelen Strelski de bu yüzden anlatıyor. "Son sekiz yılda," diyor... İlgi yine düşmekte... "Kartellerin sınırsız mali kaynaklarının cezbettiği çeşitli gruplar tarafından onları ciddi silahlar satın alma alışkanlığı edinmeye ikna etmek üzere birkaç girişimde bulunuldu. Fransızlar, İsrailliler ve Kübalılar kadar, birçoğunun hükümetle gizli ortaklığı olan bağımsız üreticiler ve satıcılar da kendi mallarında ısrarcı oldular. Hatta İsrailliler, İngiliz paralı askerlerinin yardımıyla

Telegram: @cinciva

birkaç Galil saldırı tüfeği ve eğitim paketi satmayı başardı.

"Ama karteller," diyor Strelski, "bir süre sonra karteller ilgilerini kaybettiler."

Dinleyiciler kartellerin ne hissettiğini çok iyi biliyor.

Ekranda Dr. Apostoll'un Tortola adasında keşfedilmesi gösteriliyor. Caddenin karşısından uzak plan çekilen görüntülere göre Karayiplerdeki bir hukuk firmasının ofisinde kötülerin avukatları Langbourne, Rosen ve de Souta ile birikte oturuyor. Grand Cayman'dan gelen beyaz suratlı, İsviçreli iki bankacı aynı masada görülüyor. Binbaşı Corkoran ikisinin arasında oturuyor. Burr büyük bir memnuniyetle imzacının sağ elinde bir dolmakalem olduğunu görüyor. Corkoran'ın karşısında kimliği bilinmeyen bir Latin Amerikalı oturuyor. Yanındaki saçları ensesinde toplanmış, uyuşuk erkek güzeli, Ironbrand Land, Ore&Precious Metals Şirketi'nin sahibi Bay Richard Onslow Roper'ın hukuki danışmanı Lord Langbourne, namı diğer Sandy'den başkası değil.

"Bu görüntüleri kim çekti, Bay Strelski?" Çok hukuki Amerikalı erkek sesi karanlığın içinden yükseliyor.

"Biz çektik," diye açıklıyor Burr, kendinden son derece memnun. Herkes hemen rahatlıyor, sonuç olarak Ajan Strelski sınırını aşmamış.

Ama şimdi Strelski bile sesindeki heyecanı bastırmakta zorluk çekiyor. Kısa bir an için Roper'ın sesi karşılarında apaçık beliriyor:

"Az önce sözünü ettiğim saldırmazlık anlaşmasının doğrudan sonucu olarak karteller temsilcilerine yarımküredeki bazı yasadışı silah tüccarlarının ağzını arama talimatı verdi," diyor. "Film ne yazık ki sessiz olsa da kaynaklarımıza göre burada, Apostoll'un Ric-

Telegram: @cinciva

hard Roper'ın aracılarına ilk kez açıkça yaklaştığına tanık oluyoruz."

Strelski otururken Rex Goodhew ayağa fırlıyor. Goodhew bugün dürüst oynuyor. Komik değil, Amerikalıları çileden çıkaran İngiliz diline has gösterişli ifadeleri kullanmıyor. Bazıları seçkin isimlere sahip olan İngiliz uyruklu kişilerin bu işe bulaşmış olmasından dolayı üzüntüsünü açıkça dile getiriyor. İngiliz ve Amerikalı taraflar arasında kurulan iyi ilişkiler onu sevindiriyor. Kan istiyor ve Temiz İstihbarat'ın bu kanı almaya yardım etmesini talep ediyor:

"Ortak amacımız suçluları yakalamak ve ibreti alem için cezalandırmak," diyor, Truman benzeri bir basitlikle. "Sizin yardımınızla kanunları uygulamak, silahların dengesiz bölgelerde yayılmasına engel olmak ve *uyuşturucu* dağıtımını kesmek istiyoruz," diyor. Goodhew'un ağzından çıkınca bu sözcük aspirinin hafif bir şekli gibi geliyordu: "kaldı ki uyuşturucunun silah faturalarını ödemek için kullanılan para birimi olduğuna inanıyoruz. Bu amaçla istihbarat kurumları olarak sizin tam, sorgusuz desteğinizi istiyoruz. Teşekkür ederim."

Goodhew'dan sonra sesi pistte ilerleyen bir yarış arabası gibi gürleyen hırslı, genç bir adam olan Federal Savcı geliyor. "Bu işi rekor sürede mahkemeye taşıyacağına" yemin ediyor.

Burr ve Strelski sorulara cevap veriyor.

"Bu konuda insan istihbarat kaynaklarının kullanımına ne diyorsun, Joe?" diye Strelski'ye sesleniyor arkadan bir kadın sesi. İngilizler bir an için bu Kuzenler diline şaşırıyor: İnsan istihbarat kaynakları!

Strelski neredeyse kızarıyor. Bu kadının konuşmamasını tercih ettiği belli oluyor. İfadesi yenilgiyi kabul etmeyen bir başarısızınkine benziyor. "Üzerin-

Telegram: @cinciva

de çalışıyoruz Joanne, inan bana. Böyle bir konuda insan kaynakları söz konusu olduğunda, bekleyip dua etmek gerekiyor. Çizgilerimiz var, umutlarımız var, etrafı koklayan adamlarımız var. İnanıyoruz ki oralarda birisi yakında tanık koruma istemek zorunda kalacak. Bir gece bizi arayıp onun için tanık koruma programı ayarlamamızı isteyecek. Bu olacak, Josanne." Kimse olmasa bile kendisi kendisiyle aynı fikirdeymiş gibi kararlılıkla başını sallıyor. "Bu olacak," diye tekrarlıyor, öncekinden daha az ikna edici bir sesle.

Öğle yemeği saati geliyor. Göremeseler de duman perdesi inmiş durumda. Kimse Joanne'in Strelski'nin yakın asistanlarından biri olduğunu söylemiyor. Grup kapıya doğru yürümeye başlıyor. Goodhew, Sevgili Katie ve birkaç casus bürokratıyla birlikte çıkıyor.

"Şimdi iyi dinleyin, beyler," diyor Katie giderlerken. "Beni yağsız iki marul yaprağıyla kazıklamak yok, duyuyor musunuz? Ben et, üç sebze ve erikli muhallebi istiyorum, yoksa hiçbir yere gidemezsiniz. *Femagog*, ha Rex Goodhew. Sonra da yalvararak bize geliyorsun. Senin o saygılı boynunu kıracağım."

Akşam saatleri. Flynn, Burr ve Strelski, Strelski'nin sahildeki evinin verandasında oturmuş, geriye dönen eğlence yatlarının dümen suyunda kıpırdaşan ay ışığını seyrediyor. Ajan Flynn büyük bir kadeh Bushmills içmekte. Akıllılık edip şişeyi yanına almış. Ara sıra konuşuyorlar. Kimse günün olayları hakkında sırası gelmeden konuşmak istemiyor. Geçen ay, diyor Strelski, kızım vejetaryendi. Bu ay bir kasaba âşık. Flynn ve Burr itaatkâr bir ifadeyle gülüyor. Yine sessizlik oluyor.

"Senin oğlan ne zaman serbest kalıyor?" diye soruyor Strelski sessizce.

Telegram: @cinciva

"Haftanın sonunda," diye cevap veriyor Burr aynı alçak tonla. "Tanrı'nın ve Whitehall'un izniyle."

"Senin oğlan içeriden çeker, bizim oğlan dışarıdan iterken, sanırım çemberi kapamış oluyoruz," diyor Strelski.

Flynn bir kahkaha atıp iri, esmer kafasını sağır bir katır gibi yarı karanlığa doğru sallıyor. Burr, çemberi kapamanın ne olduğunu soruyor.

"Kapalı çember, Leonard, cıyaklaması hariç domuzun her parçasını kullanmaktır," diyor Strelski. Oturup denizi seyretmeye devam ederlerken, yine bir sessizlik oluyor. Strelski tekrar konuştuğunda Burr'un onu duyabilmek için eğilmesi gerekiyor.

"O salonda otuz üç yetişkin insan vardı," diye mırıldanıyor. "Dokuz farklı kurum, yedi politikacı. İçlerinden birkaçı kartellere Joe Strelski ve Leonard Burr'un insan istihbarat kaynağına hiç değer vermediğini söyler herhalde, ne dersin Pat?"

Denizin dalgası Flynn'in yumuşak İrlandalı kahkahasını bastırıyor.

Ama Burr bunu kendine saklasa da ev sahibinin rahatlığına sahip değil. Tasfiyeciler çok fazla soru sormamıştı, doğru. Hatta Burr'un huzursuz yargılarına göre çok az soru sormuşlardı.

Sarmaşıkla kaplı iki granit direk sisin arasından yükseliyordu. Oymalı yazı Lanyon Rose diyordu. Ancak görünürde ev yoktu. Çiftçi evi inşa edemeden ölmüş olmalı, diye düşündü Burr.

Yedi saattir araba kullanıyorlardı. Huzursuz gökyüzü granit çitlerin ve karadikenlerin üstünde alacakaranlığa dönüyordu. Çukurlarla kaplı yoldaki gölgeler sıvı ve yakalanması zor görünüyordu, bu yüzden araba vurulmuş gibi durmadan sıçrıyordu. Rover marka araba Rooke'nin gurur kaynağıydı. Güçlü elleri

Telegram: @cinciva

direksiyonla mücadele veriyordu. Terk edilmiş çiftlik binalarını ve bir Kelt haçını geçtiler. Rooke farlarını iyice açtı, sonra tekrar kapattı. Tamar nehrini geçtiklerinden beri sadece alacakaranlık ve dalgalanan sisi görüyorlardı.

Yol yükselirken sis azaldı. Birden ön camdan sadece beyaz bulutlardan oluşan kanyonları gördüler. Yaylım ateşi gibi başlayan yağmur arabanın sol tarafına çarpıyordu. Araba sarsılıp kenardan aşağıya indi, motor kapağı Atlantik'i gösterecek şekilde serbest düşüşe geçti. Son ve en keskin virajı döndüler. Yukarıdan çatışan kuşların sesleri duyuldu. Rooke arabayı iyice yavaşlattı. Yeni bir yağmur dalgası onları vurdu. Yağmur dinerken siyah eğrelti otlarının arasındaki kulübeyi gördüler.

Kendini asmış, diye düşündü Burr, Jonathan'ın verandanın ışığında asılı duran çarpık siluetini görünce. Ama kendini asan adam onları selamlamak için kolunu kaldırdı, sonra karanlıkta biraz ilerleyip fenerini açtı. Granit taşla kaplı minik açıklık kaba bir park yeri oluşturuyordu. Rooke arabadan indi. Burr iki adamın bir çift yolcu gibi birbirini selamladığını işitti. "Seni görmek çok güzel! Harika! Tanrım, ne rüzgâr ama!" Burr endişeli haliyle inatla arabada kalıp yüzünü buruşturarak gökyüzüne bakarken paltosunun üst düğmesini iliklediği. Rüzgâr arabanın etrafında gürlüyor, anteni sallıyordu.

"Kıpırda Leonard!" diye bağırdı Rooke. "Burnunu daha sonra pudralarsın!"

"Korkarım biraz kıpırdamak zorundasın, Leonard," dedi Jonathan sürücü tarafındaki camdan. "Bir sakıncası yoksa seni bu taraftan dışarı alalım."

Burr sağ dizini iki eliyle tutup vites kolunun üstünden aşırdı, sürücü koltuğuna geçirdi, aynısını sol bacağına da yaptı. Ayaklarını çakıltaşı kaplı patikaya

Telegram: @cinciva

indirdi. Jonathan feneri ona doğru tutuyordu. Burr onun botlarını ve denizci şapkasını seçebiliyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Burr birbirlerini yıllardır görmüyorlarmış gibi. "Zinde mi?"

"Şey, evet. Galiba öyleyim."

"Aferin."

Rooke evrak çantasıyla önden gidiyordu. Burr ve Jonathan otların arasında açılmış patikada yan yana onu takip ediyorlardı.

"İyi gitti mi?" diye sordu Burr, Jonathan'ın bandajlı elini işaret ederek. "Yanlışlıkla elini toptan kesmemiş demek ki?"

"Hayır, hayır, iyiydi. Kesik, dikiş, bandaj; hepsi yarım saat sürmedi."

Mutfakta dikiliyorlardı. Burr'un yüzü hâlâ rüzgârdan yanıyordu. Temizlenmiş çam masa. Silinmiş yerler. Parlatılmış bakır çaydanlık.

"Acıyor mu?"

"Görev aşkından daha fazla değil," dedi Jonathan.

Birbirlerine yabancıymış gibi utangaç utangaç güldüler.

"Sana bir kâğıt getirdim," dedi Burr, her zamanki gibi hemen konuya girerek. "İmzalaman gerekiyor, ben ve Rooke de tanık olacağız."

"Ne diyor?"

"Söyledikleri palavra..." Suçu uygun bürokrasiye atıyordu: "Hasar sınırlaması. Sigorta poliçeleri. Seni bu işe hiç zorlamadık, bizi asla dava etmeyeceksin, ihmal, suiistimal ya da kuduz yüzünden hükümete karşı kin beslemiyorsun. Uçaktan düşersen bu senin hatan. Falan filan."

"Korkuyorlar, öyle mi?"

Burr soruyu yakalayıp geri çevirdi. "Ya *sen* Jonathan? Bu daha önemli, değil mi?" Jonathan itiraz etmeye kalktı, ama Burr, "Çeneni kapa da dinle," dedi.

Telegram: @cinciva

"Yarın aranan adam olacaksın. Daha doğrusu 'istenmeyen adam'. Seni tanıyan herkes, 'Ben söylemiştim,' diyecek. Seni tanımayanlar da fotoğrafına bakıp cinayet eğilimleri arayacak. Bu müebbet ceza Jonathan. Asla yok olmayacak."

Jonathan'ın aklına Luxor'un lüks ortamında dolaşan Sophie geldi. Bir sütun kaidesine oturup kollarını dizlerine sarmış, sütunlardan oluşan koridora bakıyordu. *Sonsuzluğun rahatlığına ihtiyacım var, Bay Pine,* demişti.

"Eğer istediğin buysa, her şeyi hemen durdurabilirim ve benim egom dışında hiçbir şey zarar görmez," diye devam etti Burr. "Yok, eğer geri çekilmek istiyor da cesaret bulamıyorsan veya Leonard Amcana karşı nazik olmaya çalışıyorsan veya böyle bir aptallık yapıyorsan, o cesareti bulup kendini hemen şimdi ifade etmeni istiyorum, daha sonra değil. Birlikte güzel bir akşam yemeği yiyip vedalaşır, eve döneriz. Kimse haksızlığa uğramamış olur. Ama bunu yarın akşam ya da ondan sonraki akşam yapamayız."

Yüzünde koyu gölgeler var, diye düşünüyordu Burr. Bakışlarını başka yöne çevirdiği zaman bile yüzünüzde hissettiğiniz gözcü bakışları. Biz ne yaptık böyle? Etrafına baktı tekrar. Yelken açmış gemi resimleri. Birkaç antika eşya. Newlyn bakır eşyaları. Parlak bir levhada "Gördüğün benim, Tanrı" yazıyordu.

"Bu eşyaları senin için depoya kaldırmamı istemediğine emin misin?" diye sordu Burr.

"Hayır, gerçekten. Sorun yok. Sadece sat gitsin. En kolayı hangisiyse."

"Bir gün, bir yere yerleştiğinde isteyebilirsin."

"Hafif seyahat etmek en iyisidir. Ve hâlâ yerli yerinde duruyor, değil mi? Hedefimiz yani? Hâlâ yaptığı şeyi yapıyor, yaşadığı yerde yaşıyor? Hiçbir şey değişmedi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, Jonathan," dedi Burr biraz şaşkın bir gülümsemeyle. "Onu izlemeyi sürdürü-

Telegram: @cinciva

yorum. Kendine bir Canaletto aldı. Belki bu sana bir fikir verir. Ve damızlığı için de birkaç Arap atı daha satın aldı. Kız arkadaşı için güzel bir elmas gerdanlık. Bunlara niye gerdanlık diyorlar anlamıyorum. Köpek tasmasını andırıyor. Belki de kadın gerçekten köpeklik ediyordur."

"Belki yapabileceği tek şey budur," dedi Jonathan.

Bandajlı elini uzatmıştı. Burr bir an için onun tokalaşmak istediğini sandı. Son anda Jonathan'ın belgeyi istediğini anladığından ellerini ceplerine soktu. Elini önce paltosunun cebine, sonra ceketinin cebine sokup kalın, mühürlü zarfı çıkardı.

"Ciddiyim," dedi Burr. "Bu senin kararın."

Jonathan sol eliyle mutfak çekmecesinden bir bıçak seçti, sapıyla vurup mührü kırdı, zarfın kapağını açtı. Burr onun neden mührü kırma zahmetine girdiğini merak etti. Belki de sadece maharetini göstermek istiyordu.

"Oku," diye emretti Burr. "Her aptal sözcüğü istediğin kadar oku. Tahmin etmediysen diye söylüyorum sen Bay Brown'sın. Hizmetimizdeki isimsiz bir gönüllü. Resmi belgelerde senin gibi insanlar hep Bay Brown'dır."

Belge Rex Goodhew adına Harry Palfrey tarafından hazırlanmıştı. Bay Brown'ın imzalaması için Leonard Burr'a temsil edilmişti.

"Bana adını sakın söylemeyin," diye ısrar etmişti Goodhew. "Adını daha önce gördüysem bile unuttum. Bırakalım öyle kalsın." Jonathan okumak için mektubu gaz lambasına doğru tuttu. Bu adam ne, diye yüzüncü kez merak etti Burr, Jonathan'ın yüzünün tatlı sert hatlarını inceleyerek.

"Bir düşün," diye ısrar etti. "Whitehall düşündü. Bunu onlara iki kez yazdırttım." Bir kez daha denedi. "Sadece benim için söyle, olur mu? 'Ben, Jonathan,

Telegram: @cinciva

eminim.' Ne yapmak üzere olduğunu biliyorsun, iyice düşündün. Hâlâ eminsin."

Jonathan yine gülümsedi, ama Burr bu kez daha az huzursuz oldu. Jonathan bandajlı elini yine kaldırdı. Burr'un kalemini istiyordu. "Eminim, Leonard. Ben, Jonathan. Ve yarın sabah da emin olacağım. Nasıl imzalıyorum? Jonathan Brown diye mi?"

"John," diye cevap verdi Burr. "Her zamanki el yazınla." Jonathan'ın titizlikle *John Brown* yazmasını seyrederken Burr'un aklına dolmakalemiyle imza atan Corkoran geldi.

"Tamamdır," dedi neşeyle, onu teselli etmek için.

Ama Burr hâlâ daha fazlasını istiyordu. Drama, daha büyük bir gerekçe. Yaşlı bir adam gibi ayağa kalktı, Jonathan'ın paltosunu çıkarmasına yardım etmesine izin verdi. Önde Jonathan olmak üzere salona doğru yürüdüler.

Yemek masası tören için hazırlanmıştı. Keten peçeteler olduğunu fark etti Burr kızgınlıkla. Bardaklarında üç karides kokteyli vardı. Üç yıldızlı restoranlar gibi gümüş kaplama çatal bıçak takımı. Havalansın diye mantarı önceden açılmış güzel bir Pommard. Rosto et kokusu. Bana ne yapmaya çalışıyor bu adam?

Rooke sırtı onlara dönük bir halde dikiliyordu. Elleri ceplerinde Marilyn'in son suluboya tablosunu inceliyordu.

"Bunu pek sevdim," dedi, iltifat etmek için nadiren gösterdiği bir gayretle.

"Teşekkürler," dedi Jonathan.

Jonathan onları görmeden çok önce geldiklerini duymuştu. Duymadan önce de geldiklerini biliyordu, çünkü yamaçta yalnız yaşayan gözlemci sesleri duymayı öğrenmişti. Rüzgâr müttefikiydi. Sis çöktüğünde ve duyduğu tek şey fener evinin inlemesi olduğun-

Telegram: @cinciva

da, denizdeki balıkçıların sohbetini ona getiren şey rüzgâr oluyordu.

Bu yüzden Rover'ın motorunun titremesini, araba yamaçtan ona doğru gelmeye başlamadan önce hissetmiş, rüzgârda dikilirken kendini hazırlamıştı. Arabanın farları belirip doğruca onu hedef aldığında, kendisi de zihninde onları hedef almış, roket güdümlü el bombası atmak için nişan alırken yapacağı gibi, telgraf direkleri aracılığıyla Rover'ın hızını tahmin edip aradaki mesafeyi hesaplamıştı. Bu arada birisi onları takip ediyor olabilir veya yem gönderiyor olabilirler diye gözünün kıyısıyla tepeye bakıyordu.

Sonra Rooke park etmiş, Jonathan şiddetli rüzgârın içinden elinde feneriyle gülümseyerek yürümüştü. Fenerin ışığıyla iki konuğuna ateş ettiğini, arka arkaya ateş ederek yeşil yüzlerini havaya uçurduğunu hayal etmişti. Oyuncularla başarılı bir şekilde görüşülmüştü. Sophie'nin intikamı alınmıştı.

Ama iki konuğu artık gittiği için Jonathan sakindi ve farklı şeyler görüyordu. Fırtına dinmiş, geride parça parça bulutlar bırakmıştı. Gökyüzünde birkaç yıldız vardı. Ayın etrafında serpinti deseni yapan gri kurşun delikleri. Jonathan, Rover'ın arka lambalarının iris soğanlarını diktiği çayırdan geçtiğini gördü. Birkaç hafta içinde, eğer tavşanlar tellerin arasından geçmezse çayır leylak rengine dönecek. Arka lambalar boğa ağılının yanından geçerken, Jonathan sıcak bir akşam Falmouth'tan dönüş yolunda, birbirleri hariç üzerlerindeki her şeyi çıkarmış olan Jacob Pengelly ve kız arkadaşını orada yakalayıp nasıl şaşırttığını hatırladı. Kendinden geçmiş haldeki Jacob kasılarak ondan geri çekiliyor, kız bir akrobat gibi bedenini ona doğru kaldırıyordu.

Gelecek ay çan çiçekleri yüzünden mavi bir ay olacaktı. Pete Pengelly öyle demişti. Ama bu ay Jack, yeni

Telegram: @cinciva

gelenlere karşı zafer kazanmış olan katırtırnakları, çuha çiçekleri ve yabani nergislerle yaşlanmakta olan altın rengi bir ay. Bak da gör. Şerefe.

Beni tamamlamak için, diye kendi kendine tekrarladı Jonathan. Eksik parçalarımı bulmak için.

Beni bir erkek yapmak için. Babam ordunun bunu yaptığını söylüyordu: bir erkek.

İşe yaramak için. Dik durmak için. Vicdanımı yükünden kurtarmak için.

Midesi bulanıyordu. Mutfağa giderek bir bardak su aldı. Kapının üstünde pirinçten gemici saati asılıydı. Nedenini hiç düşünmeden saati kurdu. Sonra hazinesini sakladığı oturma odasına gitti. Chapel Caddesindeki Daphne's'den yok pahasına satın aldığı büyükbaba saati. Ağırlık yukarı çıkana kadar pirinç zinciri çekti. Sonra sarkacı harekete geçirdi.

"O zaman ben de Teignmouth'taki Hilary teyzeme gideceğim galiba," demişti Marilyn artık ağlamayarak. "Teignmouth iyi bir mola olacak, değil mi?"

Jonathan'ın da bir Hilary teyzesi vardı, Wales'deki golf kulübünün yanında. Evde Jonathan'ı takip edip ışıkları söndürmüş, karanlıkta yüksek sesle sevgili İsa'ya dua etmişti.

"Gitme," diye yalvarmıştı Sophie'ye bildiği her şekilde. Onları Luxor havaalanına geri götürecek olan taksiyi bekliyorlardı. "Gitme," diye yalvarmıştı uçakta. "Onu bırak, seni öldürecek, riske girme," diye yalvarmıştı, Sophie'yi evine, Freddie Hamid'e götürecek olan taksiye bindirirken.

"İkimizin de hayatla randevusu var, Bay Pine," demişti harap gülümsemesiyle. "Bir Arap kadın için sevgilisinden dayak yemekten daha onur kırıcı durumlar var. Freddie çok zengin. Bana bazı pratik vaatlerde bulundu. Yaşlılığımı düşünmeliyim."

Telegram: @cinciva

9

Jonathan Espérance'ye girdiğinde Anneler Günü'ydü. Dört yüz mil boyunca seyahat ettiği üçüncü çimento kamyonu onu Avenue des Artisans'ın tepesindeki kavşakta bırakmıştı. Üçüncü Dünya torbasını sallayarak kaldırımda yürürken gördüğü tabelalarda MERCI MAMAN, BIENVENUE A TOUTES LES MAMANS ve VASTE BUFFET CHINOIS DES MÈRES yazıyordu. Kuzey güneşi onun için iksir gibiydi. Nefes aldığında hava gibi ışığı da soluduğunu hissediyordu. Evdeyim. Bu benim.

Sekiz ay kardan sonra Quebec eyaletindeki, yaşaması rahat bu altın kasaba akşam güneşinde sıçrıyor gibiydi ki dünyadaki en büyük yeşil şist mineral kuşağı boyunca uzanan diğer kardeş kasabaların arasında bununla ünlüydü. Sıkıcı Ontario'nun batısında bulunan Timmins'ten daha yükseğe sıçrıyordu, doğudaki Val-d'Or veya Amos'tan daha yükseğe, kuzeydeki hidroelektrik mühendislerinin korkunç, beyaz yakalı yerleşim yerlerinden bir mil daha yükseğe sıçrıyordu. Kurşundan çatısı ve ince bir kule külahı olan beyaz kilisenin bahçesindeki nergisler ve laleler askerler

Telegram: @cinciva

gibi dimdikti, polis merkezinin aşağısındaki çimenlik yamacı kaplayan karahindibalar dolar büyüklüğündeydi. Karın altında kışın geçmesini bekleyen çiçekler kasaba gibi şaha kalkmıştı. Dükkânlar birden bire zenginleşmiş veya sadece umutlanmıştı: pembe zürafalarıyla Boutique Bébé, şanslı madencilerin ve sahiplerinin adının verildiği kafeler, hipnoterapi ve masaj vaat eden Pharmacie des Croyants, Venüs ve Apollo'nun adının verildiği neon ışığıyla aydınlatılmış barlar, ortadan yok olan madamların adının verildiği genelevler, Budist tapınağı ve plastik çakıltaşı bahçesiyle Japon sauna evi, her renkte ve türde bankalar, yüksek rütbelilerin eskiden, belki hâlâ madencilerin çalıntı filizlerini eritmek için kullandığı kuyumcu dükkânları, bakire balmumu gelinlerle düğün dükkânları, mutfakla ilgili bir olaymış gibi "süper erotik filmler XXX" reklamı yapan Polonyalı şarküteri, vardiya işçileri için her saat açık olan restoranlar, hatta karartılmış pencereleriyle noterler... Hepsi erken yaz güneşinin görkemiyle ışıldıyordu ve bütün bunlar için *merci Maman: on va avoir du fun!*

Jonathan dükkânların vitrinlerine ve minnettarlıkla mavi gökyüzüne bakıp gün ışığının çökmüş yüzünü ısıtmasına izin verirken, sakallı ve siyah gözlüklü motosikletliler caddede ileri geri gidip motosikletlerini yarıştırıyor, deri popolarını kaldırımdaki masalarda kola içen kızlara doğru savuruyorlardı. Espérance'da kızlar muhabbet kuşları gibi dikkat çekiyorlardı. Bitişikteki monoton Ontario'nun kadın yöneticileri kızları cenaze törenindeki kanepeler gibi giydirebilirdi, ama burada Espérance'da ateşli Quebec'liler, göz alıcı giysiler ve size yolun karşısından gülümseyen altın bileziklerle her günü karnavala çeviriyordu.

Espérance'da ağaç yoktu. Her taraflı ormanla çevrili olduğundan, kasabalılar açık alanları başarı ola-

Telegram: @cinciva

rak görüyordu. Espérance'da Kızılderili de yoktu ya da siz fark etmiyordunuz. Ama Jonathan kamyonetinin arkasına *supermarché*'den aldığı bin dolarlık erzakı yükleyen Kızılderili bir adamı, karısını ve ailesini fark etmişti. İçlerinden biri kamyonetin üstüne çıkmış, gelenleri yerleştirirken diğerleri de etrafta bekliyordu.

Château Babette's'in yakınındaki park yerinde duran yetmiş beş bin dolarlık yatları ya da Bonnie ve Clyde Saloon'un etrafında toplanan Harley Davidson sürülerini saymazsanız, kasabada zenginlikle ilgili görgüsüz simgeler de yoktu. Kanadalı-Fransızlar veya diğerleri para ya da duygu konusunda gösterişi umursamıyordu. Şansı yaver gidenler servet yapıyordu tabii. Ve şans şehirdeki gerçek dindi. Herkes bahçesinde altın madeni hayal ediyordu ve şanslı birkaç kişi bulmuştu da. Dikilmiş, cep telefonlarıyla konuşan beysbol şapkalı, havacı ceketli ve spor ayakkabılı şu adamlar: başka şehirlerde uyuşturucu satıcısı, aracı ya da pezevenk olabilirdi, ama burada Espérance'da otuzlarındaki sessiz milyonerlerdi. Daha yaşlı olanlara gelince, onlar yerin bir mil altında teneke sefertaslarından öğle yemeklerini yiyorlardı.

Jonathan bütün bunları oraya varışının ilk birkaç dakikasında görmüştü. Neşeli yorgunluk hali içinde her şeyi bir kerede içine alırken kalbi vaat edilen topraklara ayak basmış bir yolcunun minnettarlığıyla dolup taşıyordu. Çok güzel. Bunun için çalıştım. Hepsi benim.

Lanyon'dan şafakta, arkasına bakmadan ayrılmış, bir hafta gizlenmek için Bristol'e gitmişti. Motosikletini Rooke'nin çalınacağına söz verdiği harap bir banliyöye park ettikten sonra otobüsle Avonmouth'a gitmiş, orada Rooke'ye göre polisle işbirliği yapmayan iki yaşlı İrlandalı homoseksüel tarafından işletilen

Telegram: @cinciva

bir denizci pansiyonu bulmuştu. Bütün gün ve gece yağmur yağmış, üçüncü gün Jonathan kahvaltı ederken radyoda adını ve eşkalini duymuştu: En son Batı Cornwall civarında görüldü, sağ eli yaralı, görürseniz bu numarayı arayın. Jonathan radyoyu dinlerken iki İrlandalının da gözleri birbirine kenetlenmiş halde radyoyu dinlediğini görmüştü. Jonathan faturasını ödeyip otobüsle tekrar Bristol'e geri dönmüştü.

Çirkin bulutlar harap durumdaki sanayi bölgesinin üstünde dolaşıyordu. Jonathan eli cebinde –bandajı küçük bir banda indirgemeyi başarabilmişti– nemli caddelerde yürüyordu. Berber koltuğunda otururken birisinin okuduğu gazetenin arkasındaki resmini görmüştü. Burr'un adamlarının Londra'da çektiği fotoğraftı bu; benzerlik bilerek benzemez hale getirilmişti, ama yine de benziyordu işte. Jonathan bir hayalet haline gelmiş, hayalet bir kasabayı taciz ediyordu. Kafelerde ve bilardo salonlarında fazlasıyla beyaz ve farklıydı, şık caddelerde fazlasıyla pejmürde. Girmeye çalıştığı kiliseler kilitliydi. Aynaya baktığında yüzü düşmanlığının gücüyle onu korkutuyordu. Jumbo'nun sahte ölümü onu kışkırtmış gibiydi. Öldürülmemiş ve avlanmamış sözde kurbanına ait görüntüler gizli bir sığınakta huzurlu bir şekilde dolaşıyor, tuhaf zamanlarda onunla alay ediyordu. Yine de diğer kişiliğine büründüğünde hayali cürmünün suçluluğunu kararlılıkla sırtlanıyordu. Bir çift deri eldiven alıp bandajı attı. Uçak biletini almak üzere sabahı seyahat acentelerini gezerek geçirdi, en yoğun ve adı en az duyulmuş olanı seçti. Biletin parasını nakit ödeyip rezervasyonu iki gün sonraya Fine adına yaptırdı. Otobüsle havaalanına gitti, rezervasyonu değiştirip akşama aldı. Bir koltuk kalmıştı. Kalkış kapısında dut rengi üniforma giymiş olan bir kız pasaportunu görmek istedi. Eldivenini çıkarıp sağlam eliyle pasaportu kıza uzattı.

Telegram: @cinciva

"Pine mı Fine mı?" diye sordu kız.

"Hangisini tercih ederseniz," dedi eski otelci gülümsemesiyle. Kız isteksizce geçmesini işaret etti, yoksa Rooke onlara rüşvet mi vermişti?

Jonathan Paris'e vardığında Orly'deki bariyerlerden geçme riskine girmeye cesaret edemediğinden, bütün gece transit yolcu bölümünde oturdu. Sabah Lizbon'a giden bir uçağa bindi. Bu kez Dine adını kullandı, çünkü Rooke'nin tavsiyesiyle bilgisayardan bir adım ileride olmaya çalışıyordu. Lizbon'da yine rıhtıma gidip bir kez daha gizlendi.

"Geminin adı *Star of Bethel* ve tam bir hurdadır," demişti Rooke. "Ama kaptan rüşvetle satın alınabilir ki senin aradığın şey de bu."

Yağmurda bir denizcilik ofisinden diğerine koşturan, kirli sakallı bir adam gördü. Bu adam kendisiydi. Aynı adamı gece kalacak yer için bir kıza para öderken de gördü. O yerde yatarken kız yatağında yatıyor ve ondan korktuğu için ağlıyordu. Onunla yatsam daha az mı korkardı? Bunu öğrenmek için beklemeyip şafaktan önce kızı yalnız bıraktı, bir kez daha limana yürüyüp *Star of Bethel*'in dış limanda demirlemiş olduğunu gördü. Kömürle çalışan on iki bin tonluk pis gemi Pugwash, Nova Scotia'ya gidiyordu. Ama denizcilik şirketinde sorduğunda geminin her şeyinin tamam olduğunu ve gece hareket edeceğini söylemişlerdi. Jonathan gemiye binmek için rüşvet vermişti. Kaptan onu bekliyor muydu? Jonathan beklediğine inanıyordu.

"Ne yapabilirsin, evlat?" diye sordu kaptan. Kırk yaşlarında, yumuşak sesli, iri yarı bir adamdı. Arkasında on yedi yaşında, çıplak ayaklı, Filipinli bir kız vardı.

"Yemek pişiririm," dedi Jonathan. Kaptan onun yüzüne bir kahkaha attı, ama kaptan onu yolculuğu-

Telegram: @cinciva

nun bedelini ödemek koşuluyla ihtiyaç fazlası personel olarak gemiye aldı, parayı da kendi cebine attı.

Jonathan artık mutfak kölesiydi. En kötü ranzada yatıyor, mürettebatın hakaretlerine uğruyordu. Resmi aşçı eroinden yarı ölmüş, sıska bir Hintliydi. Kısa süre içinde Jonathan ikisi için de çalışmaya başlamıştı. Birkaç saatlik uykusunda esirlerle ilgili bir sürü rüya görüyordu ve başrol üzerinde Meister's'ın bornozu olmayan Jed'e aitti. Derken güneşli bir şafak söktü ve mürettebat sırtını sıvazlayıp daha önce denizde hiç bu kadar iyi yemek yemediklerini söylediler. Ama Jonathan onlarla karaya çıkmadı. Yakın gözlemci bir kenara sakladığı yiyeceklerle birlikte ön ambarda gizlenmeyi tercih etmişti. İki gece orada kaldıktan sonra liman polisine görünmeden çıkıp gitti.

Çok büyük ve yabancı bir kıtada yalnız başına kalan Jonathan farklı türde bir yoksunluğun saldırısına uğramıştı. Kararlılığı birden manzaranın muhteşem inceliğinde akıp gitmiş gibiydi. Roper bir soyutlamaydı, Jed de öyle, ben de öyle. Ben ölüyüm ve burası ahiret. Umursamaz otoyolun kenarında yürüyüp şoför barınaklarında ve ahırlarda uyuyan, iki günlük işle bir günlük parayı güç bela birleştiren Jonathan görev hissini yeniden elde etsin diye dua ediyordu.

"En iyi ihtimalin Château Babette," demişti Rooke. "Büyük ve dağınıktır ve personelini elinde tutamayan bir kocakarı tarafından yönetiliyor. Orada zorlanmadan saklanabilirsin."

"Gölgeni aramaya başlaman için ideal bir yer," demişti Burr.

Gölge kimlik demekti. Gölge, Jonathan'ın bir hayalet haline geldiği bir dünyada madde demekti.

Château Babette, Avenue des Artisans'ın gösterişinin arasında yıpranmış yaşlı bir tavuk gibi oturuyordu.

Telegram: @cinciva

Kasabanın Meister's'ıydı. Rooke'nin tarifiyle Jonathan oteli hemen tanımıştı. Otele yaklaşırken daha iyi görebilmek için karşı kaldırımda durdu. Yüksek, kereste kaplı ve köhne olup eski bir genelev olarak sert görünümlüydü. Korkunç verandasının her köşesinde taştan bir vazo duruyordu. Üzerindeki çıplak kızlar ağaçlık bir alanda hoplayıp zıplıyordu. Otelin kutsal ismi çürümekte olan ahşap bir panel üzerine dikey olarak yazılmıştı. Jonathan yolu geçmeye başlarken, keskin bir doğu rüzgârı panelin bir tren gibi takırdamasına neden oldu. Gözleri toz zerrecikleriyle, burun delikleri patates kızartması ve saç spreyi kokusuyla doldu.

Merdivenleri çıkıp antika kapıları kendine güvenli bir şekilde açtı, mezar karanlığına girdi. Uzaktan ona göre erkek kahkahasını andıran bir ses duyup akşam yemeğinden kalma kokuyu aldı. Yavaş yavaş kabartmalı posta kutusunu, ona Lanyon'u hatırlatan, yüzeyinde çiçekler olan büyükbaba saatini ve mektuplarla ve kahve fincanlarıyla dolu, küçük süsleme ışıklarıyla aydınlanan resepsiyon masasını seçti. Etrafı erkeklerle doluydu. Kahkahaları atanlar da onlardı. Görünüşe göre onun gelişi, Quebec'ten yer ölçümü yapmak için gelen ve ertesi gün kuzeydeki madene gitmeden önce biraz eğlence arayan bir sürü abazanın gelişine denk gelmişti. Bavulları ve alet çantaları geniş merdivenin dibine yığılmıştı. Slovak görünümlü, kulakları küpeli ve yeşil önlüklü iki genç asık suratla etiketleri topluyordu.

"Et *vous, monsieur, vous êtes qui?*" diye bağırdı bir kadın gürültünün arasından Jonathan'a doğru.

Jonathan leylak rengi türbanı ve kalın makyajıyla bir kraliçe edasıyla masanın arkasında dikilen otel sahibi Madam Latulipe'yi gördü. Onu sorgulamak için başını geriye doğru eğmiş, hepsi erkek olan seyircileri için oynuyordu.

Telegram: @cinciva

"Jacques Beauregard," diye cevap verdi.

"*Comment, chéri?*"

Jonathan gürültüden duyulmadığı için tekrarlamak zorunda kaldı: "Beauregard," diye seslendi. Oysa sesini yükseltmeye hiç alışık değildi. Ama nedense bu isim ona Linden'den daha kolay geliyordu.

"*Pas d'bagage?*"

"*Pas de bagage.*"

"*Alors, bon soir et amusez-vous bien, m'sieu,*" diye bağırarak karşılık verdi Madam Latulipe ona anahtarını verirken. Jonathan kadının kendisini yanlışlıkla diğer gruptan sandığını fark etti, ama onu aydınlatma gereği duymadı.

"*Allez-vous manger avec nous à 'soir, Msieu Beauregard?*" diye seslendi kadın, merdivenleri çıkmaya başlayan Jonathan'ın yakışıklılığını fark ederek.

Jonathan hiç sanmıyordu, teşekkürler, madam, dedi; biraz uyuma zamanı gelmişti.

"Ama insan aç karnına uyuyamaz, Mösyö Beauregard!" diye itiraz Madam Latulipe baştan çıkarıcı bir şekilde, yine gürültücü konuklarının duyması için. "Bir erkeğin uyumak için enerjiye ihtiyacı vardır! *N'est-ce pas, mes gars?*"

Sahanlıkta duraklayan Jonathan cesurca kahkahaya katıldı, ama yine de uyuması gerektiğinde ısrar etti.

"*Bien, tant pis, T'abord!*" diye bağırdı Madam Latulipe.

Ne zamansız gelişi ne de dağınık görünüşü kadını rahatsız etmişti. Dağınıklık Espérance'da güven veren bir durumdu ve kasabanın, kendi kendini seçen kültürel hakemi Madam Latulipe'ye göre ruhaniliğin bir belirtisiydi. Jonathan *farouche*'ydi, ama *farouche* onun kitabında soylu anlamına geliyordu ve Jonathan'ın yüzünde Sanat görüyordu. Jonathan bir *sauvage*

Telegram: @cinciva

distingué idi, onun en sevdiği türden erkek. Aksanına bakarak Jonathan'ın Fransız olduğuna hükmetti. Ya da belki de Belçikalıydı, kendisi bir uzman değildi, tatillerini Florida'da geçiriyordu. Bütün bildiği Jonathan Fransızca konuştuğunda onu anlayabiliyor olduğuydu, ama kendisi ona bir şey söylediğinde, yani dillerinin yozlaşmamış şeklini duyduklarında bütün Fransız erkeklerin olduğu gibi kendine güvensiz görünüyordu. Madam Latulipe kendisinin böyle konuştuğuna emindi.

Yine de Madam Latulipe bu dürtüsel gözlemlerinin gücüne dayanarak mazur görülebilir bir hata yaptı. Jonathan'ı hanım konuk almak için uygun olan katlardan birine değil, kendi *grenier*'ine, bohem arkadaşları için ayırdığı çatı katındaki dört odadan birine koydu. Kızı Yvonne'un geçici olarak aynı kattaki bir odaya sığındığı gerçeğini düşünmemişti, hem neden düşünsündü ki?

Jonathan otelde kaldığı dört gün boyunca Madam Latulipe'nin erkek konuklarına yönelik boğucu ilgisinden payına düşenden daha fazla dikkat çekmedi.

Ertesi sabah Jonathan kahvaltıya geç ve yalnız başına inince, "Ama grubunuzdan ayrılmışsınız!" diye bağırdı Madam Latulipe sahte bir telaşla. "Artık yer ölçümü yapmıyor musunuz? İstifa mı ettiniz? Onun yerine şair olmaya mı karar verdiniz? Espérance'da biz çok şiir yazarız."

Jonathan'ın akşam geri döndüğünü görünce bir mersiye yazıp yazmadığını ya da şaheser bir resim yapıp yapmadığını sordu. Jonathan'a akşam yemeği teklif etti, ama o yine reddetti.

"Başka bir yerde mi yediniz mösyö?" diye sordu sahte bir suçlamayla.

Jonathan gülümseyip başını iki yana salladı.

Telegram: @cinciva

"*Tant pis d'abord,*" dedi Madam Latilupe. Bu onun hemen her şeye verdiği cevaptı.

Onun dışında Jonathan onun için 306 numaralı odaydı, bir sıkıntı yoktu. Perşembe günü, Jonathan ondan iş isteyince Madam Latilupe onu daha yakından inceledi. "Ne tür bir iş, *mon gars?*" diye sordu. "Diskoda bize şarkı söylemek istersiniz belki? Keman çalar mısınız?"

Ama Madam Latilupe şimdiden telaşlanmıştı. Jonathan'ın bakışını yakalayınca onunla ilgili izlenimini diğerlerinden ayrı olarak değerlendirdi. Hatta belki fazla ayrı. Gömleğine bakıp geldiği zaman da üzerinde bu gömleğin olduğunu hatırladı. Son dolarıyla kumar oynayan altın arayıcılarından biri daha, diye düşündü. En azından yemeklerinin parasını biz ödemiyoruz.

"Herhangi bir iş."

"Ama Espérance'da bir sürü iş var, Jacques," diye itiraz etti.

"Onları denedim," dedi Jonathan, üç gün boyunca karşılaştığı omuz silkme ve daha kötü hareketleri hatırlayarak. "Restoranları, otelleri, tersaneyi ve göl marinalarını denedim. Dört madeni, iki tomruk şirketini, çimento fabrikalarını, iki benzin istasyonunu ve kâğıt fabrikasını denedim. Benden hoşlanmadılar."

"Ama neden? Çok güzelsin, çok hassassın. Neden hoşlanmadılar senden Jacques?"

"Belge istediler. Sosyal sigorta numaramı. Kanada vatandaşlığına dair bir belge. Göçmen olduğuma dair bir belge."

"Peki, sende bunlar yok mu? Hiçbiri mi yok?"

"Pasaportum Ottawa'daki göçmen yetkililerinde kaldı. İşlem görüyor. Bana inanmıyorlar. Ben İsviçreliyim," diye ekledi, bu inanılırlığını açıklıyormuş gibi.

Ama sonra Madam Latulipe kocası için düğmeye bastı.

Telegram: @cinciva

André Latulipe, Latulipe adıyla değil, Kviatkovski olarak doğmuştu. Ancak karısı oteli babasından miras alınca, Espérance asaletinin bir dalını sürdürme hatırına karısının adını almayı kabul etmişti. Tombul yüzlü, geniş alınlı, saçları erken yaşta kırlaşmış adam ilk kuşak göçmendi. Ufak tefek ve tıknazdı. Ölesiye çalışan ve bunun nedenini merak etmeye başlayan elli yaşındaki adamlar gibi kıpır kıpırdı. Andrzej Kviatkovski çocukken mahzenlerde saklanmış, gecenin köründe karlı dağ geçitlerinden kaçırılmıştı. Yakalanıp sorgulanmış ve serbest bırakılmıştı. Üniformalıların önünde dikilip dua etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Jonathan'ın oda faturasına bakıp karısı gibi ekstra bir masraf olmadığını görüp etkilendi. Üçkağıtçı olsa telefonu kullanır, restoranda ve barda hesabı imzalardı. Bir dolandırıcı gece yarısı kaçardı. Latulipe çifti zamanında birkaç dolandırıcı görmüşlerdi. Hepsi böyle yapıyordu.

Latulipe fatura hâlâ elindeyken, daha önce karısının yaptığı gibi, ama daha fazla anlayış göstererek, Jonathan'ı yavaşça baştan aşağı süzdü: bir gezginin çizikler içinde ama gizemli bir biçimde temiz olan kahverengi botlarına, saygılı bir şekilde iki yanında duran küçük ve bir işçininkileri andıran ellerine, düzgün duruşuna, üzgün hatlarına ve gözlerindeki çaresiz kıvılcıma baktı. Ve Bay Latulipe daha iyi bir dünyada bir başlangıç yapmak için mücadele eden adamın görüntüsünden etkilendi.

"Ne yapabilirsin?" diye sordu.

"Yemek pişirebilirim."

Jonathan aileye katılmıştı. Ve Yvonne'a.

Yvonne onu hemen anlamıştı: evet. Sanki gidip gelmesi aylar sürecek olan sinyaller dehşet verici annesinin aracılığıyla bir saniye içinde alınıp verilmişti.

Telegram: @cinciva

"Bu Jacques, bizim *en son* sırrımız," dedi Madam Latulipe. Kapıyı çalma zahmetine girmeden Jonathan'ın odasından on metre uzaktaki odanın kapısını açıvermişti.

Ve sen de Yvonne'sun, diye düşündü Jonathan, utancından bir anda sıyrılarak.

Masa odanın ortasında duruyordu. Ahşap bir okuma lambası yüzünün bir yanını aydınlatıyordu. Daktilo yazıyordu. Gelenin annesi olduğunu anlayınca cümlenin sonuna kadar yazmaya devam etti, bu yüzden kız başını kaldırmayı tercih edene kadar Jonathan dağınık saçlara bakmanın gerilimine katlanmak zorunda kaldı. Tek kişilik yatak duvar dibine itilmişti. Geriye kalan alanı yıkanmış çarşaflarla dolu sepetler kaplıyordu. Odada bir düzen vardı, ama bir hatıra ya da fotoğraf yoktu. Yalnızca lavabonun yanında bir makyaj çantası ve yatağın üstünde gecelik koymak için karnında fermuar olan bir aslan duruyordu. Mide bulandırıcı bir an için bu görüntü Jonathan'a Sophie'nin parçalanmış Pekinez'ini hatırlattı. Köpeği de öldürdüm, diye düşündü.

"Yvonne bizim ailenin dâhisidir, *n'est-ce pas, ma chère?* Resim okuyor, felsefe okudu, dünyadaki basılmış bütün kitapları okur. *N'est-ce pas, ma chèrie?* Şimdi de bizim kat görevlimizmiş gibi yapıyor, bir rahibe gibi yaşıyor ve iki ay içinde Thomas'la evlenecek."

"Ve daktilo yazıyor," dedi Jonathan, yalnızca Tanrı'nın bildiği bir nedenle.

Yazıcıdan yavaş yavaş bir kâğıt çıktı. Yvonne kendisine bakarken Jonathan yüzünün yan tarafını en ince ayrıntısına kadar gördü: ciddi, yabani gözler, babasının Slavlara has alnı, uzlaşmaz bir çene, yanaklarında ipeksi tüyler ve gömleğine doğru inen boynunun yan tarafı. Oda anahtarını kolye gibi boynunda taşıyordu. Duruşunu düzeltirken anahtar göğüslerinin arasına girdi.

Telegram: @cinciva

Kız uzun boyu ve ilk bakışta erkeksi tavırlarıyla ayağa kalktı. Tokalaştılar, bu Yvonne'un fikriydi. Jonathan hiç tereddüt etmedi, neden etsindi ki? Beauregard, Espérance ve oradaki hayata yabancı mıydı? Kızın avucu sert ve kuruydu. Kot pantolon giymişti ve masa lambasının ışığında Jonathan onun yine sol tarafını görüyordu: kasıklarından sol bacağına kadar uzanan sıkı, kot kırışıkları. Ondan sonra kızın dokunuşunun resmi duyarlılığı söz konusuydu.

Sen emekli bir yaban kedisisin, diye düşündü Jonathan, Yvonne sakince onun bakışlarına karşılık verirken. Erken yaşta sevgili yaptın. Esrar ya da daha kötü şeyler alıp Harley Davidson'ların arkasına bindin. Şimdi yirmili yaşlarda uzlaşı olarak da bilinen düzlüğe ulaştın. Taşra için fazla eğitimlisin, ama şehir için fazla taşralısın. Sıkıcı biriyle nişanlandın ve ondan daha fazla şey çıkarmak uğruna mücadele ediyorsun. Sen Jed'sin, ama aşağıya doğru iniştesin. Sen Sophie'nin *ağırbaşlılığını* taşıyan Jed'sin.

Yvonne annesinin bakışları altında onu giydirdi.

*

Personel üniformaları bir kat aşağıdaki asma katta, içine girilen havadar bir dolapta duruyordu. Yvonne yolu gösterip dolabın kapısını açana kadar Jonathan onun, ne bir erkek fatma gibi kasılarak, ne de bir ergenin beni seyredin salınışıyla değil, yetişkin ve seksi bir kadının tavırlarıyla yürüdüğünü fark etmişti.

"Mutfak için Jacques beyaz giyecek, yalnızca beyaz ve her gün yıkanacak Yvonne. Aynı giysiler asla iki gün giyilmeyecek Jacques, bu herkesin bildiği gibi benim otelimin kuralıdır. Babette'de herkes hijyenin bilincindedir. *Tant pis d'abord.*"

Annesi konuşurken Yvonne önce beyaz ceketi Jonathan'ın üstüne tuttu, sonra beyaz pantolonu. Ar-

Telegram: @cinciva

dından Jonathan'a 34 numaralı odaya gidip giysileri denemesini emretti. Belki de annesi için sergilediği haşinliğinde alaycı bir ton vardı. Jonathan geri döndüğünde annesi kolların çok uzun olduğunu söyledi ki aslında uzun değillerdi, ama Yvonne omuz silkip kolları kıvırıp iğneledi. Elleri kayıtsızca Jonathan'ın ellerine sürünürken bedeninin sıcaklığı Jonathan'ınkiyle karışıyordu.

"Rahat mısın?" diye sordu hiç umurunda değilmiş gibi.

"Jacques her zaman rahattır. Onun içsel kaynakları var, *n'est-ce-pas*, Jacques?"

Madam Latulipe onun ev dışındaki tercihlerini bilmeyi çok istiyordu. Jacques dans etmeyi sever miydi? Jonathan her şeye hazırlıklı olduğunu söyledi, ama henüz değil, dedi. Şarkı söylüyor muydu, enstrüman çalıyor muydu, oyunculuk yapıyor muydu, resim yapıyor muydu? Madam Latulipe zaman geçirmek için yapılan bütün bu uğraşların Espérance'da mevcut olduğu konusunda ona güvence verdi. Belki kızlarla tanışmak isterdi? Bu normal, diyordu Madam Latulipe, pek çok Kanadalı kız İsviçre'deki hayatı dinlemek ister. Nazikçe lafı kıvıran Jonathan heyecanlı hali içinde delice bir şey söylerken buldu kendini:

"Eh, bunlarla fazla ileri gidemem, değil mi?" Bunu o kadar yüksek sesle söylemişti ki neredeyse bir kahkaha patlatacaktı. Bu arada beyaz kollarını hâlâ Yvonne'a doğru uzatmaya devam ediyordu. "Bu kılıkta polis beni ilk kavşakta çevirir, değil mi?"

Madam Latulipe şakadan anlamayan insanların sinyal müziği gibi olan vahşi bir kahkaha patlattı. Ama Yvonne gözlerini gözlerine dikmiş, cesurca bir merakla Jonathan'ı inceliyordu. Bu bir taktik miydi, yoksa benim berbat çıkarımlarımdan biri mi, diye merak edecekti Jonathan daha sonra. Yoksa tanışma-

Telegram: @cinciva

mızın ilk dakikalarında ona kaçak olduğumu söylemem, intihar niteliğinde bir patavatsızlık mıydı?

Yeni çalışanlarının başarısı yaşlı Latulipe'leri hızla sevindirdi. Sergilediği her yeni becerisiyle ona daha da ısınıyorlardı. Jonathan da bunun karşılığında içindeki iyi asker sayesinde uyanık olduğu her saat onlara hizmet ediyordu. Hayatının bazı dönemlerinde mutfaktan kaçıp bir müdürün siyah ceketinin zarafetine sığınmak için ruhunu satabilecek hale geldiği olmuştu. Ama artık öyle değildi. Kahvaltı gece vardiyasından gelen adamlar için altıda başlıyordu. Jonathan onları bekliyor oluyordu. Üç yüz elli gramlık bonfile, iki yumurta ve patates kızartması olmayacak bir şey değildi. Donmuş patates kızartması çuvallarını ve müşterilerinin sevdiği kötü kokulu pişirme yağını reddederek, taze patatesleri elleriyle soyup yarı haşlıyor, en iyi kaliteyi elde edebileceği şekilde ayçiçeği yağı ve fındık yağı karışımıyla kızartıyordu. Et suyu haşlıyor, sebze pişiriyor, güveç, rosto ve hamur topları yapıyordu. Terk edilmiş bir çelik bıçak seti bulup mükemmel derecede bilemişti; onlara başka kimse dokunmayacaktı. Madam Latulipe'nin zaman zaman sağlıksız, tehlikeli, çirkin veya kullanılamayacak kadar pahalı olduğuna karar verdiği eski ocağı yeniden canlandırmıştı. Yemeğe tuz katarken gerçek aşçılar gibi yapıyor, elini başının üstüne kaldırıp tuzun yukarıdan dökülmesini seyrediyordu. Yerel bir eskici dükkânında tesadüfen bulup çok sevindiği *Le Répertoure de la Cuisine*'ın eski bir kopyası onun İncil'i gibiydi.

Madam Latulipe'nin onda en başında saplantılı bir hayranlıkla olmasa da beğenerek gördüğü şeyler bunlardı. Onun için yeni üniformalar, yeni şapkalar ısmarlamıştı ve mümkün olsa kanarya rengi bir yelek,

Telegram: @cinciva

parlak ayakkabılar ve jartiyer de ısmarlardı. Jonathan için pahalı ve çift çeperli tencereler aldı, Jonathan da onları kullanmak için elinden geleni yapıyordu. Madam Latulipe, onun *creme brûlee*'nin şekerli yüzeyini karartmak için sıradan bir kaynak makinesi kullandığını öğrenince sanatsalla sıradanın karışımından öyle etkilenmişti ki gösteri için bohem hanım arkadaşlarını ısrarla mutfağa sokmuştu.

"Bizim Jacques o kadar incelikli ki, *tu ne crois pas*, Mimi, *ma chère?* Çekingen, yakışıklı, becerikli ve istediği zaman da *son derece* baskın. İşte! Biz yaşlı kadınlar bu tür şeyler söyleyebiliriz. İyi bir adam gördüğümüzde genç kızlar gibi kızarmamız gerekmiyor. *Tant pis d'abord, Hélène?*"

Ama Jonathan'da çok hayran olduğu suskunluğu Madam Latulipe'yi aynı zamanda dalgınlığa da sürüklüyordu. Onun sahibi kendisi değilse kimdi? Başta Jonathan'ın bir kitap yazdığını sanmıştı, ama masasındaki kâğıtları keşfe çıkınca Ottawa'daki İsviçre Büyükelçiliği'ne yazılmış şikâyet mektuplarını buldu. Jonathan, Madam Latulipe'nin böyle bir şey yapmasını bekleyerek bunları onun için hazırlamıştı.

"Âşık mısın Jacques?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, madam."

"Mutsuz musun? Yalnız mısın?"

"Keyifli bir memnuniyet hali içindeyim."

"Ama memnuniyet yetmez! Kendini bırakmalısın. Her gün her şeyi riske atmalısın. Coşkulu olmalısın."

Jonathan coşkusunun işi olduğunu söyledi.

Öğle yemeği bittiğinde Jonathan öğleden sonra izin yapabilirdi, ama o genellikle bodruma inip boş şişe kasalarının bahçeye indirilmesine yardım ediyordu. Mösyö Latulipe burada hepsini kontrol ediyordu: disko fiyatına satmak için bir şişe çalan garsona ya da bardaki kıza Tanrı yardım etsin.

Telegram: @cinciva

Jonathan haftada üç akşam aile yemeği pişiriyordu. Yemeği erken saatte mutfak masasında yerlerken, Madam Latulipe entelektüel sohbetler yapıyordu.

"Basel'li değilsin, değil mi Jacques?"

"Basel'e çok uzak değilim."

"Cenovalı mısın?"

"Evet, Cenova'ya yakınım."

"Cenova İsviçre'nin başkentidir Yvonne."

Yvonne başını kaldırmadı.

"Bugün mutlu musun Yvonne? Thomas'la konuştun mu? Onunla her gün konuşmalısın. İnsan nişanlandığında bu normaldir."

Ve saat on bir civarında disko hararetlendiğinde Jonathan yine yardım için oraya koşuyordu. On birden önceki gösteriler sadece çıplaklık gösterisiydi, ama on birden sonrakiler daha canlı hale geliyordu ve kızlar dönüşler arasında nakit toplamak için taktıkları süslü bir önlük veya ilikleme zahmetine girmedikleri bir gecelik dışında giyinmekten tamamen vazgeçiyorlardı. Bacaklarını ekstra beş dolar için size doğru açtıklarında (bu masanızda otelin bu amaç için sağladığı taburenin üzerinde gerçekleştirilen kişisel bir hizmetti) yapay olarak aydınlatılmış bir gece hayvanına ait olan tüylü bir oyuk etkisi yaratıyorlardı.

"Eğlence programımızı sevdin mi Jacques? Kültürel olduğunu düşünmüyor musun? Seni bile biraz uyarıyor, değil mi?"

"Çok etkileyici madam."

"Memnun oldum. Duygularımızı inkâr etmemeliyiz."

Kavga nadiren görülüyordu ve yavru köpeklerin ara sıra görülen çekişmesine benziyordu. Yalnızca en kötüleri oradan kovulmayla sona eriyordu. Bir sandalye gıcırdar, bir kız geri çekilir, bir yumruk sesi veya güreşen iki adamın gergin sessizliği duyulurdu. Sonra

Telegram: @cinciva

birden bire André Latulipe küçük bir Atlas* gibi aralarına girer, ortalığın yeniden sakinleşmesini sağlardı. Bu ilk kez olduğunda Jonathan onun meseleleri kendi tarzında halletmesine izin vermişti. Ama iri yarı bir sarhoş Latulipe'ye bir yumruk savurunca Jonathan adamın boştaki kolunu arkasına kıvırıp onu hava almaya çıkardı.

"Bu tür hareketleri nereden öğrendin?" diye sordu Latulipe şişeleri toplarlarken.

"Orduda."

"İsviçre'nin *ordusu* mu var?"

"Askerlik herkes için zorunlu."

Bir pazar gecesi pis bir rahip yakası ve yamalı bir cüppe giymiş, yaşlı bir Katolik papazı geldi. Kızlar dans etmeyi bıraktı, Yvonne onunla birlikte limonlu kek yedi. Papaz bir sırımla bağlanmış çoban çantasındaki parayla kekin parasını ödemek için ısrar etti. Jonathan gölgelerin arasından onları seyrediyordu.

Başka bir gece, kısa beyaz saçlı, dirsekleri yamalı sevimli bir kadife ceket giyen devasa bir adam geldi. Yanında kürk mantolu, neşeli karısı vardı. Latulipe'nin Ukraynalı iki garsonu onlara sahnenin yanında bir masa verdi. Adam bir şişe şampanya ve iki tabak tütsülenmiş somon ısmarlayıp babacan bir hoşgörüyle gösteriyi seyretti. Latulipe adama, müdürün ondan para istemediğini söylemesi için Jonathan'ı aradığında, Jonathan ortadan kaybolmuştu.

"Polisle bir meselen mi var?"

"Pasaportum gelene kadar, evet."

"Polis olduğunu nereden anladın?"

Jonathan rahatlatıcı bir yüzle gülümsemişti, ama Latulipe'nin daha sonra hatırlayabileceği bir cevap vermemişti.

---

* Dünyayı sırtında taşıyan tanrı –çn.

Telegram: @cinciva

"Onu uyarmalıyız," dedi Madam Latulipe ellinci kez, yatağında uykusuz bir halde yatarken. "Jonathan'ı bilerek tahrik ediyor. Eski numaralarını deniyor yine."

"Ama hiç konuşmuyorlar. Birbirlerine hiç bakmıyorlar," diye itiraz etti kocası, kitabını bırakarak.

"Nedenini bilmiyor musun? Onlar gibi iki suçlu?"

"Yvonne Thomas'la nişanlı ve onunla evlenecek," dedi Latulipe. "Suç olmaması ne zamandan beri suç oldu?" diye ekledi muzipçe.

"Her zamanki gibi bir barbar gibi konuşuyorsun. Barbar sezgileri olmayan bir kişidir. Jonathan'a disko kızlarıyla yatmaması gerektiğini söyledin mi?"

"Böyle bir eğilim göstermiyor."

"İşte yine yapıyorsun! Belki de böyle bir eğilim gösterseydi daha iyi olurdu."

"O bir sporcu Tanrı aşkına," diye patladı Latulipe, Slav öfkesi etkisini göstermeye başlarken. "Başka çıkış yolları var. Koşuya gidiyor. Ormanda yürüyor. Denize açılıyor. Motosiklete biniyor. Yemek pişiriyor. Çalışıyor. Uyuyor. Bütün erkekler seks manyağı değildir."

"O zaman o bir *tapette*," dedi Madam Latulipe. "Onu görür görmez anladım. Yvonne zamanını boşa harcıyor. Bu ona iyi bir ders olacak."

"O *tapette* değil! Ukraynalı çocuklara sor! Tamamen normal!"

"Pasaportunu gördün mü?"

"Pasaportunun *tapette* olup olmamasıyla bir ilgisi yok! Pasaportu İsviçre Konsolosluğuna geri dönmüş. Ottawa onaylamadan önce yenilenmesi gerekiyor. Bürokrasinin içinde bir oraya bir buraya savrulup duruyor."

"'Bürokrasinin içinde bir oraya bir buraya savrulup durmak mı'! Hep böyle sözler! Kendini ne sanıyor ki? Victor Hugo mu? Bir İsviçreli böyle konuşmaz!"

Telegram: @cinciva

"Bir İsviçrelinin nasıl konuştuğunu bilmiyorum."

"Cici'ye sor o zaman! Cici, İsviçrelilerin kaba olduğunu söylüyor. Onlardan biriyle evli. İyi biliyor. Beauregard Fransız, bundan eminim. Bir Fransız gibi yemek pişiriyor, bir Fransız gibi ukala, bir Fransız gibi kurnaz. Ve bir Fransız gibi yozlaşmış. Tabii ki bir Fransız! O bir Fransız ve bir yalancı."

Hızlı hızlı soluyarak kocasından ileriye, tavanda parlayan kâğıt yıldızların asılı olduğu tavana baktı.

"Annesi Alman," dedi Latulipe, daha sakin bir tonla.

"Ne? Saçmalık! Almanlar sarışın olur. Bunu sana kim söyledi?"

"Kendisi. Geçen gece diskoda bazı Alman mühendisler vardı. Beauregard onlarla bir Nazi gibi Almanca konuştu. Sordum. İngilizce de biliyormuş."

"Yetkililerle konuşmalısın. Beauregard resmiyet kazanmalı, yoksa gitmeli. Burası benim otelim, değil mi? O yasadışı biri, buna eminim. Fazla dikkat çekiyor. *C'est bien sûr!*"

Sırtını kocasına dönüp radyosunu açtı, sonra öfkeyle kâğıt yıldızları düşünmeye başladı.

Jonathan, Yvonne'u kendisine beyazlar giydirdikten on gün sonra Harley Davidson'uyla anayoldaki Mange-Quick'ten aldı. Çatı katı koridorunda görünüşte tesadüfen karşılaştılar. Jonathan ertesi gün boş olduğunu söyledi, Yvonne ona boş zamanında ne yaptığını sordu. Motosiklet kiraladığını söyledi Jonathan. Belki birkaç göle giderim.

"Babamın kulübede bir botu var," dedi Yvonne, annesi yokmuş gibi. Ertesi gün Yvonne planladıkları gibi onu bekliyordu. Solgun ama kararlı.

Geniş bir alana yayılmış mavi orman ve bitkin gökyüzüyle manzara durgun ve görkemliydi. Ama kuzeye gittikçe gün kardı, doğu rüzgârı çisentiye döndü.

Telegram: @cinciva

Onlar kulübeye varana kadar yağmur yağmaya başlamıştı. Birbirlerini soyarlarken, Jonathan'a bir ömür geçmiş gibi geldi. Aylarca süren cinsel perhizi telafi ederken, ne açlığı doyuyor ne de bir rahatlama hissediyordu. Yvonne gözlerini ayırmadan onunla mücadele ediyordu, yalnız ona farklı bir tavır, farklı bir kadın sunacağı zaman hariç.

"Bekle," diye fısıldadı Yvonne.

Vücudu yükselip alçaldı, sonra tekrar yükseldi, yüzü gerilip çirkinleşti, ama patlamadı. Ağzından bir teslim çığlığı çıktı, ama o kadar uzaktan geliyordu ki etraflarını çeviren ormandan veya gri gölün derinliklerinden gelmiş gibiydi. Yvonne, Jonathan'ın üstüne çıktı, birlikte boğulana dek zirveden zirveye tekrar tırmanmaya başladılar.

Jonathan ilgiyle yanında yatıyor, Yvonne'un soluklarını seyrediyor, suskunluğuna sinir oluyordu. Kime ihanet ettiğini anlamaya çalıştı. Sophie'ye mi? Yoksa her zamanki gibi kendime mi? Thomas'a ihanet ediyoruz. Yvonne yana kıvrılıp sırtını ona döndü. Güzelliği yalnızlığına eklendi. Jonathan onu okşamaya başladı.

"O iyi bir adam," dedi Yvonne. "Antropolojiyle ve Kızılderili haklarıyla ilgileniyor. Babası Cree'de çalışan bir avukat. Onun adımlarını takip etmek istiyor." Bir şişe şarap bulup yatağa getirmişti. Başı Jonathan'ın göğsündeydi.

"Eminim onları çok severdim," diye kibarca cevap verdi Jonathan. Kafasında, üzerinde Fair Isle süveteriyle, geri dönüşümlü kâğıtlara aşk mektupları yazan hevesli bir hayalperesti canlandırdı.

"Sen bir yalansın," dedi Yvonne dalgın dalgın Jonathan'ı öperek. "Bir tür yalansın. Her şeyin gerçek, ama yalansın. Seni anlamıyorum."

Telegram: @cinciva

"Kaçıyorum," dedi. "İngiltere'de bir sorun yaşadım."

Yvonne onun üstüne tırmanıp başını Jonathan'ın başının yanına koydu. "Konuşmak ister misin?"

"Bir pasaport bulmam gerek," dedi. "İsviçreli olduğum hikâyesi uydurma. "Ben İngilizim."

"Sen *nesin?*"

Heyecanlıydı. Kadehini alıp yudumlarken üzerinden Jonathan'ı seyrediyordu.

"Belki bir tane çalabiliriz," dedi. "Resmi değiştiririz. Bir arkadaşım böyle yaptı."

"Belki yapabiliriz," diye kabul etti Jonathan.

Yvonne parlayan gözleriyle onu okşuyordu. Aklıma gelen her şeyi denedim, dedi Jonathan. Konuk odalarını aradım, park yerlerine baktım, buralarda kimse pasaportunu yanında taşımıyor. Postaneye gittim, formları aldım, resmi belgeleri inceledim. Onun adına pasaport almak için başvurabileceğimi düşünerek benim yaşımda ölmüş birini bulmak için mezarlığa gittim. Ama bugünlerde neyin güvenli olduğunu hiç bilemiyorsun: belki ölüler çoktan bilgisayara yüklenmiştir.

"Gerçek adın ne?" diye fısıldadı Yvonne. "Kimsin sen? Kimsin?"

Yvonne'a nihai hediyesini verirken bir anlık müthiş bir huzur çöktü üzerine. "Pine. Jonathan Pine."

Bütün gün çıplak kaldılar. Yağmur dinince botla gölün ortasındaki adaya gidip çakıl kaplı sahilde çıplak yüzdüler.

"Beş hafta içinde tezini veriyor," dedi.

"Sonra?"

"Yvonne'la evlenecek."

"Sonra?"

"Ormandaki Kızılderililerle çalışacak." Neresi olduğunu söyledi. Açığa doğru yüzdüler.

Telegram: @cinciva

"İkiniz de mi?"

"Tabii."

"Ne kadar süre?"

"Birkaç yıl. Nasıl gideceğine bakacağız. Bebek yapacağız. Altı tane."

"Ona sadık kalacak mısın?"

"Tabii. Bazen."

"Orada kim var?"

"Cree kabilesi. En çok onları sever. Dillerini çok iyi konuşur."

"Ya balayınız?"

"Thomas'la mı? Onun balayı fikri McDonald's'da yemek ve arenada hokey antrenmanı yapmaktan ibarettir."

"Seyahat eder mi?"

"Kuzeybatı bölgelerine. Keewatin. Yellowknife. Great Slave Gölü. Hepsine gider."

"Ben yurtdışını kast ettim."

Yvonne başını iki yana salladı. "Yurtdışı Thomas'a göre değil. Her şeyin Kanada'da olduğunu söylüyor."

"Her şey ne?"

"Hayatta ihtiyacımız olan her şey. Hepsi burada. Neden daha uzağa gidelim? İnsanların çok fazla seyahat ettiğini söylüyor. Haklı da."

"Yani pasaporta ihtiyacı yok."

"Canın cehenneme," dedi Yvonne. "Beni sahile geri götür."

Yemek yiyip tekrar seviştikten sonra Yvonne onu dinlemeye başladı.

Her gün ve gece seviştiler. Jonathan diskodan geldikten sonra sabahın erken saatlerinde Yvonne uyanık yatıp onun kapıya sürünerek işaret vermesini bekliyordu. Jonathan parmak uçlarında ona doğru yürüyor, Yvonne onu üzerine çekip tatlıdan önceki son

Telegram: @cinciva

uzun içkisini içiyordu. Sevişmeleri neredeyse hareketsizdi. Tavan arası davul gibiydi ve her hareketleri otelde yankılanıyordu. Yvonne zevk dolu sesler çıkarmaya başladığında, Jonathan elini ağzına kapatıyor, Yvonne elini ısırıp başparmağının etrafında diş izleri bırakıyordu.

Annen bizi öğrenirse beni kovar, dedi.

Kimin umurunda, diye fısıldadı Yvonne, ona daha sıkı sarılarak. Ben de seninle giderim. Gelecek planlarıyla ilgili anlattığı her şeyi unutmuş gibiydi.

Biraz daha zamana ihtiyacım var, dedi Jonathan.

Pasaport için mi?

Senin için, diye cevap verdi Jonathan, karanlıkta gülümseyerek.

Yvonne onun gidişinden nefret ediyor, ama onu yanında tutmaya cesaret edemiyordu. Madam Latulipe tuhaf zamanlarda kızını kontrol eder olmuştu.

"Uyuyor musun, *cocotte*? Mutlu musun? Düğününe sadece dört hafta kaldı, *mon p'tit chou*. Gelinin dinlenmesi gerek."

Bir keresinde annesi geldiğinde Jonathan karanlıkta Yvonne'un yanında yatıyordu, ama şükür ki Madam Latulipe ışığı açmamıştı.

Bir gün Yvonne'un bebek mavisi Pontiac'ıyla Tolérance'daki bir motele gittiler. Neyse ki Jonathan Yvonne'un odadan daha önce çıkması için ısrar etmişti, çünkü Yvonne üzerinde hâlâ Jonathan'ın kokusuyla arabasına doğru yürürken, Mimi Leduc'un yandaki park yerinden kendisine sırıttığını görmüştü.

"*Tu fais visite au Show?*" diye seslendi Mimi, camını indirerek.

"Hı-hı."

"*C'est süper, n'est-ce pas? Tas vu le küçük siyah elbise? Très low, très sexy?*"

"Hı-hı."

Telegram: @cinciva

"Ben satın aldım! *Toi aussi faut l'acheter! Pour ton trouss – eauuu!*"

Annesi süpermarketteyken boş konuk odasında ve içine girilebilen havadar dolapta seviştiler. Yvonne cinsel saplantının pervasızlığını kazanmıştı. Risk onun için uyuşturucu gibiydi. Bütün günü ikisinin birlikte yalnız kalabileceği anları planlamakla geçiyordu.

"Rahibe ne zaman gideceksin?"

"Hazır olduğumda," diye cevap verdi Yvonne, Sophie'nin esprili ciddiyetiyle.

Ertesi gün hazır olmaya karar verdi.

Yaşlı papaz Savigny, Yvonne'u asla düş kırıklığına uğratmamıştı. Çocukluğundan beri ona bütün endişelerini, zaferlerini ve itiraflarını getirmişti. Babası ona ilk kez vurduğunda moraran yüzünü tedavi edip onun fikrini değiştiren Savigny'ydi. Annesi onda kişilik bölünmesine neden olduğunda gülüp annesinin bazen aptal bir kadın olabildiğini söyleyen yaşlı Savigny olmuştu. Yvonne oğlanlarla yatmaya başladığında ona asla yavaşlamasını söylememişti. Yvonne inancını kaybettiğinde üzülmüştü, ama Yvonne her pazar akşamı artık katılmadığı ayinlerden sonra papazı ziyaret edip otelden aşırdığı şeyleri veriyordu: bir şişe şarap veya bu akşam olduğu gibi bir şişe Scotch.

"*Bon*, Yvonne! Otur. Tanrım, elma gibi parlıyorsun. Sevgili Tanrım, bana ne getirdin? Geline hediye vermek bana düşer!"

Yvonne'un şerefine kadeh kaldırdı, arkasına yaslanıp yaşaran gözleriyle boşluğa baktı.

"Espérance'da birbirimizi sevmek *zorundayız*," dedi, evlenmek üzere olan çiftlere verdiği vaazlardan bir parça okuyarak.

"Biliyorum."

Telegram: @cinciva

"Daha dün buradaki herkes yabancıydı, herkes ailesini, ülkesini özlüyor, herkes ormandan ve Kızılderililerden korkuyordu."

"Biliyorum."

"Bu yüzden bir araya toplandık. Birbirimizi sevdik. Bu çok doğaldı. Bu gerekliydi. Ve topluluğumuzu Tanrı'ya adadık. Ve Tanrı'ya olan sevgimize. O'nun el değmemiş doğadaki çocukları haline geldik."

"Biliyorum," dedi Yvonne tekrar, hiç gelmemiş olmayı dileyerek.

"Ve bugün iyi bir kasaba halkıyız. Espérance büyüdü. Espérance iyi, güzel, Hıristiyan. Ama sıkıcı. Thomas nasıl?"

"Thomas harika," dedi çantasına uzanarak.

"Ama onu ne zaman bana getireceksin? Espérance'ye gelmesini annen yüzünden istemiyorsan, onu ateş testine tabi tutma zamanı gelmiştir!" Birlikte güldüler. Zaman zaman yaşlı Savigny'nin sezgileri çok yerinde oluyordu ve Yvonne onu bunun için seviyordu. "Senin gibi bir kızı yakalayabildiğine göre felaket bir delikanlı olmalı. Hevesli mi? Seni çılgın gibi seviyor mu? Sana günde üç kez yazıyor mu?"

"Thomas biraz unutkan."

Birlikte tekrar güldüler. Yaşlı papaz "unutkan" sözünü tekrarlayıp başını iki yana salladı. Yvonne el çantasını açıp zarftan iki fotoğrafı çıkardı, birini papaza verdi. Sonra masada duran çelik çerçeveli eski gözlüğünü uzattı. Papaz fotoğrafa odaklanırken bekledi.

"*Bu* Thomas mı? Tanrım, çok güzel bir çocukmuş! Neden bana hiç söylemedin? Unutkan mı? Bu adam mı? Bu çok güçlü bir adam! Annen böyle bir adamın ayaklarının dibinde diz çökmeli!"

Savigny, bir kol boyu mesafede tuttuğu Jonathan'ın fotoğrafına bakmaya devam ederken, pencereden giren ışığı yakalamak için resmi biraz oynattı.

Telegram: @cinciva

"Onu sürpriz bir balayına sürüklüyorum," dedi Yvonne. "Pasaportu yok. Kilise yönetim kurulundan ona bir tane çıkartacağım."

Yaşlı adam kalem aranarak, hırkasının cebini karıştırmaya başlamıştı bile. Yvonne'un elinde hazır bir tane vardı. Papaz için fotoğrafların arkasını çevirdi. Savigny, Quebec kanunları tarafından evlendirme yetkisi verilen din görevlisi olarak hepsini bir çocuk hızıyla tek tek imzalarken Yvonne onu seyrediyordu. Çantasından mavi pasaport başvuru formunu çıkardı: "*Formule A poun les personnes de 16 ans et plus*" ve başvuru sahibini şahsen tanıyan tanık olarak yine imzalaması gereken yeri işaret etti.

"Ama onu ne kadar zamandır tanıyorum? Serseriyi hiç görmedim bile!"

"Ebediyen diye işaretle gitsin," dedi Yvonne. Papazın "*la vie entière*" yazışını seyretti.

Tom, diye telgraf çekti o gece muzaffer bir şekilde. *Kilise doğum belgeni istiyor. En hızlısından Babette'e gönder. Beni sevmeye devam et. Yvonne.*

Jonathan kapıya süründüğünde uyuyormuş gibi yapıp kıpırdamadı. Ama Jonathan yatağının kenarında dikilince oturup ona her zamankinden daha açlıkla sarıldı. *Yaptım*, diye fısıldadı durmadan. *Yaptım! İşe yarayacak!*

Bu olaydan kısa bir süre sonra ve hemen hemen aynı akşam saatlerinde Madam Latulipe polis şefini göz alıcı ofisinde ziyaret etti. Leylak rengi bir elbise giymişti. Belki de yarı yas tutuyordu.

"Angélique," dedi polis şefi, bir sandalye çekerek. "Canım. Senin için, her zaman uygunum."

Papaz gibi polis şefi de eski bir kovboydu. Duvarlardaki imzalı fotoğraflarda ormanda at sırtında adam kovaladığı gençliği, köpek kızağıyla ilgilendiği kürkler

Telegram: @cinciva

içindeki hali, ormanda at sırtında adam kovalayan yalnız kahraman hali görülüyordu. Ama bu hatıralar polis şefine pek hizmet etmiyordu. Beyaz çenesi bir zamanlar erkeksi olan profilini gizliyordu. Koca göbeği üniformasının kemerinin üstünden futbol topu gibi sarkıyordu.

"Kızlarından biri başını yine belaya mı soktu?" diye sordu bilmiş bir gülümsemeyle.

"Teşekkürler Louis, bildiğim kadarıyla hayır."

"Birisi elini kasaya mı uzattı?"

"Hayır, Louis hesaplar tamam, teşekkür ederim."

Polis şefi bu ses tonunu tanıyıp savunmalarını yükseltti.

"Bunu duyduğuma sevindim, Angélique. Bugünlerde böyle şeyler çok oluyor. Hiçbir şey eskisi gibi değil. *Un p'tit drink?*"

Teşekkür ederim, Louis, bu sosyal bir ziyaret değil. André'nin işe aldığı genç bir adam hakkında soruşturma yapmanı istiyorum."

"Ne yaptı?"

"André'nin ne yaptığı daha önemli. Belgeleri olmayan bir adamı işe aldı. Çok naif davrandı."

"André kibar bir adamdır Angélique. En iyilerinden biridir."

"Belki de fazla kibar. Adam neredeyse on haftadır bizimle birlikte ve belgeleri daha gelmedi. Bizi yasadışı bir duruma sokuyor."

"Burası Ottawa değil, Angélique. Bunu biliyorsun."

"İsviçreli olduğunu söylüyor."

"Belki de öyledir. İsviçre iyi bir ülkedir."

"André'ye önce pasaportunun göçmen bürosu yetkililerinde olduğunu söylüyor, sonra yenileme için İsviçre Konsolosluğunda beklediğini söylüyor, şimdi de tekrar yetkililere döndüğünü... Nerede bu pasaport?"

Telegram: @cinciva

"Eh, *bende* değil Angélique. Ottawa'yı biliyorsun. O nonoşların popolarını silmeleri üç ay sürüyor," dedi polis şefi, sözlerine uygun şekilde sırıtarak.

Madam Latulipe renk değiştirdi. Ama göz alıcı bir kırmızıya değil, polis şefini endişelendiren öfkeyle soluk bir renge döndü.

"O İsviçreli değil."

"Bunu nereden biliyorsun Angélique?"

"Çünkü İsviçre Konsolosluğunu aradım. Annesi olduğumu söyledim."

"Ve?"

"Oğluma çalışma izni verilmediği için borç yaptığını, bu yüzden depresyona girdiğini, gecikme yüzünden deliye döndüğümü söyledim. Eğer pasaportu gönderemiyorlarsa, her şeyin yolunda olduğunu söyleyen bir mektup göndermeleri gerektiğini söyledim."

"Eminim başarılı olmuşsundur Angélique. Sen iyi bir aktrissin. Bunu hepimiz biliyoruz."

"Ondan haberleri bile yoktu. İsviçreli olup Kanada'da yaşayan bir Jacques Beauregard tanımıyorlardı. Her şey uydurma. O bir baştan çıkarıcı."

"Bir *ne?*"

"Kızım Yvonne'u baştan çıkardı. Kızımı büyüledi. O kibar bir dolandırıcı, amacı da kızımı çalmak, oteli çalmak, huzurumuzu çalmak, kıtamızı, bizim..."

Jonathan'ın çaldığı şeylerin listesi çok uzundu. Geceleri uyanık yatarken bu listeyi hazırlamış, kızının bu hırsıza karşı saplantısına dair yeni bir belirti gördüğünde listeye yeni bir şey eklemişti. Söylemeyi ihmal ettiği tek çalıntı şey kendi kalbiydi.

Telegram: @cinciva

10

Küçük pist kahverengi Louisiana bataklığının ortasında uzanan yeşil bir şerit gibiydi. Kenarında otlayan ineklerin sırtına beyaz balıkçıllar tünemişti. Yukarıdan bakınca kar yığınlarına benziyordu. Yeşil şeridin diğer ucunda bir zamanlar hangar olan harap durumda bir kulübe vardı. Otobandan ona doğru kırmızı bir yol gidiyordu, ama Strelski buranın aradıkları yer olduğundan emin değildi ya da belki de orası olmasından çok memnun değildi. Cessna'yı yan yatırıp aşağıya doğru süzülmesine izin verdi, sonra bataklığın üstünden çaprazlama geçti. Burr arkada oturduğu yerden sundurmanın yanında eski bir mazot pompası ile arkasında dikenli tellerden oluşan bir kapının olduğunu gördü. Kapı kapalıydı. Çimenlerin üstünde taze lastik izleri görene kadar etrafta bir iz bulamadı. Onları Strelski de aynı anda fark etti. Bu hoşuna gitmiş gibiydi, çünkü gaz kolunu açtı, geri döndü. Dahili hattan Flynn'e bir şey söylemiş olmalıydı, çünkü Flynn karaciğer lekeleriyle kaplı ellerini kucağındaki yarı otomatik silahtan kaldırıp Latinlerin hiç adeti olmadığı üzere omuz silkti. Baton Rouge'dan havalanmalarının üstünden bir saat geçmişti.

Telegram: @cinciva

Cessna yaşlı bir adam gibi homurdanarak yere dokundu, pist boyunca hoplayarak ilerledi. İnekler başlarını kaldırmadı, balıkçıllar da öyle. Strelski ve Flynn çimenlerin üstüne atladı. Pist, timsah dişlerinin sesiyle titreşen, buharı tüten çamur düzlüklerinin arasında uzanıyordu. Şişko böcekler buharın içine girip çıkıyordu. Flynn göğsünde makineli tüfekle sağı solu kontrol edip sundurmaya doğru ilerledi. Strelski evrak çantası ve otomatik tabancasıyla arkadan geliyordu. Onların arkasında silahlar konusunda çok az eğitim aldığı ve silahlardan nefret ettiği için duadan başka sığınacak bir şeyi olmayan Burr vardı.

Pat Flynn Kuzey Birmanya'da savaştı, demişti Strelski. Pat Flynn Salvador'da savaştı... Pat alışılmadık Hıristiyan... Strelski, Flynn'den saygıyla bahsediyordu.

Burr ayaklarının dibindeki lastik izlerini inceledi. Uçak mı, yoksa araba lastiği miydi? Bunu bilmenin bir yolu olduğunu tahmin ederken bu yolu bilmediği için utanç duyuyordu.

"Michael'e senin koca bir İngiliz olduğunu söyledik," dedi Strelski. "Winston Churchill'in teyzesi gibi."

"Daha da büyük," demişti Flynn.

"Baba Lucan ve kardeş Michael," demişti Strelski Burr'a bir gece önce. Fort Lauderdale'deki sahil evinin verandasında oturuyorlardı. "Burada Pat Flynn'in sözü geçer. Michael'a bir şey sormak istersen, genellikle bunu Pat'e yaptırmak daha iyi olur. Herif adinin ve üşütüğün teki, değil mi Pat?"

Flynn gülümsemesini gizlemek için kocaman eliyle ağzını örttü. "Michael çok güzeldir," dedi.

"Ve dindardır," dedi Strelski. "Michael çok çok kutsaldır, değil mi Pat?"

"Gerçek bir inanandır, Joe," diye doğruladı Flynn.

Kıkırtıların arasında Strelski ve Flynn, Burr'a Michael Birader'in İsa'ya yönelişinin ve yüce muhbir oluşunun hikâyesini anlatmaya başladı. Strelski, Ajan Flynn'in karısından uzakta benzer düşünce yapısındaki birkaç arkadaşla birlikte manevi inzivaya çekildiği ve bir kasa Bushmills'in yardımıyla ruhunu tedavi ettiği Boston, Lent'te geçirdiği bir hafta sonu olmasa, bu hikâyenin asla başlamayacağını iddia etti.

"Doğru mu Pat?" diye sordu Strelski, Flynn'in uykuya dalmasından korkarak.

"Kesinlikle Joe," diye onayladı Flynn. Viskisini yudumlayıp pizzadan koca bir ısırık aldı. Bu arada iyimserlikle ayın Atlantik'in üstünde yükselişini seyrediyordu.

Pat ve kutsal arkadaşları daha ilk şişelerine hak ettiği değeri vermemişti ki Peder Abbot çıkagelip ABD Gümrüğünden Özel Ajan Patrick Flynn'in özel ofisinin mahremiyetinde ona biraz zaman lütfedip etmeyeceğini sormuş, diye devam etti Strelski.

Ajan Flynn zarifçe bu teklifi kabul edince Peder Abbot'un ofisinde kulakları pinpon raketine benzeyen, fasulye sırığı gibi boyu olan Teksaslı bir gençle karşılaşmış. Daha sonra bu gencin New Orleans'taki Bakirenin Kanı İnziva Evi denen bir yerden gelen Peder Lucan olduğunu öğrenmiş. Peder Lucan, sadece Papa'nın bildiği nedenler yüzünden Boston'daki Peder Abbot'un himayesindeymiş.

Ve pinpon raketi kulaklı ve sivilceli bu Lucan, kişisel kutsanma ve Havarilerin sunduğu örnek yoluyla Kutsal Bakire için kayıp ruhları iyileştiriyormuş, diye devam etti Strelski.

Lucan, çetin görevi esnasında, diye devam etti Strelski, Flynn kıkırdayıp kırmızı yüzünü sallar, bir aptal gibi perçemini düzeltirken, kızı kısa bir süre önce babasının suçla dolu hayat tarzı ve hovardalığı

Telegram: @cinciva

yüzünden intihar eden zengin bir tövbekârın itiraflarını dinliyormuş.

Aynı tövbekâr, yoğun pişmanlığı sırasında ruhunu Lucan'a o kadar çarpıcı bir şekilde açmış ki zavallı çocuk ruhani rehberlik almaya, tam gaz Boston'daki Peder Abbot'un yanına koşmuş; çünkü bu tövbekâr, Lucan ya da bir başkasının bütün hayatları boyunca rastlayabileceği en büyük sahtekârmış...

"Bir uyuşturucu satıcısının tövbesi, Leonard, çok kısa süreli bir ziyafettir." Strelski felsefi konuşmaya başlamıştı. Flynn sessizce aya bakıyordu. "Nedamet, bu sözün bilinmediğini söyleyebilirim. Nitekim Patrick ona ulaşana kadar Michael kısa bir süre için hata yapıp namuslu olmaya çalışmasından çoktan pişman olmuş, günah çıkarmaya ara verip yaşlı büyükannesi için dualar etmeye başlamıştı. Ayrıca söyledikleri bunama ve hissettiği acı yüzünden kayıtdışı olmalıydı. Ama bu Pat..." derken Flynn biraz daha gülümsedi: "Pat dini sayesinde durumu telafi etti. Michael'a tam iki seçenek verdi. Sütun A cezaevinde yetmiş ilâ doksan yıl. Sütun B, Tanrı'nın birlikleriyle oynayabilir, af alabilir ve Folies-Bergères'in* ön sıralarını becerebilirdi. Michael Yaratan'ıyla yirmi saniye görüştü, ahlaki vicdanına başvurdu ve Sütun B'yi seçmeye karar verdi."

Flynn teneke sundurmada durmuş Burr ve Strelski'yi içeriye çağırıyordu. Sundurma yarasa kokuyordu. Açılan bir fırından çıkar gibi bir sıcak hava dalgası yüzlerine çarptı. Kırık masada, ahşap bankta ve masanın etrafındaki kırık plastik sandalyelerde yarasa pislikleri vardı. Yarasalar korkmuş palyaçolar gibi ikili üçlü gruplar halinde birbirlerine sarılmış, tavandaki

* Paris'te ünlü bir müzikhol –çn.

Telegram: @cinciva

demir kirişlerden sarkıyorlardı. Üzerinde bir dizi eski mermi deliğinin bulunduğu jeneratörün yanındaki duvarın dibinde parçalanmış bir radyo duruyordu. Birisi burayı talan etmiş, diye düşündü Burr. Birisi, biz artık burayı kullanamayacaksak kimse kullanamasın demiş ve parçalanabilecek her şeyi parçalamış. Flynn dışarıya son bir kez baktıktan sonra sundurmanın kapısını kapattı. Burr kapıyı kapamanın bir işaret olup olmadığını merak etti. Flynn yeşil sivrisinek kovucu sarmalları getirmişti. Kâğıt poşetin üzerinde, *Dünyayı koruyun, bugün torba almadan gidin,* yazıyordu. Flynn sarmalı yaktı. Yeşil duman halkalar çizerek yukarıya doğru yükselirken yarasalar kıpırdanmaya başladı. Duvarlardaki İspanyolca grafitiler Yanqui'nin yıkımını vaat ediyordu.

Strelski ve Flynn banka oturdu. Burr poposunu kırık sandalyenin üzerine koyup dengede durmaya çalıştı. Araba, diye karar verdi. O izler araba lastiğinin izleri. Düz giden dört tekerlek. Flynn makineli tüfeğini dizlerinin üstüne dayadı, parmağını tetiğe koydu, ağustos böceklerinin sesini dinlemek için gözlerini kapadı. Pist altmışlarda marihuana kaçakçıları tarafından yapılmış, demişti Strelski, ama bugünün nakliyeleri için çok küçüktü. Bugünkü uyuşturucu satıcıları sivil markalı 747'lerle uçuyor, mallarını beyan edilen kargolarında saklıyor ve son moda tesisleri olan havaalanlarını kullanıyorlardı. Eve dönerken de uçaklarını fahişeleri için kürklerle, arkadaşları için el bombaları parçalarıyla dolduruyorlardı. Uyuşturucu kaçakçıları nakliye işindeki diğer insanlar gibilerdir, demişti Strelski, eve yüksüz dönmek istemezler.

Yarım saat geçti. Sivrisinek sarmalları yüzünden Burr'un midesi bulanıyordu. Yüzünden duş başlığından çıkan su gibi ter fışkırıyordu. Gömleği de sırılsıklamdı. Strelski ona pet şişede ılık su uzattı. Burr

Telegram: @cinciva

sudan biraz içip alnını ıslak mendiliyle sildi. Muhbir tekrar muhbirlik yapar, diye düşünüyordu ve biz havaya uçarız. Strelski kasıklarını rahatlatmak için bacaklarını açtı. Makinelisi kucağında, yedek şarjörü ayak bileğindeydi.

"Senin doktor olduğunu söyledik," demişti Strelski. "Ben senin homo olduğunu söylemek istedim, ama Pat izin vermedi."

Flynn bir sivrisinek sarmalı daha yaktı, makineli silahını kapıya çevirip sessiz, uzun adımlarla yan yan kapıya doğru yürüdü. Burr, Strelski'nin kıpırdadığını hiç görmedi, ama döndüğünde onun silahı tavanı gösterirken arkadaki duvara yaslanmış olduğunu gördü. Burr olduğu yerde kaldı. İyi bir yolcu dimdik oturur, ağzını kapalı tutardı.

Kapı açıldı, kızıl gün ışığı içeri döndü. Genç bir adamın tıraş kesikleriyle dolu uzun kafası içeri uzandı. Kulakları gerçekten de pinpon raketleri gibi, diye düşündü Burr. Ürkmüş gözleri sırayla her birini inceleyip en uzun süre Burr'a baktı. Kafa kaybolurken kapı aralık kaldı. "Nerede?" veya "Burada mı?" diye boğuk bir çığlık ve karşılığında yatıştırıcı bir mırıltı duydular. Kapı biraz daha açıldı, Dr. Paul Apostoll, namı diğer Apo, namı diğer Appetitas, namı diğer Michael Birader kızgın bir halde sundurmaya girdiğinde bir tövbekârdan çok atını kaybetmiş, çok küçük bir generale benziyordu. Büyü onu etkisi altına alırken, Burr rahatsızlığını unutmuştu. Bu, kartellerin sağ elinde oturan Apostoll, diye düşündü. Bu, bize Roper'ın planına dair ilk haberi getiren, onunla komplolar kuran, onun yemeğini yiyen, yatında onunla birlikte duvarları havaya uçuran ve boş zamanlarında onu satan Apostoll.

"İngiltere'den gelen doktorla tanış," dedi Flynn ciddi bir sesle, Burr'u işaret ederek.

Telegram: @cinciva

"Doktor, nasılsınız, efendim?" dedi Apostoll, güce-nik bir ciddiyetle. "Biraz sınıf farkı hoş bir değişiklik olacak. Büyük ülkenize hayranım. Atalarımın büyük bir kısmı İngiliz soylularından oluşuyor."

"Ben Yunan sahtekârlar olduklarını sanıyorum," dedi Strelski. Apostoll'un görünüşüyle birlikte için için tüten düşmanca bir tavır benimsemişti.

"Annemin tarafı," dedi Apostoll. "Annem, Devons-hire Dükü'nün akrabası."

"Deme ya," dedi Strelski.

Apostoll onu duymadı. Burr'la konuşuyordu.

"Ben ilkeli bir adamım Doktor. Bir İngiliz olarak bunu takdir edeceğinize inanıyorum. Ayrıca Meryem Ana'nın çocuğuyum, onun askerlerinin rehberliğine sahip olma ayrıcalığını yaşıyorum. Yargılayıcı deği-lim. Bana verilen gerçeklere göre öğütler veriyorum. Kanuna dair bilgime dayanarak varsayıma dayalı tav-siyelerde bulunuyorum. Sonra da odadan çıkıyorum."

Sıcak, koku, ağustos böceklerinin gürültüsü unutul-muştu. Bu işti. Rutindi. Bu, dünyanın bütün güvenli evlerinde gerçekleştirilen bir ajan-kaçakçı sorgula-masıydı: Flynn, bir sivil polisin İrlandalı aksanıyla, Apostoll bir mahkeme avukatının insafsız duyarlı-lığıyla konuşuyordu. Kilo kaybetmiş, diye düşündü Burr. Sivri çenesi ve çukura kaçmış gözleri fotoğraf-larda böyle görünmüyordu.

Strelski makineli tüfeğin sorumluluğunu almış, Apostoll'a sırtını dönerek kapıyı ve pisti gözetli-yordu. Lucan gergin bir şekilde tövbekârın yanında otururken, başı yana eğik, kaşları kalkıktı. Üzerinde mavi bir kot vardı, ama Apostoll idam mangası için giyinmiş gibiydi. Uzun kollu beyaz gömlek ve siyah pamuklu pantolon ve boynunda ucunda kollarını aç-mış bir Meryem figürünün bulunduğu altın bir zincir.

Telegram: @cinciva

Çarpık duran dalgalı siyah peruğu başına çok büyük geliyordu. Burr onun yanlış bir peruk seçtiğini düşündü.

Flynn, ajan-kaçakçının toparlamasını yapıyordu. Bu görüşme için uyduracağın açıklama ne, şehirden ayrıldığını gören oldu mu? Ne zaman geri dönmen gerekiyor, tekrar nerede buluşabiliriz? Arabasıyla seni takip ettiğin Annette'e ofiste ne oldu?

Apostoll bu noktada gözleri boşluğa dalmış olan Peder Lucan'a baktı.

"Sözünü ettiğin olayı hatırlıyorum. Çözüldü o iş," dedi Apostoll.

"Nasıl?"

"Söz konusu kadın benimle romantik bir şekilde ilgileniyordu. Onun dua grubumuza katılması için ısrar ediyordum, amacımı yanlış anlamış. Özür diledi, ben de kabul ettim."

Ama bu kadarı bile Peder Lucan için çok fazlaydı. "Michael, bu gerçeğin doğru bir ifadesi değil," dedi ciddi bir suratla, konuşmak için elini yüzünden çekerek. "Michael onu aldatıyordu, Patrick. Önce Annette'i beceriyor, sonra da ev arkadaşını. Annette ondan şüpheleniyor, bu yüzden Michael'ı kontrol etmek istiyor. Bu şaşılacak bir şey değil."

"Sonraki soruyu alabilir miyim lütfen?" diye çıkıştı Apostoll.

Flynn masaya iki minik kayıt cihazı koyup çalıştırdı.

"Blackhawk'lar hâlâ yerinde mi Michael?" diye sordu Flynn.

"Patrick, bu soruyu duymadım," diye cevap verdi Apostoll.

"Eh, ben duydum," diye karşılık verdi Strelski. "Karteller hâlâ lanet olası savaş helikopterlerinin peşinde mi? Evet mi, hayır mı, Tanrı aşkına!"

Telegram: @cinciva

Burr daha önce de insanların iyi polis kötü polis oynadığını görmüştü. Ama Strelski'nin tiksintisi insanı telaşlandıracak derecede gerçek görünüyordu.

"Bu tür konular konuşulurken odada bulunmamaya özen gösteriyorum," dedi Apostoll. "Bay Roper'ın münasip ifadesini kullanacak olursam, ayakkabıyı ayağa uydurmak onun sanatıdır. Eğer Blackhawk'lar Bay Roper için gerekliyse, dahil edilirler."

Strelski bir not defterine öfkeyle bir şeyler yazıyordu. "Bu işin biteceği son tarih filan var mı?" diye sordu kabaca. "Yoksa Washington'a bir yıl daha beklemelerini mi söyleyeceğiz?"

Apostoll küçümsercesine güldü. "Arkadaşın vatansever ateşini anlık zevkler için saklamalı Patrick," dedi. "Bay Roper acele etmeyeceğini vurguladı ve müşterilerim de onunla aynı fikirde. 'Yavaş yetişen şey iyi yetişir,' eski ve test edilmiş bir İspanyol atasözüdür. Latin müşterilerim çok olgunlaşmış bir zaman algısına sahiptir." Burr'a baktı. "Meryem Ana'ya inanan biri sabırlıdır," diye açıkladı. "Meryem Ana'nın aleyhinde konuşan bir sürü insan var. Onların küçük görmesi Meryem Ana'nın tevazusunu kutsallaştırıyor."

Sorgulama ileri geri devam etti. Oyuncular ve yerler... sipariş veya teslim edilen mallar... aklanmak için Karayiplere girip çıkan kara paralar... kartellerin Miami'deki son inşaat projesi.

Sonunda Flynn gülümseyerek Burr'u davet etti. "Doktor, sizin Michael Birader'e şahsen sormak istediğiniz özel bir şey var mıydı?"

"Şey, evet, Patrick, teşekkür ederim, var," dedi Burr kibarca. "Michael Birader'ı yeni tanıdığım için –ve tabii ki bu meseledeki yardımından çok etkilendiğimi söylemeliyim– ona geçmişine ait birkaç şey sormak istiyorum mümkünse. İçerikten çok genel yapıyla ilgili şeyler."

Telegram: @cinciva

"Efendim, buyurun," diye araya girdi Apostoll konukseverlikle, Flynn'in cevap vermesine fırsat bırakmadan.

Açıktan al, yavaş yavaş yaklaş, diye tavsiye etmişti Strelski. İngiliz pamuğuna sar.

"Bay Roper'ın hemşerisi olarak söyleyebilirim ki Patrick, bütün bunların içinde bir bilmece var," dedi Burr, Flynn'e. "Roper'ın sırrı ne? Onda diğerlerinde olmayan ne var? İsrailliler, Fransızlar, Kübalılar, hepsi kartellere çok daha etkili silahlar tedarik etmeyi öneriyor ve İsrailliler hariç hepsi eli boş dönüyor. Michael Birader'in müşterilerini güzel bir ordu satın almaya ikna etmede herkes başarısız olurken, Bay Richard Onslow Roper bunu nasıl başarıyor?"

Burr şaşırarak Apostoll'un sıska yüz hatlarını beklenmedik bir sıcaklığın parıltısının aydınlattığını fark etti. Sesinde neredeyse lirik bir titreme vardı.

"Doktor, hemşeriniz Bay Roper sıradan bir satıcı değildir. O bir büyücüdür, efendim. Vizyonu ve cesareti olan bir adamdır. Fareli köyün kavalcısıdır. Bay Roper güzeldir, çünkü normalin dışındadır."

Strelski alçak sesle küfretti, ama Apostoll'un konuşması kesilmedi.

"Bay Onslow Roper'la zaman geçirmek bir ayrıcalıktır, efendim, bir karnavaldır. Müşterilerime yaklaşan pek çok adam onları küçümsüyor. Onlara yaltaklık ediyor, hediyeler getiriyor, iltifatlara boğuyorlar, ama samimi değiller. Hepsi hızlı para kazanmaya çalışan fırsatçılar. Bay Roper müşterilerimle eşiti olarak konuşuyor. O bir beyefendi, ama züppe değil. Bay Roper müşterilerimi zenginlikleri için takdir ediyor. Doğanın kendilerine verdiği varlığı kullandıkları için takdir ediyor. Becerilerini ve cesaretlerini takdir ediyor. Dünya bir orman, diyor. Bütün yaratıklar hayatta kalamıyor. Zayıfların duvara toslaması çok doğal.

Burada sorulması gereken soru kimin güçlü olduğu? Sonra onlara bir film izlettirir. Çok profesyonel, çok beceriklice hazırlanmış bir film. Çok uzun değil. Çok teknik değil. Tam yerinde bir film."

Ve sen de onlarla odada kalırsın, diye düşündü Burr, Apostoll'un hikâyesiyle şişinmesini seyrederken. Birisinin çiftliğinde veya dairesinde, etrafınız fahişelerle ve blucinli ve Uzili köylü çocuklarla kuşatılmış olduğunuz halde, leopar derili kanepelerde ve mega büyüklükteki ekranların karşısında, elinde altın kokteyl kadehleriyle gevşedin.

"Böyle bir toplantıda bize Londra'daki İran Büyükelçiliğini basan İngiliz özel askerlerini gösterdi. Orman eğitimindeki Amerikan özel güçlerini, Amerikan Delta Gücü'nü ve dünyanın en yeni ve en güzel silahlarından bazılarıyla ilgili reklam filmlerini gösterdi. Sonra bize yine kimin güçlü olduğunu ve Amerikalıların Bolivya ekinlerinin arasına bitki öldürücü kimyasal serpmekten vazgeçer ve Detroit'te elli kilo ele geçirirse ve gelip benim müşterilerimi yataktan sürükleyerek kaldırmaya ve onları zincirlerle Miami'ye götürmeye karar verip General Noriega tarzında Birleşik Devletler kanunlarına göre halka açık bir mahkemenin aşağılamasına maruz bırakırsa ne olacağını sordu. Böyle zengin insanların korunmasız kalmasının adil veya doğal olup olmadığını sordu. 'Eski arabalar kullanmıyorsunuz. Eski giysiler giymiyorsunuz. Yaşlı kadınlarla sevişmiyorsunuz. O zaman neden kendinizi en yeni silahların korumasından mahrum bırakıyorsunuz? Burada cesur çocuklarınız var, iyi adamlar, sadıklar, bunu yüzlerinden anlayabiliyorum. Ama yüzde beşinin bile sizin için hazırlamayı önerdiğim savaşçı birim için yeterli olduğunu sanmıyorum.' Bay Roper ondan sonra onlara güzel şirketini, Ironbrand'i anlattı. Saygınlığını ve çeşitliliğini,

Telegram: @cinciva

tanker filosunu ve nakliye tesislerini, mineral, kereste ve zirai makinelerle ilgili saygın ticaret kayıtlarını anlattı. Bazı minerallerin gayrı resmi nakliyesindeki deneyimi. Dünyanın her yerindeki büyük limanlardaki uyumlu görevlilerle ilişkilerini. Kıyı ötesi şirketlerin yaratıcı kullanımı hakkındaki bilgisi. Böyle bir adam Meryem Ana'nın mesajının en karanlık çukurda bile parlamasını sağlayabilir."

Apostoll durakladı, ama sadece Peder Lucan'ın kendisi için pet şişeden doldurduğu suyu yudumlamak için.

Yüzlerce dolarlık banknotlarla dolu bavul günleri geçti, diye devam etti. Zeytinyağıyla yağlanmış kondomları yutanların röntgen odalarına götürüldüğü günler. Meksiko Körfezi boyunca engel oluşturan küçük uçakların günleri. Bay Roper ve meslektaşlarının teklif ettiği şey, ürünlerinin Orta ve Doğu Avrupa'da ortaya çıkan piyasalara sorunsuzca teslimiydi.

"Uyuşturucu," diye patladı Strelski, Apostoll'un laf kalabalığına daha fazla dayanamayarak. "Müşterilerinin ürünü *uyuşturucu*, Michael! Roper, rafine, işlenmiş, lanet olası saf *kokainle* silahları takas ediyor! Pislik yığınları! Bu kokaini Avrupa'ya gönderip çocukları zehirleyecek, hayatları mahvedecek ve mega milyonlar kazanacak! Değil mi?"

Apostoll bu patlamaya karşı kayıtsız kaldı. "Bay Roper müşterilerimden avans istemiyor Doktor. Pazarlığın kendi üzerine düşen tarafını tamamen kendi kaynaklarından karşılıyor. O kimseye el açmaz. Müşterilerime olan güveni bir insanın normal güvenini aşıyor. Eğer anlaşmada sahtekârlık yaparlarsa iyi adını zedeleyeceklerini, şirketlerini iflasa sürükleyeceklerini ve yatırımcılarını sonsuza dek kaçıracaklarını söylüyor. Ama müşterilerime güveniyordu. Onları iyi adamlar olarak görüyordu. En büyük lütfun, müda-

Telegram: @cinciva

haleye karşı en büyük güvenlik garantisinin, bütün girişimi hesaplaşma gününe kadar geçerli olmak üzere, önceden kendi cebinden ödemek olduğunu söylüyordu. Bunu teklif ediyordu. İnancını onların ellerine teslim ediyordu. Bay Roper daha da ileri gidip, müşterilerimin alışıldık Avrupalı meslektaşlarıyla rekabet etme gibi bir niyeti olmadığını vurguluyordu. Zincire tamamen müşterilerimin isteklerine uygun şekilde girip çıkacağını söylüyordu. Malları müşterilerimin alıcı olarak seçtiği kişiye teslim ettikten sonra görevini bitmiş sayardı. Eğer müşterilerim böyle bir isim bildirmeyi istemezse, Bay Roper isimsiz bir teslimatı da gerçekleştirebilirdi."

Cebinden büyük bir mendil çıkaran Apostoll peruğunun altında biriken teri sildi.

Şimdi, diye düşündü Burr bu boşlukta. *Yürü.*

*

"Peki, Bay Corkoran bu sırada orada mıydı Michael?" diye devam etti Burr masumane bir havada.

Birden Apostoll'un yüz hatları onaylamaz bir ifadeyle çatıldı. Sesi azarlayan ve suçlayan bir tona büründü. "Binbaşı Corkoran, Lord Langbourne gibi açık seçik ortadaydı. Binbaşı Corkoran değerli bir konuktu. Projektörü o kullandı ve ev sahipliği yaptı, hanımlarla doğru düzgün konuştu, içki hazırladı ve kendini kabul edilebilir haline getirdi. Müşterilerim şakayla karışık Binbaşı Corkoran'ın anlaşma tamamlanana kadar bir rehine gibi geride kaldığını söyleseler de, bu fikir hanımlar tarafından sıcak karşılandı. Anlaşmanın genel başlıkları ben ve Lord Langbourne tarafından belirlendikten sonra Binbaşı Corkoran eğlenceli bir konuşma yaptı ve anlaşmayı Bay Roper'ın adına gösterişle imzaladı. Müşterilerim günlük yüklerinden kurtulmak için biraz maskaralıktan keyif alıyorlardı."

Telegram: @cinciva

Biraz içerlemiş gibi nefes aldı. Küçük yumruğu açıldı, tespihi göründü. "Ne yazık ki, Doktor, Patrick ve bu kaba dilli arkadaşı yüzünden Binbaşı Corkoran'ı müşterilerimin gözünde kötülemek zorunda kaldım. Bu yüzden ona karşı eski coşkuları artık kalmadı. Bu Hıristiyanlığa uygun olmayan bir davranış, efendim. Yalancı tanıklık ve bence bu çok fena bir şey. Peder Lucan da böyle düşünüyor."

"Çok *pislik* bir şey," diye söylendi Lucan. "*Etik* olduğunu bile sanmıyorum."

"Michael bir sakıncası yoksa müşterilerinize bu zamana kadar Binbaşı Corkoran'ın zararına olacak neler söylendi?"

Apostoll'un başı kızgın bir tavuğunki gibi dikildi. Boynundaki sinirler gerildi.

"Bayım, müşterilerimin başka kaynaklardan neler duyduğundan sorumlu değilim. Benim onlara ne söylediğime gelince, tam olarak benim..." Birden denetimcileri için bir kelime bulamaz gibi oldu. "Avukatları olarak müşterilerime Binbaşı Corkoran'ın geçmişiyle ilgili olarak iddia edilen bazı gerçekleri bildirdim. Eğer doğruysa Binbaşı'nın uzun vadede bir temsilci olarak uygunluğunu geçersiz kılacak şeyler."

"Ne gibi?"

"Müşterilerime onun düzensiz bir hayatı olduğunu, aşırı alkol ve uyuşturucu kullandığını söylemek zorunda kaldım. Ayrıca ağzı gevşek olduğunu da utanarak söyledim ki deneyimlerime göre bu Binbaşı'ya hiç uygun bir şey değil. O çok ketum biridir." Başını kızgınlıkla Flynn'e doğru uzattı. "Bu tatsız hareketin amacının Binbaşı Corkoran'ın temsilci niteliğini ortadan kaldırarak, Bay Roper'ın ateş hattına şahsen girmesini sağlamak olduğu anlatıldı bana. Bu konuda bu beyefendilerin iyimserliğini paylaşmadığımı size söylemek zorundayım. Paylaşsam bile bu eylemlerin

Telegram: @cinciva

gerçek lejyonerlik idealleriyle tutarlı olduğunu düşünmüyorum. Eğer Binbaşı Corkoran kabul edilemez biri olursa, Bay Roper imzaları atacak yeni birini bulur, o kadar."

"Bildiğiniz kadarıyla Bay Roper müşterilerinizin Bay Corkoran'la ilgili çekincelerinin farkında mı?" diye sordu Burr.

"Bayım, ben ne Bay Roper'ın ne de müşterilerimin bekçisiyim. Bana kafalarından geçen şeyler konusunda bilgi vermiyorlar. Ben de buna saygı duyuyorum."

Burr elini terden ıslanmış ceketinin derinliklerine sokup gevşek bir zarf çıkardı. O zarfı yırtıp açarken Flynn içindekileri anlattı:

"Michael, burada Binbaşı Corkoran'ın Bay Roper tarafından işe alınmadan önceki suçlarının uzun bir listesi var. Olayların çoğu cinsel ilişkilerle ilgili. Ayrıca halka açık yerlerde birkaç kavga çıkarma, sarhoş araba kullanma, uyuşturucu kullanma ve günlerce ortalardan kaybolma ve ordudan zimmetine para geçirme olayı da ekledik. Müşterilerinizin koruyucusu olarak söylentiler konusunda o kadar endişelisiniz ki İngiltere'de gizli soruşturmalar yapmayı görev edindiniz ve bulduklarınız bunlar."

Apostoll itiraz etmeye başlamıştı bile. "Bayım, ben Florida ve Louisiana barlarının itibar sahibi bir üyesi ve Dade Bölgesi Barlar Derneği'nin eski başkanıyım. Bay Corkoran ikiyüzlü biri değildir. Masum bir adamı suçlu göstermek için beni kullanamazsınız."

"Otur şuraya," dedi Strelski. "Ve bar derneği saçmalıklarını da kes."

"Sadece uyduruyor," dedi Lucan, üzgün bir sesle Burr'a. "İnanılmaz biri. Ne zaman bir şey söylese aksini gösteriyor. Mesela gerçekle ilgili bir örnek veriyorsa, bunun bir yalan olduğu ortaya çıkıyor. Onu bundan nasıl kurtaracağım bilmiyorum."

Telegram: @cinciva

Burr sessizce bir ricada bulundu: "Sadece zamanlamayı konuşsak Patrick," diye öneride bulundu.

Cessna'ya geri döndüler. Flynn yine önde, silahı kollarındaydı.

"Sizce işe yaradı mı?" diye sordu Burr. "Gerçekten tahmin etmediğini mi düşünüyorsunuz?"

"Çok aptalız," dedi Strelski. "Aptal polisleriz."

"Biz pisliğiz," diye onayladı Flynn huzurla.

Telegram: @cinciva

11

İlk darbe Jonathan'a uykusundayken gelmiş gibi oldu. Çene kemiğinin çatırdadığını işitti, baygınlığın siyah ışığını gördü, ardından uzun bir şimşek çaktı. Latulipe'nin çarpık yüzünün kendisine baktığını ve kolunun ona vurmak üzere tekrar kalktığını gördü. Aptalca bir şeydi bu: sağ kolunu çivi çakar gibi kullanmak ve kendini karşılık görmeye açık hale getirmek. Latulipe'nin sorusunu duyunca ikinci kez duyuyormuş gibi oldu.

"*Salaud!* Kimsin sen?"

Ardından o öğleden sonra Ukraynalıların bahçeye taşımasına yardım ettiği boş şişe sandıklarını gördü, disko yangın çıkışından gelen striptiz müziğini işitti. Latulipe'nin başının üstünde çarpık bir ışık halkası gibi duran ayı gördü. Latulipe'nin kendisinden bir dakika için dışarı gelmesini istediğini hatırladı. Ve kendisinin de Latulipe'ye vurması ya da en azından ikinci darbeyi engellemesi gerektiğini düşündü, ama kayıtsızlık veya bir tür şövalyelik hissi onu alıkoydu ve ikinci darbe neredeyse ilkiyle aynı yere indi. Bir an için yetimhaneyi ve karanlıkta yangın musluğuna çarptığı zamanı hatırladı. Ama ya o zamandan beri

Telegram: @cinciva

kafası hissizleşmişti ya da o gerçek bir yangın musluğu değildi, çünkü ikincisi ilk darbeyle aynı etkiyi yaratmadı. Yalnızca ağzının kenarı kesildi, sıcak kan çenesine doğru akmaya başladı.

"İsviçre pasaportun nerede? İsviçreli misin, değil misin? Konuş benimle! Nesin sen? Kızımın hayatını mahvettin, bana yalan söyledin, karımı deliye çevirdin, masamda yemek yiyorsun, kimsin sen? Neden yalan söylüyorsun?"

Latulipe yumruğunu tam tekrar kaldırdığı sırada, Jonathan bu kez onu tekmeleyip ayaklarını yerden kesti, sırt üstü devirdi. Ama adamın arkasında Lanyon'daki gibi yumuşak bir çayır parçası olmadığından, düşüşünü yumuşatmaya da çalıştı: bahçe iyi Kanada asfaltıyla kaplıydı. Ama Latulipe vazgeçmiyordu. Hemen ayağa kalkıp Jonathan'ın kolunu tuttu, onu karga tulumba otelin arkasında uzanan, yıllardır kasabanın erkek nüfusunun gayrı resmi tuvaleti görevini gören pis sokağa sürükledi. Latulipe'nin Cherokee cipi uzak tarafta park etmişti. Jonathan arabaya doğru sürüklenirken, arabanın motorunun çalıştığını duyabiliyordu.

"Bin!" diye emretti Latulipe. Yolcu kapısını açıp Jonathan'ı arka koltuğa binmeye zorladı, ama bunu yapabilecek beceriden yoksundu. Jonathan yine de arabaya bindi. Yerden kalkarken Latulipe'yi ayağıyla düşürebileceğini biliyordu; hatta kafasına indireceği bir darbeyle onu öldürebilirdi bile, çünkü Latulipe'nin geniş Slav alnı tam Jonathan'ın şakağını parçalayabileceği yükseklikteydi. Cipin ışığında Üçüncü Dünya hava yastığının arka koltukta durduğunu gördü.

"Kemerini tak. *Hemen!*" diye bağırdı Latulipe, bağlanmış kemer esirinin itaatini garanti edecekmiş gibi.

Ama Jonathan onu yine de dinledi. Latulipe arabayı hareket ettirdi, Espérance'nın ışıkları arkalarında

Telegram: @cinciva

kaldı. Kanada gecesinin karanlığına girip yirmi dakika ilerlediler. Latulipe cebinden bir paket sigara çıkarıp Jonathan'a doğru itti. Jonathan bir tane alıp kontrol panelindeki çakmakla yaktı. Sonra Latulipe'ninkini de yaktı. Ön camdan bakınca gece gökyüzü sallanan yıldızlardan oluşan sınırsız bir alan gibi görünüyordu.

"Ee?" dedi Latulipe, öfkesini sürdürmeye çalışarak.

"İngilizim," dedi Jonathan. Bir adamla kavga ettim. Beni soydu. Oradan kaçmam gerekiyordu. Buraya geldim. Herhangi bir yere gidebilirdim."

Bir araba yanlarından geçti, ama bebek mavisi Pontiac değildi.

"Onu öldürdün mü?"

"Öyle diyorlar."

"Nasıl?"

Yüzüne ateş ettim, diye düşündü. Pompalı tüfekle. Ona ihanet ettim. Köpeğini boynundan kuyruğuna kadar yardım.

"Boynunun kırıldığını söylediler," diye cevap verdi, daha öncekiyle aynı kaçamak tonla. Çünkü bir yalan daha söyleme konusundaki saçma isteksizliğinin üstesinden gelmişti.

"Neden kızımı rahat bırakamadın?" diye sordu Latulipe trajik bir çaresizlikle. "Thomas iyi bir adam. Kızımı iyi bir gelecek bekliyordu. Tanrım."

"Nerede şimdi?"

Latulipe'nin öfkeyle yutkunmaktan başka verecek cevabı yok gibiydi. Kuzeye gidiyorlardı. Jonathan ara sıra dikiz aynasından bir arabanın farlarını görüyordu. Onları takip eden bir arabanın farlarına benziyordu. Ne zaman baksa aynı görünüyorlardı.

"Annesi polise gitti."

"Ne zaman?" diye sordu Jonathan. Sorması gereken sorunun "niçin" olduğunu düşünüyordu. Takip arabası yaklaşıyordu. Geride kal, diye düşündü Jonathan.

Telegram: @cinciva

"Seni İsviçre Konsolosluğundan kontrol etti. Adını iç duymamışlar. Tekrar yapar mıydın?"

"Neyi?"

"Seni soyan bu adamı. Boynunu kırar mıydın?"

"Bıçakla üzerime geldi."

"Polis beni çağırdı," dedi Latulipe, bu da başka bir hakaretmiş gibi. "Ne tür bir adamsın diye. Uyuşturucu satıyor muymuşsun, şehir dışıyla çok telefon görüşmesi yapıyor muymuşsun, kimleri tanıyormuşsun gibi. Senin Al Capone olduğunu sanıyorlar. Burada fazla aksiyon olmaz. Ottawa'dan bir fotoğraf var ellerinde, sana biraz benziyor. Onlara konukların uyuması için sabaha kadar beklemelerini söyledim."

Kavşağa gelmişlerdi. Latulipe yoldan çıktı. Yoldan gelmiş bir haberci gibi soluksuz konuşuyordu. "Buradaki kaçak adamlar kuzeye ya da güneye giderler," dedi. "En iyisi batıya, Ontario'ya git. Bir daha da asla geri gelme, anladın mı? Geri dönersen ben..." Birkaç kez nefes aldı. "Belki bu kez öldüren ben olurum."

Jonathan çantasını alıp karanlığa çıktı. Havada yağmur vardı ve reçine kokuyordu. Takip arabası yanlarından geçti. Jonathan tehlikeli bir an için Pontiac'ın arkadan plakasını gördü. Ama Latulipe'nin gözleri Jonathan'ın üstündeydi.

"İşte alacağın," dedi Jonathan'ın eline bir tomar para sıkıştırarak.

Yvonne karşı yönden geri geri gelip U-dönüşü yapmıştı. Şimdi arabada oturuyorlardı. Yvonne'un kucağında açılmamış bir zarf vardı. Köşesinde göndericinin adı yazılıydı: *Bureau des passeports, Ministère des Affaires Extérieures Ottawa*. Yvonne Lamont eliyle Thomas Lamont'a gönderilmişti.

"Neden babama karşılık vermedin?" diye sordu Yvonne.

Telegram: @cinciva

Yüzünün yan tarafı şişmiş, gözü kapanmıştı. Hayatımı kazanmak için bunu yapıyorum, diye düşündü; yüzleri yok ediyorum.

"Sadece biraz öfkeliydi," dedi.

"Seni bir yere götürmemi ister misin? Arabayla? Bir yere bırakmama ne dersin?"

"Buradan sonrasını hallederim."

"Bir şey yapmamı ister misin?"

Jonathan başını iki yana salladı. Sonra onun gördüğüne emin olana kadar tekrar salladı.

Kız ona zarfı verdi. "Hangisi daha iyiydi?" diye sordu boğuk bir sesle. "Sevişmemiz mi, pasaport mu?"

"İkisi de harikaydı. Teşekkürler."

"Hadi ama! Bilmem gerekiyor! Hangisi daha iyiydi?"

Jonathan kapıyı açıp aşağıya indi, zayıf ışıkta Yvonne'un kocaman gülüşünü gördü.

"Beni neredeyse kandırıyordun, biliyor musun? Kahretsin, neredeyse bütün hatlarımı karıştırıyordun! Bir öğleden sonrası için harikaydın, Jonathan. Daha uzun bir şey için her seferinde Thomas'ı seçerim."

"Yardım edebildiğime sevindim."

"Peki, senin için nasıldı?" diye sordu, hâlâ neşeyle gülümseyerek. "Hadi. Bir puan ver. Birden dokuza kadar. Beş? Altı? Sıfır? Yani Tanrım, *skor* tutmuyor musun sen?"

"Teşekkürler," dedi Jonathan tekrar.

Kapıyı kapattı. Gökyüzünün ışığında Yvonne'un başının öne eğildiğini, sonra omuzlarını dikleştirip motoru çalıştırdığında tekrar kalktığını gördü. Motor çalışırken Yvonne bir an bekledi, sertçe ileriye baktı. Jonathan hareket edemiyordu. Konuşamıyordu. Yvonne anayola çıktı, ilk birkaç yüz metre boyunca farlarını ya unuttu ya da umursamadı. Karanlıkta pusulayla gidiyor gibiydi.

Telegram: @cinciva

Bu kadını öldürdün mü?

Hayır, ama pasaportu için onunla evlendim.

Yoldan geçen bir kamyonete binip beş saat boyunca ipotek problemi olan ve bunları anlatmak isteyen Ed adlı siyah bir adamla yol aldı. Issız bir yerle başka ıssız bir yerin ortasında Toronto'daki bir numarayı aradı ve Kanada'nın doğusundaki ormanların karşısındaki görevini ileten santrallerin neşeli dedikodularını dinledi.

"Adım Jeremy, Philip'in bir arkadaşıyım," dedi. Her hafta farklı telefon kulübesinden her aradığında söylediği buydu. Bazen hattın yeniden aktarıldığını duyuyordu. Bazen gerçekten Toronto'yla konuştuğundan bile emin olamıyordu.

"*Günaydın* Jeremy! Yoksa akşam mı oldu? Dünyayla aran nasıl, moruk?"

Jonathan şimdiye kadar canlandırıcı birini hayal etmişti. Bu kez başka bir Ogilvey'le konuşuyor gibiydi, sahte ve aşırı beslenmiş.

"Ona korumamı aldığımı ve yolda olduğumu söyle."

"O zaman sana kurumun tebriklerini iletmeme izin ver," dedi Ogilvey'in tanıdık sesi.

Jonathan o gece rüyasında Lanyon'u, yamaçta gösterişli kanat hareketleriyle yüzlercesinin yükseldiği, sonra mevsim dışı bir rüzgâr onları hazırlıksız yakalayana dek dalışa geçen kızkuşu sürüsünü gördü. Elli ölü ve daha fazlasının denizde yüzdüğünü gördü. Onları davet ettiğini, sonra dünyanın en kötü adamını bulmaya giderken ölmelerine izin verdiğini gördü.

Güvenli evler böyle olmalı, diye düşünüyordu Burr. Louisiana bataklıklarının yarasalarla dolu teneke sundurmaları yok artık. Bloomsbury'deki ekşi süt ve önceki kiracıdan kalma sigara kokulu kiralık odala-

Telegram: @cinciva

ra elveda. Şu andan itibaren adamlarımızla burada Connecticut'ta, bunun gibi on hektarlık ormanlık alanı ve çok zengin olmanın etiğiyle ilgili kitaplarla dolu deri kaplı çalışma odaları olan beyaz ahşap kaplama evlerde buluşacağız. Bir basketbol potası ve geyiklerin uzak durması için elektrikli teller ve artık akşam çöktüğü için hastalıklı pembe ışığıyla çektiği böcekleri gürültülüyle yakan elektrikli bir alet göze çarpıyordu. Burr barbeküyü yapmak için ısrar etmişti ve birkaç kraliyet alayına yetecek kadar et almıştı. Kravatını ve ceketini çıkarmış, muazzam büyüklükteki bifteklerı haşin kırmızı sosta bekletiyordu. Jonathan yüzme şortuyla havuzun kenarında dinleniyordu. Bir gün önce Londra'dan gelen Rooke bir şezlonga oturmuş, sigara içiyordu.

"Konuşacak mı?" diye sordu Burr. Cevap yoktu. "Konuşacak mı, dedim."

"Ne hakkında?" diye sordu Jonathan.

"Pasaport. Ne düşünüyorsun?"

Jonathan tekrar suya atlayıp birkaç kulaç attı. Burr onun tekrar dışarı çıkmasını bekledi, sonra sorusunu üçüncü kez tekrarladı.

"Sanmam," dedi Jonathan, kafasını hararetle kurulayarak.

"Neden olmasın?" diye sordu Rooke pipo dumanının arasından. "Genellikle konuşurlar."

"Neden konuşsun? Thomas'ı var," dedi Jonathan.

Buna bütün gün sakince katlanmışlardı, çünkü sabahın büyük bir bölümünde ormanda tek başına yürümüştü. Alışveriş yaptıklarında, Burr süpermarketi yağmalayıp Rooke oğlu için Stetson almaya Family Britches'e gittiği sırada, o arabada oturmuştu.

"Kemerini biraz gevşet olur mu?" dedi Burr. "Kendine bir Scotch falan al. Benim. Burr. Sadece riski ölçmeye çalışıyorum."

Telegram: @cinciva

Jonathan, Burr'un cin toniğini tazeledi, kendisi için de bir tane aldı. "Londra nasıl?" diye sordu.

"Her zamanki foseptik," dedi Burr. Bifteklerden kabarık dumanlar yükseliyordu. Biftekleri çevirip yanıkları süslemek için kırmızı sostan sürdü.

"Ya yaşlı rahip dostumuz?" diye seslendi Rooke havuzun diğer tarafından. "Kimin fotoğrafını imzaladığını görünce biraz şok olacak, değil mi?"

"Kız onu halledeceğini söyledi," diye cevap verdi Jonathan.

"Felaket bir kız olmalı," dedi Rooke.

"Öyleydi," deyip kendini tekrar suya attı Jonathan. Hiç temizlenemeyecek bir adam gibi havuzda gitti geldi.

Sinek yakalayıcısının sinir bozucu sesi eşliğinde yemeklerini yediler. Burr bifteğin hiç de fena olmadığına karar verdi. İyi bir bifteği mahvedebilecek bir sürü şey vardı. Ara sıra Kanada'daki motosikletler hakkında Rooke'yle sohbet eden Jonathan'a bir göz atıyordu. Kilidin açılıyor, diye karar verdi rahatlayarak. Aklın başına geliyor. Sadece bir süre bizimle sohbet etmeye ihtiyacın var.

Çalışma odasına toplandıklarında Rooke en maceracı halindeydi. Odun sobasını yakmış, masaya Thomas Lamont'a övgüler düzen referans mektuplarını ve komisyoncuların özel yatlara ait resimli tanıtım broşürlerinden oluşan portföylerini yaymıştı.

"Bunun adı *Salamander,*" dedi, Jonathan omzunun üstünden bakar, Burr karşıdan onları seyrederken. "Kırk metre, sahibi Wall Street haydutlarından biri. Şu anda aşçısı yok. Bunun adı *Persephone,* ama o kadar zengin olan hiç kimse adını nasıl telaffuz edeceğini bilmediği için yeni sahibi ona *Lolita* adını vermek üzere... Altmış metre, on kişilik mürettebata altı

tane de koruma, iki aşçı ve bir kamarot ekle. Şu anda kamarot arıyorlar ve biz senin mükemmel olduğunu düşünüyoruz." Tenis takımı içinde gülümseyen çevik görünümlü bir adamın fotoğrafını gösterdi. "Bu adam Billy Bourne. Newport, Rhode Island'da bir yat kiralama ve mürettebat bulma kurumu var. İki yat sahibi de onun müşterisi. Yemek pişirdiğini ve denizcilik yaptığını söyle ve referanslarını ver. Kontrol etmeyecektir. Hem zaten bu referansları yazan kişiler dünyanın öteki ucunda olacak. Billy'nin umursadığı tek şey işi yapabiliyor musun, medeni misin ve sabıkan var mı? İşi yapabiliyorsun, medenisin ve sabıkan yok. Yani Thomas'ın yok."

"Roper da Billy'nin müşterisi mi?" diye sordu Jonathan, onlardan ileri giderek.

"Sen kendi işine bak," dedi Burr köşesinden. Hepsi birden güldüler. Ama bu neşeli kahkahaların altında hepsinin farkında olduğu bir gerçek yatıyordu: Jonathan, Roper ve işi hakkında ne kadar az şey bilirse, kendine ihanet etme olasılığı o kadar düşük olurdu.

"Billy Bourne senin elindeki koz, Jonathan," dedi Rooke. "Ona iyi bak. Paranı alır almaz ona komisyonunu gönder. Yeni bir işe girdiğinde Billy'yi mutlaka ara ve işlerin nasıl gittiğini anlat. Billy'yle oyunu doğru oynarsan, sana istediğin her kapıyı açar. Billy'nin sevdiği herkes, Billy'yi sever."

"Bu senin son turun, sonra final," dedi Burr.

Ertesi sabah, Jonathan erken saatte yüzdükten ve herkes dinlenmiş ve tazelenmişken Rooke sihirli kutusunu çıkardı: gizli bir telsiz-telefon. Önce ormana gidip saklambaç oynadılar, sırayla kutuyu saklayıp buldular. Sonra bilgilendirme seansları arasında Rooke, Jonathan'ı Londra'yla konuşturdu, sisteme alışana kadar böyle devam edip gitti. Pilleri nasıl değiştireceğini, nasıl yeniden dolduracağını, şebeke-

Telegram: @cinciva

den nasıl elektrik çalacağını gösterdi. Telsiz-telefondan sonra Rooke diğer ödüllü eserini gösterdi: Zippo çakmak gibi görünen minyatür kamera. Bunun hem kullanımı çok kolaydı, hem de fotoğraf bile çekiyordu. Connecticut'ta toplamda üç gün geçirdiler ki bu Burr'un amaçladığından daha uzundu.

"Her şeyi ayrıntısıyla konuşmak üzere bu son şansımız," deyip duruyordu Rooke'ye, gecikme için mazeret olarak.

Neyi konuşmak? Hangi ayrıntı? Yalnız kalınca kendi kendine itiraf ettiği gibi Burr zihninin derinliklerinde zorunlu bir olay bekliyordu. Ama Jonathan söz konusu olduğunda sık sık gördüğü gibi bu olayın nasıl gelişeceğini bilmiyordu.

"Malum *at binicisi* hâlâ yükseklerde uçuyor, eğer bu bir teselli olacaksa," dedi Jonathan'ı neşelendirmeyi umarak. "Eyerinden düşmedi henüz."

Ama Yvonne'un hatırası üzerine öyle ağır çökmüştü ki Jonathan güç bela gülümseyebildi.

"Kahire'deki Sophie denen kadınla bir şeyler yaşadı. Buna emindim," dedi eve uçarlarken Rooke'ye.

Rooke onaylamayarak kaşlarını çattı. Ölen bir kadının adına kara çalınması gibi ara sıra Burr'un içine doğan sezgileri de onaylamıyordu.

"Sevgili Katie çılgın gibidir," dedi Harry Palfrey gururla. Goodhew'un Kentish Town'daki yemek odasında elinde bir kadeh viskiyle oturuyordu. Kır saçlı, dağınık görünümlü, bir ayyaşın şişkin dudakları ve dalgın gözleriyle ellisinde bir adamdı. Üzerinde avukatların giydiği türden siyah bir yelek vardı. Doğruca Nehrin karşısındaki ofisinden geliyordu. "Washington'dan Concord'la geliyor. Marjoram onu karşılamak için Heathrow'a doğru yola çıktı. Savaş partisi gibi."

"Neden Darker gitmiyor?"

Telegram: @cinciva

"O devreden çıkmayı sever. Adamlar Marjoram gibi onun yardımcısı olsalar da, Darker orada olmadığını söyleyebilir."

Goodhew bir şey daha sormaya kalktı, ama Palfrey içini boşaltırken sözünü kesmemenin daha iyi olacağını düşündü.

"Katie, Kuzenlerin ellerindekine uyandıklarını söylüyor. Strelski'nin onları Miami'de bir aptal gibi kandırdığını, seninle Burr'un da onlara yardım ve yataklık yaptığınıza karar vermişler. Katie, Potomac Nehrinin kıyısında durup Capitoll Hill'den yükselen dumanları görebildiğini söylüyor. Herkesin yeni değişkenler ve arka bahçelerindeki güç boşlukları hakkında konuştuğunu söylüyor. Doldurulmuş mu, yoksa yaratılmış boşluklar mı, ben tam anlamadım."

"*Tanrım, parametrelerden* nefret ediyorum," dedi Goodhew biraz zaman kazanmak için Palfrey'in viskisini doldururken. "Bu sabah bir formül buldum. Bütün günümü mahvetti. Ve patronum *kızışıyor*. Onun için hiçbir şey artmaz, azalmaz, büyümez, ilerlemez, gelişmez, katlanmaz veya olgunlaşmaz. Kızışır. Şerefe," dedi tekrar oturarak.

Ama Goodhew bunları söylerken içini soğuk bir ürperti kapladı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu, arka arkaya birkaç kez hapşırdı.

"Ne istiyorlar, Harry?" diye sordu.

Palfrey gözüne sabun kaçmış gibi yüzünü buruşturdu, kadehi ağzına götürdü.

"Salyangozu," dedi.

Telegram: @cinciva

12

Bay Richard Roper'ın motorlu yatı *Iron Pasha* saat tam altıda Hunter Adasının doğu ucunda göründü. Bir saldırı botu gibi öne doğru çıkık olan pruvası bulutsuz gece gökyüzünü yarıyor, çarşaf gibi denizin üstünde Deep Körfez'e doğru ilerlerken gözle görülür şekilde büyüyordu. *Pasha*'nın mürettebatı önceden telsizle arayıp dış limandaki uzun demirleme alanını ve terasta saat sekiz buçuk için on altı kişilik yer ve sonraki yengeç yarışları için ön sırayı ayırtmıştı. Menü bile görüşülmüştü. Bütün yetişkinler deniz ürünü seviyordu. Çocuklar için de patates kızartması ve kızarmış tavuk vardı. Ve eğer yeterince pilav yoksa Şef delirirdi.

Sezon dışı olduğu için yılın bu zamanında Nassau ya da Miami'den hareket eden ticari gemiler haricinde Karayiplerde dolaşan çok fazla büyük yat görülmezdi. Ama bunlardan biri Hunter Adasına demir atmaya kalksa zengin yatçıları seven, sıradan kalabalıktan nefret eden Mama Low tarafından pek iyi karşılanmazlardı.

Telegram: @cinciva

Jonathan bütün hafta *Pasha*'yı beklemişti. Ama onu gördükten sonraki birkaç saniye için kapana kısıldığını hissetti ve adanın iç bölgelerindeki tek kasabaya kaçtığını ya da *Pasha*'nın yaklaşmasını seyrederken dikildiği yerden yirmi metre uzağa demirlemiş olan Mama Low'un dış motorlu eski teknesi *Hi-lo*'yu kaçırdığını düşünerek biraz eğlendi. İki bin beygir gücünde ikiz motor, diye kendi kendine tekrarladı. Helikopter için uzatılmış güverte, aşırı büyüklükte Vosper stabilizatörleri, kıç tarafında deniz uçağı. *Pasha* tam bir hanımefendiydi.

Ama bu ön bilgi Jonathan'ın endişesini gidermiyordu. Şu ana dek Roper'a yaklaştığını hayal etmişti, oysa şimdi Roper kendisine yaklaşıyordu. Önce bayılacağını hissetti, sonra da aç olduğunu. Sonra Mama Low'un beyaz Kanadalı kıçını *iki katı hızla* kaldırması için ona bağırdığını işitti ve kendini daha iyi hissetti. Tahta iskeleden geriye yürüyüp kumlu yoldan barakaya geri döndü. Denizde geçirdiği haftalar görünüşünü düzeltmişti. Adımlarında okyanusun verdiği bir gevşeklik vardı. Gözleri yumuşamış, teni sağlıklı bir parıltıya kavuşmuştu. Yükseltiye tırmanırken batıdaki güneş batmadan önce büyümeye başlamış, etrafında bakırdan bir hale oluşmuştu. Mama Low'un iki oğlu ünlü yuvarlak masa üstünü taş patikadan terasa doğru yuvarlıyordu. İsimleri Wellington ve Nelson'dı, ama Mama Low'a göre Terli ve Islak Göz'dü. Terli on altı yaşındaydı ve aşırı kiloluydu. Nassau'da okulda olması gerekiyordu, ama gitmiyordu. Islak Göz kalem kadar inceydi, esrar içiyordu ve beyazlardan nefret ediyordu. İkisi yarım saattir bir masayla boğuşuyordu, ama aralarında atışmaktan hiçbir şey halledemiyorlardı.

"Bahamalar insanı aptal yapıyor be adam," dedi Terli, Jonathan yanlarından geçerken.

Telegram: @cinciva

"Sen söyledin Terli, ben değil."

Islak Göz gülümsemeden onu seyrediyordu. Jonathan ona tembel bir el hareketiyle selam verdi. Islak Göz'ün bakışları patika boyunca onu takip etti. Bir sabah ölü bulunursam, nedeni boğazımı kesen Islak Göz'dür, diye düşündü. Sonra ölü ya da diri Hunter Adasında çok fazla sabah görmeyi beklemediğini hatırladı. *Pasha*'nın pozisyonunu zihninde yeniden değerlendirdi. Yat dönmeye başladığı için geniş bir alana ihtiyacı vardı.

"Mass' Lamont, seni Kanadalı beyaz tembel, beni duyuyor musun? Sen zavallı bir zencinin tutmak zorunda kalacağı en tembel beyaz herifin tekisin, biliyor musun? Hasta değilsin artık, Mass' Lamont. Billy Bourne'a senin sadece lanet bir *tembel* olduğunu söyleyeceğim."

Mama Low verandada saçlarında plastik bigudiler olan ve sadece Miss Amelia olarak bilinen uzun boylu ve çok güzel bir kızın yanında oturuyordu. Adam hem bira içiyor hem de bağırıyordu. Kendisine "Yüz kırk kilo boyunda" ve "bir metre eninde" demek hoşuna gidiyordu, ayrıca "kafası bir ampul kadar çıplaktı". Birleşik Devletler başkan yardımcısına canın cehenneme demiş bir adam olan Mama Low'un, Trinidad ve Tobago kadar uzaklarda bile çocukları vardı, ayrıca Florida'da ciddi sayıda gayrı menkule sahipti. Devasa boynuna bir yığın kurukafadan oluşan altın bir kolye takıyordu. Güneş battıktan sonraki bir dakika içinde kâğıt güllerle bezeli, üstüne nakışla Mama yazısı işli, kiliseye giderken taktığı hasır şapkasını takacaktı.

"Bu gece midye dolmandan yapacak mısın Bay Lamont?" diye bağırdı Mama, sanki Jonathan hâlâ deniz kenarında oturup keyif yapıyormuş gibi. "Yoksa keyfince gezip takılacak mısın?"

Telegram: @cinciva

"Midye istedin, midye alacaksın, Mama," diye cevap verdi Jonathan neşeyle. Miss Amelia uzun elleriyle zarifçe saçlarını yokluyordu.

"Peki, onları nereden almayı düşünüyorsun? Bunu düşündün mü? Bekle düşünmüşsündür. Sen sadece ağzına kadar beyaz adam pisliğiyle dolu bir herifsin."

"Bu sabah Bay Gums'tan güzel bir sepet midye aldın, Mama. Ve *Pasha* için özel on beş tane kerevit."

"Kinkajou* Bay Gums'dan mı? Aldım mı? Eh, belki de almışımdır. O zaman git onları doldur, beni duyuyor musun? Çünkü asiller geliyor, İngiliz lordları ve leydileri geliyor, zengin küçük beyaz prensler ve prensesler geliyor. Onlara güzel zenci müziği çalacağız, onlara *gerçek zenci yaşamından* tattıracağız, evvveeet." Bir kutu daha bira aldı. "Terli, o masayı yukarı taşıyacak mısın, yoksa yaşlılıktan ölecek misin?"

Mama Low her akşam yarım şişe konyak ve Miss Amelia'nın ilgisi Cennet'te geçirilen bir günün çilesini daha atlatmasını sağladıktan sonra adamlarına aşağı yukarı hep böyle seslenirdi.

Jonathan mutfağın arkasındaki banyoya gidip beyazlarını giydi. Her seferinde olduğu gibi yine aklına Yvonne geldi. Jonathan'ın kendisinden duyduğu hoşnutsuzluğun nesnesi olarak geçici bir süre için Sophie'nin yerini Yvonne almıştı. Karnındaki endişe kabarcığının cinsel bir ısrarı vardı. Beykın ve sarımsakları doğrarken parmak uçları karıncalanıyordu. Beklentinin saldırıları elektrik şoku gibi sırtında dolaşıyordu. Mutfak bir gemi mutfağı kadar temiz ve paslanmaz çelik tezgâhları ve Hobart bulaşık makinesiyle bir o kadar bakımlıydı. Jonathan çalışırken demir parmaklıklı pencereden *Iron Pasha*'nın gelişini izliyordu: radar direği ve uydu iletişim çanağı, ardın-

---

* Güney Amerika'ya özgü et yiyen, ağaçlarda yaşayan bir memeli (ç.n)

Telegram: @cinciva

dan Carlisle ve Finch projektörleri... Kıç tarafında göz kırpan kırmızı bayrağı ve lüks kamaralardaki altın rengi perdeleri görebiliyordu.

"Sevdiğin herkes gemide," demişti Burr, Deep Körfezi iskelesinden denize doğru yürürken soldaki üçüncü telefon kulübesini aradığında.

Jonathan lavaboda taze patatesleri ovalarken Melanie Rose ilahi söylüyordu. Melanie Rose, İncil okulunda ders veriyordu ve üç ay önce Eleuthera'ya gidiş dönüş bileti alan ve şimdiye kadar biletin ikinci yarısını kullanmayan Cecil adında birinden ikiz kızları vardı. Cecil bir gün geri dönebilirdi ve Melanie Rose geri döneceğine dair neşeli bir umut hali içinde yaşıyordu. Bu arada Jonathan ikinci aşçı olarak Cecil'in yerini almıştı. Melanie Rose cumartesi geceleri şu anda balık masasında orfoz balığı temizleyen O'Toole'le kendini rahatlatıyordu. Bugün cumaydı, bu yüzden yakınlaşmaya başlamışlardı.

"Yarın dansa gidiyor musun, Melanie Rose?" diye sordu O'Toole.

"Yalnız dans etmeye niyetim yok, O'Toole," dedi Melanie Rose küstah bir tavırla burnunu çekerek.

Mama Low sallanarak gidip katlanan sandalyesine oturdu, aklından çıkaramadığı bir melodiyi hatırlıyormuş gibi başını iki yana salladı. Muazzam büyüklükteki parmaklarının arasında kısa bir süre önce gezgin bir İranlının hediye ettiği tespihi sallıyordu. Güneş neredeyse batıyordu. Denizdeki *Pasha* onları selamlamak üzere düdük çaldı.

"Ah, Tanrım, sen lanet olası koca bir herifsin," diye mırıldandı Mama Low hayranlıkla, açık kapı eşiğinden *Pasha*'ya bakmak için dönerek. "Sen lanet olası koca, beyaz bir milyonersin, Lord Kral Richard Lanet Olası Onslow Lanet Olası Roper, sör. Mass' Lamont bu gece güzel yemek pişir. Yoksa bu Bay Lord Roper *Pas-*

Telegram: @cinciva

ha seni mahveder. Sonra biz zavallı zenciler de zengin bir adamın tabağında kalanları didikleyen zenciler gibi senden geri kalanı didikleriz."

"Bu adam parasını nereden kazanıyormuş?" diye sordu Jonathan çalışmaya devam ederken.

"Roper mı?" diye sordu Mama inanamayarak. "Yani *bilmiyor musun?*"

"Yani *bilmiyorum.*"

"Eh, Mass' Lamont, *ben de* bilmiyorum. Ve kesinlikle sormuyorum. Nassau'da bütün parasını kaybeden büyük bir şirketi var. Adam bu kriz döneminde bile bu kadar zenginse kesinlikle büyük bir sahtekârdır."

Kısa süre içinde Mama Low ıstakozlar için acı çili sosunu hazırlamaya başladı. Sonra mutfakta tehlikeli bir sessizlik oldu. Yatçıların Hunter Adasına Mama'nın çili sosundan başka bir şey için geldiğini ima edecek aşçı yamağı henüz dünyaya gelmemişti.

Pasha limana girmişti. On altı kişilik grubu yakında gelecekti. Diğer masalarda yemek yiyecek olan ilk müşteriler gelmeye başladıkça mutfağı bir savaş atmosferi kapladı. Artık cesur konuşmalar, kamuflaj boyası sürmeler ve endişeyle silahları kontrol etmeler yoktu. Ekip sessizleşmişti, sadece gözler ve beden hareketleriyle ilişki kuruyor, birbirlerinin arasından sessiz dansçılar gibi geçiyorlardı. Perde Mama Low'daki masal gibi geçecek olan yeni bir gece için kalkarken, Terli ve Islak Göz bile bu gerilimle susmuştu. Miss Amelia plastik bigudileriyle kasada dikilmiş, ilk hesap için hazır bekliyordu. Ünlü şapkasıyla Mama Low her yerdeydi. Alçak sesli küfürleriyle adamlarını topluyor, ön saflarda nefret edilen düşmanla uğraşıyor, tekrar mutfağa dönüyor, alçaltınca daha da etkili olan sesiyle emirler yağdırıyordu:

Telegram: @cinciva

"Masa sekiz, hoş beyaz hanım, lanet olası bir tırtıl. Marul yaprağından başka bir şey yemiyor. İki Mama'nın Salatası, O'Toole! Altıdaki serseri çocuk, hamburger dışında bir şey yemiyor. Çocuk boy hamburger ve üzerine tükür! Dünyaya ne *oluyor* O'Toole? İnsanların artık dişleri yok mu? Artık balık yemiyorlar mı? Islak Göz, bir numaraya beş gazoz ve iki tane Mama'nın meyve kokteylinden. Kıpırda. Mass' Lamont, sen midye dolması yapmaya devam et, altı düzine daha, fazla sayılmaz, beni duyuyor musun? *Pasha* için on altı porsiyon ayırmayı unutma. Midyeler doğruca hayalara gider, Mass' Lamont. Bayanlar ve baylar senin midyelerin sayesinde bu gece ölesiye sevişecekler. O'Toole, salata sosu nerede, hepsini içtin mi? Melanie Rose, tatlım, o patateslerin çevrilmesi gerekiyor, yoksa gözlerinin önünde çuvala ve küle dönecekler!"

Bütün bunlar geniş terastaki altı kişilik Huntsman orkestrasının koruyucu ezgileri eşliğinde konuşuluyordu. Müzisyenlerin terleyen yüzleri küçük süsleme ışıklarının altında parlıyor, beyaz gömlekleri yanıp sönen flaşlarla ışıldıyordu. Henry adında bir çocuk kalipso söylüyordu. Henry kokain satmaktan Nassau hapishanesinde beş yıl yatmış ve eve yaşlı bir adam gibi görünerek dönmüştü. Melanie Rose, Jonathan'a Henry'nin yediği onca dayaktan sonra artık sevilmeye gelmediğini söylemişti. "Bazı yerliler onun bu yüzden bu kadar yüksek sesle şarkı söylediğini söylüyor," demişti üzgün bir gülümsemeyle.

Kalabalık bir geceydi. Mama Low'un haftalardır en yoğun gecesi olması ekstra heyecanı açıklıyordu. Servis yapılacak elli sekiz müşteri vardı ve on altı kişi daha geliyordu, Mama Low onları dürbünüyle görmüştü. Oysa daha en yoğun sezon başlamamıştı bile. Gergin bir saat daha geçtikten sonra uyuşukluk başladığında Jonathan en sevdiği şeyi yapma fırsatı buldu:

Telegram: @cinciva

kafasını soğuk suyla yıkayıp kapıdaki yuvarlak delikten müşterileri tartıp biçmeye başladı.

Yakın gözlemci bakışı. Ölçülü, teknik, titiz. Hiçbir bağlantıya girmeyecek kadar uzaktaki avının fark edilmeden derinlemesine incelenmesi. Jonathan bunu günlerce yapabilir. Yüzü ve elleri kamuflaj boyasıyla boyanmış, giysilerine gerçek yeşillikler iliştirilmiş bir halde hendeklerde, çalıların arasında, ahırlarda yaptı bunu. Şimdi de yapıyor: Ona tam zamanında gideceğim, daha önce değil.

Önce at nalı şeklinde dizilmiş beyaz ışıkları ve korunaklı suyun cam yüzeyinde oturan kamp ateşine benzer küçük yatlarıyla aşağıdaki liman. Bakışlarınızı biraz kaldırırsanız göreceksiniz, işte orada: karnaval için süslenmiş gibi baştan kıça altın rengi ışıklarla bezenmiş *Iron Pasha*. Jonathan biri önde, diğeri kıçta ve üçüncüsü köprünün gölgesinde dolanan korumaları görebiliyor. Frisky ve Tabby onların arasında değil. Onların bugünkü görevi karada. Jonathan'ın bakışları kumdan patikanın sınırlarından yukarı çıkıp Mama Low'un kutsal krallığını bildiren ahşap kemere doğru ilerledi. Işıklandırılmış hatmi çalılarını ve dalgalanan yıpranmış Bahamalar bayraklarını taradı. Çok yaşlı bir çiftin birbirine sokulmuş, parmak uçlarıyla inanamıyormuşçasına birbirlerinin yüzlerine dokunduğu dans pistine yöneldi. Jonathan onların hayatta kalmalarına hâlâ hayret eden göçmenler olduklarına emindi. Genç dansçılar durağan bir coşkuyla birbirlerine yapışmıştı. Pistin kenarındaki bir masada kırklı yaşlarda, sert görünümlü iki adam oturuyordu. Üzerlerinde bermuda şortları, güreşçi atletleri vardı. Kollarının üst kısmı kullanılmaktan gelişmişti. Siz misiniz, diye sordu onlara zihninden, yoksa siz de Roper'ın köpeklerinden misiniz?

Telegram: @cinciva

"Muhtemelen Cigarette kullanacaklar," demişti Rooke. "Aşırı hızlı, alçak bir şey."

İki adam alacakaranlıktan önce Jonathan'ın Cigarette olup olmadığını bilmediği yeni, beyaz sürat tekneleriyle gelmişlerdi. Ama profesyonellerin hareketsizliğine sahiplerdi.

Ayağa kalkıp alt taraflarını düzelttiler, çantalarını omuzlarına astılar. Biri Mama Low'a doğru Roma selamı verdi.

"Bayım? Bayıldık. Çok güzel yemeklerdi. Harikaydı."

Dirsekleri havada, kum patikadan teknelerine doğru yürüdüler.

Bunlar hiç kimse, diye karar verdi Jonathan. Birbirlerine aitler. Belki. Belki de değiller.

Bakışlarını üç Fransız adamın ve kızlarının oturduğu masaya çevirdi. Çok sarhoşlar, diye karar verdi. Mama'nın alkollü meyve kokteylinden on iki tanesini aralarında halletmişlerdi ve kimse içkisini çiçek saksısına dökmemişti. Jonathan verandanın ortasındaki bara odaklandı. Fondaki yatçı flamalarının önündeki renkli giysiler giymiş, yüksek taburelere tünemiş iki siyah kız yirmili yaşlardaki iki siyah adamla sohbet ediyordu. Belki de sizsiniz, diye düşündü. Belki de kızlardır. Belki de dördünüz birden.

Jonathan gözünün kıyısıyla Deep Körfezi'nden okyanusa doğru ilerleyen sürat teknesine baktı. İki adayım gitti. Belki.

Bakışları terasa doğru tırmanmaya başladı. Etrafı dalkavuklarla, soytarılarla, korumalarla ve çocuklarla çevrili, dünyanın en kötü adamı özel Camelot'unda eğleniyordu. Teknesinin limana hâkim olduğu gibi Bay Richard Onslow Roper'ın kendisi de yuvarlak masaya, terasa ve restorana hâkimdi. Teknesinin aksine kendisi bu gösteri için süslenmemişti, ama bir

Telegram: @cinciva

arkadaşına kapıyı açmak için üzerine birkaç şey giyivermiş olan bir adamın rahat görüntüsüne sahipti. Denizci mavisi bir süveter kaygısızca omuzlarına atılmıştı.

Yine de hakimiyet ondaydı. Soylu kafasının hareketsizliğiyle. Gülümsemesinin ve ifadesinin kıvraklığıyla. Konuşsa da dinlese de seyircilerinin ona gösterdiği dikkatle. Tabaklardan şişelere, yeşil kavanozlardaki mumlardan çocukların yüzlerine kadar şeyin ona doğru veya ondan uzağa sıralanmış gibi görünmesiyle. Bu yakın gözlemci bile bu çekimi hissediyordu: Roper, diye düşündü. Benim, Pine, sana İtalyan heykellerini almamanı söyleyen adam.

Jonathan bunları düşünürken terastan toplu bir kahkaha çığlık gibi yükseldi. Belli ki bu kahkahaya Roper öncülük etmiş ve kışkırtmıştı, çünkü bronz sağ kolu komik noktayı vurgulamak için havalanmış, başı masanın karşısındaki kadına doğru kalkmıştı. Jonathan kadının sadece kaygısızca dağınık kestane rengi saçlarını ve çıplak sırtını görebiliyordu, ama Herr Meister'ın bornozunun içindeki teni, uzun bacakları ile bileklerindeki ve boynundaki mücevherleri hemen hatırladı. Onu ilk kez gördüğünde bedeninde meydana gelen dalgalanmayı, bu kadar genç ve güzel birinin Roper'ın esaretini kabul etmesinin neden olduğu kızgınlığı hissediyordu. Kadın gülümsedi. Bu onun komedyen gülüşüydü: kaçık, çarpık ve küstah.

Jonathan onu aklından çıkarıp çocukların olduğu tarafa baktı. *Langbourne çiftinin üç çocuğu var, MacArthur ve Danby'nin birer çocuğu*, demişti Burr. *Roper kendi oğlu Daniel'i eğlendirmek için onları da sürüklüyor.*

Sekiz yaşındaki Daniel'in dağınık saçları, solgun bir teni ve kararlı bir çenesi vardı. Daniel'e gelince Jonathan'ın bakışları suçlulukla sabitlendi.

Telegram: @cinciva

"Başka birini kullanamaz mıyız?" diye sormuştu Rooke'ye. Ama demirden duvarla karşılaşmıştı.

Daniel, Roper'ın gözbebeği, diye cevap vermişti Rooke, Burr camdan dışarı bakarken, neden başka birine bakalım ki?

Beş dakikadan bahsediyoruz Jonathan, demişti Burr. Sekiz yaşında bir çocuk için beş dakika nedir ki?

Bu arada Daniel, Jed'le ciddi bir konuşma yapıyordu. Onu dinlemek için eğilen Jed'in saçları kabaca ortadan ikiye ayrılmıştı. Şamdanların alevi ikisinin yüzüne de altın rengi bir ışıltı veriyordu. Daniel Jed'in kolunu çekti. Jed ayağa kalktı, yukarıdaki orkestraya baktı, belli ki bir tanıdığa seslendi. İnce eteklerini toplayıp bahçe kapısının üstüne çıkan bir ergen gibi önce bir bacağını, sonra diğerini bankın üstünden geçirdi. Jed ve Daniel el ele taş merdivenlerden indiler. Üst sınıf geyşası, demişti Burr, *hakkında kayıtlı olumsuz hiçbir şey yok*. Ne kaydettiğine bağlı, diye düşündü Jonathan, Jed'in Daniel'i kollarına almasını seyrederken.

*

Zaman duruyor. Orkestra ağır bir samba çalıyor. Daniel, içine girmek üzereymiş gibi Jed'in kalçalarını tutuyor. Jed'in hareketlerinin zarafeti suça yakın. Bir kıpırtı Jonathan'ı dalgınlığından kurtarıyor. Daniel'in pantolonuna kötü bir şey olmuş. Jed pantolonu belinde tutuyor, onun mahcubiyetine gülüyor. Daniel'in üst düğmesi kopup gevşemiş, ama Jed doğaçlama yaparak Melanie Rose'un önlüğündeki on beş santimlik çengelli iğneyle pantolonu tutturuyor. Roper duvarın üstüne kalkmış, filosunu teftiş eden gururlu bir amiral gibi onlara bakıyor. Onun bakışlarını yakalayan Daniel, Jed'i sadece el sallayacak kadar bir süre için bırakıyor. Roper başparmaklarını kaldırarak cevap veriyor. Jed, Roper'a bir öpücük gönderiyor, Daniel'in

Telegram: @cinciva

ellerini tutup geriye doğru eğiliyor, ağzıyla Daniel'in takip edebilmesi için ritim tutmaya başlıyor. Samba hızlanıyor. Daniel gevşeyip müziğe uyuyor. Jed'in kalçalarının hareketi kamu düzenine bir saldırı. Dünyanın en kötü adamı fazlasıyla huzurlu.

Bakışlarını terasa çeviren Jonathan, Roper'ın ekibinin geri kalanını gelişigüzelce inceliyor. Frisky ve Tabby masanın iki yanında oturuyor, Frisky sol tarafı, Tabby yemek yiyenleri ve dans pistini koruyor. İki adam da Jonathan'ın hatırladığından daha iri. Sarı saçları hâlâ at kuyruğu olan Lord Langbourne güzel bir İngiliz kızla konuşurken, karısı asık suratla dans pistini seyrediyor. Karşılarında Binbaşı Corkoran başında eski bir Panama şapkasıyla oturuyor, yüksek yakalı bir elbise giyen, hantal bir kızla kibarca sohbet ediyor. Kız kaşlarını çatıp kızarıyor, kıkırdıyor, sonra kendini toparlayıp haşin bir atakla, bir ağız dolusu dondurma alıyor.

Kulenin yukarısındaki iktidarsız şarkıcı Henry uyuyamayan-ve-çok-uykusu-olan bir kızla ilgili bir kalipso söylüyor. Dans pistindeki Daniel'in göğsü Jed'in karnında, başı göğüslerinde, elleri kalçalarında. Jed onu kendi haline bırakmış, huzur içinde sallanmasına izin veriyor.

"Masa altıdaki kızın küçük yavru köpek gibi memeleri var," dedi O'Toole, Jonathan'ın böğrünü elindeki meyve kokteyli tepsisiyle dürterek.

Jonathan, Roper'a son kez uzun uzun baktı. Roper yüzünü ayın yattan ufka doğru bir patika çizdiği denize dönmüştü.

"Mass' Lamont, *Hallelujah*'ı çal bakalım, bayım!" diye bağırdı Mama Low gösterişli bir hareketle O'Toole'u bir kenara iterek. Antika bir binici pantolonu giyip İngilizlerin Hindistan'da kullandığı şapkalardan takmıştı. Elinde ünlü siyah sepeti ve binici

Telegram: @cinciva

kırbacı vardı. Mama Low'un ardından balkona çıkarken aşçı önlüğü ve şapkasıyla bir hedef kadar beyaz olan Jonathan pirinç çanı çaldı. Çan sesi denize doğru yankılanmaya devam ederken, Roper kafilesinin çocukları terastan çıkıp patikadan koşarak inmeye başladı, Langbourne ve polo oynayan bir çift ufak tefek genç adamın önderliğindeki yetişkinler daha ağırbaşlı bir hızla onları takip etti. Orkestra trampet çalmaya başlamış, çevredeki meşaleler söndürülmüştü. Renkli spot ışıkları dans pistini buz pisti gibi parlatıyordu. Mama Low ortadaki sahneye çıkıp kırbacını şaklatırken Roper ve maiyeti ön sırada kendilerine ayrılmış yerlere oturdular. Jonathan denize baktı. Belki de Cigarette olan beyaz tekne kaybolmuştu. Burundan dolaşıp güneye inmiş olmalıydı.

"Tam burası, durduğum yer, başlangıç noktası! Tabanca işaretinden önce harekete geçen her zenci yengecine on kırbaç!"

Sömürgeci şapkası başının arkasına doğru kayan Mama Low, o ünlü İngiliz Sömürge yöneticisi oyununu sergiliyor.

"Tam buradaki bu tarihi nokta..." derken ayaklarının dibindeki kırmızı noktayı işaret ediyordu, "bitiş noktası. Bu sepetteki bütün yengeçlerin bir *numarası* var. *Bu* sepetteki her yengeç koşacak, yoksa bunun *nedenini* öğreneceğim. Bitiş noktasına ulaşamayan her yengeç balık çorbasına gidecek."

Kırbacı bir kez daha şaklıyor. Kahkahalar sessizliğe dönüşüyor. Dans pistinin kıyısında Terli ve Islak Göz, bir zamanlar bebek Low'u taşıyan eski bebek arabasından beleşe konyaklı meyve kokteyli dağıtıyor. Büyük çocuklar bağdaş kurarak oturmuş, iki oğlan kollarını kavuşturmuş, iki kız dizlerine sarılmıştı. Daniel, Jed'e yaslanmış, başparmağını ağzına soku-

Telegram: @cinciva

yor. Roper yanında dikiliyor. Lord Langbourne flaşla bir fotoğraf çekip Binbaşı Corkoran'ın canını sıkıyor: "Sandy, eski aşkım, Tanrı aşkına, bir kez olsun sadece hatırlasak olmaz mı?" diye söyleniyor amfitiyatroyu dolduran bir fısıltıyla. Ay, pembe bir kâğıt fener gibi denizin üstünde asılı duruyor. Liman ışıkları göz kırpar gibi. Jonathan'ın dikildiği balkonda O'Toole elini sahiplenici bir edayla Melanie Rose'un poposuna koymuş, kız ona boyun eğerek kıvrılıp bükülüyor. Sadece bigudili Miss Amelia bu eğlenceyi yok sayıyor. Beyaz ışıklı mutfak penceresinin önünde dikilmiş, dikkatle paraları sayıyor.

Orkestra yine trampet çalmaya başlıyor. Mama Low siyah hasır sepete selam veriyor, kapağı tutup havaya kaldırıyor. Yengeçler çıkış sırasına göre diziliyor. Bebek arabalarını terk eden Terli ve Islak Göz bilet koçanlarıyla seyircilerin arasına dalıyor.

Jonathan, Terli'nin, "Üç yengeç yarışıyor, bütün yengeçler berabere!" diye bağırdığını duyuyor.

Mama Low, seyircilerin arasından bir gönüllü arıyor:

"*Arıyorum! Arıyorum!*" diye bağırıyor koca sesiyle. "Bu aptal yengeçlerle ilgili görevini iyi bilen temiz ve beyaz bir Hıristiyan arıyorum. Küstahlığa ya da başkaldırıya boyun eğmeyecek birini... Siz, bayım! Mütevazı umutlarımı *size* bağladım."

Kırbacı Daniel'i işaret ediyor. Daniel ciddi-komik bir çığlık atarak yüzünü Jed'in eteklerine gömüyor, sonra seyircilerin arkasına kaçıyor. Ama kızlardan biri sahneye doğru ilerlemeye başlıyor. Jonathan onu alkışlayan polo oyuncularının kendini beğenmiş seslerini işitiyor.

"Aferin Sally! Canlarına oku onların, Sals! Harika!"

Jonathan balkondaki avantajlı noktadan bara bir göz atıyor. İki adam ve kızları çok ciddi bir konuşma-

Telegram: @cinciva

ya gömülmüş, azimle dans pistini görmezden geliyorlar. Jonathan'ın bakışı seyircilere, orkestraya, sonra aradaki tehlikeli, karanlık noktalara kayıyor.

Terasın arkasından gelecekler, diye karar veriyor. Merdivenlerin yanındaki çalıların ardına gizlenecekler. *Sen sadece mutfak balkonunda kalmaya bak,* demişti Rooke.

Sally ya da Sals adlı kız yüzünü buruşturup siyah sepete bakıyor. Trampetler yeniden çalıyor. Sally cesur kollarını sırayla sepete uzatıyor. Kahkaha dolu çığlıkların arasında kafasını da sepete sokup iki elinde birer yengeçle çıkıyor, yengeçleri yan yana başlangıç kapısına koyuyor. Bu arada Langbourne'un kamerası vızıldayıp zoom yapıyor. Kız üçüncü yengeç için uzanıyor, onu da başlangıç noktasına koyup polo takımının destek sesleri eşliğinde yerine geçiyor. Kuledeki trampetçi avcı borusu çalmaya başlıyor. Bu ses limanda yankılanmaya devam ederken, bir tabanca sesi geceyi parçalıyor. Hazırlıksız yakalanan Frisky yarı çömelme pozisyonuna geçerken, Tabby kimi vuracağını bilmeden kendine atış için yer açmak üzere etrafındaki seyircileri geriye itmeye başlıyor.

Jonathan bile bir an için atış yapanı arıyor, sonunda şapkasının altında terleyen Mama Low'u ve karanlık gökyüzüne doğru kaldırdığı dumanı tüten tabancasını görüyor.

Yengeçler harekete geçiyor.

Sonra her şey gelişigüzel oluveriyor.

Resmiyet yok, tezahür anı, karmaşa, çığlıklar yok: Roper'ın Frisky ve Tabby'ye verdiği, "kıpırdamayın ve hareketsiz durun, *hemen*" emri dışında hiç ses yok gibi.

Olağanüstü bir şey varsa, o da ses değil, sessizlikti. Mama Low sıkıcı konuşmasına ara vermiş, orkestra

Telegram: @cinciva

trampet çalmayı bırakmış, polo oyuncuları çılgınca alkışlamayı kesmişti.

Ve bu sessizlik yavaşça gelişmişti, tıpkı büyük bir orkestranın prova sırasında iyi başlayıp sonra yavaşça susması, en kararlı müzisyenlerin veya dikkatsizlerin birkaç nota daha devam ettikten sonra yavaşça durmaları gibi. Bir süre için Jonathan'ın fark ettiği tek şey, Hunter's Adasında insanlar bu kadar büyük gürültü yapmayı bıraktığında birden duymaya başlanılan şeyler oldu: kuş çığlıkları, ağustos böcekleri, Penguin Burnu'ndaki suların şıpırtısı, mezarlıktaki bir midillinin bağırtısı ve Deep Körfezi'ndeki geç saatlere kadar çalışan birinin motoruyla uğraşırken çıkardığı çekiç sesleri. Sonra hiçbir şey duymaz oldu. Sessizlik engin ve korkunç bir hal aldı ve Jonathan tribünü andıran balkondaki yerinden akşam erken saatte restorandan ayrılıp yeni, beyaz Cigarette'leriyle uzaklaşan iri yarı iki silahlı profesyoneli gördü. Şu anda kilisedeki yardım toplayanlar gibi seyircilerin iki yanında ilerliyor, cüzdanları, el çantalarını, kadın çantalarını, saatleri ve arka ceplerdeki para tomarlarını topluyorlardı.

Ve mücevherleri, özellikle de Jed'inkileri... Jonathan tam zamanında bakınca Jed'in çıplak kolunun önce sol, sonra sağ kulağına gittiğini, saçlarını kenara atıp başını hafifçe öne eğdiğini gördü. Sonra sanki birisinin yatağına girmek üzereymiş gibi kolyesini çıkarmak için ellerini boynuna götürdü. Artık hiç kimse Bahamalarda mücevher takacak kadar deli değil, demişti Burr, sadece Dicky Roper'ın kız arkadaşı öyleydi.

Ve hâlâ bir telaş yoktu. Herkes kuralları anlamıştı. İtiraz eden, direnen ya da bir hoşnutsuzluk gösteren yoktu; elbette bunun iyi bir nedeni vardı. Hırsızlardan biri grubun sunduklarını toplarken, suç ortağı üzerinde konyak ve içki şişelerinin ve buz kovasının içinde

Telegram: @cinciva

bira kutularının durduğu bebek arabasını itiyordu. Ve sekiz yaşındaki Daniel Roper bira kutularının ve şişelerin arasında kurbanlık Buda gibi oturuyordu. Kafasına otomatik bir tabanca dayanmış, Burr'un bu yaşta bir çocuk için önemli olmayacağını söylediği beş dakikanın ilk birkaç dakikasına katlanıyordu. Belki de Burr haklıydı, çünkü Daniel gülümsüyor ve bu güzel şakayı kalabalıkla paylaşıyordu. Ne de olsa korkunç yengeç yarışından kurtulduğu için çok rahatlamıştı.

Ama Jonathan, Daniel'in neşesini paylaşmıyordu. Kafasının içinde bir yerlerde, tıpkı öfkenin kırmızı serpintisi gibi yanan bir ışığın titreşimini görüyordu. Heckler'ını silahsız, yeşil İrlandalıya boşalttığı geceden beri hatırladığı en güçlü savaş çağrısını duyuyordu. Bu çağrı o kadar gürültülüydü ki başka hiçbir şey düşünmüyor, sadece yapıyordu. Günler ve geceler boyunca kendini bu an için hazırlamış, korkmuş, plan yapmıştı: Bunu yaparlarsa, mantıklı cevap şu olacak; eğer şurada dururlarsa ben şöyle durmalıyım. Ama duygularını hesaba katmamıştı. Şu ana kadar... Kuşkusuz ilk tepkisinin planladığı gibi olmamasının nedeni buydu.

Balkonun boyutları izin verdiğince gölgelere geri çekilip beyaz aşçı gömleğini ve şapkasını çıkardı, şortuyla mutfağa koşup Miss Amelia'nın tırnaklarıyla ilgilendiği kasaya koştu. Miss Amelia'nın telefonunu kapıp ahizeyi kulağına götürdü, tuşlara birkaç kez basınca zaten bildiği şeyi doğrulamış oldu, hat kesikti. Mutfak bezini kapıp ortadaki masanın üstüne atladı, mutfağı aydınlatan neon ışığı çıkardı. Bu arada Miss Amelia'ya kasayı aynen olduğu gibi bırakıp üst kata saklanmasını, parayı almaya kalkmamasını, yoksa onun peşine de düşeceklerini söyledi. Dışarıdan gelen ışıkta aceleyle çalıştığı tezgâhın altına uzanıp bıçak bloğunu aldı. En sert oyma bıçağını bulup koşmaya

Telegram: @cinciva

başladı, ama tekrar balkona değil, bulaşıkhaneden geçip güney tarafındaki kapıya gitti.

Neden bıçak, diye merak etti koşarken. Neden bıçak? Bıçakla kimi doğrayacağım? Ama yine de bıçağı fırlatmadı. Bıçağı olduğuna memnundu, çünkü hangi tür olursa olsun silahlı bir adam, silahsız bir adamın iki katıdır: Kılavuzu okuyun.

Dışarıya çıktıktan sonra güneye koşmaya devam etti, asırlık kaktüslerin ve deniz üzümü ağaçlarının arasından geçip Goose Neck'e bakan yamacın kıyısına vardığında, nefes nefese ve ter içindeydi, ama aradığı şeyi gördü: adamların kaçması için koyun doğu tarafına demirlenmiş beyaz, motorlu tekne. Ama teknenin görüntüsüne hayran olmakla vakit kaybetmedi. Bıçak elinde tekrar karanlık mutfağa geri döndü. Bütün bunlar bir dakikasını bile almamış olmasına rağmen, Miss Amelia'nın üst kata kaçması için yeterli olmuştu.

Jonathan kuzey tarafındaki karanlık mutfak penceresinden hırsızların ilerleyişine baktı ve bu süre zarfında ilk kez ölümcül öfkesini biraz olsun dizginleyebildiğini mutlulukla fark etti, çünkü artık daha iyi odaklanabiliyordu ve solukları düzelmişti. İç disiplini bir kez daha eski haline dönmüştü. Ama bu öfkesi nereden gelmişti? İçinin karanlık ve uzak bir yerlerinden. Bir sel gibi kabarıp her yerine yayılmıştı, ama kaynağı belirsizdi. Ve bıçak hâlâ elindeydi. *Başparmak üstte, Johnny, ekmeğe yağ sürer gibi... bıçakla zikzak yap ve gözlerini seyret... çok yavaş değil ve diğer elinle onu biraz rahatsız et...*

Panama şapkalı Binbaşı Corkoran bir sandalye bulup ata biner gibi oturmuş, kollarını sandalyenin arkalığının üstüne koyup çenesini kollarına dayamış, hırsızları bir defile izler gibi izliyordu. Lord Langbourne kamerasını teslim etmişti, ama evrak çantalı

Telegram: @cinciva

adam onu alır almaz işe yaramaz bulup bir kenara fırlatmıştı. Jonathan onun, "*Canın cehenneme,*" dediğini duydu. Frisky ve Tabby avlarından beş metre uzakta, kaskatı olmuş, tetikte bekliyorlardı. Ama Roper'ın sağ kolu hâlâ onları engellercesine kalkıktı, gözlerini Daniel ve hırsızların üzerinden ayırmıyordu.

Jed'e gelince, dans pistinin kenarında, mücevherleri olmadan tek başına dikiliyordu. Bedeni yaşadığı gerilimle kasılmış, elleri Daniel'e doğru koşmamak için kendini durdurmak istercesine bacaklarına yapışmıştı.

Jonathan, Roper'ın, "İstediğiniz paraysa alabilirsiniz," dediğini işitti. Sesi yaramaz bir çocukla konuşuyormuş gibi sakindi. "Yüz bin dolar ister misiniz? Yatta nakit olarak var. Bana çocuğu verin. Polisi peşinize takmam. Sizi rahat bırakırım. Oğlanı alırsam tabii. Ne dediğimi anlıyor musunuz? İngilizce biliyor musunuz? Corky, İspanyolca dene olur mu?"

Corkoran'ın mesajı düzgün bir İspanyolcayla tekrarlayan sesi duyuldu.

Jonathan nakit kasasına baktı. Miss Amelia'nın kasası açık duruyordu. Yarısı sayılmış para yığınları tezgâha saçılmıştı. Dans pistinden mutfağa giden zikzaklı yola baktı. Dik ve kabaca asfaltlanmış bir yoldu. Yalnızca bir deli yüklü bir bebek arabasını oradan itmeyi denerdi. Ayrıca aydınlatılmıştı. Bu da karanlık mutfağa giren birinin görülmeyeceği anlamına geliyordu. Jonathan bıçağı kemerinin altına soktu, avuçlarındaki teri şortuna sildi.

Yağmalama grubu patikadan yukarı çıkmaya başlamıştı. Hırsızın rehinesini tutma şekli Jonathan için hayati önem taşıyordu. Ne de olsa eylem planı buna bağlıydı; Burr buna olasılık planı demişti. *Kör bir adam gibi dinle Johnny, sağır biri gibi izle.* Ama hatırladığı kadarıyla hiç kimse ona bir adamın oyma bıçağıyla iki

Telegram: @cinciva

silahlı adamın elinden sekiz yaşında bir çocuğu kurtarıp hayatta kalmayı nasıl başaracağını söylememişti.

Patikanın ilk ayağını geçmişlerdi. Onların aşağısında yüzleri ark lambalarının altında aydınlanmış, hareketsiz kalabalık bekliyordu. Hiç hareket etmeden hırsızlara bakıyorlardı. Jed onlardan ayrı duruyor, saçları ışıkta bakır rengi pırıltılar saçıyordu. Jonathan yine kendini kaybeder gibi oldu. Çocukluğunun kötü hayalleri görüş alanını doldurdu. Karşılık bulan hakaretler, karşılık bulmayan dualar.

Önce çantalı adam geldi, yirmi metre arkasından da kolundan tuttuğu Daniel'i patikada sürükleyen suç ortağı. Daniel artık şaka yapmıyordu. Çantalı adam açgözlülükle yürüyor, dolu çanta yanında sallanıyordu. Ama Daniel'i tutan adam beceriksiz, çarpık adımlar atıyor, sık sık dönüp otomatik tabancasıyla kalabalığı ve Daniel'i tehdit ediyordu. Jonathan adamın sağ elinin ve kolunun boş olduğunu fark etti. Emniyet kilidi *açıktı*.

"Benimle pazarlık etmek istemiyor musunuz?" diye bağırdı Roper dans pistinden. "Ben onun babasıyım. Neden benimle konuşmuyorsunuz? Bir anlaşma yapalım."

Jed'in korkmuş, ama içinde biraz Amazonluk da barındıran küstah sesi duyuldu: "Neden bir yetişkini almıyorsunuz? Lanet olası zorbalar. İçimizden birini alın. İsterseniz beni alın." Korkusu ve öfkesi birleşirken daha yüksek sesle, "Onu geri getirin, sizi lanet olasıcalar!" diye bağırdı.

Daniel'i rehin alan adam, Jed'in meydan okumasının ardından ona bakmak için tabancayı başından çekmeden çocuğu hızla çevirdi, testere sesini andıran Bronx hırlamasıyla kötü adam sözlerini tekrarladı:

"Peşimizden biri gelmeye kalkarsa, biri patikadan gelirse, biri bizi durdurmaya kalkarsa, çocuğu öldü-

Telegram: @cinciva

rürüm, tamam mı? Sonra önüme kim gelirse öldürürüm. En iyisi mi orada kalıp çenenizi kapayın."

Kan Jonathan'ın ellerinde atıyor, parmak uçları zonkluyordu. Bazen elleri işi kendi başlarına yapmak, onu peşlerinden sürüklemek istiyordu. Balkonun ahşap zemininde telaşlı ayak sesleri duyuldu. Mutfak kapısı hızla açıldı, bir adamın eli ışık düğmesini arayıp buldu, açtı, bir şey olmadı. Boğuk bir ses nefes nefese, "*Kahretsin, Sevgili İsa, ne cehennemde bu? Kahretsin!*" dedi. İri yarı bir figür kasaya doğru yalpaladı, orta yerde durdu. "Kimse yok mu? Kim var orada? Lanet olası ışık nerede? *Kahretsin!*"

Bronx, diye düşündü Jonathan yine. Balkon kapısının arkasına iyice yapıştı. Gerçek bir Bronx aksanı. Adam yine ilerledi. Bir eliyle çantayı önünde tutarken, diğer eliyle etrafı yokluyordu.

"Kim varsa çıksın ortaya, beni duyuyor musun? Bu bir uyarıdır. Çocuk elimizde. Bize bela olursanız çocuk biter. Bizimle oyun oynamayın."

Ama bu arada banknotları bulmuş, hepsini eliyle çantaya süpürüyordu. İşini bitirince kapıya gitti ve Jonathan'la arasında yalnızca kapı olduğu halde, aşağıdaki suç ortağına seslendi.

"Aşağıya devam ediyorum Mike! Motoru çalıştıracağım, duyuyor musun? *Tanrım, kahretsin,*" diye söylendi hayat onun için çok zormuş gibi. Sonra mutfak kapısından bulaşıkhanenin kapısına koştu, kapıyı tekmeleyerek açtı, patikadan Goose Neck'e doğru inmeye başladı. Aynı anda Jonathan, Mike adındaki adamın rehinesi Daniel'la birlikte geldiğini duydu. Jonathan bir kez daha elini şortuna sildi, belindeki bıçağı çıkardı, soluna uzatıp adamın karnını aşağıdan yukarıya doğru yaracakmış gibi sivri ucunu yukarı çevirdi. Bunu yaparken Daniel'in hıçkırığını işitti. Boğuk bir hıçkırıktı bu. Oğlan ağlamamak için kendini

Telegram: @cinciva

tutmuş olmalıydı. Yorgunluk, sabırsızlık, can sıkıntısı veya düş kırıklığının neden olduğu yarı ağlama, yarı inleme... İster yoksul, ister süper zengin olsun, kulağı ağrıyan ya da siz gelip üstünü örteceğinizi söyleyene kadar üst kata gidip yatmak istemeyen her çocuktan duyacağınız türde bir hıçkırık.

Ama bu Jonathan için çocukluğunun çığlığıydı. Her iğrenç koridorda ve barakada ve yetimhanede ve her teyzenin arka odasında yankılanıyordu. Saldırı darbelerinin bu gecikme anında daha iyi olacağını bilerek kendini bir an daha tuttu. Kalp atışlarının yavaşladığını hissetti. Gözlerinin önünde kırmızı sisin toplandığını gördü. Ağırlıksız ve zarar görmez hale geldi. Sophie'yi gördü. Yüzü sağlamdı ve gülümsüyordu. Jonathan yetişkin ayaklarının gürültüsüyle daha küçük ayakların isteksiz hışırtısını duydu. Daniel'i rehin alan adam çocuğu peşinden sürükleyerek balkonun iki ahşap merdiveninden mutfağın seramik döşemesine indi. Adamın ayakları yere değer değmez Jonathan kapının arkasından çıktı, iki eliyle adamın tabancayı tutan elini tutup haşince büktü. Aynı anda bir çığlık attı: duygusal boşalımı sağlayan, yardım çağırmayı, korkutmayı, çok uzun süredir gösterdiği sabrı sona erdirmeyi amaçlayan uzun bir çığlık. Yere düşen tabancayı tekmeleyerek uzanılamayacak bir yere itti. Adamı ve yaralı kolunu kapıya doğru itip kapıyı tuttu, bütün ağırlığını verip adamın kolunu kapıyla pervaz arasında ezdi. Mike denen adam da çığlık attı, ama Jonathan bıçağı terli boynuna dayayınca sustu.

"Kahretsin be adam!" diye fısıldadı Mike, acıyla şaşkınlık arasında. "Bana ne halt ediyorsun? *Kahretsin!* Deli misin nesin? Tanrım!"

"Tepeden aşağıya annene doğru koş," dedi Jonathan. "Koş. Acele et. Çabuk."

Telegram: @cinciva

Jonathan içindeki bütün öfkeye rağmen, bu sözcükleri büyük bir özenle seçmişti, çünkü daha sonra bunlarla yaşamak zorunda kalabileceğini biliyordu. Çünkü sadece bir aşçı olan bir adam Daniel'in ilk adını nereden bilebilirdi? Ya da Jed'in onun annesi olmadığını ya da Daniel'in gerçek annesinin birkaç bin mil uzakta, Dorset'te olduğunu nasıl bilebilirdi? Jonathan konuşurken Daniel'in artık kendisini dinlemediğini, arkasındaki diğer kapıya baktığını gördü. Çantalı adam onun çığlığını duyunca arkadaşına yardım etmek üzere geri gelmişti.

"Lanet olası herif, lanet kolumu kırdı!" diye bağırdı Mike denen adam. "Lanet kolumu bırak, kaçık herif! Bıçağı var Gerry. Onunla uğraşma. Lanet kolum kırıldı. İki kez kırdı. Şakası yok. Deli bu!"

Ama Jonathan adamı kırık kolundan tutmaya devam ederken, bıçağı boynundan çekmedi. Adamın başı dişçi koltuğundaymış gibi geriye yatmış, ağzı iyice açılmıştı. Terli saçları yüzünü yalıyordu. Jonathan gözlerinin önündeki kırmızı sis yüzünden gerekli gördüğü her şeyi hiç vicdan azabı duymadan yapabilirdi.

"Merdivenlerden geri dön," dedi Daniel'e. Ama onu korkutmamak için alçak sesle konuşuyordu. "Dikkatli git. Koş, Hemen."

Bunun üzerine Daniel sonunda gitmeye razı oldu. Topuklarının üstünde dönüp sendeleyerek dengesiz bir şekilde merdivenlerden aşağıya ve donmuş kalabalığa doğru inerken, başarısını göstermek istercesine bir elini başının üstüne kaldırmış sallıyordu. Gerry adındaki adam ona tabancasının kabzasıyla vurduğu sırada, Jonathan'ın aklında kalan teselli edici görüntü bu oldu. Adam sağ yanağına ve gözüne bir kez daha vurdu, Jonathan Sophie'nin kanından oluşan örtünün içinde uçarken adam bir daha vurdu. Jonathan yerde kurtarma pozisyonunda yatarken,

Telegram: @cinciva

Gerry önlem olması için kasıklarına birkaç tekme indirip Mike'ı yenilenmiş çığlık ve lanetler eşliğinde sağlam kolundan tuttu, mutfaktan karşıdaki kapıya doğru çekiştirdi. Jonathan yıpranmış çantanın birkaç adım ötede yattığını görüp memnun oldu, çünkü belli ki Gerry hem Mike'la, hem de çantayla aynı anda ilgilenememişti.

Derken yeni ayak sesleri ve konuşmalar duyuldu. Jonathan bir an için adamların aynısından biraz daha yapmak için geri geldiklerini sandı, ama kafa karışıklığı içinde seslerin kaynağı konusunda yanılmıştı, çünkü şimdi etrafında toplanıp ona bakanlar düşman değil, dosttu; uğruna dövüşüp neredeyse öldüğü insanlar: Tabby ve Frisky, Langbourne ve polo oyuncuları, dans ederken birbirinin yüzüne dokunan yaşlı çift, bardaki dört siyah genç, Terli ve Islak Göz, sonra aralarında Daniel'la birlikte Roper ve Jed. Miss Amelia, Jonathan onun da kolunu kırmış gibi ağlayıp duruyordu. Mama Low, Miss Amelia'ya çenesini kapasın diye bağırdı, Miss Amelia "zavallı Lamont" diye çığlık attı. Roper bunu duyup itiraz etti.

"Neden ona Lamont diyor ki?" diye sordu, Jonathan'ın kanlı yüzünü daha iyi görebilmek için başını bir o yana, bir bu yana çevirerek. "Bu Meister's'ten Pine. Gece uşağı. İngiliz. Tanıdın mı Tabby?"

"Ta kendisi Şef," diye doğruladı Tabby, Jonathan'ın yanına eğilip nabzına bakarken. Jonathan gözünün kıyısıyla Frisky'nin evrak çantasını alıp içine baktığını gördü.

"Hepsi burada Şef," dedi yatıştırırcasına. "Can ve uzuv kaybı dışında bir zarar yok."

Ama Roper hâlâ Jonathan'ın yanına çömelmiş duruyordu ve gördüğü şey mücevherden daha etkileyici olmalıydı, çünkü yeni bir şarap açılmış gibi burnunu kırıştırıp duruyordu. Jed, Daniel'ın yeterince şey gör-

Telegram: @cinciva

düğüne karar verip onu sakince merdivenlerden indiriyordu.

"Beni duyuyor musun Pine?" diye sordu Roper.

"Evet," dedi Jonathan.

"Elimi hissedebiliyor musun?"

"Evet."

"Burayı?"

"Evet."

"Burayı?"

"Evet."

"Nabzı nasıl Tabby?"

"Durumu düşünülürse gayet düzgün, Şef."

"Beni hâlâ duyuyor musun Pine?"

"Evet."

"İyileşeceksin. Yardım geliyor. Seni en iyi yere götüreceğiz. Tekneyle mi konuşuyorsun, Corky?"

"Hattayım, Şef."

Jonathan, Binbaşı Corkoran'ı kulağında kablosuz telefonla, bir eli kalçasında, ekstra otorite havası vermek için dirseği havada konuşurken hayal edebiliyordu.

"Onu hemen helikopterle Nassau'ya götüreceğiz," diyordu Roper, Corkoran için sakladığı boğuk sesiyle. "Pilota söyle, sonra hastaneyi ara. Düşük sınıf bir yeri değil. Diğerini. Bizimkini."

"Doctors Hastanesi, Collins Bulvarı," dedi Corkoran.

"Onu kaydettir. O kibirli İsviçreli cerrah kimdi? Hani şu Windermere Cay'de evi olan, durmadan şirketlerimize para yatırmaya çalışan?"

"Marti," dedi Corkoran.

"Marti'yi ara, onu buraya getir."

"Tamam."

"Sonra sahil güvenliği, polisi ve her zamanki salakları ara. Kıyameti kopar. Sedye var mı Low? Git getir. Evli misin Pine? Karın filan var mı?"

Telegram: @cinciva

"Ben iyiyim, efendim," dedi Jonathan.

Ama her zamanki gibi son sözü söyleyen at binici Amazon oldu. Manastırda ilk yardım öğrenmiş olmalıydı. "Onu mümkün olduğunca az hareket ettirin," diyordu birine, Jonathan'ın uykusuna sızar gibi gelen bir sesle.

Telegram: @cinciva

13

Jonathan radarlarında kaybolmuştu, dost ateşiyle öldüğüne inanılıyordu. Onca planlama, onca dinleme ve izleme, onca sözde ustalık hepsi yol kenarındaki hurdaya dönmüş bir limuzin gibi yatıyordu. Sağır, kör ve gülünçlerdi. Miami'deki penceresiz karargâh hayaletli eve dönmüştü. Burr pis koridorlarda cinlerin uğradığı bir adam gibi dolaşıyordu.

Roper'ın yatı, uçakları, evleri, helikopterleri ve arabaları sürekli izleniyordu. Şehir merkezindeki Ironbrand Land, Ore&Precious Metals Şirketi'nin saygın merkezlerinin bulunduğu şık sömürge malikânesi de aynı şekilde. Dünya çapında Roper'ın bağlantılarına ait olan telefon ve faks hatları da: Tortola'daki Lord Langbourne'dan Zug'daki İsviçreli bankacılara ve Varşova'daki yarı isimsiz işbirlikçilere kadar; Rio de Janerio'daki gizemli Rafi'den Prag'daki Misha'ya ve Curaçao'daki Hollandalı avukatların firmasına ve başkanlık sarayındaki masasında konuştuğunda bile uyuşturucunun etkisindeki bir mırıltı gibi etki bırakan ve takma adı Charlie olan Panama'daki kimliği henüz belirlenmemiş olan hükümet yetkilisine kadar herkes.

Telegram: @cinciva

Ama en son Nassau Doctors Hastanesinde yoğun bakımda olduğu duyulan Jonathan Pine, namı diğer Lamont'tan bir haber yoktu.

"Kaçtı," dedi Burr, Strelski'ye ağzına dayalı parmaklarının arasından. "Önce çıldırdı, sonra hastaneden kaçtı. Bir hafta sonra haberini Pazar gazetelerinde okuruz."

Ama her şey mükemmel şekilde planlanmıştı. *Pasha*'nın Nassau'dan kalkış anından Mama Low'daki sahte kaçırma olayına kadar hiçbir şey şansa bırakılmamıştı. Konukların ve patates kızartması yiyip yarış arabalarından konuşan on iki yaşlarındaki uzun suratlı İngiliz kızlarından ve sırım gibi boyları, dünyaya cehennem olmalarını söyleyen ağzının kıyısından konuşmalarıyla kendine güvenli oğlanlardan oluşan çocuklarının gelişi hepsi Amato'nun gözcüleri tarafından izlenmiş, takip edilmiş ve nefret edilmiş, son olarak da *Pasha*'da görülmüş, hiçbir şey şansa bırakılmamıştı.

"Biliyor musun? O zengin çocuklar ot alabilmek için Rolls'larıyla Joe's Easy'de duruyorlar!" diye Strelski'ye söylenmişti gururlu, yeni baba Amato kulaklığından. Bu hikâye hak ettiği gibi operasyonun efsanelerinin arasına girmişti.

Deniz kabukları hikâyesi de öyle. *Pasha*'nın kalkışından bir gün önce Ironbrand'in parlak, genç adamlarından birinin (Meister's'daki diyoloğu olmayan rolüyle ilk defa sahneye çıkan MacArthur) şehrin diğer tarafındaki şüpheli bir bankacı tanıdığını aradığı duyulmuştu: "Jeremy, bana yardım et, Tanrı aşkına bugünlerde kim deniz kabuğu satıyor? Düne kadar o lanet olası şeylerden bin tane almış olmalıydım. Jeremy, çok ciddiyim."

Onu dinleyenler sıradışı bir şekilde konuşkan olmuştu. *Deniz kabuğu mu? Gerçekten* deniz kabuğu mu

Telegram: @cinciva

anıyordu? Yoksa başka bir anlamı mı vardı? Roper'ın silahlarla ilgili olarak kullandığı kodların hiçbirinde deniz kabuğundan söz edilmiyordu. Aynı gün MacArthur problemini Nassau'nun lüks mağazalarından birinin müdürüne anlatınca herkesin çilesi son bulmuştu: "Yolculuğun ikinci günü Lord Langbourne'un ikiz kızlarının doğum günü... Şef ıssız adalardan birinde midye kabuğu avı düzenlemek ve en iyi koleksiyonu yapana ödül vermek istiyor... Ama geçen yıl kimse tek bir deniz kabuğu bile bulamadı, bu yüzden Şef risk almak istemiyor. Güvenlik ekibinin bir gece önceden kabukları kuma gömmelerini isteyecek. Bu yüzden Bay Manzini, lütfen söyleyin, nereden toplu deniz kabuğu alabilirim?"

Bu hikâye ekibi gülmekten kırıp geçirmişti. Gece, deniz kabuklarıyla dolu sırt çantalarıyla silahlanmış halde, boş bir dolgu sahilde midye kabuğu avına çıkan Frisky ve Tabby, ha? Bu çok komikti.

Çocuk kaçırma olayında her adımın provası yapılmıştı. Önce Flynn ve Amato oraya yatçı kılığında gidip Hunter's Adasını keşfe çıkmıştı. Ardından Florida'ya geri dönüp Fort Lauderdale'deki eğitim alanında kendilerine ayrılan kum tepesinde ortamı yeniden oluşturmuşlardı. Masalar yerleştirilmişti. Bantlarla yollar belirtilmişti. Mutfak için bir kulübe inşa edilmişti. Yemek yiyen müşteri grubu toplanmıştı. İki kötü adam Gerry ve Mike kendilerine söyleneni yaptıktan sonra çenelerini kapamak üzere emir alan New Yorklu profesyonel kabadayılardı. Çocuğu kaçıran Mike ayı gibi bir adamdı. Çantayı taşıyan Gerry ise mahzun görünüşlü, ama çevik biriydi. Hollywood bundan daha iyisini yapamazdı.

"Emirleri iyice anladınız mı beyler?" diye sormuştu İrlandalı Pat Flynn, Gerry'nin sağ elinin her parmağındaki pirinç yüzüklere bakarak. "Sadece dostça birkaç yumruk istiyoruz Gerry. Sadece görünüşte bir

Telegram: @cinciva

iki değişiklik, istediğimiz tek şey bu. Sonra da onurunuzla çekilmenizi istiyoruz. Yeterince açık konuşuyor muyum, Gerry?"

"Tamamdır, Pat."

Sonra olasılıklar, "eğer"ler konuşulmuştu. Hepsi halledilmişti. *Ya Pasha* son anda Hunter's'a gelmezse? *Ya Pasha* limana girer, ama misafirler yemeği teknede yemeye karar verirse? *Ya* yetişkinler yemek için karaya çıkar, çocuklar –belki ceza olarak filan– teknede bırakılırsa?

"Dua et," demişti Burr.

"Dua et," demişti Strelski.

Ama sadece Tanrı'ya güvenmiyorlardı. Her şeyin bir ilki olduğunu ve bunun da o ilk olabileceğini bilseler de, *Pasha*'nın Hunter's Adasına uğramadan geçmediğini biliyorlardı. Deep Körfezi'ndeki Low'un Tersanesi'nde *Pasha* için ağzına kadar doldurulan dükkânlar olduğunu ve kaptanın her zaman buralara uğradığını ve Low's'da yemek yediklerini biliyorlardı, çünkü *Pasha*'dakiler hep böyle yapıyordu. Daniel'in babasını telefonda uzun uzun meşgul etmesine çok güveniyorlardı. Daniel geçen haftalarda Roper'la bölünmüş ailelere uyum sağlamanın korkunçluğuyla ilgili acı dolu birkaç telefon görüşmesi yapmış ve yaklaşan ziyaretinin en önemli noktası olarak Hunter's Adasına uğramak istediğini belirtmişti.

"Bu yıl yengeçleri sepetten çıkaracağım baba," demişti Daniel sadece on gün önce babasına. "Artık onlarla ilgili rüyalar görmüyorum. Annem benden gerçekten memnun."

Burr ve Strelski de kendi zamanlarında çocuklarıyla aynı rahatsız edici konuşmaları yapmıştı. Tahminlerince, çocuklarına en büyük önceliği veren İngiliz sınıfından olmasa da Roper, Daniel'i hayal kırıklığına uğratmak yerine ateşte yürümeyi tercih ederdi.

Telegram: @cinciva

Ve haklıydılar, kesinlikle haklı. Binbaşı Corkoran, terastaki masayı ayırması için Miss Ameliya'yı aradığında Burr ve Strelski birbirlerine sarılacak kadar sevinmişti.

O gece on bir buçuk civarında ilk huzursuzluk kıpırtılarını hissetmeye başladılar. Operasyon 23.03 için planlanmıştı, yengeç yarışı başlar başlamaz. Soygun, mutfağa giden patikayı tırmanma, Goose Neck'e iniş provalarda asla on iki dakikadan uzun sürmemişti. Neden Mike ve Gerry "görev tamamlandı" sinyalini vermiyorlardı?

Sonra kırmızı alarm verilmişti. İletişim odasının ortasında kollarını göğüslerinde kavuşturmuş dikilen Burr ve Strelski, Corkoran'ın gemi kaptanına, gemi helikopter pilotuna, Nassau'daki Doctors Hastanesine ve son olarak da Windermere Cay'deki evinde bulunan Dr. Rudof Marti'ye hızla emir veren sesini dinliyordu. Corkoran'ın sesi bir uyarı gibiydi. Soğuk ve tekdüze:

"Şef bilginizin sadece ilk yardımla kalmadığına memnun. Kafatası ve yüzün yan tarafında ciddi kırıklar var ve Şef bunların yeniden onarılması gerektiğine inanıyor. Ve hastayı onlara nakletmek için hastanenin bir doktora ihtiyacı var. Şef geldiğinde sizin hastanede beklemenizi istiyor. Bu sıkıntınızı cömertçe telafi edecek. Kendisine orada olacağınızı söyleyebilir miyim?"

Kırık kafatası ve yüzün yan tarafı mı? *Yeniden onarmak mı?* Mike ve Gerry ne halt etmişlerdi? Burr ve Strelski arasındaki ilişki zaten gerilmişken, Miami'deki Jackson Memorial Hastanesinden gelen telefonla şimşek hızıyla oraya koştular. Flynn de şoförün yanına binmişti. Oraya vardıklarında Mike hâlâ ameliyathanedeydi. Öfkeden deliye dönen Gerry, denizci

Telegram: @cinciva

mavisi ceketiyle bekleme odasında dikilmiş, arka arkaya sigara içiyordu.

"Lanet olası hayvan Mike'i lanet olası kapıda çarmıha gerdi," dedi Gerry.

"Peki, *sana* ne yaptı Ferry?" diye sordu Flynn.

"Bana, hiçbir şey yapmadı."

"*Sen ona* ne yaptın?"

"Lanet olası ağzını öptüm. Ne sanıyorsun, geri zekâlı?"

Bunun üzerine Flynn, Gerry'yi küçük bir çocukmuş gibi sandalyeden kaldırdı, yüzüne sert bir tokat atıp öncekiyle aynı uyuşuk tutumla tekrar yerine oturttu.

"Onu dövdün mü Gerry?" diye sordu Flynn kibarca.

"Lanet olası delirdi. Gerçekmiş gibi oynadı. Mike'ın boğazına bıçak dayadı, kolunu odun kesiyormuş gibi kapıya sıkıştırdı."

Operasyon odasına tam zamanında dönüp Daniel'in *Pasha*'nın uydu telefonundan İngiltere'deki annesiyle konuşmasını dinlediler.

"Anne benim. İyiyim. Gerçekten iyiyim."

Annesi uyanırken uzun bir sessizlik olmuştu.

"Daniel? Tatlım, İngiltere'ye geri dönmedin, değil mi?"

"*Pasha*'dayım anne."

"Daniel, gerçekten. Saatten haberin var mı? Baban nerede?"

"Yengeçleri sepetten çıkaramadım, anne. Tırstım. Midemi bulandırdılar. Ben iyiyim anne. Gerçekten."

"Danny?"

"Evet?"

"Danny bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Sadece Hunter's Adasında olduğumuzu anne. Sarımsak kokan bir adam vardı ve beni esir aldı. Başka bir adam Jed'in kolyesini aldı. Ama aşçı beni kurtardı, beni bıraktılar."

Telegram: @cinciva

"Daniel, baban orada mı?"

"Paula. Merhaba. Üzgünüm. Sana iyi olduğunu söylemeye kararlıydı. Mama Low's'da iki haydut tarafından silahla gasp edildik. Dans on dakika rehin alındı, ama kesinlikle zarar görmedi."

"Bir dakika," dedi Paula. Oğlu gibi Roper da onun kendisini toplamasını bekledi. "Daniel rehin alındı ve bırakıldı. Ama şimdi iyi. Devam et."

"Onu mutfağa götürdüler. Patikanın sonunda tepedeki mutfağı hatırlıyor musun?"

"Sen bütün bunların gerçekten *olduğuna* emin misin? Daniel'in hikâyelerini hepimiz biliyoruz."

"Evet, elbette. Gördüm."

"*Silahla gasp? Onu silah doğrultarak* tepeye çıkardılar? Sekiz yaşında bir çocuğu?"

"Mutfaktaki nakit parayı almaya gidiyorlardı. Ama aşçı oradaydı, beyaz bir adam, onlara saldırdı. Birini halletti, ama öteki geri gelip onu dövdü. Daniel de bu arada kaçtı. Dans'i yanlarında götürselerdi, ne olurdu Tanrı bilir, ama götürmediler. Her şey bitti artık. Çalınanları bile geri aldık. Tanrı aşçıları korusun. Hadi gel Dans, annene sana cesaretin için nasıl Victoria Haçı vereceğimizi anlat. Daniel'ı veriyorum."

Saat sabahın beşiydi. Burr operasyon odasındaki masasında Buda gibi hareketsiz oturuyordu. Rooke pipo içip *Miami Herald*'ın bulmacasıyla boğuşuyordu. Burr ancak birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açabildi.

"Leonard?" dedi Goodhew'un sesi.

"Merhaba Rex."

"Bir şeyler ters mi gitti? Beni arayacağını sanıyordum. Şokta gibisin. Yemi yuttular mı? Leonard?"

"Hem de nasıl yuttular."

"Peki, ters giden ne? Sesin zafer kazanmış gibi değil. Cenazede gibisin. Ne oldu?"

Telegram: @cinciva

"Sadece oltanın hâlâ bizim elimizde olup olmadığından emin değilim."

Bay Lamont yoğun bakımda, demişti hastane. *Bay Lamont'un durumu stabil.*

Bu fazla uzun sürmedi. Yirmi dört saat sonra Bay Lamont ortadan kayboldu.

Kendisi mi taburcu olmuştu? Hastane öyle söylüyordu. Dr. Marti onu kendi kliniğine mi nakletmişti? Görünüşe göre öyleydi, ama yalnızca kısa bir süre için. Klinik de taburcu olan hastaların gittiği yeri söylemiyordu. Amato gazeteci kılığında aradığında Dr. Marti, Bay Lamont'un adres bırakmadan gittiğini söylemişti. Birden operasyon odasında saçma teoriler dolaşmaya başladı. Jonathan her şeyi itiraf etmişti! Roper onu halledip denize atmıştı! Strelski'nin emirleri üzerine Nassau havaalanındaki gözetleme askıya alınmıştı. Amato'nun ekibinin fazla görünür hale gelmesinden korkuyordu.

"İnsan doğası mühendisliği yapıyoruz, Leonard," dedi Strelski teselli edercesine. Burr'un ruhundaki yükü almaya çalışıyordu. "Her seferinde doğru yapamazsın."

"Teşekkürler."

Akşam oluyor. Burr ve Strelski yol kenarındaki bir barbekü evinde cep telefonları kucaklarında oturmuş, kaburga ve Cajun pilavı yiyor, iyi beslenen Amerikalıların gelip gidişini seyrediyor. Telefon izlemeden gelen bir çağrı ağızları dolu halde tekrar merkeze koşmalarına neden oluyor.

Corkoran önde gelen bir Bahama gazetesinin kıdemli editörüyle konuşuyor:

"İlk göz ağrım! Benim. Corky. Nasılsın? Dans eden kızlar nasıl?"

Telegram: @cinciva

Kabaca şakalaştıktan sonra Corkoran asıl konuya geliyor:

"Tatlım, dinle, Şef bir haberin üstünün örtülmesini istiyor... günün kahramanının spot ışıklarını istememesinin önemli nedenleri var... genç Daniel, çok hareketli bir çocuk... Burada ciddi minnettarlıktan bahsediyorum, emeklilik planlarında mega iyileştirme yapılacak. 'Boşa çıkan bir eşek şakası'na ne dersin? Bunu yapabilir misin, aşkım?"

Böylece Hunter's Adasındaki sansasyonel soygun Yüksek Otorite tarafından kalıcı olarak önlenen haberler mezarlığına gömülüyor.

Corkoran zenginlerin hafif kusurları konusundaki anlayışıyla ünlü olan kıdemli bir Nassau polis memuruyla konuşuyor:

"Canım, nasılsın? Dinle, dostumuz Lamont konusunda, en son sizin kardeşlerinizden biri tarafından Doctors Hospital'da görülmüş... bir sakıncası olmazsa onu menüden çıkarabilir miyiz? Şef onun dikkat çekmemesini tercih ediyor, bunun Daniel için daha iyi olacağını düşünüyor... suçluları bulsanız bile mahkum olmalarını tercih etmiyor, bu telaştan nefret ediyor... Tanrı seni korusun... Şef bu Noel'de hoş, küçük bir pay düşünüyor, hepimiz istediğimiz her şeyi alabiliriz..."

Kanunun güçlü kolu pençelerini çekmeyi kabul ediyor. Burr, dinlediğinin Jonathan'ın ölüm ilanı olup olmadığını merak ediyor.

Ve dünyanın geri kalanının gıkı bile çıkmıyor.

Burr Londra'ya dönmeli miydi? Ya Rooke? Mantıken Miami'de ya da Londra'da topun ağzında olmaları fark etmiyordu. Mantıklı olmayan, Burr'un ajanının son görüldüğü yere yakın olma isteğiydi. Sonunda Rooke'yi Londra'ya gönderdi ve aynı gün çelik ve

Telegram: @cinciva

camdan yapılma otelden ayrılıp şehrin daha ucuz ve pis bir bölgesinde daha mütevazı bir yere taşındı.

"Leonard bu işin çözülmesini beklerken özverili davranıyor," dedi Strelski Flynn'e.

"Oh olsun," diyor Flynn. Hâlâ ajanının Burr'un kuzusu tarafından kurban edilmesini kabullenmeye çalışıyordu.

Burr'un yeni hücresi sahilin yanındaki pastel renklerle boyanmış, *art deco* tarzında döşenmiş bir kutucuktu. Yatağın yanındaki konsoldaki lamba dünyayı sırtında taşıyan krom Atlas'tan yapılmıştı. Çelik çerçeveli pencereler geçen her arabayla vızıldıyordu. Lobide kafası dumanlı Kübalı bir güvenlik görevlisi bekliyordu. Burr cep telefonunu yedek yastığın üstüne koyup hafif bir uyku çekiyordu.

Bir şafak vakti uyku tutmayan Burr cep telefonunu alıp geniş bulvarda yürüyüşe çıktı. Kokain yığınları sisli denizden üstüne geliyordu. Ama onlara doğru yürüdükçe gördüğü şeyin aslında renkli kuşların iskelelerinde çığlık attığı, Latin kökenlilerin duran buldozerlerin yanında savaş ölüleri gibi uyudukları bir inşaat alanı olduğunu fark etti.

Ortadan tek kaybolan Jonathan değildi. Roper da karadeliğe girmişti. Bilerek ya da bilmeyerek Amato'nun gözcülerini atlatmıştı. Nassau'daki Ironbrand merkezlerini dinlemeleri sonucunda sadece Şef'in uzakta çiftlik sattığını öğrenmişlerdi; çiftlik satmak Roper'ın dilinde kendi lanet olası işine bak anlamına geliyordu.

Flynn'in telaşla danıştığı muhbir Apostoll bir teselli veremiyordu. Müvekkillerinin Aruba adasındaki bir iş konferansına katılmış olabileceklerini duymuştu, ama kendisi davet edilmemişti. Hayır, Bay Roper'ın nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. O bir avukattı, seyahat acentesi değil. O Meryem'in askeriydi.

Telegram: @cinciva

Bir akşam daha olmuştu. Strelski ve Flynn, Burr'u yalnızlığından çıkarmaya kararlıydı. Onu otelinden alıp cep telefonları ellerinde, sahilin yanındaki gezinti alanında, kalabalığın arasında yürüyüşe çıkardılar. Burr'u kaldırımdaki bir kafeye oturtup margarita içirdiler, yanlarından geçen insanlarla ilgilenmeye zorladılar. Hepsi boşunaydı. Renkli gömlekler giyip altın yüzükler takmış, aralarında dar, mini etekli, uzun çizmeli bebeklerle yüksek sosyetenin heybetiyle yürüyen kaslı siyahileri, otomatik silahlarını gizlemek için molla grisi cüppeler giymiş olan korumaları seyrettiler. Kaykaylı bir genç sürüsü yanlarından hızla geçerken akıllı kadınlar el çantalarını uzanılamayacak bir yere çekti. Fötr şapkalı iki yaşlı lezbiyen korkmayı reddederek yavru köpeklerini doğruca onların üstlerine yürüttü, gençler yön değiştirmek zorunda kaldı. Kaykaylı gençlerden sonra her biri diğerinden daha da güzel olan patenli, uzun boyunlu manken kızlar geldi. Kadınları seven Burr onları görünce bir an için canlandı, ama sonra yeniden melankolisine geri döndü.

"Hey, Leonard," dedi Strelski, cesaretle son bir hamle yaparak. "Hadi gidip Roper'ın hafta sonu alışverişini nereden yaptığına bakalım."

Büyük bir otelin geniş omuzlu adamlar tarafından korunan konferans salonunda Burr ve Strelski bütün ülkelerden gelen alıcıların arasına karışıp isimleri yakalarındaki etiketlerde yazan genç adamların satış konuşmalarını dinledi. Adamların arkasında ellerinde sipariş defterleri olan kızlar oturuyordu. Kızların arkasındaki kan rengi halatlarla kordon altına alınan kutsal alanlarda malları sergileniyordu. Her biri cilalanıp parlatılmış mallar sahibini erkek yapmayı garanti eder gibiydi: fiyatı en uygun parça tesirli bombadan, her yeri plastikten olup tespit edilemeyen Glock

Telegram: @cinciva

otomatik tabancaya, portatif roket atara, havan toplarına ve insan öldürmeye yönelik mayınlara kadar her şey vardı. Ve okuyanlar için arka bahçesinde kendi kendine roket güdümlü silah yapmak veya tenis topları atıcısından tek kullanımlık susturucu yapmak için gereken standart işler anlatılıyordu.

"Orada bir tek poposunu on altı inçlik topun ağzına sokan bikinili bir kız eksikti," dedi Strelski operasyon odasına geri dönerlerken.

Esprisine gülen olmadı.

Şehre çöken tropik fırtına gökyüzünü karartmış, gökdelenlerin tepesini yok etmişti. Şimşek çakıyor, park etmiş arabaların alarmlarını çalıştırıyordu. Otel sarsılıp çatırdıyor, ana şalter kapanmış gibi son gün ışığı da sönüyordu. Yağmur Burr'un yatak odasının penceresinden sel gibi akıyordu, hızla ilerleyen sisin üzerinde siyah pislikler yüzüyordu. Rüzgâr palmiye ağaçlarına saldırıyor, sandalyeleri ve bitkileri balkondan fırlatıyordu.

Ama Burr'un kulağında çalan cep telefonu bu saldırıdan mucizevi şekilde kurtulmuştu.

"Leonard," dedi Strelski heyecanını bastıramayan bir sesle. "Hemen buraya gel. Molozların arasından birkaç mırıltı duyuyoruz."

Şehir ışıkları tekrar yandı, bedava yıkamadan sonra neşeyle parlamaya başladılar.

Corkoran, ihmal edilmiş bir grup İngiliz ticaret şirketinin ilkesiz yönetim kurulu başkanı olan ve ara sıra Majestelerinin satın alma bakanlarına inkâr edilebilir silah satışı yapan Sör Anthony Joyston Bradshaw'la konuşuyor.

Corkoran telefonu, hattın güvenli olduğunu varsayarak Ironbrand'in akıllı, genç adamlarından birinin Nassau'daki evinden açıyor.

Telegram: @cinciva

"Sör Tony? Ben Corkoran. Dicky Roper'ın yardımcısı."

"Ne istiyorsun?" Ses boğuk ve yarı sarhoş gibi. Banyodaki bir ses gibi yankılanıyor.

"Korkarım konu önemli, Sör Tony. Şef'in sizin iyi ofislerinize ihtiyacı var. Kaleminiz var mı?"

Burr ve Strelski büyülenmiş bir şekilde dinlerken Corkoran açık konuşmak için mücadele ediyor:

"Hayır, Sör Tony, *Pine*. İngilizce çam ağacı anlamına gelen Pine. Paranın P'si, İngiltere'nin İ'si, Norveç'in N'si, Edinburg'un E'si. Doğru. İlk adı Jonathan." Jonathan'ın doğum tarihi ve doğum yeri ve İngiliz pasaport numarası gibi zararsız birkaç ayrıntı daha ekliyor. "Şef onun geçmişinin baştan aşağı kontrol edilmesini istiyor Sör Tony, lütfen, tercihen hemen. Ve gizli kalsın. Her şey çok gizli kalacak."

"Joyston Bradshaw da kim?" diye soruyor Strelski konuşmanın sona erdiğini duyunca.

Derin bir rüyadan uyanmış gibi olan Burr dikkatle gülümsüyor. "Sör Anthony Joyston Bradshaw, önde gelen bir İngiliz pisliğidir Joe. Onun mali sıkıntıları şimdiki mali durgunluğun en büyük sevinç kaynaklarından biridir." Gülümsemesi genişledi. "Ayrıca Bay Richard Onslow Roper'ın eski suç ortağı olması da hiç şaşırtıcı değil." Burr konuya ısınıyordu. "Aslında Joe, sen ve ben hepsi İngiliz olan pislikler takımı oluştursak, Sör Anthony Joyston Bradshaw vurucu listemizin başında olurdu. Kendisi ayrıca başka üst düzey İngiliz pisliklerinin korunmasıyla da ilgileniyor ki bunların bir kısmı Thames Nehrinden çok uzakta çalışmıyor." Burr gülmeye başlarken gergin yüzünde rahatlamanın ışıltısı yayılıyor. "O yaşıyor, Joe! İnsan bir cesedi araştırmaz, hem de acil olarak! Baştan aşağı kontrol et, dedi. Eh, biz her şeyi onun için hazırlamıştık ve kimse ona bu bilgiyi Tony kahrolası Joyston

Telegram: @cinciva

Bradshaw'dan daha iyi sağlayacak konumda değil! Onu istiyorlar Joe! Jonathan burnunu çadırlarının içine sokmayı başardı! Bedeviler ne derler? Bir devenin burnunu çadırına sokmasına asla izin verme, çünkü bir kere buna izin verirsen, bütün deve içeri girer!"

Ama Burr böyle neşelenirken, Strelski bir sonraki uygun adım üzerine kafa yoruyor.

"Demek Pat işine devam edebilir?" dedi. "Pat'in adamları sihirli kutuyu gömebilir, öyle mi?"

Burr hemen ayıldı. "Sen ve Pat için uygunsa, benim için de uygundur."

Sonraki gece için anlaştılar.

Uyku tutmayan Burr ve Strelski U.S.1'deki bütün gece açık olan hamburgerci Murgatroyd's'a gittiler. Tabelada AYAKKABISIZ GİRENE SERVİS YAPILMAZ yazıyordu. Buzlu cam pencerelerin ötesindeki ahşap iskelede ay ışığında oturan pelikanlar bir daha asla bombalama yapamayacak olan tüylü eski bombardıman uçaklarına benziyorlardı. Gümüş rengi kumsaldaki beyaz balıkçıllar kederle yansımalarına bakıyorlardı.

Saat dörtte Strelski'nin telefonu öttü. Kulağına koyup, "Evet," dedikten sonra dinledi. "O zaman biraz uyuyun," dedi sonra. Telefonu kapattı. Konuşma yirmi saniye sürmüştü.

"Sorun yok," dedi Burr'a, içeceğinden bir yudum alarak.

Burr'un kulaklarına inanması için bir dakikaya ihtiyacı vardı. "Yani başardılar mı? Halloldu mu? Sakladılar mı?"

"Karaya indiler, sundurmayı buldular, kutuyu gömdüler, sessiz ve profesyonel bir şekilde işlerini halledip kayboldular. Artık senin oğlanın yapması gereken tek şey konuşmak."

Telegram: @cinciva

14

Jonathan bademciklerini aldırdıktan sonra yattığı askeri okuldaki demir karyolasına geri dönmüştü, yalnız bu yatak çok büyük ve beyazdı. Meister's'ta kullandıklarına benzer kenarları nakışlı yumuşak yastıklar ve koku vermesi için kullanılan içi ot dolu küçük yastıkla süslenmişti.

Gölgesini bulduğunu söylemek için ismi olmayan bir sesi telefonla aradıktan sonra Espérance'nın dışında kamyoncuların kullandığı bir motelde, çekili perdelerin karanlığında hasarlı çenesini iyileştiriyor, terleyerek ateşten kurtulmaya çalışıyordu, yalnız başı bandajlıydı, temiz pamuklu pijamalar giymişti ve Braille alfabesiyle okumaya çalıştığı, cebine dikilmiş bir arma vardı. Meister'ın M'si değil, Pine'ın P'si değil, Beauregard'ın B'si değil, Linden'in ya da Lamont'un L'si değil. Daha çok bir sürü sivri ucu olan Davud'un Yıldızı'na benziyordu.

Yvonne'un tavan arasındaydı, yarı karanlıkta Madam Latulipe'nin ayak seslerini dinliyordu. Yvonne orada değildi, ama tavan arası oradaydı; yalnız burası Yvonne'unkinden daha büyüktü ve Isabelle'in resim yaptığı Camden Town'daki tavan arasından da daha

Telegram: @cinciva

büyüktü. Eski Delft vazoda pembe çiçekler duruyordu. Seyyar satıcılık yapan kadın ve adamların işlenmiş olduğu bir goblen vardı. Tavandan sarkan bir pervane heybetle dönüyordu.

Luxor'da, Chicago House'daki bir dairede Sophie'nin yanında yatıyor, Sophie cesaret hakkında konuşuyordu; yalnız şu anda burun deliklerini gıdıklayan koku vanilya değil, çiçek karışımıydı. *Bana bir ders verilmesi gerektiğini söyledi,* diyordu Sophie. *Ders alması gereken ben değilim. Freddie Hamid ve korkunç Dicky Roper.*

Gün ışığını ince şeritler halinde kesen kapalı kepenkleri ve ince beyaz muslin perdenin katlarını seçebiliyordu. Başını diğer yöne çevirip üzerinde portakal suyu sürahisi olan Meister'ın gümüş oda servisi tepsisini ve kesme kristal kadehi, gümüş tepsinin üstündeki dantelli örtüyü gördü. Yerler kalın halıyla kaplıydı. Bulanık bakışlarını kapı eşiğine doğru çevirince çeşitli boylarda havluların asılı olduğu banyoyu gördü.

Ama bu arada gözlerinden sel gibi yaş akmaya, vücudu on yaşındayken parmaklarını birisinin arabasının kapısına sıkıştırdığı zaman olduğu gibi hoplamaya başladı. O zaman bandajın üstüne yattığını ve bandajın kafasının hırsızların parçaladığı ve Dr. Marti'nin onardığı tarafında olduğunu fark etti. Bu yüzden başını yeniden yakın gözleme başlamadan önce olduğu yöne çevirdi ve dönüp duran vantilatörü seyretti. Sonunda acı noktacıkları temizlendi ve içindeki gizli askerin jiroskopu kendini düzeltti.

Köprüyü buradan geçeceksin, demişti Burr.

İz bırakmalılar, demişti Rooke. *Kucağında oğlanla alkışlar eşliğinde onların yanına gidemezsin.*

Kafatası ve yanak kemiğinde kırık, demişti Marti. Richter ölçeğine göre sekiz seviyesinde beyin sarsıntısı, karanlık bir odada on yıllık yalnızlık.

Telegram: @cinciva

Üç kırık kaburga, otuz da olabilirdi.

Kalın botların burnuyla yapılan kastrasyon girişimini takip eden testislerde ciddi zedelenme.

Görünüşe göre Jonathan tabanca darbesinden sonra yere düşünce adam kasıklarına saldırmış, başka izlerin yanı sıra bacağının iç kısmında bıraktığı kırk altı numara ayak izi hemşirelerin gürültülü bir şekilde eğlenmelerine neden olmuştu.

Siyah-beyaz bir figür görüş alanına girdi. Beyaz tulum. Siyah yüz. Siyah bacaklar, beyaz çoraplar. Kauçuk topuklu, cırtcırt bantlı beyaz ayakkabılar. Jonathan başta onun yalnızca bir kişi olduğunu sanmıştı, ama şimdi birkaç kişi olduklarını biliyordu. Jonathan'ı ruh gibi ziyaret ediyor, sessizce cilalayıp tozunu alıyor, çiçeklerini ve içme suyunu değiştiriyorlardı. Birisinin adı Phoebe'ydi ve onda bir hemşirenin dokunuşu vardı.

"Merhaba Bay Thomas. Bugün nasılsınız? Ben Phoebe. Miranda, şu fırçayı tekrar alır mısın? Ve bu sefer Bay Thomas'ın yatağının tam *altını* süpür. Evet, *efendim*."

Demek Thomas'ım, diye düşündü. Pine değilim. Thomas. Ya da belki de Thomas Pine'ım.

Tekrar uykuya daldı. Birden uyanıp beyaz pantolonuyla Sophie'nin hayaletinin tepesinde dikildiğini gördü. İlaçları kâğıt bardağa koyuyordu. Jonathan onun yeni bir hemşire olduğunu düşündü. Sonra gümüş tokalı geniş kemeri, kalçalarının çıldırtıcı hatlarını ve dağınık kestane rengi saçlarını gördü. Sonra kimseye saygısı olmayan sesi duydu.

"Ama *Thomas*," diye itiraz ediyordu Jed. "*Birisi* seni *feci* şekilde seviyor olmalı. Anneler, kız arkadaşlar, babalar, dostlar? Gerçekten, hiç kimse mi?"

"Gerçekten," diye ısrar etti Jonathan.

"Peki, Yvonne kim?" diye sordu, başını onunkine birkaç santim kalana kadar yaklaştırıp doğrulması

Telegram: @cinciva

için bir elini göğsüne, bir elini sırtına koyarken. "Çok mu güzel?"

"Sadece bir arkadaş," dedi saçlarındaki şampuanın kokusunu alırken.

"Peki, olanları Yvonne'a anlatamaz mıyız?"

"Hayır, anlatamayız," dedi sertçe.

Hemşire ona ilaçlarını ve suyunu verdi. "Eh, Dr. Marti sizin *sonsuza dek* uyumanız gerektiğini söylüyor. Bu yüzden *son derece* yavaş bir şekilde iyileşmekten başka *bir şey* düşünmeyin. Şimdi, dikkatinizi dağıtacak bir şeylere ne dersiniz, kitap, radyo filan? *Henüz* değil, ama bir iki gün içinde. Hakkınızda hiçbir şey bilmiyoruz, sadece Bay Roper adınızın Thomas olduğunu söyledi. Bu yüzden neye ihtiyacınız varsa bize söylemelisiniz. Esas binada *devasa* bir kütüphane var, yığınlarca *kültürlü* kitap, Corky neler olduğunu söyler. İstediğiniz başka bir şey olursa Nassau'dan helikopterle getirtebiliriz. Sadece istemeniz yeter." Gözleri içinde boğulacak kadar iriydi.

"Teşekkürler."

Hemşire ateşine bakmak için elini yüzüne koydu. "Size ne kadar teşekkür etsek azdır," dedi elini çekmeden. "Geri döndüğünde Roper her şeyi benden çok daha iyi söyleyecektir, ama gerçekten, tam bir kahramansınız. Çok cesursunuz," dedi kapıdan. "*Kahretsin*," diye ekledi manastır kızı, pantolonu kapının koluna takılınca.

Jonathan bunun ilk karşılaşmaları değil, üçüncüsü olduğunu ve ilk ikisinin de rüya olmadığını o sırada fark etti.

İlk görüşmemizde bana gülümsedin ve bu iyi geldi: sessiz kaldın ve ben düşündüm ve aramızda bir şey gelişti. Saçlarını kulaklarının arkasına atmıştın, üzerinde binici pantolonu ve kot gömlek vardı. "Bu-

Telegram: @cinciva

rası neresi?" diye sordum. "Kristal," dedin. "Roper'ın Adası. Evi."

İkinci kez kafam karışıktı ve senin yemeğe götürülmeyi bekleyen eski karım Isabelle olduğunu sandım, çünkü yakalarında altın kurbağa olan son derece gülünç bir pantolon ceket takımla gelmiştin. "Bir şeye ihtiyacın olursa sürahinin yanında bir çan var," dedin. Ben de, "Çağrımı bekle," dedim. Ama şöyle düşünüyordum: Neden pandomim yapan bir oğlan gibi giyindin ki?

Babası şehrin taleplerine yetişecek diye kendini mahvetmiş, dedi Burr küçümseyerek. *Elektrik faturasını ödeyemezken kaliteli şarap servis ediyormuş. Onur kırıcı olduğunu düşündüğü için kızını ticaret okuluna göndermemiş.*

Goblenin güvenli tarafında yatan Jonathan geniş kenarlı şapka takmış bir kadın gördü ve şaşırarak onun şarkı söyleyen Annie Ball teyze olduğunu fark etti.

Annie cesur bir kadındı ve güzel şarkılar söylüyordu, ama çiftçi kocası herkesten nefret eden bir ayyaştı. Bu yüzden Annie bir gün şapkasını takıp Jonathan'ı minibüste yanına oturtmuş, bavulunu arkaya atarak tatile çıktıklarını söylemişti. Akşam geç saatlere kadar yol almışlar, şarkılar söylemişler, sonunda da üzerinde granitten OĞLANLAR yazan bir kapıya gelmişlerdi. Sonra Annie Ball ağlamaya başlayıp Jonathan'a yakında geri geleceğinin bir işareti olarak şapkasını vermişti. Jonathan üst kata çıkıp oğlanlarla dolu bir koğuşa girmişti. Geri döndüğünde hangi yatakta olduğunu anlaması için Annie teyzenin şapkasını yatağının başucuna asmıştı. Ama Annie teyze hiç geri gelmemişti. Jonathan sabah uyandığında koğuştaki diğer oğlanlar şapkayı sırayla takıyordu. Bu yüzden şapka için kavga etmiş ve geri almıştı. Sonra bir gazeteye sarıp üzerinde alıcı adresi olmadan kırmızı

Telegram: @cinciva

posta kutusuna atmıştı. Yakmayı tercih ederdi, ama çakmağı yoktu.

Buraya da gece geldim, diye düşündü. Döşemeleri mavi, çift motorlu beyaz bir Beechcraft'la. Yetimhane korumaları olmayan Tabby ve Frisky yasak mal için bavulumu araştırdı.

Ona Daniel için zarar verdim, diye karar verdi.

Beni köprüden geçirmesi için zarar verdim.

Beklemekten ve mış gibi yapmaktan sıkıldığım için zarar verdim.

Jed yine odadaydı. Yakın gözlemcinin bundan şüphesi yoktu. Bunu bilmesinin nedeni koku değildi, çünkü kokusu yoktu; sesi de değildi, çünkü ses de çıkarmıyordu. Ve uzun süre onu göremedi, çünkü görüntüsü yoktu. O zaman bilmesinin nedeni profesyonel gözlemcinin altıncı hissi olmalıydı. Tıpkı düşmanın orada olduğunu bildiğiniz, ama neden bildiğinizi bilmediğinizde olduğu gibi.

"Thomas?"

Jonathan uyuyormuş gibi yapıp parmak uçlarında kendisine doğru yaklaşmasını dinledi. Solgun giysiler, dansçı bedeni, dağınık saçlara dair bir fikri vardı. Saçlarını geriye atıp nefesini duymak için kulağını ağzına yaklaştırırken hışırtılarını işitti. Yanağının sıcaklığını hissedebiliyordu. Jed tekrar doğruldu, Jonathan terlikli ayakların koridorda kaybolduğunu, aynı ayakların dışarı çıkıp ahır avlusunu geçtiğini duydu.

Kadının Londra'ya gittiğinde korktuğunu söylediler, dedi Burr. *Züppe topluluğuyla arkadaş olup bir saha dolusuyla yatmış. İstirahat için Paris'e kaçmış. Roper'la tanışmış.*

Telegram: @cinciva

Cornwall'ın martılarını ve kepenklerin dışından gelen uzun yankılarını dinliyordu. Yosunların kahverengi tuzlu kokusunu alırken, suların çekildiğini anlıyordu. Bir süre için Jed'in kendisini Lanyon'a geri götürdüğüne ve çıplak ayaklarla aynanın önünde dikilip kadınların yatmadan önce yaptıkları şeyleri yaptığına inandırmıştı kendini. Sonra tenis toplarının sesini ve birbirine seslenen sosyetik İngilizlerin seslerini duydu. Bunlardan biri Jed'di. Çim biçme makinesinin sesini, kavga eden kaba İngiliz çocuklarının bağrışmalarını duydu. Langbourne'un çocukları olduğunu tahmin etti. Elektrikli motor sesini duyunca havuzun yüzeyini temizleyen süpürgenin sesi olduğuna hükmetti. Tekrar uyudu, kömür kokusu aldı. Tavandaki pembe parıltıyı görünce akşam olduğunu anladı. Başını kaldırmaya cesaret edince, kepenkli pencerenin önünde durmuş, günün bitmesini seyreden Jed'in siluetini gördü. Akşam ışığı tenis giysilerinin içindeki vücudunu gösteriyordu.

"Şimdi, Thomas, hayatında biraz daha *yiyeceğe* ne dersin?" diye teklif etti okul müdürü sesiyle. Başını oynattığını duymuş olmalıydı. "Esmeralda sana biraz et suyu, ekmek ve tereyağı hazırladı. Dr. Marti kızarmış ekmek dedi, ama nem yüzünden çok gevşiyor. Ya da tavuk göğsü ve elmalı pasta var. *Aslında*, Thomas, istediğin her şey var," diye ekledi, Jonathan'ın alışmaya başladığı ürkek aksanıyla. "Sadece ıslık çal."

"Teşekkürler. Çalarım."

"Thomas, dünyada senin için endişelenecek hiç kimsenin olmaması gerçekten çok *tuhaf*. Neden bilmiyorum, ama bu kendimi *feci şekilde* suçlu hissetmeme neden oluyor. Kardeşin bile mi yok? *Herkesin* kardeşi vardır," dedi.

"Korkarım yok."

"Eh, benim bir *muhteşem*, bir de *domuz* gibi bir kardeşim var. Bu da *aslında* onları eşitliyor. Ama ben on-

Telegram: @cinciva

ların olmalarını olmamalarına tercih ediyorum. Domuz olanın bile."

Odayı geçip Jonathan'a doğru yaklaşıyordu. Hep gülümsüyor, diye düşündü Jonathan telaşla. Televizyon reklamı gibi gülümsüyor. Gülümsemezse onu kapatacağımızdan korkuyor. O yönetmen arayışındaki bir aktris. Çenesinde küçük bir yara izi var, onun dışında belirgin bir iz yok. Belki birisi onu da dövmüştür. Aslında bir at tepmişti. Jonathan nefesini tuttu. Jed yatağına ulaşmıştı. Üzerine doğru eğilmiş, alnına soğuk plastere benzer bir şey yapıştırıyordu.

"Biraz ısınması gerekiyor," dedi daha geniş bir şekilde gülümseyerek. Sonra beklemek üzere yatağa oturdu, tenis eteği aralandı, çıplak bacaklarını kaygısızca birbirinin üstüne attı, baldırının kasları alttaki incik kemiğinin üstünde hafifçe kabardı. Teninde çok hafif bir bronzluk vardı.

"Ateş ölçer deniyor buna," diye açıkladı, bir hostes gibi abartılı bir şekilde. "Bazı *olağanüstü* nedenlerle *koca* evde bir termometre bulunmuyor. Sen çok gizemli birisin Thomas. *Bütün* eşyaların onlar mıydı? Sadece küçük bir çanta?"

"Evet."

"Dünyadaki bütün eşyan?"

"Korkarım öyle." Yatağımdan kalk! Yatağıma gir! Üstünü ört! Benim kim olduğumu sanıyorsun?

"*Tanrım*, çok şanslısın!" dedi, bu kez soylu bir prenses gibi. "Neden *biz* de böyle olamıyoruz? Beechcraft'la *bir haftalığına* Miami'ye gidiyoruz ve bavullarımız ambara zor sığıyor."

Zavallıcık, diye düşündü Jonathan.

Ezbere konuşuyor, diye düşündü kendi perişanlığı içinde. Sözcükler halinde değil. Satırlar halinde. Olması gereken kişinin ne söylemesi gerektiğini düşünüyorsa onu söylüyor.

Telegram: @cinciva

"Belki onun yerine o büyük yatlarınızdan birini kullanmalısınız," diye şaka yaptı.

Ama öfkeyle Jed'in kendisine gülünmesine hiç alışık olmadığını fark etti. Belki zengin kadınlar buna hiç alışmıyordu.

"*Pasha*'yı mı? Ah, o çok uzun sürüyor," diye açıkladı küçümseyerek. Elini alnına uzatarak plastik şeridi çekti, okumak için pencereye götürdü. "Roper uzakta, çiftlik satıyor, ne yazık ki. Biraz yavaşlamaya karar verdi ki ben de bunun *feci derecede* iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Ne yapıyor?"

"Oh, iş. Aslında bir şirket yönetiyor. Bugünlerde kim yönetmiyor ki? Neyse en azından *kendi* şirketi," diye ekledi, sevgilisi ticaret yaptığı için özür diler gibi. "Kendisi kurdu. Ama *esasen* çok sevimli, sevgi dolu bir adamdır." Şeridi biraz yana eğip kaşlarını çatarak baktı. "Ayrıca *bir sürü* çiftliği var, gerçi ben hiçbirini görmedim, ama oralar daha eğlenceli olmalı. Panama, Venezüella ve pikniğe gitmek için bile yanında silahlı korumalarının olması gereken başka yerlerde. Benim çiftlik anlayışım bu değil, ama yine de *toprak* işte." Kaşları biraz daha çatıldı. "Eh, derece normal *diyor* ve kirlendiğinde alkolle temizleyin diyor. Corky bizim için bunu yapabilir. *Hiç* sorun değil." Kıkırdadı ve Jonathan onun o tarafını da gördü: ortalık ısınmaya başlayınca ayakkabılarını ilk fırlatıp dansa başlayan parti kızı.

"Yakında yola çıkmalıyım," dedi Jonathan. "Çok nazik davrandınız bana. Teşekkür ederim."

Hep ele geçmesi zor gibi davran, diye tavsiye etmişti Burr. *Eğer bunu yapmazsan senden bir haftada sıkılırlar.*

"Gitmek mi?" diye bağırdı Jed. Dudaklarıyla mükemmel bir "o" yapıp bir süre öyle durdu.

"Sen neden bahsediyorsun?" Roper geri dönene kadar *hiçbir* yere gidemezsin ve Dr. Marti neka-

Telegram: @cinciva

het döneminin haftalar süreceğini söyledi. *En azından* toparlanmana yardım edebiliriz. Neyse hepimiz Meister's'ta tamamen farklı biriyken, Mama's'da hayat kurtarmaya nasıl geçtiğini öğrenmeye can atıyoruz."

"Farklı biri olduğumu sanmıyorum. Sadece hayatımın biraz rutine bağlandığını hissettim. Çizgili pantolonumu atıp bir süre başıboş dolaşmaya karar verdim."

"Bir tek bizim yolumuza çıkmış olmanın harika olduğunu söyleyebilirim," dedi at binici Amazon. Sesi o kadar boğuktu ki sanki konuşurken aynı anda atının eyerini sıkıştırıyor gibiydi.

"Ya siz?" diye sordu.

"Ben burada yaşıyorum."

"Hep mi?"

"Teknede olmadığımız zaman. Ya da seyahatte. Evet. Ben burada yaşıyorum."

Ama cevabı kendisini şaşırtmış gibiydi. Jonathan'ı yine yıkmış, gözlerini kaçırmıştı.

"Roper birkaç günlüğüne Miami'ye gitmemi istiyor," dedi çıkarken. "Ama Corky döndü ve herkes seni şımartmak için ölüyor. Dr. Marti'yi de her zaman arayabilirsin, bu yüzden *kaybolup* gideceğini sanmıyorum."

"Bu kez hafif bir bavul yapmayı unutmayın," dedi.

"Ah, ben hep öyle yapıyorum. Roper alışveriş yapmamda *ısrar ediyor*, bu yüzden hep tonlarca ağırlıkla geri dönüyoruz."

Jed'in gitmesiyle Jonathan büyük bir rahatlama hissetti. Onu yoranın kendi performansı değil, Jed'inki olduğunu fark etti.

Sayfa çevirme sesiyle uyandı. Daniel'in bornozuyla yere çömelip poposunu havaya dikmiş, bol gün ışı-

Telegram: @cinciva

ğında büyük bir kitabı okuduğunu gördü. Sabah olduğunu biliyordu, çünkü yatağın yanında çörek, kruvasan, ev yapımı reçel ve gümüş çaydanlık vardı.

"On beş metre uzunluğunda devasa ahtapot yakalayabilirsin," dedi Daniel. "Bunlar ne yiyor ki?"

"Öteki ahtapotları muhtemelen."

"İstersen sana onlar hakkında bir şeyler okuyabilirim." Başka bir sayfa açtı. "Jed'den hoşlanıyor musun?"

"Tabii ki."

"Ben pek hoşlanmıyorum."

"Neden?"

"Sadece hoşlanmıyorum. Çok duygusal. Beni kurtardığın için hepsi feci şekilde etkilendi. Sandy Langbourne bir toplantı organize etmekten söz ediyor."

"Hangi kadın o?"

"Erkek. Aslında bir lord. Yalnız senin üzerinde bir soru işareti var. Bu yüzden soru işareti öyle ya da böyle kalkana kadar beklemenin daha iyi olacağını düşündü. Bu yüzden Bayan Molloy seninle çok fazla zaman geçirmemem gerektiğini söylüyor."

"Bayan Molloy kim?"

"Öğretmenim."

"Okulda mı?"

"Ben okula gitmiyorum."

"Neden?"

"Duygularımı incitiyor. Roper benim için başka çocuklar getiriyor, ama ben onlardan nefret ediyorum. Nassau için yeni bir Rolls-Royce aldı, ama Jed Volvo'yu daha çok seviyor."

"Sen Rolls-Royce seviyor musun?"

"Iyy."

"Sen ne seviyorsun?"

"Ejderhaları."

"Ne zaman geliyorlar?"

Telegram: @cinciva

"Ejderhalar mı?"

"Jed ve Roper."

"Ona Şef demen gerekiyor."

"Tamam. Jed ve Şef."

"*Senin* adın ne bu arada?"

"Thomas."

"Bu senin soyadın mı, ilk adın mı?"

"Hangisi olsun istersen..."

"Roper'a göre ikisi de değil. Uydurma."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Sadece duydum. Perşembe galiba. Apo'nun eğlencesi için kalıp kalmayacaklarına bağlı."

"Apo kim?"

"İğrenç biri. Coconut Grove'da fahişesi için çatı katı dairesi var. Kadınlarla orada yatıyor. Miami'de."

Böylece Daniel Jonathan'a ahtapotlar, sonra da pterodaktillerle ilgili yazılar okudu. Jonathan uykuya dalınca omzunu dürtüp kekinden biraz yemesinin bir sakıncası olup olmadığını, Jonathan'ın da biraz isteyip istemediğini sordu. Böylece Jonathan Daniel'i memnun etmek için biraz kek yedi. Daniel titrek bir şekilde çay koyunca biraz ılık çay da içti.

"Toparlanıyoruz, değil mi Tommy? Sende iyi iş çıkardılar diyebilirim. Çok profesyonelce."

Bu kapının hemen iç kısmına oturmuş olan Frisky'ydi. Beyaz bir tişört giymişti, Beretta'sı yoktu ve *Financial Times* okuyordu.

Hasta dinlenirken yakın gözlemci aklını kullanıyordu.

Kristal. Bay Onslow Roper'ın Exumas'taki adası. Jonathan'ın uçağa bindirilip indirilirken bakma fırsatı bulduğu Frisky'nin sağ bileğindeki saate göre Nassau'dan bir saatlik uçuş mesafesindeydi. Zihni gizlice gayet açık bir şekilde çalışırken arka koltuğa yığılmış, yapboz parçalarının çıkıntıları gibi dalgalanan

Telegram: @cinciva

kayalıkların üstünde uçarlarken, ay ışığında etrafa bakıyordu. Ortasında koni biçiminde bir tepecik olan yalnız ada onlara doğru yükseliyordu. Tepeye açılmış olan düzgün, spot ışıklarıyla aydınlatılmış pisti, kenarındaki helikopter iniş alanını, alçak, yeşil hangarı ve turuncu iletişim direğini gördü. Tuhaf uyanıklığı içinde Rooke'nin söylediği ormandaki kırık dökük köle evlerini aradı, ama bulamadı. İniş yaptıklarında insanlara vurmak için eklem yerleri açıkta kalan eldivenler giymiş olan çok iri, siyah bir adamın sürdüğü, üstü açılabilir bir Toyota cip tarafından karşılandılar.

"Oturabiliyor mu, yoksa arkayı indirmemi ister misiniz?"

"Sadece yavaş ve düzgün sür," dedi Frisky.

Bozuk bir patikadan aşağıya inerlerken ağaçlar mavi çamdan tabak büyüklüğünde, kalp şeklinde yaprakları olan yeşil ağaçlara dönüşüyordu. Az sonra yol düzleşti. Jonathan cipin farlarında PINDAR'IN KAPLUMBAĞA FABRİKASI yazan kırık bir tabela, onun arkasında çatısı uçmuş, camları kırılmış tuğladan yapılma bir fabrika gördü. Yol kenarındaki çalılarda eski bandajlar gibi pamuk tutamları asılı duruyordu. Jonathan her şeyi sırayla ezberliyordu, böylece eğer oradan çıkar ve kaçması gerekirse her şeyi tersten sayabilirdi: ananas tarlası, muz korusu, domates tarlası, fabrika. Işıyan beyaz ay sayesinde tamamlanmamış haçlar gibi duran kütükleri, bir Kalvari Kilisesi, sonra tahta kaplı Highway Kilisesi'ni. Highway Kilisesi'nden sola dön, diye düşündü sağa dönerlerken. Her şey bilgiydi, suyun yüzeyinde kalmaya çalıştığı zaman her şey tutunulacak bir daldı.

Bir grup yerli yola oturmuş, kahverengi şişeden bir şey içiyordu. Şoför saygıyla grubun etrafından dolaştı, eldivenli eliyle sakin bir selam verdi. Toyota tahta bir köprüde zıplarken Jonathan ayın sağ tara-

Telegram: @cinciva

fında, kuzey yıldızının tam üstünde olduğunu gördü. Kırmızı sardunyaları ve hatmileri seçebiliyordu. İçinde bulunduğu berrak zihinsel yapı sayesinde sinekkuşlarının hatmilerin özsuyunu ortasından değil, arkasından içtiğini okuduğunu hatırladı. Ama bunun kuşu mu, yoksa çiçeği mi daha olağanüstü kıldığını hatırlamıyordu.

Ona Como Gölü'ndeki İtalyan villalarını hatırlatan iki kapı dikmesinin arasından geçti. Bahçe kapısının gerisinde pencerelerinde demir parmaklıklar ve güvenlik ışıkları olan beyaz bir bungalov vardı. Jonathan bunun bir tür bekçi kulübesi olduğunu tahmin etti, çünkü kapılar açılırken cip iyice yavaşladı, iki siyah nöbetçi arabadakileri şöyle bir inceledi.

"Bu Binbaşı'nın geldiğini söylediği kişi mi?"

"Ne sanıyorsun?" dedi Frisky. "Arap aygırı mı?"

"Sadece sordum dostum. Heyecana gerek yok. Yüzüne ne yaptılar be adam?"

"Şekil verdiler," dedi Frisky.

Kapıdan esas eve varış Frisky'nin saatine göre dört dakika sürdü. Hız tümsekleri yüzünden saatte on mil hızla gidiyorlar, Toyota sol taraftaki tatlı kokulu suyun etrafından sola doğru bir kavis çizerek ilerliyordu. Buna göre Jonathan kıvrımlı araba yolunun insan yapımı bir gölün kıyısının etrafından dolaşan 1,5 kilometre uzunluğunda bir yol olduğuna karar verdi. Araba ilerlerken ağaçların arasından uzaktaki ışıkları görüyordu. İrlanda'daki gibi çevredeki çitlere halojen lambaların asılı olduğunu tahmin etti. Bir ara karanlıkta yanlarında koşturan bir atın ayak seslerini duydu.

Toyota bir virajdan döndü ve Jonathan projektörlerle aydınlatılan, dört yüksek sütunun ortadaki kümbeti ve üçgen alınlığı desteklediği Palladiano tarzında yapılmış sarayı gördü. Kümbetin içeriden ay-

Telegram: @cinciva

dınlatılan, gemi lombozlarını andıran, yuvarlak çatı pencereleri ve ay ışığında tapınak gibi parlayan bir kulesi vardı. Kulenin tepesinde spot ışığıyla aydınlatılmış altın rengi bir oku kovalayan iki köpekli rüzgâr gülü asılıydı. Evin bedeli on iki milyon sterlin, demişti Burr. İçindekiler de yalnızca yangına karşı yedi milyona sigortalanmıştı. Roper soyulacağını aklına getirmiyordu.

Saray bunun için şekillendirilmiş gibi duran çimenlik bir tepeye kondurulmuştu. Önünde nilüferlerin yüzdüğü bir süs havuzu ve mermer fıskiyenin bulunduğu çakıltaşı kaplı geniş bir alan vardı. Çakıltaşlarından, demir fenerlerin asılı olduğu yüksek girişe kadar korkulukların uzandığı mermer merdivenler göz alıyordu. Fenerler yakılmıştı ve fıskiye çalışıyordu; çifte kapı camdan yapılmıştı. Jonathan kapıdan holdeki avizenin altında dikilen beyaz gömlekli uşağı görebiliyordu. Cip çakıltaşlı alanda ilerlemeye devam etti, ısınmış at kokan parke taşı kaplı bir ahır avlusundan, ökaliptus ağaçlarından oluşan bir korudan, projektörle aydınlatılmış, ucunda bir kaydırağın bulunduğu çocuk havuzuyla sonlanan havuzu geçti, projektörle aydınlatılmış iki tenis kortunu ve kroket ve golf sahalarını geçip ilkinden daha az heybetli, ama daha güzel olan bir çift bahçe kapısının arasından geçtikten sonra kırmızı, ahşap bir kapının önünde durdu.

Jonathan artık gözlerini kapamak zorunda kaldı, çünkü başı çatlıyordu ve kasıklarındaki ağrı onu deli ediyordu. Üstelik tekrar ölüyü oynama zamanı gelmişti.

Kendisini tik ağacından yapılma merdivenlerden taşırlarken *Kristal* diye tekrarladı kendi kendine. Kristal. Ritz kadar büyük bir Kristal.

Telegram: @cinciva

Artık lüks hapsine yerleşmiş olan Jonathan'ın uyumayan parçası hâlâ çalışıyor, zenginliğin bütün semptomlarını fark edip kaydediyordu. Kepenklerin dışındaki siyahi erkek seslerinin günlük akışını dinliyordu. Kısa süre içinde ahşap mendireği tamir eden Gums'ı, kayaları taş bahçe için şekillendiren ve St. Kitts futbol takımının fanatik taraftarı olan Earl'ü, tekne ustası olan ve kalipso söyleyen Talbot'u tanımıştı. Kara araçları duyuyordu, ama motorlarının boğuk sesi olmadığı için bunların elektrikli küçük arabalar olduğunu tahmin ediyordu. Beechcraft'ın gökyüzünde belirli bir rutini olmadan gelip gittiğini ve her geçişinde yanında dergi okuyan Jed'le birlikte, yarım gözlüğü ve Sotheby's kataloğuyla adadaki evine giden Roper'ı hayal ediyordu. Uzaklardan gelen at kişnemelerini ve ahır avlusundaki nal seslerini işitiyordu. Ara sıra bekçi köpeğinin kükrediğini, tazı olabilecek çok daha küçük bir köpek sürüsünün acı acı havladığını duyabiliyordu. Ve pijamasındaki amblemin kristal olduğunu aşama aşama fark etmişti ki bunu en başından beri bildiğini tahmin ediyordu.

Ne kadar zarif olsa da odasının tropik çürüme savaşından muaf olmadığını öğrenmişti. Banyoyu kullanmaya başladıkça hizmetçiler tarafından her gün parlatılsa da havlu askısında bir gecede tuzlu benekler oluştuğunu fark ediyordu. Ve cam rafları tutan köşebentlerin, köşebentleri duvara tutturan vidaların oksitlendiğini de görüyordu. Bazı saatler hava o kadar ağırlaşıyordu ki vantilatöre direniyor, ıslak bir tişört gibi Jonathan'ın üzerine yapışıp bütün enerjisini tüketiyordu.

Ve üzerinde hâlâ bir soru işareti olduğunu da biliyordu.

Telegram: @cinciva

Bir akşam Dr. Marti hava taksisiyle adayı ziyarete geldi. Jonathan'a Fransızca bilip bilmediğini sordu, Jonathan bildiğini söyledi. Böylece Marti, Jonathan'ın kafasını ve kasıklarını muayene edip dirseklerine ve dizlerine kauçuk çekiçle vurup gözlerine oftalmoskopla bakarken, Jonathan kendisi hakkında bir dizi sıradan olmayan soruya Fransızca karşılık verdi. Bunu yaparken sadece sağlığının gözetim altında olmadığının farkındaydı.

"Ama Fransızcayı bir Avrupalı gibi konuşuyorsunuz, Mösyö Lamont!"

"Okulda bize öyle öğrettiler."

"Avrupa'da mı?"

"Toronto'da."

"Ama hangi okuldu o? Tanrım, dahi olmalılar."

Ve benzeri.

Dinlenin, diye tavsiye etti Dr. Marti. Dinlenin ve bekleyin. Neyi? Beni yakalamanızı mı?

"Artık biraz daha kendimiz gibi hissediyoruz, değil mi Thomas?" diye sordu Tabby sabırsızca, kapının yanındaki yerinden.

"Biraz."

"İşte böyle," dedi Tabby.

Jonathan güçlenirken nöbetçiler daha da dikkatli hale geliyordu.

Ama Jonathan duyularını ne kadar zorlarsa zorlasın, kendisini tuttukları ev hakkında hiçbir şey öğrenemedi: zil, telefon, faks, yemek kokusu, konuşma sesi yoktu. Bal kokulu mobilya cilası, sinek ilacı, taze çiçek, çiçek karışımı ve rüzgâr doğru yönden estiğinde at kokusu alıyordu. Tropik bitki ve biçilmiş çim ve havuzdan gelen klor kokusu alıyordu.

Yine de yetim, asker ve otelci kısa süre içinde evsiz geçmişinden kendisine tanıdık gelen bir şeyi fark etti:

Telegram: @cinciva

yüksek komuta kontrol etmek için orada olmasa bile verimli çalışan bir kurumun ritmiydi bu. Bahçıvanlar yedi buçukta işe başlıyordu. Öyle ki Jonathan saatini onlara göre ayarlayabilirdi. Tek bir kez çalan çan on birdeki molayı haber veriyordu. Yirmi dakika boyunca hiçbir şey kıpırdamıyor, çim biçme makinesinin sesi duyulmuyordu. Saat birde çan iki kez çalıyor, Jonathan kulaklarını biraz zorlarsa personel yemekhanesinden gelen yerli sohbetinin mırıltılarını işitebiliyordu.

Kapısı vuruldu. Frisky sırıtarak kapıyı açtı. *Corkoran, Caligula kadar dejenere, bir kafes dolusu maymun kadar zekidir*, diye uyarmıştı Burr.

"Eski aşkım," dedi Corkoran, boğuk, üst sınıf İngiliz sesiyle. Nefesi dün geceki alkol ve bu sabahki iğrenç kokulu Fransız sigaralarının izlerini taşıyordu. "Bugün nasılız? Çeşitliliğe dayanamadığımızı söylemeliyim canım. Garibaldi kırmızısıyla başladık, sonra mavi tabanlı şebeğe dönüştük ve bugün de biraz sarılık gibi, bayat eşek çişi sarısı olmuşuz. Umarım iyileşiyoruzdur!"

Binbaşı Corkoran'ın ceketinin cepleri kalem ve erkek ıvır zıvırıyla doluydu. Koltuk altlarından karnına kadar ter lekeleri uzanıyordu.

"Aslında yakında gitmek istiyorum," dedi Jonathan.

"Elbette, canım, ne zaman istersen. Şef'le konuş. Döner dönmez. Zamanı gelince. Yemek yememiz falan normal, değil mi? Uyku harika bir şifacıdır. Yarın görüşürüz, *chüss*."

Ve yarın olduğunda Binbaşı Corkoran yine sigarasını içip ona bakıyordu.

"Cehennem ol lütfen, Frisky, hayatım?"

"Elbette Binbaşı," dedi Frisky sırıtarak. İtaat ederek odadan çıkarken, Corkoran kasvetli odayı geçip sal-

Telegram: @cinciva

lanan sandalyeye yöneldi, minnettar bir homurtuyla kendini sandalyeye bıraktı. Bir süre hiçbir şey söylemeden sigarasını içti.

"Sigarayı umursamıyoruz değil mi, aşkım? Parmaklarımın arasında sigara olmazsa beynim çalışmıyor. Bağımlı olduğum şey sigaradan nefes çekip vermek değil. Küçük şeyi fiziksel olarak tutmak."

Birliği ona katlanamadı, bu yüzden Ordu İstihbaratında beş kötü yıl geçirdi, demişti Burr. İstihbaratın bir isim hatası olduğunu biliyoruz aslında, ama Corky gururla hizmet etti. Roper onu sadece yakışıklılığı için sevmiyor.

"Daha iyi zamanlarda sigara içiyor muyuz, canım?"

"Biraz."

"Bunlar hangi zamanlar, aşkım?"

"Yemek pişirirken."

"Bizi duyamıyorum."

"Yemek yaparken. Otelciliğe ara verdikten sonra."

Binbaşı Corkoran çok coşkulu bir hal almıştı. "Hiç yalanım yok, o gece Mama'da bize sunduğun yemeğin harika olduğunu söylemeliyim. O soslu midyeler senin eserin miydi?"

"Evet."

"Parmak yalatacak kadar güzeldi. Ya havuçlu kek? Çok başarılıydı. Şef'in en sevdiği. Uçakla getirtildi, değil mi?"

"Ben yaptım."

"Ne dedin, yavrum?"

"Ben yaptım."

Corkoran ne diyeceğini bilemiyordu. "Yani havuçlu keki sen mi *yaptın*? Kendi minik ellerimizle? Eski *aşkım*. *Canım*." Sigarasından bir nefes çekti, dumanların arasından hayranlıkla Jonathan'a baktı. "Tarifi Meister's'tan aşırmışsındır herhalde?" Başını iki yana

Telegram: @cinciva

salladı. "Dahice." Sigarasından bir nefes daha çekti. "Bu konuyu açmışken, Meister's'tan başka bir şey daha aşırdık mı aşkım?"

Yastığında hareketsiz yatan Jonathan zihninde de hareketsizmiş gibi yaptı. Bana Dr. Marti'yi getir. Burr'u getir. Çıkar beni buradan.

"Açıkçası bu bir ikilem, canım. Hastanede o formları dolduruyordum. Bu dükkânda benim işim bu. Bir işim olduğu sürece. Resmi form doldurucu. Biz askeri tipler, böyle şeyleri nasıl yapacağımızı biliriz, değil mi? 'Çok güzel,' diye düşündüm. 'Ho, ho. Bu biraz şaşırtıcı. Adı Pine mı, Lamont mu? Kendisi bir kahraman, bunu biliyoruz, ama forma adamın adını yazmak gerekirken *kahraman* yazamazsın.' Bu yüzden ben de Lamont yazdım. Thomas Alexander, umarım doğru yazmışımdır aşkım? Toronto'da bir yerde doğmuş? Yakın akraba için otuz iki numaralı sayfaya bakın, ama senin yoktu, değil mi? Dava kapandı, diye düşündüm. Adam adı Lamont olsa da kendisine Pine demek istiyor ya da Pine olduğu halde Lamont demek istiyor. Bana kalırsa buna hakkı var."

Jonathan'ın konuşmasını bekledi. Bekledi. Ve beklerken biraz daha sigara içti. Ve biraz daha bekledi, çünkü Corkoran dünya kadar vakti olan sorgulayıcı olma üstünlüğüne sahipti.

"Ama görüyorsun ya, canım, Şef," diye devam etti sonunda, "farklı bir ağacın ürünü. Şef pek çok özelliğinin yanı sıra ayrıntılar konusunda çok titiz olmasıyla da ünlüdür. Hep öyle olmuştur. Zürih'teki Meister'ı aradı. Bir telefon kulübesinden tabii. Deep Körfezi'nden. Her zaman seyirci istemez. 'Güzel adamınız Pine nasıl bu aralar?' diye sordu Şef. Eh, yaşlı Meister çileden çıktı. 'Pine mı, Pine mı? *Gott im Himmel!* O pislik beni soydu! Gece kasamdan altmış bir bin dört yüz iki frank, on dokuz kuruş ve iki yelek

Telegram: @cinciva

düğmem çalındı.' Havuçlu keki duymadığı iyi olmuş, yoksa seni endüstri casusluğuyla da suçlardı. Bizimle misin, canım? Seni sıkmıyorum, değil mi?"

Bekle, dedi Jonathan kendi kendine. Gözleri kapalıydı. Bedeni dümdüz. Başın ağrıyor, kusacaksın. Corkoran'ın sandalyesinin ritmik sallanışı hız kazandı, sonra durdu. Jonathan sigara dumanını çok yakından aldı ve Corkoran'ın üzerine doğru eğildiğini gördü.

"Eski aşkım? Sinyallerimi alıyor musun? Açık söylemek gerekirse gösterdiğimiz kadar kötü olduğumuzu sanmıyorum. Doktor bozuntusu etkileyici bir iyileşme kaydettiğimizi söylüyor."

"Buraya gelmeyi ben istemedim. Gestapo değilsiniz herhalde. Size bir iyilik yaptım o kadar. Beni Low'un yerine geri götürün."

"Ama sevgilim, bize çok büyük bir iyilik yaptın! Şef tamamen senin tarafında! Ben de öyle. Sana borçluyuz. Hem de çok şey borçluyuz. Şef borcuna arkasını dönecek biri değildir. Sana abayı yakmış durumda. Vizyonu olan adamların minnettar olduklarındaki gibi. Şef borçlu kalmaktan *nefret eder*. Her zaman alacaklı olmayı tercih eder. Doğası böyle. Büyük adamlar gibi. Bu yüzden sana borcunu ödemesi gerekiyor." Ellerini ceplerine sokup odada dolaşmaya, her şeyi düşünüp taşınmaya başladı. "Ama aynı zamanda birazcık *deneyimlidir*. Saksısı böyle çalışıyor. Onu suçlayamazsın, değil mi?"

"Dışarı çık. Beni rahat bırak."

"Yaşlı Meister bir hikâye anlatmış. Güya sen onun kasasını soyduktan sonra İngiltere'ye kaçıp bir adamı haklamışsın. Palavra diyor Şef, başka bir Linden olmalı, benimki bir kahraman. Ama sonra Şef bir iki anten uzatıp etrafı kolaçan etti ki bu da tam onun tarzıdır." Jonathan ölü gibi yatmaya devam ederken, Corkoran

Telegram: @cinciva

sigarasından hayat kurtaran bir iki nefes daha çekti. "Şef bendeniz hariç kimseye söylemedi tabii ki. Bazı adamlar isimlerini değiştirir, bazıları bunu hep yapar. Ama bir adamı öldürmek, bu biraz mahrem bir şey. Bu yüzden Şef bu bilgiyi kendine saklıyor. Bir engerek yılanına bakmak istemiyor doğal olarak. O bir aile babası. Öte yandan bir sürü engerek yılanı vardır, beni anlıyor musun? Sen zehirli olmayan tipte olabilirsin. Bu yüzden kendisi Jed'le istediğini yaparken, beni seni kontrol etmek üzere vekil tayin etti. Jed onun hassas noktası," diye açıkladı bilgilendirmek için. "Tabiatın çocuğu. Onunla tanıştın. Uzun boylu kız. Hafif ve ince." Jonathan'ın omzunu sarstı. "Uyan, aşkım? Ben seni destekliyorum. Şef de öyle. Burası İngiltere değil. Görmüş geçirmiş insanların mekânı. Hadi Bay Pine."

Çağrısı biraz kabaca olsa da karşılık bulmadı. Jonathan kendi iradesiyle yetimhanenin derin, firari uykusuna gömülmüştü.

Telegram: @cinciva

15

Goodhew karısı hariç kimseye anlatmamıştı.

Söyleyecek kimsesi yoktu. Öte yandan böyle müthiş bir hikâye müthiş bir seyirci gerektiriyordu, heyhat sevgili Hester'i ortak kanıya göre dünyanın en az müthiş insanıydı.

"Şimdi sevgilim, doğru duyduğuna emin misin?" diye sordu şüpheyle. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Bir sürü şeyi *mükemmel* şekilde duyuyorsun, ama televizyonda söylenenlerin sana tercüme edilmesi gerekiyor. Cuma günü en yoğun saatte bir sürü trafik olmalı."

"Hester, aynen sana söylediklerimi söyledi. Trafik gürültüsünü aşacak şekilde, açıkça yüzüme söyledi. Her sözcüğü duydum. Konuşurken dudaklarının kıpırdadığını gördüm."

"Polise gidebilirsin sanırım. Eğer *eminsen*. Şey, tabii ki eminsin. Ben sadece *bir şey* yapmasan bile Dr. Prendergast'la konuşman gerektiğini düşünüyorum."

Goodhew karısının yanında nadiren kapıldığı bir öfke nöbetiyle zihnini temizlemek için Parliament Tepesi'ne doğru yürüyüşe çıktı. Ama kafası hiç temiz-

Telegram: @cinciva

lenmedi. Sadece şimdiye kadar yüz kez yaptığı gibi hikâyeyi kendi kendine tekrar anlattı:

*

Cuma günü de diğer günler gibi şafak sökmüştü. Goodhew bisikletiyle erkenden işe gitmişti, çünkü patronu taşraya doğru yola çıkmadan önce haftanın işlerini tamamlamak istiyordu. Saat dokuzda patronunun özel sekreterinden, patronu ABD Büyükelçiliğine çağrıldığı için saat ondaki randevularını iptal eden bir telefon almıştı. Goodhew patronunun toplantılarından dışlandığına şaşırmayı bırakmıştı artık, bu yüzden o sabahı işleri toparlamakla geçirmiş, sandviçten oluşan öğle yemeğini masasında yemişti.

Saat üç buçukta özel sekreteri arayıp üst kata gelmesini rica etmişti. Goodhew itaat etmişti. Patronunun ofisine yemek sonrası dağınıklık hâkimdi. Kahve bardakları ve puro kokusunun arasında, Goodhew'un davet edilmediği yemekli partiden geriye kalanlar duruyordu.

"Rex, aferin," dedi patronu kocaman bir sesle. "Otur. Burada kimi tanımıyorsun? Hiç kimseyi. Harika."

Patronu, Goodhew'dan yirmi yaş küçüktü. Yerini sağlama alan, kavgacı bir tipti. Üniversitenin ragbi takımında büyük başarı göstermişti. Goodhew şimdiye kadar onun eğitimle ilgili başarılarının özetinin bu olduğunu anlamıştı. Bakmayı bilmezdi, ama bu eksikliğini hırsıyla kapatırdı. Bir yanında Amerikan Büyükelçiliğinden Barbara Vandon, diğer yanında Tedarik Çalışmalarından Neal Marjoram vardı. Goodhew şimdiye kadar ona karşı hep sempati duymuştu. Bunun nedeni donanmadaki kaydı, güvenilir ve düzgün sessizlik havası olabilirdi. Gerçekten de alnında dürüst yazan bir adamın Geoffrey Darker'ın yardım-

Telegram: @cinciva

cısı olarak hayatta kalmasının nasıl mümkün olabildiği Goodhew'u hep şaşırtmıştı. Marjoram'ın yanında oturan, Darker'ın diğer yardımcısı Gald, onun imajını daha fazla yansıtıyordu: fazlasıyla iyi giyimli ve yıldızı parlayan emlakçı havası vardı. River House'dan gelen delegasyonun üçüncü üyesi sert görünümlü bir çenesi olan Hazel Bundy adındaki kadındı. Söylentiye göre Darker'ın iş yükünün yanı sıra yatağını da paylaşıyordu. Ama Goodhew bu tür dedikoduları dinlememeye özen gösterirdi.

Patronu toplantının nedenini açıklarken ses tonunda çok fazla bir canlılık vardı. "Çoğumuz BK/ABD bağlantı çarkında dolaşmaktayız, Rex," dedi purosuyla havada geniş bir kavis çizerek. "Açık konuşmak gerekirse çok rahatsız edici bazı sonuçlara vardık ve bunları sende deneyebileceğimize karar verdik. Bunlar kayıtdışı. Toplantı notları, isimler yok. İlkeler hakkında konuşacağız. Top gezdireceğiz. Senin için uygun mu?"

"Neden olmasın?"

"Barbara, tatlım."

Barbara Vandon, Londra'daki Kuzenlerin istasyon şefiydi. Vassar'da okumuş, kışları Aspen'de, yazları Vineyard'da geçirmişti. Ama sesi yoksunluğun tiz çığlığı gibi çıkıyordu.

"Rex, bu Salyangoz operasyonu iyice uçtu," diye bağırdı. "Bu işte pigmeler gibiyiz. Gerçekten. Oyun tam *burada* oynanıyor, hem de şimdi."

Goodhew'un şaşkınlığı hemen anlaşılmış olmalıydı. "Barbara, Langley'le uyum içinde olmadığımızı söylemek istiyor, Rex," diye açıkladı Marjoram kendi kendine.

"Biz kimiz?"

"Yani biz. River House."

Goodhew sertçe patronuna döndü. "Bunun ilkelerle ilgili bir toplantı olduğunu söylemiştin..."

Telegram: @cinciva

"Dur biraz, sakin ol!" Patronu purosuyla Barbara Vandon'u işaret etti. "Kız daha yeni başladı. Asabiyete bak. Tanrım."

Ama Goodhew sakinleşmiyordu. "River House, Salyangoz işinde Langley'le uyum içinde değil mi?" dedi inanamayarak Marjoram'a doğru. "River House destek hizmeti sağlamak dışında Salyangoz operasyonuna dahil bile değil. Salyangoz, Uygulama'nın işidir."

"İşte Barbara da bunu konuşmamız gerektiğini düşünüyor," diye açıkladı Marjoram. Sesinde kendisinin buna tam olarak katılmadığını gösteren bir mesafe vardı.

Barbara Vandon açılan gediğe hızla saldırdı: "Rex, büyük, çok büyük bir ev temizliği yapmamız gerekiyor, sadece Langley'de değil, burada, Birleşik Krallık'ta," diye devam etti. Önceden hazırladığı bir konuşma yaptığı çok belliydi. "Bu Salyangoz operasyonunu en basit unsurlarına kadar ayrıntısıyla açıklamalı, sonra en alttan yeniden başlamalıyız. Rex, Langley zorla kabul edildi. Hem de başka bir hatta geçemeyecek şekilde." Bu kez Marjoram yorum yapmak için araya girmedi. "Rex, politikacılarımız bunu yutmayacak. Yakında çılgına dönecekler. Elimizde çok yavaşça bakılması ve elli beş şekilde dikkatle incelenmesi gereken bir şey var. Peki, böyle baktığımızda ne buluyoruz? Ortak bir operasyon. Kimle kim arasında? Bir, çok kenarda kalmış, beni bağışlayın, iyi, kararlı, ama kenarda kalmış çok yeni bir İngiliz kurumu. İki, jeopolitik olmayan Miamili birkaç Uygulama kovboyu. Bu kuyruğunu kovalayan köpek gibi bir durum, Rex. Köpek tam burada..." Eliyle başının üstünü işaret etti: "kuyruğu da *burada*. Ve şu anda kuyruğu kazanıyor."

Goodhew'un içini bir kendini suçlama dalgası kapladı. Palfrey beni uyardı, ama ben onu ciddiye al-

Telegram: @cinciva

madım: *Darker kaybettiği bölgeleri geri almak üzere bir komplo hazırlığında, Rex,* demişti Palfrey. *Amerikan bayrağının peşinden gitmeyi öneriyor.*

"Rex," diye gürledi Barbara Vandon. Sesi o kadar gıcırtılı çıkmıştı ki Goodhew koltuğuna tutunmak zorunda kaldı. "Arka bahçemizde çok büyük bir jeopolitik gücün yer değiştirdiğini görüyoruz ve bu da bu ligde oynamak için ehil olmayan amatörler tarafından idare ediliyor. Konu hakkında hiç bilgileri olmayan bu amatörler pas vermeleri gerekirken top sürüyorlar. Karteller uyuşturucu satıyor, bu meselenin bir tarafı. Bu bir uyuşturucu sorunu ve işi bu sorunla uğraşmak olan insanlar var. Biz bununla yaşadık Rex. Bunun için çok ağır bir bedel ödedik."

"Duyduğumuz kadarıyla en yüksek meblağdan ödemişsiniz, Barbara," diye onayladı Goodhew ciddi bir sesle. Ama Londra'da geçirdiği dört yıldan sonra Barbara Vandon'un kulakları ironiye kapalıydı. Devam etti.

"Karteller birbiriyle anlaşma yapıyor, Rex, birbirlerine iyi davranıyorlar, kendilerine sıkı savaş malzemeleri alıyorlar, çocukları eğitiyor, eylemlerini birleştiriyorlar; Rex bu çok farklı bir oyun alanı. Güney Amerika'da bu tür şeyler yapan o kadar sayıda insan yok. Güney Amerika'da eylemlerini birleştirmek *güç* demektir. Bu kadar basit. Bu *Uygulama*'ya ait bir görev değil. Bu polisler, soyguncular ve kendini ayağından vurmayla ilgili bir konu değil. Bu *jeopolitik* bir mevzu, Rex ve burada yapmak zorunda olduğumuz şey, Hill'e gidip, 'Beyler, bu işin zorunluluklarını kabul ediyoruz,' diyebilmektir. Diyebilmeliyiz ki, 'Uygulama'yla konuştuk ve Uygulama incelik gösterip geri çekilmeyi kabul etti, bu arada Uygulama kendi işini yapacak ki polis olarak bu onların hak ve sorumluluğu. Bu arada bu iş jeopolitik, bu iş karmaşık, bu işin pek çok açısı

Telegram: @cinciva

var ve bu yüzden bu iş üzerinde mutabakata varılmış bir Temiz İstihbarat sorumluluğu, yolu Temiz İstihbarat'taki jeopolitik talimata göre hareket eden denenmiş ve güvenilir profesyoneller tarafından sofistike bilgi girişi için temizledik.'"

Belli ki bitirmişti, çünkü performansından memnun kalmış bir aktris gibi Marjoram'a dönmüş, "Nasıldım?" der gibi bakıyordu. Ama Marjoram onun mücadeleci sözcükleri için iyiliksever bir küçümseme sergiledi.

"Şey, Barbara'nın sözlerinin doğruluk payının çok yüksek olduğunu düşünüyorum," dedi, düzgün, açık gülümsemesiyle. "Görünüşe göre, Servis'ler arasındaki sorumlulukların revizyonunda bir engel oluşturamayız. Ama zaten karar bize ait değil."

Goodhew'un yüzü taş gibiydi. Elleri cansız bir şekilde önünde duruyor, ona katılmayı reddediyordu.

"Evet," diye onayladı. "Kesinlikle karar size ait değil. Ortak Yönetim Komitesi'ne ait, başka kimseye değil."

"Ki buradaki patronun da o komitenin başkanı ve sen de Rex sekreteri, kurucusu ve en büyük bağışçısısın," diye hatırlattı Marjoram yine dostça bir gülümsemeyle. "Ve tabiri caizse aynı zamanda ahlaki hakemisin de."

Ama Neal Marjoram gibi güçlü bir uzlaşmacının varlığına rağmen, Goodhew'un öfkesi yatışmıyordu. "Senin deyiminle sorumlulukların revizyonu hiçbir koşulda rakip kurumların gücü dahilinde değildir," dedi haşin bir sesle. "Uygulama'nın sahayı gönüllü olarak terk etmeye hazır olduğunu varsaysak bile ki bundan çok şüpheliyim, kurumlar Ortak Yönetim'e başvurmadan sorumluluklarını kendi aralarında bölüşecek yetkiye sahip değiller. İkinci dereceden bir anlaşma olamaz. Ortak Yönetim'in temsil ettiği şey-

Telegram: @cinciva

lerden biri de bu. Başkanına sorun isterseniz..." Başıyla patronunu işaret etti.

"Şey, *görünüşe göre*, Rex," dedi, ön sıralardaki Muhafazakârlara has olan o genizden gelen sesiyle, "eğer Kuzenler Salyangoz davasını sahalarının kendi tarafına alacaklarsa *bu* taraftaki bizlerin de ister istemez aynı şeyi yapıp yapmama konusunda sakin bir tavır takınmamız gerekir, öyle değil mi? Burada *eğer* diyorum, çünkü bu resmi olmayan bir konuşma. Şimdiye kadar resmi yoldan bir şey gelmedi, değil mi?"

"Geldiyse bile bana ulaşmadı," dedi Goodhew buz gibi bir sesle.

"Bu lanet komitelerin çalışma hızına bakılırsa, Noel'den önce bir cevap alamayız. Yani hadi Rex, yeterli çoğunluğumuz var. Sen, ben, Neal? Bu işi kendi başımıza halledebiliriz diye düşündüm."

"Karar senin Rex," dedi Marjoram sevimlilikle. "Sen kanun yapıcısın. Bunu *sen* çeviremezsen, başka kim yapabilir ki? Benzerlikler anlaşmasının taslağını hazırlayan sendin: Uygulayıcılar Uygulayıcılarla oynar, casuslar casuslarla, çapraz dölleme yok. Buna *Lex Goodhew Kuralı* demiştik haklı olarak. Bu fikri Washington'a sattın, Kabine'nin dinlemesini sağladın, geçmesini sağladın. 'Yeni Çağda Gizli Kurumlar.' Yazının başlığı bu değil miydi? Biz sadece kaçınılmaza razı geliyoruz Rex. Barbara'yı duydun. Zarifçe yalpalamayla kafa kafaya çarpışma arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, her zaman yalpalamayı tercih ederim. Kendi sonunu hazırladığını görmek istemiyorum."

Goodhew artık iyice öfkelenmişti. Ama o öfkesinin kendisini alt etmesine izin vermeyecek kadar kurnaz bir adamdı. Mantıklı bir sesle, Neal Marjoram'ın dürüst yüzüne bakarak konuştu. Ortak Yönetim Komitesi'nin başkanına –yine patronunu işaret etti–

Telegram: @cinciva

yönelik tavsiyelerinin yeterli çoğunluğun sağlandığı geçici bir toplantıda değil, herkesin bulunduğu bir toplantıda yapıldığını söyledi. River House'un aşırı genişlediğinin, eski sorumluluklarını geri almak bir yana, sorumluluklarından bazılarını bırakması gerektiğinin Komite'nin kayıt altına alınmış görüşleri olduğunu ve yönetim kurulu başkanı olarak da Bakan'ın şimdiye kadar aynı fikirde olduğunu söyledi; "tabii yemekte fikrinizi değiştirdiyseniz o başka," dedi patronuna. Patronu puro dumanının arasından kaşlarını çatmış bakıyordu.

Kendi adına konuşarak Uygulama'nın genişlemesini tercih ettiğini, böylece zorluklarla verimli bir şekilde başedebileceğini söyledi; konuşmaları kayıtdışı olduğu için şahsen Tedarik Çalışmaları Grubu'nun faaliyetlerinin yeni çağ için uygunsuz, parlamentonun otoritesi için de itibar zedeleyici bulduğunu ve Yönetim Komitesi'nin sonraki toplantısında faaliyetlerinin incelenmesi için resmen harekete geçmeye niyetli olduğunu ekleyerek sözlerini bitirdi.

Sonra konuştum dercesine ellerini kilisedeymiş gibi birbirine kenetleyip patlamayı bekledi.

Bir şey olmadı.

Goodhew'un patronu alt dudağındaki kürdanı alırken, Hazel Bundy'nin elbisesini inceliyordu. "*Ta-mam. Peki,*" dedi kelimeleri uzatarak. Kimseyle göz göze gelmiyordu. "İlginç. Teşekkürler. Anlaşıldı."

"Düşündürücü, *gerçekten,*" diye onayladı Galt neşeyle. Ve Hazel Bundy'ye gülümsedi, ama o karşılık vermedi.

Ama Neal Marjoram daha sevecen görünemezdi. Adamın sahip olduğu ahlaki erdemi yansıtan ince yüz hatlarına ruhani bir huzur çökmüştü.

"Bir dakikan var mı, Rex?" diye sordu çıkarlarken sessizce.

Telegram: @cinciva

Ve Tanrı ona yardım etsin Goodhew, iki tarafın da karşılıklı özveride bulunmasından sonra Marjoram'ın geride kalma zahmetine girip iki tarafta da kırgınlık olmamasını sağlamaya çalıştığını düşünmekten memnuniyet duyuyordu.

*

Goodhew cömertlik gösterip Marjoram'a ofisini teklif etmişti, ama Marjoram bunu yapmayacak kadar düşünceliydi. Rex, sakinleşmek için hava almaya ihtiyacın var. Biraz yürüyüşe çıkalım.

Güneşli bir sonbahar öğleden sonrasıydı. Ağaçların yaprakları pembe ve altın rengi parıltışar saçıyor, turistler Whitehall kaldırımlarında mutlulukla salınıyordu. Marjoram onlara babacan bir ifadeyle gülümsedi. Ve evet, Hester haklıydı, cuma trafiği çok yoğundu. Ama Goodhew'un işitmesinde bir sorun yoktu.

"Yaşlı Barbara biraz fazla heyecanlanabiliyor," dedi Marjoram.

"İnsan kimin yüzünden olduğunu merak ediyor," dedi Goodhew.

"Bunların sana sökmeyeceğini söyledik, ama denemek istedi."

"Saçma. Onu gaza getirdin."

"E, ne yapacaktık? Şapkamız elimizde sana gelecek ve Rex, Salyangoz'u bize ver mi diyecektik? Bu sadece bir dava, Tanrı aşkına." Thames Embankment'a varmışlardı. "Ya bükülürsün, ya kırılırsın, Rex. Çok fazla kutsalsın. Sırf benzerliklerin birlikteliği senin bebeğin diye. Suç suçtur, casus casustur ve ikisi asla bir araya gelmez. Senin sorunun fazlasıyla siyah-beyaz düşünmen."

"Hayır, Neal. Sanmıyorum. Yeterince siyah-beyaz düşünmemek bence. Bir gün otobiyografimi yazarsam, adını *Yarı Ölçüler* koyacağım. Hepimizin daha güçlü olması gerekiyor. Daha esnek değil."

İki tarafın havası da hâlâ yoldaş gibiydi: iki profesyonel Thames'in kenarında farklılıkları hakkında konuşuyordu.

"Uygun zamanı seçtin, kabul ediyorum," dedi Marjoram onaylarcasına. "*Yeni çağla* ilgili bütün o konuşmalar sana artı puan kazandırdı. Goodhew açık toplumun dostu. Goodhew devredici. İnsanın midesi bulanıyor. Yine de kendin için güzel bir parça bölge koparmayı başardığını kabul etmeliyim. Kavgasız bırakmamakta haklıydın. Peki senin için değeri ne kadar?"

Omuz omuza dikilmiş, Thames'e bakıyorlardı. Goodhew ellerini parmaklıklara koymuştu. Son zamanlarda kötü kan dolaşımının etkilerinden mustarip olduğundan gülünç görünmesine karşın, bisikletçi eldivenlerini takmıştı. Marjoram'ın iğneli sorusunu anlamadığı için aydınlanmak üzere ona doğru döndü. Ama gördüğü tek şey nehirden geçen gezinti gemisine takdis eder gibi bakan azizi andıran profildi. Sonra Marjoram da döndü ve birbirlerinden otuz santim mesafede yüz yüze geldiler. Trafiğin gürültüsü bir sıkıntı yaratıyorsa bile, Goodhew bunun farkında değildi.

"Darker'dan bir mesaj var," dedi Marjoram gülümseyerek. "Bu iş Rex Goodhew'un boyunu aşar. Hakkında bir şey bilmediği ve bilmesinin gerekmediği çıkar alanları var, yüksek politika meseleleri, en üst düzeyde insanlar işin içinde, her zamanki zırvalar işte. Sen Kentish Town'da yaşıyordun, değil mi? Tül perdeleri olan bakımsız, küçük teras evlerden birinde?"

"Neden?"

"Az önce İsviçre'de yaşayan uzak bir amcan oldu. Senin dürüstlüğüne her zaman hayrandı. Salyangoz davası bizim olduğu gün amcan zamansız bir şekilde ölecek, sana yedi yüz elli bin bırakacak. Frank değil,

Telegram: @cinciva

sterlin. Vergisiz. Miras. Kolombiya'daki çocuklar ne diyor, biliyor musun? 'Seçeneğin var. Seni ya zengin yaparız ya da ölü?' Darker da aynısını söylüyor."

"Üzgünüm. Kafam bugün pek çalışmıyor," dedi Goodhew. "Bana rüşvet teklif ederken, aynı zamanda beni öldürmekle de mi tehdit ediyorsun?"

"Başlangıç için kariyerini öldürmekten söz ediyorum. Sana ulaşabiliriz, diye düşünüyorum. Ulaşamazsak tekrar düşünürüz. Senin için utanç verici olacaksa, şimdi cevap verme. Hiç cevap verme. Sadece yap. Eylem sözlerden önce gelir. *Lex Goodhew.*" Anlayışla gülümsedi. "Kimse sana inanmaz, değil mi? Senin çevrende hiç kimse. Yaşlı Goodhew aklını kaçırıyor... uzun süredir böyleydi... bir şey söylemek istemedim. Senin için bir sakıncası yoksa sana hatırlatıcı bir not göndermeyeceğim. Ben hiçbir şey söylemedim. Sadece sıkıcı bir toplantının ardından nehir kenarında biraz yürüdük. İyi hafta sonları."

Önerin gülünç, demişti Goodhew birkaç ay önce Burr'a, yedikleri yemeklerden birinde. *Yıkıcı, sinsi. Bunu desteklemeyi reddediyor ve bana bir daha bu konuda bir şey söylemeni yasaklıyorum. Burası İngiltere, Balkanlar ya da Sicilya değil. Kurumun senin olabilir Leonard, ama Tedarik Çalışmaları Grubu'nun Geoffrey Darker ve bir grup yozlaşmış bankacı, komisyoncu, aracı ve Atlantik'in iki yakasından yozlaşmış istihbarat subaylarının lehine mülti milyon poundluk iş yaptığına dair Gotik fantezilerinden sonsuza dek vazgeçmek zorundasın.*

Çünkü orada delilik var, diye Burr'u uyarmıştı.

Orada bu var.

Goodhew karısıyla konuştuktan sonraki bir hafta sırrını kafasında kilitli tuttu. Kendine güvenmeyen bir adam kimseye güvenmez. Burr, Miami'den arayıp

Salyangoz'un yeniden canlandığını haber vermiş, Goodhew elinden geldiğince onun coşkusuna katılmıştı. Rooke, Burr'un Victoria Caddesindeki ofisinde dizginleri eline almıştı. Goodhew, Athenaeum'da ona öğle yemeği ısmarladı, ama sırrını açmadı.

Sonra bir akşam Palfrey arayıp Darker'ın son kullanıcıyı bilgilendirmek üzere İngiliz silah tedarikçileriyle "Güney Amerika tipi iklimlerde" kullanılmak üzere bazı ileri teknoloji ekipmanının bulunma durumu hakkında ağız aradığına dair karışık bir hikâye anlattı.

"İngiliz ekipmanı mı, Harry? Roper olamaz. O yabancı mal alıyor."

Palfrey kıvranıyordu. Sigarasından bir nefes çekerken daha fazla viskiye ihtiyaç duyuyordu. "Şey, aslında Roper olabilir, Rex. Yani eğer arkasını kolluyorsa... Yani eğer İngiliz oyuncaklarıysa – eh, o zaman toleransımızın sınırı olmaz, anlarsın. Gözler kör, kafa da kumda. Yani eğer İngilizlerse... Doğal olarak. İngiliz silahlarıysa Karındeşen Jack'e bile satabilirsin." Pis pis sırıttı.

Güzel bir akşamdı ve Palfrey'in biraz harekete ihtiyacı vardı. Bu yüzden Highgate Mezarlığı'nın girişine kadar yürüyüp sessiz bir bank buldular.

"Marjoram beni satın almaya çalıştı," dedi Goodhew aceleci davranıp açık açık. "Yedi yüz elli bin sterlin."

"Eminim yapmıştır," dedi Palfrey hiç şaşırmadan. "Yurtdışında böyle yapıyorlar. Evde böyle yapıyorlar."

"Ama havucun yanında sopa da gösterdi."

"Eh, evet, genellikle bunu da yaparlar," dedi Palfrey, yeni bir sigara aranırken.

"Kim onlar Harry?"

Palfrey burnunu kırıştırdı, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve gizemli bir mahcubiyet gösterdi.

Telegram: @cinciva

"Sadece birkaç zeki adam. İyi bağlantıları olan. *Bilirsin.*"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"İyi dava memurları. Soğuk Savaş'tan kalma soğuk kafalar. İşsiz kalmaktan korkanlar. *Biliyorsun* işte, Rex."

Goodhew, Palfrey'in kendi açmazını anlattığını ve bundan hoşlanmadığını fark etti.

"Doğal olarak ikiyüzlülük eğitimleri var," diye fikrini söylemeye devam etti Palfrey. Her zamanki gibi kopuk kopuk, bayatlamış cümleler kuruyordu. "Piyasa ekonomisinin adamları. Seksenlerde doruğa ulaştılar. Mümkün olduğunca kap, herkes böyle yapıyor, sonraki savaşın nerede çıkacağını kimse bilmiyor. Herkes hazır, gidecek bir yer yok... *biliyorsun. Güçleri* hâlâ var elbet. Kimse *bunu* onlardan almadı. Mesele sadece bu gücü nereye yönlendireceklerinden ibaret."

Goodhew bir şey söylemedi. Palfrey de kendini zorlayarak devam etti.

"*Fena* adamlar değillerdir, Rex. Fazla eleştirel olmamak gerek. Sadece biraz mahsur kalmış durumdalar. Artık Thatcher yok. Savaşacak Rus yok, evdeki yatağın altında Kızıllar yok. Bir gün dünyayı kendi aralarında bölüştüler, iki bacak iyi, dört kötü. Ertesi sabah kalktılar, hepsi biraz... şey... *biliyorsun...*" Sözlerini omuz silkerek bitirdi. "Kimse boşluktan hoşlanmaz, değil mi? Sen bile hoşlanmazsın. Söylesene? Dürüst ol. Sen nefret edersin."

"Boşluk derken, barışı mı kastediyorsun?" diye sordu Goodhew, hiç eleştirel olmamaya çalışarak.

"Aslında can sıkıntısı. Basitlik. Bunun kimseye faydası olmamıştır, değil mi?" Kıkırdayıp sigarasından derin bir nefes çekti. "Birkaç yıl önce hepsi birinci sınıf Soğuk Savaşçılardı. Kulüpteki en iyi yer onların-

Telegram: @cinciva

dı. Öyle koşmaya alışınca durmak zordur. Koşmaya devam edersin. Doğal olarak."

"Peki, bu insanlar şimdi ne yapıyorlar?"

Palfrey bir kaşıntıyı gidermek istercesine elinin tersiyle burnunu ovuşturdu. "Ben sadece duvardaki bir sineğim, gerçekten."

"Bunu biliyorum. *Onlar* ne?"

Palfrey kendi yargılarından sıyrılmak için belirsiz konuşuyordu. "Atlantik adamları. Avrupa'ya hiç güvenmediler. Onlar için Avrupa Almanların hâkim olduğu bir Babil gibi. Amerika hâlâ onlar için tek yer. Sezar biraz donmuş halde olsa da Washington hâlâ onların Roması." Mahcubiyetle kıvrandı. "Küresel kurtarıcılar. Dünya oyunu oynuyorlar. Dünya düzeni çocukları, tarihte birkaç deneme yapıyorlar, yanda birkaç düzeltmede bulunuyorlar, neden olmasın? Herkes yapıyor." Yine kıvrandı. "Biraz yozlaştılar, hepsi bu. Onları suçlayamam. Whitehall onlardan nasıl kurtulacağını bilmiyor. Herkes bir başkasına faydalı olması gerektiğini düşünüyor. Kimsenin elinde resmin tamamı yok, bu yüzden kimse böyle bir resim olup olmadığını bilmiyor." Burnunu biraz daha ovuşturdu. "Kuzenleri memnun ettikleri, aşırı harcama yapmadıkları, herkesin içinde birbirleriyle savaşmadıkları sürece istediklerini yapabilirler."

"Kuzenleri *nasıl* memnun ediyorlar?" diye ısrar etti Goodhew. Başını korkunç bir ağrıya tutulmuş gibi ellerinin arasına almıştı. "Bir sakıncası yoksa bana açıklar mısın?"

Palfrey yaramaz bir çocuğa hitap eder gibi konuşuyordu; hoşgörülü ama sabırsız bir tonla: "Kuzenlerin *kanunları* vardır. Bekçi köpekleri enselerinde soluyor. Düzmece mahkemeler kuruyorlar, dürüst casusları kodese tıkıyorlar, kıdemli görevlileri mahkemeye çıkarıyorlar. İngilizlerde bu cesaret yok. Ortak Yönetim

Telegram: @cinciva

var galiba. Ama açıkçası çoğunuz biraz fazla namuslusunuz."

Goodhew başını kaldırdı, sonra tekrar ellerinin arasına aldı. "Devam et, Harry."

"Aslında nerede kaldığımı unuttum."

"Bekçi köpekleriyle sorun yaşadıklarında Darker'ın Kuzenleri nasıl memnun ettiğini anlatıyordun."

Palfrey gönülsüzce konuşacağı aşamaya gelmişti.

"Şey. Bu aslında çok açık. Washington DC'deki bazı kodamanlar kalkıp Kuzenlere, 'Wozza-Wozzaları silahlandıramazsın. Kanun böyle,' der. Tamam mı?"

"Şimdiye kadar evet."

"'Tamam be,' der Kuzenler. 'Mesaj alındı ve anlaşıldı. Wozza-Wozzaları silahlandırmayacağız.' Bir saat sonra Ağabey Darker'la telefonda konuşuyorlar. 'Geoffrey, eski dostum, bize bir iyilik yap, olur mu? Wozza-Wozzaların birkaç oyuncağa ihtiyacı var.' Wozza-Wozzalara ambargo vardır tabii, ama Hazine'ye birkaç dolar girdiği sürece bir fahişenin öpücüğü kimin umurundadır? Darker telefona sarılıp güvenilir adamlarından birini arar: Joyston Bradshaw, Spikey Lorimer veya ayın lezzeti hangisiyse artık ve 'Haberler harika Tony. Wozza-Wozzalar için yeşil ışık yandı. Arka kapıdan girmek zorundasın, ama biz kilidi açacağız,' der. Sonra bir de PS vardır."

"PS ne?"

Goodhew'un masumiyetiyle tükenen Palfrey gülümsedi. "*Dipnot*, morukçum. Tatlandırıcı. 'Hazır işe girişmişken Tony, eski dostum, giriş için rayiç bedel işin yüzde beşi kadar. Liechtenstein Sahtekârlar ve Kuzenler Bankası, Tedarik Çalışmaları Dul ve Yetimler Fonu hesabına yatırabilirsin.' Sorumlu tutulmadığın sürece çocuk oyuncağı. İngiliz İstihbarat Servislerinin bir üyesinin para çalarken yakalandığını duydun mu hiç? Ya da bir İngiliz *Bakan*'ın kendi düzenlemelerine

Telegram: @cinciva

uymadığı için hakim karşısına çıkarıldığını? Şaka yapıyor olmalısın! Bu insanlar ateşe dayanıklıdır."

"Temiz İstihbarat neden Salyangoz'u istiyor?"

Palfrey gülümsemeye çalıştı, ama işe yaramadı. Bu yüzden sigarasından bir nefes alıp kafasını kaşıdı.

"Salyangoz'u neden istiyorlar Harry?"

Palfrey'in kaypak gözleri gözetlenip gözetlenmediklerini görmek için karanlık ormanı taradı.

"Bunu kendin yapmalısın, Rex. Beni aşar. Aslında seni de aşar. Üzgünüm."

Goodhew ona bağırdığında çoktan ayağa kalkmıştı.

"Harry!"

Palfrey'in ağzı telaşla çarpıldı, çirkin dişleri göründü. "Rex, Tanrı aşkına, insanları nasıl yöneteceğini bilmiyorsun. Ben bir *korkağım*. Beni zorlamamalısın, yoksa ağzım kurur ya da bir şey uydururum. Evine git. Biraz uyu. Sen fazla *iyisin*, Rex. Ölümün bundan olacak." Endişeyle etrafına bakındı. Bir an için yumuşamış gibi oldu. "İngiliz malı satın al, tatlım. İpucu bu. Kötü olan *hiçbir şeyi* anlamıyor musun sen?"

Rooke, Victoria Caddesinde Burr'un masasında oturuyordu. Burr da Miami'deki operasyon odasında. İkisinin elinde de güvenli telefonlar vardı.

"Evet, Rob," dedi Burr neşeyle. "Tekrar tekrar doğrulandı. Yap."

"Bunu iyice açık hale getirelim, olur mu?" dedi Rooke. Askerlerin sivillerin emirlerini açığa kavuşturmak istediklerinde kullandıkları özel ses tonuyla konuşuyordu. "Bir sakıncası yoksa, benim için bir kere daha tekrarla."

"Adını gözler önüne ser Rob. Her yere dağıt. Bütün isimlerini. Her yere. Pine, namı diğer Linden, namı diğer Beauregard, namı diğer Lamont, en son Kanada'da

Telegram: @cinciva

görüldü. Cinayet, çoklu soygun, uyuşturucu kaçakçılığı, sahte pasaport alıp taşımak, Kanada'ya yasadışı giriş, eğer böyle bir şey mevcutsa yasadışı çıkış ve işi ilginç hale getirecek aklına ne geliyorsa kullan."

"Tam taarruz yani?" dedi Rooke, Burr'un neşesiyle baştan çıkmayı reddederek.

"Evet, Rob, tam taarruz. Her yerdenin anlamı budur, değil mi? Bay Thomas Lamont için uluslararası arama emri. Sana üç kopya halinde göndermemi ister misin?"

Rooke ahizeyi yerine koydu, sonra tekrar aldı, Scotland Yard'daki bir numarayı tuşladı. Rakamlara dokunurken parmakları kaskatıydı, kendini patlamamış bombalarla oynadığı günlerde olduğu gibi hissediyordu.

Ve o köprüyü geçtiğinde, köprüyü yakacağız, demişti Burr.

Telegram: @cinciva

16

"İlk aşkım," dedi Corkoran, günün ilk iğrenç sigarasını yakarken. Küllük olarak kullandığı porselen hokkayı kucağında dengelemeye çalışıyordu. "Kılı kırk yarmaya ne dersin?"

"Aslında yanıma bile yaklaşmanı istemiyorum," dedi Jonathan. Ne söyleyeceğini önceden hazırlamıştı. "Benim açıklayacağım ya da özür dileyeceğim bir şey yok. Beni rahat bırakın yeter."

Corkoran minnettar bir şekilde koltuğa oturdu. Odada yalnızlardı. Frisky'den yine dışarı çıkması istenmişti.

"Adın Jonathan Pine, Meister's, Queen Nefertiti ve başka büyük otellerde çalıştın. Ama şimdi gerçek bir Kanada pasaportuyla seyahat eden Thomas Lamont'sun. Ama aslında Thomas Lamont değilsin. Bunları inkâr ediyor musun? Etmiyorsun."

"Çocuğu geri aldım. Beni iyileştirdiniz. Pasaportumu verin, bırakın gideyim."

"Ve Meister'da çalışan J. Pine ve Kanadalı T. Lamont'un arasında J. Beauregard'dan bahsetmiyorum. Bir de Cornwall'ın uzak bir köşesinde Jack Linden olmuşsun. Linden kimliğindeyken bir arkadaşını

Telegram: @cinciva

halletmişsin. Jumbo Harlow diye bilinen Alfred adında, Avustralyalı bir denizci. Avustralya'ya uyuşturucu kaçırdığına inanılıyor. Bundan sonra da kanunlar seni ele geçiremeden kaçmışsın."

"Sadece Plymouth polisi tarafından sorguya çağrıldım o kadar. Daha başka bir şey olmadı."

"Ve Harlow senin iş ortağındı," dedi Corkoran not alırken.

"Sen öyle diyorsan."

"Uyuşturucu mu kaçırıyorsun canım?" diye sordu Corkoran başını kaldırarak.

"Düzgün ticari bir işti."

"Gazeteler öyle demiyor. Küçük kuşlar da öyle söylemiyor. Jack Linden, namı diğer J. Pine, namı diğer sen, Harlow için tek başına Channel Adaları'ndan Falmouth'a bir yığın uyuşturucu kaçırmışsın. Yazar bozuntuları bunun etkileyici bir deniz yolculuğu olduğunu söylüyor. Ve ortağımız Harlow uyuşturucuyu Londra'ya götürüp satmış ve bize payımızı ödememiş. Bu bizi çok öfkelendirmiş. Bu anlaşılır bir şey. Bu yüzden sen de ortağına öfkelendiğinde hepimizin yapacağı şeyi yapıp onu öldürmüşsün. Sahadaki becerilerin düşünülürse çok temiz bir iş değildi, çünkü Harlow vahşice direndi. Bu yüzden kavga ettiniz. Ama sen kazandın. Ve sen kazanınca onu öldürdün. Yaşasın."

İyi savunma yap, demişti Burr. *Sen orada değildin, başka iki adam vardı, önce o sana vurdu ve her şey onun rızasıyla oldu. Sonra zarifçe teslim ol ve gerçek seni ele geçirdiklerini sanmalarına izin ver.*

"Kanıt yok," diye cevap verdi Jonathan. "Biraz kan buldular, ama cesedi bulamadılar. Şimdi Tanrı aşkına çık dışarı."

Corkoran konuyu unutmuş gibiydi. Bütün kötü düşünceleri terk etmiş, güzel bir şey hatırlıyormuş gibi

Telegram: @cinciva

boşluğa bakıp sırıtıyordu. "İş için Dışişlerine başvuran adamla ilgili fıkrayı biliyor musun? 'Bak Carruthers,' diyorlar. 'Seni beğendik, ama oğlancılık, kundaklama ve tecavüzden hüküm giydiğin gerçeğini görmezden gelemeyiz... *Gerçekten* bilmiyor musun?'"

Jonathan inledi.

"'Çok basit bir açıklaması var,' demiş Carruthers. 'Bir kızı sevdim, onunla sevişmeme izin vermedi, ben de kafasına vurup tecavüz ettim, yaşlı babasını halledip evi yaktım.' Duymuş *olmalısın*."

Jonathan gözlerini kapadı.

"'Tamam, Carruthers,' demiş işe alımı yapacak olan adam. 'Mantıklı bir açıklaması olduğunu biliyorduk. Anlaşmamız şöyle olacak. Havuzdaki kızlardan uzak dur, kibritle oynama, bize bir öpücük ver, iş senindir.'"

Corkoran kahkahalarla gülüyordu. Boynundaki tombul halkalar pembeleşip sallanıyor, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Seni yatakta görünce aklıma bunlar geliyor," diye açıkladı. "*Ve* günün kahramanı olman da cabası. James Cagney'i oynayıp seni parlak ışık altında döverek sorgulasam, her şey çok daha kolay olurdu. Mahkeme polisinin mağrur tonuyla konuşmaya başladı. "'Aranan adamın, sayın yargıç, sağ elinde bir yara izi olduğu düşünülüyor!' Göster," diye emretti tamamen farklı bir ses tonuyla.

Jonathan gözlerini açtı. Corkoran yine yatağın kenarında dikiliyordu. Sigarasını pis bir sihirbaz değneği gibi kenara ve yukarıya doğru tutuyordu. Nemli eliyle Jonathan'ın sağ bileğini tutmuş, arkaya doğru kıvrılan geniş yara izine bakıyordu.

"Vay canına," dedi Corkoran. "Bunu tıraş olurken yapmış olamazsın; tamam, öyle olsun."

Jonathan hızla elini geri çekti. "Bana bıçak çekti. Bıçak taşıdığını bilmiyordum. Baldırında taşıyormuş.

Telegram: @cinciva

Ona teknede ne olduğunu soruyordum. O zamana kadar anlamıştım. Tahmin etmiştim. İri bir adamdı. Onu alt edebileceğimi sanmıyordum, bu yüzden boğazına atıldım."

"Adem elmasına ha? Kavgacı bir tipsin, değil mi? İrlanda'nın birilerine iyi geldiğini düşünmek güzel. Tabii ki *senin* bıçağın değildi aşkım? Duyduğumuza göre bıçaklara çok düşkünsün."

"Onun bıçağıydı. Söyledim ya."

"Harlow'un uyuşturucuyu kime sattığı konusunda bir fikrin var mı?"

"Hiç yok. Ben sadece denizciydim. Bak, defol git. Git, başkasını taciz et."

"Katır. Biz bu terimi kullanıyoruz. Katır."

Ama Jonathan saldırıya devam ediyordu. "Bu sensin o zaman, tamam mı? Sen ve Roper? Uyuşturucu kaçakçıları? Harika. Kendimi evimde gibi hissettim."

Tekrar yastığa gömülüp Corkoran'ın cevabını bekledi. Cevabı hazırlıklı olmadığı bir coşkuyla geldi. Çünkü Corkoran büyük bir çeviklikle yatağın yanına koşup Jonathan'ın saçlarını yakalamış, çok sert çekiyordu.

"*Tatlım*," diye mırıldandı azarlarcasına. "Biricik *aşkım*. Senin pozisyonundaki küçük çocuklar lanet olası ağızlarından çıkana dikkat etseler iyi olur. Biz Nassau'daki Ironbrand Gaz, Light ve Coke Şirketiyiz. Nobel Saygınlık Ödülü için finale kaldık. Burada önemli olan soru şu, *sen* kimsin?"

Jonathan'ın saçını bıraktı. Jonathan kalbi deli gibi çarparak hareketsiz yattı. "Harlow bir geri alma işi olduğunu söyledi," dedi boğuk bir sesle. "Avustralya'da tekne sattığı bir adam borcunu ödememiş. Jumbo bazı arkadaşları aracılığıyla Kanal Adaları'nda teknenin izini sürdüğünü anlattı. Tekneyi Plymouth'a getirirsem, satabileceğimizi ve beladan kurtulacağımızı

söyledi. O sırada inanması zor bir hikâye gibi gelmedi. Ona güvenmekle aptallık etmişim."

"Peki, cesedi ne yaptık, canım aşkım?" diye sordu Corkoran dostça bir sesle. "Ünlü kalay madenine mi attın? O büyük geleneği mi takip ettin?"

Ritmi değiştir. Onu beklet. Sesi kederle ağırlaşmıştı. "Neden polis çağırıp beni teslim etmiyor, ödülü talep etmiyorsun?" dedi Jonathan.

Corkoran kucağındaki uydurma küllüğü kaldırıp yerine içinde fakstan başka bir şey bulunmuyor gibi görünen ordu tarzı bir dosya koydu.

"Ya Meister kardeş?" diye sordu. "O seni nasıl gücendirdi?"

"Beni soydu."

"Ah, zavallı kuzucuk! Hayattaki gerçek kurbanlardan birisin. Bunu nasıl yaptı bakalım?"

"Tüm personel bahşişten bir ölçeğe göre pay alır. Rütbeye ve kaç yıldır çalıştığına göre aldığın para değişir. Yeni gelen biri bile her ay benden çok para alıyordu. Meister bana yabancılar için ödeme yapmak zorunda olmadığını söyledi. Ama sonra öteki yabancılara da ödeme yaptığını, sadece bana yapmadığını öğrendim."

"Sen de kasadan kendin aldın. Eh, onu da öldürmediğin için çok şanslıymış. Ya da bıçağınla bir şeyini kesmediğin için."

"Onun için fazla mesai yaptım. Gündüz çalıştım. İzin günlerimde kaliteli şarapların envanterini çıkardım. Karşılığında hiçbir şey vermedi. Konuklarını yelkenliyle gölde gezdirdiğimde bile. Onlardan bir servet kazandı, ama bana bir şey vermedi."

"Kahire'den biraz aceleyle ayrıldık galiba. Nedenini kimse bilmiyor. Dikkatini çekerim, burada bir hainlik söz konusu değil. Queen Nefertiti Oteline göre zırhında bir leke yok. Belki de bize hiç çaktırmadılar."

Telegram: @cinciva

Jonathan'ın hikâyesi hazırdı. Burr'la hazırlamıştı. "Bir kızla ilişkim oldu. Evliydi."

"Adı var mı?"

Köşeni iyi koru, demişti Burr. "Sana vereceğim bir adı yok. Hayır."

"Fili? Lulu? Bayan Tutankamon? Hayır mı? Eh, senin isimlerinden birini kullanabilir, değil mi?" Corkoran tembel tembel faksları karıştırıyordu. "Ya iyi doktor? *Onun* bir adı var mı?"

"Marti."

"O doktor değil, aptal."

"Kim o zaman? Hangi doktor? Ne bu Corkoran? Daniel'i kurtardığım için mahkemeye mi çıktım? Bu işin sonu nereye varacak?"

Corkoran bu kez fırtınanın geçmesini sabırla bekledi. "Truro Hastanesinde elini diken doktor."

"Adı neydi bilmiyorum. Son sınıf öğrencisiydi."

"Beyaz mı?"

"Kahverengi. Hintli ya da Pakistanlıydı."

"Peki, oraya nasıl gittik? Hastaneye yani? Bileğimiz kötü bir şekilde kanarken?"

"Bileğimi birkaç bezle sarıp Harlow'un cipini aldım."

"Solak mısın?"

"Evet."

"Kuşkusuz cesedi kullanmak için de bu arabayı kullandık, değil mi? Polis arabada kan izleri bulmuş. Ama bir karışım gibiymiş. İçinde Jumbo'nun da kanı varmış.

Cevap bekleyen Corkoran hızlı hızlı küçük notlar alıyordu.

"Sadece beni Nassau'dan çıkaracak bir araç bulun," dedi Jonathan. "Size bir zarar vermedim. Bir şey istemiyorum. Low's'da öyle bir aptallık etmeseydim, benden asla haberdar olmayacaktınız. Bir şeye ihtiya-

Telegram: @cinciva

cım yok. Bir başvuruda filan da bulunmuyorum. Para istemiyorum. Teşekkür istemiyorum, onayınızı istemiyorum. Bırakın gideyim."

Corkoran önündeki sayfaları çevirirken düşüncelere dalmış, sigarasını içiyordu. "Değişiklik olsun diye İrlanda hakkında konuşalım mı?" diye öneride bulundu, sanki İrlanda ıslak bir öğleden sonrada oynanan parti oyunuymuş gibi. "İki eski asker eski günleri yâd ediyor. Bundan daha güzel ne olabilir ki?"

Gerçeği söyleyeceğin konulara gelince arkana yaslanma, demişti Burr. *Biraz bocala, biraz unut, kendi söylediklerini düzelt, yalanları orada aramaları gerektiğini düşünsünler.*

"Peki, o adama ne yaptın?" diye sordu Frisky mesleki bir merakla.

Gecenin bir yarısıydı. Kapıdaki bir şiltede uzanıyordu. Başının yanında bir okuma lambası ve pornografik bir dergi yığını duruyordu.

"Hangi adama?" diye sordu Jonathan.

"O akşam küçük Danny'yi ödünç alan adama. Mutfakta zıpkın yemiş domuz gibi bağırıyordu, sesi Miami'den bile duyuluyordu."

"Kolunu kırdım galiba."

"Kırdın mı? Bence kolunu çok yavaşça yerinden söktün. Japon dövüş sanatları yapan o amatörlerden biri misin sen de?"

"Sadece kolunu tutup çektim," dedi Jonathan.

"Elinde parçalara ayrılmış olmalı," dedi Frisky anlayışla. "En iyilerimizin başına gelir böyle şeyler."

En tehlikeli zamanlar bir arkadaşa ihtiyacın olduğu zamanlardır, demişti Burr.

Ve İrlanda'dan sonra Corkoran'ın "potansiyel vaat eden uşaklık günlerimiz" dediği dönemi keşfe çıktı-

Telegram: @cinciva

lar. Jonathan'ın ikram hizmetlerini öğrendiği kolej, aşçı yamaklığı yaptığı günler, şeflik dönemi ve mezun olduktan sonra otel işinin personel tarafı hakkında konuştular.

Sonra Corkoran yeniden Château Babette'i nasıl kullandığını öğrenmek istedi. Jonathan, Yvonne'un adını vermemeye dikkat ederek hikâyeyi anlattı, ama Corkoran'ın bu hikâyeyi de bildiğini öğrendi.

"Peki, nasıl oluyor da Mama Low'un yerine çakılıp kalıyoruz aşkım?" diye sordu, bir sigara daha yakarak. "Mama yıllardır Şef'in en sevdiği yerdir."

"Sadece birkaç haftalığına gizlenebileceğim bir yer olduğunu düşündüm."

"Yani gözlerden uzak olacağımız bir yer, öyle mi?"

"Maine'de bir yatta çalışıyordum."

"Başaşçı ve şişe yıkayıcısı olarak mı?"

"Başkâhya olarak."

Corkoran faksları karıştırırken bekledi.

"Ve?"

"Hasta oldum ve kıyıya çıkmam gerekti. Boston'daki bir otelde yattım, sonra Newport'tan Billy Bourne'yi aradım. Billy bana iş buldu. Neden Low'un yerinde birkaç ay çalışıp dinlenmiyorsun, dedi."

Corkoran parmağını yaladı, aradığı şeyi bulup çıkardı, ışığa tuttu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Jonathan, uyumak için dua eden biri gibi.

"Hastalandığımız şu tekne, aşkım. *Lolita*, *Persephone* olmalı. Hollanda yapımı, sahibi gösteri dünyasının ünlü ismi Nikos Asserkalian. Dinci bir tip ve sahtekâr, altmış metrelik korkunç bir zevk ürünü. Nikos değil tabii, o bir cüce."

"Onunla hiç tanışmadım. Tekne kiralandı."

"Kime, sevgilim?"

"California'lı dört dişçiye ve kadınlarına."

Telegram: @cinciva

Jonathan birkaç isim verdi, Corkoran geniş kucağına koyup iyice düzelttiği buruşuk defterine bunları not aldı.

"Komik ve eğlenceli insanlar mıydı?"

"Bana bir zararları olmadı."

"Ve sen de *onlara* bir zarar vermedin?" dedi Corkoran nazikçe. "Kasalarını ya da birinin boynunu kırmadın ya da üzerlerinde bıçakla denemeler yapmadın, değil mi?"

"Aslında cehenneme kadar yolun var," dedi Jonathan.

Corkoran bu daveti düşündü ve iyi fikir olduğuna karar verdi. Kâğıtlarını toplayıp küllüğü çöp sepetine boşaltarak korkunç bir pislik yaptı. Aynada kendine baktı, yüzünü buruşturdu, parmaklarıyla saçlarını düzeltmeye çalıştı, ama bir işe yaramadı.

"Fazlasıyla iyi, canım," dedi.

"Ne?"

"Hikâyen. Neden bilmiyorum. Nasıl bilmiyorum. Nerede bilmiyorum. Sorun sensin galiba. Kendimi yetersiz hissetmeme neden oluyorsun." Saçlarını yine korkunç şekilde çekiştirdi. "Ama zaten yetersizim. Yetişkin dünyasındaki vahşi küçük bir nonoşum ben. Oysa sen... sen sadece yetersiz olmaya çalışıyorsun." Banyoya girip işedi. "Tabby sana bazı giysiler getirdi bu arada," diye seslendi açık kapının eşiğinden. "Yeri göğü sarsıcı şeyler değil, ama Armaniler gelene kadar çıplaklığını örter." Sifonu çekip tekrar yatak odasının kapısına geldi. "Bana kalsa seni kavururdum," dedi fermuarını çekerek. "Seni yoksun bırakır, kafana çuval geçirir, gerçekler yerçekimiyle dökülene kadar ayaklarından asardım. Ama insan hayatta istediği her şeyi yapamıyor, değil mi? Görüşürüz."

Telegram: @cinciva

Ertesi gündü. Daniel, Jonathan'ın eğlendirilmeye ihtiyacı olduğuna karar vermişti.

"Yunan sürahisi nedir?"

"Saksı. Vazo. Antik Yunanda bir sanat biçimi."

"Haftada elli dolar. Bir Mercedes'in çarptığı kaplumbağanın aklından ne geçiyordur?"

"Ağır müzik mi?"

"Kabuğu. Corky, çalışma odasında Roper'la konuşuyor. Gidebildiği kadar gittiğini söyledi. Ya sen Persil gibi bembeyazmışsın ya da dünyanın en büyük sahtekârı."

"Ne zaman geri döndüler?"

"Şafakta. Roper her zaman ilk ışıkta seyahat eder. Senin soru işaretin hakkında konuşuyorlardı."

"Jed'le mi geldi?"

"Jed, Sarah'ya biniyor. Geri döner dönmez hep Sarah'ya biner. Sarah onun sesini duyuyor ve eğer gelmezse öfkeleniyor. Roper ikisinin lezbiyen olduğunu söylüyor. Lezbiyen nedir?"

"Kadınları seven kadın."

"Roper, Curaçao'dayken Sandy Langbourne'la senin hakkında konuştu. Kimsenin telefonda senin hakkında konuşmaması gerekiyor. Bir sonraki duyuruya kadar Thomas'la ilgili suskunluk var. Şef'in emri."

"Belki insanları bu kadar çok dinlememen gerekir. Kendini yoracaksın."

Daniel sırtını gerdi, başını geriye atıp vantilatöre doğru bağırdı: "Ben kimseyi dinlemiyorum! Bu haksızlık! Dinlemeyi denemedim bile! Sadece elimde olmadan duyuyorum! Corky senin tehlikeli bir bilmece olduğunu söylüyor, hepsi bu! Değilsin! Olmadığını biliyorum! Ben seni seviyorum! Roper senin röntgenini çekip kendisi değerlendirecekmiş!"

Şafaktan hemen önceydi.

Telegram: @cinciva

"Bir adamı konuşturmanın en iyi yolunu biliyor musun, Tommy?" diye sordu Tabby yattığı şilteden, işe yarar bir ipucu vererek. "Şaşmaz yöntem? Yüzde yüz? Hiç başarısız olmayan bir yol? Meşrubat muamelesi. Ağzını kaparsın, burnu dışında bir yerden nefes alamaz. Bir huni bulursun. Meşrubatı burnuna dökersin. Tam santrale gider. Beynin kaynar gibi olur. Şeytani."

Saat sabah ondu.

Kristal'in çakıltaşı kaplı bahçesinde Corkoran'ın yanında tereddüt ederek yürüyen Jonathan, Buckingham Sarayı'nın bahçesinde, ölen babasının madalyasını almak üzere Alman halası Monika'nın kolunda yürüdüğü zamanı çok iyi hatırlıyordu. Birisi öldükten sonra ödülün ne anlamı olduğunu merak etmişti. Bir de birisi hayattayken okulun ne anlamı olduğunu...

Yeşil bir yelek ve siyah pantolon giymişti. Tıknaz, siyah bir uşak onları kabul etti. Çizgili bir yelek giyen saygıdeğer, siyah kâhya onları karşılamak üzere öne çıktı.

"Şef'e geldik, Isaac," dedi Corkoran. "Dr. Jekyll ve Bay Hyde. Bizi bekliyor."

Muazzam büyüklükteki hol ayak sesleriyle kilise gibi yankılandı. Yaldızlı tırabzanları olan oymalı mermer merdivenler ortadaki kümbete ve üç sahanlık halinde mavi boyalı gökyüzüne doğru yükseliyordu. Üzerinde yürüdükleri mermer pembeydi ve gün ışığı ondan gül kurusu renginde bir çiy tanesi gibi yükseliyordu. Oymalı taştan yapılma kemerli kapının iki yanında iki insan büyüklüğünde Mısırlı savaşçılar bekliyordu. Kapıdan geçip güneş tanrısı Ra'nın altın başının hâkim olduğu bir galeriye girdiler. Yunanlı torsolar, mermer başlar, eller, sürahiler ve üzerinde hiyerogliflerin bulunduğu taş paneller dağınık halde

Telegram: @cinciva

duruyordu. Duvarlarda içleri heykelciklerle dolu, kenarları pirinçten cam dolaplar uzanıyordu. El baskısı tabelalarda kökenleri yazıyordu: Batı Afrika, Peru, Kolombiya, Kamboçya, Minos medeniyeti, Rusya, Roma ve bir muhafazada da sadece "Nil" yazıyordu.

Roper yağmalar, demişti Burr.

Freddie ona çalıntı sanat eserleri satar, demişti Sophie.

Roper senin röntgenini çekip kendisi değerlendirecekmiş, demişti Daniel.

Kütüphaneye girdiler. Deri kaplı kitaplar yerden tavana kadar uzanıyor, yürüyen yuvarlak merdiven bir kenarda duruyordu.

Kemerli mahzenler arasındaki koridora girdiler. Ayrı hücrelerde duran antika silahlar alacakaranlıkta parlıyordu: kılıçlar, mızraklar, gürzler, ahşap atların üstünde duran zırhlar; misket tüfekleri, baltalı kargılar, gülleler ve denizden çıkarıldıkları gibi saklanan midyeli yeşil toplar.

Bilardo odasını geçip evin ikinci merkezine geldiler. Tonozlu çatıyı mermer sütunlar destekliyordu. Kenarlarında mermer yollar bulunan seramik kaplı mavi havuzun yüzeyinden sütunlar yansıyordu. Duvarlarda empresyonistlerin meyve, çiftlik ve çıplak kadın tabloları asılıydı: Bu gerçekten bir Gauguin olabilir miydi? Mermer bir şezlongdaki üzerleri çıplak, yirmilerin bol pantolonlarından giymiş, iki genç adam açık evrak çantalarının başında iş konuşuyordu.

"Corky, merhaba, ne var ne yok?" diye sordu biri kelimeleri uzatarak.

"Sevgililer," dedi Corkoran.

Parlak bronzdan yapılma bir çift yüksek kapıya ulaştılar. Kapının önündeki kapıcı sandalyesinde Frisky oturuyordu. Anaç görünümlü bir kadın elinde

steno defteriyle dışarı çıktı. Frisky ayağını uzatıp kadına çelme takacakmış gibi yaptı.

"Oh, seni *aptal* çocuk," dedi anaç kadın mutlulukla.

Kapılar tekrar kapandı.

"Vay canına, *Binbaşı* gelmiş," diye bağırdı Frisky şakayla karışık, geldiklerini son ana kadar fark etmemiş gibi. "Bugün nasılız efendim? Merhaba, Tommy. İşte böyle."

"Salak," dedi Corkoran.

Frisky duvardaki telefonu alıp bir numaraya dokundu. Kapılar tekrar açıldı. İçerisi o kadar geniş, o kadar karmaşık döşenmiş, gün ışığıyla o kadar aydınlanmış ve gölgelerle o kadar kararmıştı ki Jonathan vardığını değil de yükseldiğini hissediyordu. Renkli camların arkasındaki terasta her birinin üstünde beyaz bir şemsiyenin yükseldiği garip şekilli masalar vardı. Onların ilerisinde, kenarında ince bir sığlık alan ve siyah resiflerin bulunduğu zümrüt rengi göl uzanıyordu. Resiflerin ötesinde açık deniz göze çarpıyordu.

Jonathan'ın başta algılayabildiği tek şey odanın görkemi oldu. Eğer içinde kimse varsa bile parlaklık ve karanlığın arasında kaybolmuştu. Corkoran onu içeri alınca kaplumbağa kabuğu ve pirinçten yapılma masanın altın rengi halkalarını seçebildi. Masanın arkasında yıllar içinde yıpranmış, ağır bir kumaşla kaplı bir taht duruyordu. Masanın yanındaki geniş kolçaklı ve ayak koyma yeri olan bambu koltukta dünyanın en kötü adamı yayılmış oturuyordu. Üzerinde beyaz denizci şortu ve espadril ile cebindeki arması isminin başharflerini taşıyan denizci mavisi, kısa kollu bir gömlek vardı. Bacak bacak üstüne atmış, yakın gözlüklerini takmıştı. Gömleğiyle aynı armayı taşıyan deri sırtlı bir dosyadan bir şey okuyordu. Okurken gülümsüyordu, çünkü o çok gülümserdi. Arkasında dikilen kadın sekreter ilkinin ikizi olabilirdi.

Telegram: @cinciva

"Bizi rahatsız etmeyin, Frisky," diye emretti insanı telaşlandıracak derecede tanıdık ses. Deri kapaklı dosyayı sertçe kapatıp sekreterine uzattı. "Terasa kimse çıkmasın. Körfezimde motorlu tekne gezdiren salak kim?"

"Talbot motoru tamir ediyor, Şef," dedi Isaac arkadan.

"Etmemesini söyle. Corks, şampanya. Vay canına. Pine. Buraya gel. Aferin. Gerçekten aferin."

Ayağa kalkmaya çalışırken gözlüğü burnunun ucuna inmişti. Jonathan'ın elini yakalayıp Meister otelindeki gibi birbirlerinin özel alanına girene kadar onu kendine doğru çekti. Ve gözlerini kısarak inceledi. Bunu yaparken ellerini yavaşça Jonathan'ın yanaklarına doğru çifte tokat atacakmış gibi kaldırdı. Ve orada tuttu. Öyle ki Jonathan ellerinin ısısını hissedebiliyordu. Roper başını farklı açılara sokup ona birkaç santim uzaktan tatmin olana kadar baktı.

"Muhteşem," dedi sonunda. "Aferin Pine, aferin Marti, aferin para. Geldiğinde burada olmadığım için üzgünüm. Satmam gereken birkaç çiftlik vardı. En kötüsü ne zamandı?" Beklenmedik bir şekilde Corkoran'a dönmüştü. Corkoran elinde tepsiyle üç gümüş kadehte Dom Pérignon getiriyordu. "İşte geliyor. Ben de çorak bir gemide olduğumuzu sandım."

"Ameliyattan sonrasıydı sanırım," dedi Jonathan. "Ayılmak. Dişçiden on kat beterdi."

"Dayan. İşte en iyisi geliyor."

Roper'ın dağınık konuşma tarzıyla kafası karışan Jonathan müziği duymamıştı. Ama Roper'ın eli sessizlik için kalkarken, Pavarotti'nin *La Donna è mobile*'sinin son sözlerini duyabildi. Müzik sona ererken üçü hareketsiz kaldı. Sonra Roper kadehini kaldırıp içti.

Telegram: @cinciva

"*Tanrım*, adam bir harika. Pazarları hep onu dinlerim. Hiç kaçırmam, değil mi Corks? İyi şansa. Teşekkürler."

"İyi şansa," dedi Jonathan içerken. Bu arada uzaklardan gelen motor sesi kesilmiş, yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı. Roper'ın bakışları sağ bileğindeki yara izine gitti.

"Öğle yemeğinde kaç kişiyiz Corks?"

"On sekiz, yirmiye çıkabilir, Şef."

"Vincettiler geliyor mu? Uçaklarını duymadım. Uçtukları o Çek malı ikiz motorlu şeyi diyorum."

"Son duyduğumda geliyorlardı, Şef."

"Jed'e isim kartları hazırlamasını söyle. Ve güzel peçeteleri. O kırmızı tuvalet kâğıtlarını istemiyorum. Ve Vincettilerle görüş, geliyorlar mı gelmiyorlar mı öğren. Pauli geldi mi?"

"Hâlâ bekliyoruz Şef."

"Eh, acele etse iyi olur, yoksa hiç gelemeyecek. İşte buradasın, Pine. Otur. Oraya değil. Buraya, seni görebileceğim bir yere. Ve Sancerre, Isaac'e söyle. Bir kez olsun soğuk istiyorum. Apo düzeltme taslağını faksladı mı?"

"Masanda Şef."

"Harika bir adam," dedi Roper, Corkoran giderken.

"Eminim öyledir," dedi Jonathan kibarca.

"Hizmet etmeye bayılıyor," dedi Roper, heteroseksüellerin paylaştığı bir bakışla.

Roper kadehindeki şampanyayı döndürüyor, dönüşünü seyrederken gülüyordu. "Bana ne istediğini söyler misin?"

"Mümkünse Low'un yerine dönmek istiyorum. Mümkün olur olmaz. Sadece Nassau'ya bir uçak olursa yeter. Oradan kendim giderim."

Telegram: @cinciva

"Benim kastettiğim bu değildi. Çok daha büyük bir soru sordum. Hayatta. Ne istiyorsun? Planın nedir?"

"Planım yok. Şu anda yani. Kendimi akışa bıraktım. Mola aldım."

"Açıkça söyleyeyim, saçma. Sana inanmıyorum. Benim gördüğüm kadarıyla hayatta hiç gevşememişsin. Ben de gevşediğimi sanmıyorum. Deniyorum. Biraz golf oynuyorum, tekneye biniyorum, biraz şundan, biraz bundan yapıyorum, yüzüyorum, düzüşüyorum. Ama beynim hep çalışıyor. Seninki de öyle. Sende sevdiğim şey bu oldu. Vitesi boşa almıyorsun."

Gülümsüyordu. Jonathan da öyle, ama bu arada Roper'ın bu yargısını hangi kanıta dayandırdığını merak ediyordu.

"Öyle diyorsanız."

"Aşçılık. Tırmanma. Yatçılık. Resim. Askerlik. Evlilik. Yabancı diller. Boşanma. Kahire'de bir kız, Cornwall'da bir kız, Kanada'da bir kız. Öldürdüğün Avustralyalı uyuşturucu kaçakçısı. Bir şeyin peşinde olmadığını söyleyen bir adama hiç güvenmem. Neden yapıyorsun?"

"Neyi?"

Roper'ın çekiciliği, Jonathan'ın kendisine hatırlama izni vermediği bir şeydi. Roper erkek erkeğe ona istediğini söyleyebileceğini söylüyor ve sonunda hâlâ gülümsüyor oluyordu.

"Daniel için riske girdin. Bir gün bir adamın boynunu kırıyorsun, ertesi gün oğlumu kurtarıyorsun. Meister'ı soyuyorsun, beni neden soymuyorsun? Neden benden para istemiyorsun?" Sesi neredeyse yoksun kalmış gibi çıkıyordu. "Sana para verebilirdim. Ne yaptığın umurumda değil, oğlumu kurtardın. Oğlum söz konusu olduğunda cömertliğimin sınırı yoktur."

Telegram: @cinciva

"Onu para için kurtarmadım. Beni iyileştirdiniz. Bana baktınız. Bana iyi davrandınız. Buradan gideyim yeter."

"Bu arada sen hangi dilleri biliyorsun?" diye sordu Roper, bir kâğıda uzanıp baktı, sonra bir kenara attı.

"Fransızca. Almanca. İspanyolca."

"Çoğu dil uzmanı aptaldır. Bir dilde sadece lanet olsun diyebilirken öteki dilleri de öğrenip onlarda da sadece lanet olsun derler. Arapça biliyor musun?"

"Hayır."

"Neden? Orada yeterince uzun kalmışsın."

"Şey, sadece birkaç kelime. Giriş seviyesinde."

"Kendine bir Arap kadın bulmalıydın. Belki de bulmuşsundur. Oradayken Freddie Hamid'le tanıştın mı? Benim bir arkadaşım? Biraz çılgın bir tip? Tanışmış olmalısın. Ailesi çalıştığın meyhanenin sahibi. Atları falan var."

"Otelin yönetim kurulundaydı."

"Freddie'ye göre sen tam bir keşişmişsin. Ona sordum. Sağduyulu davranış modeli. Oraya neden gittin?"

"Şans eseri. Otelcilik okulundan mezun olduğum gün panoda ilanlarını gördüm. Hep Ortadoğu'yu görmek istemiştim. Başvurdum."

"Freddie'nin bir kız arkadaşı varmış. Ondan büyük bir kadın. Zeki. Aslında Freddie için fazla iyi. Çok yürekli. Freddie'yle birlikte yarış pistlerinde ve yat kulübünde takılırmış. Sophie. Onunla tanıştın mı?"

"Öldürüldü," dedi Jonathan.

"Doğru. Sen gitmeden hemen önce. Onunla tanıştın mı?"

"Otelin en üst katında bir dairesi vardı. Onu herkes tanırdı. Hamid'in kadınıydı."

"Senin kadının mıydı?"

Telegram: @cinciva

Berrak, zeki gözler tehditkâr değildi. Değerlendirme yapıyorlardı. Arkadaşlık ve anlayış sunuyorlardı.

"Elbette hayır."

"Neden elbette?"

"Bu delilik olurdu. O istese bile."

"Neden istemesin ki? Ateşli bir Arap, en az kırkında, seksi seviyor. Yakışıklı genç adam. Tanrı biliyor ya, Freddie ahım şahım bir şey değil. Kadını kim öldürdü?"

"Ben oradan ayrıldığımda hâlâ soruşturuluyordu. Birini tutuklayıp tutuklamadıklarını bilmiyorum. Birinin içeri zorla girdiğini düşünüyorlardı. Kadın onu şaşırtmış, katil de bıçaklamış."

"Sen değildin, değil mi?" Berrak, zeki gözler onu bu şakayı paylaşmaya davet ediyordu. Yunus gülümsemesi.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Freddie'nin yaptığına dair bir söylenti vardı."

"Öyle mi? Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Belki yaptırmıştır. Kadının Freddie'ye bir şekilde ihanet ettiği söyleniyordu."

Roper eğleniyordu. "Seninle değil ama?"

"Ne yazık ki hayır."

Gülümsemesi hâlâ yerindeydi. Jonathan'ınki de öyle.

"Corky seni çözememiş. Şüpheci adamdır Corks. Senden kötü enerji alıyor. Kayıtlardakinin başka, senin başka bir adam olduğunu söylüyor. Başka neler çevirdin? Başka hangi şok edici sırların var? Bizim bilmediğimiz hangi numaraları çevirdin? Polisin bilmediği? Başka öldürdüğün birileri var mı?"

"Ben numara çevirmem. Başıma bir şey gelirse karşılık veririm. Hepsi böyle oldu."

"Tanrım, sen gerçekten *karşılık veriyorsun*. Sophie'nin cesedini senin teşhis etmek zorunda kal-

Telegram: @cinciva

dığını duydum. Aynasızlarla sen uğraşmışsın. Doğru mu?"

"Evet."

"Çok iğrenç bir iş, değil mi?"

"Birinin yapması gerekiyordu."

"Freddie minnettardı. Seni görürsem teşekkür etmemi söyledi. Bu arada aramızda kalsın. Teşhis konusunda biraz endişelenmiş. Kendisinin yapmasının biraz riskli olabileceğini düşünmüş."

Nefret sonunda Jonathan'ın ulaşabileceği bir yerde miydi? Roper'ın yüzünde bir değişiklik yoktu. Yarı gülümseme ne artıyor ne azalıyordu. Arka plandaki Corkoran parmak uçlarında tekrar odaya girip kanepeye oturdu. Roper'ın tarzı tarif edilemez biçimde değişti ve seyirciye oynamaya başladı.

"Kanada'ya geldiğin şu gemi," diye devam etti sır verir gibi. "Bir adı var mıydı?"

"*Star of Bethel.*"

"Nereye kayıtlı?"

"South Shields."

"Nasıl iş buldun? Kolay değildi herhalde? Pis, küçük bir gemide bir iş bulmak zor olmalı?"

"Aşçılık yaptım."

Kenarda bekleyen Corkoran kendini daha fazla tutamadı. "Tek elinle mi?"

"Lastik eldiven takıyordum."

"İşi nasıl buldun?" diye tekrarladı Roper.

"Aşçı yamağına rüşvet verdim, kaptan beni ihtiyaç fazlası personel olarak aldı."

"Adı?"

"Greville."

"Aracı adamın adı Billy Bourne. Mürettebat aracısı, Newport, Rhode Adası," diye devam etti Roper. "Ona nasıl rastladın?"

"Onu herkes tanır. İçimizden birine sorun."

Telegram: @cinciva

"İçimizden derken?"

"Mürettebat. İkram personeli."

"Billy'den gelen faks sende mi Corks? Bunu çok sevmiş, değil mi? Hatırladığım kadarıyla yağlayıp duruyordu."

"Ya sorma, Billy Bourne buna *tapıyor*," diye onayladı Corkoran ekşi bir sesle. "Lamont yanlış bir şey yapmaz. Yemek pişirir, memnun eder, gümüşleri aşırmaz, istediğiniz zaman oradadır, istemediğinizde kaybolur, güneş onun kıçından doğar."

"Ama başka kaynakları kontrol etmedik mi? Hepsi bu kadar zekice değildi, değil mi?"

"Biraz acayipti, Şef," dedi Corkoran. "Hatta saçmaydı."

"Onları uydurdun mu Pine?"

"Evet."

"Kolunu kırdığın o adam. O geceden önce onu hiç gördün mü?"

"Hayır."

"Başka bir akşam Low'un yerinde yemek yerken filan?"

"Hayır."

"Hiç teknesini kullandın mı? Ona yemek pişirdin mi? Onun için uyuşturucu kaçırdın mı?"

Bu sorularda belirgin bir kötülük yoktu, akışta hızlanma yoktu. Corkoran somurtup kulağını çekiştirse de Roper'ın dostça gülümsemesi aynen duruyordu.

"Hayır," dedi Jonathan.

"Onun için adam öldürdün, hırsızlık yaptın mı?"

"Hayır."

"Ya arkadaşı için?"

"Hayır."

"Bu işe onların içerideki adamı olarak başladığını, işin ortasında taraf değiştirmiş olabileceğini düşün-

Telegram: @cinciva

dük. Onu bu yüzden mi bu kadar hırpaladığını merak ettik. Kibrin yüzünden, anlıyor musun?"

"Bu çok aptalca," dedi Jonathan sertçe. Biraz güç topladı. "Aslında aşağılayıcı." Biraz daha edebi bir tonla ekledi, "Bence bu söylediğinizi geri almalısınız. Buna neden katlanayım ki?"

Cesur bir eziği oyna, demişti Burr. *Asla sinme. Bu onu hasta eder.*

Ama Roper, Jonathan'ın itirazını duymamış gibiydi. "Seninki gibi bir karakter, kaçaksın, tuhaf bir isim kullanıyorsun, kanunla başının bir daha belaya girmesini istememiş olabilirsin. Oğlanı kaçırmak yerine zengin İngilizin gözüne girmek daha iyi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"İkisiyle de bir ilgim yoktu. Size söyledim. O geceden önce onları ne gördüm ne de duydum. Oğlunuzu geri aldım, değil mi? Bir ödül *istemedim* bile. Ben gitmek istiyorum. Hepsi bu. Bırakın gideyim."

"Mutfağa doğru gideceklerini nereden bildin? Herhangi bir yere gidebilirlerdi."

"Oranın planını biliyorlardı. Kasanın yerini biliyorlardı. Belli ki önceden keşif yapmışlardı. Tanrı aşkına."

"Senin biraz yardımınla tabii?"

"Hayır!"

"Saklanabilirdin. Neden saklanmadın? Beladan uzak durabilirdin. Kaçan adamların çoğu böyle yapar, değil mi? Şahsen ben hiç kaçak olmadım."

Jonathan uzun bir sessizlik olmasına izin verdi, içini çekip ev sahiplerinin deliliğine teslim olmuş gibi yaptı. "Bunu yapmış olmayı dilemeye başlıyorum," dedi, düş kırıklığı içinde olduğu yere yığılarak.

"Corks, o şişeye ne oldu? İçmedin, değil mi?"

"Hemen burada Şef."

Tekrar Jonathan'a döndü: "Buralarda takılmanı istiyorum, keyfine bak, işe yara, yüz, gücünü topla,

Telegram: @cinciva

seninle ne yapacağımıza bakalım. Sana bir iş bile bulabiliriz. Özel bir iş. Duruma bağlı." Gülümsemesi genişledi. "Bize birkaç havuç pişir. Ne oldu?"

"Ne yazık ki bunu yapmayacağım," dedi Jonathan. "Benim istediğim bu değil."

"Saçma. Tabii ki istediğin bu."

"Başka nereye gideceksin ki?" diye sordu Corkoran. "New York'ta Carlyle'a mı? Boston'da Ritz Carlton'a mı?"

"Sadece kendi yoluma gideceğim," dedi Jonathan, kibar ama kararlı.

Bıkmıştı artık. Oyunculuk ve var olmak onun için aynı şey haline gelmişti. Artık aradaki farkı bilmiyordu. Kendi alanıma, kendi gündemime ihtiyacım var, dedi kendi kendine. Birisinin yaratığı olmaktan bıktım. Gitmeye hazır olarak ayağa kalktı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye söylendi Roper şaşkınlıkla. "Sana para veririm. Az değil. En büyük ücretten. Adanın diğer tarafında küçük, güzel bir ev. Ona Woody'nin yerini verebiliriz, Corky. Atlar. Yüzme. Bir tekne ödünç alırsın. Sokağının hemen sonunda. Hem zaten pasaport olarak ne kullanacaksın?"

"Benimkini," dedi Jonathan. "Lamont. Thomas Lamont." Corkoran'a baktı. "Eşyalarımın arasındaydı."

Güneşin önünden geçen bir bulut odayı bir an için doğal olmayan bir akşama bürüdü.

"Corky, ona kötü haberi ver," diye emretti Roper. Kolunu Pavarotti yeniden şarkı söylemeye başlamış gibi uzattı.

Corkoran omuz silkip özür dilercesine sıntırken, Beni suçlama! der gibiydi. "Evet, şey, şu Kanada pasaportumuz hakkında, aşkım," dedi. "Geçmişte kaldı korkarım. Öğütücüye attım. O sırada yapılacak en doğru şey gibi göründü."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Telegram: @cinciva

Corkoran kötü bir şişlik bulmuş gibi bir elinin başparmağıyla diğer avucunu ovuşturuyordu.

"Sinirlenmeye gerek yok, canım. Sana bir iyilik yapıyorum. Paravanın paramparça oldu. Birkaç gün öncesi itibarıyla T. Lamont, Batı bilmemnesi, Interpol, Kurtuluş Ordusu, adını sen söyle, hepsinin arananlar listesine girdi. İstersen sana kanıt da gösterebilirim. Hem de birinci sınıf. Üzgünüm. Gerçek bu."

"O *benim pasaportumdu.*"

Bu onu Mama Low'un mutfağında pençesine alan öfkeydi, sahte olmayan, dizginlenemeyen, kör öfke ya da neredeyse öyleydi. *Benim* adımdı, *benim* kadınım, *benim* ihanetim, *benim* gölgem! O pasaport için yalan söyledim! Onun için aldattım! Onun için yemek pişirdim, hizmetçilik yaptım, pislik yedim. Onun için ardımda sıcak cesetler bıraktım!

"Sana yeni, temiz bir pasaport hazırlıyoruz," dedi Roper. "Senin için en azından bunu yapalım. Corky, Polaroid'ini getir, resmini çek. Bugünlerde resmin renkli olması gerekiyor. Birisi morluklarla ilgilense iyi olur. Başka kimse bilmeyecek, anlaşıldı mı? Bahçıvanlar, hizmetçiler, seyisler, hiç kimse." Bilerek durakladı. "Jed, hiçbir şey bilmeyecek. Jed bütün bunların dışında kalacak." Bütün bunların neler olduğunu söylemedi. "Motosikletini ne yaptın, Cornwall'dakini?"

"Bristol dışında bir çukura attım," dedi Jonathan.

"Neden satmadın?" diye sonra Corkoran kindar bir sesle. "*Ya da* Fransa'ya götürmedin? Bunu yapabilirdin, değil mi?"

"Taşınmayacak kadar büyüktü. Herkes motor kullandığımı biliyordu."

"Bir şey daha var." Roper sırtını terasa dönmüş, tabanca gibi tuttuğu parmağını Jonathan'ın kafasına yöneltmişti. "Burada sıkı yönetim uyguluyorum. Bi-

Telegram: @cinciva

raz hırsızlık yapıyoruz, ama birbirimize karşı dürüst oynuyoruz. Sen oğlumu kurtardın. Ama eğer çizginin dışına çıkarsan, hiç doğmamış olmayı dilersin."

Terasta ayak sesleri işiten Roper emirlerine karşı gelindiği için öfkelenmeye hazır, hızla döndü. Ama Jed'in terasta hazırlanan masaya gümüş dayanaklardaki isim etiketlerini yerleştirdiğini gördü. Kestane rengi saçları omuzlarına dökülmüştü. Vücudu ağırbaşlılıkla örtülmüştü.

"Jeds! Buraya gel bir dakika! Sana iyi haberlerim var. Thomas'ı da dahil et. Bir süreliğine aileye katılıyor. Daniel'e söylesek iyi olur. Çok hoşuna gidecek."

Jed yutkundu. Başını kaldırıp döndürdü, en iyi gülümsemesiyle kameralara lütfeder gibi baktı.

"Ah, Tanrım. *Thomas*. Süper." Kaşları kalktı. Gözlerinde puslu bir keyif belirdi. "Bu harika bir haber. Roper, *kutlama* filan yapmamız gerekmiyor mu?"

Ertesi sabah saat yediden sonraydı, ama Miami merkezinde gece yarısı olmalıydı. Aynı neon ışıkları yeşile boyanmış aynı tuğla duvarlarda parlıyordu. *Art deco* tarzında döşenmiş otelinden sıkılan Burr binayı tek evi gibi görür olmuştu.

"Evet, benim," dedi kırmızı ahizeye sessizce. "Ve sesine bakılırsa sen de sensin. Nasılsın?"

Konuşurken boştaki eli yavaşça başının üstüne, gökyüzüne doğru uzandı. Her şey bağışlanmıştı. Tanrı cennetindeydi. Jonathan sihirli kutudan kontrolcüsünü arıyordu.

"Beni kabul etmezler," dedi Palfrey Goodhew'a tatminkâr bir sesle. Taksiyle Battersea'ye gidiyorlardı. Goodhew, onu Festival Hall'den almıştı. Acele etmeliyiz, demişti Palfrey.

"Kim etmez?"

Telegram: @cinciva

"Darker'ın yeni komitesi. Kendileri için bir kod adı bulmuşlar: Sancak Gemisi. Adının onların listesinde olması gerekiyor, yoksa Sancak Gemisi'ne girmene izin verilmiyor."

"Peki, listede kim var?"

"Bilinmiyor. Hepsinin renk kodları var."

"Yani?"

"Ofis giriş kartlarına basılmış elektronik bantlarla tanımlanıyorlar. Sancak Gemisi okuma odası var. Oraya gidiyor, kartlarını makineye okutuyorlar, kapı açılıyor. İçeri giriyorlar, kapı kapanıyor. Oturup okuyacaklarını okuyor, toplantı yapıyorlar. Kapı açılıyor, dışarı çıkıyorlar."

"Ne okuyorlar?"

"Gelişmeleri. Oyun planını."

"Okuma odası nerede?"

"Binadan uzakta. Meraklı gözlerden uzakta. Kiralandı. Nakit ödüyorlar. Makbuz yok. Muhtemelen bir bankanın üst katıdır. Darker bankalara bayılır." Durmadan konuşuyor, içini boşaltıp gitmek istiyordu. "Sancak Gemisi'ne giriş iznin varsa Tayfa oluyorsun. Denizle ilgili bilgiye dayanan yeni bir üye dili var. Eğer bir şey ortada dolaşamayacak kadar yaşsa, Sancak Gemisi gizliliği taşıyor anlamına gelir. Ya da Tayfa olmayanlara yaramaz denir, çünkü mesele fazlasıyla denizcilere göredir. Ya da birisi kürekçi değil, marinacı olabilir. Yani iç avluyu korumak için kod isimlerinden oluşan bir dış duvar örmüşler."

"Bütün Tayfalar River House'un üyeleri mi?"

"Temiz'ciler, bankacılar, memurlar, birkaç milletvekili, birkaç imalatçı."

"İmalatçı derken?"

"Üretici. Silah üreticisi. Tanrı aşkına Rex!"

"Üreticiler İngiliz mi?"

"Sayılır."

Telegram: @cinciva

"Amerikalılar mı? Amerikalı Tayfa var mı, Harry? Bu bir Amerikan Sancak Gemisi mi? Burada onun bir muadili var mı?"

"Pas."

"Bana tek *bir isim* verebilir misin, Harry? Bu işin içine girmemi sağlayacak tek bir yol?"

Ama Palfrey çok yoğundu, çok baskı altındaydı ve çok geç kalmıştı. Kaldırıma atladı, sonra tekrar taksiye dalıp şemsiyesini aldı.

"Patronuna sor," diye fısıldadı. Ama o kadar küçük sesle söylemişti ki Goodhew kendi sağırlığı içinde bunu duyduğundan emin olamadı.

Telegram: @cinciva

17

Adanın bir Kristal tarafı, bir de Townside vardı ve ikisi birbirinden kuş uçuşu yalnızca yarım mil uzakta olsa da tamamen farklı adalar gibiydi, çünkü arada gururla Miss Mabel Dağı diye adlandırılan bir tepecik yükseliyordu. Burası etraftaki bütün adaların en yüksek noktasıydı, ama ortasına kadar yükselen, kalkanı andıran sis, dibindeki yıkık dökük köle evleri ve güneşin kırık çatıdan sızan gün ışığı gibi parladığı ormanıyla bunun pek bir önemi yoktu.

İngiliz kırsalı gibi çimenlik olan Kristal tarafında, uzaktan bakınca meşe gibi görünen ağaç toplulukları, İngiliz sığır çitleri, İngiliz sınır arkları ve Roper'ın traktörleriyle sanatkârca biçimlendirilen yumuşak İngiliz tepeleri arasındaki deniz manzarası göze çarpıyordu.

Ama Townside İskoçya gibi kasvetli ve rüzgârlıydı. Yamaçlarda kuru keçi otlakları, teneke dükkânlar, teneke kırmızı tozun uçuştuğu kriket sahası ve Carnation Körfezi'ndeki suyu çalkalayan doğu rüzgârı bu tarafın belirgin özelliğiydi.

Carnation Körfezi'ne dağılan, her birinin ön bahçesi ve sahile inen merdivenleri bulunan pastel renkli kulübelerde Roper beyaz personelini barındırıyordu.

Telegram: @cinciva

Bu kulübelerin arasındaki Woody'nin Evi, süslü balkonu ve körfezin ortasındaki Miss Mabel Adaları'na bakan manzarasıyla hiç sorgusuz en çok istenen evdi.

Miss Mabel'in kim olduğunu ancak Tanrı bilirdi, ama adını mağrur tepeye, ıssız adaya, artık kullanılmayan arı çiftliğine, verimsiz pamuk sanayiine ve kimsenin artık nasıl yapılacağını bilmediği dantel işine bırakmıştı: "Köle dönemlerinde yaşayan iyi, yaşlı bir hanımefendi," diyordu yerliler, yakın gözlemci sorduğunda. "Hatırasının böyle kalması en iyisi."

Ama herkes Woody'nin kim olduğunu biliyordu. O İngiltere'den gelen Bay Woody'ydi. Corkoran'ın selefi. Bay Roper adayı aldığında ilk dalgayla birlikte gelmişti. Yerlilere göre Şef onun evine kapatılmasını emredene kadar şirin, dost canlısı bir adamdı. Korumalar ona bazı sorular sorarken, Nassau'dan gelen muhasebeciler defterleri denetlemişti. Bütün kasaba nefesini tutmuş bekliyordu, çünkü bütün ada öyle ya da böyle Woody'nin işlerinin bir parçasıydı. Sonunda, bir haftalık beklemenin ardından korumalardan ikisi Woody'yi Miss Mabel Dağı'ndaki piste götürmüştü. Woody'nin ikisine de ihtiyacı vardı, çünkü iyi yürüyemiyordu. Kesin konuşmak gerekirse annesinin bile tanıyamayacağı bir haldeydi. Ve süslü balkonuyla ve güzel körfez manzarasıyla Woody'nin Evi o zamandan beri boştu. Bu boş ev adadaki herkese bir uyarı niteliğindeydi. Şef cömert bir patron ve işveren, dürüstlere karşı iyi bir Hıristiyan, Townside kriket kulübünün, Townside erkekler kulübünün ve Townside bandosunun bağışçısı ve yönetim kurulu başkanı olsa da kendisini soyan herkesin canına okuyacağının bilinmesini istiyordu.

Kurtarıcı, kaçak, nekahet dönemindeki konuk, Sophie'nin intikamcısı ve Burr'un casusu rolleri insa-

Telegram: @cinciva

nın kolayca dengede tutabileceği roller değildi, ama Jonathan sınırsız uyum yeteneğiyle bunu kolayca başarıyor gibi görünüyordu.

Birisini arıyormuş izlenimi veriyorsun, demişti Sophie. *Ama sanırım o kayıp kişi sensin.*

Her sabah erkenden koşup yüzdükten sonra bir tişört, spor ayakkabı ve pantolon giyip Kristal'deki on randevusuna gidiyordu. Townside'dan Kristal tarafına yürüyüş yaklaşık on dakikasını alıyordu, ama her seferinde yola çıkan Jonathan, oraya varan Thomas oluyordu. İzlediği rota onu Miss Mabel'in yamaçlarındaki bir patikadan geçiriyordu. Roper ormanda buna benzer yarım düzine kadar patika açtırmıştı. Ama patika yılın büyük bir bölümünde tepedeki ağaçlar yüzünden bir tünele benziyordu. Tek bir yağmur sağanağı günlerce patırdayıp damlamaya devam ediyordu.

Ve bazen, eğer sezgileri onu doğru yönlendirirse, yanında Daniel, Polonyalı seyis Claud ve belki bir iki misafiriyle birlikte Arap kısrağı Sarah'yla yaptığı sabah gezintisinden dönen Jed'e rastlıyordu. Önce ormanın yukarısından gelen nal seslerini ve konuşmaları duyuyordu. Sonra nefesini tutarak grubun kıvrımlı yoldan aşağıya inip tünelin önündeki açıklıkta belirmesini bekliyordu. Bu noktada at binici önde, Claud arkada olmak üzere atlar eve doğru tırıs gitmeye başlıyor, Jed'in uçuşan saçları değişen ışık ve gölgelerde kızıl ve altın rengine dönüşerek, Sarah'nın sarı yelesiyle saçma denecek kadar güzel eşleşiyordu.

"Tanrım, Thomas, *muhteşem* değil mi?" Jonathan onaylıyordu. "Ah, Thomas, Daniel bugün onu yelkene götürür müsün diye başımın etini yiyip duruyordu; *o kadar* şımarık ki... Sahi mi, götürür müsün *gerçekten*?" Sesi neredeyse kederli çıkıyordu: "Ama dün bütün öğleden sonrayı ona *resim* yapmayı öğreterek geçirdin! Çok tatlısın. Ona saat üçte diyeyim mi?"

Telegram: @cinciva

Alttan al, demek istiyordu ona dostça. Rolü kaptın, bu yüzden aşırı tepki vermeyi bırak ve gerçek ol. Yine de Sophie'nin dediği gibi; Jed ona gözleriyle dokunmuştu.

Başka bir zaman kıyıda erken koşmuşsa, şortu ve çıplak ayaklarıyla bir sörf tahtasıyla birlikte ıslak kumda zar zor yürüyen Roper'a rastlıyordu. Roper bazen koşuyor, bazen yürüyor, bazen yüzünü güneşe dönüp birkaç egzersiz yapıyordu, ama her şeye büyük bir hakimiyetle yaklaşıyordu: bu benim suyum, benim adam, benim kumum, benim hızım.

"Günaydın! Harika bir gün," diye seslenirdi, oyuncu bir havadaysa. "Koştun mu? Yüzdün mü? Hadi. Sana iyi gelecek."

Böylece bir süre yan yana koşuyor, yüzüyor, ara sıra konuşuyorlardı. Sonra Roper birden kıyıya yüzüp havlusunu alıyor ve hiçbir şey söylemeden ya da arkasına bile bakmadan Kristal'e doğru yürüyüp gidiyordu.

"Her ağaçtan yiyebilirsin," dedi Corkoran Jonathan'a. Woody'nin Evi'nin bahçesinde oturmuş, Miss Mabel Adasının gün batımıyla kararmasını seyrediyorlardı. "Hizmetçi kızlar, sofra hizmetçileri, aşçılar, daktilocu kızlar, masözler, papağanın tırnaklarını kesmeye gelen hanım, hatta konuklar bile senin olabilir. Ama Kristal'in Hanımına bakmayı bile aklından geçirme, çünkü seni öldürür. Ben de öyle. Sadece bilgin olsun diye söylüyorum, canım aşkım. Alınmak yok."

"Teşekkürler, Corky," dedi Jonathan espri yaparak. "Gerçekten çok teşekkürler. Sen ve Roper'ın kanımı dökmek için uluması tam da eksikliğini hissettiğim şeydi. Bu arada Şef onu nereden buldu?" diye sordu bir bira daha alarak.

Telegram: @cinciva

"Efsaneye göre Fransız at satışında."

Demek böyle yapılıyor, diye düşündü Jonathan. Fransa'ya gidip bir at alıyorsun ve Jed adında bir manastır kızıyla çıkageliyorsun. Kolaymış.

"Daha önceki kadını kimdi?"

Corkoran'ın bakışları solgun ufka gitti. "*Biliyor musun?*" diye söylendi düş kırıklığı dolu bir hayretle. "*Star Of Bethel*'in kaptanına ulaştık, o bile senin yalan söylediğini kanıtlayamıyor."

Corkoran onu uyarmakla nefesini boşa harcıyor. Yakın gözlemcinin Jed'e karşı bir koruması yok. Onu gözleri kapalıyken bile seyredebiliyor. Mum ışığıyla aydınlanan Bulgari yapımı gümüş kaşıkta; ya da her çiftlik satışından dönüşünde Roper'ın yemek masasında olması gereken Paul de Lamerie eseri gümüş şamdanlarda; ya da Jonathan'ın kendi hayal ürünü olan yaldızlı aynanın içinde seyredebiliyor onu. Jonathan kendinden tiksinerek korkunçluğunu doğrulamak için gece gündüz onu inceliyor. Ondan tiksiniyor, dolayısıyla ona çekiliyor. Jonathan üzerindeki gücü yüzünden onu cezalandırıyor ve buna izin verdiği için de kendisini... *Sen bir otel kızısın*, diye bağırıyor ona. İnsanlar senin içinde yer satın alıyor, parasını ödeyip çekip gidiyor! Ama Jonathan aynı zamanda onun yüzünden yanıp kül oluyor. Kristal'in kırmızı mermer zeminlerinde yarı çıplak aylak aylak gezinip yüzmeye, güneşlenmeye gider, tenine güneş kremi sürer, önce bir sonra diğer kalçasının üstünde çarpık bir halde döner, sonra karın üstü yatarken, misafiri Caroline Langbourne'la sohbet ederken veya *Vogue, Tatler, Marie-Claire* veya üç günlük *Daily Express* gibi hayalperest incillerine gömülürken gölgesi Jonathan'la alay ediyor. Bu arada Jed'in soytarısı

Telegram: @cinciva

Corkoran, Panama şapkası ve paçaları kıvrılmış pantolonuyla onun üç metre ötesinde oturup Pimm's içiyor.

"Neden Roper artık seni yanında götürmüyor Corks?" diye soruyor Jed dergisinin üzerinden. Jonathan ebedi tahribata doğru giderken, onun bir düzine farklı sesi olduğunu fark ediyor. "*Eskiden* hep götürürdü." Bir sayfa çeviriyor. "Caro, bir Muhafazakâr Parti bakanının *metresi* olmaktan daha korkunç bir şey hayal edebiliyor musun?"

"Sanırım İşçi Partisi bakanı olmak," diyor Caroline. Her zaman çok sade ve boş zaman eğlenceleri için fazla zeki bir kadın.

Ve Jed kahkaha atıyor: boğuk, derinliklerinden gelen, her yanı bir hanımefendi olmak için uğraşırken, gözlerini kapatıp yüzünü muzip bir zevkle bölen vahşi bir kahkaha.

Sophie de bir fahişeydi, diye düşünüyor Jonathan kederle. Aradaki tek fark, o bunu biliyordu.

Jonathan elektronik olarak kontrol edilen musluğun altında ayaklarını yıkayan Jed'i seyrediyordu. Jed önce geri çekilip ojeli tek ayağını fıskiyenin altına soktu, sonra diğer ayağını. Ardından kimseye bakmadan havuzun kenarına gidip balıklama daldı. Jonathan tekrar tekrar onun dalışını seyretti. Uykusunda vücudunun hiç hareket etmeden yükselişini, iç çekişten daha fazla ses çıkarmadan suya girişini tekrar tekrar oynattı.

"Hey, hadi gel Caro. Çok güzel."

Jonathan onun bütün ruh hallerini ve çeşitliliğini seyrediyordu: sırık bacaklarını ayırmış, küfredip kahkahalar atarak kroket bahçesinde dolaşan palyaço Jed; kendi yemek masasında ışıldayan, şehir-

Telegram: @cinciva

den gelen tombul enseli bankacı üçlüsünü sağır edici Shropshire hoşbeşiyle büyüleyen, hiçbir klişeyi yersiz kullanmayan Kristal'in sahibesi Jed:

"Ama ben diyorum ki, Hong Kong'da yaşayıp onlar için yaptığınız her şeyin, bütün o süper binaların, dükkânların ve havaalanlarının ve her şeyin *korkunç* Çinliler tarafından *yutulacağını* bilmek *içleri acısı* bir durum değil mi? Ya at yarışları? Onlara ne olacak? Ya atlara? Yani *gerçekten*."

Ya da Roper'ın uyaran bakışını yakalayan ve elini ağzına koyup, "Sustum!" diyen fazla genç Jed. Ya da parti sona erdiğinde ve son bankacı de yattığında başı Roper'ın omzunda, eli poposunda büyük merdivenlerden çıkan Jed.

"*Muhteşem* değil miydik?" diyor Jed.

"Fevkalade bir akşamdı, Jeds. Çok eğlenceliydi."

"Ve onlar da çok *sıkıcı* değil miydi?" diyor kocaman esneyerek. "*Tanrım*, bazen okulu özlüyorum. Yetişkin olmaktan o kadar *yoruldum* ki. İyi geceler Thomas."

"İyi geceler Jed. İyi geceler Şef."

*

Kristal'de sessiz bir akşam. Roper ateşi seviyor. Tüylü bir yığın halinde şöminenin önünde yatan altı Kral Charles spanyeli de öyle. Danby ve MacArthur iş konuşmak için Nassau'dan gelmiş. Yemek yiyip şafakta geri dönecekler. Jed, elinde kâğıt kalem, gözünde Jonathan'ın ihtiyacı olmadığından emin olduğu altın çerçeveli yuvarlak gözlükle Roper'ın dibindeki tabureye tünüyor.

"Sevgilim, İtalyan Minnie Mouse'uyla birlikte o iğrenç Yunan'ı ağırlamak zorunda mıyız?" diye soruyor. *Iron Pasha*'nın kış gezisi için konukları arasında Dr. Paul Apostoll ve sevgilisinin bulunmasına itiraz ediyor.

Telegram: @cinciva

"Apostoll'u mu? *El Apetito?*" diyor Roper şaşkınlıkla. "Tabii ki zorundayız. Apo şakaya gelmez."

"Yunan bile değiller, bunu biliyor muydun Thomas? Yunan değiller. Kendini beğenmiş Türk ve Araplar. Bütün düzgün Yunanlar yıllar önce yok oldu. Eh, onlar Şeftali Süitini alıp duşa katlanabilirler."

Roper kabul etmiyor. "Hayır, katlanamazlar. Mavi Süiti ve jakuziyi alacaklar, yoksa Apo surat asar. Sevgilisini sabunlamayı seviyor."

"Sevgilisini duşta da sabunlayabilir," diyor Jed kavga edermiş gibi.

"Hayır, sabunlayamaz. Apo o kadar uzun boylu değil," diyor Roper ve kahkahalarla gülüyorlar, çünkü bu Şef'in esprisi.

"Yaşlı Apo kendini dine vermemiş miydi?" diye soruyor Corkoran, koca viski kadehinin üstünden onlara bakarak. "Kızı kendini öldürdükten sonra fikfiki bıraktı sanıyordum."

"O sadece Büyük Perhiz içindi," diyor Jed.

Jed'in zekâsının ve küfürlü konuşmasının hipnotik bir çekimi var. Konuşmasında, bir işçinin kelime hazinesini telaffuz eden manastır eğitimli İngiliz sesinde kendisi dahil, herkese karşı konulmaz biçimde komik gelen bir şey var.

"Sevgilim, Donahue çiftini gerçekten götürecek miyiz? Jenny gemiye bindiği an zil zurna sarhoş oldu, Archie de tam bir *pislik* gibi davrandı."

Jonathan Jed'in bakışlarını yakalayıp bilinçli bir kayıtsızlıkla bakmaya devam etti. Jed kaşlarını kaldırıp bakışlarına karşılık verirken, sen de kim oluyorsun, der gibiydi. Jonathan onun sorusuna iki katı güçle karşılık verdi: *Sen* bu gece kim olduğunu sanıyorsun? Ben Thomas'ım. Asıl *sen* kimsin?

Telegram: @cinciva

Jonathan kendisine dayatılan parçalar halinde seyrediyordu onu. Jed'in Zürih'te kaygısızca kendisine bahşettiği çıplak göğsünün görüntüsüne, at bindikten sonra soyunurken yatak odasının aynasından tesadüfen gördüğü vücudunun üst kısmının tamamını ekleme fırsatı bulmuştu. Jed kollarını kaldırmış, ellerini ensesinde birleşmişti. Dergilerden birinde gördüğü yılankavi bir hareketi yapmaya çalışıyordu. Jonathan'a gelince, onun tarafına bakmamak için elinden geleni yapmıştı. Ama Jed bunu her öğleden sonra yapıyordu ve yakın gözlemci sadece bazı zamanlarda kendini başka tarafa bakmaya zorlayabiliyordu.

Jed'in erkeksi yanları olan uzun bacaklarının dengesini, saten gibi sırtını, atletik omuzlarının şaşırtıcı sertliğini biliyordu. Kollarının altındaki beyazlığı ve at binerken kalçalarının hareketini biliyordu.

Ve bir de Jed'in onu Roper sanarak seslendiği ve "Bana havluyu ver, *hemen*," dediği ve Jonathan'ın hatırlamaya zorlukla cüret ettiği bir olay vardı. Ve Jonathan, Daniel'e Kipling'in Öylesine Hikâyeler'ini okumaktan dönerken onların odasının önünden geçtiği için ve yatak odalarının kapısı aralık olduğu için ve Jed Roper'a adıyla seslenmediği için ve Jonathan onun gerçekten *kendisine* seslendiğini –yani sayılır– sandığı için ve Roper'ın yatak odasının diğer tarafında olan çalışma odası yakın gözlemcinin mesleki merakının sürekli hedefi olduğu için Jonathan kapıya yavaşça dokunup içeri girecekmiş gibi yapmış ve Jed arkası dönük bir halde gözüne bir havlu bastırmış, küfrederek gözündeki sabunu temizlemeye çalışırken, Jonathan onun çıplak vücudunun eşsiz manzarasından bir metre geride durmuştu. Jonathan kalbi çarparak kaçmış, ertesi sabah ilk iş sihirli kutusunu çıkarıp on heyecanlı dakika boyunca Jed'den bir kez olsun bahsetmeden Burr'la konuşmuştu:

Telegram: @cinciva

"Yatak odası var, soyunma odası var ve soyunma odasının diğer tarafında küçük bir çalışma odası var. Özel belgelerini orada saklıyor, buna eminim."

Burr'un ödü patlamıştı. Belki bu kadar erken aşamada bile felaket kokusu alıyordu: "Oradan uzak dur. Çok tehlikeli. Önce onlara katıl, casusluk sonra. Bu bir emirdir."

"Rahat mısın?" diye sordu Roper, Jonathan'a. Birkaç spanyel eşliğinde sahildeki koşularından birine çıkmışlardı. "Sağlığın düzeliyor mu? İn aşağı. Trudy, seni aptal şıllık! Dün Dans'in güzelce yelken açtığını duydum."

"Evet. Bu işe yüreğini koyuyor."

"Sen o sol kanattakilerden değilsin, değil mi? Corky senin ılımlı komünist olabileceğini düşünüyor."

"Tanrım, hayır. Hiç aklımdan geçmedi."

Roper onu duymamış gibiydi. "Dünya korkuyla yönetiliyor biliyorsun. Boş hayal satamazsın, merhametle yönetemezsin, bu hiç işe yaramaz. Gerçek dünyada yani. Beni anlıyor musun?" Ama Jonathan'ın onu anlayıp anlamadığını keşfetmek için beklemedi. "Bir adama ev inşa edeceğine söz versen sana inanmaz. Evini başına yıkmakla tehdit et, ne istersen yapar. Hayatın gerçekleri." Gerekenden biraz daha fazla bekledi. "Bir grup adam savaşmak istiyorsa, naif savaş karşıtlarını dinlemezler. Eğer savaşmak istemiyorlarsa, ellerinde yay ya da Stinger olması fark etmez. Hayatın gerçekleri. Bunlar senin canını sıktıysa üzgünüm."

"Sıkmadı. Neden sıksın ki?"

"Corky'ye saçmaladığını söyledim. Burnunu her şeye sokuyor, onun sorunu bu. Ona karşı nazik ol. Öfkeli bir kraliçeden daha kötüsü yoktur."

"Ama ona karşı nazik davranıyorum. Her zaman."

Telegram: @cinciva

"Evet. Neyse. Bu belki de kazananın olmayacağı bir durumdur. Hem zaten ne önemi var ki?"

Roper bu konuya birkaç gün sonra geri döndü. Ama Corkoran konusuna değil, Jonathan'ın belirli türde anlaşmalarla ilgili alınganlığı konusuna... Jonathan yüzme teklif etmek için Daniel'in odasına gitmişti, ama Daniel orada değildi. Roper kraliyet dairesinden çıkıp yanına gelmişti. Birlikte alt kata indiler.

"Silahlar gücün yanına gider," dedi Roper bir girizgâh yapmadan. "Barışı sağlayan silahlı güçtür. Silahsız güç beş dakika bile dayanmaz. Dengenin ilk kuralı. Neden sana vaaz verdiğimi bilmiyorum. Asker adam, asker aile. Yine de seni istemediğin bir şeyin içine sokmanın anlamı yok."

"Beni neyin içine soktuğunuzu bilmiyorum."

Verandaya çıkmak üzere büyük salonu geçtiler.

"Hiç oyuncak satmadın mı? Silah yani? Patlayıcı? Teknoloji ürünü?"

"Hayır."

"Hiç rastlamadın mı? İrlanda'da filan? Ticaretine yani?"

"Korkarım hayır."

Roper'ın sesi düştü. "Başka zaman konuşuruz."

Jed ve Daniel'in verandadaki masaya oturmuş, *L'Attaque* oynadıklarını görmüştü. Demek Jed'le bu konuyu konuşmuyor, diye düşündü Jonathan cesaretlenerek. Jed de onun çocuğu gibiydi, böyle şeyler çocukların önünde konuşulmaz.

Jonathan koşuyor.

Herhangi bir bahçe sundurmasından daha büyük olmayan Göster Kendini Güzellik Salonu'na günaydın diyor. Bir zamanlar bazı zayıf isyanların bastırıldığı, şimdiyse Kör Rasta Amos'un yaşadığı katamaranın

Telegram: @cinciva

ve aküsünü şarj ettiği minyatür bir değirmeninin de bulunduğu Spokesman's Rıhtımı'na günaydın diyor. Amos'un İskoç çoban köpeği huzur içinde iskelede uyuyor. Günaydın, Bones.

Sonra tavuklar, yukka ağaçları ve kırık bebek arabalarıyla dolu Jam City Recorded&Vocal Music adındaki oluklu metalden yapılma bina geliyor. Günaydın tavuklar.

Geriye dönüp ağaçların üstünden görünen Kristal'in kubbesine bakıyor. Günaydın, Jed.

Tırmanmaya devam ederek kimsenin gitmediği eski köle evlerine varıyor. Son köle evine vardığında bile yavaşlamıyor, parçalanmış kapıdan girip bir köşede duran paslanmış petrol varilinin yanına geliyor.

Sonra duruyor. Ve dinliyor, soluklarının düzelmesini bekliyor. Omuzlarının gevşemesi için ellerini sallıyor. Varildeki pislik ve eski bezlerin arasından küçük çelik küreği çıkarıp kazmaya başlıyor. Ahize metal bir kutuda duruyor. Oraya Rooke'nin tariflerine göre Flynn ve gece akıncıları tarafından gizlenmiş. Jonathan önce beyaz, sonra siyah tuşa basıp uzay çağı elektroniğinden gelen kuş sesini dinlerken tombul, kahverengi bir sıçan kiliseye giden ufak tefek yaşlı bir hanım gibi ortalıkta dolanıyor, bitişikteki eve giriyor.

"Nasılsın?" diyor Burr.

İyi soru, diye düşünüyor Jonathan. Nasılım? Korku içindeyim, kıt akıllı at binicisiyle kafayı bozdum, günün yirmi dört saati hayata tırnaklarımla tutunuyorum ki sanırım sen de tam bunu vaat etmiştin.

Haberlerini sıralıyor. Cumartesi Rinaldo adlı iri bir İtalyan Lear jetiyle geldi, üç saat sonra gitti. Kırk beş yaşında, bir seksen üç boyunda, iki koruması ve sarışın bir kadını var.

"Uçağının numarasını aldın mı?"

Telegram: @cinciva

Yakın gözlemci numarayı bir yerlere yazmıştı, ama ezbere de biliyor.

Rinaldo'nun Napoli Körfezi'nde bir evi var, diyor. Sarışının adı Jutta ve Milano'da yaşıyor. Jutta, Rinaldo ve Roper yazlık evde salata yiyip sohbet ederken, korumalar bira içip onları duyamayacakları tepenin aşağısında bir yerde güneşlendiler.

Burr, geçen cuma şehirden gelen ve sadece ilk isimleriyle seslenilen bankacılarla ilgili takip sorularını sıralıyor. Tom şişman, kel ve kurumlu bir adam mıydı? Angus pipo içiyor muydu? Wally'nin İskoç aksanı mı vardı?

Üçüne de evet.

Jonathan onların Nassau'da iş yapmış ve daha sonra Kristal'e gelmiş oldukları gibi bir izlenim edinmiş miydi? Yoksa sadece Londra'dan Nassau'ya uçmuş, oradan da Roper'ın jetiyle Kristal'e mi gelmişlerdi?

"Önce Nassau'da iş yaptılar. Nassau saygın anlaşmalarını, Kristal ise kayıtdışı konuşmalarını yaptıkları yer," diye cevaplıyor Jonathan.

Ancak Jonathan Kristal'in konuklarıyla ilgili raporunu bitirdikten sonra Burr onun refahıyla ilgili konulara geçiyor.

"Corkoran beni sürekli takip ediyor," diyor Jonathan. "Beni hiç rahat bırakmıyor."

"O artık modası geçmiş birisi ve kıskanıyor. Şansını fazla zorlama. Hiçbir konuda. Beni duyuyor musun?" Roper'ın yatak odasının arkasındaki ofisinden söz ediyor. Sezgisel olarak Jonathan'ın amacının hâlâ bu olduğunu biliyor.

Jonathan ahizeyi kutuya koyuyor, kutuyu da mezarına. İçini toprakla dolduruyor, üstüne toz serpiyor, tozun üstüne çam iğneleri atıyor. Bayır aşağı Carnation Sahili'ne doğru koşuyor.

Telegram: @cinciva

"Selam! Müthiş Bay Thomas, bugün nasılsınız, bayım?"

Bu elinde Samsonite evrak çantası taşıyan Rasta Amos'tu. Kimse Amos'tan bir şey satın almıyor, ama bu onu hiç rahatsız etmiyor. Sahile fazla insan gelmiyor. Bütün gün kumda dimdik oturuyor, esrar içip ufka bakıyor. Bazen Samsonite'ını açıyor ve mallarını sergiliyor: midye kabuğundan kolyeler ve parlak eşarplar, turuncu kâğıda sarılı esrar tutamları. Bazen dans ediyor, başını oynatıp gökyüzüne sırıtıyor, köpeği Bones ona doğru uluyor. Amos doğuştan kör.

"Yine Miss Mabel Dağı'nın tepesine mi koşuyorsunuz, Bay Thomas? Hazır oradayken *voodoo ruhlarıyla* toplandınız mı, Bay Thomas? Miss Mabel Dağı'nın tepesindeki *voodoo ruhlarına* mesaj gönderdiniz mi, Bay Thomas?" Oysa Miss Mabel Dağı en fazla yirmi metre.

Jonathan gülümsemeye devam ediyor, ama kör bir adama gülümsemenin ne anlamı var ki?

"Ah tabii. Bir uçurtma kadar *yüksekti*."

"Ah tabii! Ah tanrım!" Amos dans etmeye başlıyor. "Ben kimseye bir şey söylemem Bay Thomas. Kör bir dilenci, hiç kötülük *görmez* ve hiç kötülük *duymaz*, Bay Thomas. Ve hiç kötü şarkı bile söylemez, bayım. Yirmi beş tatlı dolara eşarp satar ve yoluna gider. Zarif zevkinizi gösterip kız arkadaşınıza el yapımı, ipekli güzel bir *fular* almak ister misiniz, Bay Thomas?"

"Amos," diyor Jonathan, iyi dostluk için elini koluna koyuyor, "senin kadar esrar içsem, Noel Baba'ya bile mesaj gönderirdim."

Ama kriket sahasına ulaşınca geri dönüp tekrar tepeye tırmanıyor ve sihirli kutuyu bir kenara atılmış arı kovanlarının arasına gizleyip Kristal'e giden tünele giriyor.

Konuklara odaklan, demişti Burr.

Telegram: @cinciva

Konukları öğrenmeliyiz, demişti Rooke. *Adaya ayak basan herkesin adını ve numarasını almalıyız.*

Roper dünyadaki en kötü insanları tanıyor, demişti Sophie.

Konuklar her boyda ve sürede geliyorlardı: hafta sonu konukları, öğle yemeği konukları, yemek yiyip gece kalan ve ertesi sabah ayrılan konuklar, neredeyse bir su bile içmeyen, ama korumaları uzaktan kendilerini takip ederken, sahilde Roper'la yürüyüş yapan ve sonrasında yapılacak işleri varmış gibi hemen oradan ayrılan konuklar.

Uçaklı konuklar, yatlı konuklar; ikisine de sahip olmayan, Roper'ın jetiyle ya da yakın bir adada oturuyorlarsa, Roper'ın Kristal armasını ve mavi ve gri Ironbrand renklerini taşıyan helikopteriyle alınması gereken konuklar. Roper onları davet ediyor, Jed konuk ediyor ve onlara karşı görevlerini yerine getiriyordu. Ama işleri konusunda hiçbir şey bilmemesi onun için gerçek bir gurur kaynağı gibi görünüyordu.

"Yani neden *bileyim ki* Thomas?" diye itiraz etti, boğazı düğümlenir gibi. Korkunç bir Alman çift oradan yeni ayrılmıştı. "*Birimizin* endişelenmesi yeterli zaten. Ben Roper'ın yatırımcısı olup, 'İşte param ve hayatım, onlara iyi bak,' diyebilmeyi tercih ederim. Yani sence de *tek* yol bu değil mi, Corks? Yoksa asla uyuyamazdım, değil mi?"

"Çok doğru hayatım. Tavsiyem, kendini akıntıya bırak," dedi Corkoran.

Seni aptal küçük at binici, dedi Jonathan öfkeyle, bir yandan da duygularını onaylar görünüyordu. *On iki numara at gözlüğü takmışsın, kalkmış bir de benim onayımı istiyorsun!*

Ezberlemek için konukları kategorilere göre dosyalamış ve her kategoriye Roper dilinde bir isim vermişti.

Telegram: @cinciva

İlk olarak hevesli genç Danby'ler ve MacArthur'lar, namı diğer MacDanby'ler geliyordu. Bunlar Nassau'daki Ironbrand ofislerinde çalışıyor, aynı terzilere gidiyor ve aynı sınıfsız aksanla konuşuyor ve Roper çağırdığında geliyor, Roper kaynaşmalarını söylediğinde kaynaşıyor ve aceleyle ayrılıyorlardı, yoksa ertesi gün masalarına asla zamanında oturamazlardı. Roper'ın onlara karşı hiç sabrı yoktu, Jonathan'ın da öyle. MacDanby'ler Roper'ın müttefiki değildi, arkadaşı da. Onun paravanıydılar, durmadan Florida'daki toprak anlaşmaları, Tokyo Borsası'ndaki fiyat değişiklikleri hakkında konuşup duruyor ve Roper'ın saygınlığının sıkıcı dış kabuğunu oluşturuyorlardı.

MacDanby'lerden sonra Roper'ın Sık Uçanları geliyordu. Kristal partileri Sık Uçanların az buçuk bilgisi olmadan eksik kalırdı: mesela o, dadıya kasıklarını dayamış dans ederken, şanssız karısı çocuklara bakan, müdavim Lord Langbourne gibi; mesela tatlı genç polo oyuncusu –arkadaşları onu Angus diye biliyordu– ve sevgili karısı Julia gibi. Angus ve Julia'nın, Sally'nin evinde kroket, John-ve-Brian'ın evinde tenis oynamak ve havuzun kenarında hizmetçilerin romanlarını okumak dışında hayattaki ortak amaçları, hepsi vergi cenneti sahipsiz bir ülkenin mülkü olan Pelham Crescent'teki evi, Toskana'daki kaleyi ve ünlü sanat koleksiyonunu ve Queensland açıklarındaki ada ile birlikte Wilthshire'daki beş bin hektarlık araziyi bütün işleri kolaylaştıracak olan birkaç yüz milyonla birlikte talep etmenin güvenli olacağı zamana kadar Nassau'da vakit geçirmekti.

Ve Sık Uçanların yanlarında kendi konuklarını getirmeleri de onların sorumluluğuydu:

"Jeds! Buraya gel! Şubatta Roma'da bizimle yemek yiyen Julia'nın arkadaşları Arno ve Georgina'yı hatır-

Telegram: @cinciva

lıyor musun? Byron'ın arkasındaki balık restoranında? *Hadi* Jeds!"

Jed kaşlarını çatıyor. Jed hatırlayınca gözlerine inanamıyormuş gibi önce gözlerini, sonra ağzını açıyor, ama neşe dolu şaşkınlığının üstesinden gelmeden önce biraz bekliyor. "Tanrım, Arno! Ama sevgilim, kilo vermişsin! Georgina, *aşkım*, nasılsın? Süper! Tanrım. *Merhaba!*"

Ve her birine zorunlu olarak sarılıyor ve sanki gerekenden biraz daha fazla zevk alıyormuş gibi bir ses çıkarıyor. Jonathan büyük bir öfkeyle içinden onu taklit ediyor, bir daha onu bu sesi çıkarırken yakalarsa yanına gidip şöyle bağıracağına yemin ediyor: "Kamerayı durdurun! Bu sahneyi tekrar alıyoruz. Lütfen, Jed, sevgilim, bu kez daha gerçekçi ol!"

Sık Uçanlardan sonra Soylular&Antikalar geliyordu: soyluların beyinsiz çocuklarının eşlik ettiği sosyeteye ilk kez çıkan taşralı İngiliz kızları; soluk renkli takım elbiseler, kar beyazı gömlekler ve cilalı ayakkabılar giyen ve sürekli gülümseyen Araplar; kibirleri yüzünden ölümcül şekilde bozulmuş, önemsiz İngiliz politikacılar ve eski diplomatlar; kendi aşçılarıyla birlikte gelen Malezyalı kodamanlar; Yunan sarayları ve Tayvan'da şirketleri olan Iraklı Yahudiler; Avusturyalılardan yakınan zengin Almanlar; müvekkilleri ve kendileri için en iyisini isteyen Wyoming'li ahmak avukatlar; büyük çiftliklerinden ve yirmi milyon dolarlık evlerinden alınan, emekli, çok zengin yatırımcılar –yaşlılıktan enkaza dönmüş, papağan gömlekli, jokey kepli, varisli bacaklarıyla, arada sırada ellerindeki mini oksijen tüplerinden fırtlar alan, Teksaslı korkuluklar ile onların gençken sahip olmadıkları kadar biçimli yüzlere, toparlanmış karınlara, toparlanmış popolara ve torbaları alınmış gözlere sahip kadınları... Ama dünyadaki hiçbir ameliyat onları, dikişleri pat-

Telegram: @cinciva

layıp da kendilerini Dr. Marti'nin kliniğine atmadan önceki hallerine dönmesinler diye Kristal havuzunun çocuk tarafına temkinle inerken, merdivenlere sıkıca tutunmalarına neden olan yaşın getirdiği yavaşlıktan kurtaramazdı.

"*Tanrım*, Thomas," diye fısıldıyor Jed, boğuk bir sesle kendi kendine konuşur gibi. Köpekleme yüzerek güvenliğe ulaşan mavi saçlı Avusturyalı kontese bakıyor. "Sence kaç yaşındadır?"

"Hangi parçasını sorduğuna bağlı," diyor Jonathan. "Ortalama alınırsa on yedi." Ona yine gözleriyle dokunurken. Jed'in güzel kahkahası duyuluyor – çınlayan, gerçek, özgür kahkahası.

Soylular ve Antikalardan sonra Burr'un en çok nefret ettikleri geliyordu. Muhtemelen onlardan Roper da nefret ediyordu, çünkü onlara Gerekli Kötüler diyordu. Bunlar Londralı parlak yanaklı, duble çeneli tüccar bankacılardı. Seksenlerin çizgili ve beyaz yakalı mavi gömleklerini ve kruvaze ceketler giyiyor, "okul" demek istediklerinde "Eton" diyorlardı. Yanlarında Roper'ın fasulye sayarları dediği zorba görünümlü muhasebeciler de oluyordu. Köri kokan nefesleri, ıslak koltuk altları ve o andan itibaren söylediğiniz her şeyin kayıt altına alınıp aleyhinizde kanıt oluşturacağı konusunda sizi uyarır gibi çıkan sesleriyle sizden zorla itiraf almaya gelmiş gibi görünüyorlardı.

Onlardan sonra da İngiliz olmayan meslektaşları geliyordu: parlak gülümsemesi ve paytak paytak yürüyüşüyle Curaçao'dan gelen tombul noter Mulder; gösterişli bir biçimde iyi İngilizcesi için sürekli özür dileyen Stutgart'lı Schreiber; sıkılı dudakları ve erkeksi sekreteriyle Marsilya'dan Thierry; sanki güvenliği koruma sayısında yatıyormuş gibi asla dört kişiden az gelmeyen Wall Street'ten hisse senedi satıcısı; siyah ayı pençesine benzeyen top sakalı, altın zincirleri ve

Telegram: @cinciva

altın haçları ve gözü dönmüş bir açlıkla büfeye giderken bin dolarlık ayakkabısıyla rahatsız bir şekilde arkasında sendeleyerek yürüyen, mutsuz, Venezüellalı metresiyle Apostoll. Apostoll'un bakışlarıyla karşılaşan Jonathan arkasını dönüp kaçmak istiyor, ama çok geç kalıyor.

"Bayım? Biz tanıştık bayım. Gördüğüm bir yüzü asla unutmam," diyor Apostoll siyah gözlüğünü çıkarıp arkasındaki herkesi bekleterek. "Adım Apostoll. Tanrı'nın lejyoneriyim, bayım."

"Tabii ki onunla tanıştın Apo!" diye becerikli bir şekilde araya giriyor Roper. "*Hepimiz* onunla tanıştık. *Thomas*. *Thomas*'ı hatırlıyorsun, Apo! Meister's'de gece müdürüydü. Çok eskiden dostumuzdu. Isaac, Apo'ya biraz viski ver."

"Onur duydum bayım. Beni bağışlayın. İngiliz misiniz? Benim bir sürü İngiliz bağlantılarım var, bayım. Büyükannem Westminster Dükü'yle akrabaydı ve dayım da Albert Hall'u tasarlamıştı."

"Tanrım. Ne kadar harika," diyor Jonathan kibarca.

El sıkışıyorlar. Apostoll yılan derisi kadar soğuk. Gözleri buluşuyor. Apostoll tekin olmayan ve biraz çılgın biri; ama yıldızların aydınlattığı, şampanyanın müzik gibi aktığı Kristal'deki bu mükemmel gecede kim biraz çılgın değil ki?

"Bay Roper'ın yanında mı çalışıyorsunuz, bayım?" Apostoll ısrarcı. "Büyük şirketlerinden birine mi girdiniz? Bay Roper nadir bulunan bir güce sahiptir."

"Konukseverliğinin tadını çıkarıyorum," diye cevap veriyor Jonathan.

"Daha iyisini yapamazdınız bayım. Binbaşı Corkoran'ın arkadaşı olabilir misiniz? Birkaç dakika önce ikinizi laflarken gördüm."

"Corky ve ben eski dostlarız."

Telegram: @cinciva

Ama grup hareket ederken Roper, Apostoll'u yavaşça yanına alıyor. Jonathan, gizlice söylenen Mama Low's sözlerini duyuyor.

"Esasen görüyorsun ya, Jed," diyor Wilfred adlı kötülerden biri. Sıcak ayın altında beyaz masalarda oturuyorlar. "Biz Harvill Maverich'te Dicky'ye sahtekârların sunduğuyla aynı hizmeti teklif ediyoruz, ama sahtekârlık olmadan."

"Ah, Wilfred, *feci* sıkıcı. Zavallı Roper ayakkabılarını nereden alacak şimdi?"

Ve Jed yine Jonathan'ın bakışlarını yakalayıp ciddi karışıklığa neden oluyor. Bu nasıl oluyor? Önce kim bakıyor? Çünkü bu ilgi gösterme değil. Bu sadece kendi yaşında biriyle oyun oynama değil. Bu bakma. Ve bakışlarını kaçırma. Ve sonra tekrar bakma. Roper, sana ihtiyacımız varken neredesin?

Kötülerle geceler bitmek bilmiyor. Bazen konuşmalar çalışma odasında briç ya da tavlaya dönüşüyor. İçkiler *self servis*, ikramcılara içkileri doldurmaları söylenmiş, çalışma odasının kapısı korunuyor, hizmetkârlar evin bu bölümünden uzak durmaları gerektiğini biliyorlar. Sadece Corkoran kabul ediliyor, öte yandan bugünlerde Corkoran da daima kabul edilmiyor:

"*Corky* biraz gözden düştü," diye Jonathan'a sır veriyor Jed, sonra dudağını ısırıp başka bir şey söylemiyor.

Çünkü Jed'in bile sadakat duygusu var. Sınırları kolayca geçmiyor. Jonathan da kendini buna uygun şekilde uyarıyor.

*

"Dostlar beni görmeye geliyor, görüyorsun," diye açıklıyor Roper.

Telegram: @cinciva

İki adam yine bir yürüyüşün keyfini sürüyor. Bu kez vakit akşam. Hararetle tenis oynadılar, ama kimse kazanamadı. Roper para için oynamıyorsa skora aldırmıyor, Jonathan'ın da parası yok. Belki bu yüzden konuşmaları engelsiz akıp gidiyor. Roper yakın yürüyor, Meister's'ta olduğu gibi omzu zaman zaman bilinçsizce Jonathan'ınkine sürünüyor. Bir sporcunun dokunuşunun kayıtsızlığı var onda. Tabby ve Gus uzaktan takip ediyor. Gus kısa bir süre önce onlara katılan yeni koruma. Roper'ın oraya gelen adamlar hakkında konuşurken kullandığı özel bir ses tonu var:

"'*Meestaire Ropaire*, bize son teknoloji ürünü oyuncaklar veriyor.'" Jonathan'ın taklidine gülmesi için kibarca bekledi. "Ben de onlara soruyorum: 'Hangi teknoloji? *Neye* kıyasla?' Cevap yok. Dünyanın bazı yerlerinde insanlara Boer Savaşı'ndan kalma top versen en üste çıkarlar." Sabırsız bir el hareketiyle nereden nereye çıkacaklarını gösterirken, Jonathan Roper'ın dirseğini kaburgalarında hissetti. "Diğer ülkeler, bir sürü para, ileri teknoloji delisi, başka bir şey yetmez, komşusu gibi olmalı. Yok onun *gibi* değil. Ondan daha iyi. Çok çok daha iyi. Asansörün içi*ne* giren, üçüncü kata çıkan, sola *dönen*, boğaz *temizleyen*, evin ana kısmını imha eden, ama televizyona dokunmayan akıllı bombadan istiyorlar." Aynı dirsek Jonathan'ın kolunun üst kısmına dokunuyor. "Hiç fark etmedikleri şey şu: akıllı oynamak istiyorsan akıllı desteğin olmalı. *Ve* onu kullanacak adamların. Elektriğin olmadıktan sonra en son moda buzdolabını alıp çamurdan yapılma kulübene tıksan ne işe yarar? Değil mi? Ne?"

"Tabii," diyor Jonatlan.

Roper ellerini tenis şortunun ceplerine sokup tembelce gülümsüyor.

Telegram: @cinciva

"Senin yaşındayken gerillalara silah sağlamak *hoşuma gidiyordu*. İdealler paradan önce gelir... insan özgürlüğü davası. Tanrı'ya şükür fazla uzun sürmedi. Bugünün gerillaları yarının tombul kedileridir. Onlara iyi şanslar. Gerçek düşmanlar büyük güç hükümetleridir. Nereye bakarsan bak, büyük hükümetler senden ileride, herkese her şeyi satıyordur. Kendi kurallarını bozup, birbirlerinin boğazını kesiyor, yanlış tarafı destekliyor, doğru tarafı tazmin ediyordur. Kargaşa. Biz bağımsız adamlar her seferinde köşeye sıkışıyoruz. Yapacak tek şey onların önüne geçmek, onlardan erken davranmak. Cesaret ve öngörü, güvenebileceğimiz tek şey. Her seferinde sınırları zorlamak. Bazı adamların doğal koruma alanlarına çekilmesine şaşmamak gerek. İş yapacak bir tek oralar kaldı. Genç Daniel yelken açtı mı bugün?"

"Mabel's Adasına kadar gitti. Ben dümene bir kere bile dokunmadım."

"Aferin. Yakınlarda havuçlu kek yapacak mısın?"

"Ne zaman isterseniz."

Bahçeye giden merdivenlerden çıkarlarken yakın gözlemci Sandy Langbourne'un konuk evine girdiğini fark ediyor. Ondan az sonra da içeri Langbourne'ların dadısı giriyor. Dadı on dokuz yaşlarında mahcup, küçük bir yaratık, ama o anda bir bankayı soymaya hazırlanan bir kızın kayıtsızlığına sahip.

Roper'ın evde olduğu günler ve Roper'ın uzaklarda çiftlik sattığı günler var.

Roper gidişlerini haber vermiyor, ama hangi gün olduğunu anlamak için Jonathan'ın ön girişe yaklaşması yeterli. Isaac beyaz eldivenleriyle büyük kubbeli salonda takılıyor mu? MacDanby'ler mermer giriş salonunda dolanıp Brideshead saç stillerini, fermuarlarını ve kravatlarını düzeltiyorlar mı? Evet. Koruma

Telegram: @cinciva

hamal sandalyesini yüksek bronz kapıların yanına getiriyor mu? Evet. Jonathan evin arkasına dolaşırken iri adamın dikte ettirdiğini duyuyor: "Hayır, kahretsin, Kate! Son paragrafı sil ve anlaştığımızı söyle. Jackie, Pedro'ya bir mektup yaz. 'Sevgili Pedro, birkaç hafta önce konuşmuştuk,' falan filan. Sonra bırak düşsün. Çok küçük, çok geç, bal kovanının etrafında çok fazla arı var, tamam mı? Diyorum ki Kate... şunu da ekle."

Ama Roper şunu eklemek yerine, güvertenin yeni boyasıyla ilgili olarak *Iron Pasha*'nın Fort Lauderdale'deki kaptanını arıyor. Ya da yem faturasıyla ilgili olarak seyis Claud'u. Ya da Carnation Körfezi'ndeki mendireğin korkunç durumuyla ilgili olarak kaptan Talbot'u. Ya da gelecek hafta Bonham'a gelecek olan düzgün görünümlü iki porselen köpekle ilgili konuşmak üzere Londra'daki antika satıcısını. Köpekler safra yeşili fazla olmazsa yeni seranın denize bakan iki köşesi onlar için uygun olur mu?

"Ah, Thomas, *süper!* Nasılsın, başın ya da başka bir yerin ağrıyor mu? Ah, çok *güzel.*" Jed uşakların sundurmasında, güzel Sheraton masasına oturmuş, kâhya Bayan Sue ve aşçı Esmeralda'yla menüler hakkında konuşurken, *House&Garden*'dan gelen hayali fotoğrafçıya poz veriyor. Jonathan'ı vazgeçilmez kılmak için sadece içeri girdiğini görmesi yeterli: "Şimdi, Thomas. *Gerçekten*, ne düşünüyorsun? Dinle. Langoustine, salata, kuzu eti ya da salata, ıstakoz, kuzu eti?... Ah, çok memnun oldum, şey, *biz* de aynen öyle düşündük, değil mi Esmeralda?... Ah, Thomas, kaz ciğeri konusunda beynini yiyebilir miyiz? Şef ona *bayılıyor*, ben *tiksiniyorum*. Esmeralda *da* çok *mantıklı* olarak neden şampanyaya yatırmadığımızı soruyor?... Ah, Thomas..." Sesini alçaltıyor, böylece kendi kendine hizmetçiler onu duyamayacakmış gibi yapıyor: "Caro Langbourne çok üzgün. Sandy yine *domuzluk* ediyor.

Telegram: @cinciva

Denize açılmak onu mutlu edebilir diye düşündüm, eğer *gerçekten* enerjin varsa. Senin üstüne gelirse endişelenme, sadece kulaklarını tıka, olur mu?... ve Thomas *hazır gelmişken* Isaac'a portatif masaları hangi cehenneme kaldırdığını sorabilir misin?... ve Thomas, Daniel, Bayan Molloy'a *sürpriz* bir doğum günü partisi yapmaya gerçekten kararlı, buna inanabiliyor musun, ayın on sekizinde... eğer bu konuda *herhangi bir* fikrin olursa, seni *sonsuza kadar* seveceğim..."

Ama Roper evde değilken menüler unutuluyor, işçiler şarkı söyleyip kahkahalar atıyor –içten içe Jonathan da öyle– ve her yerde mutlu sohbetler yapılıyor. Buldozerlerin gürültüsüne testerelerin uğultusu karışıyor, matkap sesleri, çekiç seslerine eşlik ediyor, herkes Şef'in dönüşüne kadar işleri yetiştirmeye çalışıyor. Ve Caroline Langourne'yle birlikte İtalyan bahçelerinde sabırla yürüyen veya konuk evinin yatak odasında onunla saatlerce vakit geçiren Jed, kendini dikkatli bir mesafede tutuyor, sonsuza dek bir yana Jonathan'ı bir öğleden sonra için bile sevmeyi reddediyor.

Çünkü Langbourne yuvasında çirkin şeyler oluyor.

*

Kristal'in konukları için ayrılan parlak, yeni, yelkenli tekne *Ibis* rüzgâr esmediğinden, suda hareketsiz duruyor. Caroline Langbourne pruvada oturuyor, hiç geri dönmeyecekmiş gibi karaya bakıyor. Dümenle uğraşma zahmetine girmeyen Jonathan, kıç tarafında gözleri kapalı dinleniyor.

"Kürek çekebiliriz veya ıslık çalabiliriz," diyor tembel tembel. "Ya da yüzebiliriz. Ben oyumu ıslıktan yana kullanıyorum."

Islık çalıyor. Caroline çalmıyor. Bir balık hopluyor, ama hiç rüzgâr esmiyor. Caroline Langbourne titreşen ufka hitaben kendi kendine konuşuyor.

Telegram: @cinciva

"Çok garip, bir sabah uyanıyor ve *fark ediyorsun ki*," diyor –Leydi Langbourne'un Leydi Thatcher gibi ceza için en alışılmadık sözcükleri bulup çıkarma alışkanlığı var– "sadece seni umursamayan biriyle değil, üstüne üstlük *bütün* o yasal düzenbazlıkların ve ikiyüzlülüğünün arkasında *esasen sahtekârların* önde gideniyle yaşamış, yatmış ve hem paranı hem de yıllarını harcamışsın. Bildiklerimi birine anlatsam ki Jed'e *birazcık* olsun anlatıyorum, ne de olsa o *fena halde* genç *–yani–* kimse duyduklarının yarısına bile inanmaz. *Onda birine* bile. İnanamazlar. Özellikle düzgün insanlarsa..."

Yakın gözlemci gözlerini sıkıca yumuyor, Caroline Langourne anlatmaya devam ederken kulakları kocaman açılıyor. *Ve bazen,* demişti Burr, *tam Tanrı'nın bu işten istifa ettiğini düşündüğün sırada, dönüp sana öyle bir ikramiye verir ki şansına inanamazsın.*

Woody'nin Evi'ne dönen Jonathan hafif bir uyku çekiyor ve kapısının önünde ayak sesleri duyar duymaz uyanıyor. Beline bir peştamal sarıp cinayet işlemeye hazır olarak alt kata süzülüyor. Langbourne ve dadı camdan içeri bakıyor.

"Bu gecelik yatağını kullanmamızın bir sakıncası var mı?" diyor Langbourne kelimeleri yayarak. "Saray'da kıyamet koptu. Caro'nun tepesi attı ve şimdi Jed de Şef'i azarlıyor."

Langbourne ve oynaşı üst katta gürültüyle ellerinden geleni yaparken, Jonathan kanepede huzursuz bir uyku uyuyor.

Jonathan ve Daniel, Miss Mabel Dağı'nda, dere kenarında yan yana ve yüzükoyun yatıyor. Jonathan, Daniel'e çıplak elleriyle balık tutmasını öğretiyor.

Telegram: @cinciva

"Neden Roper Jed'den bu kadar etkileniyor?" diye fısıldıyor Daniel, balıkları korkutmamak için.

"Gözlerini nehrin yukarısından ayırma," diye mırıldanıyor Jonathan.

"Roper onun aşağılanan kadınların zırvalarını fazla dinlememesi gerektiğini söylüyor," diyor Daniel. "Aşağılanan kadın ne demek?"

"Bu balığı yakalayacak mıyız, yakalamayacak mıyız?"

"Herkes Sandy'nin bütün dünyayı ve kız kardeşini becerdiğini biliyor, bu telaş niye?" diye soruyor Daniel, Roper'ın sesini mükemmele yakın taklit ederek.

Yardım kıyı boyunca sersem sersem ilerleyen tombul, mavi bir balık şeklinde geliyor. Jonathan ve Daniel ganimetlerini kahramanlar gibi taşıyarak dünyaya dönüyor. Ama Kristal tarafında anlamlı bir sessizlik var: çok fazla gizli hayat, çok fazla huzursuzluk. Roper ve Langbourne dadıyı da yanlarına alarak Nassau'ya uçmuş.

Kocaman çığlıklarla Daniel'in avına hayran olmak üzere çağrıldığından, "Thomas, bu büyük haksızlık!" diye itiraz ediyor Jed abartılı bir neşeyle. Gerginliği alnındaki kırışıklıktan anlaşılıyor, oysa Jonathan o ana kadar onun gerçekten endişelenmekten bile aciz olduğunu düşünmüştü.

"Çıplak *ellerle* mi? Bunu nasıl yaptınız? Daniel saçını kestirmek için bile hareketsiz oturamaz, değil mi Dans, sevgilim? Ayrıca börtü böcekten nefret eder. Dans, bu süper. Bravo. Müthiş."

Ama onun zorlama mizahı Daniel'i tatmin etmiyor. Balığı üzgün bir edayla tabağa koyuyor. "Balıklar börtü böcek değildir," diyor. "Roper nerede?"

"Çiftlik satıyor, canım. Sana söylemişti."

"Onun çiftlik satmasından bıktım usandım. Neden çiftlik satın almıyor? Hiç çiftliği kalmayınca ne

Telegram: @cinciva

yapacak?" Canavarlarla ilgili kitabını açıyor. "En çok Thomas'la birlikte olmayı seviyorum. Öyle daha normal oluyor."

"Dans, bu vefasızlık ama," diyor Jed ve Jonathan'ın bakışlarından titizlikle kaçınıyor, aceleyle Caroline'ı biraz daha teselli etmeye gidiyor.

"Jeds! Parti! Thomas! Hadi burayı biraz neşelendirelim!"

Roper şafakta dönmüş. Şef her zaman ilk ışıklarla uçar. Mutfak personeli bütün gün çalışıp duruyor, uçaklar geliyor, konuk evleri MacDanby'lerle, Sık Uçanlarla ve Gerekli Kötülerle dolup taşıyor. Işıklandırılmış yüzme havuzu ve çakıltaşı kaplı yol yenice temizlenmiş. Arazinin her yerine fenerler asılmış, verandadaki ses sistemi Roper'ın ünlü yetmiş sekiz yılı koleksiyonundan nostaljik melodiler çalıyor. Kızlar incecik giysileri içinde, Corkoran Panama şapkasıyla, Langbourne beyaz smokini ve kot pantolonuyla... Barbekü çatırdıyor, şampanya su gibi akıyor, hizmetçiler koşturup gülümsüyor, Kristal'in havası yeniden düzeliyor. Caroline bile eğlenceye katılıyor. Yalnız Jed kederlerine veda edemiyor.

"Bir de şu taraftan bak," diyor Roper, asla sarhoş olmaz, ama misafirperverliği için daha iyi bir halde, Vegas'ta kumarda birinin her şeyini kaybeden mavimsi saçlı mirasyedi kadına, sevgilim, çok eğlenceli ama Tanrı'ya şükür insanın evleri emin ellerde ve sevgili Tanrı Dicky'ye çok iyi davranıyor. "Dünya bir pislik yığınıysa ve kendine cennetten bir köşe inşa edip içine de böyle bir kız koyuyorsan" –Roper kolunu Jed'in omzuna atıyor– "benim kitabımda o yere iyilik yapmış sayılırsın."

"Hadi, ama Dicky, sevgilim, sen *hepimize* bir iyilik yaptın. Hayatlarımıza ışıltı getirdin. *Değil mi* Jed sevgi-

Telegram: @cinciva

lim? Adamın tam bir mucize ve sen çok şanslı küçük bir kızsın, bunu asla unutma."

"Dans! Buraya gel!"

Roper'ın sesinde sessizliği yaratan bir şey var. Amerikalı bono satıcıları bile konuşmayı kesiyor. Daniel itaatkâr bir şekilde babasının yanına koşuyor. Roper Jed'i bırakıp ellerini oğlunun omuzlarına koyuyor ve onu seyircilere sergiliyor. İçgüdüsel olarak konuşuyor. Jonathan onun Jed'e hitaben konuştuğunu hemen fark ediyor. Aralarında süregelen ve seyircilerin anlayışı olmadan çözülemeyecek olan bir tartışmayı kökünden hallediyor.

"Bonga-Bonga Toprak Kabileleri açlıktan ölüyor mu?" diye soruyor Roper gülümseyen yüzlere. "Mahsul kötü, nehirler kurumuş, ilaç yok? Avrupa ve Amerika'da tahıl dağları? Kimsenin umursamadığı, kullanmadığımız süt gölleri? O zaman katil kim? Silahları yapan adamlar değil! Kilerin kapılarını açmayan adamlar!" Alkışlar yükseliyor. Konuklar meselenin kendileri için önemini görünce daha fazla alkış duyuluyor. "Herkese sempatiyle yaklaşanlar küplere mi biniyor? Boyalı basın dünyanın umursamazlığı hakkında sızlanıp duruyor mu? Tüh, şansa bak! Çünkü kabilenin kendine yardım edecek cesareti yoksa ne kadar çabuk ıskartaya çıkarsa o kadar iyi!" Daniel'i dostça sarsıyor. "Bu adama bir bakın. İyi insan malzemesi. Neden biliyor musunuz? Kıpırdama Dans, çünkü zayıfların yok olduğu uzun bir mücadeleci soyundan geliyor. On iki kişilik aileler? Mücadelecilerle evlenen mücadeleciler *onu* meydana getirdi. Yahudilere sorun, değil mi Kitty? Kitty başını sallıyor. Mücadele eden ve hayatta kalanlar, biz bunlar hakkında konuşuyoruz. Sürünün en iyisi, her daim." Daniel'i çevirip evi işaret ediyor. "Yatağa, koca oğlan. Thomas az sonra gelip sana kitap okuyacak."

Telegram: @cinciva

Bir an için Jed de diğerleri gibi canlanıyor. Alkışlara katılmıyor olabilir, ama gülümsemesinden ve ne kadar kısaca olsa da Roper'ın elini sıkışından, Roper'ın sert eleştirisinin onda bir suçluluk veya şüphe veya kafa karışıklığı ya da bugünlerde mükemmel bir dünyada almaya alışık olduğu zevki bulutlandıran şey her neyse onu yaratmayı başardığı anlaşılıyor.

Ama birkaç dakika sonra sessizce üst kata çıkıyor. Ve bir daha aşağıya inmiyor.

Corkoran ve Jonathan, Woody'nin Evi'nin bahçesinde oturmuş, soğuk bira içiyordu. Miss Mabel Adasının üzerinde kırmızı bir alacakaranlık halesi oluşmuştu. Bulut son bir telaşla yükselip günü kaybolmadan önce yeniden doğurdu.

"Sammy adında bir adam," dedi Corkoran hayalperest bir sesle. "Adı buydu, Sammy."

"Ne olmuş ona?"

"*Pasha*'dan önceki tekne. *Paula*. Sammy mürettebattan biriydi."

Jonathan, Corkoran'ın kayıp aşkıyla ilgili bir itiraf duymak üzere olup olmadığını merak etti.

"Kentucky'li Sammy. *Hazine Adası*ndan fırlamış biri gibi direğe tırmanıp inerdi. Bunu neden yapıyor, diye düşünürdüm. Gösteriş mi yapıyor? Kızları mı etkiliyor? Oğlanları mı? Beni mi? Konyak. Şef o günlerde mal alıp satıyordu. Çinko, kakao, lastik eşyalar, çay, uranyum, her şey. Bazen gece boyu uyanık kalıyor, önden satıyor, geri satın alıyor, fiyat artacak diye alıyor, açığa mal satıyor, borsa fiyatlarını yükseltiyor, sonra düşürüyorduk. İçeride adamımız vardı tabii, risk almanın bir anlamı yoktu. Ve bir de direğe çıkıp inen bu küçük pislik Sammy vardı. Derken ben çakozladım. Günaydın, diye düşündüm. Ne yaptığını biliyorum, Sammivel, evlat. Benim yapacağım şeyi

Telegram: @cinciva

yapıyorsun. Yani casusluk. Her zamanki gibi akşam için demir atana kadar bekledim, mürettebatı karaya gönderdim, her zamanki gibi. Sonra bir merdiven bulup direğe kendim çıktım. Neredeyse ölüyordum, ama hemen buldum, antenin köşesine saklamıştı. Yerden görünmüyordu. Böcek. Sammy, Şef'in uydu görüşmelerini dinliyor, borsada onu gölge gibi takip ediyordu. O ve kıyıdaki arkadaşları. Tasarruflarını bir havuzda toplamışlardı. Biz onu enseleyene kadar yedi yüz papeli yirmi bine çevirmişlerdi."

"Ona ne yaptınız?"

Corkoran burası biraz acıklıymış gibi başını iki yana salladı. "Benim sorunum şu ki aşkım," diye itiraf etti, bu Jonathan'ın onun için çözebileceği bir şeymiş gibi. "Ne zaman senin gözlerine baksam, bütün çanlarım ve zillerim o zımbırtıya tırmanan güzel poposuyla genç Sammy diye çalıyor."

Ertesi sabah saat dokuz. Frisky, kasaba tarafına gitmiş, Toyota'da otururken ekstra drama olsun diye parmaklarıyla kornada trampet çalıyor.

"Artık yan gelip yatma zamanı bitti, hareket zamanı başladı, Tommy çocuk, artık gösteri alanındasın! Şef sessiz bir sohbet istiyor. Hemen, derhal. Oyalanmayı bırakıp işe giriş."

Pavarotti son hız feryat ediyordu. Roper büyük şöminenin önünde dikilmiş, okuma gözlükleri gözünde bir belge okuyordu. Langbourne kanepeye yayılmış, bir kolunu dizinin üstüne atmıştı. Bronz kapılar kapalıydı. Müzik durdu.

"Sana bir hediyem var," dedi Roper okumaya devam ederek.

Bay Derek S. Thomas'a ait kahverengi bir zarf, kaplumbağa kabuğundan yapılma sehpanın üstün-

Telegram: @cinciva

de duruyordu. Zarfın ağırlığını hisseden Jonathan rahatsız edici bir şekilde Yvonne'u, otoyolun kenarında Pontiac'ta otururken gördüğü soluk yüzünü hatırladı.

"Bunlara ihtiyacın olacak," dedi Roper. Gümüş mektup açacağını ona doğru uzatırken kendini tuttu. "Ama delme. Çok pahalı."

Roper okumasına devam etmedi. Okuma gözlüklerinin üstünden Jonathan'ı seyretmeye başladı. Langbourne da onu seyrediyordu. Jonathan onların bakışlarının altında zarfın kapağını açtı, kendi pasaportunun bulunduğu Yeni Zelanda pasaportunu çıkardı. Derek Stephen Thomas, şirket yöneticisi, Marlborough, South Island doğumlu, geçerlilik süresi üç yıl.

Pasaportu görüp dokununca bir an için saçma bir şekilde etkilendi. Gözleri kızardı. Boğazında bir yumru oluştu. Roper beni koruyor. Roper benim arkadaşım.

"Bir iki vize koymalarını da söyledim," diyordu Roper gururla. "Kullanılmış gibi eskitmelerini de söyledim." Okumakta olduğu kâğıtları bir kenara attı. "Bana göre yeni bir pasaporta hiç güvenilmez. Eskileri tercih etmek gerek. Üçüncü Dünya taksi şoförleri gibi. Hayatta kalmalarının bir nedeni olmalı."

"Teşekkürler," dedi Jonathan. "Gerçekten teşekkürler. Çok güzel."

"Artık sistemdesin," dedi Roper, cömertliğinden gerçekten memnun kalarak. "Vizeler gerçek. Pasaport da öyle. Şansını zorlama. Yenilemek istersen, yurtdışındaki konsolosluklarından birini kullan."

Langbourne'un kelimeleri yayarak söylediği şeyler Roper'ın keyfine bilerek çomak sokmayı amaçlıyordu. "Lanet olası şeyi imzalasan iyi olur. Önce birkaç imza dene."

Telegram: @cinciva

Jonathan iki adamın bakışları altında bir kâğıda onlar tatmin olana kadar birkaç kez Derek S. Thomas yazdı. Pasaportu imzaladı, Langbourne alıp baktı, kapatıp Roper'a verdi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Langbourne.

"Benim olduğunu sanıyordum. Kullanmak için," dedi Jonathan.

"Sana bu fikri de kim verdi?" dedi Langbourne.

Roper'ın ses tonu daha şefkatliydi. "Sana bir iş bulmuştum, hatırlıyor musun? İşi yap, sonra gidebilirsin."

"Nasıl bir iş? Bana hiç söylemedin."

Langbourne evrak çantasını açıyordu. "Bir tanığa ihtiyacımız var," dedi Roper'a. "Okuyamayan birine."

Roper telefonu alıp birkaç tuşa dokundu. "Bayan Molloy? Şef burada. Çalışma odasına gelebilir misin?"

"Ne imzalıyorum?" diye sordu Jonathan.

"Tanrım, *lanet olsun*, Pine," dedi Langbourne bastırılmış öfkesiyle. "Kaçak bir katil için fazlasıyla müşkülpesent olduğunu söylemeliyim."

"Sana yönetmen için kendi şirketini veriyorum," dedi Roper. "Biraz seyahat. Biraz heyecan. Bir sürü ağzını sıkı tutma. Günün sonunda büyük değişiklik. Bütün borçların faiziyle birlikte ödendi."

Bronz kapılar açıldı. Miss Molloy uzun boylu, pudralı ve kırk yaşlarındaydı. Boynundaki pirinç zincirde asılı duran kendi kalemini getirmişti.

İlk belge Jonathan'ın Tradepaths Limited adındaki Curaçao kayıtlı şirketin gelirinden, kârından ve varlıklarından vazgeçtiğini gösteren bir feragatnameydi. Jonathan imzaladı.

İkinci belge aynı şirketin işe alım sözleşmesiydi. Buna göre Jonathan İdari Müdür olarak kendisine rücu edecek olan bütün yükleri, borçları, yükümlü-

Telegram: @cinciva

lükleri ve sorumlulukları kabul ediyordu. Jonathan bu belgeyi de imzaladı.

Üçüncü belge bu görevde Jonathan'dan önce bulunan Binbaşı Lance Montague Corkoran'ın imzasını taşıyordu. Jonathan'ın adının başharflerini yazacağı paragraflar ve imzalayacağı bir yer vardı.

"Evet, sevgilim?" dedi Roper.

Jed odaya girmişti. Gus'ı ikna etmiş olmalıydı.

"Del Oros hatta," dedi. "Abaco'da yemek, yatak ve mikado. Sana ulaşmaya çalıştım, ama santral telefonlara bakmadığını söyledi."

"Sevgilim, bakmadığımı biliyorsun."

Jed'in soğuk bakışları grupta dolaşıp Bayan Molloy'un üstünde durdu. "*Anthea,*" dedi. Sana ne yapıyorlar burada? Seni Thomas'la evlendirmiyorlar, değil mi?"

Bayan Molloy kızardı. Roper'ın kaşları tereddütle çatıldı. Jonathan daha önce onun kendini kaybettiğini hiç görmemişti.

"Thomas da bize katılıyor Jed. Sana söyledim. Ona biraz sermaye veriyoruz. Ona biraz mola veriyoruz. Ona bunu borçlu olduğumuzu düşünüyorum. Dans için yaptığı onca şeyden sonra. Bunu konuşmuştuk, hatırlıyor musun? Neler oluyor Jeds? İş yapıyoruz burada."

"Ah, neyse, bu *süper*. Tebrikler Thomas." Sonunda Jonathan'a baktı. Gülümsemesi mesafeliydi, ama artık o kadar abartılı değildi. "Sadece çok dikkatli ol, yapmak istemediğin bir şeyi yapma, olur mu? Roper *feci derecede* ikna edicidir. Sevgilim, onlara evet diyebilir miyim? Maria sana çılgınca âşık, eminim evet demezsek kalbi çok kırılacak."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Burr, Jonathan'ın anlattıklarını büyük bir sessizlik içinde dinledikten sonra.

Telegram: @cinciva

Jonathan hafızasını yoklarmış gibi yaptı. "Langbourne'lar evliliklerinde bir anlaşmazlık yaşıyorlar, ama sanırım bu normal bir şey."

"Bu civarda da yeni bir şey değil," dedi Burr. Ama hâlâ daha fazla şey bekliyormuş gibiydi. "Ve Daniel Noel için İngiltere'ye gidiyor."

"Başka?"

"Şimdilik başka bir şey yok."

Tuhaf bir sessizlik oldu. İki adam da diğerinin konuşmasını bekliyordu.

"Şey, o zaman suda yürü, doğal davran," dedi Burr isteksizce. "Ve adamın kutsalların-kutsalına gizlice girmeyle ilgili daha fazla çılgın konuşma yok, tamam mı?"

"Tamam."

Ama telefonu kapamadan önce yine bir duraklama oldu.

Ben hayatımı yaşıyorum, dedi Jonathan bayır aşağı koşarken kendi kendine kararlılıkla. Ben kukla değilim. Kimsenin uşağı değilim.

Telegram: @cinciva

18

Jonathan yasak saldırısını, Roper'ın yine çiftlik satmaya karar verdiğini ve Langbourne'un da ona eşlik edeceğini ve Corkoran'ın Ironbrand'ın işleriyle ilgilenmek üzere Nassau'ya uğrayacağını öğrenir öğrenmez planlamıştı.

Seyis Claud'dan erkeklerin gitmesinden sonraki sabah Jed ve Caroline'ın çocukları adanın sahil yolunda midilli gezintisine çıkaracaklarını öğrenince kararlılığı iyice pekişti. Kızlar sabah altıda yola çıkıp öğle sıcağı bastırmadan branch ve yüzme için geri döneceklerdi.

Jonathan o andan itibaren tavırlarını ustaca tasarlamaya başladı. Saldırıdan önceki gün Daniel'i ilk zorlu tırmanışına, Miss Mabel'in kuzeye bakan tarafındaki, en dik kısmına oyulmuş küçük taş ocağına götürdü. Zaferle pistin doğu tarafına varmadan, üç dağcı kazığı ve halatla yolculuk yapmak zorunda kaldılar. Zirveye vardıklarında Jonathan yerlilerin denizci çiçeği dediği tatlı kokulu sarı frezyalardan topladı.

"Kimin için onlar?" diye sordu Daniel çikolatasını yerken, ama Jonathan bu soruyu atlatmayı başardı.

Ertesi sabah her sabahki saatinde kalkıp gezinti grubunun planlarını gerçekleştirdiğinden emin ol-

Telegram: @cinciva

mak için sahilde koştu. Rüzgârlı dönemeçte Jed ve Caroline'la yüz yüze geldi. Claud ve çocuklar arkalarından geliyordu.

"Ah, Thomas, daha sonra Kristal'e gidecek olabilir misin acaba?" diye sordu Jed. Eğilip Arap atının boynunu okşarken sigara reklamı için poz veriyor gibi görünüyordu. "*Harika*. O zaman *feci* bir nezaket gösterip Esmeralda'ya Caro'nun diyeti yüzünden içinde süt olan hiçbir şey yiyemeyeceğini söyler misin?"

Esmeralda, Caroline'ın sütlü bir şey yiyemediğini biliyordu, çünkü Jed bunu Jonathan'ın yanında söylemişti. Ama Jonathan bugünlerde Jed'den beklenmeyen şeyleri beklemeyi öğreniyordu. Gülümsemesi dalgındı, davranışları her zamankinden zorakiydi ve havadan sudan konuşması da zorlaşmıştı.

Jonathan gizlenme yerine gelene kadar koştu. Ahizeyi yerinden çıkarmadı, çünkü bugün iradesi ona aitti. Ama Zippo çakmak gibi görünen mini kamerayı aldı. Kameranın yanına başka bir kılığa sokulmamış bir sürü maymuncuk ekledi. Koşarken ses çıkarmasınlar diye maymuncukları yumruğunda sıktı. Woody'nin Evi'ne dönüp üzerini değiştirdi, sonra omuzlarında savaş öncesi karıncalanmayı hissederek tünelden geçip Kristal'e geldi.

"O gemici çiçekleriyle ne halt ediyorsunuz, Bay Thomas?" diye sordu kapıdaki bekçi keyifle. "Yukarıya çıkıp zavallı Miss Mabel'i mi soydunuz? Neden, *kahretsin*. Hey, Dover, buraya gel de yüzünü şu gemici çiçeklerinin arasına sok. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey kokladın mı? Hadi lan oradan, sen ne bilirsin? Senin genç hanımların vişneli turtası dışında bir şey koklamamışsındır."

Eve ulaşan Jonathan Meister's'a gelmiş gibi başını döndüren bir his yaşıyordu. Onu kapıdan içeri alan Isaac değil Herr Kaspar'dı. Alüminyum merdivenin te-

pesinde ampul değiştiren Parker değil, ufak tefek işlere bakan Bobbi'ydi. Çiçeklere böcek ilacı sıkan da Isaac'in kızı değil, Herr Kaspar'ın çekici yeğeniydi. Az sonra illüzyon sona erdi ve Kristal'e geri döndü. Mutfakta Esmeralda dünya meseleleri konusunda denizci Talbot'a ve çamaşırhaneden Queenie'ye seminer veriyordu.

"Esmeralda, bunlar için bana bir vazo bulur musun lütfen? Dan için sürpriz hediye. Ah, az kalsın unutuyordum, Bayan Jed Bayan Langbourne'un *hiçbir* süt ürünü yiyemeyeceğini sana hatırlatmamı istedi."

Bunu öyle nazlı bir havada söylemişti ki seyircileri kontrolsüz bir kahkaha krizine girdi. Daha sonra Jonathan elinde vazoyla mermer merdivenlerden ilk kata çıktı. Görünüşte Daniel'in odasına gidiyordu. Ev sahiplerinin dairelerinin kapısına gelince durdu. Kapı aralıktı. İtip ayna kaplı koridora girdi. Sondaki kapı kapalıydı. İrlanda'yı ve bubi tuzaklarını düşünerek kapı kolunu çevirdi. İçeri girdi, hiçbir şey havaya uçmadı. Kapıyı kapatıp etrafına bakarken neşesinden utanç duyuyordu.

Tül perdelerden giren gün ışığı beyaz halının üstünde sis gibi duruyordu. Muazzam büyüklükteki yatağın Roper kısmında yatan olmamıştı. Roper'ın yastıkları hâlâ kabarıktı. Yatağın yanındaki konsolda *Fortunes, Forbes, The Economist* ve dünyanın her yerindeki müzayedelerin kataloglarının eski sayıları duruyordu. Not defterleri, kalemler, kayıt cihazı. Bakışlarını yatağın diğer tarafına çevirerek Jed'in vücudunun izine, huzursuzlukla ezilmiş gibi görünen yastıklara, geceliğinin siyah ipeğine, Ütopya dergilerine, mobilyalar, büyük evler, bahçeler, büyük atlar, daha fazla atlar, Arap atlarıyla ilgili kitaplara ve İngiliz yemek tarifleriyle ilgili dergilere ve sekiz günde nasıl İtalyanca öğrenileceğini gösteren kitaba baktı. Koku bebeksiydi: bebek pudrası, banyo köpüğü. Dünkü giysiler şezlon-

Telegram: @cinciva

gun üstüne gelişigüzel atılmıştı; banyonun açık kapısından dünkü mayonun duş rayında üçgenler halinde asılı olduğunu görebiliyordu.

Bakışları hızlandı, bütün sayfayı bir kerede okumaya başladı: gece kulüplerine, insanlara, restoranlara, atlara ait hatıralarla kalabalık tuvalet masası; kol kola gülen insanların, erkekliği gözler önüne serilen bikini altlı Roper'ın, Ferrari'nin direksiyonundaki Roper'ın, sürat teknesinin dümenindeki Roper'ın, beyaz şapkalı Roper'ın ve *Iron Pasha*'nın köprüsünde dikilen ördeklerin fotoğrafları; arka planda Manhattan'ın siluetiyle New York Limanı'nda görkemle duran, baştan kıça süslenmiş *Iron Pasha;* açık çekmeceden dökülen kız arkadaş mektupları; kapağında duygusal tazıların fotoğraflarının bulunduğu bir çocuğun adres defteri; sarı kâğıtlara yazılıp aynaya yapıştırılmış notlar: "Dan'in doğum günü için dalış saati?" "Sarah'nın diz kirişleriyle ilgili Marie'yi ara!" "R'nin *kol düğmeleri* için S. J. Phillips!"

Oda havasız gibiydi. Ben bir mezar soyguncusuyum, ama o hâlâ hayatta. Herr Meister'ın mahzenindeyim, ama ışıklar açık. Birileri beni buraya kapamadan önce koş. Ama kaçmaya gelmemişti. Dahil olmak üzere gelmişti. İkisine de. Roper'ın sırlarını istiyordu, ama Jed'inkileri daha çok istiyordu. Onu Roper'a bağlayan şeyin gizemini öğrenmek istiyordu, tabii eğer varsa; bir de gülünç tavırlarının gizemini ve ona neden gözleriyle dokunduğunu. Çiçek vazosunu sehpaya koyduktan sonra Jed'in yastıklarından birini aldı, yüzüne götürdü ve Annie teyzenin şöminesinden çıkan odun kokusunu aldı. Elbette. Dün gece yaptığın buydu. Çocuklar uyurken Caroline'la ateşin karşısında oturup konuştunuz. Konuşacak ne kadar çok şey var. Dinleyecek ne kadar çok şey. Ne söylüyorsun? Ne duyuyorsun? Ve yüzündeki gölge. Bugünlerde sen

Telegram: @cinciva

kendin de yakın gözlemcisin, gözlerin ben dahil her şeyin üstünde fazla kalıyor. Sen yeniden bir çocuk oluyor, her şeyi ilk kez görüyorsun. Artık hiçbir şey sana tanıdık gelmiyor, hiçbir şey dayanabileceğin kadar güvenli değil.

Roper'ın soyunma odasının aynalı kapısını itti ve Jed'in değil, kendi çocukluğuna girdi. Babamın Kıbrıs'ın zeytin ağaçlarının arasından sürüklediği, pirinç sapları olan böyle bir asker sandığı var mıydı? Üzerinde mürekkep ve gece içkisi lekeleri olan katlanan sefer masası? Duvarda kınlarında çapraz asılı duran kılıçları? Ya böyle üzerinde alay sorgucu gibi başharfleri bulunan terlikleri? El yapımı takım elbiselerde, şarap kırmızısından siyah ve beyaza kadar bütün smokinlerde, el yapımı ayakkabılarda ve rugan gece ayakkabılarında bile terfi işareti bekleyen bir üniforma havası vardı.

Yine bir asker olan Jonathan düşmanca işaretler aradı: şüpheli kablolar, alıcılar, onu öteki dünyaya gönderecek çekici tuzaklar. Hiçbir şey yoktu. Sadece otuz yıl öncesinden kalma çerçeve içindeki okul fotoğrafları, Daniel'in fotoğrafları, yarım düzine para birimine ait küçük bir bozukluk yığını, Berry Bros.&Rudd'dan güzel şarap listesi, Londra kulübünün yıllık hesapları.

Meister'de, bavulların limuzine yüklenmesini beklerken, Johnathan Jed'e, *Bay Roper İngiltere'ye sık gider mi*, diye sormuştu.

Sevgili Tanrım, hayır, diye cevap vermişti Jed. *Roper diyor ki, feci hoşuz ama buradan yukarısı hep orman. Neyse gidemez zaten.*

Neden?

Ah, bilmiyorum, demişti Jed fazla dikkatle. *Vergi sorunu falan herhalde. Neden ona sormuyorsun?*

Telegram: @cinciva

Dahili ofisin kapısının önündeydi. En gizli oda, diye düşündü. Son sır kendinsin, ama hangi kendin, Roper mı, Jed mi, yoksa ben mi? Kapı çelik pervaza oturtulmuş sağlam selvi ağacındandı. Jonathan ortalığı dinledi. Uzaktan gelen konuşmalar. Elektrikli süpürgeler. Yer parlatıcıları.

Acele etme, diye kendi kendine hatırlattı yakın gözlemci. Zaman özendir. Zaman masumiyettir. Kimse üst kata gelip seni bulmayacak. Kristal'de yataklar gün ortasında, temiz çarşaflar güneşte havalanma fırsatı bulduktan sonra değiştiriliyor: Jed tarafından titizlikle uygulanan Şef'in emirleri. Biz itaatkâr insanlarız, Jed ve ben. Manastırlarımız boşuna değildi. Kapıyı denedi. Kilitliydi. Sıradan bir kilit. Odanın gözlerden uzak oluşu kendi güvenliğini sağlıyor. Odanın yakınında görülen herkes anında vurulacak. Maymuncuklardan birini alırken, kafasının içinde Rooke'nin sesini duydu. *Anahtarı bulabileceksen asla maymuncuk kullanma: hırsızlığın ilk kuralı.* Kapıdan uzaklaşıp elini raflarda gezdirdi. Bir kilimin kenarını kaldırdı, sonra bir saksının altına baktı, en yakın takım elbisenin, ardından bir sabahlığın ceplerini yokladı. En yakındaki birkaç ayakkabıyı kaldırıp ters çevirdi. Hiçbir şey bulamadı. Canı cehenneme.

Maymuncukları elinde açıp kilide en iyi uyacağını düşündüğü maymuncuğu seçti. Çok tombul geldi. İkincisini seçti. Kilide sokmak üzereyken anahtar deliğinin etrafındaki cilalı pirinç levhayı çizen bir öğrencinin dehşetine kapıldı. *Vandal! Seni buralara kim getirdi?* Jonathan'ın elleri iki yanına düştü, operasyon sükûnetini yeniden bulmak için ağır ağır nefes alıp verdikten sonra tekrar başladı. Yavaşça içeri... durdu... yavaşça bir parça geri çek... tekrar içeri. Orduda dediğimiz gibi onu okşa, zorlama. Onu dinle, baskısını hisset, nefesini tut. Döndür. Yavaşça... bir par-

Telegram: @cinciva

ça daha geriye çek... şimdi daha sert döndür... biraz daha sert...*Maymuncuğu kırmak üzeresin! Maymuncuğu kırıp kilitte bırakacaksın" Şimdi!*

Kilit teslim oldu. Hiçbir şey kırılmadı. Kimse Heckler'ını Jonathan'ın suratına boşaltmadı. Maymuncuğu sağlam bir hareketle geri çıkardı, cüzdanına, cüzdanını da kotunun cebine koydu. O anda ahırın avlusunda park eden Toyota'nın frenlerini duydu. Buz gibi oldu. Hemen. Yakın gözlemci pencereye koştu. Bay Onslow Roper Nassau'dan beklenmedik şekilde geri dönmüştü. Sınırın diğer tarafındaki oyuncular silahlarını almaya geliyorlar. Ama gelen yalnızca günlük ekmekti.

Ama iyi dinlemeydi, dedi kendi kendine. Sakin, dikkatli, paniksiz dinleme. Aferin. Babanın oğlusun.

Roper'ın inine girmişti.

Eğer çizgiyi aşarsan, hiç doğmamış olmayı dilersin, diyor Roper.

Hayır, diyor Burr. *Ve Rob da hayır diyor. Kutsalların kutsalı yasak bölge ve bu bir emirdir.*

Sadelik. Bir askerin sadeliği. Sıradan bir adamın mütevazılığı. Ne nakış işli bir taht, ne kaplumbağa kabuğundan yapılma bir masa, ne insanı hemen uykuya sürükleyen minderleri olan üç metrelik bambu kanepeler, ne gümüş kadehler, ne Sotheby'nin katalogları. Sadece anlaşmalar yapmak ve para kazanmak için kullanılan sıkıcı, küçük bir ofis. Rexine marka yapay deriyle kaplı sade bir masanın üstü, çökmekte olan bir desteğe dayanan ve birini çeksen hepsi bir adım ileri gelen evrak sepetleriyle dolu. Jonathan birini çekti ve hepsi öne geldi. Çelik, boru şeklinde bir sandalye. Kendi boş gökyüzüne bakan ölü gözü gibi yuvarlak bir yatakhane penceresi. İki kırlangıç kuyruklu kelebek. Buraya nasıl girmişler? Çok gürültülü bir kurt sineği. Diğerlerinin üstünde duran bir mektup.

Telegram: @cinciva

Adres Hampden Hall, Newbury. İmza Tony. Konu, yazanın maddi sıkıntıları. Tonu hem yalvaran, hem de tehditkâr. Okuma, fotoğrafını çek. Sakin bir şekilde diğer kâğıtları da iskambil kâğıtları gibi masaya yaydı, Zippo çakmağın altını çıkardı, mercekten baktı. *Mesafeyi ayarlamak için iki elinin parmaklarını aç, başparmağını burnuna koy*, demişti Rooke. Başparmağını burnuna koydu. Mercek balıkgözüydü. Bütün sayfalar sığıyordu. Yukarıyı hedefle, aşağıyı hedefle. Çek. Kâğıtları değiştir. Terim masaya damlamasın. Mesafeyi ayarlamak için yine burnuna dokun. Sakince. Şimdi bir o kadar sakince *dur*. Pencerede dikilip hareketsiz kaldı. Gözle, ama çok yakından değil. Toyota gidiyordu. Direksiyonda Gus vardı. İşe geri dön. Yavaşça.

İlk evrak sepetini tamamlayıp kâğıtları yerine koydu, ikinci sepetteki kâğıtları aldı. Güzel, bitişik Roper harfleriyle yazılmış altı sayfa. En değerlisi mi? Yoksa eski karısına Daniel hakkında yazdığı bir mektup mu? Soldan sağa sıraya koydu. Hayır. Paula'ya yazılmış bir mektup değildi. Bunlar bir sürü isim ve numarayla dolu sayfalardı. Kareli kâğıda tükenmez kalemle isimler sola, numaralar yanlarına yazılmıştı. Her rakam dikkatle bir kareye sığdırılmıştı. Kumar borçları mı? Ev hesapları mı? Doğum günü listeleri mi? Düşünmeyi bırak. Şimdi casusluk yap, sonra düşün. Bir adım geri çekildi, yüzündeki teri sildi, nefesini verdi. Bunu yaparken onu gördü.

Tek bir saç teli. Uzun, yumuşak, düz, güzel kestane rengi bir saç teli. Bunun bir madalyonda ya da aşk mektubunda ya da bir yastığın üstünde olup odun kokması gerekirdi. Bir an için öfkeden deliye döndü, kâşiflerin zorlu çabalardan sonra nihai noktaya vardıkları, ama nefret ettikleri rakiplerinin onlardan önce geldiğini gösteren tencerelerini buldukları zaman öfkelenecekleri gibi. Bana yalan söyledin!

Roper'ın ne yaptığını biliyorsun! Roper'ın kariyerinin en büyük pis işinde onunla işbirliği içindesin! Ama biraz sonra Rooke, Burr ya da Sophie'nin cinayetine bir faydası olmadan Jed'in de kendisiyle aynı yolculuğu yapmış olabileceğini düşünerek memnun oldu.

Ondan sonra dehşete kapıldı. Kendisi için değil, Jed için. Kırılganlığı için. Beceriksizliği için. Hayatı için. Seni lanet olası aptal, dedi Jed'e, her yerde izini bırakmışsın! Yüzü yumruklanmış güzel bir kadın gördün mü hiç? Boynundan karnına kadar yarılmış bir köpek?

Jed'i ele veren saç telini parmağının ucunda kıvırıp gömleğinin terle ıslanmış cebine soktu, ikinci kâğıt yığınını tepsisine koydu. Üçüncü kâğıt tepsisini boşaltırken ahır avlusu yönünden gelen at nalı seslerini duydu. İtiraz edip söylenen çocuk sesleri de nal seslerine eşlik ediyordu.

Bilinçli hareketlerle kâğıtları doğru yerlerine koyup pencereye yürüdü. Bunu yaparken evin içinde hızla koşan ayak seslerini işitti. Ardından mutfaktan fırtına gibi salona girip annesi için ağlayan Daniel'in sesi geldi. Onun arkasından seslenen Jed'in sesi duyuldu. Jonathan ahır avlusunda duran Caroline ve üç çocuğunu gördü. Seyis Claud Jed'in Arap Sarah'sının dizginlerini tutuyordu. Diğer seyis Donegal, Daniel'in, bütün bu gösteriden tiksinmiş gibi başını öfkeyle öne atan midillisi Smoky'yi tutuyordu.

Savaş şaşaası.

Savaş sükuneti.

Babasının oğlu. Onu üniformasıyla gömün.

Jonathan kamerayı kotunun cebine soktu, dikkatsizce bir iz bırakıp bırakmadığını görmek için masaya baktı. Mendiliyle masanın üstünü ve kâğıt tepsilerinin kenarlarını sildi. Daniel, Jed'den daha yüksek ses-

Telegram: @cinciva

le bağırıyordu, ama Jonathan ikisinin de ne dediğini anlamıyordu. Avludaki Langbourne çocuklarından biri de koroya katılmaya karar vermişti. Esmeralda mutfaktan çıkmış, Daniel'e aptal bir çocuk olmamasını söylüyor, babasının buna ne diyeceğini soruyordu. Jonathan soyunma odasına girdi, çalışma odasının çelik kapısını kapattı, maymuncukla yeniden kilitledi. Kaygısı yüzünden metal kısmı zedelemekten korktuğundan, kilitlemesi kilidi açmaktan daha uzun sürdü. Yatak odasına vardığı sırada Jed'in binici çizmeleriyle merdivenlerden gürültüyle çıktığını duydu. Umursayan herkese Daniel'i bir daha asla ama *asla* at binmeye götürmeyeceğini haykırıyordu.

Jonathan banyoya ya da Roper'ın soyunma odasına geri dönmeyi düşündü, ama saklanmak çözüm gibi görünmüyordu. Üzerine konforlu bir atalet çöküyor, ona sevişmeyi hatırlatan gecikmeyi kucaklama arzusu hissediyordu. Bu yüzden Jed kırbacı ve kaskı olmadan, öfke ve sıcak yüzünden kızarmış bir halde binici giysileriyle kapı eşiğinde görünene kadar Jonathan sehpanın önüne çömelmiş, gemici çiçeklerini düzeltiyordu, çünkü üst kata gelene kadar mükemmelliklerinden bir şeyler kaybetmişlerdi.

Jed başta Daniel'e o kadar öfkeliydi ki hiçbir şeye şaşıracak halde değildi. Öfkesinin onu gerçeğe dönüştürmesi Jonathan'ı etkilemişti.

"Thomas, *doğrusu*, eğer Daniel üzerinde *birazcık olsun* etkin varsa, ona kendisine zarar verdiğinde bu kadar mızıkçı olmamayı öğretebilsen keşke... Sadece küçük bir düşmeydi, gururu hariç *hiçbir* şey zarar görmedi, ama o... Dur bir dakika, Thomas sen burada ne halt ediyorsun?"

"Sana çiçek getirdim. Dünkü tırmanışımızda toplamıştım."

"Neden Bayan Sue'ya vermedin?"

Telegram: @cinciva

"Ben kendim yerleştirmek istedim."

"Alt katta yerleştirip Bayan Sue'ya verebilirdin."

Jed dağınık yatağa baktı. Şezlongda duran dünkü giysilerine. Açık banyo kapısına. Daniel hâlâ bağırıyordu. "*Kapa çeneni Daniel!*" Jonathan'a döndü. "Thomas, *doğrusu*, çiçekler olsun olmasın, senin çok küstah olduğunu düşünüyorum."

Aynı öfke. Daniel'den bana yöneltiyorsun, diye düşündü, dalgın dalgın çiçeklerle oynamaya devam ederek. Birden Jed'i korumaya yönelik güçlü bir duygu hissetti. Maymuncuklar bacağının üstünde bir ton ağırlığında gibiydi, Zippo fotoğraf makinesi neredeyse gömlek cebinden düşüyordu. Esmeralda için uydurulmuş çiçek hikâyesi gittikçe zayıflıyordu. Ama Jed'in dehşet veren savunmasızlığını düşünüyordu, kendisininkini değil. Daniel'in uluması kesilmiş, göstermelik olarak dinliyor görünüyordu.

"Neden zorba çocukları çağırmıyorsun o zaman?" diye sordu Jonathan, Jed'den çok çiçeklere söyler gibi. "Panik düğmesi hemen yanındaki duvarda. Ya da istersen ev telefonunu al, dokuzu tuşla, ben de kendim için dua etmeye başlayayım. Daniel kendine zarar verdiği için olay çıkarmıyor. Londra'ya geri dönmek istemiyor ve seni, Caroline ve çocuklarla paylaşmaktan hoşlanmıyor. Seni kendisi için istiyor."

"Dışarı çık."

Ama Jonathan artık sakindi ve Jed için duyduğu endişe yerinde duruyordu. İkisi birden ona bir üstünlük kazandırıyordu. Prova ve plastik mermiler bitmişti. Artık canlı cephane zamanıydı.

"Kapıyı kapat," diye emretti Jonathan sesini alçaltarak. "Bu konuşmak için iyi bir zaman değil, ama sana söylemek istediğim bir şey var ve Daniel'in duymasını istemiyorum. Yatak odası duvarınız sayesinde yeterince şey duyuyor zaten."

Telegram: @cinciva

Jed ona bakarken Jonathan yüzündeki tereddüdü görebiliyordu. Jed kapıyı kapattı.

"Kafayı sana taktım. Seni aklımdan atamıyorum. Sana âşık olduğumu kastetmiyorum. Seninle uyuyorum, seninle uyanıyorum, seninkini fırçalamadan kendi dişlerimi fırçalayamıyorum ve çoğu zaman da seninle kavga ediyorum. Bir mantığı yok, bir zevki yok. Bir gıdım değeri olacak tek bir fikir ortaya attığını duymadım ve söylediğin şeyler de yapmacık saçmalıklar. Ama ne zaman komik bir şey düşünsem *senin* gülmeni istiyorum. Keyfim kaçık olduğunda *senin* beni neşelendirmeni istiyorum. Kim olduğunu bilmiyorum, eğer bir kimliğin varsa tabii. Burada sadece para için mi bulunduğunu, yoksa Roper'a deli gibi âşık mı olduğunu bilmiyorum. Eminim sen de bilmiyorsundur. Bence berbat bir haldesin. Ama bu beni soğutmuyor. Hem de hiç. Beni kızdırıyor, aptala çeviriyor, boynunu kırmak istememe neden oluyor. Ama bu da paketin bir parçası."

Bunlar Jonathan'ın kendi sözcükleriydi. Kendisi için konuşuyordu, başka kimse için değil. Yine de içindeki acımasız yetim suçun bir kısmını Jed'in omuzlarına yıkmaya karşı direnemiyordu. "Belki bana o kadar iyi bakmamalıydın. Beni kaldırdın. Yatağıma oturdun. Diyelim ki kaçırılmak Daniel'in hatasıydı. Hayır, diyelim ki dayak yemek benim hatamdı. Oysa o spanyel gözlerini üzerime dikmen senin hatan."

Jed suçlu gözlerini kapadı ve bir anlığına uyuyormuş gibi göründü. Sonra gözlerini açıp elini yüzüne götürdü. Jonathan bir an için ona çok sert vurup vurmadığını merak etti. İkisinin de birbirine karşı koruduğu o hassas bölgeyi istila etmiş olabilir miydi?

"Bu *birisinin bugüne kadar* bana söylediği en münasebetsiz şey," dedi tereddütle, kısa bir duraksamadan sonra.

Telegram: @cinciva

Jonathan onun yalpalamasına izin verdi.

"Thomas!" dedi, yardımını ister gibi.

Ama Thomas yardımına gelmedi.

"*Tanrım*, Thomas... Ah, lanet olsun. Thomas, burası *Roper*'ın evi!"

"Roper'ın evi ve sen de katlanabildiğin sürece Roper'ın kızısın. Hislerim fazla uzun süre katlanamayacağını söylüyor. Caroline Langbourne'un sana anlattığından hiç kuşkum olmadığı üzere Roper bir sahtekâr. Korsan değil. Mississippi kumarbazı, romantik maceraperest ya da birbirinizi seçtiğinizde ona nasıl bir rol biçtiysen o değil. O bir silah kaçakçısı ve en azından biraz katil." Olmayacak bir adım attı. Burr'un ve Rooke'nin bütün kurallarını tek bir cümleyle hiçe saydı. "Bu yüzden senin ve benim gibi insanlar sonunda onun hakkında casusluk yapmak zorunda kalıyoruz," dedi. "Bütün ofisinde üç santim derinliğinde izler bırakıyoruz. 'Jed buradaydı.' 'Jed Marshall, izi, kâğıtların arasındaki saç teli.' Roper duysa bunun için seni öldürür. Onun yaptığı şey bu. Öldürmek." Belirsiz itirafının onun üzerindeki etkisini görmek üzere sustu, ama Jed donup kalmıştı. "Gidip Daniel'le konuşsam iyi olacak," dedi Jonathan. "Hem kendine ne yaptı ki?"

"Tanrı bilir."

Jonathan giderken Jed garip bir şey yaptı. Hâlâ kapıda dikiliyordu. Jonathan yaklaşınca geçmesine izin vermek için bir adım kenara çekildi ki bu normal bir nezaket hareketi sayılabilirdi. Sonra açıklayamayacağı bir dürtüyle Jonathan'ın önünden eğilip sanki onun elleri doluymuş da yardıma ihtiyacı varmış gibi kapının tokmağını çevirdi, kapıyı itti.

Daniel yatağına yatmış, canavarlarla ilgili kitabını okuyordu.

"Jed aşırı tepki verdi," diye açıkladı. "Bütün yaptığım bir kapana basmaktı. Ama Jed deliye döndü."

Telegram: @cinciva

19

Aynı günün akşamıydı ve Jonathan hâlâ hayattaydı. Gökyüzü hâlâ yerindeydi, tünelden geçip Woody'nin Evi'ne giderken güvenlik gorilleri ağaçlardan üzerine atlamamıştı. Ağustos böcekleri aynı ritimle bağırırken, güneş Miss Mabel Dağı'nın ardında battı, alacakaranlık çöktü. Jonathan, Daniel ve Langbourne çocuklarıyla tenis oynamış, yüzmüş, birlikte yelken açmış, Tottenham Hotspur konusuyla ilgili olarak Isaac'i, kötü ruhlarla ilgili olarak Esmeralda'yı ve erkekler, evlilik ve kocasıyla ilgili olarak da Caroline Langbourne'u dinlemişti:

"Sorun *sadakatsizliği* değil, Thomas, yalan söylemesi. Sana bunları neden anlattığımı bilmiyorum, ama sen *dürüstsün*. Onun seninle ilgili *ne* söylediği umurumda değil, hepimizin kendi problemleri var, ama *dürüstlüğü* gördüğüm zaman tanırım. Bana sadece deseydi ki, 'Annabelle'le' ya da o sırada her kimle birlikteyse onunla, 'ilişki yaşıyorum ve yaşamaya da devam edeceğim," eh, o zaman derdim ki, 'Tamam. Eğer böyle oynamak istiyorsan öyle olsun. Sadece *sen* sadık değilken, *benim* olmamı bekleme.' Bununla *ya-*

Telegram: @cinciva

şayabilirim, Thomas. Kadınsak buna mecburuz. Sadece bütün paramı almasına izin verdiğim ve yıllardır ona baktığım için çok öfkeleniyorum. Çocukların okul parasını babam öderken, öğreniyorum ki o tanıştığı bütün küçük fahişelere para saçıp bizi beş parasız olmasa bile zengin sayılmayacak bir halde bırakmış."

Jonathan günün geri kalanında Jed'i iki kez gördü: ilkinde yazlık evde, üzerinde sarı bir kaftanla mektup yazarken, diğerinde eteğini beline takıp Daniel'in elini tutmuş, çocukla birlikte kıyıya vuran dalgalarda yürürken. Jonathan evden ayrılırken de bilerek onun yatak odası balkonunun altından geçmiş, telefonda Roper'la konuştuğunu duymuştu: "Hayır sevgilim, kendine bir zarar vermedi, sadece gereksiz yaygara kopardı. Hızla toparladık. Bana Sarah'nın ahırın üstünde şaha kalktığı kesinlikle süper bir resim yaptı. Görünce sen de bayılacaksın..."

Ve şöyle düşündü: ona şimdi söyle, *Bu iyi haberdi sevgilim. Ama üst kata çıktığımda yatak odamızda, bil bakalım kimi sinsice dolanırken buldum...*

Woody'nin Evi'ne vardıktan sonra zaman geçmek bilmedi. Dikkatle içeri girdi. Eğer korumalar uyarıldıysa büyük olasılıkla ondan önce evine gireceklerdi. Bu yüzden içeri arka kapıdan girip iki katı dolaştı. Ancak ondan sonra kameradaki minik çelik kaseti çıkardı, mutfaktan aldığı keskin bir bıçakla *Tess of the D'Urbervilles*'in sayfalarında kaset için bir yatak yaptı.

Sonra her şey teker teker oldu.

Banyo yapıp düşündü: Şu anda duş alıyorsundur ve sana havlunu uzatacak kimsen yok.

Esmeralda'nın kendisine verdiği artıklardan tavuk çorbası yaparken düşündü: Şu anda Caroline ile verandada oturmuş, Esmeralda'nın limonlu orfoz balığını yerken, Caroline'ın hayatındaki yeni bir bölümü

Telegram: @cinciva

dinliyorsun; çocukları Daniel'in oyun odasında cips ve dondurma yiyip kola içerek *Genç Frankenstein*'ı seyrediyor; Daniel de bütün bunlardan nefret ederek, yatağında kapısı kapalı bir halde kitap okuyor.

Jonathan gidip yattı, çünkü yatak Jed'i düşünmek için iyi bir yer gibi görünüyordu. Ve on iki buçuğa kadar yatakta kaldıktan sonra çıplak yakın gözlemci sessizce yere inip yatağın altında sakladığı çelik şömine demirini aldı, çünkü kapıda kaçamak ayak sesleri duymuştu. Benim için geldiler, diye düşündü. Roper'a haber verdi. Canıma okuyacaklar.

Ama içindeki başka bir ses farklı konuşuyordu. Jed onu yatak odasında yakaladığından beri dinlediği bir sesti bu. Bu yüzden o kapısını çalana kadar şömine demirini bırakmış, beline bir peştamal sarmıştı.

Jed de rolüne uygun giyinmişti: uzun, koyu renk bir etek ve koyu renk bir pelerin. Noel Baba kukuletası takmış olsa bile Jonathan şaşırmazdı, ama takmamıştı. Şapkası uygun bir şekilde arkasında sarkıyordu. Jed'in elinde fener vardı. Jonathan kapının zincirini yeniden takarken feneri bıraktı, pelerinine biraz daha sıkıca sarındı. Jonathan'ın karşısında dikilirken, ellerini çarpıcı bir şekilde boğazında birleştirdi.

"Gelmemeliydin," dedi Jonathan, perdeleri hemen çekerek. "Seni kim gördü? Caroline? Gece personeli?"

"Kimse."

"Elbette görmüşlerdir. Ya kulübedeki çocuklar?"

"Parmak uçlarımda yürüdüm. Kimse beni duymadı."

Jonathan inanamayarak ona baktı. Yalan söylediğini düşündüğü için değil, gözü karalığı yüzünden. "Sana ne verebilirim?" diye sordu. Ses tonu, madem gelmişsin, der gibiydi.

"Kahve. Kahve lütfen. Özel olarak benim için yapma."

Telegram: @cinciva

Kahve, lütfen. Mısır kahvesi, geldi aklına.

"Televizyon seyrediyorlardı," dedi. "Kulübedeki çocuklar yani. Camdan onları gördüm."

"Tabii."

Kahveyi koydu, şöminedeki kütükleri yaktı. Jed bir süre titreyip çatırdayan kütüklere baktı. Sonra etrafına bakınıp evi, Jonathan'ı, biriktirmeyi başardığı kitapları ve her şeyin zarafetini –çiçekler, şöminedeki Daniel'in pterodaktil resminin yanındaki Carnation Körfezi'nin suluboya resmi– şıklığını kavramaya başladı.

"Dans benim için Sarah'nın bir resmini yapmış," dedi. "Aramızı düzeltmek için."

"Biliyorum. Roper'a anlatırken, balkonunuzun altından geçiyordum. Ona başka ne anlattın?"

"Hiçbir şey."

"Emin misin?"

Jed kızardı. "Ona ne söylememi bekliyorsun? Thomas benim kafasız, en ufak bir fikri bile olmayan, küçük ve ucuz bir fahişe olduğumu düşünüyor mu demeliydim?"

"Ben öyle demedim."

"Daha kötüsünü söyledin. Benim dağılmış olduğumu, onun da bir katil olduğunu söyledin."

Jonathan ona bir fincan kahve verdi. Sütsüz. Şekersiz. Jed fincanı iki eliyle kavrayıp biraz içti. "Ben bu pisliğin içine nasıl girdim?" diye sordu. "Seni kastetmiyorum. Onu kastediyorum. Burayı. Kristal'i. Bütün bu pisliği."

"Corky onun seni bir at pazarından aldığını söyledi."

"Paris'te yaşıyordum."

"Ne yapıyordun orada?"

"İki adamla yatıyordum. Hayatımın hikâyesi. Hep yanlış insanlarla yattım ve doğru olanları ıskaladım."

Telegram: @cinciva

Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Rue de Rivoli'de daireleri vardı. Ödümü patlattılar. Uyuşturucu, oğlanlar, içki, kızlar, ben, her şey. Bir sabah uyandım, bir sürü bedenin olduğu bir evdeydim. Herkes kendinden geçmişti." Evet, dönüm noktası buydu, der gibi başını salladı. "Tamam, Jemima, iki yüz poundu toparlayamıyorsun, o zaman sadece kalk git," dedim kendi kendime. Toplanmadım bile. Bedenlerin üstünden atlayıp Trib'de okuduğum Maison Lafitte'deki safkan at müzayedesine gittim. Atları görmek istiyordum. Hâlâ yarı uyuşuk haldeydim ve düşünebildiğim tek şey atlardı. Babam atları satmak zorunda kalana kadar sadece at biner ve dua ederdik. Biz Shrosphire Katoliklerindendik," diye açıkladı hüzünle. Aile lanetini açıklar gibiydi. "Gülümsüyor olmalıydım, çünkü orta yaşlı seksi bir adam, 'Hangisini istersin?' diye sordu. 'Cam kenarındaki iri olanı,' dedim. Kendimi çok... hafif hissediyordum. Özgür. Bir filmdeydim. Öyle bir duygu işte. Komiklik yapıyordum. Böylece atı satın aldı. Sarah'yı. Artırma o kadar hızlı oldu ki takip bile edemedim. Yanında bazı Pakistanlılar vardı ve onlar da adamla birlikte arttırıyor gibiydiler. Sonra bana dönüp, 'Senindir. Nereye göndermemi istersin?' diye sordu. Ödüm kopmuştu, ama bunun bir meydan okuma olduğunu düşünüp sonuna kadar gitmeye karar verdim. Beni Elysees'de bir mağazaya götürdü. Orada bir tek biz vardık. Biz oraya gitmeden önce ayak takımını temizletmişti. Tek müşteri bizdik. Bana on bin dolar değerinde ıvır zıvır alıp operaya götürdü. Sonra yemeğe götürüp Kristal diye bir adadan söz etti. Sonra beni bir otele götürüp sevişti. Ben de şöyle düşündüm, kız tek bir sıçramayla çukurdan çıkmayı başardı. O *kötü* bir adam değil, Thomas. Sadece kötü şeyler yapıyor. Şoför Archie gibi."

"Şoför Archie kim?"

Telegram: @cinciva

Jed bir süre ateşe bakıp kahvesini içmeyi tercih ederek onu unuttu. Ttremesi durmuştu. Yüzünü buruşturup omuzlarını içe çekti, ama onu rahatsız eden şey hatıralarıydı, soğuk değil. "*Tanrım*," diye fısıldadı. "Thomas, ben ne *yapacağım?*"

"Archie kim?" diye tekrarladı Jonathan.

"Köyümüzden biri. Yerel hastanede ambulans şoförü. Herkes Archie'yi sever. Bütün yarışlara gelir, yaralanırlarsa insanlara bakardı. Çocukların atletizm yarışmalarında bedenlerini toparlardı. Güzel Archie. Sonra bir ambulans grevi oldu ve Archie gidip hastane kapılarında grev gözcülüğü yaptı, şoförlerin grev kırıcı olduğunu söyleyip yaralıların ambulanslara bindirilmesine izin vermedi. Priors'un temizliğini yapan Bayan Luxome öldü, çünkü Archie onu ambulansa bindirmedi." Yine ürperdi. "Hep ateş yakıyor musun? Bu çok saçma, tropik bölgede şömine."

"Kristal'de yakıyorsunuz."

"Senden gerçekten hoşlanıyor. Bunu biliyor musun?"

"Evet."

"Onun oğlu falan gibisin. Ona durmadan senden kurtulmasını söylüyorum. Yaklaştığını hissettim ve seni durduramadım. Sen tam bir sürüngensin. O bunu görmüyor. Belki görmek istemiyor. Galiba Dan yüzünden. Sen Dan'i kurtardın. Yine de bu sonsuza kadar sürmeyecek, değil mi?" Kahvesinden içti. "Sonra düşünüyorsun: Ne yapabilirim ki? Tamam, kahretsin. Eğer burnunun dibindekini görmüyorsa, bu onun şanssızlığı. Corky onu uyardı. Sandy de öyle. Onlan dinlemedi."

"Neden evraklarını karıştırıyordun?"

"Caro onunla ilgili bir sürü şey anlattı. Korkunç şeyler. Bu hiç adil değildi. Bazılarını zaten biliyordum. Bilmemeye çalışmıştım, ama insanın elinde olmuyor.

Telegram: @cinciva

İnsanların partilerde söylediği şeyler var. Dan'in duyduğu şeyler. Övünmeye bayılan korkunç bankacılar. İnsanları *yargılamıyorum*. *Bunu* yapamam. Ben hep benim zor durumda olduğumu düşündüm, onların değil. Sorun şu ki biz çok dürüstüz. Babam öyledir. Vergi kaçırmaktansa açlıktan ölmeyi tercih eder. Faturaları geldiği gün öder. Bu yüzden iflas etti. Diğer insanlar *ona* para vermiyordu tabii ki, ama o bunu hiç fark etmedi." Jonathan'a bir bakış attı, sonra bakışları orada kaldı. "*Tanrım*," diye fısıldadı tekrar.

"Bir şey buldun mu?"

Başını iki yana salladı. "Bulamadım, tamam mı? Ne aramam gerektiğini bilmiyordum. Bu yüzden canı cehenneme dedim ve ona sordum."

"*Ne* yaptın ne?"

"Ona olta attım. Bir gece yemekten sonra. Dedim ki, 'Senin bir sahtekâr olduğun doğru mu? Söyle bana. Bir kızın bunu bilmeye hakkı var."

Jonathan derin bir nefes aldı. "En azından bu dürüstçe olmuş," dedi dikkatli bir gülümsemeyle. "Roper nasıl karşıladı? İtiraf etti mi, bir daha asla yanlış yapmayacağını söyleyip her şeyin yükünü kötü çocukluğuna yıktı mı?"

"Yüzü gerildi."

"Ne dedi?"

"Kendi işime bakmamı."

Sophie'nin Kahire'deki mezarlıkta Freddie Hamid'le yaptığı görüşmeye dair anlattıklarının yankısı Jonathan'ın dikkatini dağıttı.

"Ve sen de bunun senin işin olduğunu mu söyledin?"

"Anlatsa bile anlamayacağımı söyledi. Çenemi kapamamı ve anlamadığım şeyler hakkında konuşmamamı söyledi. Sonra bunun suç olmadığını, politika olduğunu söyledi. Suç olmayan *ne*; politika olan *ne*,

Telegram: @cinciva

dedim. Bana en kötüsünü anlat, dedim. Bana konunun özünü söyle, böylece neyi paylaştığımı bileyim."

"Ya Roper ne dedi?"

"Konunun bir özü olmadığını söyledi. Babam gibi insanlar olduğunu düşünür, bu yüzden babam gibi insanlar enayidir. Beni sevdiğini ve bunun yeterli olduğunu söyledi. Ben de öfkelenip bunun Eva Braun için yeterli olabileceğini, ama benim için yeterli olmadığını söyledim. Beni döveceğini sandım, ama o sadece baktı. Hiçbir şey onu şaşırtmaz, bunu biliyor muydun? Onun için her şey gerçeklerden ibarettir. Bir gerçek fazla, bir gerçek eksik. İnsan günün sonunda mantıklı olanı yapar."

Sophie'ye de böyle yaptı, diye düşündü Jonathan. "Ya sen?" diye sordu.

"Ne olmuş bana?" Jed konyak istiyordu. Jonathan'da konyak yoktu, bu yüzden Scotch verdi. "Bu bir yalan," dedi Jed.

"Ne yalan?"

"Yaşadığım şey. Birisi bana kim olduğumu söylüyor, ona inanıp onunla gidiyorum. Ben bunu hep yapıyorum. İnsanlara inanıyorum. Elimde değil. Şimdi sen çıkageliyor ve bana berbat halde olduğumu söylüyorsun, ama onun bana söylediği bu değil. O benim değerli olduğumu söylüyor. Ben ve Daniel, her şey bizim için. Bir gece Corky'nin önünde böyle söyledi." Scotch'tan bir yudum aldı. "Caro onun uyuşturucu sattığını söylüyor. Bunu biliyor muydun? Silah ve Tanrı bilir başka neler karşılığında büyük bir teslimat yapıyormuş. Burada sadece tehlikeli sularda yüzmekten, kolaya kaçmaktan ya da bir partide esrar çekmekten söz etmiyoruz. Tam yetkili, organize, mega suçtan bahsediyoruz. Caro benim bir gangsterin fahişesi olduğumu söylüyor, bu da benim kimliklerimden bir tanesi. Bugünlerde ben olmak çok heyecan verici."

Telegram: @cinciva

Bakışları yine Jonathan'ın üstündeydi. Gözlerini kırpmadan dimdik bakıyordu. "Ben büyük bir pisliğin içindeyim," dedi. "Bu işin içine gözlerim kapalı girdim. Başıma gelen her şeyi hak ettim. Sadece bana berbat halde olduğumu söyleme. Kendi kendime vaaz verebilirim. Hem *sen* neyin peşindesin? Sen de bir erdem timsali değilsin."

"Roper benim ne olduğumu söylüyor?"

"Başın büyük bir belaya girmiş. Ama iyi bir adammışsın. Seni toparlıyormuş. Corky'nin senin hakkında söylenmesinden bıkmış. Ama ne de olsa seni yatak odamızda gezinirken yakalamadı, değil mi?" dedi yeniden öfkelenerek. "Bir de senden dinleyelim bakalım."

Jonathan'ın cevap vermesi uzun zaman aldı. Önce Burr'u düşündü, sonra kendini, sonra konuşmanın aleyhindeki bütün kuralları. "Ben bir gönüllüyüm," dedi.

Jed yüzünü ekşitti. "Polis için çalışan bir gönüllü mü?"

"Sayılır."

"Görünenin ne kadarı sensin?"

"Ben de öğrenmek için bekliyorum."

"Ona ne yapacaklar?"

"Yakalayacaklar. Mahkemeye çıkaracaklar. Hapse atacaklar."

"Böyle bir iş için nasıl *gönüllü* olabilirsin? Tanrım."

Hiçbir eğitim böyle bir durumu içermiyordu. Jonathan kendi kendine düşünmek için biraz zaman verdi, sonra sessizlik oldu. Aralarındaki mesafe onları ayırmaktan çok birleştiriyormuş gibiydi.

"Her şey bir kızla başladı," dedi. Sonra kendi kendini düzeltti. "Bir kadınla. Roper ve başka bir adam onu öldürttü. Ben kendimi sorumlu hissediyorum."

Jed pelerinini çıkarmadığı omuzlarını kambur yaptı, odaya şöyle bir baktı, sonra tekrar Jonathan'a döndü.

Telegram: @cinciva

"Onu seviyor muydun? Kızı? Yani kadını?"

"Evet." Gülümsedi. "O benim için çok değerliydi."

Jed bunları düşünürken onaylayıp onaylamama konusunda kararsızdı. "Daniel'i kurtardığın zaman, o da mı yalandı?"

"Büyük oranda."

Jonathan onun kafasından geçen her şeyi görebiliyordu: tiksinti, anlamaya çalışma, ahlaki yetiştirilme tarzı.

"Dr. Marti seni neredeyse öldürdüklerini söyledi," dedi.

"Ben de onları neredeyse öldürüyordum. Kendimi kaybettim. Ters giden bir oyundu bu."

"Adı neydi?"

"Sophie."

"Onu dinlemek istiyorum."

Burada, bu evde, hemen istiyordu.

Jonathan onu üst kata, yatak odasına çıkarıp dokunmadan yanına uzandı, Sophie'yi anlattı. Sonunda Jed uykuya dalınca nöbet tuttu. Jed uyanınca soda istedi, Jonathan buzdolabından bir şişe getirdi. Sabah beşte, hava aydınlanmadan eşofmanını giydi, Jed'i tünelden bahçe kapısına kadar getirdi. Jed'in fener açmasına izin vermeden, bir adım gerisinde, sol tarafında yürümesini istedi. Kapıya vardıklarında başını ve omuzlarını pencereye dayayıp her zamanki gibi gece bekçisi Marlow'la sohbete girişti. Jed'in bu arada görülmeden geçtiğini umuyordu.

Geri döndüğünde Rastalı Amos'un bir fincan kahve isteğiyle kapısında oturduğunu görünce kaygısı hafiflemedi.

"Dün gece ruhunla güzel, canlandırıcı bir deneyim yaşadın mı, Bay Thomas?" diye sordu, fincanına dört kaşık dolusu şeker atarak.

Telegram: @cinciva

"Dün de her akşam gibiydi, Amos. Ya sen?"

"Bay Thomas, Bay Woodman'ın hanım arkadaşlarını müzik eşliğinde bir güzel ağırladığı günlerden beri Townside'da gecenin birinde odun kokusu aldığım hiç olmamıştı."

"Bay Woodman kendini geliştirecek bir kitap okusa her açıdan daha iyi olurmuş."

Amos çılgınca bir kahkaha attı. "Bu adada siz hariç *kitap* okuyan yalnızca bir kişi var, Bay Thomas. O da esrar yüzünden aptallaşmış durumda ve taş gibi kör."

O gece Jed Jonathan'ı dehşete düşürerek yeniden geldi.

Bu kez pelerinini giymemişti, üzerinde binici giysileri vardı. Belli ki kendine dokunulmazlık kazandırmak istemişti. Jonathan dehşete düşmüş, ama çok şaşırmamıştı, çünkü o zamana kadar Jed'in içindeki Sophie'nin kararlılığını fark etmişti. Nasıl Sophie'nin Hamid'le yüzleşmeye Kahire'ye gitmesine engel olamadıysa, Jed'in de gelmesine engel olamayacağını biliyordu. Bu yüzden üzerine bir sessizlik çöktü ve bu paylaştıkları bir sessizlik oldu. Jed onun elini tutup üst kata götürdü. Jonathan'ın gömleklerine ve iç çamaşırlarına yönelik dalgın bir merak sergiledi. Bazı şeyler kötü katlanmıştı, bu yüzden onları daha iyi katladı. Bazı şeyler kaybolmuştu, Jed onların eşlerini buldu. Jonathan'ı kendisine doğru çekip sanki daha önceden kendisinin ne kadarını verebileceğini hesaplamış gibi tamı tamına o kadar öptü. Öpüştükten sonra Jed tekrar alt kata indi. Işığın altında Jonathan'ın karşısında dikildi, parmak uçlarıyla yüzüne dokundu, onu iyice aklına kazıdı, gözleriyle fotoğrafını çekti, beraberinde götürmek için onun resmini yaptı. Jonathan bu anın aykırılığı içinde Daniel'in kaçırıldığı gece Mama Low's'da dans eden

Telegram: @cinciva

yaşlı çiftin dansını, birbirlerinin yüzlerine nasıl dokunduklarını hatırladı.

Jed bir kadeh şarap istedi, kanepeye oturup şaraplarını içerlerken paylaşabileceklerini keşfettikleri sessizliğin tadını çıkarıyorlardı. Jed onu ayağa kaldırıp bir kez daha öptü. Bedenini onunkine yaslayıp samimiyetini anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerine uzun uzun baktı. Sonra onu bıraktı, Tanrı yeni bir numara yapana kadar ancak bu kadarıyla baş edebildiğini söyledi.

Jed gidince Jonathan üst kata çıkıp pencereden onu seyretti. Sonra Tess'in kopyasını kahverengi bir zarfa koyup okunmayan büyük harflerle THE ADULT SHOP ve Rooke'nin kendisine verdiği Nassau'daki bir posta kutusunun numarasını yazdı. Zarfı deniz kenarındaki posta kutusuna attı. Posta ertesi gün toplanıp Roper'ın jetiyle Nassau'ya gönderilecekti.

"Yalnızlığımızın tadını çıkarıyoruz, değil mi aşkım?" diye sordu Corkoran.

Jonathan'ın bahçesine gelmiş, kutu bira içiyordu.

"Çok, teşekkür ederim," dedi Jonathan kibarca.

"Ben de öyle duydum. Frisky eğlendiğini söylüyor. Tabby eğlendiğini söylüyor. Kapıdaki çocuklar eğlendiğini söylüyor. Townside'ın büyük bölümü eğlendiğini söylüyor."

"Güzel."

Corkoran biraz daha bira içti. Eton Panama şapkası takmış, çirkin bir Nassau takımı giymişti. Denize doğru konuşuyordu. "Ve Langbourne çocukları keyfimizi hiç kaçırmadı?"

"Birkaç geziye çıktık. Caroline'ın morali çok bozuk, bu yüzden çocuklar ondan uzaklaşmaktan memnundu."

"Ne kadar da *naziğiz*," dedi Corkoran. "Tam bir *centilmen*. Tam bir *evcil hayvan*. Tıpkı Sammy gibi. Ve o

Telegram: @cinciva

küçük oğlanı daha almamıştım bile." Şapkasının kenarını indirip kederli Ella Fitzgerald'mış gibi "Başarabilirsen iş güzeldir" diye bir şarkı mırıldanmaya başladı. "Şef'ten sana mesaj var Bay Pine. Zaman geliyor. Kristal'e ve herkese veda etmeye hazırlan. İdam mangası şafakta toplanıyor."

"Nereye gidiyorum?"

Ayağa fırlayan Corkoran, Jonathan'ın arkadaşlığına daha fazla dayanamıyormuş gibi merdivenlerden sahile indi. Bir taş alıp iri gövdesine rağmen karanlık suda yüzdürmeyi başardı.

"*Benim lanet yerime* gidiyorsun!" diye bağırdı. "Davaya düşmanca yaklaşan bazı küçük, pislik kraliçelerin çok şık ayak oyunları sayesinde!"

"Corky bunları kıçından mı uyduruyorsun?"

Corkoran bu soruyu düşündü. "Bilmiyorum aşkım. Keşke öyle olsaydı. Takıntılı olabilirim. Tam üstüne basmış da olabilirim." Bir taş daha attı. "Kimsenin umursamadığı bir uyarı yapıyorum ben. Şef bunu kabul etmese de iflah olmaz bir romantiktir. Roper nhtımın sonundaki ışığa inanıyor. Sorun şu ki lanet olası güve de ışığa inanır." Öfkeli bir homurtuyla bir taş daha attı. "Ama bu Corky tam bir kuşkucudur. Seninle ilgili şahsi ve mesleki görüşüm senin bir zehir olduğun yönünde." Bir taş attı. Bir taş daha. "Ona senin zehir olduğunu söylüyorum, bana inanmıyor. Seni o yarattı. Oğlunu alevlerin arasından aldın. Ama bu Corky ismi lazım olmayan bazıları –senin arkadaşlarındır herhalde– tarafından ıskartaya çıkarıldı." Birasını bitirip kutuyu kuma attı. Başka bir taş ararken, Jonathan nazikçe ona bir tane uzattı. "Eh, artık yüzleşelim canım, birisi birazcık çaptan düşüyor, değil mi?"

"Bence birisi birazcık aklını kaçırıyor, Corky," dedi Jonathan.

Telegram: @cinciva

Corkoran kumları temizlemek için ellerini birbirine sürttü. "*Tanrım*, suçlu olmanın eseri," diye söylendi. "İnsanlar ve gürültü. *Bayağılık*. İnsanın bulunmak istemediği yerler. Sen de aynı şeyi düşünmüyor musun? Tabii ki düşünmüyorsun. Sen bunların üstündesin. Şef'e bunu söyleyip duruyorum. Beni dinliyor mu? Bekle dinliyor."

"Sana yardımcı olamam Corky."

"Eh, endişelenme. Ben hallederim." Bir sigara yakıp dumanı minnettarlıkla verdi. "Ve şimdi de *bu*," dedi, elini arkasındaki Woody'nin Evi'ne doğru sallayarak. "Casuslarım arka arkaya iki gece buluştu, dedi. Şef'e gammazlamak istiyorum tabii. Hiçbir şey beni bundan daha fazla mutlu edemez. Ama bunu Kristal'in hanımına yapamam. Ama başkaları adına konuşamam. Birileri ötecek. Birisi mutlaka öter." Miss Mabel Adası ayın önünde karakalem çalışması gibi görünüyordu. "Akşamları gammazlayamam. Ciğeri beş para etmezlerden nefret ederim. Bu sebeple sabahları da yapamam. Ölüm çanından başka bir şey değildir. Corky isen iyi bir günde ancak on dakikan vardır. Kraliçe için bir tane daha ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Kolay bir gidiş olmayacaktı. İlk ışıkta çok sayıda mülteci gibi Miss Mabel'in pistinde toplandılar. Jed koyu renk gözlük takıp kimseyi görmemeye karar vermişti. Uçakta gözlüklerini çıkarmadan arka sırada, bir yanında Corkoran, diğerinde Daniel ile oturdu. Frisky ve Tabby önde Jonathan'ın iki yanında oturuyordu. Nassau'ya vardıklarında MacArthur bariyerlerde bekliyordu. Corkoran ona Jonathan'ınki dahil pasaportları verdi. Herkes sorunsuz geçti.

"Jed hasta olacak," dedi Daniel, yeni Rolls'a binerlerken. Corkoran ona çenesini kapamasını söyledi.

Telegram: @cinciva

Roper'ın malikânesi sarmaşıklarla kaplı ve beklenmedik bir ihmal havası kuşanmış olan Tudor tarzı bir yapıydı.

Öğleden sonra Corkoran Jonathan'ı Freetown'da çılgınca alışveriş yapmaya götürdü. Corkoran değişken bir ruh hali içindeydi. Birkaç kez tazelenmek için çirkin küçük barlara uğradığında Jonathan alkol almadı. Corkoran'ı herkes tanıyor gibiydi, hatta belki de biraz fazla iyi bir şekilde. Frisky onları uzaktan takip ediyordu. Çok pahalı üç İtalyan takım elbise aldılar ("pantolonlar hemen ayarlansın, lütfen, Clive, sevgilim, yoksa Şef küplere biner") sonra yarım düzine tişört, çorap ve uygun kravat, ayakkabılar ve kemerler, hafif bir yağmurluk, iç çamaşırı, pamuklu mendiller, pijamalar, elektrikli tıraş makinesi ve üzerinde gümüş T harflerinin bulunduğu ("Arkadaşım T'sine kadar tamamlanmamış bir şeyi kabul etmez, değil mi canım?") iki saç fırçasının konduğu ince deriden bir makyaj çantası aldılar. Roper'ın malikânesine döndüklerinde Corkoran, Thomas adına çıkarılmış bir sürü kredi kartının bulunduğu domuz derisinden bir cüzdan, siyah bir evrak çantası, Piaget'den altın bir kol saati ve DST harflerini taşıyan bir çift altın kol düğmesi ile yaratımını tamamladı.

Herkes şampanya için Jed ve Roper'ın gevşeyip neşelendiği konuk odasında toplanana kadar Jonathan tam bir genç ve modern yönetici modeli haline gelmişti.

"Onun hakkında ne düşünüyoruz, canlar?" diye sordu Corkoran bir yaratıcının gururuyla.

"Çok iyi," dedi Roper, fazla ilgili görünmüyordu.

"Süper," dedi Jed.

Şampanyadan sonra Jed'in her zaman ıstakoz salatası ısmarladığı Paradise Adasındaki Enzo's restorana gittiler.

Telegram: @cinciva

Hepsi buydu. Bir ıstakoz salatası. Jed bu siparişi verirken kolunu Roper'ın boynuna dolamıştı. Roper siparişi iletirken de kolunu çekmedi. Yan yana oturuyorlardı, çünkü bu onların birlikte son gecesiydi ve herkesin bildiği gibi onlar müthiş âşıklardı.

"Sevgililere," dedi Corkoran, şarabını onlara doğru kaldırarak. "Mükemmel çift. İnanılmaz derecede güzeller. Umarız bunu kimse bozmaz." Corkoran şarabından büyük bir yudum alırken, restoranın İtalyan sahibi dehşet içinde ıstakoz salatalarının kalmadığını bildirdi.

"Kuzu eti ister misin, Jed?" diye önerdi Roper. "*Penne* iyidir. *Pollo? Pollo* ye. Hayır, yemezsin. Sarımsak doludur o. Seni saha dışına iter. Balık. Ona balık getirin. Balık ister misin Jeds? Dil balığı? Hangi balıklarınız var?"

"*Her* balık," dedi Corkoran, "bu fedakârlığı karşılayacaktır."

Jed ıstakoz yerine balık yedi.

Jonathan da balık yedi ve olağanüstü olduğunu söyledi. Jed kendisininkinin harika olduğunu söyledi. Roper'ın istediği sayıyı tutturmak için önceden haber vermeden çağrılan MacDanby'ler de öyle.

"Bana pek güzel görünmedi," dedi Corkoran.

"Hadi ama Corks, ıstakozdan çok daha iyi. Benim favorim."

"Menüde ıstakoz var, bütün ada ıstakoz kaynıyor, neden ıstakozları yok ki?" diye ısrar etti Corkoran.

"Sadece beceriksizlik etmişler, Corks. Hepimiz senin gibi dahi olamayız."

Roper dalgındı. Düşmanca değil. Sadece aklında bir şeyler vardı ve eli Jed'in kucağındaydı. Ama yakında İngiltere'ye geri dönecek olan Daniel babasının kayıtsızlığına meydan okumaya karar verdi.

"Roper'ın sırtında kara bir maymun var," dedi rahatsız edici sessizlikte. "Mega-mega bir anlaşma

Telegram: @cinciva

yapmak üzere. Böylece ulaşılamayacak bir yere geçecek."

"Dans, kes şunu," dedi Jed güzelce.

"Kahverengi ve yapışkan olan şey nedir?" diye sordu Daniel. Kimse bilmiyordu. "Baston."

"Dans, koca adam, kapa çeneni," dedi Roper.

Ama o gece kaderlerinde Corkoran vardı ve Corkoran İran-Irak savaşı başladığında müşterilerine altı hafta içinde sona ereceğini söyleyen Shortwar Wilkins adlı yatırım danışmanı arkadaşıyla ilgili bir hikâye anlatmaya başlamıştı.

"Ona ne oldu?" diye sordu Daniel.

"Korkarım o bir keyif adamı, Dan. Çoğu zaman tembellik ediyor. Arkadaşlarından para dileniyor. Birkaç yıl içinde ben de onun gibi olacağım. Roller'ınla geçerken yolları süpüren tanıdık bir yüz görürsen, beni hatırla Thomas. Eski zamanların hatırına bir bozukluk at, olur mu canım? Sağlığına Thomas. Uzun ömrün olsun. Hepinizin ömrü uzun olsun. Şerefe."

"Senin de Corkoran," dedi Jonathan.

MacDanby'lerden biri de bir hikâye anlatmaya çalıştı, ama Daniel yine araya girdi.

"Dünyayı nasıl kurtarırsın?"

"Sen söyle canım," dedi Corkoran, "Öğrenmek için ölüyorum."

"İnsanlığı öldürürsün."

"Dans, *kapa çeneni*," dedi Jed. "Korkunç davranıyorsun."

"Sadece *insanlığı öldürürsün*, dedim! Bu bir şaka! Şakadan da mı anlamıyorsunuz?" Kollarını kaldırıp hayali makineli tüfeğiyle masadaki herkesi taradı. "Ta-ta-ta-ta-ta-ta... İşte! Dünya artık güvende. Üstünde kimse kalmadı."

Telegram: @cinciva

"Thomas, Dans'i yürüyüşe götür," diye emretti Roper masanın başından. "Tutumunu değiştirdiği zaman da getir."

Ama Roper bunu söylerken; kendisi de inanmıyordu, çünkü bu ayrılık akşamında Daniel biraz şımarmayı hak ediyordu; yanlarından bir ıstakoz salatası geçti. Corkoran bunu gördü. Istakoz salatasını taşıyan siyah garsonu görüp bileğini yakaladı, kendisine doğru çekti.

"Hey," diye bağırdı şaşıran garson, ama sonra tuhaf bir şakanın ortasında olduğunu umarak sırıttı.

Restoran sahibi hızla yaklaşıyordu. Köşedeki tetikçi masasında oturan Frisky ve Tabby ayağa kalkmış, ceketlerinin düğmesini çözüyordu. Herkes donup kalmıştı.

Corkoran ayaktaydı. Ve Corkoran beklenmedik gücüyle garsonun bileğini aşağıya doğru büküyor, garson isteği dışında kıvrılıyordu. Bu yüzden tepsi herkesi telaşlandıracak kadar yamulmuştu. Corkoran'ın yüzü tuğla gibi kıpkırmızıydı. Çenesi havada restoran sahibine bağırıyordu.

"İngilizce biliyor musun, bayım?" diye sordu bütün restoranın duyabileceği kadar yüksek sesle. "*Ben* biliyorum. Buradaki *hanımefendi* ıstakoz istedi, bayım. Ve siz ıstakoz olmadığını söylediniz. Siz bir yalancısınız, bayım. Bu hanımefendiyi ve eşini gücendirdiniz bayım. Istakoz varmış!"

"O daha önceden ısmarlanmıştı!" diye itiraz etti restoran sahibi, Jonathan'ın tahmininden daha canlı bir şekilde. "Özel siparişti. Bu sabah onda sipariş ettiler. Istakozdan emin olmak mı istiyorsunuz? Özel olarak sipariş edersiniz. Adamı bırakın!"

Masadaki kimse konuşmuyordu. Bu büyük gösterinin kendine ait bir gücü ve salahiyeti vardı. Roper

Telegram: @cinciva

bile bir an için müdahale edip etmeme konusunda kararsız kaldı.

"Adın ne?" diye sordu Corkoran restoran sahibine.

"Enzo Fabrizzi."

"Bırak artık Corks," diye emretti Roper. "Can sıkma. Şu anda can sıkıyorsun."

"Corks, *kes* şunu," dedi Jed.

"İster ıstakoz, ister ciğer, ister balık veya isterse biftek kadar sıradan bir şey olsun, eğer bizim hanımefendimizin istediği bir yemek varsa, onu mutlaka getirirsin. Çünkü eğer getirmezsen Bay Fabrizzi bu restoranı satın alırım. Ben çok zenginim bayım. Ve bu Bay Thomas Rolls-Royce'uyla yanından hızla geçerken, sen sokakları süpürürsün bayım."

Yeni takımıyla masanın diğer ucunda göz kamaştıran Jonathan ayağa kalkmış, Meister's Oteli gülümsemesiyle gülümsüyordu.

"Partiyi sona erdirme zamanı gelmedi mi Şef?" dedi. Son derece hoş bir şekilde Roper'ın tarafına doğru yürüdü. "Herkes biraz seyahat yorgunu... Bay Fabrizzi, bundan daha iyi bir yemek yediğimi hatırlamıyorum. Şimdi sadece hesabı istiyoruz. Adamlarınız nezaket gösterip hemen getirirse..."

Jed de gitmek üzere kalkmış, boş boş bakıyordu. Roper şalını onun omzuna attı. Jonathan, Jed'in sandalyesini geri çekti. Jed mesafeli minnettarlığıyla gülümsedi. Bir MacDanby hesabı ödedi. Corkoran ciddi bir kasıtla Fabrizzi'ye saldırırken boğuk bir çığlık duyuldu, ama Frisky ve Tabby hemen müdahale etti ki bu iyi bir şeydi, çünkü restoran çalışanlarından bazıları arkadaşlarının intikamını almak için bileniyordu. Rolls Royce yanaşırken, herkes bir şekilde kaldırıma varmayı başarmıştı.

Hiçbir yere gitmiyorum, demişti Jed hararetle. Jonathan'ın yüzünü tutmuş, kimsesiz gözlerine bakı-

Telegram: @cinciva

yordu. *Daha önce numara yaptım. Yine yapabilirim. Gerektiği sürece numara yapabilirim.*

Seni öldürecek, demişti Jonathan. Öğrenecek. Kesinlikle öğrenecek. Herkes arkamızdan *bizim hakkımızda* konuşuyor.

Ne var ki Sophie gibi o da ölümsüz olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Telegram: @cinciva

20

Rex Goodhew savaşa gittiği sırada, Whitehall caddelerine sessiz bir sonbahar yağmuru düşüyor. Sessizce. Kariyerinin sonbaharında. Davasından emin... Drama, trampet sesleri veya büyük ifadeler olmaksızın. Savaşan benliğini sessiz bir gezintiye çıkarmış gibi. Kaçınılmaz olarak Darker'ın Güçleri diye ifade etmeye başladığı şeye karşı kişisel, ama aynı zamanda başkalarını da düşünen bir savaş bu.

Ölesiye bir savaş, diyor karısına, telaşlanmadan. Ya benim kellem ya onlarınki. Bir Whitehall bıçaklı düellosu, yakın duralım. Eğer eminsen sevgilim, diyor karısı. Eminim. Her hareketi dikkatle düşünülmüş. Telaşlı, aceleci, kaçamak bir şey yok. Temiz İstihbarat'taki gizli düşmanlarına temiz işaretler gönderiyor. Beni duysunlar, beni görsünler, diyor. Titresinler. Goodhew kartlarını açık oynuyor. Yani az çok.

Goodhew'u harekete geçiren şey sadece Neal Marjoram'ın utanç verici teklifi değil. Bir hafta önce bisikletle ofisine giderken neredeyse eziliyordu. En sevdiği manzaralı yolu (önce bisiklet yollarını onurlandırarak Hampstead Heath'ten batıya gidiyor, St.

Telegram: @cinciva

John's Wood ve Regent's Park yoluyla Whitehall'a ulaşıyordu) seçen Goodhew kendini iki yüksek kenarlı kamyonetin arasına sıkışmış halde bulmuştu. Bir tanesi üzerinde okuyamadığı harfler olan beyaz, diğeri yeşil bir kamyonetti. Goodhew fren yapsa onlar da yapıyordu. Eğer o hızla pedal çevirse onlar da hızlanıyordu. Şaşkınlığı öfkeye dönüşmüştü. Neden şoförler yan aynalarından öfkeyle ona bakıyor, sonra biraz daha yaklaşıp onu sıkıştırırken, buz gibi bakışlarla birbirlerine bakıyorlardı? Arkasındaki bu üçüncü kamyonet yolunu neden tıkıyordu?

"Dikkat edin! Kenara çekilin!" diye bağırmıştı, ama ona aldırış etmemişlerdi. Arkadaki kamyonet öndeki ikisinin tamponuna çok yakın gidiyordu. Ön camı pisti, şoförün yüzünü gizliyordu. Diğer ikisi o kadar yaklaşmıştı ki direksiyonu biraz kırsa, ya birine ya diğerine çarpacaktı.

Oturduğu yerde yükselen Goodhew eldivenli yumruğunu soldaki kamyonetin yanına vurmuş, sonra dengesini bulmak için ondan uzaklaşmıştı. Yan aynadaki ölü gözler onu meraksız bakışlarla izliyordu. Sağındaki kamyonete de aynı şekilde saldırmış, o da biraz daha yaklaşarak cevap vermişti.

Yalnızca kırmızı ışıklar onu ezilmekten kurtarmıştı. Kamyonetler durmuş, ama Goodhew hayatında ilk kez kırmızı ışıkta geçmiş, bir Mercedes'in cilalı ucundan zor sıyırarak ölümün pençesinden kurtulmuştu.

Aynı gün öğleden sonra Rex Goodhew vasiyetnamesini yeniden yazıyor. Ertesi gün kurum içi kurnazlıklarını kullanarak kendi Bakanlığını –ve patronunun özel ofisini– aşıp üst katın bir kısmına, tavan arası odalarına el koyuyor. Buralar İngiltere'nin Bolşevikler tarafından istila edileceği gün için eskide kalmış elektronik ekipmanların monte edildiği, şimdiden

Telegram: @cinciva

müzelik olmuş odalar. İngiltere'nin işgali olasılığı artık geçmişte kalmış, ama Goodhew'un İdari Birimi'ndeki güçlü adamlara bu konuda bilgi vermek gerekiyor. Goodhew üst katı gizli amaçları için talep ettiğinde fazlasıyla yardımcı oluyorlar. Milyonlarca pound değerindeki modası geçmiş ekipman Aldershot'taki bir kamyon parkında çürümeye gönderiliyor.

Ertesi gün Burr'un küçük ekibi on iki küflü tavan arası ofisinin, tenis kortu büyüklüğünde, çalışmayan iki tuvaletin, çıplak sinyal odasının, mermer korkulukları ve delikli muşambayla kaplı zemini olan özel merdivenlerin ve çelik kapının kiracısı oluyor. Ertesi gün Goodhew orayı elektronik olarak aratıyor, River House'un dinlemesi şüphesi olan bütün telefon hatlarını söktürüyor.

Kamu parasını Bakanlığından çıkarma meselesinde Goodhew'un Whitehall'dan önceki yirmi beş yılı boşuna gitmiyor. Kendisi bürokratik Robin Hood haline geliyor, dik başlı hizmetkârlarını kapana kıstırmak için devletin hesaplarıyla oynuyor.

Burr'un üç çalışana daha ihtiyacı var ve onları nereden bulacağını biliyor mu? İşe al onları Leonard, işe al.

Bir muhbirin anlatacak hikâyesi var, ama bir iki bin papel avans mı istiyor? Öde ona Leonard, istediğini ver.

Rob Rooke, Curaçao'ya kendisiyle birlikte bir çift gözcü mü götürmek istiyor? Bir çift yeter mi Rob? Dört gözcü daha güvenli olmaz mı?

Goodhew'un aşırı titiz itirazları, iğnelemeleri, sevimli şakaları hiç olmamış gibi kaybolup gidiyor. Alaycılığının bir pelerin gibi üstünden sıyrılıp gitmesi için Burr'un tavan arasındaki kartal yuvasından içeri girmesi yeterli oluyor. Her akşam, resmi çalışma saatlerinin bitiminde mütevazı bir şekilde gece işi dediği

Telegram: @cinciva

şey için ortaya çıkıyor, Burr da bu enerjiye uyum sağlayabilmek için baskı altında kalıyor. Goodhew'un ısrarı üzerine en pis oda ona ayrılıyor. Oda boş koridorun sonunda yer alıyor; pencereleri güvercinlerin koloni kurduğu korkuluklara bakıyor. Ötüşleri ve sevişmeleri başka birini deliye çevirebilir, ama Goodhew onları duymuyor bile. Burr'un operasyon bölgesine girmemeye özen göstererek, odadan sadece yeni raporları almak, kendine bir fincan kuşburnu çayı yapmak ve gece personeliyle nazikçe sohbetler etmek üzere çıkıyor. Sonra masasına ve düşmanın en son eğilimlerine yönelik değerlendirmelerine geri dönüyor.

"Operasyon Sancak Gemilerini bütün tayfalarıyla batırmaya niyetliyim, Leonard," diyor. Kafası Burr'un daha önce görmediği şekilde kasılıyor. "Onunla işim bittiğinde Darker'ın tek bir tayfası bile kalmayacak. Ve senin Dicky Kahrolası Roper'ın da güvenli bir şekilde parmaklıkların ardında olacak, buraya yazıyorum."

Burr buraya yazıyor, ama sözlerinin doğruluğundan emin değil. Gerçi Goodhew'un amacının gücünden şüphesi yok. Darker'ın adamlarının rakiplerini taciz etmek, korkutmak ve hatta hastanelik etmek için işe koyulduklarına inanmakta da bir sorunu yok. Burr'un kendisi bile aylardır kendi hareketlerini dikkatle gözlüyor. Mümkün olduğunda çocuklarını okula kendisi bırakıyor, akşam alınmalarını da mutlaka ayarlıyor. Burr'un şimdiki endişesi, Goodhew'un ahtapotun büyüklüğünün farkında olmaması. Sadece geçen hafta dolaşımda olduğundan emin olduğu evraklara ulaşımı üç kez engellenmişti. Üç kez boşuna itiraz etmişti. Son seferde Dışişleri Sicil Memurunu ininde şahsen ziyaret etmişti.

"Korkarım yanlış bilgi almışsınız, Bay Burr," demişti, siyah kravat takmış, siyah ceketinin kollarında

Telegram: @cinciva

siyah korumalar olan Sicil Memuru. "Söz konusu dosya aylar önce imhaya verildi."

"Yani Sancak Gemisi tarafından gizlendi. Neden öyle söylemiyorsunuz?"

"*Ne oldu ne?* Bayım, ne dediğinizi anlamıyorum. Biraz daha iyi açıklayabilir misiniz?"

"Salyangoz benim davam, Bay Atkins. Şu anda istediğim dosyayı şahsen ben açtım. Benim departmanım tarafından açılıp çapraz referanslanan Salyangoz'la bağlantılı yarım düzine dosyadan bir tanesi bu dosya: iki konu, iki organizasyon, iki şahıs. Bunlardan biri bile on sekiz aydan uzun süredir mevcut değil. Bir Sicil Memurunun bir dosyanın faaliyete sokulduktan on sekiz ay sonra imha edilmesine izin verdiği nerede görülmüş?"

"Üzgünüm, Bay Burr. Salyangoz gerçekten sizin davanız olabilir. Size inanmamak için bir nedenim yok bayım. Ama Sicil'de hep söylediğimiz gibi davanın sizi olması dosyanın da sizin olması anlamına gelmiyor.

Bilgi akışı etkileyici bir hızla devam ediyor. Burr ve Strelski'nin ikisinin de kendi kaynakları var:

Anlaşma kesinleşiyor... Panama bağlantısı hatta... Nassau'lu Ironbrand tarafından kiralanan altı Panama bandıralı konteyner gemisi Güney Atlantik'i geçip Curaçao'ya gidiyor, varış tarihi bugünden itibaren dört ila sekiz gün. Panama Kanalı'na giden beş yüz konteyner taşıyorlar... yükleri traktör parçalarından zirai makinelere, maden ekipmanlarından çeşitli lüks eşyaya kadar değişiyor...

Aralarında dört Fransız paralı asker, iki İsrailli özel kuvvetler eski albayı ve altı eski-Sovyet Spetsnaz*'ının

* Rus özel askeri –çn.

Telegram: @cinciva

da bulunduğu elle seçilmiş askeri eğitmenler geçen hafta Amsterdam'da, şehrin en iyi Endonezya restoranında cömert bir veda *rijsttafel*'i* için buluştu. Daha sonra Panama'ya uçtular...

Roper'ın temsilcileri tarafından verilen büyük *matériel*** siparişine dair hikâyeler birkaç aydır silah pazarlarında dolaşıp duruyor, ama şimdi yeni bir açıklama daha var ki bu da Palfrey'in Roper'ın alışveriş listesindeki değişiklikle ilgili tahminlerinin bağımsız olarak doğrulandığı anlamına geliyor. Strelski'nin Michael Birader'i, namı diğer Apostoll başka bir kartel avukatı Moranti'yle konuşuyor. Söz konusu Moranti Karakas'ta iş görüyor ve karteller arasındaki sarsak ittifakın dayanak noktası olarak görülüyor.

"Senin Bay Roper vatansever davranıyor," diyor Strelski Burr'a güvenli telefondan. "Amerikan malı alıyor."

Burr düş kırıklığına uğruyor, ama endişelenmemiş gibi konuşuyor: "Bu vatanseverlik olmuyor Joe! Bir İngilizin İngiliz malı alması gerekir."

"Kartellere yeni bir mesaj veriyor," diyor Strelski vazgeçmeden. "Eğer algıladıkları düşman Sam Amca ise Sam Amca'nın oyuncaklarını kullanmaları en iyisi olur. Bu şekilde yedek parçalara kolayca ulaşabilirler, ele geçirdikleri düşman silahlarını kullanabilirler, düşmanın teknolojisini yakından tanırlar. İngiliz Starstreak HVM'ler, İngiliz parça tesirli el bombaları, İngiliz teknolojisi, hepsi paketin bir parçası. Tabii. Ama ana akım oyuncakları, algılanan düşmanın ayna görüntüsü olmalı. Biraz İngiliz, gerisi Amerikan."

"Peki, karteller ne diyor?" diye soruyor Burr.

"Bayılıyorlar. Amerikan teknolojisine âşıklar. İngilizler de öyle. Roper'ı seviyorlar. En iyisini istiyorlar."

---

* Hollanda dilinde pilav masası –çn.

** Askeri teknoloji –çn.

Telegram: @cinciva

"Bu karar değişikliğine neyin yol açtığını söyleyen var mı?"

Burr, Strelski'nin sesinde kendisinkiyle kıyaslanabilecek miktarda bir kaygı seziyor.

"Hayır, Leonard. Kimse bir şey açıklamıyor. Uygulama'ya açıklamıyorlar. Miami'de açıklamıyorlar. Belki Londra'da bile açıklamıyorlardır."

Hikâye bir gün sonra Burr'un Belgrad'daki bir tanıdığının aracısı tarafından doğrulandı. Karanlık pazarlarda Roper'ın imzacısı olarak bilinen Sör Anthony Joyston Bradshaw, üç milyon dolarlık Çek Kalaşnikovlarından oluşan pilot siparişi teorik olarak Tunus'a gidecek olan benzeri bir siparişle, Amerikan Armalitelerle değiştirmişti. Silahlar nakliye sırasında kaybolacak ve zirai makineler olarak Gdansk'a gidecek, orada depolanmaları ve Panama'ya giden bir konteyner gemisiyle nakliyeleri ayarlanacaktı. Joyston Bradshaw, İngiliz yapımı yerden havaya atılan roketlerle ilgilendiğini de açıklamıştı, ama iddiaya göre kendisi için ölçüsüz bir yan komisyon talep ediyordu.

Ama Burr bu gelişmeleri haşin bir şekilde izlerken, Goodhew bunun etkilerini anlamıyor gibi görünüyordu.

"Amerikan silahları mı aldıkları, yoksa Çin sapanları mı, beni ilgilendirmiyor Leonard. İngiliz üreticileri soymaları da beni ilgilendirmiyor. Neresinden bakarsan bak, bu bir silah karşılığı uyuşturucu alışverişi ve dünyanın hiçbir yerinde bunu hoş görecek bir mahkeme yok."

Burr, bunu söylerken Goodhew'un kızardığını ve öfkesini zaptetmekte zorlandığını fark ediyordu.

Yine de bilgi akmaya devam ediyor:

Malların değiş tokuşu için henüz bir yer belirlenmiş değil. Sadece iki yönetici son ayrıntıları önceden bilecek...

Telegram: @cinciva

Karteller nakliyeleri için kalkış noktası olarak Kolombiya'nın batı sahilindeki Buenaventura limanını seçtiler. Geçmiş deneyimleri aynı limanın gelen askeri malzeme için kabul noktası olarak kullanılacağını gösteriyor...

Parasını kartellerin ödediği Kolombiya ordusunun yetersiz olsa da iyi silahlanmış birimleri, alışverişi korumak için Buenaventura'ya gönderildi...

Yüz tane boş askeri kamyon liman tarafındaki antrepolara gönderildi, ama Strelski bu bilgiyi doğrulayacak ya da reddedecek uydu fotoğraflarını istediğinde tuğladan bir duvarla karşılaştığını söylüyor Burr'a. Langley'deki profesyonel casuslar onun gerekli izinlere sahip olmadığını söyleyerek bu isteğini reddediyorlar.

"Leonard, lütfen bana bir şeyi açıklar mısın? Sancak Gemisi bütün bunların neresinde?"

Burr'un başı dönüyor. Anladığı kadarıyla Whitehall'da Sancak Gemisi kod adı fazlasıyla yasaktı. Bu sır sadece Sancak Gemisi izni olanlarla sınırlı kalmıyordu. Sancak gemisi kod adı *Korunacak* diye derecelenmiş, Amerikalılardan uzak tutuluyordu. Bu durumda nasıl oluyor da bir Amerikalı olarak Strelski'nin Sancak Gemisi'ne ulaşımı Langley, Virginia'daki Temiz İstihbarat baronları tarafından reddediliyordu?

Burr birkaç dakika sonra, öfkeyle Goodhew'a, "Sancak Gemisi sadece bizi dışarda tutan çitten başka bir şey değil," diye söyleniyor. "Langley Sancak Gemisi'ni bilebiliyorsa biz neden bilmiyoruz? Çünkü Sancak Gemisi Darker ve gölün karşısındaki arkadaşları anlamına geliyor."

Goodhew, Burr'un öfke nöbetine kulak asmıyor. Denizci haritalarının üstüne eğilmiş, renkli kalemlerle rotalar çiziyor, pusula kerterizlerini, mola

Telegram: @cinciva

zamanlarını ve liman formalitelerini okuyor. Denizcilik kanunuyla ilgili çalışmalara gömülüyor ve okulda birlikte okuduğu büyük bir yasal otoriteye meydan okuyor: "Denizdeki çatışmalarla ilgili ne biliyorsun bakalım, Brian?" diye koridordan bağırdığını duyuyor Burr onun. "Tabii bir şey biliyorsan. *Tabii ki* senin saçma ücretini ödemeyeceğim. Ülkenin çıkarları uğruna kulübümde sana çok kötü bir öğle yemeği ısmarlayacağım ve fena halde şişirilmiş profesyonel zamanından iki saat çalacağım. Artık bir lord olduğuna göre karın sana nasıl katlanıyor? Eh, ona acıdığımı söyle ve perşembe günü saat tam birde buluş benimle."

Çok sert saldırıyorsun, Rex, diye düşünüyor Burr. Biraz yavaşla. Hedeften hâlâ çok uzaktayız.

İsimler, demişti Rooke: isimler ve numaralar. Jonathan onlara bir sürü bilgi sağlıyor. Bunlar konunun yabancısı olan birine ilk bakışta önemsizmiş gibi görünebilir: yemek masasındaki yer kartlarından alınan sahte isimler, kısmen duyulan kaçamak sohbetler, Roper'ın masasında duran bir mektuba bir bakış, Roper'ın kendi kendine aldığı kim, ne kadar, nasıl ve nerede notları... Bu küçük kırpıntılar, Pat Flynn'in Spetsnaz askerinden paralı askere dönen adamların Bogotá havaalanına vardıklarını gösteren gizli çekilmiş fotoğraflarının ya da Amato'nun Corkoran'ın Nassau striptiz kulüplerindeki gizli azgınlıklarıyla ilgili anlattığı tüyler ürperten hikâyelerinin ya da saygın finans kurumlarından alınan, Curaçao'daki Roper'la bağlantılı kıyıötesi şirketlere yönelik on milyonlarca doları gösteren ödeme emirlerinin yanında pek önemli görünmüyordu.

Yine de gerektiği gibi birleştirildiğinde Jonathan'ın raporları bütün çarpıcı darbeler kadar sansasyonel-

Telegram: @cinciva

di. Burr bu raporlarla bir gece geçirdikten sonra deniz tutmuş gibi olduğunu söyledi. İki geceden sonra Goodhew, kendi banka müdürünün elinde müşterilerinin paralarıyla dolu bir çantayla Kristal'e gittiğini okusa hiç şaşırmayacağını söyledi.

Onları dehşete düşüren şey ahtapotun büyüklüğü değil, en kutsal tapınaklara girme becerisiydi. Burr'un şu ana kadar temiz olduğuna inandığı kurumların, bütün suçlamaların üstünde olduğunu sandığı kişilerin bile oyuna dahil oluşuydu.

Goodhew'a göre gözlerinin önünde ölen İngiltere'nin şaşaasıydı. Sabaha karşı sürünerek eve giderken park etmiş bir polis arabası gördüğünde, polis şiddeti ve yozlaşmasıyla ilgili anlatılan hikâyelerin, gazetecilerin ve her şeyden şikâyet edenlerin uydurması değil de gerçek olup olmadığını merak ediyordu. Kulübe girdiğinde tanıdığı ünlü bir bankacı veya borsacı gördüğünde üç ay önce yapacağı gibi neşeyle selam vermek yerine, onları karşıdan çatık kaşlarla inceliyor ve şöyle soruyordu: Sen de onlardan biri misin? Öyle misin? Öyle misin?

"Diplomatik bir girişimde bulunacağım," dedi üçlü gece toplantılarından birinde. "Karar verdim. Ortak Yönetim'i toplantıya çağıracağım. Başlangıç için Dışişlerini harekete geçireceğim. Onlar Darker'cılara karşı savaşta her zaman iyiydi. Meridew ayağa kalkıp onaylayacaktır. Buna eminim."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Neden yapmasın?"

"Yanlış hatırlamıyorsam Merridew'un kardeşi Jason, Warhole'da üst düzey yönetici. Jason geçen hafta bir Curaçao şirketi için tanesi yarım milyondan beş yüz tahvil almak üzere başvurdu."

*

Telegram: @cinciva

"Bu konuda son derece üzgünüm," diye fısıldadı Palfrey, her zaman etrafını sarmış gibi görünen gölgelerin içinden.

"Hangi konuda Harry?" diye sordu Goodhew nazikçe.

Palfrey'in tekinsiz bakışları onun arkasına, kapıya doğru gitti. Goodhew'un Kentish Town'daki evinden çok uzak olmayan, kendi seçtiği bir Kuzey Londra pubında oturuyordu. "Paniğe kapıldım. Ofisini aradım. İmdat fişeği gönderdim. Buraya bu kadar çabuk nasıl geldin?"

"Bisikletle tabii ki. Ne oldu Harry? Hayalet görmüş gibisin. *Senin* hayatını da tehdit etmiyorlar, değil mi?"

"Bisiklet," diye tekrarladı Palfrey. Viskiden bir yudum alıp suçlu izleri temizlemek istercesine ağzını hemen sildi. "İnsanın yapabileceği en iyi şey bu, bisiklete binmek. Kaldırımdaki insanlar sana yetişemiyor. Arabalardaki insanlar bloğun etrafında dolaşıp durmak zorunda kalıyor. Bitişikteki yere geçsek nasıl olur? Orası daha gürültülü."

Konuşmalarını bastıracak bir müzik kutusunun bulunduğu oyun odasına geçtiler. Saçları kısa kesilmiş, kaslı iki genç bilardo oynuyordu. Palfrey ve Goodhew ahşap banka yan yana oturdular.

Palfrey bir kibrit yaktı, ama alevle sigarayı buluşturmada çok zorlandı. "İşler kızışıyor," diye mırıldandı. "Burr ısınıyor. Onları uyardım, ama dinlemiyorlar. Eldivenleri çıkarma zamanı."

"Onları *uyardın mı* Harry?" dedi Goodhew. Palfrey'in ihanet tarzının karmaşıklığı onu her zamanki gibi şaşırtıyordu. "Kimi uyardın? *Darker*'ı değil herhalde? Darker'ı uyardığını söylemiyorsun, değil mi?"

"Ağın iki tarafında da oynamalısın, eski dostum," dedi Palfrey, burnunu kırıştırıp bara endişeli bir bakış daha atarken. "Hayatta kalmanın tek yolu bu. İnanı-

Telegram: @cinciva

lırlığını sürdürmelisin. İki tarafta da." Çıldırmış gibi gülümsedi. "Telefonumu dinliyorlar," dedi kulağını işaret ederek.

"Kim?"

"Geoffrey. Geoffrey'in adamları. Tayfalar. Sancak Gemisi tayfaları."

"Nereden biliyorsun?"

"Ah, bilemezsin. Kimse bilemez. Bugünlerde bilmek mümkün değil. Üçüncü Dünya derecesinde değilse. Ya da polis çok açıkça yapmıyorsa. Mümkün değil." Viskisini içip başını iki yana salladı. "Her şey ayyuka çıkıyor Rex. Biraz fazla büyüyor." Hızlı hızlı yudumlarla tekrar içti. Daha önce dediğini unutup tekrar şerefe dedi. "Bana ima ettiler. Sekreterler. Hukuk dairesindeki eski dostlar. Söylemiyorlar. Söylemek zorunda değiller. 'Affedersin Harry, patronum telefonunu dinliyor,' diyemezler. İma ederler." Deriler giymiş iki motosikletçi yeni bir oyuna başlamıştı. "Başka bir yere gitmemizin bir sakıncası var mı?"

Sinemanın karşısında boş bir kafe vardı. Saat altı buçuktu. İtalyan garson onları adam yerine koymadı.

"Çocuklar evimi de dinliyor," dedi Palfrey. Açık saçık bir fıkra anlatmış gibi kıs kıs gülüyordu. "Bir şey aşırmamışlar. Ev sahibim söyledi. İki arkadaşım. Onlara anahtar verdiğimi söylemişler."

"Verdin mi?"

"Hayır."

"Başka birine anahtar verdin mi?"

"Bilirsin. Kızlar filan. Çoğu geri verir."

"Demek seni tehdit ediyorlar. Haklıymışım." Goodhew iki spagetti ve bir şişe chianti ısmarladı. Garson yüzünü buruşturup mutfağa seslendi. Palfrey'in korkusu her yerinden okunuyordu. Korkusu rüzgâr gibiydi, dizlerine saldırıp nefesini kesiyordu.

Telegram: @cinciva

"Ama insanın kendini açması biraz zor, Rex," diye açıkladı Palfrey özür dilercesine. "Bir ömürlük alışkanlıklar, sanırım. Diş macununun üstüne oturduktan sonra tüpe tekrar sokamazsın. Sorun." Şarabı dökülmeden önce yakalamak için ağzını kadehe doğru daldırdı. "Yardıma ihtiyacım var sanki. Özür dilerim."

Goodhew, Palfrey'i dinlerken genellikle anlamı karmakarışık patlamalar halinde gelen hatalı bir yayını dinler gibi oluyordu. "Sana bir şey vaat edemem, Harry. Bunu biliyorsun. Hayatta bedava diye bir şey yok. Her şeyin kazanılması gerekiyor. Ben buna inanıyorum. Sanırım sen de inanıyorsun."

"Evet, ama senin cesaretin var," diye itiraz etti Palfrey.

"Ve senin de bilgin," dedi Goodhew.

Palfrey'in gözleri büyük bir şaşkınlıkla yerinden çıkacak gibi oldu. "*Darker* da böyle dedi! Çok doğru. Tehlikeli bilgi. Kötü şans! Sen bir harikasın Rex. Bir medyumsun."

"Demek Geoffrey Darker'la konuşuyordun. Hangi konuda?"

"Şey, aslında o benimle konuşuyordu. Ben sadece dinledim."

"Ne zaman?"

"Dün. Hayır, cumartesi. Gelip beni odamda gördü. Bire on kala. Tam yağmurluğumu giyiyordum. 'Yemekte ne yapıyorsun?' diye sordu. Beni davet edeceğini sandım. 'Kulüpte bir randevum var gibi,' dedim. 'İptal edemeyeceğim bir şey değil.' Dedi ki, 'Güzel, iptal et.' Ben de iptal ettim. Sonra konuştuk. Öğle yemeği saatinde. Benim ofisimde. Etrafta kimse yokken. Bir bardak Perrier veya kuru bir bisküvi bile olmadan. Ama iyi simsarlıktı. Geoffrey'in simsarlığı her zaman iyiydi."

Tekrar sırıttı.

"Peki, ne dedi?" diye ısrar etti Goodhew.

"Dedi ki," derken Palfrey suyun altında uzun süre kalacak biri gibi derin bir nefes aldı, "dedi ki, iyi adamların Parti'nin yardımına koşma zamanı gelmiş. Kuzenlerin Salyangoz konusunda açık bir yönetim istediklerini söyledi. Uygulama'daki adamların icabına bakabilirlermiş, ama bizimkilerin icabına bakmak için bize güveniyorlarmış. Benim de yanlarında olduğumdan emin olmak istiyormuş."

"Sen ne dedin?"

"Yanlarında olduğumu söyledim. Yüzde yüz. Eh, öyleyim zaten, değil miyim?" Birden fren yaptı. "Ona canın cehenneme demem gerektiğini söylemiyorsun, değil mi? Tanrım!"

"Tabii ki demiyorum Harry. Senin için en iyi olanı yapmalısın. Bunu anlıyorum. Yani sen de yanlarında olduğunu söyledin. O ne dedi?"

Palfrey saldırgan bir somurtkanlığa büründü. "River House'un Burr'un kurumuyla yaptığı sınır anlaşmasının yasal metnini perşembe akşamı beşe kadar istedi. Senin için taslağını hazırladığım anlaşmayı... Getireceğime söz verdim."

"Ve?"

"Hepsi bu. Çarşamba beş benim için son gün. Sancak Gemisi ekibi ertesi sabah bir toplantı yapacak. Ondan önce raporumu incelemek için zamana ihtiyacı olacak. Sorun değil, dedim."

Ani duruşu, ses tonundaki yükselme, kaşlarının kalkışı Goodhew'un duraklamasına neden oldu. Oğlu aynı hareketleri yaptığında bu bir şey gizlediği anlamına geliyordu. Goodhew'un Palfrey'le ilgili de benzer şüpheleri vardı.

"Hepsi bu mu?"

"Neden olmasın?"

"Darker senden memnun kaldı mı?"

Telegram: @cinciva

"Çok memnundu aslında."

"Neden? Sadece emirlerine itaat etmeyi kabul etmişsin, Harry. Neden senden memnun kalsın ki? Onun için başka bir şey daha yapmayı mı kabul ettin?" Goodhew, Palfrey'in daha fazla ısrar etmesini istediği şeklinde tuhaf bir duygusu vardı. "Ona bir şey anlatmış olabilir misin mesela?" dedi itirafı daha çekici hale getirmek için gülümseyerek.

Palfrey acıyla sırıttı.

"Hadi Harry, Darker'a bilmediği ne anlatmış olabilirsin ki?"

Palfrey gerçekten çabalıyordu. Er ya da geç üstünden aşmaya kararlıymış gibi aynı engele tekrar tekrar hücum ediyordu.

"Ona *beni* anlattın mı?" diye sordu. "Bunu yapmış olamazsın. Bu intihar olur. Anlattın mı?"

Palfrey başını iki yana salladı. "Asla," diye fısıldadı. "İzci yemini, Rex. Aklımdan bile geçmedi."

"Ne o zaman?"

"Sadece bir teori Rex. Tahmin, hepsi bu. Hipotez. Olasılık kanunu. Sır yok, kötü bir şey yok. Teoriler. Boş teoriler. Gevezelik. Zaman geçirme. Adam odamda dikiliyor. Öğle saati. Bana bakıyor. Ona *bir şey* anlatmak zorundaydım."

"Neye dayalı teoriler?"

"Senin için hazırladığım teklif. İngiliz kanunları altında Roper'a açılabilecek suç davası türüyle ilgili. Hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum. Teorin neydi?"

"Her şeyi anlatan gizli bir Amerikan eki vardı, hani onların Miami'deki Uygulama ekibi tarafından hazırlanan. Bugüne kadar olan kanıtların özeti. Strelski, adı bu muydu adamın? Roper'ın kartellerle ilk bağlantısı, anlaşmanın önemli unsurları, hepsi çok gizli, üstü örtülü. Sadece senin ve Burr'un bildiği şeyler."

Telegram: @cinciva

"Bir de senin tabii," dedi Goodhew. Yaklaşan tiksintiyi hissederek ondan geri çekildi.

"Bu oyunu oynadım, biliyorsun. Öyle bir rapor okuduğunda elinde olmadan oynayacağın oyunu. Eh, hepimiz oynuyoruz, değil mi? Elimizde değil. Doğal merak. *Zihninin* çalışmasına engel olamıyorsun... muhbiri fark ediyorsun. Bu uzun yolda odada sadece üç kişi oluyor. Bazen iki. Nereye gitseler hep onları ihbar eden bu güvenilir kaynak var. Modern teknolojinin mükemmel bir şey olduğunu biliyorum, ama bu çok saçma."

"Demek muhbiri fark ettin."

Palfrey sonunda cesaretini toplayıp o günlük görevini yapmış olan bir adam gibi çok gururlu görünüyordu.

"Ve Darker'a kimi fark ettiğini söyledin," dedi Goodhew.

"Yunan adam. Kartellerle sıkı fıkı ve onlar arkalarını döner dönmez, Uygulama'ya ötüyor. Apostoll. Avukat, benim gibi.

Aynı gece Goodhew tarafından Palfrey'in boşboğazlığı kendisine haber verilen Burr, ajan kullanan herkesin en korktuğu ikilemi yaşıyordu.

İlk tepkisi yürekten gelendi: Miami'deki Strelski'ye "dostça davranmayan Temiz'cilerin Michael Birader'in bilincine vardıklarını" düşünmek için nedeni olduğuna dair acil, özel bir mesaj göndermekti. Sonra Amerikan casus bürokrat jargonuna saygıdan ötürü "bilincine" yerine "farkına" yazıp gönderdi. Sızıntının İngiliz olduğunu ima etmekten kaçındı. Strelski bunu kendisi bulabilirdi. Strelski'ye karşı görevini yerine getiren Yorkshire'lı dokumacıların torunu tavan arasındaki odasında sabırla oturmuş, tepedeki pencereden Whitehall'un turuncu gökyüzü-

Telegram: @cinciva

nü seyrediyordu. Burr artık heyecanla ajanından bir işaret, herhangi bir işaret beklemiyordu. Artık ajanını geri çekmek ya da riski yutup devam etme kararını vermek onun göreviydi. Düşünmeye devam ederek uzun koridoru geçti, güvercinler korkuluklarda kavga etmeye devam ederken, elleri ceplerinde Goodhew'un kaloriferine tünedi.

"En kötü durum senaryosunu konuşalım mı?" diye önerdi Goodhew.

"En kötü senaryo Apo'yu parlak ışık altına koyarlar. o da Corkoran'ı imzacı olarak gözden düşürmek için bizden emir aldığını söyler," dedi Burr. "Ardından da yeni imzacı olarak benim çocuğun peşine düşerler."

"Bu senaryoda *onlar* dediklerin kim, Leonard?"

Burr omuz silkti. "Apo'nun müvekkilleri. Ya da Temiz'ciler."

"Ama Tanrı aşkına Leonard, Temiz İstihbarat bizim tarafımızda! Farklılıklarımız var, ama sırf aramızdaki bölge savaşı yüzünden *bizim* kaynağımızı tehlikeye atmazlar..."

"Öyle bir atarlar ki Rex," dedi Burr nazik bir sesle. "Onlar böyle, biliyorsun. Yaptıkları şey bu."

Burr yine odasında oturmuş seçeneklerini düşünüyordu. Bir kumarbazın yeşil masa lambası. Bir dokumacının yıldızlara bakan tepe penceresi.

Roper: İki hafta daha geçsin, elimdesin. Hangi gemi olduğunu, isimleri, rakamları ve yerleri öğreneceğim. Sana karşı öyle bir dava hazırlayacağım ki hiçbir ayrıcalığın, içerideki hiçbir akıllı dostun ve hiçbir hukuki safsata bu davayı satın alamayacak.

Jonathan: Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi adam, şifresini hiç çözemediğim tek adamsın. Seni önce gizemli yüz olarak tanıdım. Şimdi de gizemli ses

Telegram: @cinciva

olarak tanıyorum: *Evet, teşekkürler, Leonard – şey, Corkoran benden şüpheleniyor, ama zavallı adam benden neden şüphelendiğini bilmiyor ... Jed mi? Şey, anlayabildiğim kadarıyla o hâlâ benim lehimde düşünüyor, ama o ve Roper tam birer davranışçı, altta neler olduğunu bilmek çok zor...*

Davranışçı, diye düşündü Burr huysuzca. Tanrım, sen davranışçı değilsen, kim davranışçıdır ki? Mama Low's'daki o küçük öfke nöbetine ne diyorsun?

Kuzenler hiçbir şey yapmayacak, diye karar verdi iyimserlik patlamasıyla. Kimliği anlaşılan ajan kazanılan ajandır. Jonathan'ın kimliğini bulmayı başarsalar bile, hiçbir şey yapmayıp onun ne ortaya koyacağını bekleyeceklerdir.

Kuzenler harekete geçecektir, dedi kendi kendine, sarkaç diğer yöne giderken, Apostoll'u gözden çıkarabilirler. Kuzenler kartellerden iyilik için koz elde etmek isterlerse, onlara Apostoll'u hediye edebilirler. Rahatlarını bozacak kadar yaklaştığımızı düşünürlerse, onu ortaya çıkarır ve bizi kaynağımızdan ederler...

Burr çenesini eline dayamış, bulutların arasından doğan sonbahar şafağını seyrediyordu.

İptal et, diye karar verdi. Jonathan'ı güvenli bir yere kaçır, yüzünü değiştir, ona yeni bir isim ver, kepenkleri kapa ve evine git.

Ve ömrünü Ironbrand adına kiralanan altı gemiden hangisinin silah yüklü olduğunu merak ederek geçir.

Ve alışverişin nerede gerçekleşeceğini?

Ve yüzlerce, belki milyonlarca poundluk tahvilin hiç iz bırakmadan isimsiz hamillerin iyi dikilmiş ceplerine nasıl girdiğini?

Ve onlarca tonluk en iyi kalitede rafine kokainin Kolombiya'nın batı sahiliyle Kolón Serbest Bölgesi arasında nasıl kaybolduğunu, Orta Avrupa'nın neşesiz sokaklarında asla bir kerede çok fazla olmamak

Telegram: @cinciva

üzere akıllıca kontrol edilen miktarlarda nasıl ortaya çıktığını?

Ve Joe Strelski'yi, Pat Flynn'i ve Amato'yu ve ekiplerini? Aldıkları onca yolu? Üstelik bir hiç uğruna? Her şeyi tabakta Temiz İstihbarat'a sunmak için? Hatta Temiz İstihbarat'a bile değil, içlerindeki kötücül bir kardeşliğe?

Güvenli telefon çaldı. Burr ahizeyi aldı. Rooke Curaçao'dan, saha telefonundan arıyordu.

"Adamın jeti bir saat önce indi," dedi, isim vermek istemeyerek. "Dostumuz grubun arasındaydı."

"Nasıl görünüyordu?" diye sordu Burr hevesle.

"Zinde. Görebildiğim kadarıyla yarası yok. Güzel takım elbise. Şık ayakkabılar. İki tarafında goril vardı, ama onu tutmak için değil. Bence turp gibiydi. Seni aramamı söylemiştin, Leonard."

Burr etrafındaki kara ve deniz haritalarına baktı. Kırmızı daire içine alınmış ormanın uydu görüntülerine. Eski masanın üstünü kaplayan sinek ölülerine. Şimdi pamuk ipliğine bağlı olan, aylar süren çalışmayı hatırladı.

"Operasyona devam," dedi.

Ertesi gün Miami'ye uçtu.

Telegram: @cinciva

21

Jonathan, Kristal'deki haftalar boyunca, Roper'la arasında tomurcuklanan dostluğun, Roper'ın jeti Nassau havaalanından kalkar kalkmaz çiçek açtığını şimdi fark ediyordu. İki adamın birbirine olan duygularını açıklamadan önce bu ortak rahatlama anını beklemek üzere uzlaştığını düşünebilirdiniz.

"Tanrım," diye bağırdı Roper, kemerini neşeyle çözerek. "Kadınlar! Sorular! Çocuklar! Thomas, seni burada görmek çok güzel. Meg, bize kahve getir canım. İçki için çok erken. Kahve ister misin, Thomas?"

"İsterim," dedi otelci. Ve sevimli bir yüzle ekledi: "Corky'nin dün geceki performansından sonra biraz fazla bile isterim."

"Senin Rolls kullanmanla ilgili o söyledikleri de neydi öyle?"

"Hiçbir fikrim yok. Galiba seninkini çalacağımı düşünüyor."

"Ahmak. Şuraya otur. Karşıda durma öyle. Kruvasan, Megs? Kırmızı reçelli?"

Meg, Tennessee'li hostesti.

"Bay Roper, kruvasanları ne zaman unuttum?"

Telegram: @cinciva

"Kahve, sıcak kruvasan, yuvarlak ekmek, reçel, her şey... Sen de böyle hisseder misin bazen, Thomas? Özgürlük? Çocuk yok, hayvan yok, hizmetçi, yatırımcı, konuk, sorgulayıcı kadın yok? Dünyanı geri alıyorsun? *Hareket etme* özgürlüğün var? Kadınlar sırtında bir yüktür, eğer buna izin verirsen... Bugün mutlu bir kedicik miyiz, Megs?"

"Tabii ki mutluyum, Bay Roper."

"Meyve suyu nerede? Meyve suyunu unuttun. Her zamanki gibi... Kovuldun Meg. Kovuldun. Artık gitsen iyi olur. Koş."

Meg soğukkanlılığını bozmadan iki kahvaltı tepsisini önlerine bıraktı, sonra portakal suyu, kahve, sıcak kruvasan ve reçelleri getirdi. Kırk yaşlarında, tavşan dudağı izine sahipti ve yaralı ama cesur bir seksiliği vardı.

"Biliyor musun, Thomas?" dedi Meg Jonathan'a. "Bunu bana hep yapıyor. Sanki sıradaki milyonu kazanmadan önce kendini ruhen hazırlaması gerekiyor. Kırmızı reçeli benim *yapmam* gerektiğini biliyor musun? Evde oturup onun için kırmızı reçel yapıyorum. Uçmadığımızda yaptığım tek şey bu. Bay Roper benimkinden başka kimsenin reçelini yemez."

Roper koca bir kahkaha attı. "Sıradaki *milyon* mu? Sen neden bahsediyorsun be kadın? Milyon bu uçaktaki sabunun parasını bile karşılamaz! Dünyanın en iyi kırmızı reçelleri. Meg'in burada olmasının tek nedeni bu reçeller." Sandviç ekmeğini avucuna alıp bütün parmaklarıyla ezdi. "İyi yaşamak bir görevdir. Her şeyin tek anlamı budur. İyi yaşamak en iyi intikamdır. Bunu kim söylemiş?"

"Kim söylediyse kesinlikle doğruyu söylemiş," dedi Jonathan sadık bir şekilde.

"Yüksek standart koy, adamlarının onun için çabalamasını sağla. Tek yol bu. Parayı döndür, dünya

Telegram: @cinciva

döner. Sen güzel otellerde çalıştın. İşi bilirsin. Reçel bozulmuş Meg. Köpüklenmiş, değil mi Thomas?"

"Tam tersine, bu reçel için ölürüm ben," dedi Thomas Meg'e göz kırparak.

Hep birden kahkaha attılar. Şef çok neşeliydi, Jonathan da öyle. Birden her şeyleri ortakmış gibi göründü, Jed dahil. Bulutları altın danteller kuşatıyor, gün ışığı uçağa süzülüyordu. Cennete gidiyor olabilirlerdi. Tabby kuyruktaki koltuktaydı. Frisky ön taraftaki bölmenin yanına oturmuş, pilotun kapısını gözlüyordu. İki MacDanby uçağın ortasında oturmuş, kucaklarındaki bilgisayarlarda bir şeyler yazıyorlardı.

"Kadınlar çok fazla soru soruyor, değil mi Megs?"

"Ben sormam, Bay Roper. Asla."

"Bir zamanlar birlikte olduğum o fahişeyi hatırlıyor musun Megs? Ben on altı o otuz yaşındaydı?"

"Tabii ki hatırlıyorum Bay Roper. Size hayattaki ilk dersi vermişti."

"Gergindim, bilirsin. Bakire." Yan yana yiyor, göz kontağı kurmadan sırlarını paylayabiliyorlardı. "O değil, ben." Yine kahkahalar patladı. "İşi bilmiyordum, bu yüzden en samimi öğrenci tipini oynadım. Onun bir sorunu olması gerektiğine karar verdim, 'Zavallıcık, işler nerede ters gitti?' Babasının kanser olduğunu, annesinin o daha on iki yaşındayken tesisatçıyla kaçtığını söyleyeceğini sanıyordum. Kadın bana baktı. Ama dostça değil. 'Adın ne?' dedi. Little Staffordshire teriye. Koca popolu. Boyu bir elli. 'Dicky,' dedim. 'Beni dinle Dicky,' dedi. 'Vücudumu becerebilirsin, sana beşliğe patlar. Ama zihnimi beceremezsin, çünkü orası özel.' Bunu hiç unutmadım, değil mi Megs? Muhteşem kadın! Onunla evlenmeliydim. Megs'le değil. Fahişeyle." Omzuyla yine Jonathan'ı dürttü. "Nasıl olacağını bilmek istiyor musun?"

"Devlet sırrı değilse."

Telegram: @cinciva

"İncir yaprağı operasyonu. Sen incir yaprağısın. Almanlar korkuluk der. Espri şurada, sen daha korkuluk bile değilsin. Yoksun. Böylesi daha iyi. Derek Thomas, girişimci, müdavim, hızlı, sevimli, sağlıklı. Ticarette düzgün bir kaydı var, sırları yok. Dicky ve Derek. Belki daha önce de anlaşmalar yaptık. Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez. Palyaçolara gidiyorum –komisyoncular, girişimci çocuklar, esnek bankalara– ve diyorum ki: "Çok akıllı bir adam var elimde. Zekice plan, hızlı kâr, desteğe ihtiyacı var, hepsi aramızda. Traktör, türbin, makine parçası, mineral, toprak, ne haltsa alıp satıyoruz. Tamamsanız sizi onunla tanıştıracağım. Genç, iyi bağlantıları var, nereyle olduğunu sormayın, çok becerikli, politik açıdan uyanık, doğru insanlarla arası iyi, ömürlük fırsat. Sizin mahrum kalmanızı istemedim. Dört ayda parayı ikiye katlarsınız. Kâğıt satın alacaksınız. Kâğıt istemezseniz zamanımı boşa harcamayın. Hamiline tahvilden bahsediyoruz, ad yok san yok, benimki dahil başka bir firmayla bağlantı yok. Yeni bir Dicky'ye güven anlaşması. İçerideyim, ama değilim. Şirket hiçbir hesabın hazırlanması ya da dosyalanması gerekmeyen bir yerde kuruluyor, İngiliz bağlantısı yok, sömürgemiz değil, başka birinin çöplüğü. Anlaşma bitince şirket ticareti bırakıyor, fişi çekiyor, hesapları kapatıyor, hoşça kal. Çok sıkı bir çevre, mümkün olduğunca az adam, aptalca sorular yok, ister al ister bırak, sizin o az sayıdaki adamlardan olmanızı istiyorum.' Şimdiye kadar anladın mı?"

"Sana inanıyorlar mı?"

Roper bir kahkaha attı. "Yanlış soru. Hikâye tutuyor mu? Müşterilerine satabiliyorlar mı? Senin özelliklerini beğeniyorlar mı? Bu broşürün güzel bir yüzü müsün? Kartlarını doğru oynarsan, cevap her seferinde evettir."

"Yani bir *broşür* var mı?"

Telegram: @cinciva

Roper yine kocaman bir kahkaha attı. "Bu adam bir kadından bile daha kötü!" dedi kahve dolduran Meg'e halinden memnun bir şekilde. "Neden, neden, neden? Nasıl, ne zaman, nerede?"

"Ben hiç öyle yapmam, Bay Roper," dedi Meg ciddiyetle.

"Hiç yapmazsın, Megs. Sen iyi bir izci kızsın."

"Bay Roper, yine sırtımı sıvazlıyorsunuz."

"Özür dilerim Megs. Evde olduğumu sanmış olmalıyım." Jonathan'a döndü. "Hayır, bir broşür yok. Sadece lafın gelişi söyledim. Biz broşür bastırana kadar şansın yardımıyla şirketi çoktan kapamış oluruz."

Roper brifinge devam etti, Jonathan onu dinleyip içinde bulunduğu diğer düşüncelerin kozasından cevaplar verdi. Jed'i düşünüyordu ve kadının hayali o kadar canlıydı ki Jonathan birkaç adım ötesinde oturan Roper'ın bunları telepatik olarak nasıl hissedemediğine şaşırıyordu. Yüzüne dokunan ellerini hissediyor, ne gördüğünü merak ediyordu. Londra'daki eğitim evindeki Burr ve Rooke'yi hatırlıyor ve Roper'ın enerjik, genç yönetici Thomas'ı tarif etmesini dinlerken, karakterinin manipüle edilmesine bir kez daha göz yumduğunu fark ediyordu. Roper'ın Langbourne'un yolu açmak için önden gittiğini söylediğini duyduğunda Caroline'ın onun arkasından davaya ihanet ettiğini söylemek ve Roper'ın gözünde daha fazla puan toplamak için bunun iyi bir zaman olup olmadığını merak etti. Sonra Roper'ın bunu zaten bildiğine karar verdi; yoksa Jed onu günahlarıyla nasıl suçlayabilirdi? Her zaman olduğu gibi yine Roper'ın doğru ve yanlış kavramının çözülmesi zor gizemini düşündü, ama sonra Sophie'nin yargılarına göre dünyanın en kötü adamının kendi algılarını görmezden gelerek kendi gözlerinde itibar kazanan bir ahlakçı olduğunu ha-

Telegram: @cinciva

tırladı. *Tahrip eder, büyük servet kazanır, böylece kendini kutsal sayar*, demişti Sophie öfkeli bir havayla.

"Apo seni tanıyacaktır, elbette," diyordu Roper. "Kristal'de tanıştığı, eskiden Meister's'da çalışan, Dicky'nin dostu olan adam. Gördüğüm kadarıyla burada bir sorun yok. Neyse Apo diğer tarafta zaten."

Jonathan, Roper ona bir şey hatırlatmış gibi hızla döndü.

"Aslında sana sormak istiyordum, bu diğer taraf kim? Yani tabii ki satmak harika da alıcı kim?"

Roper acı dolu sahte bir çığlık attı. "İşte bir tane daha Megs! Benden kuşkulanıyor! Hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmiyor!"

"Onu suçlayamam, Bay Roper. Keyfiniz yerindeyken çok acımasız olabiliyorsunuz. Ben bunu daha önce de gördüm, biliyorsunuz. Kötü ve sinsi ve çok, çok çekici."

Roper kestirmeye, Jonathan da itaatkâr bir şekilde kestirip MacDanby'lerin motorun gürültüsünü bastıran sesini dinlemeye başladı. Uyandığında Meg şampanya ve tütsülenmiş somon kanepeleri getirdi. Biraz daha konuşup gülüştüler, biraz daha uyukladılar. Jonathan tekrar uyandığında uçağın beyaz bir ısı bulutuyla örtülmüş bir oyuncak kasabayı andıran Hollanda toprakları üstünde olduğunu gördü. Pusun arasından artık gazını yakan Willemstad petrol rafinerisinin alevli bacaları dikkat çekiyordu.

"Senin için bir sakıncası yoksa pasaportun bir süre bende kalacak, Tommy," dedi Frisky sessizce. Dumanı tüten pistte ilerliyorlardı. "Sadece geçici olarak, tamam mı? Nakit durumun nasıl?"

"Hiç param yok," dedi Jonathan.

"Ha, tamam o zaman. Merak etme. Yalnız Corky'nin sana verdiği o kredi kartları var ya, onlar daha çok gösteriş için, anlıyor musun, Tommy? Onla-

Telegram: @cinciva

rı *kullanmadığın* için fazla keyif almayacaksın, anlıyor musun ne demek istediğimi?"

Roper gümrükten geçmiş, kendisine saygı duyan insanlarla tokalaşıyordu. Rooke turuncu bir banka oturmuş, sadece uzağı görmek için taktığı kemik çerçeveli gözlüğüyle *Financial Times*'ın iç sayfalarını okuyordu. Gezginci bir kız misyoner grubu bebek sesiyle "İsa, Arzu Eden İnsanın Sevinci"ni söylüyor, tek bacaklı bir adam onları idare ediyordu. Rooke'yi görmek Jonathan'ı tekrar dünyaya döndürmüş sayılırdı.

Otelleri, iki sahili ve dalgalı, rüzgârlı denize bakan bir açık hava restoranı olan kasabanın kıyısında, at nalı biçiminde, kırmızı çatılı evlerden oluşuyordu. Roper'ın ekibi en gururlu görünen ortadaki evin en üst katındaki büyük odalarda kendi köylerini kurmuşlardı. Roper köşedeki bir süitte, yönetici Derek S. Thomas diğerinde kalıyordu. Jonathan'ın oturma odasının bir balkonu, balkonda masa ve sandalyeleri vardı. Yatak odasında dört kişiye yetecek bir yatak ve odun kokmayan yastıklar vardı. Odaya Herr Meister'ın hediye şampanya şişesi ve bir sürü yeşil üzüm konmuştu. Jonathan yerleşirken Frisky avuç avuç üzüm yiyordu. Ayrıca Jonathan'ın yerin altmış santim derinine gömülü olmayan bir telefonu da vardı. Eşyalarını boşaltırken telefon çaldı. Ahizeyi kaldırırken Frisky onu seyrediyordu.

Arayan Rooke'ydi ve Thomas'la konuşmak istiyordu.

"Benim," dedi Jonathan en yönetici sesiyle.

"Mandy'den mesaj var, yolda, yukarı geliyor."

"Mandy diye birini tanımıyorum. O kim?"

Hattın diğer tarafındaki Rooke şaşırmış gibi yaparak biraz durakladı. "Bay *Peter* Thomas?"

"Hayır. Ben Derek. Yanlış Thomas olmuş."

Telegram: @cinciva

"Özür dilerim. 22 numara olmalı."

Jonathan "salak" diye mırıldanıp telefonu kapadı. Duş alıp giyindi, oturma odasına geri döndüğünde Frisky'nin bir koltuğa yığılmış bir dergiyi erotik uyarı amacıyla kullandığını gördü. 22 numarayı arayıp Rooke'nin sesini duydu.

"Ben 319 numaradan Bay Thomas. Alınmasını istediğim çamaşırlarım var. Kapının dışına bırakıyorum."

"Hemen," dedi Rooke.

Banyoya gidip rezervuarın arkasına sıkıştırdığı elle yazılmış notları aldı, kirli bir gömleğe sarıp gömleği çamaşır torbasına koydu, üstüne çoraplarını, mendilini ve iç çamaşırını ekledi, çamaşır listesini doldurup torbanın üstüne koydu, torbayı kapının dışına astı. Kapıyı kaparken, Rooke'nin Londra'daki eğitim takımından olan Millie'nin, "Mildred" yazan isim etiketinin iliştirildiği pamuklu elbisesiyle koridordan yaklaştığını gördü.

Şef'in bir sonraki emre kadar zaman öldürün dediğini söyledi Frisky.

Böylece büyük bir zevkle zaman öldürmeye başladılar; Frisky cep telefonuyla oynuyor, Tabby asık suratla ilave öldürücü güç olarak arkasında dolanıyordu. Ama Jonathan bütün korkularına rağmen kendi efsanesini yazmak üzere Lanyon'dan ayrıldığından beri hissetmediği bir gönül rahatlığı duyuyordu. Eski binaların olağanüstü güzelliği içini keyifli bir nostaljiyle dolduruyordu. Yüzer market ve yüzer köprü onu tam gerektiği gibi büyülüyordu. Hapishaneden salıverilmiş bir adam gibi güneşten pembeleşmiş gürültücü turist kalabalıklarını sevgiyle seyrediyordu. Yerli Papiamento dilinin Flemenkçeyle karışmasını hayranlıkla dinliyordu. Yine gerçek insanların arasındaydı. Gülen, bakan, alışveriş yapan, itişip kakışan

Telegram: @cinciva

ve sokaklarda şekerli çörekler yiyen insanların. Ve işi konusunda hiçbir şeyden ama hiçbir şeyden haberi olmayan insanlar...

Rooke ve Millie'yi kaldırımdaki bir restoranda kahve içerken gördükten sonra yeni sorumsuzluk ruh hali içinde onlara öylesine göz kırpıverdi. Bir keresinde kendisine Lisson Grove'daki eğitim evinde gizli yazı yazmak için karbon kâğıdını nasıl kullanacağını gösteren Jack'i gördü. Jack nasılsın? Etrafına baktı ve yanında inip kalkan kafanın Frisky ya da Tabby'nin değil de kestane rengi saçları rüzgârda dalgalanan Jed'in olduğunu hayal etti.

Anlamıyorum Thomas. Birisini hayatını kazanma şekli için sever misin? Ben bununla ilgilenmiyorum.

Ya banka soysa?

Herkes banka soyar. Bankalar herkesi soyar.

Ya kız kardeşini öldürse?

Thomas, Tanrı aşkına.

Bana Jonathan dersen sevinirim.

Neden?

Benim adım bu. Jonathan Pine.

Jonathan. Jonathan. Ah, kahretsin! Bu yarış alanının başına gönderilip yeni baştan başlamanın istenmesi gibi bir şey. Jonathan... bunu hiç sevmedim ... Jonathan... Jonathan.

Belki zamanla alışırsın.

Otele dönünce lobide Langbourne'la karşılaştılar. Etrafında bir sürü koyu renk takım elbiseli, paralı adamlar vardı. Öfkeli görünüyordu, arabası geç kalmış ya da birisi onunla yatmayı reddetmiş gibi. Jonathan'ın keyifli ruh hali onun kızgınlığını daha da artırdı.

"Apostoll'u buralarda bir yerlerde gördünüz mü?" diye sordu merhaba bile demeden. "Lanet olası küçük adam kayıp."

Telegram: @cinciva

"Görmedik," dedi Frisky.

Jonathan'ın oturma odasındaki mobilyalar kaldırılmıştı. Büfenin üstündeki buz kovasının içinde Dom Perignon şişeleri duruyordu. Çok yavaş hareket eden birkaç garson bir arabadan kanepe tabaklarını boşaltıyordu.

"İnsanlarla tokalaş, bebekleri öp, sağlıklı görün," demişti Roper.

"Ya yanıma iş konuşmaya gelirlerse?"

"Palyaçolar daha almadan paraları saymakla çok meşgul olacaklar."

"Küllük getirir misiniz?" dedi Jonathan garsonlardan birine. "Ve camları açın lütfen. Burada sorumluluk kimde?"

"Bende efendim," dedi yakasında Arthur yazan garson.

"Frisky, Arthur'a yirmi dolar ver lütfen."

Frisky isteksizce parayı uzattı.

Her şey amatörlerin olmadığı Kristal gibiydi. Odanın karşısında bakışlarını yakaladığı Jed'in olmadığı Kristal gibiydi. Halka açık ve güçlü Gerekli Kötülerin üşüştüğü Kristal gibiydi, ancak bu gece yıldız Derek Thomas'tı. Parlatılmış eski gece müdürü Roper'ın iyi niyetli bakışları altında tokalaşıyor, gülümsüyor, isimleri hatırlıyor, nükteli sohbetler yapıyor, odayı etkiliyordu.

"Merhaba, Bay Gupta, tenis nasıl gidiyor? Vay canına *Sör Hector*, sizi yeniden görmek ne kadar güzel! Bayan *Del Oro*, nasılsınız, o harika oğlunuz Yale'de neler yapıyor?"

Rickmansworth'ten yağcı bir İngiliz bankacı Jonathan'ı bir kenara çekip gelişen dünyada ticaretin değeriyle ilgili bir seminer verdi. Suratları ponza taşına benzeyen New York'lu iki tahvil satıcısı duygusuzca dinliyordu.

Telegram: @cinciva

"Sana açıkça söyleyeyim, bundan utanmıyorum. Bu beylerin önünde daha önce söyledim, şimdi yeniden söylüyorum. Bugünkü kalkınmakta olan ülkeler düşünüldüğünde önemli olan bir şeyin nasıl *yapıldığı* değil, nasıl *harcandığıdır*. Otofinansman. Oyunun tek kuralı. Alt yapılarını geliştir, sosyal standartlarını yükselt. Onun dışında her şey yürür. Samimiyim. Brad de benimle aynı fikirde. Sol da öyle."

Brad dudakları birbirine o kadar yakın konuşuyordu ki Jonathan başta onun konuştuğunu anlayamadı. "Senin, *ah*, bir uzmanlığın var mı Derek? Sen, *ah*, mühendis filan mısın? Mimar? Ya da öyle bir şey?"

"Ben en çok teknelerden anlarım," dedi Jonathan neşeyle. "Dicky'nin tarzında değil ama. Yelken açmayı seviyorum. On sekiz metre uzunluğunda bir tekne istiyorum."

"Tekneler, ha? Bayılırım. Tekneleri, *ah*, seviyormuş."

"Ben de," dedi Sol.

Parti yeni bir tokalaşma töreniyle sona erdi. Derek, çok hoş bir soluklanma oldu. Emin olabilirsin, Kendine iyi bak, Derek. Kesinlikle. Derek, Philly'de istediğin zaman işin hazır... Derek, Dertroit'e bir dahaki gelişinde... Kesinlikle... Performansıyla mest olan Jonathan balkonda durup yıldızlara bakarken, karanlıkta denizden gelen rüzgârda petrol kokusu alıyordu. Şimdi ne yapıyorsun? Corkoran ve Nassau takımıyla – kaniş yetiştiricisi Cynthia ve fal bakan Stephanie'yle– akşam yemeği mi yiyorsun? *Iron Pasha*'nın gıptayla bakılan aşçısı Delia'yla kış seyahatinin menüsünü mü tartışıyorsun? Yoksa başını beyaz ipek yastığa benzer koluna koyup, *Jonathan, Tanrı aşkına, bu durumda bir kız ne yapabilir*, diye mi soruyorsun?

"Yemlenme zamanı Tommy. Seçkinleri bekletemezsin."

Telegram: @cinciva

"Aslında pek aç değilim, Frisky."

"Kimsenin olmasını beklemiyorum zaten, Tommy. Bu kiliseye gitmek gibi bir şey. Hadi gel."

Akşam yemeği limana bakan tepedeki eski bir kaledeydi. Buradan bakılınca küçük Willemstad, San Francisco kadar görünüyordu. Rafinerinin mavi-gri silindirlerinin bile etkileyici bir büyüsü vardı. MacDanby'ler yirmi kişilik masa ayırtmış, ama ancak on dördü dolmuştu. Jonathan kokteyl partisi konusunda pervasızca eğlenceli konuşuyor, Meg ve İngiliz bankacı ve karısı gülmekten ölüyordu. Ama Roper'ın dikkati başka bir yerdeydi. Limana, demir atmış yük gemileriyle uzaktaki köprünün arasında hareket eden, küçük ışıklarla süslenmiş büyük bir yolcu gemisine bakıyordu. Roper onu mu istiyordu? *Pasha*'yı satıp daha büyük bir şey mi istiyordu?

"Yedek avukat yolda, geri zekâlılar," dedi Langbourne. Yine telefondaydı. "Toplantı için burada olacağına yemin ediyor."

"Kimi gönderiyorlar?" diye sordu Roper.

"Karakas'tan Moranti'yi."

"O haydudu. Apo'ya ne oldu?"

"İsa'ya sormamı söylediler. Şaka herhalde."

"Başka gelmemeye karar veren var mı?" diye sordu Roper, gözlerini gemiden çekmeden.

"Herkes yerinde," dedi Langbourne kısaca.

Jonathan bu konuşmayı duymuştu. Korumanın yanındaki masada Millie ve Amato'yla birlikte oturan Rooke de öyle. Üçü yarın nereye gideceklerine karar vermeye çalışıyormuş gibi adayla ilgili bir rehber kitaba dalmışlardı.

Jed boşlukta yüzüyordu. Hayatının ritmi bozulduğunda hep böyle oluyordu: Boşlukta yüzüyor, bir sonraki

Telegram: @cinciva

adam ya da bir sonraki çılgınca ev partisi veya yeni bir aile felaketi, ki o zamanlar bunu farklı olarak kader olarak tanımlıyordu, hayatında bir yön değişikliği yapmasına neden olana kadar yüzmeye devam ediyor veya gizlenmek için kaçıyor veya büyüyor veya eğleniyor veya –bugünlerde daha az huzurla– kendi işine bakıyordu. Ve yüzmenin bir parçası her şeyi bir kerede yapmaktı, tıpkı küçükken sahip olduğu, köşeyi yeterince hızlı dönerse karşısına kovalayabileceği bir şey çıkacağına inanan tazı gibi. Ama tazısı, hayatın arka arkaya gelen, belirli bir örüntüsü olmayan olaylar zinciri olmasından memnundu, oysa Jed uzun zamandır hayatındaki olayların onu nereye götürdüğünü merak ediyordu.

Bu yüzden Jonathan ve Roper gittikten sonra Nassau'da kaldığında doğruca işe girişip her şeyi yapmaya başladı. Kuaföre ve terziye gitti, evine neredeyse herkesi davet etti, Windermere Cay bayanlar tenis müsabakasına katıldı, kendisine gelen bütün davetleri kabul etti, kış gezisi için bütün kâğıtları koymak üzere dosyalar aldı, *Pasha*'nın şefini ve kâhyasını arayıp (hepsini kendi yapmayı sevdiği için Roper'ın sonradan bunları iptal edeceğini bilse de) menüler ve yer planı hakkında konuştu.

Ama zaman hiç ilerlemiyordu.

Daniel'i İngiltere'ye dönüşü için hazırladı, onu alışverişe götürdü, David bundan nefret etse ve bunu söylese de ona kendi yaşında arkadaşlar buldu; kumsalda onlar için barbekü partisi düzenledi. Bütün bu süre zarfında Corky, Jonathan kadar eğlenceliymiş gibi yapıyordu –yani *gerçekten*, Dans, çok *komik* değil mi– ve onlar Kristal'den ayrıldıklarından beri Corkoran'ın surat asıp oflayıp pufladığı ve ona *tıpkı* en büyük ağabeyi William gibi bakışlar attığı gerçeğine aldırmamak için elinden geleni yapıyordu. William,

Telegram: @cinciva

Jed'in arkadaşları dahil, kasabadaki bütün kızlarla yatıyor, ama kız kardeşinin mezara bakire olarak gitmesi gerektiğini düşünüyordu.

Ama Corkoran, William'dan da kötüydü. Kendisini Jed'in yaşlı hamisi, bekçi köpeği ve gardiyanı tayin etmişti. Mektuplarına neredeyse daha Jed bakmadan göz atıyor, telefon konuşmalarına kulak kabartıyor, Jed'in gününün her köşesine zorla girmeye çalışıyordu.

"Corks, sevgilim, can sıkıcı oluyorsun, biliyorsun. Kendimi İskoçların Kraliçe Mary'si gibi hissetmeme neden oluyorsun. Roper'ın benimle ilgilenmeni istediğini biliyorum, ama günün *bazı* kısımlarında gidip kendi başına oynayamaz mısın?"

Ama Corkoran inatla yanından ayrılmıyor, Panama şapkasıyla oturma odasında oturuyor, Jed telefonda konuşurken gazetesini okuyor, o ve Daniel çikolatalı pasta yaparken, Daniel'in eve giden bavullarına etiket yazarken etrafta dolanıyordu.

Ta ki sonunda Jed de Jonathan gibi kendi içine çekilene kadar. Havadan sudan sohbeti bıraktı, Daniel yanındayken hariç, hayatla baş edebiliyormuş gibi görünmek için yorucu çaba harcamayı bıraktı, saatleri saymayı bırakıp iç dünyasının manzarasında gezintiye çıktı. Babasını ve her zaman işe yaramaz ve modası geçmiş bulduğu onur hissini düşündü ve bunun kendisi için bu yüzden başına gelen bütün kötü şeylerden –borç batağına saplanmış aile evinin ve atların satılması; anne babasının eski evin arazisinde bulunan eski bir kır evine taşınmaları; Henry amca ve diğerlerinin sürekli öfkesi gibi– daha fazla anlam ifade ettiğine karar verdi.

Jonathan'ı düşündü ve onun Roper'ı mahvetmeye çalışıyor olmasının kendisi için ne anlama geldiğini kavramaya çalıştı. Babasının yapacağı gibi bu ikile-

Telegram: @cinciva

min doğru ve yanlışlarıyla mücadele etti, ama sonunda ulaşabildiği tek nokta Roper'ın onun hayatındaki korkunç bir dönemeci temsil ettiği ve Jonathan'ın kendisine daha önce hiç hissetmediği bir sahiplenmeyle yaklaşan bir ağabey gibi sahip çıktığı oldu. Hatta iyi olan kısımlarını fark ettiği sürece Jonathan'ın onun içini görmesini samimi bile buluyordu, çünkü kendisine ait olan bu iyi kısımları çıkarıp tozlarını almak ve yeniden kullanıma sokmak istiyordu. Mesela babasını geri istiyordu. Ve ne zaman bunu düşünse, içindeki yırtığı hatırlamasına rağmen, Katolikliğini de geri istiyordu. Ayaklarının altında sağlam bir zemin istiyordu, ama bu kez bunun için çalışmaya hazırdı. Bunun için lanet annesini bile kibarca dinleyecekti.

Sonunda Daniel'in gidiş günü gelip çattı. Jed bütün ömrü boyunca bugünü beklemiş gibi hissediyordu. Corkoran'la birlikte Daniel'i ve bavulunu Rolls'la havaalanına götürdüler. Oraya vardıklarında Daniel'in şeker ve okuyacak bir şeyler almak ve küçük oğlan çocukları lanet olası annelerine geri dönerken ne yapıyorlarsa onları yapmak üzere gazete bayiinde oyalanmaya başladı. Jed ve Corkoran terminal salonunun ortasında onu beklerken, ikisi de birden bire oğlanın gidişi yüzünden üzüntü duymaya başladı. Hatta Daniel'in ağlamanın eşiğinde olduğunu görünce bu duyguları daha da arttı. Ama Corkoran kulağına bir şey fısıldayarak onu şaşırttı.

"Pasaportun yanında mı canım?"

"Corks, sevgilim, giden *Daniel*, ben değilim."

"Yanında mı, değil mi? Çabuk söyle."

"Her zaman yanımdadır."

"O zaman onunla git tatlım," diye yalvardı. Konuştuğu anlaşılmasın diye mendilini çıkarıp burnuna tuttu. "Hemen atla. Corks hiçbir şey söylemedi. Hepsi senin kararın. Bol bol yer var. Sordum."

Telegram: @cinciva

Ama Jed bu teklife atlamadı. Aklından bile geçirmedi ki bu onu son derece memnun etti, çünkü geçmişte önce atlayıp sonra soru sorardı. Ama o sabah aklındaki sorulara zaten cevap bulduğuna karar vermişti. Eğer bu Jonathan'dan uzağa düşeceği anlamına geliyorsa hiçbir yere atlamayacaktı.

Telefon çaldığında Jonathan güzel bir rüya görüyordu. Uyanırken de görmeye devam etti. Yakın gözlemci yine de hızla reaksiyon verip ilk çalışı bastırdı, ışığı açtı, not defterini ve kalemini kapıp Rooke'nin talimatlarını bekledi.

"*Jonathan*," dedi Jed gururla.

Jonathan gözlerini kapadı. Telefonu kulağına bastırıp Jed'in sesini hapsetmeye çalıştı. Bütün içgüdüleri, "Jonathan mı? Yanlış numara," deyip telefonu kapamasını söylüyordu. *Seni küçük aptal,* diye bağırmak istiyordu ona. *Sana söyledim sevgilim, benimle görüşmeye çalışma, sadece bekle. Ama sen arıyor, benimle bağlantı kuruyor, gerçek adımı doğruca dinleyenlerin kulaklarına sokuyorsun.*

"Tanrı aşkına," diye fısıldadı. "Telefonu kapat. Git uyu."

Ama sesindeki ikna edicilik kayboluyordu ve yanlış numara olduğunu söylemek için de çok geçti. Böylece kulağında ahizeyle uzandı, Jed'in adını tekrarlamasını dinledi, *Jonathan, Jonathan*. Jed bunu durmadan tekrarlayıp alışmaya çalışıyordu, böylece bir daha artık kimse onu yeniden başlaması için başlangıç noktasına gönderemeyecekti.

Benim için geldiler.

Bir saat sonraydı. Jonathan kapının dışındaki sessiz olmaya çalışan ayak seslerini duyabiliyordu. Doğrulup oturdu. Bir adım sesi duydu. Seramik zeminde

Telegram: @cinciva

yapışkan gelen sesin çıplak ayağa ait olduğunu biliyordu. İkinci adım koridorun ortasında uzanan halının üstündeydi. Anahtar deliğinden birisi geçtikçe koridorun ışığının yanıp söndüğünü görebiliyordu. Jonathan'a göre bu kişi soldan sağa doğru hareket ediyordu. Frisky ona hücum etmeyi mi planlıyordu acaba? İşi birlikte daha iyi yapabilmek için Tabby'yi mi alıp gelmişti? Millie çamaşırlarını mı getirmişti? Çıplak ayaklı ayakkabıcı çocuk temizlemek için ayakkabıları mı topluyordu? Otel ayakkabıları temizlemiyordu. Koridorun karşısındaki kapının kilidini işitti. Çıplak ayaklı Meg'in Roper'ın odasından girdiğini anladı.

Hiçbir şey hissetmedi. Ne kınama, ne vicdanının ya da ruhunun rahatlaması. *Ben beceririm,* demişti Roper. Beceriyordu da. Ve başı çeken de Jed'ti.

Jonathan pencereden gökyüzünün aydınlanmasını seyrediyor, Jed'in başının yavaşça kulağına döndüğünü hayal ediyordu. 22 numarayı arayıp dört kez çaldırdı, sonra tekrar çaldırdı, ama konuşmadı.

"Tam zamanında aradın," dedi Rooke sessizce. "Şimdi şunu dinle."

Jonathan, diye düşündü Rooke'nin talimatlarını dinlerken. *Jonathan, Jonathan, Jonathan...* Bütün bunlar ne zaman elinde patlayacak?

Telegram: @cinciva

22

Noter Mulder'ın ofisi gül ağacından yapılma mobilyalarla döşeliydi. Plastik çiçekler ve gri Venedik jaluziler kullanılmıştı. Lambri kaplı duvarlardan Hollanda kraliyet ailesinin mutlu yüzleri gülümsüyordu. Noter Mulder da onlarla birlikte gülümsüyordu. Langbourne ve vekil avukat Moranti bir masada oturuyordu. Langbourne her zamanki suratsızlığıyla bir dosyadaki evrakları tarıyordu, ama Moranti yaşlı bir av köpeği kadar dikkatliydi. Kahverengi gözleriyle Jonathan'ın her hareketini izliyordu. Altmışlı yaşlarda, kocaman kafalı, kır saçlı, kahverengi derili, yüzü çiçek bozuğu bir Latin'di. Hareketsiz dursa bile odaya rahatsız edici bir hava katıyordu: popüler adaletin, hayatta kalmak için mücadele eden köylülerin kokusunu. Bir keresinde öfkeyle homurdanıp yumruğunu masaya indirmişti. Ama bunu sadece masadakileri incelemek üzere kendine çekmek için yapmıştı. Bir keresinde başını geriye atıp sömürgeci duygular arıyormuş gibi Jonathan'ın gözlerine bakmıştı.

"Siz İngiliz misiniz, Bay Thomas?"

"Yeni Zelandalı."

Telegram: @cinciva

"Curaçao'ya hoş geldiniz."

Moranti'nin aksine Mulder tombul ve aşırı şişkoydu. Güldüğü zaman yanakları kırmızı elmalar gibi parlıyordu. Gülmeyi bıraktığında hemen ona koşup şefkatle nerede yanlış yaptığınızı sormak istiyordunuz.

Ama elleri titriyordu.

Neden titriyordu, kim titretiyordu, sakatlık sonucu muydu, nedeni içki mi korku muydu, Jonathan sadece tahminde bulunabiliyordu. Fakat sanki başka birisinin eli gibi titriyordu. Jonathan'ın pasaportunu Langbourne'dan alıp sahte ayrıntıları büyük bir titizlikle bir forma kaydederken de titriyordu. Evrakları masaya koyarken de titriyordu. Jonathan'a hayatını teslim etmek için nereyi imzalayacağını ve sadece paraf atmasının yeterli olduğu yerleri işaret ederken, tombul işaret parmağı bile titriyordu.

Mulder, Jonathan'ın duyduğu ve duymadığı her türlü belgeyi imzalatırken titreyen el hamiline tahvilleri çıkardı. Ağır görünümlü mavi belgelerden oluşan titrek yığın Jonathan'ın kendi Tradepaths Limited şirketi tarafından çıkarılmış, her biri numaralandırılıp düklük mührüyle mühürlenmişti. Hepsi banknot gibi kabartmalıydı ki teoride banknot sayılırlardı, çünkü amaçları hamilini kimliğini açıklamadan zengin etmekti. Ve Jonathan tahvillerin Roper'ın kendi tasarımı olduğunu hemen anlamıştı –bunu kimsenin onaylaması gerekmiyordu– gazlamak için derdi Roper; ortadaki parayı artırmak için; palyaçoları etkilemek için.

Mulder'in tombul baş sallamasıyla, şirketin banka hesabının tek imza yetkilisi olarak Jonathan tahvilleri de imzaladı. Jonathan bundan sonra Noter Mulder'a yazılmış, Jonathan'ın Tradepaths Limited'in Curaçao'da yaşayan yöneticisi olarak atandığını doğrulayan küçük aşk mektubunu da imzaladı.

Telegram: @cinciva

Birden işleri bitivermişti. Artık geriye yapmaları gereken tek bir şey kalmıştı: bu kadar zor işi gerçekleştiren eli sıkmak. Bunu da gereği gibi yaptılar, hatta Langbourne bile sıktı ve kırmızı yanaklı okul çocuğu Mulder tombul elinin dikey hareketleriyle onları merdivenlerden indirirken, neredeyse her hafta yazmaya söz verecekti.

"Senin için bir sakınacası yoksa o pasaportu geri alayım Tommy," dedi Tabby göz kırparak.

"Ama Derek ve ben daha önceden tanıştık galiba Dicky!" dedi Hollandalı bankacı Roper'a. "Sadece dün gece değil galiba! Biz Kristal'den eski dostlarız sanırım! Nettie, Bay Thomas'a çay getir lütfen!"

Yakın gözlemcinin zihni bir an için adamı bir yerle ilişkilendirmeyi reddetti. Sonra bir gece Kristal'de Jed'in mavi saten elbisesi, boynunda inci küpeleriyle masadaki yerinde oturduğunu hatırladı. Şimdi karşısında dikilen bu sersem Hollandalı bankacı da herkesi günün büyük devlet adamlarıyla olan bağlantılarıyla sıkıyordu.

"Elbette! Seni yeniden görmek de çok güzel, Piet," dedi otelci, imza atan elini biraz geç uzatarak. Ve sonra onları sanki daha önce hiç görmemiş gibi Jonathan kendini Mulder ve Moranti'nin elini yirmi dakika içinde ikinci kez sıkarken buldu. Ama Jonathan bundan bir anlam çıkarmadı, diğerleri de, çünkü artık anlamaya başlamıştı ki katıldığı bu tiyatroda bir aktör aynı gün içinde pek çok rol oynayabiliyordu.

Masanın dört yanına dağılarak oturdular. Moranti bir hakem gibi seyredip dinliyor, baştaki bankacı konuşmayı götürüyordu, çünkü belli ki Jonathan'ı işe yaramaz bilgi yığınıyla tanıştırmanın birinci görevi olduğunu düşünmüştü.

Telegram: @cinciva

Curaçao kıyıötesi şirketin ortak sermayesi her para birimiyle ifade edilebilir, diyordu Hollandalı bankacı. Hisselerin yabancı mülkiyetiyle ilgili bir sınırlama yoktu.

"Harika," dedi Jonathan.

Langbourne'un tembel bakışları ona doğru kalktı. Moranti'nin bakışları kıpırdamadı. Başını geriye atmış, tavandaki Hollanda kalıplarını inceleleyen Roper kendi kendine sırıttı.

Şirketin bütün sermaye kazançlarından, bütün stopajlardan, hibe veya intikal vergisinden muaf olduğunu söyledi bankacı. Sermayelerin transferinde kısıtlama yoktu. Transfer vergisi ve değer üzerinden damga vergisi yoktu.

"Ah, bu çok rahatlatıcı," dedi Jonathan öncekiyle aynı coşkulu tonla.

Bay Derek Thomas'ın dış denetçi ataması için hukuki bir gerekçe yok, dedi bankacı ciddiyetle, sanki bu onu daha yüksek bir keşişlik seviyesine çıkarıyormuş gibi. Bay Thomas istediği zaman seçtiği bölgenin yönetmelikleri geçerli olmak üzere şirket merkezini başka bir bölgeye taşıyabilirdi.

"Bunu aklımdan çıkarmam," dedi Jonathan. Bu kez şaşırarak ruhsuz Moranti'nin parlak bir şekilde gülümsediğini gördü. "Yeni Zelanda olabilir," dedi sonunda bu yerin kulağa hoş geldiğine karar vermiş gibi.

Ödenmiş hisse sermayesi olarak minimum altı bin dolar gerekiyordu, ama bu talebin karşılandığını söyleyerek devam etti bankacı. Geriye bir tek "sevgili dostumuz Derek'in" adını *pro forma* faturalara koyması kalıyordu. Tik ağacı kaideye takılı siyah kalemi işaret ederken, bankacının gülümsemesi esnek bir bant gibi genişlemişti.

"Üzgünüm Piet," dedi Jonathan; şaşkın ama gü-

Telegram: @cinciva

lümsemeye devam ederek, "demin söylediğini anlayamadım. Tam olarak *hangi* talep karşılandı?"

"Şirketinizin likidite durumu mükemmel, Derek," dedi Hollandalı bankacı, en gayrı resmi tarzda.

"Ah, müthiş. Bunu fark etmemiştim. O zaman belki hesaplara bakmama izin verirsiniz."

Hollandalı bankacının bakışları Jonathan'ın üstünde kaldı. Sadece hafif bir baş hareketiyle soruyu Roper'a yöneltti. O da sonunda bakışlarını tavandan çekti.

"Tabii ki hesapları görebilir Piet. O Derek'in şirketi, Tanrı aşkına. Belgelerde Derek'in adı var, Derek'in anlaşması bu. İstiyorsa hesapları görmesine izin ver. Neden olmasın?"

Bankacı masasının çekmecesinden mühürsüz turuncu bir zarf çıkardı, masanın üstünden itti. Jonathan kapağı kaldırıp Tradepaths Limited şirketinin mevcut hesabının yüz milyon ABD doları olduğunu gösteren aylık bilançoyu çıkardı.

"Görmek isteyen başka kimse var mı?" diye sordu Roper.

Moranti'nin eli uzandı. Jonathan bilançoyu ona iletti. Moranti inceleyip Langbourne'a uzattı, o da sıkılmış yüz ifadesiyle belgeyi incelemeden bankacıya geri verdi.

"Ona lanet çeki verin ve bu iş bitsin," dedi Langbourne. Sırtı hâlâ ona dönük otururken, sarışın kafasını Jonathan'a doğru eğdi.

Kolunun altında bir klasörle arka planda bekleyen bir kız masanın etrafından resmiyetle dolaşıp Jonathan'ın yanına geldi. Klasör deri kaplıydı ve üstüne yerel zanaatkârlar tarafından kabartma yapılmıştı. İçinde Tradepaths'in hesabından bankaya yazılmış yirmi beş milyon ABD doları değerinde bir çek vardı.

Telegram: @cinciva

"Hadi Derek, imzala," dedi Roper, Jonathan'ın tereddüdüyle eğlenerek. "Karşılıksız çıkmayacak. Bu bizim bahşiş diye bıraktığımız miktarda bir para, değil mi Piet?"

Langbourne hariç herkes güldü.

Jonathan çeki imzaladı. İri, şaşkın gözleri ve kilise mütevazılığıyla çok güzel olan melez kız çeki klasöre koyup kapağını kapattı.

Roper ve Jonathan cumbadaki kanepede birbirlerinden uzakta otururken Hollandalı bankacı ve üç avukat kendi işlerine bakıyordu.

"Otel iyi mi?" diye sordu Roper.

"İyi, teşekkürler. Gayet iyi yönetiliyor. İşi bildiğin zaman otellerde kalmak çok zor."

"Meg çok iyidir."

"Meg müthiş."

"Bütün bu yasal saçmalıklar hiç anlaşılır değil, değil mi?"

"Korkarım öyle."

"Jeds sevgilerini gönderdi. Daniel dün yelken yarışlarında ödül kazanmış. Sevinçten deli olmuş. Ödülü annesine götürüyor. Senin bilmeni istedi."

"Bu harika bir haber."

"Memnun olacağını düşündü."

"Oldum. Bu bir zafer."

"Eh, barutunu sonraya sakla. Bu gece büyük gece."

"Yine parti mi var?"

"Öyle de diyebiliriz."

Son bir formalite kalmıştı ve onun için de kayıt cihazı ve metin gerekiyordu. Kız kayıt cihazını açtı, Hollandalı bankacı Jonathan'ı rolüne hazırladı.

"Normal sesinle lütfen, Derek. Bugün burada konuştuğun gibi. Bizim kayıtlarımız için. Bu nezaketi gösterirsen eğer..."

Jonathan iki satır yazıyı önce kendi kendine oku-

Telegram: @cinciva

du, sonra sesli: "*Dostunuz George konuşuyor. Bu gece uyanık kaldığınız için teşekkürler.*"

"Bir daha Derek, lütfen. Belki biraz heyecanlısındır. Biraz rahatla lütfen."

Tekrar okudu.

"Bir kez daha lütfen Derek, Biraz gerginsin sanırım. Belki o büyük rakamlar etkilemiştir seni."

Jonathan en sevimli gülümsemesiyle baktı. O bir yıldızdı ve yıldızların biraz huysuzluk yapması beklenirdi. "Aslında Piet, en iyisini yaptığımı düşünüyorum. Teşekkür ederim."

Roper onayladı. "Piet, yaşlı bir kadın gibi davranıyorsun. Kapa şu lanet şeyi. Hadi, Sinyor Moranti. Güzel bir yemek yeme zamanı geldi."

Yine el sıkıştılar: herkes sırayla herkesle. Tıpkı yılbaşında sevgili arkadaşların yaptığı gibi.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu Roper, yunus balığı gülümsemesiyle. Jonathan'ın odasının balkonundaki plastik sandalyeye yayılmış oturuyordu. "Çözdün mü? Yoksa hâlâ boyunu aşıyor mu?"

Bu gergin bir zamandı. Yüzünü siyaha boyanmış bir halde kamyonda bekleme, adrenalini kontrol altında tutmak için gündelik konular hakkında sohbet etme zamanı gibi. Roper ayaklarını korkuluklara dayamıştı. Jonathan bardağının üstünde öne doğru eğilmiş, kararan gökyüzüne bakıyordu. Ay yoktu. Sabit rüzgâr dalgaları kıpırdatıyordu. Mavimsi siyah bulut yığınlarının arasından ilk yıldızlar çıkıyordu. Frisky, Gus ve Tabby mırıltıyla sohbet ediyordu. Yalnızca kanepeye oturmuş *Private Eye* okuyan Langbourne gerilimin farkında değil gibiydi.

"Tradepaths diye bir şirket varmış ve yirmi beş milyon eksiğiyle yüz milyon dolar sahibiymiş," dedi Jonathan.

Telegram: @cinciva

"Yalnız," dedi Roper gülümsemesi genişleyerek.

"Yalnız hiçbir şeyi yokmuş, çünkü Tradepaths aslında Ironbrand'e bağlı bir şirketmiş."

"Hayır, değil."

"Resmi olarak Tradepaths bağımsız bir şirket, başka bir firmayla bir bağlantısı yok. Gerçekte senin yarattığın bir şirket ve sen olmadan parmağını bile kıpırdatamaz. Ironbrand, Tradepaths'e yatırım yaparken görülemez. Bu yüzden Ironbrand yatırımcıların parasını zararsız bir bankaya ödünç veriyor ve tesadüfen zararsız banka da o parayla Tradepaths'e yatırım yapıyor. Banka şalter görevi görüyor. İş bitince Tradepaths güzel bir kârla yatırımcıların parasını ödüyor, herkes mutlu ayrılıyor, kalan para da senin oluyor."

"Bundan kim zarar görüyor?"

"Ben. Eğer işler ters giderse."

"Gitmeyecek. Başka kim?"

Jonathan, Roper'ın aklanmaya çalıştığını fark etti.

"Kesin birisi görüyordur."

"Başka bir şekilde ifade edelim. Zaten zarar görmeyecek olan kim zarar görüyor?"

"Silah satıyoruz, değil mi?"

"Ne olmuş?"

"Eh, tahminimce bu silahlar kullanılmak üzere satılıyordur. Ve bu gizli bir anlaşma olduğundan, insan mantıken bu silahları aslında almaması gereken birilerinin aldığını tahmin ediyor."

Roper omuz silkti. "Bunu kim söylüyor? Dünyada kimin kimi vuracağını kim belirliyor? Lanet olası kanunları kim yapıyor? Büyük güçler mi? Tanrı aşkına!" Roper olağandışı bir canlılıkla elini kararan gökyüzüne doğru salladı. "Gökyüzünün rengini değiştiremezsin. Jed'e söyledim. Dinlemedi. Onu suçlayamam. O da senin gibi genç. On yıl sonra aklı başına gelecektir."

Telegram: @cinciva

Cesaretlenen Jonathan saldırıya geçti. "Peki, kim alıyor?" diye sordu uçaktaki sorusunu tekrarlayarak.

"Moranti."

"Hayır, o almıyor. Sana tek kuruş ödemedi. Sen ya da yatırımcılar yüz milyon dolar koydun koydu. Moranti ne koydu? Ona silah satıyorsun. O da alıyor. Peki, onun parası nerede? Yoksa sana paradan daha güzel bir şeyle mi ödeme yapıyor? Yüz milyondan çok çok daha fazlasına satabileceğin bir şeyle?"

Karanlıkta Roper'ın yüzü biçimlendirilmiş mermer gibi görünüyordu, ama bu yüzde uzun, tatsız bir gülümseme vardı.

"Sen de bu yollardan geçtin, değil mi? Sen ve öldürdüğün Avustralyalı. Tamam, inkâr et. Senin sıkıntın yeterince büyüğünü görmemiş olman. Benim görüşüme göre ya büyük göreceksin ya da hiç göremeyeceksin. Yine de sen akıllı bir adamsın. Daha önce tanışmamış olmamız çok yazık. Başka yerlerde çok işime yarardın."

Arkalarındaki odada telefon çaldı. Roper sertçe döndü, Jonathan onun bakışlarını izleyince Langbourne'un elinde telefonla dikildiğini, konuşurken saatine baktığını gördü. Langbourne ahizeyi yerine koydu, başını Roper'a doğru salladı, kanepeye ve *Private Eye*'a geri döndü. Roper tekrar sandalyesine oturdu.

"Eski Çin ticaretini hatırlıyor musun?" diye sorarken, nostaljiye kapılmış gibiydi.

"Onun bin sekiz yüz otuzlarda olduğunu sanıyordum."

"Ama hakkında bir şeyler okumuşsundur, değil mi? Gördüğüm kadarıyla her şey hakkında okumuşsun."

"Evet."

"Hong Konglu İngilizlerin nehirden Canton'a ne taşıdıklarını hatırlıyor musun? Çin gümrüklerinden

nasıl kaçıp İmparatorluğu nasıl kurduklarını, nasıl bir servet edindiklerini?"

"Afyonla," dedi Jonathan.

"Çay karşılığında. Afyon karşılığında çay. Takas. Endüstrinin liderleri İngiltere'ye, eve döndüler. Şövalyelikler, onurlar, hepsi birden. Fark nerede? Fark yoksa, kafana göre takıl! Önemli olan tek şey bu. Amerikalılar bunu biliyor. Biz neden bilmeyelim? Papazlar her pazar kürsüden bağırıyor, yaşlı homolar, çay partileri, susamlı çörekler, zavallı Bayan Bilmemkim bilmemne yüzünden öldü? Canları cehenneme. Lanet olası hapishaneden daha kötü. Jed bana ne sordu biliyor musun?"

"Ne?"

"'Ne kadar kötüsün? Bana en kötüsünü söyle!' dedi. Tanrım."

"Ne dedin?"

"'Yeterince kötü değilim!' dedim. 'Ben varım, bir de orman var,' dedim. 'Sokak köşelerinde polis yok. Kanunu bilen peruklu adamlar tarafından dağıtılan adalet yok. *Hiçbir şey yok*. Senin böylesini sevdiğini sanıyordum.' Bu onu biraz sarstı. Hak etmişti."

Langbourne cama vuruyordu.

"Peki toplantılara sen neden geliyorsun?" diye sordu Jonathan. Ayağa kalkmışlardı. "Neden köpeğin varken sen havlıyorsun?"

Roper yüksek sesle gülüp elini Jonathan'ın sırtına koydu. "Köpeğe güvenmiyorum, işte bu yüzden. Köpeklerimin hiçbirine. Sen, Corks, Sandy... Hiçbirinize tavuk bile emanet etmem. Kişisel bir şey değil. Ben böyleyim."

Otelin avlusundaki ışıklandırılmış çalıların arasında iki araba bekliyordu. Öndeki Volvo'yu Gus kullanıyordu. Langbourne ön koltuğa oturdu, Roper ve Jonathan

Telegram: @cinciva

arkaya. Tabby ve Frisky Toyota'yla takipteydi. Evrak çantası Langbourne'daydı.

Yüksek bir köprüden geçerlerken, aşağıdaki kasabanın ışıklarını görebiliyorlardı. Siyah Hollanda su kanalları ışıkların arasından geçiyordu. Dik bir rampadan indiler. Eski evlerin yerini gecekondular alıyordu. Birden karanlık çok tehlikeli göründü. Düz bir yolda ilerliyorlardı. Sağ taraflarında su vardı, sol taraflarında üzerlerinde Sealand, Nedlloyd ve Tichook gibi isimlerin yazdığı konteynerler yükseliyordu. Sola döndüler. Jonathan alçak beyaz bir çatı, mavi direkler görünce buranın gümrük binası olduğunu tahmin etti. Asfalt değişmiş, lastikler gıcırdamaya başlamıştı.

"Bahçe kapısında durup farlarınızı kapatın," dedi Langbourne. "Hepsini."

Gus kapıda durup farları söndürdü. Yakından takip eden Toyoda'daki Frisky de aynısını yaptı. Karşılarında üzerinde Felemenkçe ve İngilizce uyarı levhaları bulunan, demirlenmiş beyaz bir bahçe kapısı vardı. Sonra kapının etrafındaki ışıklar da söndü. Karanlıkla birlikte her yer sessizliğe büründü. Jonathan uzakta ark lambalarıyla aydınlatılmış vinçler ve forkliftlerden oluşan gerçeküstü manzarayı ve büyük gemilerin soluk hatlarını görüyordu.

"Ellerimizi görsünler. Kimse kıpırdamasın," diye emretti Langbourne.

Sesinde bir otorite vardı. Bu onun gösterisiydi, ne gösterisiyse artık. Kapıyı birkaç santim araladı, içerideki ışığı iki kez yanıp söndürdü. Kapıyı kapattı, tekrar karanlıkta oturdular. Langbourne camını açtı. Jonathan bir elin içeri uzandığını gördü. Beyaz, erkek ve güçlü bir el. Onu çıplak bir kol ve beyaz bir gömleğin kısa kolu takip ediyordu.

"Bir saat," dedi Langbourne, yukarıya, karanlığa doğru.

Telegram: @cinciva

"Çok uzun," diye itiraz etti, aksanlı, boğuk bir ses.

"Bir saat için anlaştık. Bir saat ya da hiç."

"Tamam, tamam."

Ancak o zaman Langbourne açık camdan bir zarf uzattı. İncecik bir fener yandı, içindekiler hızla sayıldı. Beyaz kapılar geriye doğru açıldı. Farları yakmadan arkalarında Toyota'yla ilerlediler. Betona gömülü antika bir çapanın yanından geçip her birinin üzerinde harf kombinasyonu ve yedi rakam olan çok renkli konteynırların oluşturduğu bir sokağa girdiler.

"Buradan sola," dedi Langbourne. Sola döndüler, Toyota da peşlerinden. Turuncu renkli vincin kolu onlara doğru inerken Jonathan başını eğdi.

"Şimdi sağa. *Buradan,*" dedi Langbourne.

Sağa döndüler. Bir tankerin siyah gövdesi denizden onlara doğru yükseldi. Tekrar sağa döndüler. Demirlemiş altı geminin yanından geçtiler. Gemiler çok görkemli ve yeni boyanmıştı. Diğerleri eski püsküydü. Her birinin iskeleye uzanan aydınlatılmış iskele köprüsü vardı.

"Dur," diye emretti Langbourne.

Durdular. Hâlâ karanlıktaydılar. Toyota da arkalarında. Bu kez yalnızca birkaç saniye bekledikten sonra camda yine minicik bir fener ışığı belirdi: önce kırmızı, sonra beyaz, sonra tekrar kırmızı.

"Bütün camları aç," dedi Langbourne Gus'a. Eller için yine endişelenmeye başlamıştı. "Kontrol paneline, görebilecekleri yere koyun. Şef sen önündeki koltuğa uzat, sen de Thomas."

Roper alışılmadık bir uysallıkla kendisine söyleneni yaptı. Hava serindi. Petrol kokusu deniz ve metal kokusuyla karışıyordu. Jonathan yine İrlanda'daydı. Pugwash rıhtımlarında pis bir yük gemisinde saklanıyor, karanlıkta karaya çıkmayı bekliyordu. Arabanın

Telegram: @cinciva

iki yanında iki beyaz fener ışığı göründü. Işık huzmeleri elleri, yüzleri ve arabanın zeminini taradı.

"Bay Thomas ve ekibi," diye haber verdi Langbourne. "Traktörlere bakmaya, diğer yarısını vermeye geldik."

"Hangisi Thomas?" diye sordu adam.

"Benim."

Bir duraklama oldu.

"Tamam."

"Herkes yavaşça dışarı çıksın," diye emretti Langbourne. "Thomas, arkamda dur. Tek sıra halinde."

Adamların rehberi uzun boylu ve zayıftı, sağında asılı duran Heckler'ı taşımak için fazla genç görünüyordu. İskele köprüsü kısaydı. Güverteye varan Jonathan suyun karşısında karanlık suların üstünden yine kasabanın ışıklarını ve rafinerinin alevli bacalarını gördü.

Gemi eski ve küçüktü. Jonathan onun başka hayatlardan dönüştürülmüş en fazla dört tonluk olduğunu tahmin etti. Yüksekteki bir ambar ağzının ahşap kapısı açık duruyordu. İçerideki döner çelik merdivenlerin üstünde bir bölme lambası parlıyordu. Rehber yine önden gitti. Ayaklarının yankısı prangalı mahkûmların sesini hatırlatıyordu. Jonathan kötü ışıkta kendilerini yönlendiren adamı biraz daha fazla görebildi. Adam kot pantolon ve spor ayakkabılar giymişti. Ona engel olduğunda eliyle geriye attığı sarı kâkülleri vardı. Sağ eliyle hâlâ Heckler'ı tutuyordu. İşaret parmağı çarpık bir biçimde tetiğin üstündeydi. Gemi de kendini daha fazla göstermeye başlamıştı. Karışık kargo için donanımlıydı. Altmış konteynırlık kapasitesi vardı. Kullanım süresinin sonuna gelmiş bir yarış atı gibiydi. İşler ters giderse bir kenara atılacaktı.

Grup durdu. Hepsi genç, hepsi açık tenli, hepsi beyaz üç adam karşılarındaydı. Aralarında kapalı, çelik

Telegram: @cinciva

bir kapı vardı. Jonathan bir kanıta dayanmadan bunların İsveçli olduğunu tahmin etti. Rehber gibi onlar da Heckler taşıyorlardı. Rehberin liderleri olduğu açıktı. Rahatlığı, onlara katılırken benimsediği duruş bunu gösteriyordu. Çarpık ve tehlikeli gülümsemesi de.

"Aristokrasi nasıl bugünlerde Sandy?" diye seslendi. Jonathan adamın aksanını hâlâ anlayamamıştı.

"Merhaba Pepe," dedi Langbourne. "Turp gibi, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Hepiniz ziraat öğrencisi misiniz? Traktör seviyorsunuz? Makine parçaları? Ürün yetiştirip yoksulları doyurmak mı istiyorsunuz?"

"Şu lanet işe bakalım artık," dedi Langbourne. "Moranti nerede?"

Pepe çelik kapıyı tutup çekerken Moranti gölgelerin arasından çıktı.

Lord Langbourne silah delisidir, demişti Burr... *yarım düzine kirli savaşta centilmen askeri oynamıştır... öldürme becerileriyle gurur duyar... boş zamanlarında koleksiyonculuğa merak sarar, Roper gibi... tarihin bir parçası olduklarını düşünmek kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyor.*

Ambar geminin karnının büyük bir bölümünü oluşturuyordu. Pepe ev sahibini oynuyor, Langbourne ve Moranti onun yanında yürüyor, Jonathan ve Roper onları takip ediyor, onların ardından da yardım geliyordu: Frisky, Tabby ve üç Heckler'la üç tayfa. Güverteye yirmi konteyner zincirlenmişti. Jonathan bağlama kayışlarında çeşitli transfer noktalarının yazılı olduğunu fark etti: Lizbon, Azor Adaları, Antwerp, Gdansk.

"Buna Suudi kutusu diyoruz," dedi Pepe gururla. "Suudi gümrükçülerinin içeri girip koklayarak içki aramaları için yandan açılıyor."

Telegram: @cinciva

Gümrük mühürleri birbirine girmiş çelik çivilerden oluşuyordu. Pepe'nin adamları kesicilerle bunları ayırıyordu.

"Endişelenmeyin, yedeklerimiz var," diye sır verdi Pepe Jonathan'a. "Yarın sabah her şey yine güzel görünecek. Gümrüğün umurunda değil."

Konteynerin yan tarafı yavaşça aşağıya indirildi. Silahların kendine ait sessizliği vardı. Yaklaşan ölümün sessizliği.

"Bunlar Vulcan'lar," dedi Langbourne, Moranti'ye bilgi vermek için. "Gatling'in ileri teknolojik versiyonu. Altı tane yirmi milimetrelik namlu dakikada üç bin mermi atıyor. En gelişmişi. Ona uygun mermisi var, dahası da geliyor. Her mermi parmağın kalınlığında. Bir el atış katil arı sürüsü gibi ses çıkarıyor. Helikopterlerin ve hafif hava taşıtlarının hiç şansı yok. Yepyeni. On tane. Tamam mı?"

Moranti hiçbir şey söylemedi. Sadece çok hafif bir baş hareketi tatminini ele veriyordu. Sonraki konteynere geçtiler. Bu konteyner arkadan doldurulmuştu, bu da içindekileri sadece önden görebilecekleri anlamına geliyordu. Ama gördükleri kadarı yeterliydi zaten.

"Dörtlü ellilikler," dedi Langbourne. "Eşmerkezli olarak monte edilmiş, dört tane tek bir hedefe aynı anda ateş etmek üzere tasarlanmış nokta beş-sıfır kalibrelik makineli tüfekler. İstediğiniz her hava taşıdını bir atışta parçalar. Kamyon, tabur nakliye aracı, hafif zırhlı, Dörtlü hepsini indirir. İki buçuk tonluk şasi üstüne monte edin, hareketli hali gelir ve fena can yakar. Bu da yepyeni."

Pepe'nin önderliğinde geminin sancak tarafına geçtiler. İki adam incelikle fiberglas bir silindirin içinden puro biçimindeki bir füzeyi çıkardı. Jonathan'ın bu kez Langbourne'un uzmanlığına ihtiyacı yoktu.

Telegram: @cinciva

Demonstrasyon filmlerini görmüştü. Hikâyeleri duymuştu. İrlandalılar bunları ele geçirirse öldünüz demektir, demişti bombalara bayılan çavuş. *Bunu yapacaklar*, diye mutlulukla eklemişti. *Bunları Almanya'daki Yanki cephaneliğinden ayıracak, bir servet karşılığında Afganlardan, Izzilerden veya Pallerden veya Amerikalılar kime teslim etmeyi uygun gördülerse ondan satın alacaklar. Bunlar sesten daha hızlı, elle paketlenmiş, bir kartonda üç tane var, adları Stinger, yapıları Stinger...*

Tur devam ediyordu. Hafif tanksavar silahlar. Saha telsizleri. Tıbbi takımlar. Üniformalar. Mermiler. Hazır yemekler. İngiliz Star-streak'ler. Kutular Birmingham'da yapılıyordu. Çelik kaplar Manchester'da. Her şey incelenemezdi. Çok fazla şey, çok az zaman vardı.

"Sevdin mi?" dedi Roper Jonathan'a sessizce.

Yüzleri birbirine çok yakındı. Roper'ın yüzündeki ifade sanki söylemek istediği şeyi bir şekilde kanıtlamış gibi yoğun ve garip bir şekilde muzafferdi.

"İyi mallar," dedi Jonathan başka ne diyeceğini bilemeden.

"Her nakliyede her şeyden bir parça geliyor. Numara bu. Gemi batarsa her şeyden bir parça kaybediyorsun, bir şeyin tamamını değil. Sağduyu."

"Galiba öyle."

Roper onu duymuyordu. O şimdi kendi başarısının huzurundaydı. Kendini Tanrı'ya emanet etmiş gibiydi.

"Thomas?" Langbourne geminin kıç tarafından ona sesleniyordu. "Buraya gel. İmza zamanı."

Roper da onunla birlikte gitti. Langbourne ordu malı klipsli bir dosya üstünde Tradepaths Limited adına yönetici müdür olarak Derek S. Thomas tarafından incelenip onaylanmış türbinler, traktör parçaları ve ağır makineler için bir alındı hazırlatmıştı. Dosyayı Roper'a verdi, o da Moranti'ye doğru itti, sonra tekrar

Telegram: @cinciva

Langbourne'a geldi, o da Pepe'ye verdi. Kapının yanındaki rafta kablosuz bir telefon vardı. Pepe telefonu alıp Roper'ın elinde tuttuğu bir kâğıttaki numarayı tuşladı. Moranti elleri iki yanında, karnı dışarıda, biraz uzakta onları beklerken anıt mezardaki bir Rus gibi duruyordu. Pepe telefonu Roper'a uzattı. Bankacının alo dediğini duydular.

"Piet?" dedi Roper. "Bir arkadaşım sana önemli bir mesaj vermek istiyor."

Roper telefonu cebinden çıkardığı ikinci bir kâğıt parçasıyla birlikte Jonathan'a uzattı.

Jonathan kâğıda baktı, sonra yüksek sesle okudu. "Ben arkadaşın George," dedi. "Bu gece uyanık kaldığın için teşekkürler."

"Pepe'yi ver lütfen, Derek," dedi bankacının sesi. "Bazı haberleri ondan duyup doğrulamak istiyorum."

Jonathan telefonu Pepe'ye verdi, o dinledi, güldü, telefonu kapadı, elini Jonathan'ın omzuna koydu.

"Sen cömert bir adamsın!"

Langbourne evrak çantasından daktilo edilmiş bir kâğıt çıkardığında gülmesi kesildi. "Makbuz," dedi kısaca.

Pepe Jonathan'ın kalemini aldı, hepsinin gözü önünde sözleşme gereği SS *Lombardy* ile Curaçao'ya teslim edilen, önceden üzerinde anlaşılan türbinler, traktör parçaları ve ağır makineler karşılığında üçüncü ve sondan bir önceki ödeme olan yirmi beş milyon ABD doları Tradepaths Limited'den aldığına dair makbuzu imzaladı.

Jed aradığında sabahın dördüydü.

"Yarın *Pasha*'ya gidiyoruz," dedi. "Ben ve Corky."

Jonathan hiçbir şey söylemedi.

"Corky kaçmam gerektiğini söylüyor. Yolculuğu unut, hâlâ fırsatın varken tüy, diyor."

Telegram: @cinciva

"Haklı," diye mırıldandı Jonathan.

"Kaçmak iyi değil Jonathan. İşe yaramaz. İkimiz de bunu biliyoruz. Gittiğin yerde kendinle tekrar karşılaşıyorsun."

"Sadece git. Herhangi bir yere git. Lütfen."

Ayrı yataklarda yan yana yatıyorlar, birbirlerinin soluklarını dinliyorlardı.

"*Jonathan,*" diye fısıldadı Jed. "*Jonathan.*"

Telegram: @cinciva

23

Salyangoz Operasyonu'yla ilgili her şey tıkırındaydı. Burr, Miami'deki çirkin, gri masasından öyle söylüyordu. Yandaki odada bulunan Strelski de öyle. Günde iki kez güvenli hattan Londra'dan arayan Goodhew'un da bir kuşkusu yoktu. "Güçler yola geliyor, Leonard. Artık bizim için gereken her şey bir özet."

"Hangi güçler?" Burr her zamanki gibi şüpheciydi.

"Mesela benim patronum."

"*Patronun mu?*"

"O dönüyor Leonard. O böyle söylüyor ve ben de bunun doğru olduğunu varsaymak zorundayım. Bana tam desteğini sunuyorsa onu nasıl aşabilirim? Mesela dün bana yüreğini açtı."

"Bir yüreği olduğuna memnun oldum."

Ama Goodhew bugünlerde böyle nükteleri kaldıracak havada değildi. "Çok daha yakın temasta olmamız gerektiğini söyledi. Ona katılıyorum. Kazanılmış hakları olan çok sayıda insan var. Havada çürümüş bir şeylerin kokusunun olduğunu söyledi. Ben daha iyi ifade edemezdim. İz sürmekten korkmayanlardan biri olarak her şeyi kayda geçirmek istiyor. Bunu

Telegram: @cinciva

yapmasını sağlayacağım. Sancak Gemisi'nden ismen bahsetmiyor, ben de öyle. Bazen ketum olmak daha iyidir. Ama listene çok şaşırdı Leonard. Liste numarasını yaptı. Cesurdu, uzlaşmazdı. Etrafından dolaşmanın yolu yoktu."

"*Benim* listem mi?"

"Liste, Leonard. Arkadaşımızın fotoğrafını çektiği. Destekçiler. Yatırımcılar. Kaçakçılar ve başlatıcılar, sen ne diyorsan o..." Goodhew'un sesinde Burr'un duymamış olmayı dilediği yalvaran bir ton vardı. "Kesin delil, Tanrı aşkına. Arkadaşımız hariç başka kimsenin bulamadığını söylediğin şey. Leonard, bilerek kalın kafalılık yapıyorsun."

Ama Goodhew, Burr'un şaşkınlığının nedenini yanlış anlamıştı. Burr hangi listeden söz ettiğini hemen anlamıştı. Anlamadığı şey Goodhew'un onu nasıl kullandığıydı.

"*Destekleyiciler listesini* patronuna gösterdiğini söylemiyorsun, değil mi?"

"Sevgili Tanrım, ham halini değil tabii, onu nasıl gösterebilirim? Sadece isim ve sayıları gösterdim. Doğal olarak gerektiği gibi dönüştürülmüş halini. Telefondan, mikrofondan, herhangi bir yolla elde etmiş olabiliriz. Postadan aşırmış olabiliriz."

"Roper listeyi dikte ettirmedi, telefonda okumadı, Rex. Posta kutusuna da atmadı. Sarı not defterine yazdı ve o defterden bir tane var. Fotoğrafını da tek bir kişi çekti."

"Ufak ayrıntılar üstünde durmayalım Leonard! Patronum dehşete düştü, söylemek istediğim bu. Toparlamanın yakın olduğunu ve bazı kellelerin gideceğini biliyor. Böyle hissettiğini söylüyor ve aksi kanıtlanana kadar ben de buna inanacağım, Leonard. O gururlu biri, hepimiz gibi. Hepimizin nahoş gerçekler gözümüze sokulana kadar onlardan kaçınma eğilimi-

Telegram: @cinciva

miz vardır, Leonard. Ama artık ortaya çıkıp işe dahil olmanın zamanının geldiğini düşünüyor." Cesurca bir espri yapmaya kalktı. "Metaforları nasıl kullandığını bilirsin. Küllerinden doğan yenilikçi birilerini işe katmadığına şaşırdım."

Goodhew, Burr'un bir kahkaha patlatmasını bekliyorsa bile böyle bir şey olmadı.

Goodhew huzursuzlanmıştı: "Leonard, başka alternatifim yoktu. Ben devlet memuruyum. Bir devlet bakanına hizmet ediyorum. Davanın gelişimi konusunda patronumu bilgilendirmek zorundayım. Patronum bana ışığı gördüğünü söylüyorsa, ona yalancı olduğunu söyleyeyim diye alınmadım bu işe. Benim de sadakat duygum var, Leonard. Ona ve sana olduğu kadar ilkelerime de sadığım. Perşembe günü Kabine Sekreteriyle görüşmeden sonra patronumla öğle yemeği yiyeceğiz. Önemli haberler bekliyorum. Senin de memnun olacağını umut etmiştim, somurtmanı değil."

"Destekçi listesini başka kim gördü Rex?"

"Patronumdan başka hiç kimse. Doğal olarak gizliliğine dikkat çektim. İnsanlara durmadan ağızlarını sıkı tutmalarını söyleyemezsin. Çok sık 'kurt geliyor' diyen yalancı çoban durumuna düşebilirsin. Belli ki listenin içeriği perşembe günü buluştuklarında Kabine Sekreteri'nin karşısına çıkacak, ama orada kalacağından emin olabiliriz."

Burr'un sessizliği Goodhew'un dayanamayacağı kadar fazlaydı.

"Leonard, öncelikli ilkelerini unutmandan korkuyorum. Son birkaç aydır gösterdiğim bütün çaba yeni bir çağda daha fazla açıklığın sağlanmasına adanmıştı. Gizlilik İngiliz sisteminin laneti. Patronumu ya da başka bir bakanı sistemin eteklerinin altına gizlenmesi için teşvik etmeyeceğim. Bunu zaten çok sık ya-

Telegram: @cinciva

pıyorlar. Seni duyamıyorum, Leonard. Senin eski River House tarzına geri dönmene izin vermeyeceğim."

Burr derin bir nefes aldı. "Anlaşıldı Rex. Anlaşıldı. Bundan sonra öncelikli ilkeleri gözeteceğim."

"Bunu duyduğuma sevindim, Leonard."

Burr telefonu kapatıp Rooke'yi aradı. "Rex Goodhew bundan sonra bizden ham Salyangoz raporları almıyor Rob. Bu söylediğim şu andan itibaren geçerli. Yarın da yazılı olarak geçerim."

Yine de her şey tıkırındaydı. Burr, Goodhew'un hatası üzerinde endişelenmeye devam etse de ne o ne de Strelski yaklaşan bir kıyamet hissiyle yaşamıyorlardı. Goodhew'un toparlama dediği şeye Burr ve Strelski son darbe diyordu ve artık o günün hayaliyle yaşıyorlardı. Bu, uyuşturucu, silahlar ve oyuncuların hepsinin aynı yerde olduğu, para izinin açıkça görüldüğü ve –ortak ekibin gerekli yetkileri ve izinleri aldıkları varsayılarak– savaşçıların ağaçlardan atlayıp "Eller yukarı!" diye bağırdığı, kötü adamların esefle gülümseyip, "Benim bir suçum yok, Memur bey" –ya da eğer Amerikalılarsa "Bunun için seni mahvedeceğim Strelski, seni pislik," diye bağırdıkları an olacaktı.

Ya da onlar birbirlerine şakayla karışık böyle tarif ediyorlardı.

"Gittiği yere kadar gitmesine izin vereceğiz," diye ısrar ediyordu Strelski; toplantılarda, telefonda, kahve içerken, sahilde yürürken. "Ne kadar ileri giderlerse saklanacakları o kadar az yer kalır ve Tann'ya o kadar yakın oluruz."

Burr aynı fikirdeydi. Sahtekârları yakalamak casusları yakalamaktan farklı değil, diyordu: ihtiyacın olan tek şey iyi aydınlatılmış bir sokak köşesi, uygun pozisyonlara yerleştirilmiş kameralar, elinde planlar olan trençkotlu bir adam ve kullanılmış paralarla

Telegram: @cinciva

dolu bir bavul taşıyan melon şapkalı başka bir adam. Çok şanslıysan elinde bir dava var demektir. Salyangoz Operasyonu'yla ilgili sorun şuydu: Kimin caddesi? Kimin şehri? Kimin denizi? Kimin sorumluluk bölgesi? Bir şey çok açıktı: Richard Onslow Roper'ın da, Kolombiyalı ticaret ortaklarının da işlerini Amerikan topraklarında tamamlamak gibi bir niyetleri yoktu.

Bir diğer destek ve tatmin kaynağı davaya atanan yeni Federal Savcı'ydı. Adı Prescott olan savcı şimdiki Federal Savcı'dan daha üstündü: Başsavcı Yardımcısıydı ve Strelski'nin sorduğu herkes Ed Prescott'un en iyi Başsavcı Yardımcısı olduğunu söylüyordu, en iyisi Joe, inan bana. Prescott'lar tabii ki Yale'den mezun olmuşlardı ve birkaçının da Teşkilat bağlantıları vardı –nasıl olmazdı ki– ve Ed'in açıkça reddetmediği bir söylentiye göre George Bush'un babası Prescott Bush'la bir şekilde akrabaydı. Ama Ed –eh, Ed böyle şeylerle hiç ilgilenmezdi, bunu bilmeni istiyordu. Ed kendi gündemi olan ciddi bir Washington oyuncusuydu ve işe giriştiğinde soyunu bir kenarda bırakıyordu.

"Geçen haftaya kadar iş başında olan savcıya ne oldu?" diye sordu Burr.

"Galiba beklemekten sıkıldı," dedi Strelski, "O tür adamlar fazla oyalanmazlar."

Amerikalıların adam alıp kovma hızlarına her zamanki gibi şaşıran Burr başka bir şey söylemedi. Ancak çok geç olunca Strelski'yle kendisinin aynı çekincelere sahip olduklarını, ama birbirlerine saygı gereği ifade etmeyi reddettiklerini fark etti. Bu arada herkes gibi Burr ve Strelski de Washington'ı Panama bandıralı, Curaçao'dan Kolón Serbest Bölgesine giden, geminin manifestosunda türbin, traktör yedek parçası ve zirai makineler olarak tarif edilen elli milyon değerinde sofistike silahlar taşıdığı bilinen *SS Lombardy*'ye

Telegram: @cinciva

yasak uygulamaya ikna etmek gibi olanaksız görevle uğraşıyordu. Bu noktada Burr yine kendini suçluyordu; hemen her konuda yaptığı gibi. Ed Prescott'un şehir merkezindeki görkemli ofisinde onun çekiciliğine ve eski toprak tavırlarına hayran kalarak çok uzun saatler, ama ortak planlama ekibinin operasyon odasında dava sorumlusu olarak çok az vakit geçirdiğini düşünüyordu.

Ama başka ne yapabilirdi ki? Miami ve Washington arasındaki gizli yayın araçları gece gündüz meşguldü. Yasal ve daha az yasal uzman ekibi toplanmıştı ve kısa süre içinde aralarında tanıdık İngiliz yüzler görünmeye başlamıştı: Washington Büyükelçiliğinden Sevgili Katie, deniz irtibat personelinden Manderson, Signals Intelligence'den Hardacre ve söylentiye göre Tedarik Çalışmaları Grubu'nun yasal danışmanı olarak Palfrey'in yerini almak üzere hazırlanan River House'dan genç bir avukat.

Bazı günler Washington Miami'ye boşalmış gibi oluyordu; diğer günlerde Başsavcı Yardımcısı Prescott ve ekibi Hill'de savaşmak üzere ayrıldıklarında Savcı'nın ofisinde sadece iki daktilo ve santral kalıyordu. Amerikan politik sürtüşmelerinin incelikleri hakkında kararlılıkla cahil kalmayı tercih eden Burr, biraz da Jed'in köpeği gibi, çok fazla koşul ve hareket olduğunda mutlaka ilerlemenin de olacağı varsayımıyla bu telaşlı koşturmacayla rahatlıyordu.

Bu yüzden aslında büyük işaretler yoktu, sadece her gizli operasyonun bir parçası olan küçük uyarılar vardı; örneğin alınan telsiz sinyalleri, keşif fotoğrafları ve Langley'den gelen bölge istihbarat raporları gibi hayati önem taşıyan verilerin Strelski'nin masasına gelirken bir şekilde yolda sıkışıp kalması gibi rahatsız edici şeyler; Burr ve Strelski'nin ayrı ayrı bildiği, ama

Telegram: @cinciva

paylaşmadığı, Salyangoz Operasyonu'nun varlığını hissettikleri, ama göremedikleri başka bir operasyonla birlikte yürütüldüğü şeklindeki ürkütücü bir his.

Onun dışında başlarını ağrıtan tek şey her zamanki gibi Apostoll'un Flynn'in muhbiri olarak birden bire parlayan kariyerinde ilk kez olmamak üzere ortadan kaybolma numarası yapmasıydı. Bu kez durum daha da can sıkıcıydı, çünkü Flynn sırf onun elinin altında olmak için Curaçao'ya uçmuştu ve şimdi pahalı bir otelde kalıp baloda terk edilmiş bir kız gibi oturup durmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Ama bu noktada bile Burr telaşlanmak için bir neden görmüyordu. Aslında Burr dürüst konuşacak olursa Apo'nun haklı olduğunu düşünüyordu. Apo'nun yöneticileri onu çok zorluyordu. Belki de çok fazla. Apo haftalardır kızgınlığını dile getiriyordu ve serbest bırakılmadığı takdirde işi bırakmakla tehdit ediyordu. Ortalık hararetlenirken, tarihin en büyük uyuşturucu ve silah vurgunundan önce ve sonra işbirlikçi olarak altı kere müebbet hapis riskine girmek yerine mesafesini korumayı tercih etmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

"Pat, Peder Lucan'ı aramış," dedi Strelski. "Lucan onu hiç görmemiş. Pat de öyle."

"Belki ona bir ders vermeyi istiyordur," dedi Burr.

Aynı akşam monitörler, Curaçao'dan açılan telefonların rastgele taraması sonucu ele geçirilen ikramiye niteliğinde bir sinyal aldı:

Lord Lanbourne, Menez&Garcia avukat bürosunu aramıştı. Kolombiya'nın Cali kentinde çalışan avukatlar Dr. Apostoll'un ortaklarıydı. Telefonu Dr. Juan Menez açmıştı.

"Juanito? Benim Sandy. Dostumuz Doktor'a ne oldu? Ortalıkta görünmüyor."

On sekiz saniyelik sessizlik oldu. "İsa'ya sor."

"Bu da ne demek?"

Telegram: @cinciva

"Dostumuz dindar bir kişi Sandy. Belki inzivaya çekilmiştir."

Karakas'ın Curaçao'ya olan yakınlığı düşünülünce Apostoll'un yerine Dr. Moranti'nin geçmesi kabul edilmişti.

Ve Burr ve Strelski, daha sonra bir kez daha kabul edecekleri gibi birbirlerini gerçek düşüncelerinden koruyorlardı.

Aldıkları başka bir sinyal Sör Anthony Joyston Bradshaw'un Berkshire kırsalına dağılmış birkaç telefon kulübesinden deli gibi Roper'a ulaşmaya çalıştığını gösteriyordu. Önce AT&T kartını kullanmaya çalışmıştı, ama kayıtlı ses kartın artık geçerli olmadığını söylemişti. Amirini istemiş, unvanıyla hava atmış, sarhoş gibi konuşmuştu ve sonunda nazik bir tavırla da olsa kararlılıkla hattı kesilmişti. Nassau'daki Ironbrand ofisleri daha yardımsever değildi. İlk denemede santral ödemeli aramasını kabul etmemişti; ikincisinde MacDanby kabul etmişti, ama sadece soğuk konuşmak için. Sonunda zorbalık ederek şu anda Antigua'da rıhtımda olan *Iron Pasha*'nın kaptanına ulaşmıştı:

"E, nerede o zaman? Kristal'i aradım. Orada değil. Ironbrand'i aradım, ukala bir pislik bana Roper'ın çiftlik sattığını söyledi. Şimdi de *sen* onu 'beklediğini' söylüyorsun! Onunla *hemen* konuşmak istiyorum! Ben Sör Anthony Joyston Bradshaw'um. Bu *acil* bir durum. Acil durumun ne olduğunu biliyor musun?"

Kaptan ona Corkoran'ın Nassau'daki özel numarasını denemesini söyledi. Bradshaw onu denemiş, ama başarılı olamamıştı.

Yine de Bradshaw bir yerde, bir şekilde adamını bulmuş ve konuşmaları dinleyenlere fark ettirmeden onunla konuşmuştu; daha sonraki olaylar bunu açıkça gösteriyordu.

Telegram: @cinciva

Nöbetçi subayın telefonu şafakta geldi. Adam roketin parçalanmak üzere olduğunu söyleyen Görev Kontrol'ün sükûnetine sahipti.

"Bay Burr, efendim? Hemen buraya gelebilir misiniz, efendim? Bay Strelski de yolda. Bir sorunumuz var."

Strelski yolculuğu yalnız yaptı. Flynn'i de almayı tercih ederdi, ama o hâlâ Curaçao'da kendini yiyip bitirmekle meşguldü ve Amato da ona yardım ediyordu, bu yüzden Strelski ikisi adına gitmişti. Burr onunla gitmeyi teklif etmişti, fakat Strelski İngilizlerin bu işe dahil olması konusunda zorluk yaşıyordu. Burr'un dahil olması değildi sorun: Leonard dosttu. Ama dost olmak her şeyi halletmiyordu. Özellikle de şimdi.

Böylece Strelski Burr'u merkezde titreşen ekranlarla ve şaşkın haldeki gece nöbetçisiyle bırakmıştı. Verdiği kesin talimatlara göre kendisi durumu kontrol edip evet ya da hayır diye arayana kadar hiç kimse hiçbir yöne doğru bir hareket yapmayacaktı, ne Pat Flynn'e ne Savcı'ya ne başka birine haber verilecekti.

"Tamam mı Leonard? Beni duydun mu?"

"Duydum."

"Tamam o zaman."

Şoförü onu otoparkta bekliyordu. Wilbur hoş bir adamdı, ama kafası neredeyse tavana değiyordu. Birlikte yanıp sönen ışıklar ve siren sesleri eşliğinde şehrin boş merkezinden geçerken Strelski bunun aptallık olduğunu düşünüyordu. Bu aceleye ve herkesi uyandırmaya ne gerek vardı? Ama Wilbur'a bir şey söylemedi, çünkü içten içe biliyordu ki arabayı kullanan kendisi olsa, o da aynı şekilde kullanırdı. Bazen bu tür şeyleri saygı gereği yapardınız. Bazen geriye kalan yapılacak tek şey olduğu için.

Telegram: @cinciva

Üstelik aceleleri vardı. Kilit tanıklara bir şeyler olmaya başladığında aceleniz olduğunu söyleyebilirdiniz. Her şey biraz fazla uzun bir süre boyunca, biraz fazla ters gittiğinde aceleniz olduğunu söyleyebilirdiniz; siz durmadan kenara kayarken, herkes sizi etki merkezinin tam ortasında olduğunuza ikna etmek için geriye doğru eğildiğinde (Tanrım, Joe, sen olmasan biz nerede *olurduk*) koridorlarda biraz fazla yabancı politik teoriler (sadece kod adı olarak değil bir *operasyon* adı olarak *Sancak Gemisi* konuşmaları) *kale direklerinin oynatılması* ve *arka bahçemizi toparlama* konuşmaları duymaya başladığınızda; çok fazla güler yüzle karşılandığınızda ve hiçbirinin bir değeri olmayan çok fazla istihbarat raporu almaya başladığınızda; etrafınızdaki hiçbir şey değişmediğinde, sadece içinde hareket ettiğiniz dünya sizden yavaşça uzaklaşıp timsahlarla dolu bir nehirde yanlış yöne giden bir salın üstünde tek başınıza olduğunuzu hissetmenize neden olduğunda (bu arada Joe, Tanrı aşkına, Joe, sen Uygulama'nın bugüne kadar sahip olduğu en iyi memursun); eh, evet, böyle durumlarda kimin kime ne yaptığını bulmak için acele etmeniz gerektiğini rahatça söyleyebilirdiniz.

Bazen kaybetmeni seyredersin, diye düşündü Strelski. Tenisi severdi. Özellikle de televizyonda maçlar arasında oyuncuların kola içerken yakın görüntülerini gösterdiklerinde severdi. Bu görüntülerde kazananın kazanmaya, kaybedenin kaybetmeye hazırlandığını görebilirdiniz. Ve kaybedenler tıpkı onun şu anda hissettiği gibi görünürdü. Atış yapıyor, deli gibi çaba harcıyorlardır, ama sonunda skor skordur ve bu yeni günün şafağında skor hiç de iyi görünmemektedir. Görünüşe göre Atlantik'in iki yakasındaki Temiz İstihbarat seti ve maçı alıyordu.

Grand Bay Otelini geçtiler. Dünyanın zarif ve sa-

Telegram: @cinciva

kin bir yer olduğuna inanmaya ihtiyacının olduğu zamanlarda burası onun en sevdiği içme mekânıydı. Tepeye çıkıp su kenarından, marinadan ve parktan uzaklaştılar. Elektrikli demir kapılardan geçip Strelski'nin daha önce hiç girmediği yere girdiler. Burası uyuşturucu zenginlerinin sahtekârlık yaptıkları, düzüştükleri ve hayatlarını yaşadıkları, siyah güvenlik görevlilerinin ve siyah hamalların çalıştığı, beyaz bir masa ve beyaz asansörlerin bulunduğu ve kapılardan geçtikten sonra kapıların koruduğu dışarıdaki dünyadan daha tehlikeli bir yere girdiğinizi hissettiğiniz Sunglades denen zevksiz bir yapıydı. Böyle bir şehirde bu kadar zengin olmak çok tehlikeli olduğundan, buradaki herkesin imparator boyutlarındaki yataklarında uzun zaman önce ölmemiş olmaları çok şaşırtıcıydı.

Yalnız şafak saatinde avlu polis arabaları, TV minibüsleri ve ambulanslarla ve bir krizi hafifletmesi gerekirken aslında onu kutlayan kontrollü histerinin bütün aygıtlarıyla doluydu. Gürültü ve ışıklar, boğuk sesli polis memurunun, "bu kişiyle ilgilendiğinizi fark ettik," diyerek arayıp haber verdiğinden beri Strelski'nin peşini bırakmayan alt üst olma hissini artırıyordu. Ben burada değilim, diye düşündü. Bu sahneyi rüyamda gördüm.

Cinayet masasından birkaç adamı tanıdı. Kısaca selamlaştılar. Merhaba, Glebe. Selam Rockham. Seni görmek güzel. Tanrım, Joe, neden bu kadar geciktin? Güzel soru, Jeff; belki birisi böyle istemiştir. Kendi kurumundan bazı insanları tanıdı. Bir ofis partisinden sonra ikisini de şaşırtan bir şekilde bir kez yattığı Mary Jo ve Metzger adında ciddi görünümlü bir genç. Metzger hemen temiz havaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, ama Miami'de hiç temiz hava yoktu.

"Yukarıda kim var Metzger?"

Telegram: @cinciva

"Efendim, polis tanıdıkları hemen herkesi yukarıya aldı. Çok kötü, efendim. Havalandırma olmadan beş gün yukarıda kalmış, gerçekten tiksinti verici. Havalandırmayı neden kapamışlar? Yani bu barbarlık."

"Buraya gelmeni kim istedi, Metzger?"

"Cinayet masası efendim."

"Ne zaman?"

"Efendim, bir saat oldu."

"Neden *beni* aramadın Metzger?"

"Efendim, operasyon odasında meşgul olduğunuzu, ama yola çıktığınızı söylediler."

Onlar, diye düşündü Strelski. *Onlar* bir sinyal daha gönderiyordu. *Joe Strelski iyi polistir, ama artık biraz yaşlanıyor. Joe Strelski Sancak Gemisi'ne alınamayacak kadar yavaş.*

Ortadaki asansör onu yolda durmadan en üst kata çıkardı. Bu çatı katı asansörüydü. Mimarın düşüncesi şöyleydi: Aynı zamanda güvenlik odası da olan yıldızların aydınlattığı bu cam galeriye varıyorsun ve sen pitbul köpeklerine yem mi yapılacağını, yoksa sana gurme bir yemeğin ve onu hazmetmek için güzel bir fahişenin mi servis edileceğini merak ederek galeride beklerken, aynı zamanda yüzme havuzuna, jakuziye, çatı bahçesine, solaryum ve mütevazı bir uyuşturucu avukatının yaşam tarzının diğer önemli unsurlarına hayranlık duyabilirsin.

Beyaz maskeli genç bir polis Strelski'nin kimliğini görmek istedi. Strelski sözcükleri ziyan etmek yerine kimlik kartını adamın gözüne soktu. Strelski kulübe yeni katılmış gibi genç polis ona da bir maske teklif etti. Sonra fotoğraf lambalarının ve tulumlu insanların etrafından dolaşması gerekti. Koku nedense maskenin ardından daha da iğrenç geliyordu. Temiz İstihbarat'tan gelmiş olan Scranton'a "merhaba" dedi, Savcılık makamından gelen Rukowski'ye "merhaba" dedi. Nasıl oluyor da Temiz İstihbarat olay ye-

Telegram: @cinciva

rine senden önce gelebiliyor, diye düşündü. Yolunu engelleyebilecekmiş gibi görünen herkese "merhaba" dedi, sonunda ite kaka müzayede evinin en aydınlık kesimine ulaşmayı başardı. Koku hariç burası kalabalık bir apartman dairesine benziyordu: Herkes sanat eserine bakıyor, notlar alıyor, fiyat hesaplaması yapıyordu. Başka kimseye dikkat edilmiyordu.

Hedefine vardığında Dr. Paul Apostoll ve merhum metresinin benzeri ya da balmumu heykeliyle değil ta kendisiyle karşılaştı. İkisi de çıplaktı ki Apostoll boş zamanlarını böyle geçirmeyi seviyordu. İkisinin de rengi bozulmuştu. Birbirlerine bakacak şekilde diz çökmüş, elleri ve ayakları bağlanmış, boğazları kesilmiş, dilleri Kolombiya kravatı denen şekilde delikten dışarı çıkarılmıştı.

Burr, Strelski mesajı aldığı anda anlamıştı, hem de mesajın ne söylediğini bilmeden çok önce. Mesaj onu çarptığı sırada Strelski'nin bedenindeki korkunç gevşeme yeterliydi. Bir de Strelski'nin bakışlarının içgüdüsel olarak Burr'unkileri bulması ve sonra onlardan kaçması, gerisini dinlerken başka şeylere odaklanmayı tercih etmesi vardı. Bakış ve bakışlarını kaçırma her şeyi anlatıyordu. Bunlar aynı anda hem suçlayan, hem de veda eden bakışlardı. Diyorlardı ki: Bunu bana sen yaptın, senin insanların. Ve: Bu andan itibaren aynı odada oturmamız sıkıntı yaratır.

Strelski dinlerken birkaç not aldı, kimlik teşhisini kimin yaptığını sorup dalgın bir şekilde not almaya devam etti. Sonra kâğıdı koparıp cebine sokuşturdu. Burr bunun adres olduğunu tahmin etti. Ayağa kalkan Strelski'nin taş gibi yüz ifadesinden oraya gittiğini ve pis bir ölüm olduğunu anladı. Sonra Strelski'nin omuz kayışını takmasını seyretti. Eski günlerde, farklı koşullarda Strelski'ye bir cesede giderken, neden silaha

Telegram: @cinciva

ihtiyacı olduğunu soracağını, onun da Anglofobik bir cevap vereceğini ve geçinip gideceklerini düşündü.

Burr daha sonra sürekli bu anı hatırlarken, aslında bir kerede iki ölüm haberi aldığını fark ediyordu: Apostoll'un ve profesyonel arkadaşlıklarının.

"Polisler Michael Birader'in Coconut Grove'daki apartman dairesinde bir ceset bulunduğunu söylüyorlar. Şüpheli ölüm. Gidip bakacağım."

Ve Burr hariç herkese yapılan, ama aslında özellikle Burr'u hedefleyen uyarı geldi:

"Herkes olabilir. Aşçısı, şoförü, kardeşi olabilir. Ben söyleyene kadar kimse bir şey yapmıyor. Beni duydunuz mu?"

Duymuşlardı, ama Burr gibi onlar da aşçı, şoför ya da kardeşi olmadığını biliyorlardı. Ve şimdi Strelski olay yerinden aramıştı ve evet Apostoll'du ve Burr doğrulama gelir gelmez yapmayı tasarladığı şeyleri, planladığı sırayla yapıyordu. Önce Salyangoz operasyonunun gizliliği açığa çıkmış olarak düşünülmesi gerektiğini söylemek için Rooke'yi aradı. Buna uygun olarak Jonathan'a kaçma planının ilk aşaması için acil sinyali verilmesi gerekiyordu. Bu aşama için Jonathan'ın Roper'ın ve maiyetinin yanından ayrılması, tercihen en yakın İngiliz konsolosluğunun yakınında gizlenmesi gerekiyordu. O olmazsa aranan Pine olarak bir polis karakoluna teslim olması ülkesine geri gönderilmesinin en hızlı yolu olacaktı.

Ama arama çok geç gelmişti. Burr, Rooke'yi Amato'nun gözetleme minibüsünün yolcu koltuğunda bulduğu sırada iki adam hayranlıkla Roper'ın jetinin Panama'ya gitmek üzere doğan güneşe doğru yükselişini seyrediyordu. Şef bilinen davranış kalıbına uygun olarak ilk ışıklarla birlikte uçmuştu.

"Panama'daki hangi havaalanına inecekler Rob," diye sordu Burr, elinde kalemle.

Telegram: @cinciva

"Kontrol kulesine bildirilen varış yeri Panama'ydı. Ayrıntı yok. Hava gözetlemeye sorsan daha iyi olur."

Burr başka bir hatta bunu yapıyordu,

Burr daha sonra Panama'daki İngiliz Konsolosluğunu arayıp Ekonomi Müsteşarıyla konuştu. Kendisi aynı zamanda Burr'un teşkilatını da temsil ediyor ve Panama polisiyle doğrudan görüşebiliyordu.

Son olarak Goodhew'la konuşup Apostoll'un öldürülmeden önce işkence gördüğüne dair kanıtlar olduğunu ve Jonathan'ın kimliğinin açığa çıkması olasılığının operasyon amaçları gereği kesin olarak kabul edilmesi gerektiğini açıkladı.

"Ha, evet, şey, anlıyorum," dedi Goodhew dalgın bir sesle. Etkilenmiş miydi, yoksa şokta mıydı?

"Bu bizim Roper'ın üstüne gidemeyeceğimiz anlamına gelmiyor," diye ısrar etti Burr. Goodhew'a umut aşılayarak kendi kendine cesaret vermeye çalıştığını fark etti.

"Katılıyorum. Bu işin peşini bırakmamalısın. Sıkı tutuş, önemli olan bu. Sen bunu iyi yapıyorsun, biliyorum."

Eskiden hep *biz* derdi, diye düşündü Burr.

"Apo buna kendisi neden oldu Rex. O bir muhbirdi. Ödünç alınmış zamanlar yaşıyordu. Oyunun adı bu. Federaller seni yemezse sahtekârlar yer. Bunu baştan beri biliyordun. Bizim işimiz adamımızı geri çekmek. Bunu yapabiliriz. Sorun değil. Göreceksin. Sadece bir anda çok fazla şey oluyor. Rex?"

"Evet, hâlâ buradayım."

Kendi içindeki fırtınayla mücadele eden Burr, Goodhew'a karşı şiddetli bir acıma hissetti. Rex böyle şeylere maruz kalmamalıydı! Onun zırhı yoktu, her şeye çok üzülüyordu! Burr Londra'da öğleden sonra olduğunu fark etti. Goodhew patronuyla öğle yemeği yiyordu.

Telegram: @cinciva

"Yemek nasıl gitti? Bu önemli haber neymiş?" diye sordu, ondan iyimser bir şey duymak için yalvarırcasına. "Kabine sekreteri sonunda bizim tarafımıza mı geçiyor?"

"Evet, teşekkür ederim, evet, çok hoş," dedi Goodhew son derece kibarca. "Kulüp yemeği işte, ama insan kulübe bunun için katılıyor." Anestezi almış, diye düşündü Burr. Başıboş dolaşıyordu. "Yeni bir departman kuruluyor, bunu duyunca memnun olacaksın. Whitehall İzleme Komitesi. Türünün ilk örneği olacağı söylendi bana. Uğrunda savaştığımız her şeyi temsil ediyor ve başında da ben olacağım. Doğruca Kabine Sekreterine bağlı olacak ki bu harika bir şey. Herkes onay verdi, River House bile tam destek sözü verdi. Gizli yerüstü dünyasının bütün yönlerini derinlemesine inceleyeceğim: alımlar, işleri kolaylaştırmalar, maliyet verimliliği, yük paylaşımı, hesap verebilirlik. Şimdiye kadar yaptığımı düşündüğüm hemen her şey, ama tekrar ve daha iyi yapacağım. Hemen başlayacağım. Kaybedecek hiç zaman yok. Bu da doğal olarak şimdiki işimi bırakmam anlamına geliyor. Ama gökkuşağının sonunda bir şövalyelik nişanı göründüğünü ima etti. Bu Hester için çok iyi olurdu."

Hava gözetleme yeniden diğer hattaydı. Roper'ın jeti Panama'ya yaklaşırken radar seviyesinin altına inmişti. En iyi tahminlere göre kuzeybatıya dönmüş. Mosquito Sahili'ne doğru gidiyordu.

"Peki ne cehennemde bu?" diye bağırdı Burr umutsuzlukla.

"Bay Burr," dedi Hank adındaki oğlan. "Gözden kayboldu."

Burr, Miami'deki izleme odasında tek başına oturuyordu. O kadar uzun süredir dikiliyordu ki izleyiciler artık onu fark etmiyordu. Düşünmeleri gereken yüz-

Telegram: @cinciva

lerce şeyle ona sırtlarını dönmüş, kontrol panelleriyle oynuyorlardı. Burr'un kulaklıkları açıktı. Kulaklıklardaki sorun şuydu ki bir uzlaşma, bir paylaşma, konuyu küçümseme yoktu. Sadece ses ve ses vardı. Ya da sesin yokluğu.

"Bu sana," demişti dinleme yapan bir kadın, ona makinenin üstündeki düğmeleri göstererek. "Görünüşe göre bir sorunun var."

Kadının anlayışının ölçüsü bu kadardı. Anlayışsız bir kadın olduğundan değil, hatta tam tersi. Ama bir profesyoneldi ve ilgilenmesi gereken başka şeyler vardı.

Burr bandı bir kez oynattı, ama o kadar stresliydi ve o kadar sersemlemiş bir haldeydi ki hiçbir şey anlamadığına karar verdi. Etiket bile kafasını karıştırmıştı. *Nassau'daki Marshall*'dan *Curaçao'daki Thomas'a*. Bu Marshall da kim oluyordu? Ve tam operasyon kanatlarını açmışken, Curaçao'daki *benim adamımı* arayıp ne halt ediyor?

Çünkü düşünecek onca şey varken, *Marshall*'ın bir kız olduğunu ilk bakışta kim tahmin edebilirdi ki? Yalnızca kız da değil, Roper'ın Nassau'daki evinden arayan Jemima, namı diğer Jed, namı diğer Jeds olduğunu kim bilebilirdi?

On dört kez.

Gece yarısından sabah dörde kadar.

Her arama onla on sekiz dakika arasında.

İlk on üç aramada santralden kibarca Bay Thomas'la görüşmeyi rica ediyor ve bağlama girişimlerinden sonra Bay Thomas'ın cevap vermediği söyleniyordu.

Ama on dördüncü denemede kızın çabası karşılık buluyor. Tam olarak sabah dörde üç kala. Nassau'daki Mareşal, Curaçao'daki Thomas'a bağlanıyor. Roper'ın telefonunda yirmi yedi dakika. Jonathan başta deliye dönüyor. Haklı. Ama sonra öfkesi azalıyor. Ve sonun-

Telegram: @cinciva

da Burr yanlış anlamıyorsa hiç öfkesi kalmıyor. Böylece yirmi yedi dakikanın sonunda sadece *Jonathan... Jonathan... Jonathan* ve birbirlerinin nefesini dinleyerek boşalırlarken, bir sürü oflama poflama kalıyor.

Sevgililerin yirmi yedi dakikalık lanet olası boşluğu. Roper'ın kadını Jed'le benim adamım Jonathan arasında.

Telegram: @cinciva

24

"Fabergé," dedi Roper, Jonathan nereye gittiklerini sorunca.

"Fabergé," diye cevap verdi Langbourne ağzının kıyısıyla.

"Fabergé, Thomas," dedi Frisky, çok hoş olmayan bir gülümsemeyle, kemerlerini takarlarken. "Ünlü kuyumcu Fabergé'yi duydun mu? Eh, o zaman oraya gidiyoruz, değil mi? Hoş bir R ve R için."

Böylece Jonathan kendi düşüncelerine geri çekilmişti. Uzun zamandır ardışık değil de eşzamanlı olarak düşünmeye mahkûm insanlardan biri olduğunu fark etmişti. Söz gelimi ormanın yeşilini İrlanda'nın yeşiliyle karşılaştırıyor, ormanın İrlanda'dan daha iyi olduğunu düşünüyordu. Ordu helikopterlerinde kuralın aşağıdaki kötü adamlar hayalarını vurmaya karar verebilir diye çelik kaskının içinde oturmak olduğunu hatırlıyordu. Ve bu kez nasıl çelik kaskı olmadığını, sadece kot pantolon ve spor ayakkabılarıyla ve çok korunmasız hayalarıyla oturduğunu fark ediyordu. Ve o günlerde helikoptere biner binmez, Isabelle'e son kez veda edip tüfeğini yanağına dayadığı anda

Telegram: @cinciva

savaş karıncalanmasını nasıl hissettiğini. Ve şu anda da aynı karıncalanmayı nasıl hissettiğini. Ve onu korkuttukları için helikopterlerin onun için nasıl en klişe türde felsefi düşünme mekânları olduğunu, örneğin: Hayatımın yolculuğuna çıkıyorum, rahimdeyim ama mezara gidiyorum. Örneğin: Tanrım, beni buradan canlı çıkarırsan ömrüm boyunca seninim. Mesela: Barış esarettir, savaş özgürlük. Bu ne zaman aklına gelse onu utandıran ve etrafta cezalandıracak birisini aramasına neden olan bir düşünceydi: onu baştan çıkaran Dicky Roper gibi. Ve buraya ne için geldiyse, ona yaklaştığını ve onu bulana kadar Jed'in kazanılamayacağını veya buna değmeyeceğini ve Sophie'nin gönlünü alamayacağını düşünüyordu, çünkü araştırması –biz eski şarkıcıların söylediği gibi– ikisinin iyiliği içindi.

Roper'ın arkasında oturan ve yol boyunca uzun bir sözleşmeyi okuyan Langbourne'a bir göz attı. Onun Curaçao'da olduğu gibi barut kokusu alır almaz canlanmasından çok etkilenmişti. Bunun için Langbourne'u daha fazla sevdiğini söyleyemezdi, ama onu sırtüstü pozisyondan kaldırabilen kadınlardan başka bir şey daha olduğunu keşfettiğine memnun olmuştu; bu şey sadece insanların katledilmesine yönelik ileri teknikler olsa bile.

"Thomas, Bay Roper'ın kötü arkadaşların yanına düşmesine izin verme," diye uyarmıştı Meg uçağın merdivenlerinde, adamlar bavulları helikoptere yüklerken. "Panama hakkında ne söylediklerini bilirsin, kahramanı olmayan Kazablanka'dır, değil mi Bay Roper? Şimdi gidip hepiniz kahraman olmayın. Bu kimsenin hoşuna gitmez. Gününüzün tadını çıkarın. Lord Langbourne. Thomas, sizi uçağımızda ağırlamak büyük zevkti. Bay Roper bu çok uygun bir kucaklaşma değildi."

Telegram: @cinciva

Yükseliyorlardı. Tombul bir buluta girene kadar yükseldiler. Helikopter bulutlar gibi yüksekliği de sevmiyordu. Motoru yaşlı bir katır gibi tekleyip bağırmaya başladı. Jonathan plastik kulaklıklarını taktı, motorun sesi yerine dişçinin matkabını duymaya başladı. Kabindeki hava buz gibiden katlanılamaza dönüştü. Karla kaplı tepelerin üstünde yalpaladılar, aşağıya doğru yan yattılar. Az sonra her birinin üzerinde yarım düzine gecekondu ve kırmızı yollar olan bir dizi adanın üstünden geçmeye başladılar. Tekrar deniz göründü. Derken bir ada daha. Ada o kadar hızla üzerlerine geliyordu ki Jonathan balıkçı teknelerinin direklerinin helikoptere çarpıp taklalar atarak sahile düşmesine neden olacağından emindi.

Şimdi yeryüzünü ikiye ayırıyorlardı, bir tarafta deniz, diğerinde orman. Ormanın üstünde mavi tepeler. Tepelerin üstünde beyaz duman. Ve altlarında büyüleyici yeşil karanın uzantılarının arasından ağır ağır yuvarlanan beyaz dalgalar. Helikopter düşman ateşinden kaçıyormuş gibi yan yattı. Çeltik tarlalarını andıran kare biçimindeki muz bahçeleri Armagh'ın donuk bozkırlarıyla birleşiyordu. Pilot yakın gözlemcinin iki adamın yüzünü uçurduğu ve kendini alayının sevilen kişisi haline getirdiği yıkık dökük çiftlik evine giden kumla kaplı sarı yolu takip ediyordu. Bir orman vadisine girdiler. Yeşil duvarlar etraflarını kuşatırken Jonathan korkunç bir uyuma ihtiyacı duydu. Bir tepenin yamacından tırmanmaya başladılar, çiftliklerin, atların, köylerin, insanların üstünden geçtiler. Geri dönün, burası yeterince yüksek. Ama dönmediler. Aşağıdaki hayatın izi sürülemez hale gelene kadar çıkmaya devam ettiler. Burada büyük bir uçakla bile düşmek, daha yere inmeden ormanın üzerinize kapanması anlamına gelirdi.

Telegram: @cinciva

"Pasifik tarafını tercih ediyor gibiler," diye açıklamıştı Rooke Curaçao'dayken, sekiz saat ve bir ömür önce 22 numaralı odanın telefonundan. "Karayip tarafı radardakilerin izlemesi için çok kolay. Ama bir kez ormana girdikten sonra zaten fark etmez, çünkü yoksun. Başeğitimci kendine Emmanuel diyor."

"Haritada bir harf olarak bile gösterilmiyor," demişti Rooke. "Yerin adı Cerro Fábrega, fakat Roper oraya Fabergé demeyi seviyor."

Roper uyku maskesini çıkarmış, havayolunun dakikliğini ölçmek istercesine saatine bakıyordu. Sıfır noktasının üstünde serbest düşüşe geçmişlerdi. Helikopter pistinin kırmızı ve beyaz direkleri onları karanlık ormanın içine çekiyordu. Savaş giysileri içindeki silahlı adamlar onlara bakıyordu.

Eğer seni yanlarında götürürlerse bunun nedeni seni gözlerinin önünden ayırmaya cesaret edememeleridir, demişti Rooke bir kahin gibi.

Gerçekten de *Lombardy*'ye binmeden önce Roper böyle açıklamıştı. İmza atan elim beni bitiren imzayı atana kadar bana güvenmeyecek.

Pilot motorları kapattı. Orman üniformalı İspanyol kökenli adam onları karşılamak üzere ileri çıktı. Jonathan onun gerisinde iyi kamufle edilmiş, ağaçların gölgelerinden ayrılmamak için emir almış olan adamların çiftler halinde beklediği altı tane yeraltı girişi gördü.

"Merhaba, Manny," diye bağırdı Roper neşeyle asfalta atlarken. "Açlıktan ölüyorum. Sandy'yi hatırlıyor musun? Yemekte ne var?"

•

Dikkatle orman patikasında ilerlediler. Roper ve tıknaz albay önde sohbet ediyordu. Adam konuşurken kalın bedenini tamamen ona doğru çeviriyor, söyle-

Telegram: @cinciva

mek istediklerini vurgulamak için çanak gibi yaptığı elleriyle onu yakalıyordu. Langbourne yakından onları takip ediyor, onun arkasından eğitim personeli geliyordu. Jonathan, Meister's'da kendilerini Forbes ve Lubbock olarak tanıtan ve Roper'ın Brükselli çocuklar diye bildiği iki İngilizi tanımıştı. Sonra kızıl saçlarıyla birbirine tıpatıp benzeyen, Olaf adlı sarı benizli bir adamla koyu bir sohbete girmiş iki Amerikalı geliyordu. Onları Frisky ve onun başka hayatlardan tanıdığı belli olan iki Fransız izliyordu. Frisky'nin arkasında Jonathan, Tabby ve bir elinde sadece iki parmağı olan yaralı yüzlü Fernández adlı bir genç vardı. İrlanda'da olsaydım sizin bomba imha ekibinde olduğunuzu düşünürdüm, diye düşündü Jonathan. Kuşların sesi sağır ediciydi. Ne zaman gün ışığına çıksalar güneş onları kavuruyordu.

"Panama'nın en dik bölgesindeyiz," dedi Fernández yumuşak, coşkulu bir sesle. "Burada kimse yürüyemez. Üç bin metre yüksekliğinde çok dik bir tepedeyiz, her yer orman, yol yok, patika yok. Terebeño köylüleri çiftçileri bir kez geldi, ağaçları yaktı, muz yetiştirdi, sonra da gitti. Terör yok burada."

"Harika," dedi Jonathan kibarca.

Bir anlık şaşkınlık oldu. İlk kez Tabby durumu Jonathan'dan önce çözdü. "Terör değil *terra* demek istiyor. Toprak, Ferdie," diye düzeltti onu. "*Terra* değil. *Toprak*. *Toprak* çok *incedir*."

"Terebeño çiftçileri çok üzgün insanlar, Bay Thomas. Bir zamanlar herkesle savaşıyorlardı. Şimdi sevmedikleri kabileyle evlenmek zorundalar."

Jonathan anlayışlı sesler çıkardı.

"Altın arayıcısı olduğumuzu söylüyoruz, Bay Thomas. Petrol aradığımızı söylüyoruz. Altın aradığımızı söylüyoruz. *Huaca*, altın kurbağa, altın kartal, altın kaplan aradığımızı söylüyoruz. Biz huzurlu insanla-

Telegram: @cinciva

rız, Bay Thomas." Şiddetli kahkahalara Jonathan da katılmak zorunda kaldı.

Jonathan orman duvarının ötesinden gelen makineli tüfek ve patlayan bir el bombası sesini duydu. Bir anlık sessizlikten sonra ormanın kargaşası geri döndü. İrlanda'da da böyle olduğunu hatırladı: Bir bomba sesinden sonra konuşmak tekrar güvenli hale gelene kadar eski sesler nefesini tutardı. Bitki örtüsü üzerlerini kaplayınca yeniden Kristal'deki tünele döndü. Boru biçimindeki beyaz çiçekler, yusufçuk böcekleri ve sarı kelebekler ona sürünüyordu. Jed'in sarı bir bluz giydiği ve gözleriyle kendisine dokunduğu sabahı hatırladı.

Omuzlarındaki roket atarlar, roketler ve büyük palaların ağırlığıyla terlemiş bir halde hafif piyade adımlarıyla tepeden aşağıya koşan taburla şimdiki zamana döndü. Liderleri ölü gibi bakan mavi gözleri ve gerilla şapkasıyla genç bir çocuktu. Ama İspanyol Kızılderili taburunun gözleri öfkeli bir acıyla ileriye odaklanmıştı, bu yüzden yanlarından geçerken Jonathan'ın onlar hakkında fark ettiği tek şey kamuflaj boyalı yüzlerinin yalvaran yorgunluğu, boyunlarındaki haçlar ve ter ve çamur kaplı üniformalarının kokusu oldu.

Alplerin serinliğine vardıklarında Jonathan kendini bir günlük tırmanış için Lobhorn'un eteklerine yürüdüğü, Mürren'in yukarısındaki ormanlarda buldu. Büyük bir mutluluk hissetti. Orman ona yuvaya dönüş hissi veren bir yerdi. Patika onları üzerinden dumanlar yükselen nehrin yanına getirdi. Hava bulutluydu. Kurumuş nehir yatağından geçerken, pek çok saldırı güzergâhından geçmiş olan eski asker ağaç gövdelerindeki patlama izlerini, kararmış otları, ipleri, tuzak mekanizmalarını, mermi kovanlarını ve ağları gördü. Çimenler ve kayaların arasındaki yamaçtan yukarı

Telegram: @cinciva

çıkıp bir düzlüğe ulaşınca aşağıya baktı. Altlarında uzanan kamp başta boş görünüyordu. Mutfak bacasından hüzünlü bir İspanyol şarkısı eşliğinde duman yükseliyordu. Sağlam bütün erkekler ormandaydı. Sadece aşçılar, çekirdek kadro ve hasta olanlar geride kalmaya izinliydi.

"Noriega başkanlığında pek çok milis burada eğitim gördü," diyordu Fernández metodik tarzıyla. "Panama, Nikaragua, Guatemala, Amerika, Kolombiya. İspanyol halkı, Kızılderili halkı, hepsi burada çok iyi eğitim aldı. Ortega'yla savaşmak için. Castro'yla savaşmak için. Pek çok kötü insanla savaşmak için."

Ancak yamaçtan inip kampa girdiklerinde, Jonathan Fabergé'nin tımarhane olduğunu fark etti.

Selamlama üssü kampa hâkim bir yerdeydi ve arkasında üzerinde sloganların yazılı olduğu üçgen, beyaz bir duvar vardı. Onun aşağısındaki cüruftan yapılma evlerin her birinin kapısında müstehcen figürler görünüyordu: kapısında üstsüz aşçı resmiyle mutfak, çıplak banyo yapanlarla banyo, kanlı bedenlerle revir, teknik eğitim ve politik aydınlanma okulu, kaplan yuvası, yılan yuvası, maymun yuvası, kuşhane ve küçük bir yükseltinin üzerindeki duvarlarında Meryem ve İsa'nın resimlerinin olduğu, Kalaşnikoflu orman savaşçıları tarafından korunan bir kilise. Evlerin arasına serpiştirilmiş bel yüksekliğindeki boyalı heykeller zalim gözleriyle beton patikaya bakıyorlardı: üç köşeli şapkası, mavi frak ve fırfırlı yakalı gömleğiyle tombul bir tüccar; üzerinde şalıyla Madridli güzel bir dilenci kadın; göğüsleri çıplak, mistik kuyusunun kolunu deli gibi çevirirken başı korkuyla dönmüş, gözleri ve ağzı korkuyla açılmış Kızılderili köylü kız. Ve evlerin pencerelerinden ve sahte bacalarından çıkmış, hepsi kaçmaya çalışırken öldürülen kurbanların kesilmiş

Telegram: @cinciva

uzuvları gibi kan sıçramış olan ten rengi alçı kollar, ayaklar, çıldırmış yüzler.

Ama Fabergé'nin en çılgın parçası duvar resimleri ya da voodoo heykelleri değildi, İspanyol sloganlarının arasına serpiştirilmiş Kızılderili lehçesinin büyülü sözleri ya da bar tabureleri, müzik kutusu ve duvarlarda hoplayıp sıçrayan çıplak kızların bulunduğu hasır damlı Crazy Horse Saloon da değildi. Canlı hayvanat bahçesiydi. Ancak kendisi kadar büyük olan bir kafeste çürümüş bir et parçasının yanına sıkışıp kalmış olan bunamış dağ kaplanıydı. Bağlanmış geyikler ve sandığa kapatılmış orman kedileriydi. Kuşhanedeki kesilmiş kanatlarını çırpıp solan gün ışığına öfkelenen muhabbet kuşları, kartallar, turnalar, çaylaklar ve yarasalardı. Kafeslerinde sessiz duran kederli maymunlar ve orman savaşçılarının dostla düşmanı ayırmayı öğrenebilmesi için her kutuda ayrı yılan türü bulunan, tel örgülerle kaplı yeşil cephane kutularıydı.

"Albay Emmanuel hayvanları çok sever," diye açıkladı Fernández konuklarına yerlerini gösterirken. "Savaşmak için ormanın çocukları olmalıyız, Bay Thomas,"

Kulübelerinin pencereleri de demir parmaklıklarla kaplıydı.

Fabergé'de madalyaların takılacağı, asker yemeği gecesi. Alayın onur konuğu Bay Richard Onslow Roper, velinimetimiz, albayımız, silah ve aşk arkadaşımız. Bütün başlar ona ve masadaki artık uyuşuk olmayan lorda döndü.

Otuz kişiydiler, tavuk ve pilav yiyip kola içiyorlardı. Paul de Lamerie şamdanlarında değil, kavanozlarda duran mumlar masadaki yüzleri aydınlatıyordu. Sanki yirminci yüzyıl bir çöp kamyonu dolusu savaşçı

Telegram: @cinciva

artığını ve yok olmuş davalarını Fabergé denen kampa boşaltmıştı: Amerikalı eski askerler önce savaştan, sonra da barıştan sıkılmıştı; arkaları dönükken oradan kaybolan bir ülkeyi korumak üzere eğitilmiş Rus Spetsnaz; Kuzey Afrika'yı verdiği için de Gaulle'den hâlâ nefret eden Fransızlar; savaştan başka bir şey bilmeyen İsrailli çocuk; barıştan başka bir şey bilmeyen İsviçreli çocuk; nasılsa kendi kuşakları eğlenceyi kaçırdığı için askeri soyluluk arayışı içinde olan İngilizler (keşke bizim de İngiliz Vietnam'ımız olsaydı); savaşın suçluluk duygusuyla çekiciliği arasında kalan içe dönük Almanlar topluluğu. Ve Tabby'ye göre nefret edilen Yankileri memnun etmek için Küba'dan Salvador'a, Guatemala'ya, Nikaragua'ya kadar ve aradaki noktalarda her türlü kirli savaşta savaşmış olan ve Albay Emmanuel... Eh, şimdi Emmanuel skoru biraz dengeleyecekti!

Ve hayaleti andıran alayını ziyafete çağıran ve başkanlık eden bir dahi gibi üzerlerinde dolaşan Roper: şimdi Komutan, şimdi menajer, şimdi şüpheci, şimdi iyilik meleği.

"*Mooj?*" diye tekrarlıyor Roper kahkahaların arasında. Langbourne'un Amerikan Stinger füzelerinin Afganistan'daki başarısıyla ilgili anlattıklarında bir şey yakalıyor. "*Mujaheddin?* Bir aslan kadar cesur, bir zırdeli kadar deli!" Roper savaş hakkında konuşurken sesi çok sakin, zamirler yeniden ortaya çıkıyor. "Sovyet tanklarının önünde yerden fırlıyor, on yaşındaki Armalite'lerle deli gibi ateş ediyor ve mermilerinin dolu tanesi gibi tankların üzerinden sekmesini seyrediyorlar. Sapana karşı lazer gibi, ama umurlarında bile değildi. Amerikalılar onlara bir kez bakıyor ve diyor ki: Mooj'un Stingerlere ihtiyaç var. Böylece Washington onlara hileyle Stinger veriyor. Ve Mooj deli oluyor. Sovyet tanklarını indiriyor, savaş helikopter-

Telegram: @cinciva

lerini düşürüyor. Şimdi ne olacak? *Ben* söyleyeyim ne olacağını! Sovyetler geri çekildi, hiç Sovyet kalmadı. Mooj'un Stingerları var ve sabırsızlanıyor. Bu yüzden herkes Stinger istiyor, çünkü Mooj'da var. Ok ve yaylarımız varken, ok ve yayları olan maymunlardık. Şimdi savaş başlıkları olan maymunlarız. Bush'un neden Saddam'a savaş açtığını biliyor musun?"

Soru arkadaşı Manny'ye yöneltilmişti, ama Amerikalı eski asker cevap verdi.

"Petrol için Tanrı aşkına."

Roper tatmin olmamıştı. Bir Fransız ikinci denemeyi yaptı.

"Para için! Kuveyt altınlarının hâkimiyeti için!"

"*Deneyim* için," dedi Roper. "Bush deneyim kazanmak istedi." Parmağını Ruslara doğru uzattı. "Afganistan'da savaş deneyimi olan seksen bin askeriniz esnek, modern bir savaşta görev yaptı. Pilotlar gerçek hedefleri bombaladı. Askerler gerçek ateş altına kaldı. Bush'un elinde ne vardı? Vietnam'dan kalma usta askerler, Granada'ya karşı muzaffer bir sefer düzenleyen kahraman çocuklar ve bir şamar oğlanı. Bu yüzden Bush savaşa girdi. Dizleri kanadı. İranlıların kötü adamlar olduğu günlerde Saddam'a sattığı silahlara karşı kendi çocuklarını denedi. Seçmenden büyük alkış aldı. Doğru mu Sandy?"

"Doğru Şef."

"Hükümetler? Onlar bizden daha kötü. Anlaşmaları onlar yapıyorlar, suçu biz üstleniyoruz. Bunu tekrar tekrar gördüm." Duraklıyor ve belki de yeterince konuştuğunu düşünüyor. Ama başka kimse böyle düşünmüyor.

"Onlara Uganda'yı anlat Şef! Uganda'da zirvedeydin. Kimse sana dokunamıyordu. İdi Amin'i elinle besliyordun," diye bağıran, masanın diğer ucunda eski dostlarıyla oturan Frisky.

Telegram: @cinciva

İstek parça söyleyip söylememe konusunda kararsız görünen Roper lütfetmeye karar veriyor.

"Eh, İdi vahşi bir çocuktu, buna şüphe yok. Ama onu sakinleştirecek bir ele ihtiyacı vardı. Ben hariç herkes İdi'yi yoldan çıkarır, ona hayalini kurduğu her şeyi ve fazlasını satardı. Ben ayağını yorganına göre uzatmasını sağladım. İdi mümkün olsa köylüleri üzerinde nükleer silah kullanırdı. Sen oradaydın McPherson."

"İdi bir defalıktı, Şef," diyor Frisky'nin tarafındaki neredeyse hiç konuşmayan İskoç.

"Uganda zorlu bir yer, değil mi Sandy?"

"Birinin asılmış bir adamın altında sandviç yediğini gördüğüm tek yer," diye cevap veriyor Langbourne herkese hitap eden bir mizahla.

Roper en karanlık Afrika sesini kullanıyor. "'Hadi Dicky, senin silahların işi halletmesini seyredelim.' Gitmezdim. Reddederdim. 'Hayır, Bay Başkan, teşekkür ederim. Benimle istediğiniz şeyi yapabilirsiniz. Benim gibi iyi adamlar nadir bulunuyor.' Onun adamlarından biri olsaydım beni anında bitirirdi. Gözleri pörtlüyor. Bana bağırıyor. 'Benimle gelmek senin görevin,' diyor. 'Hayır, değil,' diyorum. 'Sana oyuncak yerine sigara satsaydım, beni kanserden ölen adamların yanında oturmak için hastaneye götürmezdin değil mi?' Kanalizasyon borusu gibi ses çıkararak kahkaha atıyor yaşlı İdi. Gerçi onun kahkahasına hiç güvenmezdim. Kahkahalar yalan söyler, çoğu yani. Gerçeği saptırır. Ben de gülüyorum, ama ona güvenmiyorum. Mickey eskiden espri yapardı. Hatırlıyor musun Mickey, Sands?"

"Hem de çok iyi hatırlıyorum," diyor Langbourne kelimeleri yayarak. Bir kez daha herkesi neşelendiriyor: bu İngiliz lordları, haklarını teslim etmek lazım, bu lordlar başka bir şeyler!

Telegram: @cinciva

Roper kahkahaların dinmesini bekliyor: "Mickey'in eskiden anlattığı bütün o savaş fıkraları hepsini kırıp geçirirdi. Boyunlarına kulaklardan yapılma kolyeler takan paralı askerler? Hatırlıyor musun?"

"Ama bunun Mickey'e pek yararı olmadı, değil mi?" diyor lord, hayranlarını biraz daha güldürerek.

Roper tekrar Albay Emmanuel'e dönüyor. "Ona dedim ki: 'Mickey, şansını zorluyorsun,' dedim. Onu en son Şam'da gördüm. Suriyeliler onu çok fazla sevmiş. Galiba onların büyücü doktoruydu. Onlara istedikleri her şeyi getiriyordu. Ayı isteseler Mickey bunu yapmalarını sağlayacak malzemeleri sağlıyordu. Ona şehir merkezinde büyük, lüks bir apartman dairesi vermişlerdi. Kadife perdeli eve hiç ışık girmiyordu, hatırlıyor musun Sandy?"

"Faslı nonoşlar için tasarlanmış bir salon gibiydi," diyor Langbourne, herkesin keyifsiz gülüşmeleri eşliğinde. Ve Roper yine ortalığın sessiz kalmasını bekliyor.

"Güneşli bir günde onun ofisine girerseniz kör oluyordunuz. Girişte çok ciddi fedailer bekliyordu. Altı yedi tane." Masadakileri işaret ediyor. "Bu adamlardan daha kötü görünüşlülerdi, buna inanabiliyor musunuz?"

Emmanuel içten bir kahkaha atıyor. Onlar için ahbabı oynayan Langbourne tek kaşını kaldırıyor. Roper devam ediyor:

"Ve Mickey masasında, üç telefonu var, aptal sekreterine bir şey yazdırıyor. 'Mickey, kendini kandırma,' diye uyardım onu. 'Bugün onur konuğusun. Onları hayal kırıklığına uğratırsan ölü onur konuğu olursun.' O günlerde altın kural şuydu: Asla ofisiniz olmasın. Bir ofisiniz olur olmaz hedef olursunuz. Sizi dinlerler, evraklarınızı okurlar, sizi silkelerler ve eğer sizi sevmekten vazgeçerlerse sizi nerede bulacakları-

Telegram: @cinciva

nı bilirler. Biz hep piyasada çalıştık, hiç ofisimiz olmadı. Pis otellerde kaldık, hatırlıyor musun Sands? Prag, Beyrut, Tripoli, Havana, Saigon, Taipei, lanet olası Mogadişu? Wally'yi hatırlıyor musun?"

"Elbette Şef," diyor bir ses.

"Kitap okumaya yalnızca o yerlerden birine tıkılıp kaldığımda dayanabiliyordum. Kural olarak pasifliğe katlanamıyorum. On dakika okuduktan sonra kalkıp dolaşmam gerekiyor. Ama oralarda, çürümüş şehirlerde zaman öldürüp bir anlaşmanın tamamlanmasını beklerken, kültürlenmekten başka yapacak bir şey yoktu. Geçen gün birisi bana ilk milyonumu nasıl kazandığımı sordu. Sen de oradaydın Sands. Kimi kastettiğimi biliyorsun. 'Hiçville'in ortasında oturup bekleyerek,' dedim. 'Anlaşma için para almıyorsun. Zamanını boşa harcadığın için para alıyorsun.'"

"Peki Mickey'e ne oldu?" diye soruyor Jonathan masanın aşağısından.

Roper "yukarıda" dercesine tavana baktı.

Gruba yardımcı olmak Langbourne'a kalıyor. "Hiç öyle bir ceset görmemiştim," diyor, masum bir şaşkınlıkla. "Üzerinde günlerce çalışmış olmalılar. İkili oynuyordu tabii ki. Tel Aviv'de biraz fazla üstüne düştüğü bir kadın vardı. Başına gelenleri hak etmişti. Yine de ona biraz sert davrandıklarını düşündüm."

Roper ayağa kalkmış geriniyor. "Her şey bir geyik avı," diyor mutlulukla. "İz sürüyorsun, kendini yoruyorsun. Bir şeyler sizi aşağıya çeker, bir şeylere takılırsınız, ama devam edersiniz. Ve bir gün peşinde olduğunuz şeyi görürsünüz ve eğer şanslıysanız atış yapma fırsatı bulursunuz. Doğru yer. Doğru kadın. Doğru şirket. Öteki adamlar yalan söyler, tereddüt eder, aldatır, masraflar üstünde oynar, yağcılık yapar.

Telegram: @cinciva

Biz *yaparız*; boş verin gitsin! İyi geceler, takım. Teşekkürler aşçı. Aşçı nerede? Yatmış. Akıllı adam."

"Sana gerçekten komik, çok komik bir şey söyleyeyim mi, Tommy?" dedi Tabby yatarlarken. "Gerçekten hoşuna gidecek bir şey?"

"Söyle bakalım," dedi Jonathan.

"Yankiler Panama Şehri dışındaki Howard Hava Üssü'nde şu AWACS'ı bekletiyorlar ya, hani uyuşturucu kaçakçılarını yakalamak için? Ne yapıyorlar? Çok çok yukarılara çıkıp Kolombiya'nın üstünde koka tarlalarının etrafında dolaşan küçük uçakları izliyorlar. Peki kurnaz Kolombiyalılar ne yapıyor? Bir adama bütün gün pistin karşısındaki kafede kahve içmesi için para ödüyorlar. Ne zaman bir Yanki AWACs havalansa, bu adam Kolombiyalı çocuklara haber veriyor. Çok hoşuma gidiyor bu."

Ormanın başka bir kesimiydi. Yere indiklerinde yer ekibi helikopteri vinçle ağaçların arasına, eski nakliye uçaklarının beklediği yere taşıdı. Pist nehrin kıyısından geçiyordu ve o kadar inceydi ki Jonathan son ana kadar karın üstü nehre düşeceklerinden emindi, ama pist bir jete yetecek kadar uzundu. Onları bir ordu personel taşıyıcısı aldı. Kontrol noktasından geçerken PATLAMA yazan bir levha gördüler, ama bunu kimin okuyacağı ya da anlayacağı meçhuldü. Günün ilk ışıkları her yaprağı mücevhere çeviriyordu. İstihkâm köprüsünü geçip on sekiz metre yüksekliğindeki kayaların arasından ilerlediler. Ormanın yankısı ve gürültüyle akan suyun sesiyle dolu doğal bir amfitiyatroya geldiler. Yamacın kıvrımı bir tribün oluşturuyordu. Oradan bakınca yer yer ormanla kaplı çimenlik bir alan ve kıvrılan nehri görüyordunuz. Ortada film setini andıran evler ve yeni görünümlü ara-

Telegram: @cinciva

baların bulunduğu bir alan vardı: sarı bir Alfa, yeşil bir Mercedes, beyaz bir Cadillac. Düz çatılarda bayraklar sallanıyordu. Rüzgâr bayrakları kaldırınca, Jonathan bunların kokain endüstrisinin bastırılmasına resmen adanmış ülkelerin bayrakları olduğunu gördü: Amerikan çizgileri ve yıldızları, İngiliz bayrağı, Almanya'nın siyah, kırmızı ve altın rengi ve biraz acayip bir şekilde İsviçre'nin beyaz haçı. Diğer bayraklar belli ki bu olay için geçici olarak bulunduruluyordu: DELTA, kırmızı bir bayrak, DEA ve küçük beyaz kulede kendi başına duran ABD ORDU KARARGÂHI.

Bu yapay kasabanın ortasından yarım mil uzaktaki sararmış çimenlerin ortasında ve nehir patikasının yakınında basit pisti, sarı rüzgâr hortumları ve kontrplaktan yapılma benekli yeşil kontrol kulesiyle askeri havaalanı benzeri bir şey vardı. Pistte eski uçakların kalıntıları duruyordu. Jonathan DC-3'leri, F-85'leri ve F-94'leri tanıdı. Nehir kıyısı boyunca havaalanının koruması uzanıyordu: eski tanklar ve zeytin yeşiline boyanmış ve Amerikan beyaz yıldızıyla donatılmış eski, zırhlı bir personel taşıyıcı.

Jonathan gözlerini güneşten koruyarak at nalı şeklindeki alanın kuzey tarafına bakan yamaca göz attı. Kontrol ekibi şimdiden toplanıyordu. Beyaz kol bandı ve çelik kasklar takmış figürler mikrofonlarına konuşup dürbünlerle bakıyor, haritaları inceliyordu. Jonathan onların arasındaki kurşun geçirmez yelek ve kot pantolon giymiş at kuyruklu Langbourne'u tanıdı.

Gelen bir uçak yere inmek için yamaçtan aşağıya doğru alçaldı. Üzerinde bir işaret yoktu. Nihayet işin rengi meydana çıkmaya başlıyordu.

Devir teslim günü, diye düşündü Jonathan.

Jonathan toplamadan önce taburların dağıtma seremonisi var.

Telegram: @cinciva

Çok kolay, Tommy çocuk, demişti Frisky, yakın dönemde edindiği aşırı tanıdık tarzla.

Neyin karşılığında olduğunu bildikleri şey için ne aldıklarını göstermek üzere ateş gücü gösterisi, demişti Tabby Kolombiyalı çocuklara.

El sıkışmaların bile ölçülebilir bir kalitesi vardı. Jonathan tribünün bir ucunda otururken törenleri açıkça görebiliyordu. Bir masa kurulup üzerine meşrubatlar ve buz kovası konmuştu. VIP'ler geldikçe Roper onları masaya yönlendiriyordu. Sonra Emmanuel ve Roper aralarındaki onur konuklarını kıdemli eğitmenlerle tanıştırdılar. Biraz daha el sıkıştıktan sonra onları gölgeye dizilmiş katlanan haki sandalyelere götürdüler. Konuklar ve ev sahipleri yarım daire şeklinde oturdular. Fotoğraf çekilirken siyasilerin yaptığı gibi mahcup bir şekilde birbirleriyle konuştular.

Ama yakın gözlemcinin dikkatini çeken şey diğerleri, gölgelerde, dikkatlerden uzakta oturan adamlardı. Liderleri dizlerini birbirinden ayırmış, çiftçi ellerini tombul bacaklarının üstünde kıvırmış şişko bir adamdı. Yanında zayıf, yaşlı bir boğa güreşçisi vardı. Yanındaki ne kadar şişkoysa o da o kadar sıskaydı. Yüzünün yan tarafı boynuzlanmış gibi beyaz bir yara iziyle kaplıydı. İkinci sırada aşırı briyantinli saçları, deri botları, Gucci bombacı ceketleri ve ipek gömlekleri, çok fazla altınları, ceketlerinin içinde çok iri gövdeleriyle kendinden emin görünmeye çalışan aç çocuklar oturuyordu. Endişeli, yarı Kızılderili yüzlerinde çok fazla ölüm vardı.

Ama Jonathan'ın onları incelemek için daha fazla zamanı olmuyor. Kuzey tepesinde ikiz motorlu bir nakliye uçağı beliriyor. Üzerinde siyah haç var ve Jonathan biliyor ki bugün siyah haçlılar iyi adamlardı, beyaz yıldızlar kötü adamlar. Yan kapıları açılıyor, soluk mavi gökyüzünde paraşütler süzülmeye baş-

Telegram: @cinciva

lıyor. Zihninde çocukluğundan bugüne kadar olan ordu hatıralarının geçit töreni başlarken, onlarla birlikte yuvarlanıp dönmeye başlıyor. Abingdon'daki bir paraşüt kampında, ilk atlayışını yaparken ölmenin ve Isabelle'den ayrılmanın aynı şey olması gerekmediğini düşünüyor. İlk saha devriyesinde, tüfeğini göğsüne bastırmış Armagh'da açık araziyi geçerken, sonunda babasının oğlu olduğuna inanıyor.

İlk paraşütler güzel iniyor. İkinci ve üçüncü grup onlara katılıyor. İlk inen grup paraşütten paraşüte koşuyor, ekipman ve malzemeleri topluyor, diğer ekip koruma atışı yapıyor. Çünkü bir karşılık var. Sahanın kenarındaki tanklardan biri adamlara ateş ediyor; yani namlusundan alev çıkıyor, korunmak için aceleyle sararmış çimenlere doğru koştukları sırada, paraşütçülerin etrafındaki topraktaki gömülü patlayıcılar havaya uçuyor.

Birden tank ateş etmeyi bırakıyor ve bir daha ateş etmiyor. Paraşütçüler onu alt ediyor. Tareti yamuluyor, içinden siyah duman yükseliyor, paletlerinden biri saat kayışı gibi kopuyor. Geriye kalan tanklar da arka arkaya aynı muameleyle karşılaşıyor. Tanklardan sonra park etmiş uçaklar pistte kayıyor, savrularak dönüyor, sonunda bir ölü gibi çöküp bir daha hareket etmiyorlar.

Hafif tanksavar silahlar, diye düşünüyor Jonathan; iki üç yüz metre menzilli; katil devriyelerin en sevdiği silah.

Binalardan gecikmiş bir karşı atışla savunmacı makineli tüfek ateşi başladığında, vadi yine yanlıyor. Aynı anda sarı Alfa silkinerek canlanıyor ve uzaktan kumanda edilerek kaçma girişimiyle yolda hızla ilerlemeye başlıyor. Korkaklar! Ödlekler! Pislikler! Neden kalıp savaşmıyorsunuz? Ama siyah haçlıların cevabı hazır. Çimenlerin üstünden on, yirmi mermilik atışlar

Telegram: @cinciva

yapıyorlar. Vulcan makineli tüfekleri düşman mevzilerine doğru izli mermiler gönderiyor, beton blokları yarıp devasa bir peynir rendesini andıran delikler bırakıyor. Aynı şekilde Dörtlüler elli mermilik atışla Alfa'yı yoldan havalandırıyor, kurumuş ağaçların arasına fırlatıyor. Patlayan araba ağaçları aydınlatıyor.

Ama bu tehlike geçer geçmez kahramanlarımızı yenileri kuşatıyor! Önce yer patlıyor, sonra gökyüzü çıldırıyor. Ama korkmayın, adamlarımız yine hazırlıklı! Suçlular *drone*'lar –hava hedefleri. Vulcan'ların altı namlusu seksen derece yükselebiliyor. Vulcanların telsiz telemetresi monte edilmiş, mermi yükü iki bin mermi ve bir kerede iki yüz mermi atıyor, o kadar gürültülü ki Jonathan yüzünü acıyla buruşturarak ellerini kulaklarına kapamak zorunda kalıyor.

Duman çıkaran drone'lar parçalanıyor, yanmış kâğıt artıkları gibi ormanın derinliklerine serpiliyor. Tribünlerde buzlu kutulardan Beluga havyarı, Hindistan cevizi suyu, Panama Reserva konyağı ve buzlu Scotch servis etme zamanı. Ama şampanya yok –henüz. Şef oyunu uzatıyor.

Ateşkes sona eriyor. Yemek de öyle. Kasaba sonunda alınıyor. Sazların arasından çıkan cesur müfreze nefret edilen sömürge binalarına doğru ilerliyor, ateş edip karşılık görüyor. Ama başka bir yerde daha az dikkat çeken saldırılar gerçekleşiyor. Kararmış yüzleriyle sudaki birlikler, sazların arasından görünmeden şişme botlarla nehir aşağı ilerliyorlar. Özel savaş takımları içindeki diğerleri gizlice ABD Ordu Karargâhının dışına tırmanıyor. Gizli bir işaretle iki ekip de saldırıya geçiyor, pencerelerden el bombaları atıp alevlerin içine atlıyor, otomatik silahlarını boşaltıyorlar. Saniyeler sonra geriye kalan bütün park etmiş arabalar hareketsiz hale getirilip hepsine el konuyor. Çatılardaki

Telegram: @cinciva

nefret edilen baskıcıların bayrakları indiriliyor, yerine kendi siyah haçlı bayrakları çekiliyor. Galip oluyorlar, zafer kazanıyorlar, askerlerimiz Süpermen!

Ama durun! Bu da ne? Savaş daha kazanılmadı.

Uçak sesiyle dikkati çekilen Jonathan yine kontrol ekibinin haritalarının ve telsizlerinin başında gergin bir şekilde oturduğu tepeye bakıyor. Beyaz bir jet uçağı –sivil, yepyeni, üzerinde işaret yok, ikiz motorlu, kokpitte iki adam açıkça görülüyor– tepeyi geçiyor, dik bir dalışa geçip kasabaya doğru alçalıyor. Bu uçak burada ne arıyor? O da gösterinin bir parçası mı? Yoksa gerçek Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi eğlenceyi seyretmeye mi gelmiş? Jonathan birine sormak için etrafına bakınıyor, ama onunki gibi bütün gözler uçağa sabitlenmiş, herkes onun gibi büyülenmiş.

Jet yükseliyor, kasaba altta hareketsiz yatıyor, ama tepedeki kontrolcüler hâlâ bekliyor. Jonathan sazların arasında ateş etmek üzere toplanmış beş adam görüyor ve aralarındaki birbirine benzer iki Amerikan eğitimciyi tanıyor.

Beyaz jet geri dönüyor. Tepenin üstünden geçiyor, ama bu kez kasabaya aldırmadan belirsiz bir yükselişe geçiyor. Derken sazların arasından öfkeli, uzun bir tıslama duyuluyor ve jet kayboluyor.

Jet dağılmıyor, kanadı kırılmıyor ya da dönerek ormana düşmüyor. Tıslama, patlama, alev topu, hepsi o kadar çabuk oluyor ki Jonathan gerçekten görüp görmediğinden emin olamıyor. Ve daha sonra uçaktan kalan minik köz parçacıkları altın yağmur damlaları gibi düşerek gözden kayboluyor. Stinger işini iyi yapıyor.

Jonathan korkunç bir an için gösterinin insan kurban ederek bittiğine gerçekten inanıyor. Tribündeki Roper ve seçkin konukları birbirini kucaklayıp tebrik ediyor. Roper bir şişe şampanya alıp mantarını pat-

Telegram: @cinciva

latıyor. Albay Emmanuel ona yardım ediyor. Tepeye dönen Jonathan kontrol ekibinin de birbirini kutladığını, el sıkışıp birbirlerinin saçlarını karıştırdığını, sırtını sıvazladığını görüyor. Langbourne da aralarında. Ancak biraz daha yukarı bakınca jetin uçuş yolunun yarım mil gerisindeki iki beyaz paraşütü görüyor.

"Beğendin mi?" dedi Roper'ın kulaklarındaki sesi.

Roper endişeli bir menajer gibi seyircilerin arasında dolaşıp görüş ve tebrikleri alıyor.

"Ama kimdi onlar?" diye sordu Jonathan. Yatışmaya isteksiz. "Kimdi o çılgın pilotlar? Ya uçak? O şeyin değeri milyonlarca dolar!"

"Birkaç zeki piç kurusu. Çok hızlılar. Cartagena havaalanına gidip bir jet çaldılar, ikinci geçişte otomatik pilota alıp atladılar. Umarım uçağın zavallı sahibi onu geri istemez!"

"Bu çok rezilce bir şey!" dedi Jonathan kızgınlığı kahkahaya dönüşürken. "Duyduğum en aşağılık şey!"

Vadiden ciple gelen iki Amerikalı eğitmenin çapraz bakışlarına yakalandığında hâlâ gülüyordu. Benzerlikleri ürkütücüydü: aynı çilli gülümseme, aynı kızıl saçlar ve onu incelerken ayrı şekilde bellerine koydukları elleri.

"İngiliz misiniz, bayım?" diye sordu biri.

"Pek sayılmaz," dedi Jonathan hoş bir ifadeyle.

"Sen Thomas'sın, değil mi?" dedi ikincisi. "Thomas Bir Şey ya da Bir Şey Thomas? *Efendim.*"

"Öyle bir şey," diye onayladı Jonathan yine hoş bir ifadeyle, ama yakınındaki Tabby sesindeki anaforu fark etmişti. Onu engelleyen elini belli etmeden koluna koydu. Tabby akılsızlık etmişti, çünkü bunu yaparak yakın gözlemcinin, ceketinin cebindeki bir tomar Amerikan dolarını almasına imkân sağlamıştı.

Ama Jonathan bu sevindirici anda bile Roper'ın eğitim grubundaki iki Amerikalının peşinden bakar-

Telegram: @cinciva

ken huzursuzdu. Bunlar inancını yitirmiş eski askerler miydi? Sam Amca'ya bir kinleri mi vardı? O zaman kendine inancını yitirmemiş yüzler bulun, dedi onlara ve sanki birinci sınıfta yolculuk yapıyormuş ve harcadığınız zaman için şirketten para alıyormuş gibi görünmeyi bırakın.

Roper'ın jetine gönderilmiş elle yazılmış bir faks ele geçirilmişti. ÇOK ACİL yazılı not Londra, İngiltere'deki Sör Anthony Joyston Bradshaw'dan, Antiga'daki SS *Iron Pasha*'nın sahibi Dicky Roper'a gönderilmişti. Saat 09.20'de alınan faks 09.28'de *Iron Pasha*'nın kaptanı tarafından yanlış bir adım atmadığını umduğunu söyleyen bir notla birlikte jete gönderilmişti. Sör Anthony'nin yazım yanlışları, altı çizili sözcükler ve ara sıra da on sekizinci yüzyıldan kalma süslü sözcüklerle dolu el yazısı tombul ve okunması zordu. Çok da kısaydı.

Sevgili Dicky,

İki gün önceki konuşmamızla ilgili olarak konuyu bir saat önce Thames Makamı'yla görüştüm ve elindeki can sıkıcı bilginin belge niteliğinde olduğunu ve inkar edilmez olduğunu öğrendim. Ayrıyetten düşman unsurlar tarafından önceki imza sahibinin yeni görevli lehine devre dışı bırakılması için mehrum Dr. Kanun'un kullanıldığını da öğrendim. Thames kaçamak davranıyor, senin de aynı şeyi yapmanı tafsiye ediyor.

Bu önemli yardımı göz önünde bulundurunca, senin acil çıkarlarını kollamak üzere önemli masrafları karşılamak için her zamanki bankaya acilen bir ödeme yapacağına inanıyorum.

İyi dileklerimle, Tony.

Telegram: @cinciva

Flynn, Uygulama'ya iletilmeyen bu faksı, Temiz İstihbarat'ın içindeki bu davaya iyi gözle bakan bir kaynaktan gizlice ele geçirmişti. Flynn, Apostoll'un ölümünden sonra hissettiği can sıkıntısı içinde İngilizlere yönelik olan doğal güvensizliğinin üstesinden gelemiyordu. Ama yarım şişe on yıllık Bushmills'ten sonra güç bularak belgeyi cebine atmış, büyük oranda içgüdüsünü takip ederek operasyon merkezine, belgeyi Burr'a vermeye gitmişti.

Jed bir yolcu uçağına binmeyeli aylar olmuştu. Bu deneyim başta özgürleştiriciydi. Korkunç taksi yolculuklarından sonra Londra otobüsünün üst katında gitmek gibi bir şeydi. Hayata geri döndüm, diye düşündü; cam limuzinden indim. Ama Miami'ye giderlerken yanında oturan Corkoran'a bu konuda şaka yaptığında, Corkoran onun bu lütufkârlığına dudak büktü. Bu Jed'i şaşırttığı kadar incitti de, çünkü Corkoran daha önce ona karşı hiç kaba davranmamıştı.

Corkoran Miami havaalanında da bir o kadar nahoştu. Bagaj için araba bulmaya giderken, Jed'in pasaportunu cebine koymak için ısrar etmişti. Sonra Antigua'ya giden uçağın bankosunda ona sırtını dönüp beyaz tenli iki adamla konuşmuştu.

"Corky, onlar da kim?" diye sormuştu Jed, Corkoran geri döndüğünde.

"Arkadaşlarımın arkadaşları canım. *Pasha*'da bizimle olacaklar."

"Hangi arkadaşların arkadaşları?"

"Aslında Şef'in."

"Corky, bu mümkün değil! Bunlar tam bir holigan!"

"Onlar ilave koruma için gerekiyor, eğer bilmen gerekiyorsa. Şef güvenlik sayısını beşe çıkarmak istiyor."

"Corky, *neden?* Daha önce üç kişiyle gayet mutluydu."

Telegram: @cinciva

Sonra Corkoran'ın gözlerini görmüş ve korkmuştu, çünkü kindar ve muzaffer bakıyorlardı. Ve Jed fark etti ki bu onun tanımadığı Corkoran'dı: uzun süre boyunca çektiği sıkıntıları faiziyle birlikte ödetmek üzere iyiliğe doğru yol alan önemsiz bir saray mensubu.

Corkoran uçakta içki de içmedi. Yeni koruma arkada uçuyordu, ama Jed ve Corkoran birinci sınıftaydı. Corkoran bayılana kadar içebilirdi ki Jed'in ondan beklediği şey buydu. Ama o sadece buzlu ve limonlu maden suyu söyledi, camdaki görüntüsünü hayranlıkla seyrederek içeceğini yudumladı.

Telegram: @cinciva

25

Jonathan da esirdi.

Belki de Sophie'nin söylediği gibi her zaman esirdi. Belki de Kristal'e kaçırıldığından beri esirdi. Ama ona hep özgürlük yanılsaması yaşatılmıştı. Şimdiye kadar.

İlk uyarı Fabergé'de, Roper ve grubu oradan ayrılmaya hazırlanırken geldi. Konuklar gitmişti. Langbourne ve Moranti de onlarla birlikte ayrılmıştı. Albay Emmanuel ve Roper son kez kucaklaşırken, genç bir asker bağırıp başının üstünde bir kâğıt sallayarak koşarak geldi. Emmanuel kâğıdı alıp baktı, Roper'a verdi. Roper gözlüğünü takıp kâğıdı kimse görmeden okuyabilmek için bir adım geriye çekildi. Roper okurken Jonathan onun her zamanki gevşekliğini bırakıp katılaştığını gördü. Roper kâğıdı metodik bir şekilde katlayıp cebine koydu.

"Frisky!"

"Efendim!"

"Konuşalım."

Frisky gösteri yapar gibi şakacı bir tavırla efendisinin yanına koşup hazır olda durdu. Ama Roper onu

Telegram: @cinciva

kolundan tutup kulağına bir emir mırıldandığında Frisky bu kadar komik hareket etmemeyi dilemiş olmalıydı. Uçağa bindiler. Frisky dikkatlice ileri doğru yürüdü, Jonathan'ı kabaca yanına oturmaya davet etti.

"Aslında ishal oldum Frisk," dedi Jonathan. "Orman hastalığı."

"Sana söylenen lanet yere otur," diye tavsiye etti Tabby arkadan.

Ve Jonathan uçakta ikisinin arasına oturdu. Ne zaman tuvalete gitse Tabby dışarıda bekledi. Bu arada Roper tek başına oturup kendisine taze meyve suyu getiren Meg'den başka kimseyle konuşmuyordu. Yolculuğun ortalarına doğru Jonathan'ın elle yazıldığını gördüğü bir faks geldi. Roper faksı okuyup katladı, cebine koydu. Sonra maskesini takıp uyuyormuş gibi yaptı.

Langbourne'un şoförlerin kullandığı iki Volvo'yla onları beklediği Kolón havaalanında Jonathan yine değişen durumu hakkında istemeden haberdar edildi.

"Şef. Seninle hemen konuşmam gerekiyor. Yalnız," diye pistten koşarak geldi Langbourne, neredeyse Meg daha kapıyı bile açmadan.

Böylece Roper ve Langbourne merdivenlerin dibinde konuşurken herkes uçakta bekledi.

"İkinci araba," diye emretti Roper, Meg yolcuların geri kalanının inişine izin verdiğinde. "Hepiniz."

"İshal olmuş," diye Langbourne'u uyardı Frisky.

"Canı cehenneme," diye karşılık verdi Langbourne. "Kendini tutmasını söyle."

"Kendini tut," dedi Frisky.

Öğleden sonraydı. Polis bölmesi boştu, kontrol kulesi de öyle. Geniş pistte yan yana park etmiş Kolombiya kayıtlı özel jetler hariç havaalanı da öyle. Langbourne ve Roper öndeki arabaya bindi. Jonathan

Telegram: @cinciva

o arabada, şoförün yanında şapkalı bir adamın daha oturduğunu fark etti. Frisky ikinci arabanın kapısını açtı. Jonathan bindi. Frisky de arkasından. Tabby diğer taraftan Jonathan'ın yanına bindi. Ön koltuk boş kaldı. Kimse konuşmuyordu.

Kocaman bir reklam panosunda yıpranmış şortlu bir kız bacaklarını en yeni marka sigaranın etrafına dolamıştı. Başka bir reklamda kız muzip bir bakışla transistörlü bir radyonun antenini yalıyordu. Kasabaya girdiklerinde yoksulluk kokusu arabayı doldurdu. Jonathan Kahire'yi ve Sophie'nin yanında otururken gördüğü çöplerin arasında sürünen sefil insanları hatırladı. Eskiden görkemli olan sokaklarda, kontrplak ve oluklu saçtan yapılma gecekonduların arasında keresteden yapılmış, çürümekte olan eski evler vardı. Çürüyen balkonlarda parlak renkli çamaşırlar asılıydı. Kararmış kemerlerin altında çocuklar oynuyor, açık kanalizasyonlarda plastik kova yüzdürüyorlardı. Sömürge döneminden kalma verandalardaki bazen sayıları yirmiye varan işsiz adamlar ifadesizce akan trafiğe bakıyordu. Terk edilmiş bir fabrikanın pencerelerindeki yüzlerce hareketsiz yüz de aynı şeyi yapıyordu.

Işıklarda durmuşlardı. Frisky'nin sol eli hayali tabancasıyla kaldırımda durmuş, kaldırımdan inip onlara doğru yürüyen dört polise nişan aldı. Tabby bu hareketi hemen görüp arkasına doğru yayıldı, Jonathan onun ceketinin düğmesini açtığını fark etti.

Polisler iri yarıydı. Üzerinde madalya şeritleri olan ütülü haki rengi üniformalar giymişlerdi. Cilalı deri kılıflarında Walther otomatikleri vardı. Roper'ın arabası yolun yüz metre ilerisine park etmişti. Trafik ışıkları yeşile döndü, ama iki polis memuru arabanın yolunu kapamış, üçüncüsü şoförle konuşuyor, dördüncüsü kaşlarını çatmış içeri bakı-

Telegram: @cinciva

yordu. Öndeki adamlardan biri Volvo'nun lastiklerini inceliyordu. Diğeri süspansiyonları test ederken araba sallandı.

"Sanırım beyler hoş bir hediye ister, değil mi Pedro?" dedi Frisky şoföre.

Tabby ceketinin ceplerini yokladı. Polis yirmi dolar istedi. Frisky şoföre on dolar verdi. Şoför parayı polise uzattı.

"Pisliğin biri kampta paramı aşırmış," dedi Tabby tekrar yola koyulduklarında.

"Gidip bulmak ister misin?" diye sordu Frisky.

"Tuvalete gitmem lazım," dedi Jonathan.

"Sana lanet olası bir tıpa lazım," dedi Tabby.

Roper'ın arabasını yakından tabip ederken Kuzey Amerikalılara ait bölgeye girdiler. Burası yeşil bahçeler, beyaz kiliseler, bovling salonları ve bebek arabası iten bigudili ordu gelinleriyle dolu bir yerdi. 1920'lerden kalma pembe villaların sıralandığı deniz kenarından çıktılar. Devasa televizyon antenlerinin yükseldiği villalar dikenli teller ve yüksek kapılarla kuşatılmıştı. Öndeki arabadakiler yabancı evlerin numaralarına bakıyordu. Bir köşeyi dönüp bakmaya devam ettiler. Çimenlik bir parktaydılar. Denizdeki yük gemileri, yolcu gemileri ve tankerler sırayla Kanal'dan geçmeyi bekliyorlardı. Öndeki araba ağaçların arasındaki eski bir evin önünde durdu. Şoför kornaya bastı. Evin kapısı açıldı, beyaz ceketli, ince omuzlu bir adam patikadan aşağıya iniyordu. Langbourne camı indirip arkadaki arabaya binmesi için adama seslendi. Frisky öne doğru eğilip yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Jonathan çalışkan, Arap görünümlü genç bir adam gördü. Konuşmadan oturdu.

"İshalin nasıl?" diye sordu Frisky.

"Daha iyi," dedi Jonathan.

"Öyle devam etse iyi olur," dedi Tabby.

Telegram: @cinciva

Düz bir yola girdiler. Jonathan böyle bir askeri okula gitmişti. Sağ taraflarında kabloların süslediği yüksek bir duvar uzanıyordu. Üstünde üç kat dikenli tel yükseliyordu. Curaçao'yu ve limana giden yolu hatırladı. Sol taraflarında ilan panoları göründü: Toshiba, Citizen ve Toyland. Demek Roper oyuncaklarını buradan alıyor, diye düşündü Jonathan saçma bir şekilde. Ama aslında saçma değildi. Bütün o zorlu işlerin ve yaptığı nakit yatırımların karşılığında ödülünü burada alıyordu. Arap öğrenci bir sigara yaktı. Frisky abartıyla öksürdü. Öndeki araba kemerli bir yola girip durdu. Arkasında da diğer araba. Şoförün penceresinde bir polis belirdi.

"Pasaportlar," dedi şoför.

Frisky, Jonathan'ın ve kendisinin pasaportunu verdi. Öndeki Arap öğrenci başını polisin kendisini tanıyacağı kadar kaldırdı. Polis geçmelerini işaret etti. Kolón Serbest Bölgesine girmişlerdi.

Mücevher ve kürklerin bulunduğu parlak vitrinler Herr Meister'ın lobisini hatırlatıyordu. Şehir silueti dünyanın her yerinden marka isimleriyle ve bankaların mavi camlarıyla parlıyordu. Parlak arabalar caddelere sıralanmıştı. Donuk renkli yük kamyonları geri geri geliyor, manevra yapıyor ve kalabalık kaldırımlara egzoz dumanı püskürtüyordu. Dükkânların perakende satması yasaktı, ama herkes perakende satıyordu. Panamalıların buradan alışveriş yapması yasaktı, ama sokaklar farklı ırklarıyla Panamalı kaynıyordu. Çoğu taksiyle gelmişti, çünkü taksi şoförleri kapıda en iyi anlaşmaları yapıyorlardı.

Corkoran Jonathan'a resmi görevlilerin Bölge'ye boyunları, bilekleri ve parmakları boş olarak geldiklerini, ama akşam olduğunda parlak kolyeleri, bilezikleri ve yüzükleriyle sanki düğüne gidiyormuş gibi göründüklerini söylemişti. Alışverişçiler Orta

Telegram: @cinciva

Amerika'nın her yerinde gümrük veya göçmen bürosu tarafından taciz edilmeden gelip gidiyor, bir günde bir milyon dolar harcıyor, bir sonraki tur için milyonlar ayırıyordu.

Öndeki araba depoların bulunduğu karanlık bir caddeye girdi, ikinci araba onu çok yakından takip etti. Yağmur damlaları tombul gözyaşları gibi camlardan süzülüyordu. Öndeki arabadaki şapkalı adam isimleri ve numaraları inceliyordu:

Han'ın Yemekleri, MacDonalds's Automotor, Hoi Yin Yiyecek ve Meşrubat Şirketi, Tel Aviv Goodwill Konteyner Şirketi, El Ekber'in Fantezileri, Hellas Ziraat, Parisli Le Baron, Kolombiya Limitada'nın Tadı, Kahve ve Yiyecek.

Siyah duvar boyunca yüz metre gittiler. "Kartal" yazan tabelada durdular.

"İçeri giriyor muyuz? Belki içeride bir tuvalet vardır," dedi Jonathan. "Artık acil hale geliyor," diye ekledi, Tabby'nin iyiliği için.

Karanlık sokakta dikilirken gerilim var artık. Tropik alacakaranlık hızla çöküyor. Gökyüzü renkli neonlarla parlıyor, ama duvarların arasındaki bu vadi ve pis sokaklarda karanlık çoktan gerçek oldu. Herkesin gözü şapkalı adamda. Frisky ve Tabby, Jonathan'ın iki yanında duruyor. Frisky'nin eli Jonathan'ın kolunda: Tutmuyorum Tommy, sadece kimsenin kaybolmadığından emin olmaya çalışıyorum. Arap öğrenci öndeki gruba katılmak için gidiyor. Jonathan şapkalı adamın bir kapı eşiğinin karanlığına girdiğini görüyor. Langbourne, Roper ve öğrenci onu takip ediyor.

"Mush," diye mırıldanıyor Frisky. Yürümeye başlıyorlar.

"Bana bir tuvalet bulabilseydiniz," diyor Jonathan. Frisky'nin kolunu tutan eli sıkılıyor.

Telegram: @cinciva

Kapı eşiğinin içinde, çok karanlık olduğu için okunmayan posterlerin sıralandığı tuğla koridorun diğer ucundan yansıyan ışık parlıyor.

Kavşağa varınca sola dönüyorlar. Işık artıyor, yazıyı gizlemek için üst kısmına bir parça kontrplağın takıldığı buzlu camlı bir kapıya geliyorlar. Havayı bir mumcu dükkânı kokusu kaplıyor: ip, un, katran, kahve ve bezir yağı. Kapı açılıyor. Lüks bir antreye giriyorlar. Deri koltuklar, ipeksi çiçekler, cam tuğla gibi küllükler. Ortadaki sehpada Kolombiya, Venezüella ve Brezilya'yla ilgili parlak dergiler duruyor. Ve köşede, üzerindeki karo fayansta yürüyüşe çıkan bir adam ve kadına ait pastoral manzarayı gösteren gizli bir yeşil kapı var.

"Çabuk o zaman," diyor Frisky, Jonathan'ı öne doğru iterek. Jonathan tuvalette oturup dizlerinin üstünde açtığı bir kâğıt parçasına hızla bir şeyler karaladığı iki buçuk dakika boyunca beklettiği bekçilerini öfkeden deliye döndürüyor.

Esas ofise geçiyorlar. Burası ışıklı perdeliği, delikli seramiklerden yapılma tavanı ile büyük, beyaz ve penceresiz bir yer. Konferans masasının üstündeki kalemler, not defterleri ve su bardakları sofra hazırlanır gibi dizilmiş. Roper ve Langbourne ve rehberleri bir uçta oturuyor. Artık açıkça görünen rehberlerinin Moranti olduğu anlaşılıyor. Ama bedenine bir şey olmuş, acil bir durum ya da nefretin etkisiyle hızlanmış. Yüzünde Cadılar Bayramı kabağının haşin ifadesi var. Odanın diğer tarafındaki ikinci kapının yanında Jonathan'ın o sabahki gösteriden hatırladığı çiftçi dikiliyor. Dibinde matador, onun yanında deri bombardıman ceketi giymiş çocuklardan biri var. Oğlan sert sert bakıyor. Ve duvar boyunca hepsi kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş altı çocuk daha var. Hepsi Fabergé'deki uzun kalışları sayesinde zinde ve

Telegram: @cinciva

fit, hepsi Uzi yarı otomatik tüfeklerini belli etmeden yanlarına bastırıyor.

Arkalarındaki kapı kapanıyor, diğeri açılıyor ve bu gerçek depoya açılan kapı: *Lombardy*'nin ambarı gibi çelik kaplı bir boşluğa açılmıyor. Ama kalıp taşlarla döşeli zemini, tavana yükseldikçe palmiyelere dönüşen demir sütunları ve kirişlerden sarkan *art deco* tarzı tozlu lambalarla biraz gösterişli bir depo. Deponun sokağa bakan tarafı kapalı garaj kapılarından oluşuyor. Jonathan on tane kapı sayıyor. Her birinin kendi kilidi ve numarası, bir konteyner ve vinç için kendi boşluğu var. Ve ortada kahverengi kübist bir dağ şeklinde yığılmış binlerce mukavva kutu ve diplerinde onları sokak tarafındaki konteynerlere kadar altmış metre taşıyan forkliftler bulunuyor. Bir mal nadiren görünüyor, söz gelimi aşırı büyüklükteki çömlek yığını özel olarak paketlenmeyi bekliyor; piramit gibi dizilmiş video kayıt cihazları; önceki var oluşlarında daha az seçkin bir etiket takmış olması muhtemel Scotch viski şişeleri de öyle.

Ama içerideki her şey gibi forkliftler de başı boş duruyor: ne bir bekçi, ne bir köpek, ne gece vardiyasında paketleme bölümünde ırgat gibi çalışanlar ne de yerleri temizleyenler var; sadece mumcu dükkânının dostça kokusu ve taş zeminde gıcırdayan kendi ayak sesleri.

Lombardy'de olduğu gibi ilerleme sırasını protokol belirliyordu. Çiftçi Moranti'yle birlikte öndeydi. Matador ve oğlu onların ardından geliyordu. Ardından Roper, Langbourne ve Arap, son olarak da Frisky, Tabby ve aralarında Jonathan.

Ve işte orada duruyordu.

Ödülleri, gökkuşağının sonu. Tavana kadar uzanan en büyük kübist dağın çitlerle çevrili kendi alanı vardı

ve makineli tüfekli savaşçılar tarafından korunuyordu. Her kutu numaralandırılmıştı, her kutu aynı renkli etiketi taşıyordu. Etiketlerde büyük hasır şapkasının üstünde kahve çekirdekleriyle jonglörlük yaparak gülen Kolombiyalı bir çocuk vardı. Mükemmel dişleri, neşeyle parlayan yüzüyle Üçüncü Dünyanın mutlu çocuk modeli. Uyuşturucusuz bir geleceğe doğru ilerleyen sevgi dolu bir hayat. Jonathan soldan sağa, yukarıdan aşağıya hızla bir tahminde bulundu. İki bin kutu. Üç bin. Aritmetiği yetmedi. Langbourne ve Roper birlikte öne çıktı. Roper'ın yüzü yukarıdan gelen ışığa girdi ve Jonathan onu ilk kez gördüğü zamanki gibi gördü. Meister'ın avizesinin yaydığı ışığa girdiği zaman. Uzun boylu ve ilk bakışta soylu görünümlü, omzundaki karları temizliyor, Fräulein Eberhardt'a el sallıyor ve her yönüyle seksenlerin korsan satıcılarına benziyor: *Ben Dicky Roper. Adamlarım burada birkaç oda ayırtmıştı. Daha doğrusu bir sürü oda...*

Ne değişmişti? Bunca zaman ve bunca yol sonra ne değişmişti? Saçı mesela, birazcık daha mı griydi? Yunus gülümsemesi köşelerde biraz daha mı gergin? Jonathan onda hiç değişiklik görmedi. Roper'ın sinyallerini okumayı öğrendiği noktalarda –ara sıra elini çevirmesi, kulaklarının üstündeki saçları düzleştirmesi, büyük adamlar gibi düşünüyormuş gibi yaparken başını düşünceli bir şekilde yana eğmesi– Jonathan herhangi bir dönüşüm izi görmüyordu.

"Faysal, masa şuraya. Sandy, bir kutu al, farklı yerlerden yirmi kutu al. Siz orada iyi misiniz, Frisky?"

"*Evet, efendim.*"

"Moranti ne cehenneme gitti? İşte orada. Senyör Moranti, bu işi yoluna sokalım."

Ev sahipleri ayrı bir grup oluşturmuştu. Arap öğrenci sırtı seyircilere dönük olarak oturuyordu. Beklerken ceketinin içlerindekileri masanın üstüne bo-

Telegram: @cinciva

şalttı. Dövüşçü çocuklardan dördü sahneye çıktı. Biri cep telefonuyla konuşuyordu. Diğerleri hızla kübist dağa yaklaştı, ateş timi gibi dışarıya dönmüş, makineli tüfeklerini göğsüne bastırmış duran korumaların arasından geçtiler.

Langbourne yığının ortasındaki kutuyu işaret etti. İki çocuk kutuyu yere, öğrencinin yanına indirip mühürlü olmayan kapağı kaldırdı. Öğrenci kutuya daldı, çuval bezi ve naylona sarılı ve aynı mutlu çocuk resmiyle süslenmiş dikdörtgen paketi çıkardı. Paketi önündeki masaya koyup bedeniyle maskeleyerek üstüne doğru eğildi. Zaman durdu. Jonathan'ın aklına, cemaate arkasını dönüp kutsanmış ekmeği ve şarabı kilise üyelerine vermeden önce kendisi tadan Kutsal Ayindeki rahipler geldi. Öğrenci biraz daha eğildi, dua ediyormuş gibi durdu. Sonra arkasına yaslanıp Roper'a başıyla onay verdi. Langbourne başka bir yığından başka bir kutu daha seçti. Çocuklar kutuyu yerinden indirdi. Dağ kaydı, tekrar düzeltildi. Tören tekrarlandı. Ve tekrarlandı. Bu şekilde belki otuz kutu test edildi. Kimse silahını oynatmıyor, konuşmuyordu. Kapıdaki çocuklar hareketsizdi. Tek ses kutuların sesiydi. Öğrenci Roper'a bakıp başıyla onay verdi.

"Senyör Moranti," dedi Roper.

Moranti öne doğru bir adım daha attı, ama konuşmadı. Gözlerindeki nefret lanet gibiydi. Ama neden nefret ediyordu? Bu kadar uzun süredir kıtasına tecavüz eden beyaz sömürgecilerden mi? Yoksa bu alışverişe tenezzül ettiği için kendisinden mi?

"Neredeyse bitti. Nitelik konusunda sorun yok. Gelelim niceliğe, olur mu?"

Langbourne'un gözetimi altında savaşçılar forklifte yirmi rastgele kutu koyup kantara götürdü. Langbourne aydınlık kadrandaki rakamı okuyup hesap makinesinde bir hesap yaptı, Roper'a gösterdi,

Telegram: @cinciva

Roper kabul etmiş gibiydi, çünkü Moranti'ye olumlu bir şey söyledi. Moranti topuklarının üstünde dönüp yanında çiftçiyle grubu tekrar konferans odasına götürdü. Ama Jonathan gitmeden önce forkliftin yükünü sekiz ve dokuz numaralı bölmede üstü açık halde bekleyen iki konteynerden ilkine götürdüğünü gördü.

"Tekrar geliyor," dedi Jonathan Tabby'ye.

"Seni bir dakika içinde öldüreceğim," dedi Tabby.

"Hayır. Ben öldüreceğim," dedi Frisky.

*

Geriye bir tek evrak işleri kalmıştı ki o da herkesin bildiği gibi merkezi Curaçao'da bulunan Tradepaths Limited şirketinin tam yetkili başkanıydı. Tabii yasal danışmanının yardımıyla. Jonathan yanında Langbourne ve Moranti'nin rehberliği altında sözleşmenin diğer tarafları karşısında otururken üç belge imzaladı: aynı kargoya ait irsaliye, sevkiyat ve gümrük beyannamesinin doğruluğunu gösteren ve halihazırda Panama City'de demirlemiş olan SS *Lombardy*'nin kaptanına yeni Kolombiya tayfası alması ve hiç gecikmeden Kolombiya'nın batı sahilindeki Buenaventura limanına gitmesi talimatını veren, Tradepaths Limited tarafından kiralanan SS *Horacio Enriques* ile 179 ve 180 numaralı konteynerlerle Kolón Serbest Bölgesinden Gdansk, Polonya'ya taşınan elli tonluk birinci kalite kavrulmuş Kolombiya kahve çekirdeğinin alındısı.

Jonathan gerekli yerleri gerekli defalarda imzaladıktan sonra kalemi masaya biraz hızla vurdu. "Hepsi bu kadar," der gibiydi.

Ama son zamana kadar çok cana yakın görünen Roper onu görmüyor gibiydi. Arabalara doğru yürürlerken Roper herkesten önde gidiyor, asıl işlerinin

Telegram: @cinciva

önlerinde kendilerini beklediğini ima ediyordu. Jonathan da artık böyle düşünüyordu, çünkü yakın gözlemci beklediği her şeyi aşan bir hazır oluş hali içine girmişti. Esirlerinin arasına oturup geçen ışıkları seyrederken gizli amacı, yeni keşfedilmiş bir yetenek gibi onu pençesine almıştı. Tabby'nin parası ondaydı, yüz on dört dolar. Tuvalette otururken hazırladığı iki mektup vardı. Konteynerlerin, irsaliyelerin, hatta kübik dağın numaraları bile aklındaydı, çünkü yıpranmış siyah levha askeri okuldaki kriket skor tabelası gibi yığının üstünde sallanıyordu: "Kartal" tabelasının altındaki depoda 54 numaralı mal.

Su kıyısına varmışlardı. Arabaları Arap öğrencinin inmesi için durdu. Öğrenci hiçbir şey söylemeden karanlığa karıştı.

"Korkarım kritik noktadayız," dedi Jonathan sakince. "Otuz saniye içinde olacaklardan ben sorumlu değilim."

"Tanrı aşkına," diye öfledi Frisky.

Öndeki araba hızlanıyordu.

"Şu anda Frisky. Seçim senin."

"İğrenç pislik," dedi Tabby.

Elleriyle işaret edip "Pedro"ya bağırarak şoförün öndeki arabaya selektör yapmasını başardılar. Araba durdu. Langbourne başını camdan dışarı çıkarıp bu kez ne halt olduğunu sordu. Işıklı bir benzin istasyonu yolun karşısında göz kırpıyordu.

"Tommy'nin yine karnı ağrıyor," dedi Frisky.

Langbourne Roper'la konuşmak için başını içeri soktu. Sonra tekrar çıktı. "Onunla git Frisky. Onu gözünün önünden ayırma. Çabuk."

Burası yeni bir benzin istasyonuydu, ama tesisatı diğerlerinin standardında değildi. Kadın erkek ayrımı yapmayan, oturağı olmayan minik, pis kokulu bir bölme sunuyordu yalnızca. Frisky kapının dışında

Telegram: @cinciva

dışarıda beklerken, Jonathan enerjik sesler çıkararak dizlerinin üstünde son mesajını yazdı.

*

Riande Continental Hoteldeki Wurlitzer barı çok küçük ve zifiri karanlıktı. Pazar geceleri yuvarlak yüzlü, tombul bir kadın bakıyordu oraya. Karanlıkta yüzünü seçebildiğinde karısıyla tuhaf bir benzerlik taşıdığını görebiliyordu. Kadın Rooke'nin konuşmaya ihtiyacı olmadığını fark ettiğinde önüne ikinci bir kuruyemiş kasesi bırakıp yıldız falını okumaya döndü, Rooke'yi Perrier'iyle baş başa bıraktı.

Lobide tulumlar içindeki Amerikan askerleri bir Panama gecesinin rengarenk telaşı arasında suratsız gruplar halinde vakit geçiriyorlardı. Kısa merdivenler otelin gazinosunun kapısına çıkıyordu. Kapıda silahla girmeyi yasaklayan nazik bir tabela vardı. Rooke bakara oynayan ve tek kollu soyguncular asılan hayaleti andıran kişileri seçebiliyordu. Oturduğu yerden en fazla iki metre uzakta olan barda uzanan muhteşem, beyaz Wurlitzer org ona çocukluğundaki, org çalan parlak ceketli bir müzisyenin seyircilerin eşlik edebileceği bir müzik çalarak beyaz lüks arabasıyla kulelerden çıktığı sinema filmlerini hatırlatıyordu.

Rooke bu tür şeylerle pek ilgilenmiyordu, ama umutsuzca bekleyen bir adam dikkatini dağıtacağı bir şey bulmalıydı, yoksa hastalanabilirdi.

Başta odasında telefonun dibinde oturmuştu, çünkü havalandırmanın sesinin telefonun sesini bastırmasından korkuyordu. Sonra havalandırmayı kapatıp balkona bakan sürgülü kapıları açmaya çalışmıştı, ama Via España'nın gürültüsü o kadar korkunçtu ki camları hemen kapayıp yatağa uzanmış, balkondan ya da havalandırmadan hava gelmeden bir saat pişmişti, ama o kadar uykusu gelmişti ki neredeyse ken-

Telegram: @cinciva

dinden geçiyordu. Ama sonra santrali arayıp havuz kenarına indiğini ve kendisine gelen telefonları kendisi oraya varana kadar bekletmelerini istedi. Havuz kenarına varır varmaz başgarsona on dolar verip kapı görevlisini ve santrali uyarmasını, onlara bir soran olursa 409'da kalan Bay Robinson'ın havuz kenarında, altı numaralı masada yemek yediğini söylemesini istedi.

Sonra oturup havuzun aydınlık mavi sularına, boş masalara, etraftaki yüksek binaların pencerelerine, havuz kenarındaki barın telefonuna ve barbeküde biftek yapan çocuklara ve sırf onun için rumba çalan orkestraya baktı.

Bifteği gelince bir şişe Perrier suyuyla mideye indirdi, çünkü alkol alırsa uyuyakalıp telefonu kaçırmaktan korkuyordu.

Saat on civarında masalar dolmaya başlarken, on doların etkisinin azalmaya başlamasından korktu. Santrali arayıp bara oturdu. Az sonra karısına benzeyen barmen kız telefonu kapatıp üzgün bir suratla gülümseyerek ona baktı.

"Siz 409 numaradan Bay Robinson musunuz?"

Bu Rooke'ydi.

"Ziyaretçin var tatlım. Çok özel, çok acil. Ama bir erkek."

Erkekti, Panamalıydı, ufak tefekti, Asyalı ve ipeksi tenliydi. Göz kapakları kapanıyor gibiydi. Siyah takım elbisesi ve kutsal bir havası vardı. Siyah takım elbisesinin ofis habercilerinin ve cenaze levazımatçılarının giydiği türden, askerlere has bir parlaklığı vardı. Saçları dalgalı, beyaz gömleği tertemiz, telefonunuzun yanına yapıştırabileceğiniz yapışkanlı etiket şeklindeki kartviziti onu İspanyolca ve İngilizce olarak Sánchez Jesús-Maria Romarez II, gece ve gündüz limuzin şo-

Telegram: @cinciva

förü olarak tanımlıyordu. İngilizce konuşabiliyordu, ama heyhat, istediği kadar değildi senyör; İngilizcesi okumuş biri kadar değil de halk seviyesindeydi; havaya bakıp aşağılayarak güldü. Bu İngilizceyi de çoğunlukla Amerikalı ve İngiliz müşterilerinden öğrenmişti, doğru eskiden gittiği okulun buna katkısı olmuştu, ama okula istediği kadar gidememişti, senyör, çünkü babası zengin bir adam değildi, tabii Sánchez de öyle.

Sánchez bu üzücü itiraftan sonra bakışlarını sevecenlikle Rooke'ye dikip işe girişti.

"Senyör Robinson. Dostum. Lütfen efendim. Beni bağışlayın." Sánchez tombul elini siyah takımının göğüs cebine soktu. "Sizden beş yüz dolar almaya geldim. Teşekkür ederim, efendim."

Rooke o ana kadar en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş bir turist tuzağının kurbanı olduğundan korkmaya başlamıştı. Sonunda ya Kolomb öncesinden kalma bir sanat eseri ya da sefil adamın kız kardeşiyle bir gece satın almış olacaktı. Ama Sánchez ona kapağında kabartmalı olarak Kristal yazan ve altında bir elmas resmi bulunan kalın bir zarf uzattı. Rooke zarfın içinden Jonathan'ın İspanyolca yazdığı mektubu çıkardı. Mektupta zarfı bulan kişiye yüz doları sevinçle sunduğunu ve kapalı zarfı Panama City'deki Riande Continental Otelinde kalan Bay Robinson'a şahsen teslim ettiği takdirde beş yüz dolar daha alacağını vaat ediyordu.

Rooke nefesini tuttu.

Gizli sevinci içinde yeni bir korku onu pençesine almıştı. Sánchez ödülü artırmak için aptalca bir plan yapmış olabilirdi. Söz gelimi mektubu bir kasaya koymuş ya da gringo elinden zorla almaya çalışabilir diye yatağının altında saklaması için *chiquita*'sına teslim etmiş olabilirdi.

"Peki ikinci zarf nerede?" diye sordu.

Telegram: @cinciva

Şoför kalbine dokundu. "Senyör, hemen burada, cebimde. Ben dürüst bir şoförüm efendim. Mektubu Volvo'nun arkasında yerde bulunca kurallar ne olursa olsun son hızla havaalanına gitmeyi ve hangi soylu müşterim dikkatsizlik edip orada bıraktıysa vermeyi düşündüm. Bunun karşılığında bir beklentim vardı, ama şart da değildi, çünkü benim arabamdaki müşterilerin kalitesi öndeki meslektaşım Dominguez'in arabasındakiler kadar değildi. Benim müşterilerim efendim, sizin iyi arkadaşınıza saygısızlık etmek istemem, ama daha mütevazı bir yapıdaydı, hatta biri bana Pedro diyecek kadar aşağılayıcıydı, buna karşın mektupta yazanları okur okumaz sadakatimin başka bir yerde olduğunu hemen fark ettim efendim..."

Rooke resepsiyona gidip beş yüz dolarlık seyahat çekini paraya çevirirken, Sánchez Jesús-María lütufkâr bir şekilde hikâyesini beklemeye aldı.

Telegram: @cinciva

26

Heathrow'da sabahın sekiziydi. Islak bir İngiliz kış günüydü ve Burr'un üstünde Miami giysileri vardı. Gelen yolcu bölümündeki bariyerlerin önünde dolaşan Goodhew'un üzerinde bisiklete binerken giydiği yağmurluk ve kasketi vardı. Yüz hatları kararlı, ama gözleri aşırı parlaktı. Burr onun sağ gözünün hafifçe seğirdiğini fark etti.

"Bir haber var mı?" diye sordu Burr daha el bile sıkışmadan.

"Ne hakkında? Kim? Bana bir şey söylemiyorlar."

"Jet. İzini buldular mı?"

"Bana bir şey söylemiyorlar," diye tekrarladı Goodhew. "Adamın parlak zırhıyla Washington'daki İngiliz Konsolosluğuna gittiyse bile ben bir şey duymazdım. Her bilgi kanallar yoluyla iletiliyor. Dışişleri Bakanlığı. Savunma. River House. Hatta Kabine. Kimse tek başına olaylara vakıf değil."

"İki gün içinde uçağı ikinci kez gözden kaybettiler," dedi Burr. Bagaj arabalarını geri çevirerek ağır bavulunu bir omzuna asıp taksi sırasına doğru yürüdü. "İlki dikkatsizlikti, ikincisi kasti. Uçak Kolón'dan

Telegram: @cinciva

gece dokuz yirmide ayrıldı. Adamım uçaktaydı, Roper ve Langbourn da öyle. Orada AWACS var, her adada radar var. On üç kişilik uçağı nasıl gözden kaçırabilirler?"

"Ben dışarıdayım, Leonard. Ne zaman kulak kesilsem uzaklaşıyorlar. Beni bütün gün meşgul ediyorlar. Bana ne diyorlardı biliyor musun? İstihbarat Komptrolörü*. Eski dilin hoşuma gideceğini düşünmüşler. Darker'ın mizah anlayışı olduğunu görünce çok şaşırdım."

"Sorumluluğu Strelski'ye yüklüyorlar," dedi Burr. "Muhbirlerin sorumsuz idaresi yüzünden. Sorumluluğunu aşmaktan. İngilizlere karşı çok iyi olmaktan. Onu neredeyse Apostoll cinayetiyle suçlayacaklar."

"Sancak Gemisi," diye mırıldandı Goodhew içinden, bir yönerge verir gibi.

Farklı renkler, diye düşündü Burr. Yanakları kırmızı. Gözlerinin etrafı gizemli bir şekilde beyaz.

"Rooke nerede?" diye sordu. "Rob nerede? Şimdiye kadar geri dönmüş olmalı."

"Yolda olduğunu duydum. Herkes yolda. Oh, evet."

Taksi kuyruğuna girdiler. Siyah bir taksi geldi, bir kadın polis Goodhew'a binmesini söyledi. İki Lübnanlı önlerine geçmeye çalıştı. Burr yollarını kapatıp kapıyı açtı. Goodhew oturur oturmaz saymaya başladı. Ses tonu uzaktı. Ucuz atlattığı trafik kazasını yeniden yaşıyor olabilirdi.

"Başkasına yetki vermenin *modası geçti*, diyor patronum bana tütsülenmiş yılan balığı yerken. Özel ordular serseri mayın gibi, diyor rostoyu yerken. Küçük kurumlar özerkliklerini korumalı, ama bundan sonra River House'un *ebeveyn rehberliğini* kabul etmek zorundalar. Yeni bir Whitehall kavramı doğdu. Ortak

* Kontrolör, müfettiş –çn

Telegram: @cinciva

Yönetim öldü. Çok yaşa Ebeveyn Denetimi. Şarap içerken bunu nasıl modernize edebileceğimizi konuşuyoruz, beni tebrik edip modernize etmenin başına beni getirdiğini söylüyor. *Modernize edeceğim*, ama *ebeveyn denetimi* altında. Bu da Darker'ın kaprislerine boyun eğmek anlamına geliyor. *Yalnız.*" Birden öne doğru eğildi, sonra başını çevirip Burr'un yüzüne dimdik baktı. "*Yalnız*, Leonard, ben hâlâ Ortak Yönetim'in sekreteriyim ve patronum aksini düşünene ya da ben istifa edene kadar da öyle kalacağım. Orada sağlam adamlar var. Kafa sayıyorum. Birkaç çürük elma yüzünden bütün sepeti kötüleyemeyiz. Patronum ikna edilebilir biri. Burası hâlâ İngiltere. Biz iyi insanlarız. İşler zaman zaman ters gidebilir, ama er ya da geç onur üstün gelir ve doğru güçler kazanır. Ben buna inanıyorum."

"*Lombardy*'deki mallar tahmin edildiği gibi Amerikan malıydı," dedi Burr. "Best Western malı alıyorlar, iyi olduğu takdirde de araya biraz İngiliz malı serpiştiriyorlar. *Ve* eğitim de buna dahil. Ve bir de müşterilerine Fabergé'de yaptıkları gösteri var."

Goodhew cama dönerken kaskatıydı. Nedense hareketlerindeki özgürlüğü kaybetmiş gibiydi. "Kaynak ülkeler bir ipucu vermiyor," diye zayıf bir teoriyi savunan birinin abartılı inancıyla. "Yaramazlığı yapan işportacılar. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Jonathan'ın notlarına göre kampta hiç Amerikalı eğitmen yokmuş. Sadece askerlerden söz ediyor. Amerikalı astsubayların olduğunu da düşünüyor. Birbirine tıpatıp benzer, çok güçlü ikizler. Ona işini soracak kadar terbiyesizlermiş. Strelski onların Langley'den Yoch kardeşler olmaları gerektiğini söylüyor, eskiden Miami'de çalışıyor, Sandinista için adam topluyorlarmış. Amato onları üç ay önce Aruba'da görmüş, güya çiftlik satan Roper'la Dom Perignon içiyorlarmış. Tam

Telegram: @cinciva

bir hafta sonra seçkin şövalyemiz Sör Anthony Joyston Bradshaw, Roper'ın parasıyla Doğu Avrupa ve Rus yerine Amerikan malı almaya başlıyor. Roper daha önce hiç Amerikalı eğitmen tutmadı, onlara güvenmiyor. Onları neden almış? Kimin için çalışıyorlar? Kime rapor veriyorlar? Amerikan İstihbaratı birden neden bu kadar dikkatsiz oldu? Her yerdeki o radarlarına neler oldu? Uyduları Kosta Rika sınırındaki bütün o askeri hareketliliği neden bildirmedi? Savaş helikopterleri, savaş vagonları, hafif tanklar? Kartellere konuşan kim? Onlara Apostoll'un haberini kim uçurdu? Kartellere Apostoll'la istedikleri gibi eğlenebileceklerini söyleyip Uygulama'yı muhbirinden yoksun bırakan kimdi?"

Camdan dışarı bakmaya devam eden Goodhew dinlemeyi reddediyordu. "Krizleri teker teker çözelim, Leonard," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Ellerinde bir gemi dolusu silah var, nereden geldiklerini boşver, Kolombiya'ya gidiyorlar. Avrupa kıtasına giden bir gemi dolusu uyuşturucu var. Yakalaman gereken bir suçlu, kurtarman gereken bir ajan var. Hedeflerinin peşinden git. Dikkatinin dağılmasına izin verme. Ben burada yanıldım. Darker... destekleyici listesi... şehir bağlantıları... büyük bankalar... büyük finansal kurumlar... yine Darker... Temiz'in destekleyicileri... bütün bunlarla yoldan çıkma... yoksa oraya asla varamazsın, onlara dokunmana asla izin vermezler, delirirsin. Mümkün olana bağlı kal. Olaylara. Gerçeklere. Krizleri teker teker çöz. Şu arabayı daha önce görmedik mi?"

"Trafiğin en yoğun saati Rex," dedi Burr kibarca. "Hepsini gördük." Sonra daha nazik bir sesle, yenilmiş bir adamı teselli eder gibi, "Adamım başardı Rex," dedi. "Saray mücevherlerini çaldı. Gemilerin ve konteynerlerin numaraları, Kolón'daki deponun

Telegram: @cinciva

yeri, irsaliye numaraları, uyuşturucuları koydukları kutuların bile numaraları." Göğüs cebine şaplak attı. "Kimseye söylemedim. Strelski'ye bile haber vermedim. Rooke, ben, sen ve adamım biliyoruz. Bir tek biz biliyoruz. Bu Sancak Gemisi değil, Rex. Bu Salyangoz."

"Dosyalarımı aldılar," dedi Goodhew, onu yine duymadan. "Odamdaki kasada saklıyordum. Yok olmuşlar."

Burr saatine baktı. Ofiste tıraş olacaktı. Eve gidecek zaman yoktu.

Burr kendisine verilen sözleri talep ediyor. Yürüyerek. Londra'nın gizli yerüstü dünyasını oluşturan Altın Üçgen'de çalışıyor: Whitehall, Westminster, Victoria Caddesi. Üzerinde kapıcıdan ödünç aldığı mavi yağmurluğu ve onunla uyumuş gibi buruş buruş olan incecik takım elbisesi var ki gerçekten onunla uyudu.

Debbie Mullen, Burr'un River House günlerinden kalma eski bir dost. Aynı ilkokula girip aynı sınavları geçtiler. Onun ofisi bir kat aşağıda, GİRİLMEZ yazılı mavi çelik kapının arkasında yer alıyor. Burr camdan kadın ve erkek kâtiplerin ekranlarında çalışıp telefonda konuştuklarını görebiliyor.

"Vay canına, bakın kim tatildeymiş?" diyor Debbie onun takım elbisesine bakıp. "Ne oldu Leonard? Pirinç levhanı söküp seni Nehrin karşısına gönderdiklerini duyduk."

"*Horacio Enriques* adında bir gemi var, Debbie, Panama bandıralı," diyor Burr, yerli Yorkshire aksanını yoğunlaştırarak. Aralarındaki bağı vurgulamak istiyor. "Kırk sekiz saat önce Kolón Serbest Bölgesi'nde demir atmıştı. Gdansk, Polonya'ya gidiyor. Tahminimce Atlantik'e doğru uluslararası sulara girmiştir. Şüpheli kargo taşıdığına dair bilgi aldık. Onun izlenip dinlenmesini istiyorum, ama arama emri çıkarmanı

Telegram: @cinciva

istemiyorum." Ona eskisi gibi gülümsedi. "Kaynağım yüzünden, Deb. Çok hassas bir durum. Çok çok gizli. Her şey kayıt dışı olmalı. Dostluğumuzun hatırına benim için böyle bir şey yapar mısın?"

Debbie Mullen'ın güzel bir yüzü ve düşünürken sağ işaret parmağının eklem yerini dişlerine sürmek gibi bir alışkanlığı var. Bunu belki duygularını gizlemek için yapıyor, ama gözlerini gizleyemiyor. Gözleri önce kocaman açılıyor, sonra Burr'un utanç verici ceketinin üst düğmesine odaklanıyor.

"*Enrico*-ne, Leonard?"

"*Horacia Enriques*, Debbie. Her kimse artık. Panama bandıralı."

"Ben de böyle söylediğini düşünmüştüm." Bakışlarını ceketinden çekip kırmızı şeritli dosyaları karıştırıyor, aradığını bulup Burr'a veriyor. Dosyada tek, mavi bir kâğıt var. Kabartmalı, amblemli, bakanlığın ağırlığını taşıyan bir kâğıt. *Horacio Enriques* başlığının altında aşırı büyük puntolarla yazılmış bir paragraflık bir yazı var:

> Oldukça hassas bir operasyonun konusu olan yukarıda adı yazılı olan gemi, belirgin bir neden olmadan rota değiştirirken ya da denizde veya limanda başka değişken hareketlerde bulunurken dikkatinizi çekebilir. Biriminizin bu geminin manevralarıyla ilgili olarak açık veya gizli kaynaklardan alacağı bütün bilgiler YALNIZCA VE ACİLEN Tedarik Çalışmaları Merkezi, River House'a iletilecektir.

Belge ÇOK GİZLİ, SANCAK GEMİSİ, KONTROL adıyla mühürlenmiş.

Burr dosyayı Debbie Mullen'a geri verip kederle gülümsüyor.

Telegram: @cinciva

"Görünüşe göre çizgiyi biraz aşmışız," diye itiraf ediyor. "Yine de sonunda hepsi aynı cebe giriyor. Hazır gelmişken sorayım, *Lombardy*'yle ilgili bir şey var mı, Debbie? O da aynı sularda, büyük olasılıkla Kanal'ın diğer ucunda bulunuyor."

Debbie'nin bakışları yüzüne geri dönüp orada kalıyor. "Sen Tayfa mısın Leonard?"

"Evet, dersem ne yapacaksın?"

"Geoffrey Darker'ı arayıp yalan söyleyip söylemediğini öğreneceğim, herhalde, değil mi?"

Burr sevimliliğini gerçekten zorluyor. "Beni tanıyorsun Debbie. Gerçek benim göbek adımdır. *Iron Pasha* adındaki yüzer bara ne diyorsun? Bir İngiliz beyefendisine ait, Antigua'dan dört gün önce batıya hareket etti? Onu dinleyen kimse var mı? Buna ihtiyacım var, Debbie. Çaresiz durumdayım."

"Bunu bana daha önce de söyledin, Leonard ve ben de çaresiz durumdaydım, bu yüzden sana verdim. O sırada bunun ikimize de bir zararı olmadı, ama şimdi durum farklı. Ya Geoffrey'i ararım ya da gidersin. Seçim senin."

Debbie hâlâ gülümsüyor. Burr da öyle. Kâtiplerin arasından geçip sokağa çıkana kadar gülümsemesi kaybolmuyor. Sonra Londra rutubeti acemi bir yumruk gibi yüzüne çarpıyor, kendini kontrolü öfkeye dönüştürüyor.

Üç gemi. Hepsi farklı yönlere gidiyor! Benim adamım, benim silahlarım, *benim uyuşturucum, benim davam ve hiçbiri benim işim değil.*

Ama Burr, Denham'ın görkemli ofisine varana kadar görünüşte yine soğukkanlı haline bürünüyor. Denham onu en çok böyle seviyor.

Denham bir avukattı ve Darker'ın malikânesi haline gelmeden önceki günlerde Tedarik Çalışmalar

Telegram: @cinciva

Grubu'nun yasal danışmanı olarak Harry Palfrey'in alışılmadık selefiydi. Burr yasadışı insanlara karşı lanet savaşını başlattığında Denham onu desteklemiş, incindiğinde onu kaldırıp tekrar devam etmeye teşvik etmişti. Darker başarılı darbesini yaptığında ve Palfrey sessizce onun arkasından gittiğinde Denham şapkasını takıp arkasını dönmüş, sessizce uzaklaşmıştı. Ama Burr'un şampiyonu olarak kalmıştı. Burr Whitehall'un yasal memurlar arasında bir müttefiki olduğundan emin olsa bu kişi Denham olurdu.

"Merhaba, Leonard. Aramana sevindim. Donmuyor musun? Korkarım burada yedek battaniyemiz yok. Ama bazen olması gerektiğini düşünüyorum."

Denham züppeyi oynuyordu. Uzun boylu ve esmerdi. Bir çocuğunki kadar gür saçları kırlaşıyordu. Kalın çizgili takım elbiseler ve iki renkli gömleklerinin üstüne çok renkli yelekler giyiyordu. Ama içinin derinliklerinde o da Goodhew gibi çekimser biriydi. Odası muhteşem olmalıydı, çünkü böyle bir rütbesi vardı. Güzel kabartmalar ve düzgün mobilyalarla yüksek bir odaydı. Ama atmosferi bir sınıf atmosferiydi. Şömine bir toz tabakasıyla kaplı kırmızı selofanla doluydu. Şöminenin üstündeki on bir ay öncesinden kalma kartpostal karlı Norveç katedralini gösteriyordu.

"Tanışmıştık. Guy Eccles," dedi ortadaki masada oturmuş, telgrafları okuyan iri yarı, geniş çeneli adam.

Tanıştık, diye onayladı Burr başıyla selam vererek. Sen Signals Eccles'sin ve senden hiç hoşlanmadım. Golf oynayıp Jaguar kullanıyorsun. Benim randevu saatimi ihlal ederek ne halt ettiğini sanıyorsun? Oturdu. Kimse oturmasını söylememişti. Denham Kırım Savaşı'ndan kalma radyatörün derecesini yükseltmeye çalışıyordu, ama ya düğmesi sıkışmıştı ya da yanlış tarafa çeviriyordu.

Telegram: @cinciva

"Senin için de uygunsa içimden atmak istediğim şeyler var," dedi Burr, Eccles'i bilerek görmezden gelerek. "Zaman aleyhime işliyor."

"Eğer Salyangoz konusundaysa," dedi Denham, düğmeyi son kez çevirerek. "Guy'ın da burada olması iyi olabilir." Koltuğuna ilişti. Kendi masasında oturmaya isteksiz görünüyordu. "Guy aylardır Panama'ya gidip geliyor," diye açıkladı. "Değil mi Guy?"

"Ne için?" diye sordu Burr.

"Sadece ziyaret," dedi Eccles.

"Bir durdurma kararı istiyorum, Nicky. Bunun için her çareye başvurmanı istiyorum. Bu yüzden bu işe girmiştik, hatırlıyor musun? Geceleri oturup bu an hakkında konuşmuştuk."

"Evet. Evet, konuşmuştuk," diye doğruladı Denham, Burr geçerli bir noktayı işaret etmiş gibi.

Eccles telgrafta okuduğu bir şeye gülüyordu. Üç telgraf sepeti vardı. Telgrafları bir sepetten alıp okuduktan sonra diğerlerinden birine atıyordu. Bugünlük işi bu gibi görünüyordu.

"Ama durum yapılabilirlikle ilgili, değil mi?" dedi Denham. Hâlâ koltuğun kolunda oturuyordu. Uzun bacakları karşıya uzanıyordu, uzun elleri ceplerindeydi.

"Elimdeki belgeler de öyle. Goodhew'un Kabine'ye sunuşu da öyle, tabii oraya kadar ulaşabilirse. İstek varsa bir yol bulunur, hatırlıyor musun Dicky? İddiaların arkasına saklanmayacağız, hatırlıyor musun? Dahil olan bütün ülkeleri masanın etrafında toplayacağız. Onlarla yüzleşeceğiz. Hayır demeleri için onlara meydan okuyacağız. Uluslararası oyun diyorduk eskiden. İkimiz."

Denham masasının arkasına geçti, kalın perdelerin arasındaki kordonu çekti. Şeffaf bir malzemeyle kaplı büyük ölçekli bir Orta Amerika haritası ortaya çıktı.

Telegram: @cinciva

"Seni *düşünüyorduk*, Leonard," dedi kurnazca.

"Aslında benim peşinde olduğu şey hareket, Nicky. Ancak son günlerde ben de sık sık kendi başıma düşünür oldum."

Kolón limanı açıklarında yarım düzine gri gemiyle aynı hizada bulunan kırmızı bir gemi iğnelenmişti. Kanal'ın güney ucunda Panama Körfezi'nin doğu ve batısına doğru giden tahmini rotalar farklı renklerle gösterilmişti.

"Sen bu kadar çalışırken, emin ol, biz de boş durmuyoruz. Gemi hareket etti. *Lombardy*, küpeşteleri ağzına kadar silahla dolu bir halde ilerliyor. Biz öyle umuyoruz, çünkü eğer öyle değilse, çok büyük bir pisliğe battık demektir, ama bu başka bir hikâye."

"Bu geminin son pozisyonu mu?" diye sordu Burr.

"Sanırım," dedi Denham.

"Bizim elimizdeki son bilginin bu olduğu kesin," dedi Eccles. Elindeki yeşil telgrafı ortadaki tepsiye attı. İskoç aksanı vardı. Burr bunu unutmuştu. Şimdi hatırlıyordu. Kulaklarını tahtaya sürten tırnak gibi rahatsız eden bir aksan varsa, o da İskoç aksanıydı.

"Kuzenlerin çarkları bugünlerde çok yavaş," dedi Eccles. Nefesini dişlerinin arasından çekti. "Yine o Vandon denen kadın, Bar-ba-ra. Onun için her şeyin üç kopya olması gerekiyor." Onaylamayan bir ifadeyle nefesini ikinci kez dişlerinin arasından çekti.

Ama Burr sadece Denham'la konuşmaya devam ediyordu, çünkü kendini kaybetmekten korkuyordu. "İki hız var, Nicky. Salyangoz hızı ve diğer hız. Amerikan Uygulama, Kuzenleri başından savıyor."

Eccles konuşurken başını kaldırmadı. "Orta Amerika Kuzenlerin yetki alanı," dedi aksanlı konuşmasıyla. "Kuzenler bakıyor ve dinliyor, hasılatı biz alıyoruz. Bir tavşanın peşine iki köpek takmanın anlamı yok. Masrafa değmez. Hem de hiç. Hele bugünlerde."

Telegram: @cinciva

Bir telgrafı tepsiye attı. "Aslında tam bir para israfı."

Eccles tam olarak bitirmeden Denham konuşmaya girdi. İşleri hızlandırmaya çalışıyor gibiydi:

"Sonuçta diyelim ki gemi şu anda en son rapor edildiği yerde," diye önerdi coşkuyla. Sopaya benzer parmağının ucuyla *Lombardy*'nin kıç tarafına dokundu. "Kolombiyalı mürettebatını aldı, gerçi bunu henüz doğrulamadıksa da tahmin ediyoruz. Kanal'a ve Buenaventura'ya gidiyor. *Tıpkı* senin harikulade kaynağının bildirdiği gibi. Bravo ona. Eğer işler sıradan giderse ki insan geminin mümkün olduğunca sıradan görüneceğini *varsayıyor*, Kanal'a bugün varacaktır. Doğru mu?"

Kimse "doğru" demedi.

"Kanal'a giriş tek yönlü. Sabahları *giriliyor*. Öğleden sonra çıkılıyor. Yoksa tersi miydi?"

Uzun boylu, uzun kahverengi saçlı bir kız içeri girdi, kimseye bir şey söylemeden eteklerini savurarak, sanki arp çalacakmış gibi gayet resmi bir şekilde bir bilgisayar ekranının başına oturdu.

"Değişiyor," dedi Eccles.

"Yani arkasını dönüp Karakas'a gitmesine engel olacak bir şey yok sanırım," diye devam etti parmağıyla *Lombardy*'yi Kanal'da ilerleterek. "Özür dilerim Priscilla. *Ya da* Kosta Rika'ya filan. Ya da karteller güvenli bir liman garanti ettikleri sürece bu tarafa inip Kolombiya'ya batı kıyısından yanaşabilir. Karteller her şeyi garanti edebilir. Ama biz hâlâ Buenaventura'yı düşünüyoruz, çünkü sen öyle söyledin. Güzel haritamdaki çizgiler de öyle söylüyor."

"Buenaventura'da onları almak üzere bir askeri kamyon filosu bekliyor," dedi Burr.

"Bu doğrulanmadı," dedi Eccles.

"Tabii ki doğrulandı," dedi Burr sesini hiç yükseltmeden. Strelski'nin ölen kaynağından öğrendik,

Telegram: @cinciva

Moranti'nin verdiği bilgi bu. Ayrıca kamyonların ilerlediğini gösteren uydu fotoğrafları da bunu doğruluyor."

"Kamyonlar o yolda sürekli gidip gelir," dedi Eccles. Ve Burr'un oradaki varlığı enerjisini tüketiyormuş gibi kollarını havaya kaldırdı. "Hem zaten Strelski'nin ölen kaynağı şüpheli ilan edildi. Baştan beri saçmaladığını söyleyen bir sürü insan var. Bu muhbirler bir sürü şey uyduruyor. Daha fazla ceza indirimi alacaklarını düşünüyorlar."

"Nicky," dedi Burr Denham'ın arkasından.

Denham, *Lombardy*'yi Panama Körfezi'ne doğru itiyordu.

"Leonard," dedi.

"Gemiye çıkacak mıyız? Limana çekecek miyiz?"

"Yani Amerikalılar mı?"

"Her kimse. Evet mi, hayır mı?"

Burr'un inatçılığı karşısında başını sallayan Eccles bir telgrafı gösterişli bir el hareketiyle sepete fırlattı. Bilgisayardaki kız saçlarını kulaklarının arkasına atmış, klavyede bir şeyler yazıyordu. Burr kızın ekranını göremiyordu. Kızın dili dişlerinin arasındaydı.

"Evet, şey, boktan olan da bu, Leonard," dedi Denham, yine çok coşkuluydu. "Özür dilerim Priscilla. Amerikalılar için... Tanrı'ya şükür, bizim için değil. *Lombardy limanla buluşursa,*" derken çizgili ceket kolu bovling oynayan biri gibi kavis çizip Panama Körfezi'yle Buenaventura arasındaki karmaşık sahil şeridini takip eden rotaya ulaştı, "bizim görebildiğimiz kadarıyla Amerikalıları tabiri caizse gagalarından yakalar. O zaman *Lombardy* Panama ulusal sularından doğruca Kolombiya ulusal sularına girer, böylece zavallı Amerikalılar ona bakma fırsatı bile bulamaz."

"Neden Panama sularında tutuklamıyoruz onu? Amerikalılar Panama'nın her yerinde. Oranın sahibi gibiler ya da en azından kendileri öyle düşünüyor."

Telegram: @cinciva

"Ne yazık ki hiç de öyle değil. Bütün o parlak silahlarıyla *Lombardy*'ye saldıracaklarsa, Panama donanmasının arkasında ilerlemeleri lazım. Gülme."

"Ben değil, Eccles gülüyordu."

"Ve Panamalıları başlangıç noktasına getirmek için *Lombardy*'nin Panama kanunlarına göre suç işlediğini kanıtlamaları gerekir. Ama *Lombardy* böyle bir suç işlemedi. Curaçao'dan Kolombiya'ya giderken oradan transit geçiyor."

"Ama yasadışı silahlarla dolu!"

"Sen öyle diyorsun. Ya da kaynağın. Ve insan tabii ki haklı olmanı umuyor. Ya da kaynağının. Ama *Lombardy* Panamalılara bir zarar vermedi ve tesadüfen *Lombardy* de Panama bandıralı. Ve Panamalılar bayraklarını taşımasına izin verdikleri bir geminin, Amerikalılar tarafından indirilmesi konusunda *fena halde* isteksiz davranacaklardır. Şu anda Panamalıları *bir şey* yapmaya ikna etmek çok zor. *Noriega sonrası melankolisi* ne yazık ki. Özür dilerim Priscilla. Daha doğrusu öfkeli nefret. Yaralı ulusal onurlarını iyileştiriyorlar."

Burr ayağa kalkmıştı. Eccles belanın geldiğini gören bir polis gibi tetikte onu izliyordu. Denham onun ayağa kalktığını duymamış olamazdı, ama haritaya sığınmıştı. Priscilla denen kız yazmayı bırakmıştı.

"Tamam, o zaman Kolombiya sularında yakalayın!" diye neredeyse bağırdı Burr, parmağını Buenaventura'nın kuzeyindeki sahil şeridine bastırarak. "Kolombiya hükümetine yaslanın. Biz onların ülkelerini temizlemelerine, kokain kartellerinin lanetinden kurtulmalarına yardım etmiyor muyuz? Uyuşturucu laboratuvarlarını onlar adına basıyoruz?" Sesi biraz titriyordu. Ya da belki de çok titriyordu, ama o sadece biraz duyuyordu. "Kolombiya hükümeti kartellerin yeni ordusunu donatacak silahların

Telegram: @cinciva

Buenaventura'ya yığıldığını gördüğüne pek sevinmeyecektir. Yani konuştuğumuz her şeyi unuttuk mu Nicky? Dün çok gizli kapsamına falan mı alındı? Bana bütün bunların bir mantığının olduğunu söyle."

"Kolombiya hükümetini kartellerden ayırabileceğini düşünüyorsan, hayal dünyasında yaşıyorsun demektir," diye karşılık verdi Denham, sahip olduğu düşünülenden daha büyük bir güçle. "Kokain ekonomisini Latin Amerika'nın ekonomisinden ayırabileceğini düşünüyorsan, çıldırmışsın demektir."

"Kafayı sıyırmışsın demek istiyor," diye düzeltti Eccles, Priscilla'dan özür dilemeden.

"Pek çok insan koka bitkisinin Tanrı'nın onlara bir lütfu olduğunu düşünüyordu," diye devam etti Denham, kendini temize çıkarma türküsü tutturarak. "Sam Amca kendini onunla zehirlemeyi *tercih etmekle* kalmayıp bu arada baskı altındaki Latinleri de *zengin etti!* Bundan daha keyif verici ne olabilir? Kolombiyalılar böyle bir girişimde Sam Amca'yla işbirliği yapmayı *fena halde* isterler *tabii ki*. Ama gemiyi durdurmak için zamanında hareket edemeyebilirler. Ne yazık ki *haftalarca* sürecek diplomasi gerekli ve herkes tatilde. Ve gemiyi limana çektiklerinde meydana gelecek masrafların garantisini de isteyeceklerdir. Boşaltma, fazla mesai, kapalı kalınan saatler." Sırf uzun nutkunun gücü bile sükûneti sağlıyordu. "Ve *Lombardy*'nin temiz olması durumunda doğal olarak yasal tazminat isterler. Ve eğer temiz değilse ki ben buna inanıyorum, el konduktan sonra bunların kimin silahları olduğuna dair korkunç bir pazarlık başlayacaktır. Ve silahları kimin alacağı ve her şey bittiğinde kartellere tekrar kimin satacağı hakkında. Ve kimin nerede hapse gireceği ve ne kadar süre kalacağı ve bu arada onu memnun etmek için kaç tane fahişe gerekeceği hakkında. Ve kendisine bakması için kaç haydut tutmasına izin

Telegram: @cinciva

verileceği, işini yapması ve suikast emirlerini verebilmesi ve elli bankacısıyla konuşabilmesi için kaç tane telefon hattı kullanacağı hakkında. *Ve* yeterince yattığına karar verdiğinde ki bu yaklaşık altı hafta olur, kimin rüşvet alacağı hakkında. *Ve* kimin rezil olacağı ve kimin terfi edeceği ve kaçtığında da kimin cesaret madalyası alacağı hakkında. Bu arada öyle ya da böyle senin silahlar onları kullanmak için eğitim alan adamların elinde güvende olacak. Kolombiya'ya hoş geldiniz!"

Burr kendini kontrolün son noktasına gelmişti. Londra'daydı. Sahte gücün topraklarında. Bu gücün kutsal merkezinde dikiliyordu. En aşikâr çözümü sona saklamıştı, belki de Denham'ın yaşadığı bir dünyada aşikâr olanın en az olası sonuç olduğunu biliyordu.

"Tamam o zaman." Elinin tersiyle Panama şapkasının ortasına vurdu. "O zaman *Lombardy*'yi Kanal'da ilerlerken yakalayalım. Kanal'ı Amerikalılar yönetiyor. Orayı onlar inşa etti. Yoksa kıçımızın üstünde oturmak için on iyi nedenimiz daha mı var?"

Denham gerçekten şaşkındı.

"Sevgili dostum! O zaman Kanal Anlaşması'nın en kutsal maddesini ihlal etmiş oluruz. Kimse –ne Amerikalılar ne de Panamalılar– arama hakkına sahip değil. Peşinde oldukları geminin Kanal'a fiziksel tehlike yarattığına dair kanıtları varsa başka. Sanırım gemi her an patlayabilecek bombayla dolu olsa bir şansın olabilirdi. *Eski* bombalar olmalı, yeni değil. Patlayabileceklerini *kanıtlaman* gerekiyor. Bundan kesinlikle emin olman gerekiyor. Eğer gerektiği gibi ambalaj içindeyseler öldün demektir. Bunu kanıtlayabilir misin? Bu zaten tamamen Amerikalıların işi. Biz sadece gözlemciyiz, Tanrı'ya şükür. İşe yaradığı yerde biraz destek veririz. İşe yaramadığında gölge etmeyiz. Eğer bizden

Telegram: @cinciva

istenirse *muhtemelen* Panama'ya dostça girişimde bulunuruz. Amerikalılarla uyum içinde elbette. Sadece ellerini biraz güçlendirmek için. Hatta eğer Amerika bizi zorlarsa Kolombiya'ya bir girişimde bile bulanabiliriz. O anda kaybedecek daha fazla şey yoktur."

"Ne zaman?"

"Ne ne zaman?"

"Panamalıları ne zaman harekete geçireceksiniz?"

"Yarın herhalde. Ertesi gün de olabilir." Saatine baktı. "Bugün günlerden ne?" Bir anda hangi günde olduğunu bilmemek onun için çok önemli göründü. "Büyükelçiliğin ne kadar meşgul olduğuna bağlı. Karnaval ne zaman Priscilla, unuttum? Bu Priscilla. Özür dilerim sizi tanıştırmadım."

Yavaşça klavyede yazmaya devam eden Priscilla, daha çok var, dedi. Eccles birkaç telgraf daha eledi.

"Ama sen en başından beri her şeyin içindeydin, bizzat yaşadın, Nicky!" Burr tanıdığını sandığı Denham'a bir kez daha yalvararak. "Ne değişti? Ortak Yönetim bir sürü politika toplantısı yaptı! Her olasılığı üç kez değerlendirdin! Roper böyle yaparsa, biz şöyle yaparız. Ya da böyle yaparız. Ya da öyle yaparız. Hatırlıyor musun? Toplantı kayıtlarını gördüm. Sen ve Goodhew Amerikalılarla anlaştınız. A Planı, B Planı. Bütün o çalışmalara ne oldu?"

Denham hiç rahatsız olmamıştı. "Bir *varsayım* üzerinde müzakerede bulunmak çok zor Leonard. Özellikle de senin Latin'le. Birkaç haftalığına benim masamı denemelisin. Ona bütün gerçekleri sunman gerekiyor. Hepsi gerçek olana kadar senin Latin kıpırdamıyor."

"Gerçek olmayana kadar da kıpırdamıyor," diye mırıldandı Eccles.

"Dikkatini çekerim," dedi Denham cesaret verircesine. "Duyduğumuz kadarıyla Kuzenler bunun kalması

Telegram: @cinciva

için kesinlikle her yolu deniyor. *Bizim* yaptığımız azıcık şey balığın fiyatını değiştirmeyecek. Ve kuşkusuz Sevgili Katie Washington'da var gücüyle çalışıyor."

"Katie müthiş," diye onayladı Eccles.

Burr'un elinde hatalı son bir koz kalmıştı. Bu da yapar yapmaz pişman olduğu diğer aceleci hamlelerle aynı çekmeceden çıkmıştı.

"Ya *Horacio Enriques?*" diye sordu. "Sadece küçük bir nokta Nicky, ama bütün Doğu Avrupa'yı altı ay boyunca uyuşturacak miktarda kokainle Polonya'ya gidiyor."

"Ne yazık ki yanlış yarımkürede," dedi Denham. "Kuzey Departmanını dene, bir kat aşağıda. Ya da gümrükleri."

"Onun senin gemin olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Eccles.

"Kaynağım sayesinde."

"Gemide yüz yirmi konteyner var. Hepsine bakacak mısın?"

"Numaralarını biliyorum," dedi Burr, konuşurken kendine inanamayarak.

"Yani kaynağın biliyor."

"Yani ben biliyorum."

"Konteynerlerin?"

"Evet."

"Aferin sana."

Burr zemin kata indiğinde tüm evrene karşı öfke doluyken kapıcı eline bir not verdi. Bu kez Savunma Bakanlığındaki başka bir eski dosttan geliyordu. Elde olmayan bir kriz yüzünden gün ortasındaki görüşmelerini yapamayacağını söylüyordu.

Burr, Rooke'nin kapısından geçerken tıraş losyonunun kokusunu aldı. Rooke masasında kaskatı oturuyordu. Yolculuktan sonra üstünü değiştirmiş, ku-

Telegram: @cinciva

sursuz görünüyordu. Cebinde temiz bir mendil, gelen evrak tepsisinde *Telegraph* vardı. Tonbridge'ten hiç ayrılmamış gibiydi.

"Beş dakika önce Strelski'yi aradım. Roper'ın jeti hâlâ kayıp," dedi Rooke, Burr sormaya fırsat bulamadan, "Hava gözetleme radar kara deliğiyle ilgili salakça bir hikâye anlattı. Bence saçmalık."

"Her şey planladıkları gibi gidiyor," dedi Burr. "Uyuşturucu, silahlar, para, hepsi güzelce varış yerlerine doğru ilerliyor. Bu imkânsızlık sanatının mükemmel hali, Rob. Bütün doğru şeyler yasadışı. Bütün berbat şeyler tek mantıklı yol. Çok yaşa Whitehall."

Rooke bir kâğıdı imzaladı. "Goodhew günün sonuna kadar Salyangoz'un bir özetini istiyor. Üç bin kelime. Sıfat yok."

"Onu nereye götürüyorlar, Rob? Şu anda ona ne yapıyorlar? Biz oturup sıfatlar konusunda endişelenirken, ona ne oluyor?"

Rooke elinde kalemle önündeki kâğıtları incelemeye devam etti. "Adamın Bradshaw muhasebe kayıtlarını değiştiriyor," derken bir diğerini kınayan bir kulüp üyesi gibi konuşuyordu. "Onun adına alışveriş yaparken Roper'ı soyuyor."

Burr, Rooke'nin omzunun gerisine baktı. Masada Sör Anthony Joyston Bradshaw'un Roper'ın vekili olarak yaptığı yasadışı İngiliz ve Amerikan silahları satın alımlarının dökümleri vardı. Onun yanında da Jonathan'ın çektiği fotoğraf vardı. Fotoğrafta, Roper'ın ofisindeki sepetten aldığı evraktaki rakamlar görünüyordu. İki belge arasındaki uyumsuzluk resmi olmayan rakamlarla Bradshaw'un lehine birkaç yüz bin doları buluyordu.

"Bunu kim gördü?" diye sordu Burr.

"Sen ve ben."

"Öyle kalsın."

Telegram: @cinciva

Burr sekreterini çağırıp öfkeli bir telaşla Salyangoz davasının harika bir özetini dikte ettirdi, sıfat kullanmadan. Her gelişmeden haberdar edilmesi için gerekli emirleri bırakıp karısına gitti, çocuklar alt katta kavga ederken karısıyla sevişti. Sonra karısı iş yaparken çocuklarla oynadı. Ofisine dönüp Rooke'den aldığı rakamları odasının mahremiyetinde inceledikten sonra Roper ve Newburry, Berkshire'lı Sör Anthony Joyston Bradshaw arasındaki izlenen faks ve telefon görüşmelerinin kayıtlarını istedi. Sonra Bradshaw'un kalın kişisel dosyasını istedi. Dosya Bradshaw yasadışı silah işine yeni alındığı, yarı zamanlı kurye, zengin ve yaşlı kadınların refakatçisi ve İngiliz İstihbaratının sevimsiz, ama azimli muhbiri olarak çalıştığı altmışlarda tutulmaya başlanmıştı.

Burr gecenin geri kalanını masasında, sessiz telefonların önünde geçirdi. Goodhew üç kez haber var mı diye aradı, Burr iki kez, "Yok," dedi. Ama üçüncüsünde durumu tersine çevirdi:

"Adamın Palfrey de biraz kaybolmuşa benziyor, değil mi Rex?"

"Leonard, bu bizim konuşacağımız bir konu değil."

Ama Burr ilk kez kaynağın korunmasıyla ilgili inceliklerle ilgilenmiyordu.

"Bana bir şey söyle. Harry Palfrey hâlâ River House'un yetki izinlerini imzalıyor mu?"

"Yetki izni mi? Hangi yetki izni? Telefon dinleme, posta alma, mikrofon yerleştirme gibi izinleri mi? Bu izinlerin bir Bakan tarafından imzalanması gerekiyor Leonard. Bunu çok iyi biliyorsun."

Burr sabırsızlığını yuttu. "Yani ben diyorum ki, o hâlâ oradaki yasal kişi mi? Tekliflerini imzalıyor, yönetmeliklere uygun hale getirilmelerini sağlıyor mu?"

"Görevlerinden biri bu."

Telegram: @cinciva

"Ve ara sıra da yetki izni imzalıyor. Mesela Dışişleri Bakanı trafikte sıkıştığında. Ya da dünyanın sonu geldiğinde. Acil durumlarda senin Harry'nin kendi yargılarına göre hüküm verme yetkisi var. Bunları daha sonra Bakan'la hallediyor, değil mi? Yoksa işler değişti mi?"

"Leonard, sayıklıyor musun?"

"Galiba."

"Hiçbir şey değişmedi," diye cevap verdi Goodhew, bastırdığı kederli sesiyle.

"Güzel," dedi Burr. "Buna memnun oldum Rex. Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Joyston Bradshaw'un günahlarına ait uzun kayıtlara geri döndü.

Telegram: @cinciva

27

Ortak Yönetim Komitesi kriz toplantısı ertesi gün on buçuktaydı, ama Goodhew bodrum katındaki konferans salonunda her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için erken gelip gündemi gösteren kâğıtları ve önceki toplantının notlarını dağıttı. Hayat ona böyle işleri başkasına devretmenin kendisini riske atmak olduğunu öğretmişti.

Goodhew hayatının savaşına girecek bir general gibi hafif bir uyku çekmişti. Şafak söktüğünde amacı konusunda zihni çok berraktı. Çok sayıda askeri olduğuna inanıyordu. Hepsini saymıştı, onlarla kulis yapmış ve ittifaklarını sağlamlaştırmak için her birine Ortak Yönetim Komitesi'ne sunacağı "Bir Yeni Çağ" başlıklı orijinal yazısını vermişti. Bu yazıda Birleşik Krallık'ın nasıl daha gizli kapaklı yönetildiğini, bilginin bastırılmasına yönelik daha fazla kanunun çıktığını ve ülkenin işlerini vatandaşlardan gizlemek uğruna diğer Batı demokrasilerinin hepsinden daha fazla açıklanamaz yöntemler kullanıldığını göstermişti. Burr'un raporuna atfen onları Komite'nin klasik bir kendi gücünü test etme durumuyla karşı karşıya olduğu konusunda uyarmıştı.

Telegram: @cinciva

Goodhew'dan sonra konferans salonuna ilk gelen aşırı duygusal okul arkadaşı Padstow'du. Onlara güven kazandırsın diye okuldaki en sade kızlarla dans ederdi.

"Adamın Burr, Batı'da oyununu sahnelerken kıçımı kollamam için bana gönderdiğin o kişisel, çok gizli ve saire mektubu hatırlıyor musun, Rex? Hani kendi dosyam için?" Padstow'un sözleri her zamanki gibi kötü bir gününde P. G. Wodehouse tarafından yazılmış gibiydi.

"Tabii ki hatırlıyorum, Stanley."

"Elinde bir kopyası yoktur herhalde, değil mi? Nereye koyduğumu bulamıyorum da. Kasamda olduğuna yemin edebilirim."

"Hatırladığım kadarıyla mektup elle yazılmıştı," dedi Goodhew.

"Ama göndermeden önce fotokopisini filan çekmedin mi?"

Kabine Ofisi'nden iki Müsteşar Yardımcısının gelişiyle konuşmaları yarım kaldı. Biri Goodhew'a güven verircesine gülümserken, Loaming, yani diğeri sandalyesini mendiliyle temizlemekle çok meşguldü. *Loaming onlardan biri,* demişti Palfrey. *Alt sınıftan oluşan bir dünya ihtiyacıyla ilgili bir teorisi var. İnsanlar onun şaka yaptığını sanıyor.* Onları Silahlı İstihbarat Servislerinin başları takip etti. Ardından Elektronik ve Savunma İstihbaratının iki baronu geldi. Dışişleri Kuzey Departmanı'ndan Merridew, Dawn adındaki ciddi bir kadın olan yardımcısıyla geldi. Goodhew'un yeni atamasına dair haberler güzelce sızmıştı. Gelenlerin bazıları Goodhew'la tokalaştı. Diğerleri beceriksiz teşvik sözleri sarf etti. Cambridge'de kanatta oynayan Merridew, Goodhew'un koluna hafifçe vuracak kadar ileri gitti. Goodhew bunun üzerine abartılı bir gösteriyle acı çekiyormuş gibi yapıp bağırdı, "Ah, ah, galiba kolumu kırdın, Tony!"

Telegram: @cinciva

Ama zorlama kahkahalar Geoffrey Darker ve güven veren yardımcısı Neal Marjoram'ın gelişiyle kesildi.

Çalıyorlar Rex, demişti Palfrey. *Yalan söylüyorlar... komplo kuruyorlar... İngiltere onlar için fazla küçük... Avrupa Balkanların Babil'i... Washington onların tek Roma'sı...*

Toplantı başlıyor.

"Salyangoz Operasyonu, Bakanım," diyor Goodhew. Goodhew her zamanki gibi sekreter; patronu görevi dolayısıyla başkan. "Korkarım çözülmesi gereken birkaç önemli konu var. Bugün harekete geçilmesi gerekiyor. Durum Burr'un özetinde anlatılıyor, bir saat öncesine kadar bildiğimiz her şey aynı. Ayrıca ilgili departmanların yetkilerinin de belirlenmesi gerekiyor."

Patronu huysuz bir ruh haline girmiş gibi görünüyor. "Uygulama ne cehennemde?" diye homurdanıyor. Bu çok tuhaf değil mi, bu bir Uygulama davası, ama Uygulama'dan kimse yok burada?"

"Üzülerek söylüyorum ki Uygulama hâlâ atanan bir kurum, Bakanım, ama bazılarımız onun geliştirilmesi için çaba harcıyor. Sadece imtiyazlı birimler ve departman başları Ortak Yönetim toplantısında temsil ediliyorlar."

"Eh, ben adamın Burr'un burada olacağını düşünüyordum. Gösteriyi o yürütürken ve operasyonun içini dışını o bilirken, onun burada olmaması çok aptalca, değil mi? Evet, değil mi?" diyor ve etrafına bakınıyor.

Goodhew böylesine mükemmel bir fırsat beklemiyordu, çünkü Burr sadece beş yüz metre uzaktaydı. "Eğer böyle düşünüyorsanız Bakanım, Leonard Burr'u bu toplantıya çağırmama izin verir misiniz? Ayrıca şimdi böyle bir teamül oluştuğuna göre Komiteniz

Telegram: @cinciva

için önemli konularla ilgili atanan kurumların imtiyazlı gibi *kabul edildiğini* de kayıtlara geçebilir miyim?"

"İtiraz ediyorum," diye parladı Darker. "Uygulama takozun ince kısmı. Burr'u içeri alırsak, sonunda Whitehall'daki bütün Mickey Mouse kurumlarını almak zorunda kalırız. Herkes biliyor ki bu küçük kurumlar herkese açık. Bir bela başlatırlar, ama onu sona erdirecek yetkileri olmaz. Burr'un raporunu hepimiz gördük. Çoğumuz davayı başka açılardan biliyoruz. Gündemimiz komuta kontrol hakkında konuşacağımızı söylüyor. Tartışmalarımızın öznesinin burada oturup bizi dinlemesine hiç gerek yok."

"Ama Geoffrey," diyor Goodhew hafif bir tonla, "tartışmalarımızın *sürekli* öznesi hep *sen* oluyorsun."

Bakan, "Ah, neyse, şimdilik her şey olduğu gibi kalsın," gibi bir şeyler mırıldanırken ilk raunt berabere bitiyor. İki tarafta da biraz kan var.

Hava ve Deniz İstihbarat kurumu *Horacio Enriques*'in izini sürmedeki başarılarını anlatırken birkaç dakikalık İngiliz oda müziği. Raporlarını bitirince gururla fotoğrafları dolaştırıyorlar.

"Bana çok sıradan bir tanker gibi göründü," diyor Bakan.

Casus bürokratlardan nefret eden Merridew katılıyor: "Muhtemelen öyledir."

Birisi öksürüyor. Bir sandalye gıcırdıyor. Goodhew her zamankinden güçlü çıkan, hazır olmadığı, genizden gelen bir ses işitiyor ve hemen sesi tanıyor: Kıdemli bir İngiliz politikacı itirazına giriş yapıyor.

"Bu arada bu *neden* bizim işimiz oluyor, Rex?" diye soruyor Bakan. "Polonya'ya gidiyormuş. Panama gemisi, Curaçao'da bir şirkete ait. Görebildiğim kadarıyla kesinlikle bizim bebeğimiz değil. Yukarıya, On Numara'ya taşımamı istiyorsun. Ben neden

Telegram: @cinciva

burada oturup bunu konuştuğumuzu bile anlayamıyorum."

"Ironbrand bir İngiliz şirketi Bakanım."

"Hayır, değil. Bahama şirketi. Öyle değil mi?" Bakan çok daha yaşlı birinin tavırlarıyla Burr'un üç bin kelimelik özetini gösterişle tarıyor. "Evet. Bahamalı. Burada da öyle yazıyor."

"Yöneticileri İngiliz, suçu işleyenler İngiliz, onlara karşı kanıtlar Bakanlığınızın himayesiyle bir İngiliz kurumu tarafından toplandı."

"O zaman kanıtları Polonyalılara verin, biz de evimize gidelim," diyor Bakan halinden çok memnun. "Bana sorarsanız harika bir plan."

Darker, Bakan'ın esprisine buz gibi bir hayranlıkla gülümsüyor, ama Goodhew'un İngilizcesini düzeltmek adına eşi görülmemiş bir adım atmayı tercih ediyor. "Kanıt yerine *tanık ifadesi* diyebilir miyiz lütfen, Rex? Hepimiz kendimizi kaptırmadan."

"Ben kendimi kaptırmıyorum, Geoffrey, kaptırmayacağım da," diye cevap veriyor Goodhew. Sesi destekçilerini rahatsız edecek kadar yüksek. "Kanıtlarımızı Polonyalılara vermeye gelince Uygulama bunu kendisi uygun gördüğü şekilde yapacaktır, ama Roper ve suç ortaklarına karşı nasıl ilerleneceği konusunda bir karar alındıktan sonra. Silah sevkiyatını durdurmanın sorumluluğu Amerikalılara bırakıldı zaten. Sayın Bakan'dan böyle bir talimat almadığım takdirde sorumluluğumuzun geri kalanını da Polonyalılara teslim etmeyi önermiyorum. Çok yoksul bir ülkedeki çok zengin ve çok organize bir suç örgütünden söz ediyoruz. Failler Gdansk'ı seçiyor, çünkü orayı kontrol edebileceklerini düşünüyorlar. Eğer haklılarsa Polonya hükümetine ne söylediğimiz fark etmez, kargo yine de indirilecektir. Üstelik Burr'un kaynağını, Onslow Roper'a peşinde

Telegram: @cinciva

olduğumuz uyarısında bulunma zevki haricinde bir hiç uğruna ele vermiş olacağız."

"Belki de Burr'un kaynağı zaten ortaya çıkmıştır," diye önerdi Darker.

"Bu her zaman mümkün, Geoffrey. Uygulamanın bir sürü düşmanı var, bazıları da River'ın karşısında."

Jonathan'ın hayaleti andıran gölgesi ilk kez masaya düşüyor. Goodhew, Jonathan'ı şahsen tanımıyor, ama Burr'un sancılarını yeterince paylaştığı için şimdi de paylaşabilir. Belki de şiddetli öfkesini körükleyen bu bilinçlilik halidir, çünkü iddiasını sürdürürken rengi bir kez daha şaşırtıcı şekilde değişiyor, sesi alışıldık seviyenin üstüne çıkıyor.

Ortak Yönetim'in kabul edilen kurallarına göre, diyor, ne kadar küçük olursa olsun, her kurum kendi alanı içinde özerktir.

Ve ne kadar büyük olursa olsun her kurum diğer kurumlara, haklarına ve özgürlüklerine saygı duyarak destek vermekle yükümlüdür.

Salyangoz davasında ise, diye devam ediyor, bu ilke, operasyonun kontrolünü, Birleşik Devletlerdeki emsali tarafından talep edildiği gerekçesiyle isteyen River House tarafından sürekli saldırıya uğradı...

Tam o sırada Darker araya giriyor. Darker'ın ara vitesi yok. Dumanı tüten sessizliği var. Savaşı kaybetmek kaçınılmaz gibi göründüğünde *son çare olarak* pozisyonunu tersine çevirebilecek biri o. Ve saldırı gücüne sahip ve şu anda da onu kullanıyor.

"Ne demek, *Birleşik Devletlerdeki emsali tarafından talep ediliyor?*" diye araya giriyor kırıcı bir şekilde. "Salyangoz'un kontrolü Kuzenlere verildi. Kuzenler operasyonun *sahibi*. River House değil. Neden değil? Benzerler benzerleriyle. Bu senin bilmiş kuralın. *Sen* tasarladın. Şimdi onunla yaşaman gerekiyor. Eğer

Telegram: @cinciva

orada Salyangoz'u Kuzenler yönetiyorsa, burada da River House yönetmeli."

Saldırısını yaptıktan sonra arkasına yaslanıp yeniden saldıracağı anı bekliyor. Marjoram da onunla birlikte bekliyor. Ve Goodhew onu duymamış gibi davransa da Darker'ın hücumu canını yaktı. Goodhew dudaklarını ıslatıyor. Eski suç ortağı Merridew'a bakıyor, bir şey söyleyeceğini umuyor. Merridew sessiz. Goodhew hücuma karşılık veriyor, ama ölümcül bir hata yapıyor. Hazırladığı konuşmayı bırakıp doğaçlama konuşmaya başlıyor.

"Ama Salyangoz davasının neden Uygulama'nın elinden alındığını bize açıklaması için," diye devam ediyor Goodhew fazlasıyla ironik vurguyla, "Temiz İstihbarat'ı davet ettiğimizde," derken öfkeyle etrafına bakınıyor ve patronunun canı sıkılmış gibi beyaz tuğla duvara baktığını görüyor, "bir sırrı bizimle paylaştılar. *Sancak Gemisi*. O kadar gizli, o kadar yayılmış ki devlet hizmeti takvimindeki neredeyse her türlü vandalizme izin veriyor. Buna *jeopolitik* deniyor. Buna deniyor ki," tumturaklı konuşmasının ritminden kurtulmayı ister gibi görünüyor, ama bir kere başladığından geri de alamıyor. Darker ne cüretle ona böyle bakabilir? Pişmiş kelle gibi sırıtan şu Marjoram! Şu sahtekârlar, diye düşünürken konuşmasına devam ediyor: "*normalleşme* diyorlar. *Tarif edilemeyecek kadar karmaşık zincirleme reaksiyonlar. İfşa edilemeyecek çıkarlar.*" Sesinin titrediğini duyuyor, ama kendini durduramıyor. Burr'a bu yoldan gitmemesi için ısrar ettiğini hatırlıyor. Ama elinde değil. "*Büyük bir resimden* bahsedildi bize, ama çok düşük seviyede olduğumuz için onu göremiyoruz. Başka bir deyişle Temiz İstihbarat Salyangoz'u yutmalı ve lanetlenmeli!" Goodhew'un kulaklarında su var. Gözlerinin önünde de su var. Soluklarının normale dönmesi için biraz beklemesi gerekiyor...

Telegram: @cinciva

"Tamam, Rex," diyor patronu. "Formda olduğunu duymak güzel. Şimdi sadede gelelim. Geoffrey bana bir toplantı notu göndermiş ve bu Salyangoz şeyinin Uygulama tarafından bir sürü palavra olarak görüldüğünü söylemiştin. Neden?"

Goodhew akılsızlık ederek araya dalıyor: "Neden ben bu toplantı notlarını görmedim?"

"Sancak Gemisi," diyor Marjoram ölüm sessizliğinde. "Senin Sancak Gemisi iznin yok, Rex."

Darker biraz daha açıklama yapıyor, ama Goodhew'un acısını hafifletmek değil, arttırmak için: "Sancak Gemisi bu operasyonun Amerikan ayağının kod adı Rex. Bizi araya almanın koşulu olarak bize çok sıkı gizli bilgiler verdiler. Bunun için üzgünüm."

Söz Darker'da. Marjoram ona bir dosya veriyor. Darker dosyayı açıp parmağını yalıyor, bir sayfa çeviriyor. Darker'ın da iyi bir zamanlaması var. Gözlerin ne zaman üzerinde olduğunu biliyor. Cilası, duruşu, ilginç şekilde çıkık bir poposu var. "Sana birkaç soru sormamın bir sakıncası var mı, Rex?"

"Sanırım sizin Servis'in düsturu sadece cevapların tehlikeli olduğu şeklinde Geoffrey," diye karşılık veriyor Goodhew. Ama patavatsızlık ona göre değil. Sesi huysuz ve aptalca çıkıyor.

"Burr'a uyuşturucuyu anlatanla Buenaventura'ya giden silahlar konusunda bilgi veren aynı kaynak mı?"

"Evet."

"Bütün her şeyi en başında aynı kaynak mı başlattı? Ironbrand –uyuşturucu karşılığı silah– bir anlaşmanın tezgâhlanması?"

"O kaynak öldü."

"Gerçekten mi?" Darker endişelenmekten çok ilgilenmiş gibiydi. "Demek bütün onlar Apostoll'dan

Telegram: @cinciva

geldi, öyle mi? Kendini hapisten kurtarmak için ikili oynayan uyuşturucu avukatı?"

"Kaynaklar hakkında isimlerini vererek bu şekilde konuşmayacağım!"

"Bence ölü olduklarında sorun yok. Ya da sahte. Ya da ikisi de."

Darker, Marjoram'ın dosyasını incelerken yine duraklıyor. İki adam birbirlerine karşı garip bir yakınlık duyuyor.

"Burr'un kaynağı belirli bir İngiliz finans kurumunun bütün bu işle sözde bağlantısı olduğu hakkında tüyleri diken diken eden iddiaları ortaya atanla aynı kişi mi?" diye soruyor Darker.

"O bilgiyi tek bir kaynak sağladı ve bunun yanında çok daha başka bilgiler sağladı. Burr'un kaynakları hakkında daha fazla konuşmanın uygun olduğunu düşünmüyorum," diyor Goodhew.

"Kaynaklarını mı, yoksa tek bir kaynağı mı?"

"Reddediyorum."

"Tek kaynak hayatta mı?"

"Yorum yok. Hayatta, evet."

"Kadın mı, erkek mi?"

"Pas. Bakanım. İtiraz ediyorum."

"Yani diyorsun ki tek bir canlı kaynak, kadın ya da erkek olabilir, bu anlaşmayı Burr'e işaret etti; uyuşturucuyu Burr'a gösterdi; silahları Burr'a gösterdi; gemileri, para aklamayı ve İngiliz finans kurumunun katılımını gösterdi. Doğru mudur?"

"En önemli noktayı kaçırıyorsun ve bunu bilinçli yaptığından şüpheleniyorum: Çok sayıda teknik kaynak neredeyse her noktada tamamlayıcı bilgi sağladı ve hepsi Burr'un kaynağının sağladığı istihbaratı doğruladı. Ne yazık ki bu teknik bilgilerin çoğu bir süredir bize verilmiyor. Bu konuyu biraz sonra resmen ortaya koymayı amaçlıyorum."

Telegram: @cinciva

"Biz derken Uygulama'yı mı kastediyorsun?"

"Bu konuda, evet."

"Senin çok düşkün olduğun bu küçük kurumlara güvenli olup olmadığını bilmeden sıcak materyal verildiğinde hep sorun çıkıyor, görüyorsun."

"Küçük olanların, şüpheli bağlantıları olan çok daha büyük kurumlardan daha güvenli olduğunu düşünüyorum!"

Marjoram sözü devralıyor, ama Darker konuşmaya devam etse de olur, çünkü Darker'ın gözleri Goodhew'un üstünde sabit kalmaya devam ediyor ve daha ipeksi olsa da Marjoram'ın sesinde de aynı suçlayıcı ton var.

"Bununla birlikte destekleyici delillerin olmadığı zamanlar da var," diyor Marjoram masadakilere olağanüstü sempatik bir şekilde gülümseyerek. "Kaynağın, senin dediğin gibi, tek başına konuştuğu zamanlar. Kontrol edilebilir *olmayan* bilgiler verdiği zamanlar. 'Alın işte,' der gibi. 'İster alın, ister almayın.' Ve Burr aldı. Sen de öyle, değil mi?"

"Bize yakın zamanda gelen destekleyici bilgileri vermediğiniz için onlarsız idare etmeyi öğrendik. Bakanım bu işin doğası böyle değil midir? Kaynağın sağladığı orijinal bilginin her ayrıntısı mutlaka doğrulanabilir mi?"

"Konu artık biraz teorik kaldı," diye şikâyet ediyor Bakan. "Esas konuya gelebilir miyiz, Geoffrey? Eğer bu konuyu yukarıya göndereceksem, *Questine Time*'dan önce Kabine Sekreteri'nin yakasına yapışmam gerek."

Marjoram onaylayarak gülümsüyor, ama taktiğini zerre kadar değiştirmiyor. "Felaket bir kaynak olduğunu söylemeliyim, Rex. Eğer sizi parmağında oynatıyorsa çok da yaramaz. Bir milletvekiline tavsiye veriyorsam, onunla şansımı denemek istemezdim. En azından onun hakkında pek şey bilmeden. İnsanın

Telegram: @cinciva

ajanına güvenmesi sahada çok iyidir. Burr bazen bunu çok fazla yapıyordu, eskiden River House'da çalıştığı günlerde. Dizginlerini sıkı tutmamız gerekiyordu."

"Kaynak hakkında bildiğim çok az şey beni fazlasıyla ikna etti," diye karşılık veriyor Goodhew, kendini bataklığa biraz daha sokarak. "Kaynak sadık ve ülkesi için kişisel olarak çok büyük fedakârlıklarda bulundu. Kaynağın dinlenmesi ve ona inanılması için ısrar ediyorum. Ve bugün onun istihbaratına göre hareket edilmeli."

Darker kontrolü tekrar ele alıyor. Önce Goodhew'un yüzüne, sonra masadaki ellerine bakıyor. Ve Goodhew gittikçe artan kaygısı içinde Darker'ın, kendisinin tırnaklarını çekmenin eğlenceli olacağını düşündüğü şeklinde iğrenç bir fikre kapılıyor.

"Eh, bu herkes için yeterince tarafsız bir görüş oldu," diyor Darker. Tanığın kendisini kendi ağzıyla mahkûm ettiğini duyup duymadığını görmek için Bakan'a bakıyor. "Şeyden beri kara sevdanın böyle güçlü bir şekilde ifade edildiğini hiç duymamıştım..." Marjoram'a dönüyor, "neydi adamın adı, kaçak suçlu? O kadar çok adı var ki hangisi esas adıydı hatırlamıyorum artık."

"Pine," diyor Marjoram. "Jonathan Pine. Göbek adı olduğunu sanmıyorum. Aylardır hakkında uluslararası tutuklama emri var.

Yine Darker söze giriyor: "Burr'un bu adamı, Pine'ı dinlediğini söylemiyorsun bana, değil mi Rex? Bunu söylüyor olamazsın. Ona kimse kanmaz. Sokağının köşesindeki, eve gidecek parası olmadığını söyleyen ayyaşa inansan daha iyi edersin."

Darker ve Marjoram ilk kez birlikte gülümserken, Rex Goodhew kadar zeki birinin nasıl böyle büyük bir hata yapabildiğine inanamıyor gibiler.

Telegram: @cinciva

Goodhew boş bir salonda yalnız olduğunu, halka açık bir idamı beklediğini hissediyor. Uzaktan Darker'ın bir eylemin en üst seviyede tamamlanmasının gerektiği bir durumda istihbarat servislerinin kaynakları konusunda dürüst olmalarının bir hayli standart olduğunu açıklayarak kendisine yardımcı olmaya çalıştığını duyuyor.

"Yani bir de şu tarafından bak Rex. Burr'un saray mücevherlerini mi, yoksa bir yalancının deli saçmalarını mı satın aldığını bilmek istemez misin? Ne de olsa kaynakları çok bol değil, değil mi? Muhtemelen adama bir kerede bütün yıllık bütçesini vermiştir." Bakan'a döndü. "Pine denen bu adam başka becerilerinin yanında sahte pasaport da yapıyor. On sekiz ay önce bize Iraklılara ileri teknoloji silahlarının gitmesiyle ilgili bir hikâyeyle geldi. Kontrol ettik, hoşumuza gitmedi ve ona kapıyı gösterdik. Açıkçası onun biraz kaçık olduğunu düşündük. Birkaç ay önce beklenmedik bir şekilde Dicky Roper'ın Nassau'daki evinde bir tür uşak olarak ortaya çıktı. Zor oğulları için yarı zamanlı öğretmenlik yapıyor. Kalan zamanlarında istihbarat pazarlarında Roper-karşıtı hikâyeler satmaya çalışıyor."

Olabildiğince adil olduğundan emin olmak için önündeki açık dosyaya bakıyor:

"Felaket bir sabıka kaydı var. Cinayet, çoklu soygun, uyuşturucu kaçakçılığı ve yasadışı birden fazla pasaport bulundurmak. Umarım tanık kürsüsüne çıkıp hepsini İngiliz İstihbaratı için yaptığını söylemez."

Marjoram'ın işaret parmağı yardımseverce sayfanın aşağısındaki bir şeyi gösteriyor. Darker ne yazdığını görüyor ve kendisine hatırlatıldığı için minnettarlıkla başını sallıyor.

"Evet, bu da onunla ilgili eski bir hikâye. Pine, Kahire'deyken Freddie Hamid adında bir adamla karşı-

Telegram: @cinciva

laşıyor. Kötü bir şöhrete sahip Hamid kardeşlerden biri. Pine onun otelinde çalışıyor. Muhtemelen onun için uyuşturucu da satmıştır. Oradaki adamımız Ogilvey'in söylediğine göre Pine'ın Hamid'in metresini öldürdüğünü düşündürecek güçlü işaretler bulunmuş. Anlaşılan kadını ölesiye dövmüş. Hafta sonu için kadını Luxor'a götürmüş, sonra kıskanç bir öfkeyle öldürmüş." Darker omuz silkip dosyayı kapattı. "Çok dengesiz birinden söz ediyoruz, Sayın Bakan. Pine'ın uydurmalarına dayanarak Başbakan'dan korkunç bir eyleme izin vermesini istememek gerektiğini düşünüyorum. Sizden de istenmemeli."

Herkes Goodhew'a bakıyor, ama çoğu onu mahcup etmemek için bakışlarını kaçırıyor. Marjoram ona gerçekten acıyor gibi görünüyor. Bakan konuşuyor, ama Goodhew yorgun. Belki kötülük insana bunu yapıyordur, diye düşünüyor Goodhew; insanı yoruyor.

"Rex, bu konuda kendini savunmak *zorundasın*," diye şikâyet ediyor Bakan. "Burr bu adamla bir anlaşma yaptı mı, yapmadı mı? Umarım bu *suçlarla* bir ilgisi yoktur. Ona ne vaat ettin? Rex, devam etmende ısrar ediyorum. Son zamanlarda İngiliz İstihbaratı'nın suçluları anlaşma karşılığında işe almasıyla ilgili çok fazla dava var. Onu tekrar bu ülkeye geri getirmeye çalışma, yeter. Burr ona kimin için çalıştığını söyledi mi? Belki bu arada benim telefon numaramı da vermiştir ona. Rex, geri dön." Kapı felaket uzak görünüyor. "Geoffrey adamın İrlanda'da bir tür özel asker olduğunu söylüyor. Tam ihtiyacımız olan şey. İrlandalılar *gerçekten* minnettar olacak. Tanrı aşkına Rex, gündeme daha başlamadık bile. Önemli kararların alınması gerekiyor. Rex, bu iş çok karışık. Burası senin sahnen değil. Rex, ben kimsenin adamı değilim. Hoşça kal."

Telegram: @cinciva

Dışarıdaki hava mutluluk verecek kadar serin. Goodhew duvara dayanıyor. Muhtemelen gülümsüyor.

"Hafta sonunu sabırsızlıkla bekliyorsunuz herhalde, efendim, değil mi?" diyor temizlikçi saygıyla.

Adamın iyi yüzünden etkilenen Goodhew cevabı bulmaya gidiyor.

Burr çalışıyordu. Biyolojik saati Atlantik'in ortasında, ruhu hangi cehenneme katlanmak zorunda kalıyorsa, Jonathan'la birlikteydi. Ama zekâsı, iradesi ve yaratıcılığı önündeki işteydi.

"Adamın ortaya çıktı," diye yorum yaptı Merridew. Burr, Ortak Yönetim Toplantısı'nın nasıl gittiğini sormak için onu aramıştı. "Geoffrey çivili çizmeleriyle çiğneyip geçti onu."

"Çünkü Geoffrey Darker yalan söylüyor, diye açıkladı Burr dikkatle, Merridew'un eğitime ihtiyacı olabilir diye. Sonra işine geri döndü.

River House havasındaydı.

Yeniden eskisi gibi casustu, ilkesiz ve pişmanlık duymayan. Gerçek şu ki bu işten bir bedelle karşılaşmadan kurtulabilirdi.

Sekreterini Whitehall'u yağmalamaya gönderdi. Kadın saat ikide sakin ama nefes nefese geri döndü. Burr'un aşırmasını istediği mektup kâğıtlarını almayı başarmıştı.

"Gidelim," dedi Burr. Sekreteri steno defterini kaptı.

Yazdırdığı mektupların çoğu kendisine hitap ediyordu. Birkaçı Goodhew'a, birkaçı da Goodhew'un patronuna. Tarzları farklıydı: Sevgili Burr, Sevgili Leonard, Uygulama Birimi Yöneticisi'ne, Sayın Bakan. Daha coşkulu yazışmalarda en üste elle, "Sevgili Şu ve Şu" ve en alta da Sevgiler, Her zaman senin, En iyi dileklerimle yazdı.

Telegram: @cinciva

El yazısı da eğim ve özellikleri açısından çeşitliydi. Kullandığı mürekkep ve kalemler de öyle.

Antetli kâğıdın kalitesi de değişiyor, Whitehall'un merdivenlerinden yukarı çıktıkça kâğıdın kalınlığı artıyordu. Bakanlık seviyesindeki mektuplar için tepede kabartma baskılı armanın bulunduğu soluk mavi kâğıtları kullandı.

"Kaç daktilomuz var?" diye sordu sekreterine,

"Beş."

"Her yazışma için bir tane, bizim için de başka bir tane kullan," dedi. "Tutarlı ol."

Sekreteri bunu yapmayı not aldı.

Tekrar yalnız kalınca River House'dan Harry Palfrey'i aradı. Ses tonu şifreliydi.

"Ama bunun için bir nedenim olmalı," diye itiraz etti Palfrey.

"Geldiğinde nedenin olabilir," diye karşılık verdi Burr.

Sonra Newsbury'den Sör Anthony Joyston Bradshaw'u aradı.

Bradshaw kibirle, "Senden mi emir alacağım, Tanrı aşkına?" derken Roper'ın tuhaf bir yankısı gibi çıkıyordu sesi. "Üst düzey bir güç yok, sadece kenar çizgisinde bekleyen geri zekâlılar."

"Sadece orada ol," diye tavsiye etti Burr.

Hester Goodhew Kentish Town'dan arayıp kocasının birkaç gün evde kalacağını söyleyerek, kış ona hiç iyi gelmiyor, dedi. Karısından sonra Goodhew aradığında bir rehine gibi prova ettiği sözlerini tekrarladı. "Bu yılın sonuna kadar bütçen devam ediyor, Leonard. Kimse onu senden alamaz." Sonra sesi korkunç şekilde çatladı. "O zavallı çocuk. Ona ne yapacaklar? Sürekli onu düşünüyorum."

Burr da öyleydi, ama onun yapacak işleri vardı.

Telegram: @cinciva

Savunma Bakanlığının sorgu odası beyaz, boş, bir hapishane gibi aydınlatılmış ve bir hapishane gibi temizlenmişti. Karartılmış pencereleri ve ne zaman çalıştırılsa yanmış toz kokan radyatörüyle beyaz tuğla duvarların kuşattığı bir kutu gibiydi. Grafitinin olmayışı insanı telaşlandırıyordu. İnsan beklerken oradaki mahkum idam edildikten sonra geride bıraktığı mesajların boyanarak kapatılıp kapatılmadığını merak ediyordu. Burr bilerek geç kalmıştı. İçeri girdiğinde Palfrey titreyen gazetesinin üstünden ona küçümseyerek bakmaya çalışıp dudak büktü.

"İşte geldim," dedi saldırganca. Ayağa kalktı. Gösterişli bir hareketle gazetesini katladı.

Burr kapıyı arkasından kapatıp dikkatle kilitledi. Evrak çantasını yere bırakıp paltosunu askıya astı ve dönüp Palfrey'in yüzüne çok sert bir tokat attı. Ama serinkanlılıkla ve neredeyse gönülsüzce. Nöbet geçiren birine ya da sakinleşsin diye sinir krizi geçiren çocuğuna vurur gibi.

Palfrey az önce kalktığı banka külçe gibi oturdu tekrar. Elini acıyan yanağına götürdü.

"Hayvan," diye fısıldadı.

Palfrey bir bakıma haklıydı, ama Burr'un vahşiliği demir gibi bir iradenin kontrolündeydi. Burr gerçekten çok kötü bir ruh halindeydi ve daha önce ne yakın arkadaşları ne de karısı onu bu halde görmüştü. Burr'un kendisi bile nadiren tanık olmuştu. Oturmadı, ama Palfrey'in yanına çömeldi, böylece kafaları birbirine yakınlaştı. Ve Burr onun kendisini daha iyi dinlemesine yardım etmek için Palfrey'in içki lekeli kravatını iki eliyle düğümünden kavrayıp korkunç bir ilmek haline getirdi.

"Şu ana kadar sana karşı hep çok, çok nazik davrandım Harry Palfrey," diye başladı önceden hazırlamadığı için daha doğal konuşarak. "İşportacı

Telegram: @cinciva

tezgâhını bozmadım. Seni gammazlamadım. Senin River'da ileri geri gidişine, Goodhew'la yatağa girerken, onu Darker'a satmana, her zaman yaptığın gibi kendi çıkarın için ikili oynamana hoşgörüyle seyirci kaldım. Tanıştığın her kıza karını boşama sözü veriyor musun hâlâ? Tabii ki veriyorsun! Sonra evlilik yemininizi yenilemeye karına koşuyor musun? Tabii ki koşuyorsun! Harry Palfrey ve cumartesi gecesi vicdanı!" Burr ilmeğin düğümünü Adem elmasına doğru iyice bastırdı. "'Ah, İngiltere için yaptığım şeyler, Mildred!'" dedi Palfrey'i oynayarak. "'Dürüstlüğümün bedeli, Mildred! Onda birini bile bilsen hayatın boyunca uyuyamazsın, benim yanımdayken hariç tabii. *Sana ihtiyacım var*, Mildred, senin sıcaklığına, senin teselline. Mildred, seni seviyorum!... Sadece karıma söyleme, o anlamaz.'" Kravatı biraz daha sıkarak acıyı artırdı. "Bu saçmalığı hâlâ satıyor musun, Harry? Günde altı kez sınırı geçiyor musun? Kafan şaşkın küçük kıçından çıkana kadar birini diğerine, sonra onu diğerine, sonra diğerini tekrar ötekine satıyor musun? Tabii ki satıyorsun!"

Ama Burr'un elleri kravatı acımasızca sıktığından, Palfrey'in bu sorulara cevap vermesi mümkün değildi. Kravat gri, gümüş rengi olduğu için lekeleri daha çok belli ediyordu. Belki çok sayıdaki evliliklerinden birinde Palfrey'e çok iyi hizmet etmişti. Kopmayan bir kravat gibi görünüyordu.

Burr'un sesinde birazcık pişmanlık belirdi. "İspiyonculuk günleri bitti, Harry. Gemi battı. Bir kez daha ihanet edersen bu senin kaderin olacak." Elini kravattan çekmeden ağzını Palfrey'in kulağına dayadı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun, Harry?" Kravatın kalın ucunu kaldırdı. "Dr. Apostoll'un boğazından çıkmış dili. *Kolombiya* tarzı, Harry Palfrey'in ihaneti sayesinde. Apostoll'u Darker'a sen *sattın*. Hatırlıyor

Telegram: @cinciva

musun? Dolayısıyla benim ajanım Jonathan Pine'ı da Darker'a sen *sattın*." Her *sattın* sözüyle kravatı biraz daha sıkıyordu. "Geoffrey Darker'ı Goodhew'a *sattın*, ama *gerçekte* satmadın, değil mi? *Satmış gibi göründün*, sonra geri dönüp Goodhew'u Darker'a sattın. Bundan ne elde ediyorsun, Harry? *Hayatta kalmayı mı*? Hiç sanmam. Benim kitabımda sen sürüngenler fonundan yüz yirmi parça gümüş hak ediyorsun, ondan sonra da ihanet edenlere layık olan *Judas ağacını*. Çünkü benim bildiğim, senin bilmediğin, ama biraz sonra öğreneceğin şeye göre sen de nihayet *satıldın*." Ellerini gevşetip birden ayağa kalktı. "Hâlâ okuyabiliyor musun? Gözlerin çok pörtlek görünüyor. Bunun nedeni korku mu, yoksa pişmanlık mı?" Kapıya gidip evrak çantasını aldı. Çanta Goodhew'undu. Çeyrek yüzyıl boyunca Goodhew'un bisikletinin arkasında taşınmaktan dolayı çizikler içindeydi. Üzerindeki resmi ofis kabartısı da silinmişti. "Yoksa alkolden iyice beynin mi sulandı? Otur *orada!* Hayır, *buraya* otur. Işık daha iyi."

Ve Palfrey'i koltuk altlarından kaldırıp *orasıyla burası* arasında bezden bir bebek gibi savurup her seferinde sertçe oturttu. "Bugün biraz kabayım," diye açıkladı özür dilercesine. "Bana katlanmak zorundasın. Sanırım genç Pine'ın Dicky Roper'ın güzelleri tarafından canlı canlı yakıldığını düşünmek buna neden oluyor." Dosyayı sertçe masaya indirdi. Üstünde kırmızıyla SANCAK GEMİSİ yazıyordu. "İncelemeni istediğim bu belgelerin anlamı şu Harry: kişisel ve toplu olarak başın belada. Rex Goodhew senin sandığın gibi bir soytarı değil. Bildiğimizden daha fazla şeyi saklı tutuyor. Şimdi oku bakalım."

Palfrey okudu, ama okuması kolay olmamalıydı. Burr'un onun duruşunu bozmak için o kadar uğraşmasının nedeni de buydu. Ve Palfrey daha okumayı

Telegram: @cinciva

bitirmeden ağlamaya başladı. O kadar bol gözyaşı dökü yordu ki sahte mektuplardaki imzalardan bir kısmı ve "Sayın Bakan" ve "Saygılarımla" sözlerinin bir kısmı gözyaşlarıyla ıslandı.

Palfrey ağlamaya devam ederken, Burr şu anda kimsenin imzasını taşımayan bir İçişleri izin belgesi çıkardı. Sınırsız bir izin belgesi değildi bu. Sadece bir müdahale izni veriyor, telefon dinleyenlere, ikisi Londra'da, biri Suffolk'ta olan üç telefon numarasında teknik bir arıza oluşturma yetkisi veriyordu. Böylece bu üç numaraya yapılan bütün aramalar yanlış yönlendirilerek koordinatları uygun kutucukta belirtilen dördüncü bir numaraya bağlanacaktı. Palfrey izin belgesine baktı, başını iki yana salladı, tıkalı ağzıyla itiraz sesleri çıkarmaya çalıştı.

"Bunlar Darker'ın numaraları," diye itiraz etti. "Bunu yapamam, Beni öldürür,"

"Ama imzalamazsan seni *ben* öldüreceğim. Çünkü uygun kanallardan gider ve bu izin belgesini Bakan'a götürürsen, o da hemen Geoffrey amcasına koşar. Bu yüzden öyle yapmayacağız, Harry. Sen izin belgesini kendi yetkinle şahsen imzalayacaksın, istisnai durumlarda bunu yapma yetkin var. Ve ben de izin belgesini dinleyicilere şahsen çok güvenli bir aracıyla teslim edeceğim. Ve sen de dostum Rob Rooke'yle ofisinde çok sessiz, sosyal bir akşam geçireceksin, böylece bu süre zarfında alışık olduğun üzere hemen ispiyonlamaya koşmayacaksın. Ve eğer sorun çıkaracak olursan, sevgili dostum Rob seni günahlarından tövbe edene kadar kalorifere zincirleyecek, çünkü o ızbandut gibi biri. Al. Benim kalemimi kullan. Üç kopya lütfen. Bu memurların kimler olduğunu biliyorsun. Bugünlerde dinleyicilerden kiminle konuşuluyor?"

"Kimseyle. Maisie Watts."

Telegram: @cinciva

"Maisie kim Harry? Benim bugünlerde onlarla bir bağlantım yok."

"Kraliçe Arı. Maisie hepsini halleder."

"Peki eğer Maisie, Geoffrey amcasıyla yemeğe çıkmışsa?"

"Gates var. Biz ona Pearly diyoruz." Zoraki sırıttı. "Pearly biraz oğlan da."

Burr, Palfrey'i yeniden kaldırıp yeşil telefonun önüne sertçe oturttu.

"Maisie'yi ara. Acil durumlarda öyle mi yapıyorsun?"

Palfrey evet der gibi bir ıslık sesi çıkardı.

"Özel kuryeyle çok sıcak bir yetki belgesinin yola çıktığını söyle. Kendisinin ilgilenmesi gerekiyor. Ya da Gates'in. Sekreter ya da aşağı seviyeden biri ilgilenmeyecek, karşılık verme, kaş kaldırma yok. Sessiz itaat istiyorsun. Senin tarafından imzalandığını ve en yüksek seviyede bakanlık onayının en kısa zamanda geleceğini söyle. Neden bana başını sallıyorsun?" Bir tokat attı. "Bana itiraz etmen hiç hoşuma gitmiyor. Bunu yapma."

Palfrey elini dudağına götürürken gözyaşları içinde gülümsemeyi başardı. "Ben daha şakacı olurdum, Leonard, hepsi bu. Özellikle bu kadar önemli bir konuysa. Maisie gülmeyi sever. Pearly de öyle. 'Hey, Maisie! Şunları bir görmen yazım! Aklın başından gidecek!' Zeki kızdır. Canı sıkılıyor. Hepimizden nefret ediyor. Sadece giyotin sırasının kime geldiğini merak ediyor."

"O zaman öyle oynarsın, değil mi?" dedi Burr, Palfrey'in omzunu dostça sıvazlayarak. "Sadece bana kurnazlık yapmaya kalkma, yoksa giyotin sırası sana gelir."

Palfrey itaat etmeye hevesli bir şekilde yeşil Whitehall dahili telefonunu kaldırdı. Burr'un bakışları altında her River House ispiyoncusunun anasının karnında öğrendiği beş rakamı tuşladı.

Telegram: @cinciva

28

Başsavcı Yardımcısı Ed Prescott, kuşağının Yale mezunları erkekleri gibi adam gibi adamdı. Joe Strelski yarım saat dışarıda bekletildikten sonra şehir merkezindeki büyük, beyaz ofisine girdiğinde Ed haberi, lafı hiç dolandırmadan, bir adamın yapması gerektiği gibi, ister Ed gibi eski New England soyundan gelsin, ister Strelski gibi Kentucky'li bir köylü çocuğu olsun, tam da bir erkeğin sevdiği gibi dobra dobra verdi. Çünkü açıkçası Joe, o çocuklar beni de kullandı: beni Washington'dan buraya bunun için sürüklediler; herkesin, ama herkesin, yukarıdaki adamların bile işe ihtiyacı olduğu bir sırada çok güzel bir işi geri çevirmeme neden oldular. Joe, sana şunu söylemeliyim ki bu adamlar bize karşı dürüst değiller. Bu yüzden bu işte birlikte olduğumuza sevinmeni istiyorum. Hayatının bir yılı gitmiş olabilir, ama ben evimi yeniden düzene sokana kadar bir yıl olacak. Ve benim yaşımda biri için Joe; eh, kahretsin, kaç yılım var?"

"Senin için üzgünüm Ed," dedi Strelski.

Ed Prescott altta yatan gizli anlamı yakaladıysa bile, iki adamın birlikte ortak bir açmazı çözmesini tercih ettiği için üstünde durmadı.

Telegram: @cinciva

"Joe, İngilizler sana şu gizli adamları, Pine'ın yanı sıra bir sürü adı olan adam hakkında tam olarak ne anlatmışlardı?"

Strelski geçmiş zaman kullandığını fark etti.

"Fazla bir şey değil."

"Peki, ne kadar?" dedi Prescott, adam gibi.

"Profesyonel değildi. Gönüllü gibi bir şeydi."

"Bir muhbir? Ben öyle muhbirlere hiç güvenmem Joe. Teşkilat'ın zaman zaman bana danışma lütfunda bulundukları günlerde, yani şimdi yüzyıl öncesi gibi görünen Soğuk Savaş günlerinde, sözde Sovyet ilticacılara karşı hep dikkatli olmalarını önerirdim. Peki sana onun hakkında başka ne anlattılar, Joe? Yoksa onu hep bir gizlilik perdesi içinde mi sakladılar?"

Strelski kasıtlı olarak ifadesiz bir tutum sergiliyordu. Prescott gibi adamların yanında yapabileceğiniz tek şey buydu: Sizden ne istediğini öğrenene kadar kaçamak cevap verir; sonra da ya cevap verir ya pas geçer ya da kıçına sokmasını söylerdiniz.

"Onu bazı açılardan yapılandırdıklarını söylediler," diye açıkladı. "Onu hedefe daha çekici göstermek için geçmişine bazı eklemeler yaptılar."

"Bunu sana *kim* söyledi, Joe?"

"Burr."

"Burr sana bu geçmişin ne olduğunu tam olarak söyledi mi, Joe?"

"Hayır."

"Burr sana geçmişin ne kadarının gerçek, ne kadarının uydurma olduğunu söyledi mi?"

"Hayır."

"Hafıza kaypaktır, Joe. Düşün. Adamın cinayet işlediğinin iddia edildiğini söyledi mi? Hatta belki birden fazla cinayet?"

"Hayır."

Telegram: @cinciva

"Uyuşturucu kaçırdığını? İngiltere'de olduğu gibi Kahire'de de? Hatta belki İsviçre'de bile. Kontrol ediyoruz."

"Kesin konuşmadı. Adamı bu geçmişle donattıklarını söyledi. Ondan sonra da Apostoll'un Roper'ın yardımcılarından biri hakkında ileri geri konuşmasını ve Roper'ın adamımızı yeni imzacı olarak almasını sağlayabiliriz, dedi. Roper imzaları atması için adam kullanıyor. Güvenilmez adamlar seviyor. O yüzden ona güvenilmez bir adam verdiler."

"Demek İngilizler Apostoll'un farkındaydı. Bunu bildiğimi sanmıyorum."

"Tabii ki farkındaydılar. Onunla bir görüşme yaptık. Burr, Ajan Flynn ve ben."

"Bu akıllıca mıydı, Joe?"

"İşbirliğiydi," dedi Strelski gergin bir sesle. "İşbirliği yapıyorduk, hatırlıyor musun? Dikişleri biraz ayrıldı. Ama o günlerde ortak planlama yapıyorduk."

Ed Prescott geniş ofisinde bir tur atarken zaman durdu. Üç santim kalınlığında kurşun geçirmez camla kaplı karartılmış pencereleri güneş ışığını öğleden sonraya çeviriyordu. Davetsiz misafirlere karşı kapalı çifte kapı takviyeli çeliktendi. Miami'de ev soygunları mevsimi olduğunu hatırladı. Maskeli adam çeteleri evdeki herkesi esir alıp gözlerine neyi kestirirlerse alıyorlardı. Strelski öğleden sonra Apostoll'un cenazesine gidip gitmeyeceğini düşündü. Daha sabahtı. Sonra karar veririm diye düşündü. Sonra da karısına geri dönüp dönmemeyi düşündü. İşler bu kadar kötüleşince hep bunu düşünürdü. Bazen karısından uzak olmak şartlı tahliyede olmak gibi geliyordu ona. Bu özgürlük değildi. Bazen alternatifin bundan daha iyi olup olmayacağını gerçekten merak ediyordu. Pat Flynn'i düşünüp onun soğukkanlılığına sahip olmayı diledi. Pat kimsesiz olmayı başka insanların

Telegram: @cinciva

para ve şöhreti sevdikleri gibi seviyordu. Pat'e bu iş temizlenene kadar ofise gelmeye zahmet etmemesini söylediklerinde Pat teşekkür edip ellerini sıkmış, banyo yapıp bir şişe Bushmills içmişti. Bu sabah hâlâ sarhoşken Strelski'yi arayıp onu Miami'yi etkileyen yeni bir AIDS türü hakkında uyarmıştı. Adı Hearing Aids*'ti ve Washington'daki bir sürü pisliği dinlemekle bulaşıyordu. Strelski ona *Lombardy* hakkında yeni bir haber duyup duymadığını sorduğunda –mesela birisi onu durdurmuş, batırmış ya da onunla evlenmiş olabilir miydi– Flynn, Strelski'nin hatırladığı en iyi Doğu Sahili Sarmaşık Birliği** nonoşu taklidini yapmıştı: "Ah, şimdi Joe, seni kötü çocuk, *elindeki* izinle böyle gizli bir şeyi sormaman gerektiğini biliyorsun." Pat bütün bu sesleri neresinden çıkarıyor, diye merak etti. Bir gün ben de bir şişe İrlanda viskisi içersem, belki ben de yapabilirim. Başsavcı yardımcısı Prescott ondan biraz daha laf almaya çalışıyordu, bu yüzden dikkatini verse iyi olurdu.

"Burr, Bay Pine'ı hakkında, senin Dr. Apostoll'un hakkında olduğun kadar açık sözlü değilmiş Joe," dedi iğneleyici bir tonla.

"Pine ve Apostoll farklı türde kaynaklardı. Hiçbir şekilde karşılaştırılamazlar," diye karşılık verdi Strelski. Gevşediğini hissederek memnun oldu. Nedeni Flynn'in İşitme Cihazlarıyla ilgili şakası olmalıydı.

"Bunu biraz açıklamak ister misin, Joe?"

"Apostoll ahlaksız bir sürüngendi. Pine doğru taraf için risk alabilen onurlu bir adamdı –adamdı. Burr bunu çok vurguluyordu. Pine ajandı, meslektaştı, ailedendi. Apo'yu kimse aile saymazdı. Kızı bile."

---

* İşitmeye yardım eden cihaz anlamına gelen Hearing Aids ile AIDS benzerliğine dayanan bir espri.

** Amerika Birleşik Devletleri'nin en iyi sekiz üniversitesinin oluşturduğu birlik (Ivy League).

Telegram: @cinciva

"Senin adamının kolunu neredeyse koparan bu Pine değil miydi, Joe?"

"Biraz gergindi. Büyük bir tiyatro oynanıyordu. Belki biraz fazla tepki verdi, talimatları biraz fazla benimsedi."

"Burr sana böyle mi söyledi?"

"Birlikte öyle olduğuna karar verdik."

"Çok yüce gönüllüsün Joe. Emrindeki bir ajan yirmi bin dolarlık tedavi masrafı ve üç aylık rapor anlamına gelecek derecede dövülüyor, üstelik bir de açılmış dava var ve sen bana saldırganının biraz fazla tepki vermiş olabileceğini söylüyorsun, Oxford eğitimli bu İngiliz beyefendiler bazen iddialarında çok inandırıcı olabilirler. Leonard Burr sana hiç ikiyüzlü bir adam gibi görünmüş müydü?"

Herkes hakkında geçmişte kalmış gibi konuşuyor, diye düşündü Strelski. Ben dahil. "Ne demek istediğini anlamadım," diye yalan söyledi.

"İçten olmayan? Samimiyetsiz? Ahlaki açıdan düzenbaz?"

"Hayır."

"Sadece hayır mı?"

"Burr iyi bir ajan ve iyi bir adam."

Prescott yine tur atmaya başladı. Kendisi de iyi bir adam olduğu için hayatın haşin gerçekleriyle mücadele ediyor gibi görünüyordu.

"Joe şu anda İngilizlerle bazı problemler yaşıyoruz. Uygulama seviyesinde konuşuyorum. Senin Bay Burr ve işbirlikçileri bize Bay Pine adında tertemiz bir tanık, karmaşık bir operasyon, süvari atının üstünde büyük başlara dair söz verdiler. Biz de kabul ettik. Bay Burr'dan ve Bay Pine'dan büyük beklentilerimiz vardı. Ama sana söylemeliyim ki İngilizler Uygulama seviyesinde sözlerini tutmadılar. Bizimle çalışırken bazılarımızın onlardan beklemediği bir ikiyüzlülük sergi-

Telegram: @cinciva

lediler. Öte yandan hafızaları daha geriye dayananlar beklemiş olabilir."

Strelski genel bir İngilizler kötülemesinde Prescott'a katılması gerektiğini düşündü, ama hiç içinden gelmedi. Burr'u seviyordu. Burr birlikte at çalabileceğiniz türde bir adamdı. Biraz cimri olsa da Rooke'den hoşlanmayı da öğrenmişti. Onlar iyi adamlardı ve iyi bir operasyon yönetmişlerdi.

"Joe, bu Bay Pine'ın yıllar öncesine dayanan sabıka kaydı var. Londra'da Barbara Vandon ve onun Langley'deki arkadaşları Bay Pine'la ilgili çok rahatsız edici şeyler bulup çıkardılar. Görünüşe göre o gizli bir psikopatmış. Ne yazık ki, İngilizler onun iştahını kabartmışlar. İrlanda'da çok kötü bir cinayet işlenmiş, yarı otomatik silahla. Henüz aslını öğrenemedik, çünkü üstünü kapattılar." Prescott içini çekti. Adamların yolları gerçekten çok dolambaçlıydı. "Bay Pine adam öldürüyor Joe. Öldürüyor, çalıyor ve uyuşturucu kaçırıyor. Ajanına çektiği bıçağı kullanmaması beni çok şaşırttı açıkçası. Bay Pine aynı zamanda bir aşçı, gece kuşu, yakın dövüş uzmanı ve bir ressam. Joe bu klasik bir psikopat örüntüsü. Bay Pine'dan hoşlanmıyorum. Ona hiç güvenmiyorum. Bay Pine, Kahire'deki bir uyuşturucu satıcısının metresiyle psikopatça bir ilişkiye girmiş, sonunda da onu döverek öldürmüş. Tanık kürsüsünde tanığım olarak Bay Pine'a güvenmezdim. Bundan dolayı sağladığı istihbarat hakkında ciddi, ama çok ciddi çekincelerim var. Bunu daha önce de gördüm Joe. Yalnızca onun tanıklığının söz konusu olduğu ve onu destekleyecek başka kanıt bulunmadığı, ama davamızın güvenilirliği açısından onun ifadesinin zaruri olduğu noktaları inceledim. Bay Pine gibi adamlar toplumun gizli yalancılarıdır. Kendi annelerini bile satarlar ve bunu yaparken Hazreti İsa olduklarına inanırlar. Dostun Burr kabiliyetli

Telegram: @cinciva

bir adam olabilir, ama takımını yerden kaldırıp büyük oyuncularla rekabet etmek için kıçını yırtan hırslı bir adam. Böyle adamlar yalancının doğal avı olurlar. Bay Burr ve Bay Pine'ın sağlıklı bir çift olduklarını sanmıyorum. Bilinçli bir şekilde komplo kurduklarını düşünmüyorum, ama gizli grupları olan adamlar bir diğerini gerçeğe karşı düşüncesizlik edecek kadar tekileyebilirler. Dr. Apostoll bizimle olsaydı... Eh, kendisi bir avukattı ve biraz çatlak da olsa benim görüşüme göre kürsüde çok iyi dururdu. Tanrı'ya dönen adamlar için jürinin yüreğinde her zaman yer vardır, ama artık böyle bir şey mümkün değil. Dr. Apostoll artık tanığımız olamaz."

Strelski, Prescott'un içinde bulunduğu zor durumdan kurtulmasına yardım etmeye çalışıyordu. "Bunlar hiç olmadı değil mi, Ed? Bütün davanın bir saçmalık olduğunda hepimiz uzlaşsak? Uyuşturucu yok, silah yok; Bay Roper Onslow kartellerle asla işbirliği yapmadı, adını sen koy."

Prescot işin oraya kadar gitmeyeceğini düşündüğünü gösterircesine hüzünle gülümsedi. "Neyin kanıtlanabilir olduğu hakkında konuşuyoruz, Joe. Bir avukatın işi bu. Sıradan vatandaş gerçeğe inanma lüksüne sahip. Bir avukat kanıtlanabilir olanla tatmin olur. Öyle düşün."

"Tabii." Strelski de gülümsüyordu. "Ed, bir şey söyleyebilir miyim?" Strelski deri koltuğunda öne doğru eğilip yüce gönüllü bir hareketle ellerini açtı.

"Sor, Joe."

"Ed, rahatla lütfen. Gerilme. Salyangoz operasyonu öldü. Langley öldürdü. Sen sadece cenaze levazımatçısısın. Bunu anlıyorum. Sancak Gemisi operasyonu yaşıyor, ama ben Sancak Gemisi hakkında bilgi sahibi olamam. Tahminimce sen olabilirsin. Canıma okumak istiyor musun, Ed? Dinle, daha

Telegram: @cinciva

önce de canıma okundu, bunun için beni önce tatlı sözlerle kandırman gerekmiyor. Daha önce o kadar farklı şekillerde canıma okundu ki artık bu konuda çok tecrübeliyim. Bu kez Langley ve bazı kötü İngilizler canıma okudu. Birkaç Kolombiyalıyı saymıyorum. Geçen sefer Langley'di ve bazı kötü başkalarıydı, belki de Brezilyalılar, hayır, kahretsin Kübalılardı ve kötü günlerde bize birkaç iyilik yapmışlardı. Ondan önce de Langley ve bazı çok çok zengin Venezüellalılardı, ama sanırım yanlarında İsrailliler de vardı, açıkçası unuttum ve dosyalar da kayboldu. Ve sanırım Çok Sağlam adında bir operasyon söz konusuydu, ama benim o konuda da bilgi almaya yetkim yoktu."

Çok öfkeliydi, ama son derece rahattı. Prescott'un yumuşacık deri koltuğu bir rüya gibiydi, orada sonsuza kadar oturabilirdi, güzel bir çatı katında kimse yoluna çıkmadan ya da çıplak bir muhbir dili göğsünden çıkmış bir halde yatağında diz çökmeden sırf nefes almak bile yeterdi.

"Bana söylemek istediğin bir diğer şey de Ed, sırları ağzımdan kaçırmamam gerektiğidir," diye devam etti Strelski, "Çünkü eğer söylersem birisi beni yakalar ve emekli maaşıma el koyar. Ya da eğer *gerçekten* anlatırsam birisi beni istemeden kafamdan vurmak zorunda kalabilir. Bunları anlıyorum, Ed. Kuralları öğrendim. Ed, bana bir iyilik yapar mısın?"

Prescott'un araya girmeden dinleme alışkanlığı yoktu ve karşılığında bir şey istemiyorsa kimseye bu iyiliği yapmazdı. Ama öfkeyi gördüğünde tanırdı ve ister insanda ister hayvanda olsun zaman verildiğinde öfkenin azaldığını da bilirdi. Bu yüzden bekleyen kişi rolünü üstlenip gülümsemeye ve aklını kaçırmış bir deliyle karşı karşıyaymış gibi mantıklı cevaplar vermeyi devam etti. Telaşlandığını göstermemenin

Telegram: @cinciva

de önemli olduğunu biliyordu. Masasının altında kırmızı bir düğme vardı zaten.

"Senin için Joe, ne gerekirse yaparım," diye cevap verdi hoş bir sesle.

"Değişme Ed. Amerika Birleşik Devletleri'nin sana bu halinle ihtiyacı var. Yüksek yerlerdeki dostlarından ve Teşkilat'la olan bağlantılarından ve karının bazı şirketlerdeki kârlı yöneticiliklerinden vazgeçme. İşleri bizim için düzeltmeye devam et. Düzgün vatandaş zaten çok şey biliyor, Ed. Daha fazla bilgi sağlığını gerçekten tehdit edebilir. Televizyonu düşün. Herhangi bir konuda beş saniye herkes için yeterli. İnsanların normalleşmesi gerek, Ed, dengesizleştirilmeleri değil. Ve sen bunu bizim için yapacak adamsın."

Strelski kış güneşinde evine dönerken arabayı dikkatle kullanıyordu. Öfkesi ona yeni bir canlılık kazandırmıştı. Su kıyısında güzel beyaz evler uzanıyordu. Zümrüt rengi çimenlerin ucunda beyaz yelkenli yatlar vardı. Postacı gün ortası turunu yapıyordu. Evinin garaj yolunda kırmızı bir Ford Mustang park etmişti. Amato'nun arabasını tanıdı. Onu cenazelerde takılan cinsten siyah kravatıyla verandada oturmuş, kola içerken buldu. Yanına da, Strelski'nin hasır kanepesinde siyah melon şapkayla tamamladığı yelekli siyah takım elbise giyen, yarı baygın haldeki Pat Flynn uzanmıştı. Göğsünde on yıllık Bushmills viski şişesi duruyordu.

"Pat yine eski patronuyla sosyalleşiyordu," diye açıkladı Amato, boylu boyunca uzanmış arkadaşına bakarak. "Erken kahvaltı etmeyi seviyorlar. Leonard'ın muhbiri *Iron Pasha*'da. İki adam Antigua'da onun Roper'ın jetinden inmesine yardım etmişler. İki adam deniz uçağına bindirmiş. Pat'in arkadaşı, İstihbarat'taki Sancak Gemisi yetkisine sahip olma onuru taşıyan

Telegram: @cinciva

çok temiz kişiler tarafından toplanan raporlardan bilgi alıyor. Pat bu bilgiyi arkadaşın Lenny Burr'a iletmek isteyebileceğini söylüyor. Pat, Lenny'ye saygılarını sunmanı istiyor. Sonraki zorluklara rağmen, Bay Burr'la yaşadığı deneyimlerden zevk almış, söyle ona."

Strelski saatine bakıp hemen içeri girdi. Telefonundan görüşme yapmak güvenli değildi. Burr telefonun çalmasını bekliyormuş gibi hemen cevap verdi.

"Arkadaşın zengin dostlarıyla yelken açmış," dedi Strelski.

Burr sicim gibi yağan yağmura müteşekkirdi. Birkaç kez çimenlik bankete çıkıp şiddetli yağmur tavanı döverken, arabanın içinde yağmurun dinmesini beklemişti. Sağanak geçici bir af sağlamış, dokumacıyı tavan arasına göndermişti.

İstediğinden daha fazla geç kalıyordu. "İyi bak," demişti anlamsızca, rezil Palfrey'i Rooke'nin gözetimine teslim ederken. Palfrey'e iyi bak diye düşünüyordu belki. Ya da belki de: Sevgili Tanrım Jonathan'a iyi bak.

Pasha'daymış, diye düşünmeye devam etti arabayı sürerken. Belki de bunu tercih etmese bile hayatta. Bir süre için beyni yalnızca bu kadarını yapabildi: Jonathan hayatta, Jonathan işkence görüyor, şimdi ona işkence ediyorlar. Burr ancak çekmesi gereken acı dindikten sonra muhakeme yeteneğinin gücünü kullanıp bulabildiği teselli kırıntılarını azar azar saymaya başladı.

Jonathan hayatta. Demek ki Roper onu hayatta istiyor. Yoksa son belgeyi imzalar imzalamaz onu öldürtürdü: Panama'da yol kenarında bulunan yeni bir cesedi kim umursardı ki?

Hayatta. Roper gibi bir sahtekâr bir adamı öldürmek için yatına getirmez. Ona bazı şeyler sorması

gerektiği için getirir. Sonrasında onu öldürmesi gerekirse de yerel hijyene saygısından ve konuklarına olan hassasiyetinden dolayı bunu teknesinden uzak bir yerde yapar.

Peki Roper ona zaten bilmediği ne sormak istiyor?

Belki: Jonathan operasyonun hangi ince ayrıntılarını sızdırdı?

Belki: Roper'ın karşı karşıya olduğu risk tam olarak nedir; mahkeme, büyük planının engellenmesi, açığa çıkmak, skandal, yaygara?

Belki: Beni koruyanlar arasında ne kadar güvendeyim? Yoksa alarm zilleri çalar çalmaz parmak uçlarında arka kapıdan kaçacaklar mı?

Belki: Sarayıma sinsice sokulup kadınımı altımdan çalarak ne yaptığını sanıyorsun?

Ağaçlar arabanın üstünü kaplarken, Burr onu göreve göndermeden bir gece önce Lanyon'daki kulübede oturan Jonathan'ı hatırladı. Goodhew'un mektubunu gaz lambasına doğru tutuyordu: *Eminim Leonard. Ben Jonathan. Yarın sabah emin olacağım. Nereyi imzalıyorum?*

Çok fazla imzaladın, dedi Burr aklından sertçe. Ve seni buna teşvik eden bendim.

İtiraf et, diye yalvardı Jonathan'a. *Bana ihanet et, hepimize ihanet et. Biz sana ihanet ettik, etmedik mi? Sen de bize ihanet edip kendini kurtar. Düşman orada değil. Aramızda. Bize ihanet et.*

Newbury'den on mil, Londra'dan kırk mil uzakta İngiltere kırsalının tam ortasındaydı. Bir tepeye tırmanıp iki yanda çıplak kayın ağaçlarının bulunduğu bir bulvara girdi. Yanlardaki tarlalar yeni sürülmüştü. Yem kokusu alıyor, annesinin Yorkshire mutfağındaki ocaktaki kış çaylarını hatırlıyordu. Biz onurlu insanlarız, diye düşündü Goodhew'u hatırlayarak. Ahlak duygusu olan onurlu İngilizleriz, sokak ruhu ve iyi kalbi olan insanlarız. Ne oldu bize böyle?

Telegram: @cinciva

Kırık dökük bir otobüs durağı ona Louisiana'da Apostoll'le buluştukları teneke hangarı hatırlattı. Harry Palfrey, Apostoll'u Darker'a, Darker Kuzenlere, Kuzenler de Tanrı bilir kime satmıştı. Strelski yanında tabanca getirmiş olabilir, diye düşündü. Flynn kollarında makineli tüfeğiyle bizden önde yürümüş olabilir. Silahlarımız sayesinde kendimizi daha güvende hissetmiş olabiliriz.

Ama silahlar cevap değil, diye düşündü. Silahlar blöf. Ben blöfüm. Ruhsatsız ve silahsızım, boş bir tehdidim. Ama Sör Anthony Lanet Olası Joyston Bradshaw'a el sallayacak bir tek ben varım.

Aralarında telefonla Rooke'nin evinde sessizce oturan Rooke ve Palfrey'i düşündü. İlk kez neredeyse gülümsüyor gibiydi.

Bir tabela görüp sola, asfalt olmayan bir yola girer girmez, daha önce buraya geldiği gibi sahte bir hisse kapıldı. Bunun bilinçdışının bilinçdışıyla buluşması olduğunu okumuştu bir dergide: Bilinçdışılar bu şekilde buluşup size *deja vu* hissi veriyordu. O saçmalığa inanmamıştı. Sırf dili bile onu şiddete yakın bir hale getirmişti ve şimdi sırf düşünmekle bile şiddete yakın olduğunu hissediyordu.

Arabayı durdurdu.

Çok fazla hiddetli hissediyordu. Duygunun geçmesi için bekledi. Yüce Tanrım, bana ne oluyor böyle? Palfrey'i boğabilirdim. Camını açıp başını dışarı çıkardı, kır havasını içine çekti. Gözlerini kapatıp Jonathan oldu. Acı içindeki Jonathan, başı önde, konuşamayan. Çarmıha gerilmiş, neredeyse ölü olan ve Roper'ın kadınının sevdiği Jonathan.

Karşısında bir çift taş kapı dikmesi yükseliyordu, ama Lanyon Rose yazan bir tabela yoktu. Burr arabayı durdurdu, telefonunu alıp Geoffrey Darker'ın River House'daki direkt hattını aradı. Rooke'nin sesi, "Alo," dedi.

"Sadece kontrol ediyordum," dedi Burr. Darker'ın Chelsea'deki evinin numarasını tuşladı. Yine Rooke çıktı.

Darker'ın taşradaki evini aradı, sonuç aynıydı. Müdahale izin belgesi işe yaramıştı. Kırık korkulukların üstünden bir geyik aptal gibi ona bakıyordu. Araba yolunu otlar bürümüştü. Pis bir tabelada JOYSTON BRADSHAW ORTAKLARI, BIRMINGHAM yazılıydı, ama BIRMINGHAM'ın üstü çizilmişti. Altına birisi boyayla SORUŞTURMALAR yazmıştı. Burr küçük bir gölü geçti. Gölün uzak tarafında huzursuz gökyüzünün önünde yükselen büyük bir evin hatları görünüyordu. Arkadaki karanlıkta yıkık dökük seralar ve ihmal edilmiş ahırlar vardı. Ahırlardan bazıları bir zamanlar ofis olarak kullanılıyordu. Dışarıdaki demir merdivenler ve iskele yolları asma kilitle kapalı kapılara gidiyordu. Motoru kapatıp Goodhew'un evrak çantasını aldı. Arabanın kapasını kapatıp merdivenlerden çıktı. Duvarda taştan bir yumruk vardı. Yumruğu alıp bıraktı, ama kıpırdamadı. Kapıdaki tokmağı çaldı. Havlayan köpekler ve bir adamın çakıltaşını andıran sesinin yarattığı şamatada tokmağın sesi boğuldu:

"Whisper, kapa çeneni! İn aşağı, lanet olası! Tamam, Veronica, ben bakarım. Sen misin Burr?"

"Evet."

"Yalnız mısın?"

"Evet."

Kızağından kayan zincirin şıngırtısı duyuldu. Ağır kilit açıldı.

"Olduğun yerde kal. Seni koklamalarına izin ver," diye emretti ses.

Kapı açıldı, iki büyük çoban köpeği Burr'un ayakkabılarını kokladı, pantolonunun paçalarına salyalarını bulaştırıp ellerini yaladı. Burr rutubet ve dişbudak kokan, karanlık ve geniş koridora girdi. Bir zamanlar

Telegram: @cinciva

resimlerin asılı olduğu yerlerde soluk dikdörtgenler vardı. Avizede tek bir ampul yanıyordu. Ampulün ışığında Burr, Anthony Joyston Bradshaw'un ahlâksız hatlarını tanıdı. Yıpranmış bir smokin ceket ve yakasız bir gömlek giymişti.

Veronica kemerli bir kapı girişinde dikiliyordu. Kır saçlı, yaşı tahmin edilemeyen bir kadındı. Karısı mıydı? Dadı? Ya da annesi olabilir miydi? Burr'un hiçbir fikri yoktu. Kadının yanında küçük bir kız çocuğu dikiliyordu. Dokuz yaşlarındaki kız yakalarında altın işlemeler olan mavi bir gecelik giymişti. Terliklerinin parmak uçlarında altın tavşanlar vardı. Taranmış uzun sarı saçları sırtına kadardı. Fransız aristokrasisinden idama giden bir kız çocuğuna benziyordu.

"Merhaba," dedi Burr kıza. "Ben Leonard."

"Yatağa Ginny," dedi Bradshaw. "Veronica onu yatağa götür. Konuşmamız gereken önemli bir konu var sevgilim, rahatsız edilmemeliyiz. Para konusunda, anlarsın ya? Hadi. Bize bir öpücük ver."

Sevgili olan Veronica mıydı, çocuk mu? Veronica dikildiği yerden izlemeye devam ederken, Ginny ile babası öpüştü. Burr kötü aydınlatılmış koridorda Bradshaw'u takip etti. Büyük evlerin yavaşlığını unutmuştu. Konuk odasına giden yol bir cadde geçmek kadar uzun sürüyordu. Odun ateşinin karşısına iki koltuk yerleştirilmişti. Duvarlarda nem lekeleri vardı. Tavandan damlayan sular yerdeki puding kaselerine birikiyordu. Çoban köpekleri dikkatle ateşin karşısına yerleşti. Burr gibi onlar da gözlerini Bradshaw'dan ayırmıyordu.

"Viski?" diye sordu Bradshaw.

"Geoffrey Darker tutuklandı," dedi Burr.

Bradshaw bu darbeyi eski bir boksör gibi karşıladı. Neredeyse yüzünü bile buruşturmadan aldı. Hareket-

Telegram: @cinciva

siz kaldı, hasarı hesaplarken şiş gözleri yarı kapandı. Tekrar saldırmasını beklermiş gibi Burr'a baktı. Burr hiç kıpırdamayınca yarım adım öne çıktı, bir dizi yalpalayan, düzensiz karşı saldırıya geçti.

"Zırva. Tam bir saçmalık. Palavra. Darker'ı *kim* tutukladı? Sen mi? Sen sarhoş bir fahişeyi bile tutuklayamazsın. *Geoffrey*'i? Buna cüret edemezsin! Seni biliyorum. Kanunları da biliyorum. Sen bir uşaksın. Polis bile değilsin. Sen bir bir," derken bir metafor bulmaya çalışıyordu; "bir sineği bile tutuklayamazsın," diye bitirdi zayıf bir şekilde. Gülmeye çalıştı. "Lanet olası aptalca bir numara bu," dedi sırtını dönüp içki tepsisiyle ilgilenirken. *Tanrım.*" Satmayı unuttuğu çok şık bir sürahiden kendine viski doldururken başını iki yana sallıyordu.

Burr dikilmeye devam ediyordu. Evrak çantasını yanına, yere koymuştu. "Palfrey'i almadılar henüz, ama onun adı da listede," dedi büyük bir serinkanlılıkla. "Darker ve Marjoram gözaltına alındı. Muhtemelen yarın sabah bir açıklama olacaktır, basını uzak tutabilirsek bu öğleden sonra da olabilir. Tam bir saat içinde, ben bunun aksine talimat vermediğim sürece, üniformalı polis memurları büyük, parlak, gürültülü arabalarıyla bu eve gelecek ve kızının ve evde başka kim varsa onların gözleri önünde seni kelepçeleyip Newbury polis karakoluna götürecek. Hepinizle ayrı ayrı görüşülecek. İşi daha da heyecanlı hale getirelim diye yolsuzluğu da ekliyoruz. Farklı muhasebe kayıtları, Gümrük ve Vergi Usul yönetmeliklerinin bilinçli ve sistemli ihlali, yolsuzluğa karışmış devlet memurlarıyla işbirliği ve düşünmeyi tasarladığımız diğer suçlamalar. Bu arada sen gözaltında dinlenip kendini indirimden sonra yedi yıllık bir mahkûmiyete ve suçu Dicky Roper, Corkoran, Sandy Langbourne, Darker, Palfrey ve bize satabileceğin kim varsa, ona atmaya

Telegram: @cinciva

hazırlanırsın. Ama bizim böyle bir işbirliğine ihtiyacımız yok. Roper da çuvala girdi. Batı yarımküredeki bütün limanlarda elinde suçlunun iadesi belgesiyle hazır bekleyen iri yarı bir adam var. Gerçek soru şu, Amerikalılar *Pasha*'yı denizdeyken mi yakalayacak, yoksa herkesin güzel bir tatil yapmasına izin mi verecek, çünkü uzun bir süre için bu herkesin son tatili olacak." Gülümsedi. Kindarca. Neşeyle. "Korkarım ilk kez ışığın güçleri kazandı, Sör Anthony. Bu güçlerin kim olduklarını merak ediyorsan söyleyeyim: ben, Rex Goodhew ve birkaç zeki Amerikalı. Langley, Darker'ı üç kağıda getirdi. Gizli operasyon diyorlar galiba buna. Goodhew'u tanımıyorsun sanırım. Tanık kürsüsündeyken onu tanıyacaksın, bundan kuşkum yok. Rex'in doğal bir aktör olduğu ortaya çıktı. Sahneye çıksa bir servet kazanabilir."

Burr, Bradshaw'un telefon açmasını seyrediyordu: önce kakma süslemeli masasının üstünde bir şeyler kurcalamasını, faturaları ve mektupları bir kenara atıp kâğıtları karıştırmasını izledi. Sonra da yıpranmış bir Filofax'ı ışığa tutup parmağını yalayarak D harfini bulana kadar sayfaları karıştırmasını.

Sonra kaskatı kesilip öfkeli bir kibirle telefona bağırmasını seyretti.

"Bay Darker'la görüşmek istiyorum, lütfen. Bay *Geoffrey* Darker. Sör Anthony Joyston Bradshaw onunla çok acil bir konu hakkında görüşmek istiyor. Çabuk olun, tamam mı?"

Burr kibrin onu terk ettiğini ve dudaklarının aralandığını gördü.

"Kimsiniz? Dedektif *kim*? Neler oluyor? Bana Darker'ı ver. Acil bir durum. *Ne*?"

Ve sonra Burr, Rooke'nin hattın diğer ucundaki kendine güvenli, biraz yöreselleştirilmiş aksanını işitti, sahneyi gözlerinin önünde canlandırdı: Rooke

Telegram: @cinciva

ofisinde, tam sevdiği gibi telefonun başında ayakta duruyor, sol kolu aşağıda, çenesi boynuna bastırılmış; telefonda konuşma pozisyonu.

Ve peynir gibi yüzüyle sıranın kendisine gelmesini bekleyen, küçük Harry Palfrey bütünüyle işbirliği içinde.

Bradshaw gösterişli bir hareketle telefonu kapattı. "Evinde hırsızlık olmuş," dedi. "Polis orada. Normal prosedür. Bay Darker ofiste çalışıyor. Onunla temas kurulmuş. Her şey son derece normal, dedi bana."

Burr gülümsedi. "Hep böyle söylerler, Sör Anthony. Size toplanıp kaçmanızı söylemelerini beklemiyordunuz, değil mi?"

Bradshaw ona dik dik baktı. "Saçma," diye mırıldanıp lambaya ve telefon defterine geri döndü. "Hepsi saçmalık. Her şey aptalca bir oyun."

Bu kez Darker'ın ofisini aradı. Burr sahneyi gözünde yine canlandırabiliyordu: Palfrey, Rooke'nin sadık ajanı olarak geçirdiği en güzel saat için telefonu kaldırıyor; Rooke dahili hattan dinlerken onun tepesinde dikiliyor, eli yardımseverlikle Palfrey'in kolunda, koca koca açtığı gözleri Palfrey'i konuşmaya teşvik ediyor.

"Darker'ı istiyorum Palfrey," dedi Bradshaw. "Onunla hemen konuşmam gerekiyor. Hayati bir mesele. Nerede o?... Ne demek, bilmiyorsun?... Tann aşkına. Harry, neyin var senin?... Evinde bir hırsızlık olmuş, polis orada, onun peşindeler, onunla telefonda konuşmuşlar, nerede o?... Bana işiyle ilgili saçmalıklar anlatma. İşi *benim*. Bu konu onun işi. Onu bul!"

Burr için uzun bir sessizlik oluyor. Ahize Bradshaw'un kulağında. Yüzü solmuş, korkmuş. Palfrey büyük sözlerini sıralıyor. Burr ve Rooke'nin ona ezberlettiği gibi fısıldıyor. Bu sözler yürekten geliyor, çünkü Palfrey için hepsi doğru:

Telegram: @cinciva

"Tony, telefonu kapa lütfen!" diye yalvarıyor Palfrey, kaçamak sesiyle. Diğer elinin tersiyle burnunu ovuşturuyor. "Balonlar uçtu. Geoffrey ve Neal'ın başı fena dertte. Burr ve ekibi bizi suçluyor. Herkes bir yerlere koşturuyor. Bir daha arama. Kimseyi arama. Polis lobide."

En güzeli de Palfrey'in ya da onun yerine Rooke'nin telefonu kapaması oluyor. Bradshaw telefon kulağında, ağzı daha iyi duymak için açılmış gibi olduğu yerde donup kalıyor.

"Görmek istersen sana bazı belgeler getirdim," diyor Burr kendinden emin bir tavırla, Bradshaw ona bakmak için döndüğünde. "Bunu yapmam gerekmiyor, ama itiraf etmeliyim ki bundan zevk alıyorum. Yedi yıl derken iyimser konuşuyordum. Damarlarımdaki Yorkshire kanı abartmayı sevmiyor sanırım. Galiba on yıl yersin."

Sesi yükselmiş, ama hızlanmamıştı. Konuşurken evrak çantasındakileri ağır ağır, bir sihirbaz gibi, teker teker çıkardı. Bazen bir dosyayı açıp bir mektubu inceliyormuş gibi yapıp geri koydu. Bazen gülümseyip başını, buna inanabiliyor musun, der gibi iki yana salladı.

"Böyle bir davanın bir anda, sadece bir öğleden sonra içinde tersine dönmesi ne tuhaf," dedi düşünceli bir sesle. "Biz ne kadar uğraştık, ben, adamlarım ve kızlar, kimse bilmek istemiyor. Her seferinde duvara tosladık. Darker'a karşı çok güçlü bir davamız vardı zaten," diyerek gülümsemek için duraklayıp devam ediyor, "hem de çok uzun süredir. Sör Anthony'ye gelince, benim daha sakallarım çıkmamışken, bizim görüş alanımız içindeydin galiba. Görüyorsun ya, senden gerçekten nefret ediyorum. Demir parmaklıkların arkasına göndermek istediğim bir sürü insan var, ama gönderemeyeceğim, bu

Telegram: @cinciva

doğru. Ama sen kendi başına bir kategorisin, hep öyleydin. Eh, bunu sen zaten biliyorsun, değil mi?" Gözüne bir dosya daha ilişti. Bir an için alıp dosyayı karıştırdı. "Sonra birden telefon çaldı, her zamanki gibi öğle yemeği saatinde, ama neyse ki ben diyetteyim ve Savcılıktan adını bile bilmediğim bir Müdür karşımda: 'Hey Leonard, neden Scotland Yard'a bir uğrayıp yanına birkaç polis memuru aldıktan sonra gidip Geoffrey Darker'ı almıyorsun? Whitehall'u temizlememizin, o yozlaşmış memurlardan ve dışarıdaki şüpheli bağlantılarından, mesela Sör Anthony Joyston Bradshaw gibilerden kurtulmamızın ve dış dünyaya bir örnek oluşturmamızın zamanı geldi de geçiyor. Amerikalılar bunu yapıyor. Öyleyse biz neden yapmayalım? Gelecek düşmanları silahlandırmayacağımıza dair ciddi olduğumuzu göstermenin zamanı geldi,' dedi." Bir dosya daha çıkardı. ÇOK GİZLİ, KORUMALIK yazan bir dosya daha çıkarıp sevgiyle dokundu. "Darker şu anda gönüllü ev hapsi dediğimiz bir uygulamayla tutuluyor. Aslında itiraf zamanı, ama biz öyle demiyoruz. İşin içindekilerle uğraşmamız gerektiğinde ihzar emrini uzatmayı severiz. Zaman zaman kanunları çarpıtmak gerekiyor, yoksa bir yere varamazsın."

İki blöf aynı değildi, ama bir unsur ikisi için de gerekliydi ve bu aldatanla aldanan arasındaki ortaklıktı, zıt ihtiyaçların gizemli bir şekilde birbirinin içine geçmesiydi. Kanunun yanlış tarafındaki adam için doğru tarafa geçmek bilinçdışı bir gereksinim olabilirdi. Yalnız suçlunun bir sürüye, üyesi olabileceği herhangi bir sürüye katılmak gibi gizli bir özlemi olabilirdi. Bradshaw denen yıpranmış playboy ve alçak herifi, Burr'un aldatmacasının istekli kurbanı yapansa, nihai anlaşma için, kendisinden daha başarılı yaşayan-

Telegram: @cinciva

lardan intikam almak uğruna ne pahasına olursa olsun özel bir muamele görmenin yollarını aramaktı; en azından tavan arası dokumacısı rakibinin dosyaları evirip çevirip tekrar tekrar okumasını izlerken bunun için dua ediyordu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Bradshaw sonunda, dosyaları kendisini hasta etmiş gibi geri vererek. "Sınırı aşmanın gereği yok. Bir orta nokta vardır. Olmalı. Sen mantıklı bir adamsın, hep öyle oldun."

Burr daha az açık sözlüydü. "Ben buna orta nokta der miydim, bilmiyorum Sör Anthony," dedi dosyaları alıp evrak çantasına tıkarken, eski öfkesinin yeniden kabardığını hissediyordu. "Bana göre bu bir sonraki raunda kadar ertelenen fikstür, o kadar. Şimdi yapacağın şey *Iron Pasha*'yı aramak ve ortak arkadaşımızla sessiz bir konuşma yapmak."

"Ne tür bir konuşma?"

"Şu tür. Ona kıyametin koptuğunu söyle. Sana anlattıklarımı, gördüklerini, yaptıklarını, duyduklarını anlat." Perdesiz pencerelere baktı. "Buradan yolu görebiliyor musun?"

"Hayır."

"Yazık, çünkü şimdiye kadar yola varmışlardır. Yanıp sönen mavi ışıkların gölün üstündeki yansımalarını biraz seyrederdik diyordum. Üst kattan da mı görünmüyor?"

"Hayır."

"Senin içyüzünü gördüğümüzü, büyük dikkatsizlik ettiğini ve sahte kullanıcılarını kaynağına kadar izlediğimizi ve *Lombardy* ve *Horacio Enriques*'in ilerlemelerini büyük bir ilgiyle seyrettiğimizi söyle. Yalnız. Amerikalıların Marion'da onun için bir hücreyi ısıttıklarını söyle. Kendi davalarını açacaklarını söyle. Yalnız. Mahkemedeki yüksek dostlarının artık dost olmadığını söyle." Bradshaw'a telefonu uzattı. "Öle-

Telegram: @cinciva

siye korktuğunu söyle. Becerebilirsen ağla. Hapse gidemeyeceğini söyle. Zayıflığın için senden nefret etmesini sağla. Palfrey'i çıplak ellerimle neredeyse boğduğumu, çünkü bir an için onun Roper olduğunu sandığımı söyle."

Bradshaw dudaklarını yalayarak bekledi. Burr odayı geçip uzaktaki pencerenin karanlığına girdi.

"Yoksa ne olur," diye sordu Bradshaw gergin biçimde.

"O zaman şöyle söyle," diye devam etti Burr büyük bir isteksizlikle konuşarak. "Bütün suçlamaları geri çekeceğim. Sana ve ona karşı olan suçlamaları. Hemen. Gemisi serbest kalabilir. Darker, Marjoram, Palfrey; onlar ait oldukları yere gidecekler. Ama sen, Roper ve kargo değil." Sesi yükseldi. "Ve söyle ona, onu ve korkunç neslini dünyanın öteki ucuna kadar takip edeceğim. Söyle ona ölmeden önce temiz bir nefes alacağım." Bir an için kendini kaybetti, sonra yeniden toparladı. "Gemisinde Pine adında bir adam var. Adını duymuş olabilirsin. Corkoran Nassau'dan arayıp sana onu haber verdi. River House'un sıçanları geçmişini senin için araştırdı. Roper, Pine'ı sen telefonu kapadıktan sonra bir saat içinde bırakırsa," derken sesi yine titredi, "davayı gömerim. Sözüm söz."

Bradshaw ona şaşkınlık ve rahatlama karışımıyla bakıyordu. "Tanrım, Burr. Pine felaket bir parça olmalı!" Mutlu bir düşünce aklına geldi. "Diyorum ki eylemin bir parçasını kendine ayırmıyorsun, değil mi?" diye sordu. Sonra Burr'un bakışlarını yakaladı ve umudu söndü.

"Ona kızı istediğimi de söyle," dedi Burr, aklına sonradan gelmiş gibi.

"Hangi kızı?"

"Sen kendi işine bak. Pine'ı ve kızı istiyorum. Canlı ve zarar görmemiş olarak."

Telegram: @cinciva

Burr kendinden nefret ederek *Iron Pasha*'nın uydu numarasını okumaya başladı.

Aynı gece geç saatteydi. Palfrey yağmur yağdığını fark etmeden yürüyordu. Rooke onu bir taksiye bindirmişti, ama Palfrey parasını verip taksiyi göndermişti. Baker Caddesi yakınlarındaydı ve Londra bir Arap kenti haline gelmişti. Küçük otellerin neon ışıklı vitrinlerinde karanlık bakışlı adamlar dağınık gruplar halinde dikilip tespih çekiyor, birbirlerine el kol hareketleriyle bir şeyler anlatıyor, çocuklar yeni tren takımlarıyla oynuyor, peçeli kadınlar kendi aralarında konuşuyorlardı. Otellerin arasında özel hastaneler yükseliyordu. Palfrey bu hastanelerden birinin ışıklı girişinde dikilirken içeri girip girmemeye karar vermeye çalıştı, sonra girmemeye karar verip yürümeye devam etti.

Üzerinde paltosu ya da şapkası yoktu, şemsiye taşımıyordu. Bir taksi yanından geçerken yavaşladı, ama Palfrey'in yüzündeki dalgınlığı aşmak mümkün değildi. Önemli bir şeyini kaybetmiş birine benziyordu, belki arabasını –hangi sokakta bırakmıştı? Ya da karısını –nerede buluşacaklardı? Bir kez para, anahtar ya da sigara var mı diye bakmak için ıslak ceplerini yokladı. Kapanmak üzere olan bir puba gidip bara beş sterlin bıraktı, duble viski istedi. Viskisini susuz içip bozukluğunu almadan, "Apostoll" diye mırıldanarak oradan ayrıldı, ama daha sonra bunu doğrulayan tek tanık Palfrey'in *apostate** dediğini sanan bir teoloji öğrencisiydi. Sokak Palfrey'i tekrar ele geçirmişti ve o arayışına devam ediyor, her şeye bakıyor ve bir şekilde reddediyordu: hayır, orası değil, burası değil, şurası değil. Saçları sarıya boyalı bir fahişe dikildiği kapı eşiğinden güleryüzlü bir şekilde onu çağırdı, ama

* Din değiştiren kişi –çn.

Telegram: @cinciva

Palfrey başını iki yana salladı; sen de değilsin. Başka bir bara girdi. Barmen son siparişleri alıyordu.

"Pine denen adama," dedi Palfrey, dalgınca kadehini kaldırdığı adama doğru. "Çok aşık." Adam sessizce onunla birlikte içti, çünkü Palfrey'in sarsılmış olduğunu düşündü. Birisi kız arkadaşını çalmış olmalı, diye düşündü. Onun gibi bir bücür olunca buna şaşmamak gerekirdi.

Palfrey yeşil adayı seçti. Üçgen biçiminde yükseltilmiş ve etrafı parmaklıklarla çevrilmiş alanı. Parmaklıkların amacı insanı dışarıda tutmak mı, yoksa içeride tutmak mı belli değildi. Ama ada hâlâ aradığı şey değildi. Tanıdık bir nokta veya avantajlı bir nokta olabilirdi.

Korkulukların kapısından da girmedi. Çocukların parkta yaptığı şeyi yaptı, diyordu başka bir tanık: Topuklarını dışarıdaki kaldırıma koyup kollarını arkasında, korkuluğun üstünde birleştirdi, böylece bir süre için dönmekte olan bir atlıkarıncanın dışına asılmış gibi göründü. Bu arada evine geri dönmek için acele eden iki katlı otobüslerin gelip geçişini seyretti.

Sonunda nerede olduğunu anlayan birisi gibi üstünü düzeltip omuzlarını dikleştirdi, Anma Günü'ndeki eski bir askere benzediğini düşünerek hızla giden bir otobüs seçip kendini altına attı. Ve yolun o kısmında, gecenin bu saatinde, yollar yağan yağmur yüzünden buz pisti gibiyken zavallı şoförün yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve Palfrey şoförü suçlayacak son kişiydi.

Palfrey'in cebinde biraz yıpranmış da olsa elle ama hukuki bir dille yazılmış bir vasiyet bulundu. Bütün borçlarını bağışlıyor ve Goodhew'u vasisi tayin ediyordu.

Telegram: @cinciva

29

Bin beş yüz ton ağırlığında, yetmiş altı metre uzunluğunda olup 1987'de Hollandalı Feadship tarafından, mevcut sahibi Romalı iç mimar Lavinci'nin talimatlarına göre çelikten inşa edilen, iki bin beygir gücündeki MWM dizel motorlu, Vosper stabilizerlerle, çarpışma önleyici takımın da dahil olduğu Immarisat uydu-iletişim-sistemleri radarıyla donatılmış –bunların yanı sıra sözünü etmeye bile değmeyen faks, teleks, bir düzine kasa Dom Perignon ve Noel kutlaması beklentisiyle canlı Noel ağacı da mevcuttu– *Iron Pasha* kış yolculuğuna çıkmak üzere sabah gelgitiyle birlikte Antiller'deki Antigua'da bulunan İngiliz Limanı Nelson's Tersanesi'nden yola çıktı. Windward ve Grenadine Adaları ve nihayetinde Blanquilla Adaları, Orchila ve Bonaire yoluyla Curoçao'ya gidiyordu.

Antigua'nın asortik St. James Kulübü'nden gelen az sayıda iyi isim ve yüz, *Iron Pasha*'yı yolculamak üzere rıhtımda toplanmıştı. Her zaman popüler olan uluslararası girişimci Bay Dicky Onslow Roper ve zarif konukları kalkan geminin kıç tarafında dikilip "Yolunuz açık olsun" ve "Harika zaman geçir Dicky, bunu

Telegram: @cinciva

hak ettin" çığlıklarına el sallarken havalı kornalar ve gemi düdükleri duyuluyordu. Bay Roper'ın parlayan bir kristali sergileyen kişisel flaması ana direkte dalgalanıyordu. Sosyetik seyirciler, karısı Caroline'ın koluna girip ayrıldıkları yönündeki söylentilere son veren Lord Langbourne (yakınları için Sandy) ve Bay Roper'ın bir yılı aşkın bir süredir birlikte olduğu zarif Bayan Jemima (arkadaşları için Jed) Marshall ve Exumas'daki Roper Xanadu'nun tanınan hostesi gibi en sevdikleri tanıdık yüzleri gördüklerine çok memnundular.

Diğer on altı konuk uluslararası sektöre yön verenlerden dikkatle seçilmiş arkadaşlardan oluşuyordu. Bunların arasında kısa bir süre önce Yunan hükümetinden Spetsai Adasını alma girişiminde bulunan Petros (Patty) Kaloumenos, Amerikan çorbalarının varisi Bunny Saltlake, İngiliz yarış sürücüsü Gerry Sandown ve Fransız karısı ve kendi yatı *Marceline* şu anda Bremerhaven'de yapım aşamasında olan Amerikalı film yapımcısı Marcel Heist gibi nüfuzlu kişiler bulunuyordu. Hiç çocuk yoktu. Daha önce *Iron Pasha*'da hiç yolculuk yapmamış olanlar ilk günlerini gemiye hayran olarak geçiriyordu: hepsinde *king size* yatakların bulunduğu sekiz kamara, hi-fi, telefon, renkli televizyon, Redouté baskılar ve tarihi kaplamalar; antika oyun masasının ve her biri ceviz ağacından yapılma girintilere yerleştirilen on sekizinci yüzyıla ait bronz heykellerle donatılmış, yumuşacık aydınlatılmış, kırmızı pelüş kaplı Edward tarzı salon; Watteau sonrası ağaç resimlerinin sergilendiği yemek salonu; havuz, jakuzi, solaryum ve gayrı resmi yemekler için İtalyan tarzı kıç güvertesi.

Ama dedikodu sütunları Yeni Zelandalı Bay Derek Thomas konusunda bir şey yazmıyordu. Hiçbir Ironbrand halkla ilişkiler broşüründe yer almıyordu. Ye-

Telegram: @cinciva

mekte duyarlı sohbetlerle arkadaşlarını eğlendirmiyordu. *Pasha*'nın, Herr Meister's'ın şarap mahzenine en çok benzeyen yerinde zincirlenip ağzı tıkanmış bir halde, Binbaşı Corkoran ve yardımcılarının ziyaretleriyle giderilen, kanlı bir yalnızlık içinde karanlıkta yatıyordu.

Pasha'nın mürettebatının ve personelinin toplam sayısı yirmiydi. Bunlara kaptan, yardımcısı, makinist, yardımcı makinist, konuklar için bir aşçı, mürettebat için bir aşçı, başhostes ve kâhya, dört tayfa ve kamarot dahildi. Şirket helikopter ve deniz uçağı için birer de pilot temin etmişti. Güvenlik ekibine Jed ve Corkoran'la birlikte uçan iki Alman-Arjantinli güvenlik görevlisi de eklenmişti. Güvenlik ekibi koruduğu gemi kadar zengin donatılmıştı. Bu bölgede korsanlık geleneği kesinlikle sona ermemişti. Geminin cephanesi denize uzun süre ateş açıp yağmacı gemileri uzaklaştırmaya veya yanaşan düşman araçları batırmaya yeterli güçteydi. Cephane ön taraftaki ambarda duruyordu. Geminin güvenlik ekibi de orada, parmaklıklarla korunan, paslanmaz çelik bir kapının arkasına karargâh kurmuştu. Jonathan orada mı tutuluyordu? Denizde üç gün geçirdikten sonra Jed'in çıldırtıcı kanaati bu yöndeydi. Ama Roper'a sorduğunda kendisini duymamış gibi yapıyor, Corkoran'a sorduğunda çenesini havaya kaldırıp kaşlarını haşin bir şekilde çatıyordu.

"Fırtınalı sular, aşkım," dedi Corkoran sıkılı dişlerinin arasından. "Bu konuyu hiç açma, benim tavsiyem. Yemeğini ye, yatağında yat, dikkat çekme. Bu herkes için daha güvenli. Benden duymuş olma."

Jed'in Corkoran'da gözlediği dönüşüm şimdiye kadar tamamlanmıştı. Eski miskinliğinin yerini sıçansı bir keskinlik almıştı. Nadiren gülümsüyor, sade veya

Telegram: @cinciva

güzel olmalarına göre erkek mürettebata hırçın emirler veriyordu. Küflü smokinine madalyalarını iğnelemişti ve Roper orada olup çenesini kapamadığı sürece dünya problemleri hakkında büyüklenmeci bir monolog halinde konuşuyordu.

Jed'in Antigua'ya varışı hayatının en kötü günü olmuştu. O zamana kadar bir sürü kötü gün yaşamış, Katolik vicdanı ona bir sürü kötü gün sağlamıştı. Başrahibe'nin koğuşa girip eşyalarını toplamasını, taksinin kapıda beklediğini söylediği gün vardı. Kızlığını bozmak için elinden geleni yapan, ama başarılı olamayan köylü bir oğlanla sundurmada çırılçıplak yakalanan on altı yaşındaki bakire bir fahişeyle ne yapılacağı konusunda papazın tavsiyesini alan babasının ona odasına gitmesini söylediği gün vardı. Hammersmith'te yatmayı reddettiği iki oğlanın sarhoş olup dava arkadaşlığı yapmaya karar verdiği ve biri tutarken diğerinin ona tecavüz ettiği gün vardı. Ve Paris'te uyuyan bedenlerin üstünden geçip doğruca Roper'ın kollarına atılmasından önce de çok çılgın günleri olmuştu. Ama İngiliz Limanı Antigua'da *Pasha*'ya bindiği gün diğerlerini açık ara geride bırakmıştı.

Uçakta dergilerine sığınarak Corkoran'ın örtülü hakaretlerine aldırmamayı başarmıştı. Antigua havaalanında Corkoran elini işgüzarca koluna koymuş, Jed kolunu kurtarmaya çalışınca mengene gibi sıkmıştı. Bu arada iki sarışın adam da arkalarından geliyordu. Limuzinde Corkoran önde, iki adam iki yanına fazlasıyla yakın oturmuştu. *Pasha*'nın iskelesine çıkarken üçü hiç kuşkusuz Roper'a, eğer izliyorsa, emirlerine itaat ettiklerini göstermek üzere hep birlikte etrafını sarmıştı. Karga tulumba kamaranın kapısına götürülmüş, Corkoran kapıyı çalarken beklemek zorunda kalmıştı.

Telegram: @cinciva

"Kim o?"

"Bayan Marshall, Şef. Sağ ve orta düzeyde salim."

"İçeri al Corks."

"Bavuluyla mı Şef, yoksa bavulsuz mu?"

"Bavulla."

Jed içeri girdi, Roper'ın masasında, sırtı kendisine dönük oturduğunu gördü. Bir görevli bavulunu odaya koyup geri çekilirken, Roper öylece bekledi. Kalemiyle izleyerek bir şey okuyordu. Bir sözleşme, bir şey. Jed onun okumayı bitirmesini ya da kalemi bırakıp kendisine dönmesini bekledi. Hatta ayağa kalkmasını. Ama Roper bunları yapmadı. Sayfanın sonuna geldi, bir şeyler karaladı, Jed paraf attığını düşündü, sonra diğer sayfaya geçip okumaya devam etti. Daktilo edilmiş, kalın, kenarları kırmızı olan mavi bir belgeydi. Okunacak birkaç sayfa daha vardı. Vasiyetnamesini yazıyor, diye düşündü Jed. *Ve eski metresim Jed'e kesinlikle hiçbir halt bırakmıyorum...*

Üzerinde denizci mavisi, terzi elinden çıkma, kıvrık yakalı, kırmızı kordonlu ipek robdöşambrı vardı. Bunu giymesi ya az önce seks yaptıkları ya da biraz sonra yapacakları anlamına geliyordu. Okurken sanki Jed'in ona hayranlıkla baktığını hissediyormuş gibi ara sıra omuzlarını oynatıyordu. Roper omuzlarıyla her zaman gurur duymuştu. Jed hâlâ ayakta duruyordu. Roper'dan iki metre uzakta. Üzerinde kot pantolon ve kazak vardı. Birkaç altın kolye takmıştı. Roper onun altın takmasını seviyordu. Halı patlıcan moru ve yepyeniydi. Çok pahalı, çok kalın. Kristal'deki ateşin önünde numuneler arasından birlikte seçmişlerdi. Jonathan da tavsiye vermişti. Jed halıyı ilk kez yerde görüyordu.

"Seni rahatsız mı ediyorum?" diye sordu, Roper başını hâlâ çevirmeyince.

"Hiç," diye cevap verdi Roper, başını kâğıtlardan kaldırmadan.

Telegram: @cinciva

Bir koltuğun kenarına ilişip goblen çantasını kucağına koydu. Roper'ın bedeninde öyle büyük bir öz kontrol, sesinde öyle baskılanmış bir gerilim vardı ki Jed onun her an ayağa kalkıp kendisine vuracağını hissediyordu. Muhtemelen hepsi tek bir harekette olacaktı: ayağa fırlama, elinin tersiyle onu hafta ortasına kadar uyutacak bir tokat. Bir zamanlar hazır cevap olduğu için kendisini böyle cezalandıran, İtalyan bir sevgilisi olmuştu. Yumruk Jed'i odanın karşı tarafına savurmuştu. Yere düşmeliydi, ama binicilik dengesi ona yardım etmiş, eşyalarını alır almaz, yumruğun etkisinin kendisini evin dışına taşımasına izin vermişti.

"Istakoz söyledim," dedi Roper yine bir belgeye paraf atarken. "Enzo'nun yerinde Corky'nin küçük numarasından sonra sana bunu borçlu olduğumuzu düşündüm. Istakoz senin için iyi mi?"

Cevap vermedi.

"Adamlar senin Thomas kardeşle biraz yuvarlandığını söylüyorlar. Onu seviyor musun? Bu arada gerçek adı Pine. Sana Jonathan."

"Nerede o?"

"Bunu soracağını düşündüm." Bir sayfa çeviriyor. Kolunu kaldırıyor, okuma gözlüklerini düzeltiyor. "Uzun süredir devam ediyordu, değil mi? Yazlık evde acele sevişmeler? Ormanda? Çok iyi olduğunuzu söylemeliyim, ikinizin de. Etrafta onca çalışan varken. Ben de aptal değilim. Hiçbir şey fark etmedim."

"Sana Jonathan'la yattığımı söyledilerse yatmadım."

"Kimse yatma konusunda bir şey söylemedi."

"Sevgili değiliz."

Başrahibe'ye de aynı şeyi söylemişti, ama fayda etmemişti. Roper okumayı bıraktı, ama başını çevirmedi.

Telegram: @cinciva

"Peki nesiniz?" diye sordu. "Eğer sevgili değilseniz nesiniz?"

Sevgiliyiz, diye kabullendi aptal gibi. Fiziksel ya da duygusal sevgili olmaları hiç fark etmiyordu. Jonathan'a olan aşkı ve Roper'a ihaneti olmuş bitmiş şeylerdi. Gerisi sundurmada olduğu gibi teknikti.

"Nerede o?" diye sordu.

Okumayla çok meşgul. Mont Blanc'ıyla bir şey düzeltirken omuzları hareket ediyor.

"Gemide mi?"

Heykeli andıran hareketsizlik, babasının düşünceli sessizliği. Ama babası dünyanın cehenneme doğru gittiğinden korkuyor ve zavallıcık nasıl durduracağını bilmiyordu. Ama Roper dünyaya bu konuda yardım ediyordu.

"Kendi başına yaptığını söyledi," dedi Roper. "Doğru mu? Jed hiçbir şey yapmadı. Pine dost, her şeyi Pine yaptı. Jed kar beyaz. Zaten ne olduğunu anlamayacak kadar kalın kafalı. Basın bülteninin sonu. Hepsi onun işi."

"Hangi iş?"

Roper kalemini bırakıp ayağa kalktı. Hâlâ ona bakmamaya çalışıyordu. Odayı geçip lambri kaplı duvara gitti, bir düğmeye bastı. İçki dolabının elektronik kapıları açıldı. Buzdolabını açtı, bir şişe Dom çıkardı, mantarını açtı, kendine bir kadeh doldurdu. Sonra ona bakmayla bakmama arasında bir uzlaşmaya varmış gibi dolabın içindeki aynada, viski, vermut ve Campari şişeleri arasından görebildiği yansımasına konuştu.

"İster misin?" diye sordu neredeyse şefkatle. Dom şişesini kaldırıp ona gösterdi.

"Hangi iş? Ne yapmış?"

"Söylemiyor. Ona sordum, ama söylemedi. Ne yaptı, kimin için, kimle birlikte, neden, ne zaman başladı.

Telegram: @cinciva

Parasını kim veriyor. Hiçbir cevap yok. Cesur adam. İyi seçim yapmışsın. Tebrikler."

"Neden bir şey yapmış olması gerekiyor? Ona ne yapıyorsun? Bırak gitsin."

Roper dönüp ona doğru geldi, sonunda soluk, yorgun gözleriyle dosdoğru Jed'e baktı. Jed bu kez onun kendisine vuracağından emindi, çünkü gülümsemesi doğal olamayacak kadar rahattı, tavırları o kadar dikkatlice endişesizdi ki içinde farklı bir Roper olmalıydı. Gözünde hâlâ okuma gözlüğü olduğundan, ona bakarken başını öne eğmek zorunda kalıyordu. Gülümsemesi destekleyici ve çok yakındı.

"Tertemiz, değil mi, sevgilin? Bembeyaz, değil mi? Bay Temiz? Onu almamın tek nedeni kiralık bir hödüğün oğlumun başına tabanca dayamasıydı. Onun bu oyunla bir ilgisi olmadığını mı söylüyorsun? Saçma, tatlım, gerçekten. Bana bir aziz bul, mum yakayım. O zamana kadar param cebimde kalsın." Jed'in seçtiği sandalye tehlikeli derecede alçaktı. Üzerine eğilirken Roper'ın dizleri onun çenesine geliyordu. "Seni düşünüp duruyorum, Jeds. Senin gerçekten de sandığım kadar aptal olup olmadığını merak ediyorum. Pine ve senin bu işin içinde birlikte olup olmadığınızı. At satışında kim kimi aldı, ha? Ha?" Bu arada Jed'in kulağını büküyor, muzipçe eğleniyordu. "Kadınlar çok zeki varlıklar. Zeki, *zeki* insanlar. Kafalarının içinde bir şey yokmuş gibi yaptıklarında bile. Senin *onları* seçtiğini düşünmeni sağlıyorlar, ama aslında onlar *seni* seçiyor. Sen bir tuzak mısın, Jed? Tuzak gibi *görünmüyorsun*. Çok güzel bir kadın gibi görünüyorsun. Sandy senin tuzak olduğunu düşünüyor. Seninle yatmış olmayı diliyor. Tuzak olduğun anlaşılsa Corks hiç şaşırmaz," derken kadınca sırıttı, "ve senin güzel adamın bir şey söylemiyor." Kulağını her sözle aynı ritimde büküyordu. Acı verecek kadar değil. Oyun oynar gibi. "Bizimle

Telegram: @cinciva

samimi ol Jeds. Olur mu sevgilim? Şakayı paylaş. Birlikte gülelim. *Tuzaksın* değil mi, tatlım? Güzel popolu bir tuzaksın sen?"

Elini Jed'in çenesine götürdü. Başparmağıyla işaret parmağının arasına alıp yüzüne bakmak için başını kaldırdı. Jed onun gözlerindeki sık sık nezaketle karıştırdığı keyfi gördü ve bir kez daha sevdiği adamın, inanmayı istediği parçalarını bir araya getirerek, uymadığını düşündüğü parçaları çıkararak yaptığı başka biri olduğunu gördü.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi. "Beni almana izin verdim. Korkmuştum. Bir melek gibi geldin. Bana hiç yanlış yapmadın. Şu ana kadar. Ve ben senin için elimden geleni yaptım. Bunu biliyorsun. O nerede," diye sordu doğruca gözlerine bakarak.

Roper onun çenesini bırakıp şampanya kadehini kendinden biraz uzakta tutarak kamarada yürümeye başladı.

"İyi fikirdi kızım," dedi onaylarcasına. "Aferin. Kurtar onu. Sevdiğini kurtar. Ekmeğinin içine eğe koy. Ziyaret gününde demir parmaklıkların arasından sokarsın. Sarah'yı da birlikte getirmemen çok yazık. İkiniz birlikte gün batımına doğru giderdiniz." Ses tonunda bir değişiklik yoktu. "Burr diye birini tanımıyorsundur, değil mi Jeds? İlk adı Leonard? Kuzeyli bir hödük? Koltuk altları kokan? Manastır eğitimi almış? Hiç karşılaştın mı? Onunla hiç yattın mı? Belki kendisine Smith diyordur. Yazık. Tanıyor olabileceğini düşünmüştüm."

"Öyle birini tanımıyorum."

"Ne tuhaf. Pine da tanımıyor."

Giysilerini dikkatle seçip sırt sırta yemek için giyindiler. *Pasha*'daki günlerinin ve gecelerinin resmi çılgınlığı başlamıştı.

Telegram: @cinciva

Menüler. Başgarson ve aşçılarla konuşma. Bayan Sandown Fransız. Bu yüzden sadece salata yese ve yemek konusunda bir şey bilmediği konusunda yemin etse de, onun her şeyle ilgili fikri mutfak tarafından İncil gibi kabul edilmeli.

Çamaşırlar. Konuklar yemek yemedikleri zamanlar üzerlerini değiştiriyor, yıkanıyor ve çiftleşiyorlardı ki bu da her gün temiz çarşaf, havlu, giysi ve masa örtüsü olması gerektiği anlamına geliyor. Yat yemek ve çamaşırlarıyla yol alıyor. Servis güvertesinin tamamı çamaşır makineleri, kurutma makineleri ve ütülerle dolu. İki görevli sabahtan akşama kadar bunlarla ilgileniyor.

Saçlar. Deniz havası insanın saçlarına korkunç şeyler yapabiliyor. Her akşam beşte konuk güvertesi kurutma makinelerinin sesleriyle uğulduyor ve konuklar daha hazırlıklarının yarısındayken bozulmaları makinelerin özelliklerinden. Bu yüzden Jed saat tam altıya on kala saçları tuvalet fırçası gibi dikilmiş, yarı giyinik, kavgacı bir kadını elinde kurutma makinesini sallayarak dolaşırken bulacağına emin olabiliyor. "Jed, tatlım, acaba sen?" Çünkü kâhyanın bu saatte artık yemek masasıyla ilgilenmesi gerekiyor.

Çiçekler. Her gün deniz uçağı en yakın adaya gidip taze çiçekler, taze balık, deniz ürünleri, yumurta, gazete ve mektupları getiriyor. Ama Roper en çok çiçekleri önemsiyor. *Pasha* çiçekleriyle ünlü ve ölü ya da düzgün yerleştirilmemiş çiçek görmek alt güvertede ciddi sarsıntılara yol açabiliyor.

Eğlence. Nerede yüzebilir, dalabiliriz, kimi ziyaret edebiliriz, değişiklik olsun diye dışarıda yiyelim mi, birilerini almak için helikopter ya da deniz uçağını gönderebilir miyiz, birilerini kıyıya götürebilir miyiz? Çünkü *Pasha*'daki konuklar durağan bir nüfus değil. Ne kadar kaldıklarına bağlı olarak ada-

Telegram: @cinciva

dan adaya değişebiliyor; yeni kan, yeni bayağılıklar, Noel'e yeni bir yaklaşım getirebiliyorlar: İnsan hazırlıkların nasıl da gerisinde kalabiliyor canım, daha hediyelerimi bile *düşünmedim*. Senin ve Dicky'nin evlenme zamanınız geldi artık, birlikte çok harika görünüyorsunuz.

Ve Jed kendi deliliği içinde bu çılgınca rutine ayak uyduruyor, bir açıklık arıyor. Roper'ın ekmeğin içine eğe koyma fikri yanlış değil. Jonathan'ın yanına girebilmek için beş gardiyanla, Langbourne'la ve hatta öyle bir eğilimi olsa Corkoran'la bile yatabilir.

Bu arada beklemeye devam ederken katı çocukluğunun ve manastırın bütün ritüelleri –işlerini sıkıp gülümse– onu aşağılayıcı bir kucaklamayla sarmalıyor. Onlara itaat ederken hiçbir şey gerçek değil, ama aynı zamanda hiçbir şey başıboş da değil. Bu lütufların ikisi için de minnettar ve bir açık bulma olasılığı hâlâ mevcut. Caroline Langbourne ona Sandy'yle evliliğin nimetleriyle ilgili uzun bir vaaz verirken –ne de olsa o küçük, sürtük dadı Londra'ya döndü– Jed hülyalı bir şekilde gülümseyip, "Oh Caro, ikiniz için de çok sevindim. Tabii ki çocuklar için de." Ve Caroline, Dicky ve Sandy'nin yaptığı işlerle ilgili delice şeyler söylediğini, ama Sandy'yle konuştuktan sonra her şeyi olduğundan daha kötü gördüğünü itiraf etmek zorunda olduğunu –yani gerçekten bugünlerde insan ellerini birazcık kirletmeden nasıl para kazanabilir ki– söylediğinde Jed buna da memnun oluyor ve Caro'yu bu konuda söylediği tek bir şeyi bile hatırlamadığı konusunda ikna ediyor, zaten iş söz konusu olduğunda her şey bir kulağından girip ötekinden çıkıyor, bunun için Tanrı'ya şükür...

Ve gece Roper'la yatıyor, açık bekliyor.

Roper'ın yatağında.

Telegram: @cinciva

Onun yanında giyinip soyunuyor, onun mücevherlerini takıp konuklarını büyülüyor.

Karşılaşma genellikle şafakta oluyor, iradesi ölmekte olan birinin iradesi gibi en zayıf olduğunda. O Jed'e uzanıyor ve Jed korkunç bir hevesle çağrısına hemen cevap veriyor, kendi kendine bunu yaparken Jonathan'ın baskıcısının dişlerini söktüğünü, onu ehlileştirdiğini, ona rüşvet verdiğini, Jonathan'ın kurtuluşu için onunla barış yaptığını söylüyor. Ve bir açık bekliyor.

Çünkü ilk çatışmalarını takip eden, paylaştıkları bu delice sessizlik içinde Roper'dan sürekli olarak almaya çalıştığı şey bu: korumasını geçmek için bir şans. Kötü bir zeytinyağı kadar önemli bir konuda birlikte gülebiliyorlar. Ama cinsel coşkunlukları içinde bile onları hâlâ birbirine bağlayan tek konudan bahsetmiyorlar: Jonathan.

Roper da bir şey bekliyor mu? Beklemekte olan Jed öyle düşünüyor. Yoksa neden Corkoran tuhaf zamanlarda kapıyı çalıp başını içeri uzatıp iki yana salladıktan sonra geri çekilsin? Jed, kabuslarında Corkoran'ı Jonathan'ın celladı olarak görüyor.

Artık Jonathan'ın nerede olduğunu biliyor. Bunu ona Roper söylemiyor, ama bu onun için eğlenceli bir oyun gibi. Jed ipuçlarını bulup birleştirirken onu seyrediyor. Ve Jed artık biliyor.

Önce geminin ön tarafında, konuk kamaralarının altındaki güvertedeki doğal olmayan gruplaşmayı fark ediyor: insan engeli, kaza havası. Jed'in parmak basabileceği bir şey yok, hem zaten geminin o tarafı kendisi için her zaman belirsizdi. Masumiyet günlerinde oradan güvenlik bölgesi diye konuşulduğunu duymuştu. Başka bir sefer hastane olduğunu duymuştu. Geminin ne konuklara ne de mürettebata uy-

Telegram: @cinciva

gun olmayan bir parçası. Ve Jonathan ikisi de olmadığı için Jed hastanenin ona uygun bir yer olduğunu düşünüyor. Mutfakta özellikle oyalanırken kendisinin ısmarlamadığı yemek tepsileri görüyor. Tepsiler giderken dolu, dönerken boş.

"Birisi hasta mı?" diye soruyor Frisky'ye, onu yolda durdurarak.

Frisky'nin tarzı artık saygılı değil, zaten hiç olmamıştı. "Neden olsun ki?" diyor küstahça. Tepsi dolu. Tek elle taşıyor.

"O zaman o lapayı kim yiyor –yoğurt, tavuk suyu– kimin için o?"

Frisky tepside ne olduğunu ilk kez fark etmiş gibi yapıyor. "Ah, bu Tabby'nin, bayan." Daha önce ona hiç "bayan" diye hitap etmemiş. "Biraz dişi ağrıyor. Antigua'da yirmilik dişini çektirdi. Çok kanadı. Ağrı kesici alıyor. Evet."

Jed, Jonathan'ı kimin ve ne zaman ziyaret ettiğini keşfetmeye başlıyor. Ritüellerin olması onun için bir avantaj, bu yüzden gemideki en ufak bir düzensiz hareket onu ilgilendiriyor; güzel Filipinli hostesin kaptanla ya da yardımcısıyla –veya bir öğleden sonra Caroline kıç tarafındaki güvertede güneşlenirken oluverdiği gibi Langbourne'la– yatıp yatmadığını hemen anlıyor. Jonathan'ın hücresi olduğuna inandığı kamaraya giden özel merdivenlerin üstündeki kamarada Roper'ın güvendiği üç kişinin –Frisky, Tabby ve Gus– kaldığını öğreniyor. Alman-Arjantinliler durumdan şüpheleniyor olabilir, ama sırrı paylaşmıyorlar. Ve Corkoran –yeni, kibirli, işgüzar Corkoran– günde iki kez orayı ziyaret ediyor, büyük bir ciddiyetle girip huysuz bir havada geri dönüyor.

"Corky," diyor yalvarırcasına, eski dostluklarından faydalanarak. "Corks, sevgilim, lütfen –Tanrı aşkına– o nasıl, hasta mı? Burada olduğumu biliyor mu?"

Telegram: @cinciva

Ama Corkoran'ın yüzü ziyaret ettiği karanlığın gölgesini taşıyor. "Seni uyardım, Jed. Sana her türlü şansı verdim," diye karşılık veriyor kızgınlıkla. "Beni duymadın. Çok inatçıydın." Ve gücenik biri gibi yoluna gidiyor.

Sandy Langbourne da ara sıra ziyarete gidiyor. Bunun için yemekten sonra, karısından daha eğlenceli bir arkadaş arayışıyla güverteleri sinsice dolaştığı akşam saatlerini seçiyor.

"Seni pislik Sandy," diye fısıldıyor kadın, adam kurumla yanından geçerken. "Seni şımarık pislik."

Langbourne bu saldırılardan etkilenmiyor. Bunları umursamayacak kadar güzel ve bezgin.

Jonathan'ın diğer ziyaretçisinin Roper olduğunu da biliyor, çünkü Roper ön taraftan geldiğinde genellikle dalgın oluyor. Oraya gittiğini görmese bile yeniden ortaya çıktığında tavırlarından anlayabiliyor. Langbourne gibi o da akşamları seviyor. Önce güvertede yürüyüşe çıkıyor, kaptanla, çok sayıdaki borsacılardan veya bankacılardan biriyle laflıyor. Sonra manyetik bir çekim hissediyormuş gibi geminin ön tarafına yöneliyor. Ve gözden kayboluyor. Tekrar ortaya çıktığında yüz ifadesi düşünceli oluyor.

Ama Jed yalvarmaması, ağlamaması, bağırmaması veya olay çıkarmaması gerektiğini biliyor. Roper'ı tehlikeli hale getiren bir şey varsa, o da olay çıkartılması. Saygınlığın haksız yere zedelenmesi. Ayaklarının dibinde ağlayan kadınlar.

Ve Jed Jonathan'ın İrlanda'da yapmaya çalıştığı şeyi yaptığını biliyor veya bildiğini düşünüyor. Kendi cesaretiyle kendini öldürüyor.

Burası Herr Meister'ın kilerinden daha iyiydi, ama aynı zamanda çok çok daha kötüydü. Burada siyah duvarların etrafında dolaşıp durmak yoktu. Bunun

Telegram: @cinciva

nedeni onlara zincirlenmiş olmasıydı. İhmal edilmiyordu, varlığı bir sürü ilgili insan tarafından biliniyordu. Ama bu insanlar ağzını güderiyle tıkamış ve yapışkan bantla bantlamıştı ve ne zaman konuşmak istediğini gösteren bir işaret verirse, onu bu rahatsızlıklardan kurtaracaklarını bilse de, gereksiz yere işaret vermesinin ciddi sonuçları olduğunu çoktan göstermişlerdi. O zamandan beri "günaydın" ve "merhaba" gibi şeyler söylemek için bile hiç konuşmamak politikasına sıkıca sarılmıştı, çünkü zaman zaman sır verme eğiliminde olan biri –sadece otelci karakterindeyken olsa bile– olduğu için bu eğilimin kendisinin sonu olmasından ve "merhaba"nın "Rooke'ye konteyner numaralarını ve geminin ismini gönderdim" veya anın acısına göre aklına gelebilecek her türlü itirafa dönüşmesinden korkuyordu.

Ama ondan nasıl bir itiraf istiyorlardı? Başka ne bilmeleri gerekiyordu, bilmedikleri başka ne vardı? Onun tuzak olduğunu ve kendisiyle ilgili hikâyelerin çoğunun uydurma olduğunu biliyorlardı. Ne kadar ihanet ettiğini bilmiyorlarsa bile çok geçmeden planlarını değiştirmelerine ya da tamamen vazgeçmelerine yetecek kadar şey biliyorlardı. O zaman bu telaş niyeydi? Düş kırıklığı nedendi? Sonra yavaş yavaş seanslar daha şiddetlenmeye başladıkça Jonathan onlara bir itiraf borçlu olduğunu düşündüklerini fark etmeye başladı. Jonathan onların casusuydu. Maskesini düşürmüşlerdi. Gururları darağacından bir pişmanlık sözü duymayı talep ediyordu.

Ama onlar Sophie olmadan düşünüyordu. Jonathan'ın Gizli Ortağını bilmiyorlardı. Sophie onlardan ilerideydi. Ve şimdi de oradaydı, kahvesinin üstünden ona gülümsüyordu. Onu bağışlıyordu. Eğlendiriyordu: biraz baştan çıkarıyor, gün ışığında yaşaması için ısrar ediyordu. Yüzüne vurduklarında

Telegram: @cinciva

–uzun ve dikkatli, ama mahvederek dövmüşlerdi– alaycı bir ifadeyle yüzlerini karşılaştırdı ve dikkatini dağıtmak için ona İrlandalı çocuğu ve Heckler'ı anlattı. Ama aşırı duygusal da değildi, Sophie buna tamamen karşıydı, asla kendilerine acımaya girişmemiş, mizah duygularını hiç kaybetmemişlerdi. *Bu kadını öldürmek sen*, diye takıldı Sophie ona, alınmış siyah kaşlarını kaldırıp erkeksi bir kahkaha atarak. Hayır, Jonathan o kadını öldürmemişti. Bu tartışmayı uzun zaman önce geride bırakmışlardı. Sophie onun Ogilvey'le olan işlerini anlatmasını dinlemişti, onu anlamıştı, şimdi gülümsüyor, şimdi hoşnutsuzlukla kaşlarını çatıyor. "Bence siz görevinizi yaptınız, Bay Pine," demişti Jonathan sözlerini bitirdiğinde. "Ne yazık ki bir sürü sadakat türü var ve hepsine birden hizmet edemeyiz. Benim kocam gibi, sen de vatansever olduğuna inandın. Bir dahaki sefere daha iyi bir seçim yaparsın, belki birlikte yaparız." Tabby ve Frisky bedeninde çalıştığında –onu çoğunlukla uzun ve dayanılmaz acı veren şekillerde zincirliyorlardı– Sophie kendi bedeninin de nasıl harap olduğunu hatırlatmıştı: onu sopayla ölene kadar dövmüşlerdi. Ve Jonathan derinlerde ve yarı uykudayken ve büyük yarığın başına nasıl döneceğini düşünürken, Sophie'yi Oberland'da yaptığı –Jungfrau'nun işlerin bir hayli ters gittiği kuzey yüzünde saatte yüz mil hızla esen rüzgâra karşı açıkta kaldığı– zorlu tırmanışlarla eğlendiriyordu. Sophie sıkıldıysa bile bunu hiç belli etmiyordu. İri kahverengi gözlerini ondan ayırmadan dikkatle dinliyordu, sevgi dolu ve cesaretlendiriciydi: *Eminim kendini bir daha bu kadar ucuza vermeyeceksin, Bay Pine*, demişti sonra. *Terbiyemiz bazen cesaretimizi bizden gizleyebilir. Kahire'ye dönerken uçakta okuyacağın bir şey var mı? Sanırım ben okuyacağım. Okumak kendim olduğumu hatırlamama yardımcı oluyor.* Ve sonra Jonat-

Telegram: @cinciva

han şaşırarak yine Luxor'da olduğunu, Sophie'nin eşyalarını topladığını gördü. Kahire'den çok daha uzak bir yolculuk için refakatçi seçermiş gibi her eşyayı tek tek ve büyük bir bilinçle topluyordu.

Ve kuşkusuz onu sessizliğini korumaya teşvik eden Sophie'ydi. Ne de olsa kendisi onu ele vermeden ölmemiş miydi?

Ağzındaki bandı açıp güderiyi çıkardıklarında Roper'la şahsen konuşmak Sophie'nin fikriydi:

"Öyle olsun Tommy," dedi Tabby, gösterdiği çabayla nefes nefese kalmıştı. "Şef'le sohbet et bakalım. Sonra da eski günlerdeki gibi birlikte güzel bir bira içeriz."

Ve Roper kendisi için uygun bir zamanda onu görmeye geldi. Üzerinde denizci giysileri ve Jonathan'ın Kristal'deki soyunma odasında gördüğü kauçuk tabanlı beyaz ayakkabılar vardı. Karşısındaki sandalyeye oturdu. Jonathan'ın aklına Roper'ın kendisini ikinci kez yüzü dağılmış halde gördüğü geldi. Roper'ın yüz ifadesi iki seferde de aynıydı: aynı kırışık burun, aynı hasar ve Jonathan'ın hayatta kalma şansını değerlendirme. Onu ölene kadar dövdüklerinde Roper yanında olsa Sophie'ye nasıl bakacağını merak etti.

"İyi misin Pine?" diye sordu tatlılıkla. "Şikâyetin var mı? Sana iyi bakıyorlar mı?"

"Yatak biraz yumrulu."

Roper keyifle bir kahkaha attı. "Her şeye sahip olamazsın sanırım. Jed seni özlüyor."

"O zaman onu bana gönder."

"Bu ona göre bir sahne değil korkarım. O bir manastır kızı. Korunaklı hayatı sever."

Jonathan, Roper'a, Langbourne, Corkoran ve diğerleriyle yaptığı ilk konuşmalarda sürekli Jed'in bir şekilde Jonathan'la birlikte olduğu imasının ortaya atıldığını söyledi. Kendisi her ne yaptıysa yalnız

Telegram: @cinciva

başına yaptığını, hiçbir zaman Jed'den yardım almadığını açıkça dile getirdi. Ayrıca Jed'in Caroline Langbourne'dan ölesiye sıkıldığı ve Jonathan'ın da yalnız olduğu zamanlarda Woody'nin Evi'ne yaptığı birkaç ziyarete çok fazla anlam yüklendiğini de anlattı. Ondan sonra üzülerek başka soruya cevap veremeyeceğini açıkladı. Normalde söylenen şeyi çok çabuk anlayan Roper bir süre ne diyeceğini bilemez gibi durdu.

"Adamların oğlumu kaçırdı," dedi sonunda. "Yalanlarla evime girdin, kadınımı çaldın. Anlaşmamı bozmaya çalıştın. Konuşup konuşmaman neden umurumda olsun? Sen öldün."

Demek sadece itiraf için beklemiyorlar, bu aynı zamanda bana verdikleri ceza, diye düşündü Jonathan ağzını yeniden kaparlarken. Ve böyle bir şey mümkünse Sophie'yle olan yakınlık duygusu daha da güçlendi. Jed'e ihanet etmedim, dedi ona. Ve etmeyeceğim, söz veriyorum. Peruklu Herr Kaspar kadar sadık kalacağım.

Herr Kaspar'ın peruğu var mıydı?

Ama sana söylemedim mi? Sevgili Tanrım! Herr Kaspar İsviçreli bir kahramandır! Sırf kendine sadık kalmak için yılda yirmi bin dolar vergisiz franktan vazgeçti!

Haklısın Bay Pine, diye onayladı Sophie ciddi bir tavırla, Jonathan'ın kendisine anlattığı her şeyi dikkatle dinleyerek. Jed'e ihanet etmemelisin. Herr Kaspar gibi güçlü olmalısın ve kendine de ihanet etmemelisin. Şimdi Jed'e yaptığın gibi başını omzuma koyar mısın lütfen? Uyuyalım.

Ve o andan itibaren sorular bazen tek tek, bazen yığınlar halinde, cevapsız devam ederken Jonathan ara sıra Roper'ı aynı sandalyede görüyordu, ama artık

Telegram: @cinciva

kauçuk tabanlı beyaz geyik derisi ayakkabılarını giymiyordu. Ve arkasında hep Sophie dikiliyordu, ama kindar değildi, sadece Jonathan'a dünyanın en kötü adamının yanında olduklarını hatırlatmak istiyordu.

"Seni öldürecekler Pine," diye uyardı Roper birkaç kez. "Corky sınırını aşacak ve olan olacak. Bu homolar nerede sınır çekmeleri gerektiğini hiç bilemiyorlar. Benim tavsiyem çok geç olmadan vazgeçmen." Ondan sonra Roper yüzünde, hepimizin bir arkadaşa yardım edemediğimizde hissettiğimiz düş kırıklığı taşıyan ifadeyle arkasına yaslandı.

Sonra Corkoran gelip aynı sandalyede hevesle öne doğru eğiliyor, sorularını emir gibi sıralıyor, üçe kadar sayıyordu. Üç deyince Tabby ve Frisky yine işe başlıyordu, Corkoran yorulana ya da tatmin olana kadar:

"Beni bağışlar mısın canım? Pullu *sari*'mi giyip göbeğime bir yakut yapıştırıp birkaç tavuskuşu tüyü takacağım," diyordu sırıtarak kapıya doğru giderken.

Kimse, Corkoran bile orada uzun süre kalmıyordu. Bir adam konuşmayı reddediyorsa ve kararına sadık kalıyorsa gösteri aynı olmaya başlıyordu. Sadece iç dünyasında Sophie'yle dolaşan Jonathan bundan bir fayda sağlıyordu. Sahip olmayı istemediği hiçbir şeyi yoktu, hayatı düzenliydi, özgürdü. Kurumsal bağlılıklarından kurtulduğu için kendini kutluyordu. Annesi, babası, yetimleri ve şarkı söyleyen Annie halası, ülkesi, geçmişi ve Burr; hepsi tamamen ve peşin olarak ödenmişti. Çeşitli kadın alacaklılarına gelince, onlar suçlamalarıyla ona dokunamazlardı artık.

Ya Jed? Henüz işlemediği günahları için önceden ödeme yapmanın harika bir tarafı vardı. Onu kandırmıştı, tabii –Mama Low'un yeri, onu kandırarak kaleye girmesi, kendisini yanlış tanıtması– ama onu kurtardığını da hissediyordu, Sophie'nin görüşü tamamen bu yöndeydi.

Telegram: @cinciva

"Çok sığ düşünmüyor musun?" diye sordu Sophie'ye, genç adamların aşkları hakkında bilge kadınlara danıştıkları gibi.

Sophie ona kırılmış gibi yaptı. "Bay Pine, bence biraz çapkınsın. Sen sevgilisin, arkeolog değil. Senin Jed'in dokunulmamış bir yapısı var. Çok güzel, bu yüzden kendisine yaltaklık edilmesine, hayran olunmaya ve ara sıra kötüye kullanılmaya alışık. Bu normal."

"Ben onu kötüye kullanmadım," diye cevap verdi Jonathan.

"Ama yaltaklık da etmedin. Sana güvenmiyor. Sana geliyor, çünkü onayını istiyor. Ama sen onu onaylamıyorsun. Neden?"

"Ama Madam Sophie, sence o bana ne yapıyor?"

"İkiniz de kızdığınız bir sürtüşmeyle birbirinize bağlısınız. Bu da normal. Çekimin karanlık yanı bu. İkiniz de istediğinizi aldınız. Şimdi onunla ne yapacağınıza karar vermeniz gerekiyor."

"Ona hazır değilim. Çok banal."

"O banal değil, Bay Pine. Ve eminim sen kimse için hazır olmayacaksın. Ama âşıksın işte. Şimdi biraz uyuyalım. Yapman gereken şeyler var ve yolculuğumuzu tamamlamak istiyorsak, bütün gücümüzü toplamamız gerekiyor. Asitli içecek muamelesi Frisky'nin söylediği kadar kötü müydü?"

"Daha da kötü."

Yine neredeyse ölüyordu. Kendine geldiğinde Roper kaygılı gülümsemesiyle oradaydı. Ama Roper bir tırmanıcı değildi ve Jonathan'ın kararlılığının sabitliği konusunda bir fikri yoktu. Zirveye ulaşmak için değilse dağa neden tırmanayım, diye açıklamıştı Sophie'ye. Öte yandan içindeki otelci, duygudan kaçan bir adama her türlü anlayışı gösteriyordu. Jonathan Roper'a

Telegram: @cinciva

elini uzatmayı ve bir arkadaşlık jesti olarak onu da bu uçuruma çekmeyi, Şef'e nasıl olduğunu göstermeyi gerçekten istiyordu: hiçbir şeye inanmamakla gurur duyan sen ve her şeye inancı sağlam kalan buradaki ben.

Biraz uyudu. Yeniden uyandığında Lanyon'daydı, Jed'le yamaçta yürüyor, artık köşeyi dönünce kendisini kimin beklediğini merak etmiyordu. Kendisinden ve yanındaki kişiden memnundu.

Ama hâlâ Roper'la konuşmayı reddediyordu.

Bu ret bir yeminden fazlasına dönüşüyordu artık. Onun için değerli bir varlık, bir kaynaktı.

Roper'a istediğini vermemek, yenilenmesini sağlıyordu.

Söylemediği her sözcük, onu uykudan uyandıran sarsıcı her yumruk, tekme ya da dirsek, her yeni ve farklı acı, gelecekteki güne karşı biriktirilmek üzere yeni bir enerji ikmali sağlıyordu.

Acı dayanılmaz olduğunda kendisini acıya doğru yükselip acının yaşam veren güçlerini alıp depoladığını hayal ediyordu.

Ve bu işe yarıyordu. Jonathan'ın içindeki yakın gözlemci bu acı paravanının altında operasyonel zekâsını topluyor ve gizli enerjisini kullanacağı planı hazırlıyordu.

Kimse silah taşımıyor, diye düşündü. *Bütün iyi hapishanelerin kurallarına uyuyorlar. Gardiyanlar silah taşımaz.*

Telegram: @cinciva

30

Şaşırtıcı bir şey olmuştu.

İyi veya korkunç bir şey. Her iki şekilde de belirleyiciydi, nihaiydi, Jed'in şimdiye kadar bildiği kadarıyla hayatın sonuydu.

Telefon onları akşama doğru kaldırmıştı. Özel ve gizli Şef, demişti kaptan dikkatle. Sör Anthony, Şef, bağlamamı isteyip istemediğinizden emin değilim. Roper homurdanarak döndü. Yine robdöşambrını giymişti. Seviştikten sonra yatakta uzanıyorlardı, ama Tanrı biliyor ya, yaptıkları şey sevişmek değil, nefrete yakın bir şeydi. Roper'ın öğleden sonraları sevişme iştahı yeniden canlanmıştı. Jed'inki de. Birbirlerine duydukları iştah sevgileriyle ters orantılı olarak artıyordu. Jed seksin aşkla hiçbir ilgisi olmadığını düşünmeye başlamıştı. "Ben sevişmeye uygun bir kadınım," demişti sonrasında tavana bakarken. "Kesinlikle, öylesin," diye onaylamıştı Roper. "İstediğin kişiye sorabilirsin." Sonra telefon gelmiş, Roper sırtını ona dönmüştü: Kahretsin, evet, konuşacağım. Sonra sırtı gerilmiş, ipeğin altındaki kasları donmuş, kalçaları huzursuz bir hareketle kıpırdanıp bacakları birbirini korumak istercesine üst üste atılmıştı.

Telegram: @cinciva

"Tony, dalga geçiyorsun. Yine mi sinirlendin?... Kim? Telefona ver. Neden?... Tamam, konuş istiyorsan. Ben dinlerim. Benimle bir ilgisi yok ama dinlerim... Bana ağlamaklı hikâyeler anlatma, Tony, bu benim tarzım değil..." Ama sonra bu öfkeli müdahaleler kısaldı ve aralarındaki süre uzadı, Roper mutlak bir sessizlik içinde dinlemeye başladı. Bedeni hem tetikte hem de ölü gibi hareketsizdi.

"Bir dakika Tony," dedi birdenbire. "Bekle." Jed'e döndü, ahizeyi kapama zahmetine girmeden, "Suyu aç," dedi. "Banyoya gir, kapıyı kapa, muslukları aç. Hemen."

Jed banyoya gidip muslukları açtı ve paralel telefonu aldı, ama Roper tabii ki telefondan suyun sesini duydu ve telefonu kapaması için bağırdı. Jed muslukları biraz kısıp kulağını deliğe dayadı, ama kapı yüzünde patlayıp onu son dekorasyonlarının bir parçası olan Hollanda seramiklerinin üstüne savurdu. Sonra Roper'ın sesini duydu. "Devam et Tony. Burada küçük bir problem vardı o kadar."

Jed onun dinlemesini dinledi, ama başka bir şey duymadı. Küvete girerken bir zamanlar Roper'ın karşısına oturup ayaklarını bacaklarının arasına sokarken *Financial Times* okumayı ne kadar sevdiğini hatırladı. Bu arada kendisi de onu ayak parmaklarıyla taciz eder ve uyarmaya çalışırdı. Bazen Roper onu yatağa geri götürür, çarşafları sırılsıklam yaparlardı.

Ama bu kez Roper sadece kapıda dikiliyordu.

Robdöşambrıyla. Ona bakıyordu. Onunla ne halt edeceğini düşünüyordu. Jonathan'la. Kendisiyle.

Yüzünde çok nadiren takındığı ve Daniel'in yanında asla göstermediği benden-uzak-durun bakışı vardı: korunması için gereken her şeyi yapan ve kıran birinin bakışı.

Telegram: @cinciva

"Giyinsen iyi olur," dedi. "Corkoran iki dakika içinde burada olacak."

"Ne için?"

"Sadece giyin."

Sonra telefona geri dönüp bir numara tuşladı, sonra kararını değiştirdi. Ahizeyi o kadar büyük bir kontrolle yerine koydu ki Jed onu ve onunla birlikte bütün gemiyi paramparça etmek istediğini biliyordu. Roper ellerini kalçalarına koyup giyinirken onu seyretti, sanki giydiklerinden hoşlanmamış gibiydi.

"Mantıklı ayakkabılar giysen iyi olur."

Ve Jed'in kalbi o zaman durdu, çünkü gemide kimse güverteye uygun ayakkabılar dışında bir şey giymez ya da çıplak ayakla gezerdi. Yalnız akşamları kadınların tenis ayakkabıları giymelerine izin verilirdi, ama ince topuklu bir şey giyemezlerdi.

Jed giyinip ayaklarına New York'a seyahatlerinden birinde Bergdorf'tan aldığı mantıklı, kauçuk tabanlı, bağcıklı, süet ayakkabıları geçirdi. O sırada Corkoran kapıyı çaldı. Roper onu konuk odasına götürüp on dakika kadar yalnız başına konuştu. Bu arada Jed yatağın üstünde oturup hâlâ bulamadığı açıklığı, Jonathan'ı ve kendisini kurtaracak olan sihirli formülü düşündü. Ama aklına bir şey gelmedi.

Ön taraftaki ambarda bulunan cephanelikle gemiyi havaya uçurmayı düşünmüştü. Jonathan ve kendisi dahil herkes gemideyken, bir tür *Afrika Kraliçesi* işi olurdu bu; korumaları zehirlemeyi veya Roper'ın suçlarını akşam yemeği için toplanan konukların önünde ifşa etmeyi düşünmüştü; hatta Roper'ın boğazına bıçak dayayarak onu rehin almayı bile. Filmlerde çok işe yarayan başka fikirler de aklına gelmişti, ama personel ve mürettebat sürekli onu izliyordu. Bazı konuklar ona çok gergin göründüğünü, hamile olduğuna dair söylentiler olduğunu söylemişti. Üstelik bu

Telegram: @cinciva

gemide ona inanacak tek bir konuk bile yoktu, hem inansalar da umurlarında olmazdı.

Roper ve Corkoran konuk odasından çıktı, Roper üzerine bir şeyler giymek için ikisinin önünde çırılçıplak kaldı. Böyle şeyler onu hiç rahatsız etmiyor, hatta hoşuna gidiyordu. Jed bir an için onun kendisini Corkoran'la baş başa bırakacağından korktu. Bunun için aklına hiç iyi bir neden gelmiyordu. Corkoran'ın Roper'la birlikte kapıya gittiğini görünce rahatladı.

"Burada durup bekle," dedi Roper çıkarken. Sonradan aklına gelmiş gibi kapıyı üstüne kilitledi. Bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi.

Jed önce yatağa oturdu, sonra uzandı. Kampı iyi tarafın mı, kötü tarafın mı basacağını bilmediği bir savaştaymış gibi hissediyordu. Ama *birisi* kampı basıyordu, buna emindi. Kilitli kamarasında bile mürettebatın gergin mırıltılarını, koridorda hızlanan ayak seslerini işitebiliyordu. Makinelerin sesini duydu, gemi biraz yan yattı. Roper yeni bir rota seçmişti. Lombozdan bakınca ufkun döndüğünü gördü. Ayağa kalkınca şaşırarak Roper'ın gemi yolculuklarında giymesi için ısrar ettiği milyon dolarlık giysiler yerine basit bir kot giydiğini gördü. Okulda dönemin son gününün büyüsünü hatırlıyordu. O gün nefret ettikleri gri manastır üniformasını çıkarıp mesela pamuklu bir elbise gibi daha cüretkâr bir şey giyebiliyor, Rahibe Angela'nın hız tümseklerini aşarak onları almaya gelen anne babalarının arabasına binecekleri o müthiş an için hazırlanabiliyorlardı.

Ama bugün kendisi dışında kimse ona gidebileceğini söylememişti. Bu onun kendi fikriydi ve bütün yapabildiği bunun gerçek olmasını dilemekti.

Bir kaçış takımı hazırlamaya karar verdi. Makul ayakkabılar giymesi gerekiyorsa, başka makul şeylere de ihtiyacı olabilirdi. Sırt çantasını üst raftan indirip

Telegram: @cinciva

içine makyaj çantasını, diş fırçasını ve birkaç iç çamaşırı attı. Komodinin çekmecelerini açıp şaşırarak pasaportunu buldu, Corkoran Roper'a vermiş olmalıydı. Mücevherlerine gelince yüce gönüllü olmaya karar verdi. Roper ona mücevher vermeyi çok seviyordu ve hangi mücevherin nerede takıldığının hatırlanmasına dair bir kural vardı: gül biçimli elmas Paris'teki ilk gecelerinde; zümrüt bilezik Monaco'daki doğum günü için; yakutlar Viyana'daki Noel için. Unut onları, dedi kendi kendine ürpererek; hatıraları çekmecede bırak. Ama sonra, ne olacak, yani bunlar sadece para, diye düşünüp üç dört parça mücevheri birlikte geçirecekleri gelecekteki hayatları için aldı. Ama onları çantaya koyar koymaz, tekrar çıkarıp Roper'ın tuvalet masasına koydu. Ben bir daha asla senin mücevher kızın olmayacağım.

Ama Jonathan'ın yanında olmayabilir diye Roper'ın el yapımı gömleklerinden ve ipek iç çamaşırlarından birkaçını almada bir sakınca görmedi. Ve Roper'ın çok sevdiği, Jonathan'ın ayaklarına uyacak gibi görünen Gucci espadrilleri de aldı.

Cesareti tükenince tekrar yatağa oturdu. Bu bir numara. Bir yere gitmiyorum. Onu öldürdüler.

Jonathan sonu geldiğinde –hangi sona karar verirlerse versinler– bir çift olarak geleceklerini biliyordu. Akıllı tahmini o çiftin Frisky ve Tabby olacağı şeklindeydi, çünkü işkencecilerin de başka herkes gibi kendi kuralları vardı: bu benim işim, bu senin işin ve büyük iş en büyük insanlara gidiyordu. Gus her zaman yardımcıydı. Onu tuvalete sürüklediklerinde çift olmuşlardı, onu süngerle sildiklerinde çift olmuşlardı. Onu kendi titiz nedenleri yüzünden temizlemişlerdi, onun için değil: Kolón'da altına yapmakla tehdit ettiği zamanı hiç unutmamışlardı ve ona öfkelendiklerinde

Telegram: @cinciva

ona hep iğrenç, küçük bir pislik olduğunu söylemişlerdi, bunu düşünmek bile özgürlüktü.

Bu yüzden Frisky ve Tabby kapıyı hızla açarak tepedeki mavi ışığı açıp solak Frisky Jonathan'ın sağ tarafına geçip sol elini acil durumlar için boşta bırakır, Tabby Jonathan'ın başının sol tarafına çömelirken –her zamanki gibi anahtarlarıyla uğraşıyor, hiçbir zaman doğrusunu bulamıyordu– her şey Jonathan'ın önceden tahmin ettiği gibiydi, yalnız ziyaretlerinin amacı hakkında bu kadar açık sözlü olmalarını beklemiyordu.

"Ne yazık ki hepimiz senden çok ama çok sıkıldık, Tommy. Özellikle de Şef," dedi Tabby. "Bu yüzden bu yolculuğa çıkıyorsun. Bunun için üzgünüm, Tommy. Fırsatın vardı, ama inat ettin."

Tabby bunu söyledikten sonra can sıkmaya kalkabilir diye Jonathan'ın karnına isteksizce bir tekme attı.

Ama görebildikleri kadarıyla Jonathan can sıkma aşamasını çoktan geçmişti. Hatta Frisky ve Tabby bir an için can sıkıntısının sonsuza kadar gitmiş olabileceğini düşündü, çünkü onun öne doğru yığıldığını, ağzının açılıp başının yana kaydığını görünce Frisky bir dizinin üstüne çöküp başparmağıyla Jonathan'ın göz kapağını kaldırdı, gözüne baktı.

"Tommy? Hadi ama. Kendi cenazeni kaçıramazsın, değil mi?"

Sonra harika bir şey yaptılar. Onu orada öylece bıraktılar. Zincirlerini çözüp ağzındaki tıkacı çıkardılar, Frisky yüzünü temizleyip ağzına yeni bir bant yapıştırdı, ama güderiyi tıkamadı. Tabby, Jonathan'ın üzerindeki tişört kalıntısını çıkarıp yerine yenisini giydirdi.

Ama Jonathan bez bebek gibi gevşek duruyorsa da gizli enerji deposu bedeninin her parçasına akmaya

Telegram: @cinciva

başlamıştı. Ezilmiş ve krampla yarı felç olmuş kasları hareketin verdiği rahatlıkla ona bağırıyordu. Ezilmiş elleri ve kıvrılmış bacakları yanıyor, bulanık görüşü Frisky yüzünü silerken bile berraklaşıyordu.

Bekledi. Gecikmenin avantajını kullandı.

Onları uyut, diye düşündü onu ayağa kaldırırlarken.

Onları uyut, diye düşündü yine, destek için kollarını omuzlarına atıp koridorda onu sürüklerken bütün ağırlığını onlara vererek.

Onları uyut, diye düşündü, Frisky iki büklüm halde öndeki merdivenden çıkıp Tabby arkasından desteklerken.

Ah, Tanrım, diye düşündü, kara gökyüzünde uzanan yıldızları ve suların üstündeki büyük kırmızı ayı görünce. Ah, Tanrım, son dakikam böyle olsun.

Üçü bir aile gibi güvertede dikildi. Jonathan kıç tarafındaki tavernadan gelen otuzların müziğini ve akşam eğlencesi başlarken neşeli sesleri duyabiliyordu. Geminin ön tarafı karanlıktı. Jonathan kendisini vuracaklar mı diye merak ediyordu. Müzik sesinin arasında mermi sesini kim duyacaktı?

Gemi rotasını değiştirmişti. Kıyı birkaç mil ötede uzanıyordu. Bir yol vardı. Yıldızların altındaki sokak lambalarını görebiliyordu. Burası bir adadan çok anakaraya benziyordu. Belki de bir adalar dizisiydi, kim bilir? Sophie bu işi birlikte yapalım. Dünyanın en kötü adamına güzel bir veda etmenin zamanı geldi.

Korumaları durmuş, bir şey bekliyordu. Kolları iki adamın omzunda öylece dikilirken Jonathan da bekliyordu. Ağzının kanadığını fark ederek memnun oldu. Böylece hem bandı gevşetebilecek hem de olduğundan daha fazla zedelenmiş görünecekti.

Sonra Roper'ı gördü. Muhtemelen başından beri oradaydı, ama beyaz smokiniyle beyaz köprüye da-

Telegram: @cinciva

yanmış olduğu için Jonathan onu görememişti. Corkoran da oradaydı, ama Sandy Langbourne gelememişti. Muhtemelen hizmetçilerden birini becermekle meşguldü.

Ve Roper'la Corkoran'ın arasında Jed'i gördü ya da görmemişti, ama Tanrı onu oraya koymuştu. Yok, Jed'i görebiliyordu. Jed, Jonathan'ın haricinde bir şey göremiyordu, ama Roper ona sessiz olmasını söylemiş olmalıydı. Üzerinde basit bir kot pantolon vardı, mücevher takmamıştı. Bu onu tuhaf bir şekilde sevindirdi: Roper'ın parasını onun üzerinde sergilemesinden gerçekten nefret ediyordu. Jed ona bakıyor, Jonathan da karşılık veriyordu, ama yüzü berbat durumda olduğundan Jed bunu anlayamıyordu. Muhtemelen Jonathan'ın çıkardığı ekstra inleme sesleri ve sarkma hareketi yüzünden pek romantik hissetmiyordu.

Jonathan korumaların kollarında biraz daha gevşedi, adamlar eğilip onu belinden daha sıkı kavradılar.

"Galiba gidiyor," diye mırıldandı Frisky.

"Nerede?" dedi Tabby.

Ve Jonathan için ikisinin kafasını hayatında hiç sahip olmadığı bir güçle birbirine çarpma dürtüsünü harekete geçiren şey bu oldu. Onu zincirledikleri delikten çıkardıklarında gücü toplanmaya başlamıştı. Kullarını iki yana açıp kapatırken ve aynı hareketi yenilerken güç omuzlarına hücum ediyordu: şakak şakağa, yüz yüze, kulak kulağa, kafatası kafatasına. İki adamı kendisinden uzağa, güverteye fırlatıp ayağının yan tarafıyla ikisinin kafasını sırayla tekmeler, kafalarına ve sonra boyunlarına birer tırpan hareketi yaparken bu güç bütün vücudunu dolaşıyordu. Sonra öne doğru eğilip ağzındaki bandı çıkardı. Roper'ın üstüne giderken o Meister's'da olduğu gibi emirler veriyordu.

Telegram: @cinciva

"Pine. Bunu yapmamalıydın. Bana yaklaşma. Corks, ona silahını göster. Seni kıyıya bırakıyoruz. İkinizi de. İşini yaptın ve başarısız oldun. Bütün bu aptalca oyun tam bir zaman kaybı."

Jonathan küpeşteyi bulup iki eliyle tutunmuştu. Ama sadece dinleniyordu. Zayıf düşmemişti. Gizli takviyelerine yeniden toplanmaları için zaman veriyordu.

"Mallar teslim edildi, Pine. Onları birkaç gemiye attım, bir ikisine el konduysa da ne olmuş? Bu işi tek başıma yaptığımı düşünmüyordun değil mi?" Sonra durup Jed'e söylediklerini tekrarladı. "Bu suç değil. Bu politika. Kibirli olmanın gereği yok. Dünya böyle."

Jonathan yine ona doğru yürümeye başlamıştı, ama yalpalıyor ve sendeliyordu. Corkoran silahın horozunu kaldırdı.

"Eve gidebilirsin, Pine. Hayır, gidemezsin. Londra senden desteğini çekti. İngiltere'de de aranıyorsun. Vur onu Corks. Şimdi. Kafasından."

"Jonathan, dur!"

Ona seslenen Jed miydi, Sophie mi? Yürümek artık hiç kolay değildi onun için. Küpeşteye geri dönebilmeyi diliyordu, ama güvertenin ortasına gelmişti. Paytak paytak yürüyordu. Güverte sallanıyordu. Dizleri büküldü. Ama iradesi onu bırakmıyordu. Ulaşılamazla kucaklaşmaya, Roper'ın beyaz smokinine kan bulaştırmaya, yunus gülümsemesini bozmaya, onu bağırtmaya kararlıydı, *Ben öldürürüm, yanlış yaparım, iyi ve kötü vardır ve ben kötüyüm!*

Roper sayıyordu, Corkoran'ın sevdiği gibi. Ama ya o çok yavaş sayıyordu ya da Jonathan'ın zaman hissi kaybolmuştu. *Biri* duydu, *ikiyi* duydu, ama üçü duymadı. Acaba bu da ölmenin başka bir şekli miydi: seni vuruyorlar, ama hayatına önceki gibi devam ediyorsun; sadece kimse orada olduğunu bilmiyor. Sonra

Telegram: @cinciva

Jed'in sesini işitti. Sesinde Jonathan'ı her zamanki gibi sinir eden otoriter bir ton vardı:

"Jonathan... Tanrı aşkına, *bak!*"

Roper'ın sesi tesadüfen bulunmuş bir radyo kanalı gibi uzaktan geliyordu. "Evet, bak," diye onayladı. "Şuraya bak, Pine. Bak elimde ne var. Ona Daniel'e yapılan şey gibi yapıyorum, Pine. Ama bu kez oyun değil."

Her şey bulanıklaşsa da Jonathan bakmayı başardı. Roper'ın iyi bir komutan gibi yaverinden bir adım ileri çıkıp güzel beyaz ceketiyle hazır oldaymış gibi durduğunu gördü. Yalnız bir eliyle Jed'in kestane rengi saçlarını tutmuş, diğer eliyle Corkoran'ın tabancasını Jed'in şakağına dayamıştı; gerçek ordu malı dokuz milimetrelik Browning taşımak tam yaşlı Corky'ye göre bir şeydi. Derken Jonathan yere uzandı ya da düştü ve bu kez Sophie ve Jed'in bir koro halinde uyanık kalması için bağırdığını duydu.

Onun için bir battaniye bulmuşlardı. Jed ve Corkoran onu yerden kaldırmış, Jed battaniyeyi Kristal'de gösterdiği gibi hemşire tavrıyla Jonathan'ın omuzlarına sarmıştı. Jed ve Corkoran onu tutarken, Roper ikinci bir canlanmaya karşın silahı bırakmamıştı. İkisi birlikte Jonathan'ı geminin yanına taşıyıp, Frisky ve Tabby'den geriye kalanların yanından geçmişlerdi.

Corkoran önce Jed'in geçmesini istedi, sonra Jonathan'ı aralarına alarak merdivenlerden indirdiler. Bu arada bottaki Gus da elini uzatmıştı. Ama Jonathan elini tutmayı reddetti ve sonuçta neredeyse suya düşüyordu. Jed herkesin ona yardım etmeye çalışırken, onun yine her zamanki gibi inatçılık ettiğini düşündü. Corkoran adanın Venezüella olduğuna dair bir şeyler söylüyordu, ama Jed ona çenesini kapamasını söyledi. Gus ona motorla ilgili talimatları verme-

Telegram: @cinciva

ye çalışıyordu, ama Jed motorlar hakkında onun kadar şey biliyordu, bunu ona da söyledi. Bir keşiş gibi battaniyeye sarılı olan Jonathan motorun ortasına çömelmiş, içgüdüsel olarak dengelemeye çalışıyordu. Şişlikler yüzünden zor görülen gözleri üzerlerinde bir gökdelen gibi yükselen *Pasha*'ya doğru kalktı.

Jed de yukarı baktı ve beyaz ceketiyle Roper'ın kaybettiği bir şeyi görmek için suya baktığını gördü. Bir an için aynen onu Paris'te ilk karşılaştığı günkü gibi gördü: temiz, bakımlı, eğlenceli bir İngiliz beyefendisi, kendi kuşağı için mükemmel biri. Roper gözden kaybolarak dansa geri dönerken, Jed kıç güvertesindeki müzik sesinin yükseldiğini duydu.

Telegram: @cinciva

31

İlk gören Hosken kardeşler oldu. Lanyon Head'de ıstakoz sepetlerini çekiyorlardı. Pete gördü ve hiçbir şey söylemedi. Pete denizde asla bir şey söylemezdi. Aslında biraz düşününce karada da fazla konuştuğu söylenemezdi. Istakozlarla şanslı bir gün geçiriyorlardı. Beşer kilo gelen dört tane güzellik yakalamışlardı.

Böylece Pete ve kardeşi Redfers eski postane minibüsleriyle Newlyn'e gidip onları nakit karşılığı sattılar, çünkü sadece nakitle çalışıyorlardı. Porthgwarra'ya geri dönerlerken Pete Redfers'a bakıp, "Bu sabah Lanyon kulübesindeki ışığı gördün mü?" diye sordu.

Redfers da görmüş, ama bir anlam verememişti. Bir hippi, New Age bağımlısı ya da adları her neyse St. Just'taki otobüs kampındaki serserilerden birileri gelmiş olabilir diye düşünmüştü.

"Belki kuzeyli biri satın almıştır," dedi Redfers aklına sonradan gelmiş gibi. "Uzun süredir boş. Neredeyse bir yıl oldu. Buradan kimse o kadar para bulmuş olamaz."

Pete bunu kabul etmedi. Bu sözler onu derinden yaralamıştı. "Sahibini bulamazsan bir evi nasıl satın alırsın?" diye sordu kardeşine sertçe. "Orası Jack

Telegram: @cinciva

Linden'in evi. Kimse o evi satın almış olamaz. Önce Jack Linden'i bulmaları gerekir."

"Belki o zaman Jack Linden dönmüştür," dedi Redfers. Pete de böyle düşünüyordu, ama bir şey söylememişti. Yine de alaycı bir şekilde gülüp Redfers'a salak olduğunu söyledi.

Sonraki birkaç gün boyunca ikisi de konuyla ilgili hem birbirlerine, hem de bir başkasına söyleyecek fazla bir şey bulamadı. Tatlı havanın büyüsüyle nereye bakacağınızı biliyorsanız, sudan yükselen uskumru ve çipuralar varken Jack Linden'in üst kat penceresindeki ışık neden umurlarında olsundu ki?

Bir hafta sonra bir akşam, Lanyon'un birkaç mil güneydoğusundaki Pete'in her zaman çok sevdiği sığ sulara son bir kez bakarken, rüzgârda odun dumanı kokusu alınca birbirlerine söylemeden patikadan aşağıya yürüyüp orada kimin yaşadığını öğrenmeye karar vermişlerdi. Muhtemelen o iğrenç kokulu yaşlı çingene Yavaş-ve-Şanslı ile lanet olası köpeğini bulacaklardı. Şanslı, Jack Linden'in evinde kalamazdı. Bu hiç uygun olmazdı.

Ön kapıya varmadan çok önce orada yaşayanın Şanslı ya da onun gibi biri olmadığını anladılar. Şanslı eve yerleşince hemen ön patikanın etrafındaki çimleri biçmiş, pirinç kapı tokmağını parlatmış olamazdı. Ve padoka güzel, kestane rengi bir kısrak koymuş da olamazdı; kahretsin at o kadar güzeldi ki insana neredeyse gülümsüyordu! Şanslı biraz sapık olsa da ipe kadın çamaşırları da asmazdı. Oturma odasının penceresinde bir şahin kadar hareketsiz, bir adamdan çok bir gölge, ama kaybettiği onca kiloya rağmen tanıdık bir gölge gibi dikilmezdi. Bu gölge tavşanlarını avlamaya çalıştıklarında Pete Pengelly'ye yaptığı gibi bacaklarınızı kırmak üzere patikasından çıkmanız için size meydan okuyor gibiydi.

Telegram: @cinciva

Dönüp yoldan hızla aşağı inmeden önce sakal bıraktığını fark ettiler: Cornwall tarzı, pis, sık bir sakal. Kıldan çok bir maskeye benziyordu. Tanrı bize yardım etsin! Jack Linden, İsa sakalı bırakmış!

Ama bugünlerde Marilyn'e kur yapan Redfers, bütün cesaretini toplayıp müstakbel kayınvalidesi Bayan Trethewey'e Jack Linden'in bir hayalet değil de ete kemiğe bürünmüş bir halde Lanyon'a geri dönmüş olabileceğini söylediğinde, kadın neredeyse onun kafasını koparıyordu:

"O Jack Linden olamaz," diye karşılık verdi. "Bu yüzden bir aptallık yapma Redfers Hosken. O İrlandalı bir beyefendi ve karısı. Birlikte at yetiştirip resim yapacaklar. Atı satın alıp borçlarını ödediler ve hayatlarında yeni bir sayfa açıyorlar. Sen de aynı şeyi yapsan iyi olur."

"Bana Jack Linden gibi göründü," dedi Redfers, hissettiğinden daha büyük bir cesaretle.

Bayan Trethewey bir an sessiz kaldı, bu kadar aşikâr sınırları olan bir oğlana ne kadarını söylemenin güvenli olacağına karar vermeye çalıştı.

"Beni dinle Redfers," dedi. "Daha önce buraya gelen Jack Linden çok uzaklarda. Şimdi Lanyon'da yaşayan kişinin, eh, sana katılıyorum, Jack'in bir akrabası olması mümkün ve Jack'i bizim gibi tanımayanlar için bir benzerlik de söz konusu olabilir. Ama polis buraya geldi Redfers. Yorkshire'dan çok ikna edici bir beyefendiydi. Bazı insanlarla konuşmak için Londra'dan buraya kadar gelmiş. Bazılarımıza Jack Linden gibi görünen kişi, daha akıllılarımız için masum bir yabancı. Bu yüzden bir daha asla uygunsuz bir şekilde konuşma, yoksa iki değerli ruhu incitirsin."

Telegram: @cinciva

Teşekkür

Miami Herald'dan Jeff Leen'in ve Webster Associates'ten Rudy Maxa, Robbyn Swan, Jim Webster'ın, Nowell Antiques'dan Edward Nowell'ın, Enron'dan Billy Coy'un. ABS'den Abby Redhead'in, Harris's Restaurant'tan Roger ve Anne Harris'in, St. Buryan'dan Billy Chapple'nin ve ABD Uyuşturucuyla Mücadele Kurumu ve ABD Hazine'den bariz nedenlerle burada adını veremeyeceğim dostların yardımları için minnettar olduğumu söylemeliyim. Geldiğimi duyunca bir mil uzağa kaçanların aksine kapılarını bana açan silah tacirlerinin ve hafızasını yağmalamama izin veren İrlanda'daki bir İngiliz askerinin adını vermem de uygun olmaz. Zürih'teki büyük bir otelin yönetimi geleneklerine sadık kalarak eski bir konuğun merakını gidermeye karşı çok hoşgörülü yaklaştı. Scott Griffin, Kanada'da rehberim oldu, Peter Dorman ve Luxor, Chicago House'daki meslektaşları bana olağanüstü bir nezaket gösterdi ve Antik Mısır'ın debdebesine karşı gözlerimi açtılar. Frank Wisner bana hiç unut-

Telegram: @cinciva

mayacağım bir Kahire'yi gösterdi. Mnushin'ler cennetlerinden bir parçayı bana ödünç verdiler, Kevin Buckley beni doğru tarafa yönlendirdi, Dick Koster bana Fabergé'nin anahtarlarını verdi, Gerasimos Kanelopulos kitap dükkânında beni şımarttı, Luís Martinz bana Panama'nın büyüsünden değerli bir parça verdi. Jorge Ritter bana Kolón'u ve çok daha fazlasını gösterdi, Barbara Deshotels Curaçao'da bana rehberlik yaptı. Konukseverlikleri ve bilgece sözlerinin karşılığını veremediysem hata tamamen benimdir, onların değil. Bu yolda bana cesaret veren ve yardım elini uzatan bütün insanların içinde John Calley ve Sandy Lean neredeyse teşekkür edilemeyecek kadar yakınlar, ama onlar olmasa *Iron Pasha* belki de hiç yelken açamazdı.